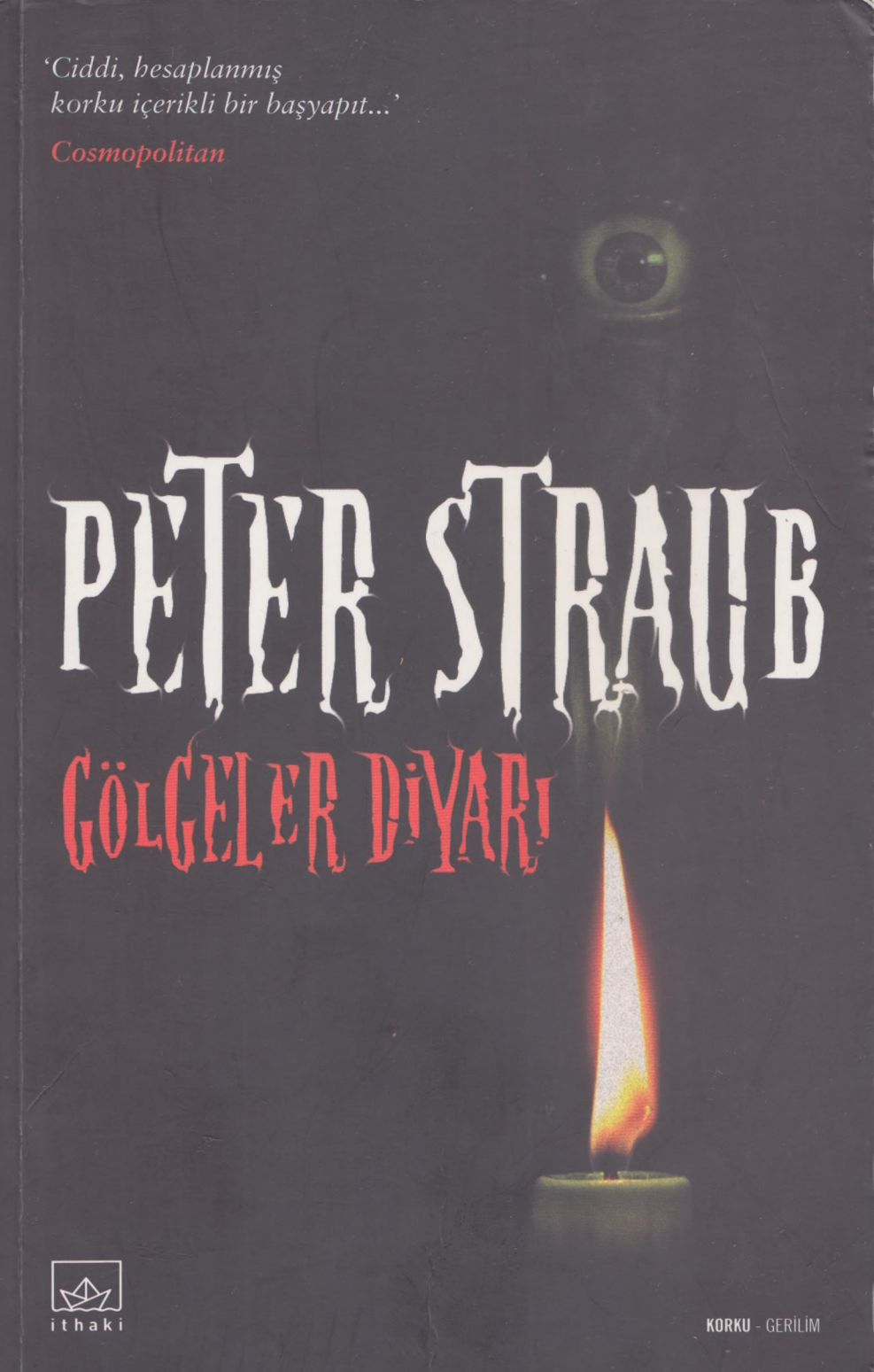
'Ciddi, hesaplanmış korku içerikli bir başyapıt...'

Cosmopolitan

PETER STRAUB

GÖLGELER DİVARI

ithaki

KORKU - GERİLİM

Peter Straub

2 Mart 1943'te, Wisconsin'in Milwaukee kentinde doğdu. Wisconsin Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden 1965 yılında mezun oldu. İzleyen yıl Columbia Üniversitesi'nde aynı dalda master yaptı.

1972 yılında iki şiir kitabı ve 1973 yılında da bir roman yayımladıktan sonra, yayıncısının önerisiyle 'gotik' türe geçiş yaptı ve bir dizi öykünün ardından korku türündeki ilk kitabı *Julia*'yı 1975 yılında yazdı.

1979 yılında yayımladığı, daha sonra sinemaya da uyarlanan, *Hayalet Hikâyesi* adlı romanıyla büyük bir şöhret kazandı.

Peter Straub yirmiden fazla dile çevrilmiş on yedi roman yazdı. *Yitik Oğlan Yitik Kız* adlı kitabı 2003 yılında, *Gece Odasında* adlı kitabı ise 2004 yılında Bram Stoker Ödülü'nü kazandı.

Peter Straub
Gölgeler Diyarı
Özgün Adı: *Shadowland*

İthaki Yayınları - 640
Edebiyat - 517
Korku-Gerilim-Polisiye
ISBN 978-605-375-001-7

1. Baskı, İstanbul / Haziran 2009

© Türkçe Çeviri: Dost Körpe, 2009
© İthaki, İstanbul, 2009
© 1980, Peter Straub

Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.
Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Redaksiyon: Nur Küçük
Düzelti: Zeki Bulduk
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81 / 19
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 674 66 78

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Peter Straub

GÖLGELER DİYARI

Çeviren:
Dost Körpe

İthaki

Benjamin Bitker Straub'a

İlk aşkım Kırmızı Başlıklı Kız'dı. Kırmızı Başlıklı Kız'la evlenirsem mutluluğun doruğuna ulaşacağımı hissediyordum.

CHARLES DICKENS

Hazinenin anahtarı hazinedir.

JOHN BARTH

Eski ve yeni iki okul, yazarın icatlarıdır ve var olan okullarla karıştırılmamalıdır. Aynı şekilde Gölgeler Diyarı, konumu ve sakinleri de bütünüyle kurgusaldır.

Hiram Strait ile Barry Price'a sihir ve sihirbazlar hakkındaki tavsiye ve yorumları için, Corrie Crandal'a da beni onlarla ve Sihirli Şato'yla tanıştırdığı için çok teşekkürler.

NOT

Tom, Zanzibar'da

Yirmi yıldan uzun bir süre önce, Tom Flanagan adlı Arizonalı ve değeri bilinmeyen bir öğrenciye, bir başka çocuk tarafından, Noel tatilini kendisiyle birlikte amcasının evinde geçirmesi teklifi yapıldı. Okulda kimse bilmese de, Tom Flanagan'ın babası kanserden ölmekteydi, üstelik amcanın evi uzaktaydı, o kadar uzaktaydı ki geri dönmek güç olacaktı. Tom reddetti. Yıl sonunda arkadaşı daveti yineleyince Tom Flanagan bu sefer kabul etti. Babası üç ay önce ölmüştü; ardından okulda bir trajedi yaşanmıştı; şimdi yastan yeni çıkmaya başlayan Tom kendini huzursuz, sıkıntılı, mutsuz hissediyordu; yeniliğe ve sürprizlere hazırdı. Kabul etmesinin bir sebebi daha vardı, ki aptalca görünse de önemliydi; arkadaşını koruması gerektiğini düşünüyordu. Hayatındaki en önemli görev buymuş gibi geliyordu.

Bu öyküyü ilk dinlemeye başladığımda Tom Flanagan, Los

Angeles'taki Sunset Strip'te bulunan bir gece kulübünde çalışıyordu ve hâlâ değeri bilinmiyordu. Zanzibar gösteri dünyasının alt tabakasına uygun döküntü bir yerdi: Başarısızlık üretimine elverişli bir havası vardı. Tom Flanagan'ı burada görmek korkunçtu, ama çevresinden hiç etkilenmiyordu. Ya etkilenmiyordu ya da Zanzibar gibi mekânlara o kadar alışmıştı ki artık döküntülüklerini fark etmiyordu. Her halükarda Tom orada yalnızca iki haftalığına çalışmaktaydı. Okul yıllarımızdan beri yaptığı gibi sadece soluklanmaktaydı... soluklanıp sonra tekrar harekete geçer, sonra tekrar soluklanıp tekrar harekete geçerdi.

Zanzibar'ın gündüz vaktindeki bayağılığında bile Tom'un görünüşü kızıl sarı, kıvırcık saçlarının dökülmeye başladığı son yedi sekiz yıldır olduğundan pek farklı değildi. Mesleğine karşın teatral ya da şovmen havası pek yoktu. Mesleki ünvanı hiç olmamıştı. Zanzibar'ın girişindeki tabelada "Tom Flanagan Nighty" yazıyordu o kadar. Yalnızca gösterisinin önemsiz, ısınma kısmında pelerin giyer, sonra cidden işe koyulduğunda neredeyse hevesle, döndüre döndüre üstünden fırlatırdı... ondan kurtulduğuna sevindiği omuzlarını sıçratmasından anlaşılırdı. Pelerini çıkardıktan sonra üstünde kalan kıyafet ya bir smokin olurdu ya da Zanzibar'da bir arkadaşıyla bira içmeyi sabırla beklerken giydiği kıyafetin benzeri. Duman rengi bir Harris tüvit ceket; bir Brooks Brothers gömleğin açılmış yaka düğmesinin altından sarkan bir kravat; bir şiltenin altına serilerek kırışıkları giderilmiş gri bir pantolon. Mendillerini lavaboda yıkayıp fayanslara sererek kuruttuğunu biliyorum. Sabahları onları büyük beyaz yapraklar gibi toplar, sallayıp katlayarak cebine koyardı.

"Ah, eski dostum," diyerek ayağa kalkınca barın arkasın-

daki aynadan yansıyan ışık, alnındaki sonradan olma birkaç santim açıklığı gümüş renginde parlattı. Gözlerinin çevresindeki çizgileri biraz daha derinleştirmiş daimi yorgunluğa karşın hâlâ sırım gibi ve kaslı olduğunu gördüm. Uzattığı eli sıkarken avucundaki kalın yara izini hissettim, bu kadar yumuşak bir elde böyle bir şeyle karşılaşmak her zaman tatsız bir sürprizdi. "Beni aradığına sevindim," dedi.

"Şehre geldiğini duydum. Seni tekrar görmek güzel."

"Seninle görüşmenin sevindirici bir yanı," dedi. "'Numaralar nasıl gidiyor?' dememen."

Hayatımda gördüğüm en iyi sihirbazdı.

"Söz konusu sen olunca bunu sormama gerek yok ki," dedim.

"Ah, sürekli alıştırma yapıyorum," deyip cebinden bir deste iskambil kâğıdı çıkardı. "Tekrar denemek ister misin?"

"Bana bir şans daha ver," dedim.

Kâğıtları önce tek eliyle, sonra iki eliyle karıştırdı, desteyi kesip üçe ayırdı ve ardından farklı bir sıralamayla tekrar birleştirdi. "Tamam mı?"

"Tamam," dememle birlikte kâğıtları bana doğru itti.

Desteyi üçte ikisinden kesip, şimdi tepede duran iskambil kâğıdını çevirdim. Sinek valesiydi.

"Geri koy." Tom bakmadan birasını yudumladı.

Kâğıdı destenin farklı bir yerine soktum.

"Gözünü dört aç." Tom bana gülümsedi. "Şimdi hokus pokus başlıyor." Destenin üstüne tok bir ses çıkaracak kadar sertçe vurdu. "Yukarı çıkıyor. Hissedebiliyorum." Tekrar vurdu ve bana göz kırptı. Sonra destenin üstündeki kâğıdı kaldırıp, kendisi bakma zahmetine girmeden bana doğru çevirdi.

"Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum," dedim. İstese o

kâğıdı cebimden, cebinden ya da kilitli bir evrak çantasının içindeki mühürlü bir kutudan çıkarabilirdi: Numarası basitken daha etkileyici oluyordu.

"Yaparken görmediysen asla anlayamazsın. Sen en iyisi roman yazmaya devam et."

"Ama avucunda saklamış olamazsın. Kâğıda dokunmadın bile."

"Güzel numaradır. Ama sahnede işe yaramaz... kulüplerde de pek işe yaramaz. Seyirciler yeterince yakında durmazlar. Hem para ödeyen müşteriler iskambil kâğıdı numaralarını sıkıcı bulur." Tom önce sıra sıra uzanan boş masalara, sonra da sahneye, aralarındaki uzaklığı ölçercesine baktı ve o mükemmelleştirmek için on yılını verdiği numaraların işe yaramazlığı üstüne düşünürken ben bir başka uzaklığı ölçtüm: Şimdiki adamla geçmişteki çocuk arasındaki uzaklığı. Onu o zamanki, kızıl sarı kafasının sanki kıvılcımlar saçtığı ve bütün o genç bedeninin, içinde barınan kişiliğin canlılığını iletiği zamanlardaki halini bilen hiç kimse Tom Flanagan'ın şimdiki halini öngöremezdi.

Gerçi hâlâ hayatta olan öğretmenlerimiz ve sınıf arkadaşlarımızın çoğu onun afallatıcı bir şekilde başarısız olduğu kanısındaydılar. Flanagan aramızda en trajik şekilde başarısız olan kişi değildi, bu kişi hepimiz otuzlarımızın başlarındayken kendini arabasında vuran Marcus Reilly idi; ama Flanagan muhtemelen en şaşırtıcı olanıydı. Diğerleri yanlış yönlere sapmış ve öyle usulca başarısız olmuşlardı ki, iç çekişlerini hâlâ duyabilirdiniz; bir tanesi, Tom Pinfold adlı bir banka memuru, müfettişler mudilerin hesaplarından yüz binlerce dolar eksildiğini fark edince ayvayı yemişti; başarıya bilerek ve fütursuzca sırt çeviren sadece Tom Flanagan gibiydi.

Tom zihnimi okuyabiliyormuşçasına bana son zamanlarda okuldan kimseyi görüp görmediğimi sordu; kısa bir süre Hogan'dan, Fielding'den ve Sherman'dan, şimdiki dostlardan ve yirmi yıl öncesinin tutkulu, nüktedan çile yoldaşlarından bahsettik. Sonra Tom ne üstünde çalıştığımı sordu.

"Şey, aslında," dedim, "Del ile birlikte geçirdiğin o yaz hakkında bir kitaba başlamayı düşünüyordum."

Tom geriye yaslanıp bana tamamen sahte bir şokla baktı.

"Sakın deneme," diye uyardım. "Son beş altı senedir seni neredeyse her görüşümde beni o öyküyle ayartmak için elinden geleni yaptın. Bana gizemli sorular sordun, küçük imalarda bulundun... onu yazmamı istiyordun."

Bir an ışıl ışıl gülümseyince enerji yayan çocuk hali geri döndü. "Tamam. İşine yarayabileceğini düşünmüştüm."

"Sadece bu mu?" diye meydan okudum. "Sadece işime yarayacak bir şey mi?"

"Bunca zamandan sonra, az çok senin kalemin olduğunu anlamışsındır. Hem son zamanlarda artık anlatmamın vaktidir diye düşünmekteyim."

"Tamam, seve seve dinlerim," dedim.

"Güzel," dedi, tatmin olmuş görünerek. "Nasıl başlamak istediğini düşündün mü?"

"Kitaba mı? Evle başlarım diye düşündüm. Gölgeler Diyarı'yla."

Çenesini eline yaslamayı sürdürerek bunu bir an düşündü.

"Hayır. Nasılsa oraya geleceksin. Bir anekdotla başla. Kediler kralıyla başla." Bir an daha düşündükten sonra başını sallayıp onayladı; bunu gösterisi gibi, yapısal bir problem olarak görmekteydi. Gösterisini düzinelerce şekilde geliştirdiğini, bir zanaatkarın şevkiyle gözden geçirdiğini, hep kendisini meşhur

edecek olan son illüzyona yakınlaştırdığını görmüştüm. "Evet. Kediler kralı. Hem belki okuldan başlatmalısın... asıl öyküyü yani. Dönüp oraya bakarsan birtakım ilginç şeyler bulabilirsin."

"Şey, olabilir."

"*Bakarsan.* Sana yardım edeceğim." Yeniden gülümsedi ve o süre içinde, yüzündeki düşünceli ve sert ifade, yerini *bakmış* bir adamın ifadesine bıraktı ve içinde bulunduğu koşullar ve çevre ne olursa olsun ona ancak ölü bir hayal gücünün başarısız diyebileceğini düşündüm tekrar.

"İyi bir fikir olabilir," dedim. "Peki bu kediler kralı meselesi nedir?"

"Ha. O öyküyü merak etme. Kendiliğinden ortaya çıkar. Hep öyle olur. Baksana, şimdi gidip bazı ekipmanlarımı kontrol etmeliyim."

"Burası sana yakışmıyor."

"Öyle mi dersin? Hayır, bence burayla ben birbirimize gayet uyuyoruz. Zanzibar kötü bir mekân değil."

Vedalaştık ve bara sırtımı çevirip açık kapının solgun, aydınlık dikdörtgenine doğru döndüm. Gün ışığında bir araba hızla geçip gitti, kot pantolonlu bir kız kıvırtarak uzaklaştı ve kulüpten ayrılacağıma sevindiğimi fark ettim. Tom kulübe uygun olduğunu söylemişti, ama buna inanmıyordum ve orası –birden– bana hapishane gibi geldi.

Sonra tekrar dönünce onun kollarını sıvamış halde oturduğunu gördüm; o karanlık, boş odanın hakimi gibi görünüyordu. "İki hafta daha mı buradasın?"

"On gün."

"Ben de şehirde bir hafta daha kalacağım. Gitmeden önce tekrar görüşelim."

"İyi olur," dedi Tom Flanagan. "Ha. Bu arada..."

Başımı kaldırdım.

"Sinek valesi."

Güldüm, bira bardağını kaldırarak selamladı beni. Kâğıda hiç bakmamıştı, numarası bittiğinde bile. Böyle ufak tefek mucizeler hayatını biçimlendirmişti.

Kediler kralı?

Bu "öykü" nedir hiçbir fikrim yoktu, ama Tom'un vaat ettiği gibi, birkaç hafta sonra bir referans kitabında karşıma çıktı. Onu okuyunca Tom'un sezisinde haklı olduğunu hemen anladım.

Öyküyü burada aktarırken, Tom'un ilk duyduğu zamanki bağlamda anlatacağım.

Anekdot:

"Bir kuş hayal edin," dedi sihirbaz. "Şimdi, bu şapkanın içinden, kanatlarını çırparak, korkmuş, hattâ dehşete kapılmış bir halde çıktığını hayal edin."

Uzun ipek şapkanın üstünden beyaz fularını geçirince, fuların rengindeki bir güvercin şapkanın kenarında kanat çırptıktan sonra beceriksizce masaya düşüverdi... dehşet içinde, paniğe kapılmış, uçamayan, cilalı masada kanatlarıyla epey gürültü çıkaran bir kuştu.

"Güzel kuş," diyen sihirbaz iki çocuğa gülümsedi. "Şimdi bir kedi hayal edin."

Fularını tekrar şapkanın üzerinden geçirince, şapkanın kenarına beyaz bir kedi tırmandı. Şapkanın içinden yılan gibi çıkıp, karnını yapıştırarak masaya indi, gözlerini güvercinden ayırmadan. Kedi yavaş bir avcı sürünüşüyle güvercine yaklaştı.

Beyaz suratlı, siyah fıraklı ve kırmızı peruklu sinsi bir palyaço kılığındaki sihirbaz, çocuklara sırıttı ve birden geriye doğru takla atarak eldivenli ellerinin üstüne düştü. Bir an kaskatı durduktan sonra kesintisiz tek bir hareket yaparcasına bacaklarını büküp indirerek gövdesini doğrulttu. Şimdi daha önceki yerinde duruyordu ve beyaz fuları kedinin uzamış gövdesinin üstüne bıraktı.

Sihirbaz elini fuların altından geçirdiğinde, fular dalgalanarak masanın düz yüzeyine indi.

On santim ötede güvercin hâlâ kanat çırpmakta ve panikle, korkunç takırtılar çıkarmaktaydı.

"İşte olay bu, değil mi?" dedi sihirbaz. "Kedi ve kuş. Kuş ve kedi." Hâlâ sırıtmaktaydı. "Madem minik dostumuzun hâlâ ödü patlıyor, belki onu da ortadan kaldırmamız iyi olur." Parmaklarını şıklattı, fuları birden çekiverdi ve kuş ortadan kayboldu.

"Kediler bana yaşanmış bir öyküyü anımsatır," dedi büyülenmiş çocuklara, öylesine çene çalarcasına, aklında sadece eğlenmek varmışçasına. "Eski bir öyküdür, ama en gerçek öyküler genellikle en eski olanlardır. Bu öyküyü Sör Walter Scott, Washington Irving'e anlatmış; Monk Lewis de şair Shelley'ye... bana da bizzat tanık olan bir arkadaşım anlattı.

"Bir yolcu, yani arkadaşım, geceyi bir tanıdığının –ben değildim– evinde geçirmek üzere yayan olarak yola çıkmış. Bütün gün yürümüşken ve geç kalmasına, gecenin yaklaşmasına karşın ayaklarını dinlendirmek isteyecek kadar yorulmuşken karşısına bir manastır harabesi çıkmış. Oturmuş, çizmelerini çıkarmış, bir demir parmaklığa yaslanmış ve ayaklarını ovuşturmaya başlamış. Tuhaf sesler duyunca dönüp parmaklığın çubuklarının arasından bakmış.

"Aşağıda, eski manastırın çimenli zemininde bir kedi kafilesi görmüş. Eşit uzunlukta iki sıra halinde dizilmiş, çok yavaşça yürüyorlarmış. Arkadaşım elbette ilk kez böyle bir şey gördüğünden daha yakından bakmak için eğilmiş. İşte o zaman kafilenin başındaki kedilerin sırtlarında minik bir tabut taşıdıklarını ve küçük bir mezar çukuruna çok yavaşça yaklaştıklarını görmüş. Arkadaşım mezarı görünce dehşete kapılarak, öndeki kedilerin taşıdığı tabuta tekrar bakınca üzerinde bir taç olduğunu fark etmiş. O seyrederken öndeki kediler tabutu mezara indirmeye başlamışlar.

"Bunun üzerine arkadaşım o kadar korkmuş ki orada bir saniye daha kalamayacağından hemen çizmelerini giyip arkadaşının evine koşmuş. Akşam yemeğinde kendini tutamayıp gördüklerini arkadaşına anlatmış.

"Sözünü daha henüz bitirmiş ki, arkadaşının şöminenin önünde uyuklayan kedisi sıçrayıp 'Öyleyse Kediler Kralı artık benim!' diyerek bir anda bacadan yukarı tırmanıp gözden kaybolmuş. Bu gerçekten olmuş dostlarım... evet, gerçekten olmuş benim minik, güzel kuşlarım."

Bu öykünün asıl başlangıcı "Yirmi yıldan uzun bir süre önce Tom Flanagan adlı..." vs. değildir; *Bir varmış bir yokmuş...* veya; *Çok eskiden, hepimiz ormanda yaşarken*dir.

BÖLÜM BİR

Okul

Kalkın ve şarkılarla övün
Tepedeki okulu
Okul Şarkısı

I

Uyanıkken Rüya Görüyor

Yaz tatilinin son günü: Yüksek ve bulutsuz gökyüzü, kuru ve yoğun sıcak; bitişler ve başlangıçlar, ölümler ve vaatler havada pişmanlıkla asılı duruyor. Belki de pişmanlık duyan yalnızca çocuk... çimenlerde yüzükoyun yatan çocuk. Bir karahindibaya bakıyor, koparıp koparmama kararını vermeye çalışıyor. Ama onu koparırsa, bir metre ötede duran, aslansı kafası fazlasıyla ince sapının üstünde sallanıp duran diğerini de koparması gerekmez mi? Karahindibalar ellerinizin pis kokmasına yol açar. Çocuk yaz tatilinin son gününde ellerinin karahindiba kokmasına aldırıyor mu? En yakınındaki iri, sert görünüşlü karahindibayı çekiştiriyor; en azından köklerinin bir kısmı toprağın üstüne çıkıyor. Çocuk karahindibanın iç geçirerek can verdiğini işittiğini düşünüyor ve onu bir kenara atıyor. Sonra ikinci çalıya doğru sürünüyor. Bu seferki fazla narin, iri kafası ve incecik boynuyla: Ona ilişmiyor. Dönüp sırtüstü yatarak göğe bakıyor.

Elveda, elveda, diye düşünüyor. Elveda özgürlük. Yine de bir yandan liseye, gerçek büyüme sürecine başlamayı iple çekiyor: Hayatının en büyük değişimlerinin gerçekleşmek üzere olduğunu hayal ediyor. Bir an, değişimin eşiğinde olan tüm çocuklar gibi, geleceği göremediğine, onu bir şekilde önceden yaşayamadığına... sınayamadığına hayıflanıyor.

Tepede turlayan yalnız bir kuş o kadar yüksekte ki, farklı bir havayı soluyor.

Sonra çocuk uykuya dalmış olmalı: Kuşu gördükten sonra olanların herhalde bir rüya olduğunu düşünüyor sonradan.

Havanın renk değiştirmesiyle başlıyor... sisleniyor, neredeyse gümüşiye dönüşüyor. Bulut mu? Ama bulut yok. Çocuk dönüp yüzükoyun yatarak aylak aylak iki yana bakıyor, en az dört tane arka bahçe görüyor. Trumbullların bahçesindeki salıncak o kadar paslı ki bir yıl daha dayanamaz herhalde... Trumbullların çocukları ondan büyükler, ama Bay Trumbull salıncağı sökmeyecek kadar tembel. Daha ileride Cissy Harbinger yüzme havuzundan çıkıyor ve bir şezlonga doğru yürüyüşünden, fayansların ayaklarını yaktığı anlaşılıyor. Şezlonga uzanıyor, zaten bronz tenini iyice bronzlaştırmaya çalışıyor. Sonra iki tane daha geniş arka bahçe var, biri plastik çocuk havuzlu. Burada, çocuğun ebeveyninin yeni işten çıkardıkları bahçıvan Collis Falk, dev bir siyah çim biçme makinesini sürerek beyaz bir evin köşesinden sapıyor. Orada hiç karahindiba yok: Corris Falk acımasız bir karahindiba celladı.

Aşağıda, evlerle bahçelerin ötesinde, Mesa Yolu'nda bir adam yürümekte. Bu eski banliyöde, yayalar Quuantum Hills gibi cömertçe gelişmiş yeni bölgelerdeki kadar nadir görülmüyorlar, ama yine de ilgi çekecek kadar tek tükler.

Çocuk rüya görmekte olduğunu hâlâ bilmiyor. Yürüyen adam

Mesa Yolu'nda duraklıyor... herhalde Collis Falk'ın müşterisi ve bahçıvana selam vermek için o tarafa geri dönmesini bekliyor. Ama hayır, bahçıvanı beklemiyor anlaşılan: Başını geriye eğip çocuğa bakıyor. Veya beni arıyor, diye düşünüyor çocuk. Adam ellerini kalçalarına koyuyor. Üç yüz metre kadar uzakta olmalı: Kaldırımdan yükselen ısı yüzünden görüntüsü biraz titreşiyor. Çocuk birden o ufak tefek figürün kendisini bulmaya çalıştığına emin oluyor... ve çocuk görülmek istemiyor. Yere dümdüz uzanıyor. Çocuğun göğsünde beklenmedik bir korku parıldıyor.

İlginç bir rüya, diye düşünüyor. O adamdan neden korkuyorum ki?

Hava kararıyor, gümüşileşiyor. Çocuğu belki görmüş, belki de görmemiş olan adam yürümeye devam ediyor. Egzos patırtısıyla birlikte Collis Falk görünüyor, belli ki çocuk havuzuna kadar çimleri biçmekte kararlı. Çocuk artık adamın görüş alanından çıktığından hareket edebilir.

Gerçekten korktum, diye düşünüyor: Neden? Bütün mahalle sevimsizleşti, her nasılsa kirlenip tehditkarlaştı. Çocuk Mesa Yolu'ndaki ufak tefek figürü göremese de, adam her nasılsa ürperti ve kötülük yayıyor...

(Yüzü buzdan.)

Hayır, mesele bu değil, yine de çocuk apar topar ayaklanıp kaçmaya başlıyor ve sonra bir rüyada olduğunu tamamen fark ediyor, çünkü arka bahçesinin ucunda bir bina görüyor, ki orada olmadığını biliyor; çevresindeki kalın ağaçlar da yok aslında. Ev sadece altı metre yükseklikte ve kamış çatılı. Küçük bir kahverengi kapının iki yanında ufak birer pencere var. Bu masal yapısı tehditkar değil davetkar... çocuk oraya girmesi gerektiğini biliyor. Mesa Yolu'nda dolanıp duran her neyse, ondan kurtulmasını sağlayacak.

Bunun bir büyücünün evi olduğunu da biliyor.

Ağaçların arasından geçip kapıyı açınca bütün mahalle iç geçiriyor sanki: Paslı salıncakla çocuk havuzu, Cissy Harbinger'la Collis Falk, bütün kahverengi ve yeşil çimenler, bir hayal kırıklığı ve esef dalgası yayıyorlar yukarıya; bu gerçek esef oradan, çocuğa ulaşmasının engellendiğini bilen adamdan geliyor.

"Geldin demek," diyor büyücü. Kırışıklarla kaplı yüzünün çoğu kabarık bir sakal tarafından gizlenen, yıpranmış bir cübbe giymiş yaşlı bir adam olan büyücü bir koltukta sırtına yaslanmış, çocuğa gülümsüyor. Çocuk onun dünyanın en yaşlı büyücüsü olduğunu biliyor; sonra kendisinin hiç yazılmamış bir masalın ortasında bulunduğunu da biliyor. "Burada güvendesin," diyor büyücü.

"Biliyorum."

"Bunu hatırlamam istiyorum. Her zaman öyle değildir... dışarıda olmak."

"Bu bir rüya, değil mi?" diye soruyor çocuk.

"Her şey bir rüyadır," diyor büyücü. "Dünya senindir... esintide dalgalanan bir bayrak, anlamlarla dolu bir oyuncak. Sözüme inan. Anlamlar. *Ama sen iyi bir çocuksun, keşfedeceksin." Elinde beliren bir pipoyu tüttürüp, yoğun gri dumanlar saldı. "Ah evet, bulman gerekeni bulacaksın. Her şey yolunda gidecek. Canını kurtarmak için savaşman gerekecek tabii, geçmen gereken sınavlar olacak –bunlara çalışarak hazırlanamazsın, hee hee– ve bir kız ve bir kurt olacak, falan filan, ama aptal değilsin."*

"Kırmızı Başlıklı Kız gibi mi? Bir kız ve bir kurt?"

"Ah, hepsi gibi," dedi büyücü muğlakça. "Söylesene, baban nasıl?"

"İyi. Sanırım."

Büyücü başıyla onayladı, bir duman bulutu daha saldı. Ço-

cuğa çok narin görünüyordu; gücünün sonuna gelmiş yaşlı bir büyücüydü, o kadar yorgundu ki piposunu zor yakıyordu. "Ah, sana bir şeyler gösterebilirdim," dedi büyücü. "Ama işe yaramazlardı. Bilmeni istedim o kadar... Sanırım her şeyi söyledim. Burası çok, çok büyük bir orman. Kahretsin, keşke bu kadar yaşlı olmasaydım."

Bir an uykuya dalmış gibi göründü. Ağzındaki pipo sarktı ve kucağındaki elleri titredi. Sonra sulanmış gözleri açıldı. "Erkek ya da kız kardeşin yok, değil mi?"

Çocuk başıyla evetledi.

Büyücü gülümsedi. "Gidebilirsin evlat. O gitti. Şimdi iyilik için savaş."

Çocuk azat edildi ve rüyanın mantığına göre dışarı çıkmak zorunda; büyücünün gözleri yine kapanıyor. Ama çocuk gitmek istemiyor... henüz uyanmak istemiyor. Pencerelerden dışarı bakınca ormanı görüyor; evinin arka bahçesini değil. Karanlık grilikte bir sürü ağaç kalın örümcek ağlarıyla kaplı.

Büyücü kımıldanıyor, gözlerini açıyor ve isteksiz çocuğa bakıyor. "Ah, kalbin kırılacak," diyor. "İşitmeyi beklediğin bu mu? Kesinlikle kırılacak. Ama kırılmamış bir kalple ortalarda gezinirsen hiçbir şey başaramazsın. İşin kuralı budur evlat."

"Teşekkürler," diyen çocuk kapıya doğru geriliyor.

"Kural budur ve başka kural yoktur."

"Tamam."

"Şimdi gözlerini dört aç da kurtlara bakın."

"Olur," diyen çocuk dışarı çıkıyor. Büyücünün şimdiden uykuya daldığını düşünüyor. Orada olmayan ağaçların arasından geçtikten sonra, kendi vücudunun çimenlerde, sallanan bir karahindibanın yanında yan tarafına yattığını görüyor.

1

Carson Okulu artık çeşitli sebeplerden dolayı eskisi gibi değil ve yeni bir adı var. Carson eski tarz, garip ve bazen insanın kanını donduracak kadar acımasız olabilen bir erkek okuluydu. Orada öğrenci olan bizler, oldukça tehditkâr olan o katı disiplinin hedefinin aslında Carson'un en fazla ikinci sınıf olduğu gerçeğini gizlemek olduğunu sonradan anladık. Laker Broomer ancak öyle bir okulda müdürlük yapabilirdi; belki de ancak üçüncü sınıf bir okul onu işe alırdı.

Yıllar önce, John Kennedy henüz Massachusettsli bir senatörken, Steve McQueen televizyonda John Randall'ken, McDonald's yalnızca iki milyon hamburger satmışken ve dar kravatlarla britli yakalar yeni çıkmışken, Carson son derece disiplinli, sade, biraz umutsuz ve kendi konumunun fazlasıyla farkında bir yerdi; şimdiyse zengin oğlanlarla kızların devlet okullarında sorun yaşarlarsa gittikleri bir yer. Senelik öğrenim ücreti yedi yüz elli dolardı; şimdiyse yaklaşık dört bin dolar.

Yeri bile değişti. Orada Tom Flanagan, Del Nightingale ve diğerleriyle okuduğum zamanlarda okulun ana binası bir tepenin zirvesindeki eski bir Gotik konaktı, buna modern bir kanat eklenmişti... çelik kirişler ve büyük cam levhalar. Okulun eski bölümü modern eklentiyi sanki bir şekilde küçültüp, içine aldı ve tamamı soğuk ve iç karartıcı görünmeye başladı.

Bu orijinal bina ve arkasındaki geniş ve eski spor salonu (idman tesisi) temelde ahşaptan yapılmıştı. Orijinal binanın bazı kısımları –müdür odası, kütüphane, koridorlar ve merdivenler– Garrick Kulübü'nü çağrıştırıyordu. Cilalı ve ışıl ışıl eski ahşaplar, meşe kitap rafları ve tırabzanlar, güzelim kaygan ahşap döşemeler. Okulun bu kısmı, sosyal tabakalarının

gizli İngiliz hayranlığını taşıyan müşteri adayı ebeveynleri cezbederdi hep. Odalardan bazıları mücevher kutuları gibi küçücüktü; tirizli pencereleri, panelli duvarları ve pek ısıtmayan çirkin radyatörleri vardı. Carson bazı özelliklerinin akla getirdiği gibi gerçekten bir köşk olsa, iç karartıcı olmakla kalmayıp hayaletli olurdu.

İki üç senede bir geri dönüp de arabayla okulun Quantum Hills'deki yeni yerinin önünden her geçişimde yeni-George tarzı kırmızımtırak tuğladan uzun bir cephe, uzun yeşil çimenlikler ve uzaklarda bir Amerikan futbolu sahası görürüm... Tamamına taze bir yeşille canlı bir kiremit rengi hakimdir; tam bir kampüs gibidir, o kadar *genel* bir havası vardır ki seraba benzer. Bu şirin üniversite taklidi kendisine dair yanılsamalar içerisine hapsedilmiş, uzak ve ücra görünür. Ona bakınca öğrencilerinin hayatlarının bizimkilerden daha kolay, daha rahat olduğunu anlıyorum. Acaba okulda hâlâ *Ben kurtuluşunum yumurcak: Ben yolum, gerçeğim ve ışığım,* diye fısıldayan bir ses var mıdır diye merak ediyorum.

Ben kurtuluşunum... kötülüğün sesi, kendini ifşa eden o ikinci sınıf, gevşek, kıskanç şeytanın sesi.

2

Kayıt Günü: 1958

Karanlık bir koridor, ani bir ışık çizgisiyle bir ucundan ikiye bölünmüş gibi duran bir merdiven, fincan tabaklarına damlayan mumların bulunduğu ve bir duvara dizili sıralar. Bir sigorta atmış ya da tel kopmuştu ve hademe ertesi sabah, okulun geri kalanı kaydolduktan sonra gelmiş olacaktı. Uzun

koridorda şaşkınca toplanmış yirmi yeni öğrenci; bronz tenli olanların bile yüzleri mum ışığında solgun ve korkmuş görünüyordu.

"Okula hoş geldiniz," diye şakalaştı oradaki dört beş öğretmenden biri. İdari ofislere açılan, daha da karanlık bir koridorun girişinde bir arada durmaktaydılar. "Burada işler her zaman bu kadar ters gitmez. Bazen çok daha ters gider."

Bazı çocuklar güldüler... lisede yeni olabilirlerdi, ama bütün hayatlarını Carson'da, sokağın ilerisindeki sağrılı çatılı ilkokulda geçirmişlerdi.

Daha yaşlı bir başka öğretmen, kuru bir sesle "Birazdan başlayabiliriz," deyince, çekingen gülüşler kesiliverdi. Diğerlerinden uzun boyluydu, dar bir kafası ve uzun bir burnun zaptettiği tombul bir avcı kaplumbağa suratı vardı. Loşlukta kimin güldüğünü görmek için dar kafasını hızla sağa sola çevirirken çerçevesiz gözlüğü parladı. Ortadan ayırdığı kıvırcık saçlarıyla 1890'lardaki barmenlerin karikatürize haline benziyordu. "Bazılarınızın eğlence ve oyun vaktinin bittiğini anlamanız gerekecek. Artık ilkokulda değilsiniz. Artık en aşağı tabakadasınız, aşağıların en aşağısı konumundasınız, ama bir erkek gibi davranmanız beklenecektir. Anlaşıldı mı?"

Hiçbir çocuk karşılık vermeyince uzun burnundan kişnemeye benzer bir ses çıkararak nefes verdi. Öfkelendiğinde bu sesi çıkardığı belliydi. "*Anlaşıldı mı?* Kulaklarınız yok mu sizin eşekler?"

"Evet efendim."

"Sen mi konuştun Flanagan?"

"Evet efendim." Konuşan sırım gibi çocuk, "Princeton" tarzı taranmış kızıl sarı düz saçlarını serbest bırakmıştı. Mumların hareketli, donuk ışığında yüzü dikkatli ve dostaneydi.

"Bu sonbaharda PAF takımında futbol oynayacak mısın?"

"Evet efendim."

Bütün yeni çocuklar iyice kaygılandılar.

"Güzel. Bek mi?"

"Evet efendim."

"Güzel. Ayağın alışırsa iki yılda okul takımına girersin. İyi bir bek işimize yarar." Öğretmen öksürürken eliyle ağzını kapattı, arkasına idari işlerin bulunduğu karanlık koridora bakarken yüzünü ekşitti. "Açıklama yapmalıyım. Bu inanılmaz... *durumun* sebebi Okul Sekreteri'nin bu kapının anahtarını bulamayışı." Arkasındaki kemerli ağır kapıya parmak eklemleriyle sertçe vurdu. "Tony burada olsa açardı, ama yarın gelecek. Olsun. Mum ışığında da işimizi görebiliriz herhalde." Bizi sanki meydan okurcasına süzdü, kafasının bir kerestenin eni gibi ince olduğunu fark ettim. Gözleri birbirine o kadar yakındı ki neredeyse değeceklerdi.

"Bu arada hepiniz futbol paf takımına katılacaksınız," dedi. "Sınıfımız küçük... yirmi kişilik. Okulun en küçük sınıflarından biri. Sahada hepinize ihtiyacımız var. Gerçi hepiniz başarılı olamayacaksınız... bu *kritik* bir sene, ama sizi bir şekilde futbolcu yapmaya çalışmalıyız."

Diğer öğretmenlerden bazılarının huzursuz görünmeye başlamalarını görmezden geldi. "Şimdi, bazılarınızı tanıyorum, sekizinci sınıfta Koç Ellinghausen'le birlikte iyi işler çıkarmıştınız, ama bazılarınız yenisiniz. *Sen*." Yanımdaki uzun boylu, şişman çocuğu işaret etti. "İsmin."

"Dave Brick."

"Dave Brick *ne*?"

"Efendim."

"Bana orta saha oyuncusu gibi geliyorsun."

Açıkça dehşete düşmüş olsa da Brick kafa salladı.

"Sen." Açık kahve tenli, berrak siyah gözlü, ufak tefek bir çocuğu gösterdi.

Çocuk cırladı.

"İsmin."

"Nightingale efendim."

"Seni biraz kuvvetlendirmemiz gerekecek, değil mi Nightingale?"

Nightingale başıyla onayladı, pantolonunun içindeki bacaklarının titrediğini görebiliyordum.

"Cümle kur, çocuk. *Evet efendim,* diyeceksin. Bu bir cümledir. Kafa sallamak cümle değildir."

"Evet efendim."

"Defans?"

"Sanırım evet efendim."

Öğretmen yine burnundan soluyup hepimizi süzdü. Mumlardan gelen sıcak ve yağlı balmumu kokusu koridora iyice yayılıyordu. Öğretmen birden kalın elini uzatıp Dave Brick'in alnının ortasında buluşan iki küçük lüle şeklinde taranmış saçını kavradı. "*Brick! Şu iğrenç saçı kes! Yoksa ben keserim!*"

Brick ürkerek başını hızla geri çekti. Boğazındaki kasılmayı görünce kusmamaya çalıştığını düşündüm.

Dar suratlı adam elini bir çırpıda çekip çuval gibi bol pantolonuna sildi. "Okul sekreteri ihtiyacınız olacak belgeleri, doldurmanız gereken formları filan hazırlıyor, ama madem... *görünüşe bakılırsa* biraz zamanımız var, sizleri bugün burada bulunan öğretmenlerle tanıştırayım. Ben Bay Ridpath'im. Dünya tarihi dersleri veriyorum. Ayrıca futbol koçuyum. Derslerime girmenize iki yıl var, ama sizi sahada göreceğim.

Şimdi." Yana bir adım atıp dönünce yüzü karanlıkta kaldı. Kulaklarının üstündeki yağlı saç telleri mum ışığında parlıyordu. "Bu yılki öğretmenlerinizin çoğu burada. Latince öğretmeniniz Bay Thorpe'la tanışma hazzına öbür gün erişeceksiniz. Latince zorunlu derstir. Futbol gibi. İngilizce gibi. Matematik gibi. Bay Thorpe benim gibi serttir. Mükemmel bir öğretmendir. Birinci Dünya Savaşı'nda pilottu. Bay Thorpe'un Latince 1 dersine girmek bir *onurdur*. Şimdi, işte Bay Weatherbee... Matematik 1 öğretmeniniz ve rehber öğretmeniniz olacak. Sorunlarınızı kendisine söyleyebilirsiniz. Bize Harvard'dan geldiğinden pek ilgilenmeyecektir muhtemelen."

Boynuz çerçeveli gözlük takan ve sürekli çökük haldeki omuzlarına buruşuk bir ceket geçirmiş ufak tefek bir adam başını kaldırıp bize sırıttı.

"Bay Weatherbee'nin yanındaki Bay Fitz-Hallan, İngilizce öğretmenidir. Amherstlidir." Yakışıklı, çocuksu bir yüze sahip, oldukça uyuşuk görünüşlü bir adam elini biraz kaldırıp salladı. İşlerin tersliği konusundaki şakayı yapan kişiydi ve ayakta uyuyabilecek kadar sıkılmış görünüyordu.

"Bay Whipple, Amerikan tarihi." Lekeli blazerine çengelli iğneyle okulun arması tutturulmuş, toparlak, kel, melek yüzlü bir adamdı bu. Ellerini birleştirip yüz hizasına kaldırarak salladı. "New Hampshire Üniversitesi."

Bay Ridpath dönüp şimdi solunda kalan, düz camın ardında tek bir soluk ışığın titreştiği karanlık koridora baktı. "Gidip yardımın dokunur mu diye bir baksan?" New Hampshireli Whipple tıpış tıpış giderek karanlığa girdi. "Belgeler bir dakika içinde hazır olur. Tamam. Aranızda konuşun."

Hiç birimiz konuşmadık tabii, karanlık koridorda sinirli ve gergin öylece durduk, ta ki Bay Ridpath'ın aklına söyleye-

cek başka bir şey gelene dek. "Burslu iki öğrenci neredeler? Ellerini kaldırsınlar."

Chip Hogan'la ben ellerimizi kaldırdık. Chip, zaten Tom Flanagan'la diğer ilkokulluların yanındaydı. Herkes ikimize merakla baktı. Bize kıyasla diğer hepsi, Dave Brick bile zengin duruyorlardı.

"İyi. İyi. İsimlerinizi söyleyin."

Söyledik.

"Sen şu geçen sene St Matthew's'le yapılan sekizinci sınıf final maçında yetmiş beş metre koşan Hogan mısın?"

"Hı hı," dedi Hogan, ama Bay Ridpath buna bozulmamış gibiydi.

"Siz ikiniz, elinize geçen fırsatın büyüklüğünün farkında mısınız?"

"Evet efendim," dedik birlikte.

"Siz yeni gelenler, hepiniz farkında mısınız?"

Hafifçe mırıldanmalar oldu.

"Çalışmanız gerekecek biliyorsunuz. Hayatınızda hiç çalışmadığınız kadar. Sizi köle gibi çalıştıracağız, sonra daha da sert oynamanızı isteyeceğiz. Sizleri adam edeceğiz. Carson erkekleri olacaksınız. İşte bu gurur duyulacak bir şeydir." Aşağılayarak etrafa bakındı. "Bazılarınızın başarabileceğini sanmıyorum. Durun hele, bakın Bay Thorpe sizlere neler edecek."

Kahverengi hırkalı iri yarı, yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek koridordan çıktı ve peşinden elinde bir fenerle Bay Whipple geldi. Kadının da çerçevesiz bir gözlüğü vardı ve karışmasınlar diye birbirine çapraz halde tasnif edilmiş büyük bir kâğıt yığını taşıyordu. "Teksir makinesinin arkasındalarmış, aman ne şaşırdım. Frenchy fincanlarını da zaten hiç yı-

kamaz. Şunları herkes gibi tezgaha bıraksa olmazdı sanki." Konuşurken kâğıt yığınını ilk sıranın üstüne bıraktı. "Şunları dağıtmama yardım edin... her küme ayrı bir sıraya konacak."

Öğretmenler grubu dağıldı, her biri birer kâğıt yığınını alıp ayrı birer sıraya yöneldi. Bay Ridpath sanki bir törende konuşur gibi "Okul sekreteri Bayan Olinger," diye takdimde bulununca yaşlı kadın başıyla selam verdi, el fenerini Bay Whipple'dan kaptı ve merdivenleri çıkarak ışığa doğru yürüdü.

Ridpath "Tek sıra olun," diye emredince beceriksizce hizaya girip sıraların yanına gittik ve üzerlerindeki kâğıtları aldık.

Arkamdaki bir çocuk bir şeyler mırıldanınca Bay Ridpath "Kalemin yok mu?" diye kükredi. "Kalemin yok mu? Okulun ilk günü *kalemsiz* mi geldin? Adın ne demiştin çocuk?"

"Nightingale efendim."

"Nightingale," dedi Ridpath aşağılayarak. "Nereden geliyorsun bakayım? Buraya gelmeden önce nasıl bir okula gitmiştin?"

"Böyle bir okula efendim," dedi Nightingale kız gibi sesiyle.

"*Ne?*"

"Andover'a efendim. Geçen sene Andover'daydım."

Tom Flanagan "Ben ona ödünç kalem veririm efendim," deyince, kâğıtları daha fazla fırça işitmeden doldurup verdik. Koridorun diğer ucuna gidip karanlıkta ayakta durarak emir bekledik.

"Tek sıra halinde yukarı, kütüphaneye," dedi Ridpath bezgince.

3

Bayan Olinger gibi merdivenden çıkıp, yüksek ve kalın, üstü çiziklerle kaplı ön kapının yanındaki tirizli pencereden giren gün ışığına adım attık. Işık burada bile soluk ve griydi, ama kütüphane koridorun diğer tarafındaydı ve her iki yanındaki kitap raflarının arasında sıra sıra büyük pencereler vardı. Yapısından ötürü o kadar kararmasa, kütüphane ışıl ışıl olurdu. Kullanılan maun rengi ahşapla kılıfsız kitap sırtları ışığı emiyordu ve normal okul günlerinde kütüphane ne zaman kullanılsa, tepedeki büyük avizeler yakılıyordu. Bu ışık olmadığındaysa kütüphane tuhaf bir karanlığa gömülüyordu.

Kâğıtlarımızı odanın cepheye bakan ana bölümünün orta kısmını işgal eden, yine maun rengi ahşaptan yapılma iki sıra uzun düz masaya götürdük. Karşımızda, odanın diğer tarafında bel hizasına gelen bir rafta referans kitaplar bulunuyordu, arkasında kütüphanecinin masasıyla dosya dolapları bir tür sahanlık şeklinde, bütün masaları rahatça görecek biçimde dizilmişlerdi. Bayan Olinger, sık permalı beyaz saçları ve altın çerçeveli gözlüğü olan zayıf bir kadının yanında durup, tek sıra halinde kütüphaneye girerek sıralara oturmamızı seyretti. Üstünde siyah bir elbise, boynunda bir inci kolye vardı. Son olarak öğretmenler gelip, hepsi beraber arkamızdaki masaya oturdular. Hemen aralarında mırıldanmaya giriştiler.

Bayan Olinger "Öğretmenler?" diye sorunca öğretmenler sus pus oldular. Bir tanesi kalemini üçlü ritimle vurmaya başladı ve biz kütüphaneden çıkana dek bundan vazgeçmedi.

Bayan Olinger "Bu Bayan Tute," deyince incili zayıf kadın sanki kafası sarsılıyormuş gibi asabi bir selam verdi. "Bayan Tute kütüphanecimizdir ve burası onun alanı. Sizler kayıt bel-

gelerinizi doldurup diğer kâğıtlardaki bilgilerin bir kısmını hazmedene dek burada bekleyecek, ardından da size kütüphaneyi tanıtacak. Sorusu olan varsa elini kaldırsın; öğretmenler yardımcı olurlar."

Öğretmen kalemini masaya vurmaya devam ediyordu.

İşimi bitirip de başımı kaldırınca, bir iki çocuğun loş odada aylak aylak etrafa bakındığını gördüm. Geri kalanların çoğuysa hâlâ yazmaktaydı. Dave Brick'in iki buklesi alnına düşmüştü, kızarmış, terli ve kafası karışmış görünüyordu. Elini kaldırınca Bay Fitz-Hallan sallana sallana onun oturduğu masaya doğru gitti.

Bob Sherman bana "Havalı adam," diye fısıldadı, ikimiz de Fitz-Hallan'ı seyrediyorduk; iyi kesimli ceketinin altında ellerini zarif bir açıyla ceplerine sokmuştu, Brick'in kağıdına tembel tembel eğildi. Fitz-Hallan zerafeti kişiliğinin derinliklerine işlemiş gibi görünen klas biriydi, ama Sherman'ın kastettiği yalnızca bu değildi. Adam en genç öğretmenlerden biriydi, belki otuzunda bile yoktu ve bitkin halinden bile gençlik fışkırıyordu: Aynı anda hem kayıtsız, hem müşfik görünüyordu ve kendisini diğer öğretmenlerden en az bizim kadar ayrı tutuyordu. Fitz-Hallan doğruldu, ağır adımlarla kütüphanecinin masasına gitti ve bir tükenmez kalemle döndü. Bunu Brick'e, her nasılsa hem sempati duyduğunu hem de eğlendiğini ifade eden anî bir hareketle verdi. Bu ufak gösterinin kusursuzluğu, Fitz-Hallan'ın eskiden okulda öğrenci olduğu ve ulaşmaya çabalamamız gereken bir model olarak, canlı bir örnek olarak karşımızda durduğu bilgisini gizemli bir biçimde içeriyordu.

Okuldan aklımda kalan üç görüntüden birincisi bu; daha sonraki ikisi kadar ilginç değil, ama bütün olup bitenlere

kendi tarzıyla önlenemez şekilde yol açmıştır. Geç olsa da anlıyorum ki, burada da ihanet vardı; öğretmenin zarif giysileri ve tavrı, felakete mahkum terli Dave Brick'e ucuz bir tükenmez kalemi uzatırken hem eğlenen hem sempati duyan hali, ihaneti ince ince ima ediyordu. O kadar hamdık ki nezaketle baştan çıkarılabiliyorduk.

Çocukların önündeki diğer yarım düzine kâğıtta teksir makinesiyle çoğaltılmış bilgiler vardı. Okul şarkısının (*Kalkın ve şarkılarla övün/Tepedeki okulu*) ve takım marşının (*Yeşil ve sarı, sarı ve yeşil!*) sözleri, okulun sloganı, *Alis volat propriis.* Bir çevirisini eklemekle düşüncelilik etmişlerdi: *O kendi kanatlarıyla uçar.* "O" dedikleri 1901'de okulun ilk hali olan Lodestar Akademisi'ni kurmuş olan B. Thurman Banter olabilirdi; Carson 1914'te, Thomas A. Rowan'ın müdürlüğü sırasında şimdiki ismiyle uçmaya başladı. "İngiltere'de doğmuş İrlanda kökenli" biri olduğu yazılıydı kâğıtta. Sonra Rowan'dan şimdiye kadarki bütün müdürlerin listesi vardı ve en sonda Laker Broome yer alıyordu; son isim olarak Alexander Weatherbee'nin geçtiği yaklaşık otuz isimden oluşan şimdiki öğretmen kadrosunun listesi mürekkeple eklenmişti; kütüphanedeki kitap sayısı yirmi bindi; lisede yüz on iki öğrenci bulunuyordu, futbol ve beyzbol sahaları iki taneydi. Bir başka kâğıtta son sınıftaki bütün öğrencilerin isimleri veriliyordu; mümessil öğrencilerin isimlerinin yanına yıldız konmuştu.

Kütüphanenin arka tarafından sesler geldiğini duyunca hemen döndüm. Bay Ridpath masalardan birinin arkasında ayakta "Ne? Ne?" diye bağırdı. Dar suratı ateş saçıyordu. Sol eliyle Nightingale'i yakasından kavradı; sağ eliyle masanın altını yoklayıp, Nightingale'in kendisiyle aynı masada oturan

Tom Flanagan'a panikle vermeye çalıştığı bir şeyi yakalamaya uğraştı. İki çocuk da korkmuş görünüyorlardı, Flanagan biraz daha az korkmuştu. Bay Ridpath'ın soruşturması bir dizi hayvani homurtuya dönüşmüştü. Kendisini deliye döndüren nesne eline gelince alıp havaya kaldırdı ve yine o tiz sesle burnundan soludu. Bir deste Bicycle marka oyun kartıydı. "Oyun kartları? Oyun kartları?" Kutunun kapağının hâlâ açık oluşu, kâğıtların daha yeni geri konduğunu düşündürüyordu. Bay Ridpath'ın arkasında oturarı ve oturdukları yerde dönmüş, olayı seyreden diğer üç öğretmen çocuklar kadar irkilmiş görünmekteydiler. Bay Ridpath yine burnundan soludu. Suratı hâlâ kıpkırmızıydı. "Bunları kim getirdi? Kimin bunlar? Konuşun!"

"Benim," dedi Nightingale. Ridpath'ın sımsıkı yakaladığı çocuk, boğulmakta olan bir fareye benziyordu.

"Pekala, ben..." Çocuğu yakasından daha şiddetle sarsan öğretmen öfkeli bir şaşkınlıkla odaya bakındı. "Buna anlam veremiyorum. Sen. Flanagarı. Açıkla."

"Bana yeni bir kâğıt numarası gösterecekti efendim."

"Yeni. Bir. Kâğıt. Numarası." Farenin yakasını daha da sıkıca kavrayıp bükünce Nightingale'in kravatı kulağına doğru çıktı. "Yeni bir *kâğıt* numarası." Sonra kâğıtları da, çocuğu da bıraktı. Deste masaya düşünce, elini üstüne sertçe koydu. "Bunların işi bitecek. Bayan Olinger?"

Kadın sıraların arasından uzun adımlarla yaklaştı, Ridpath elini kaldırdı, kadın masasına geri döndü. Metal çöp kutusu tangırdadı. Kadın desteye bakmamıştı bile.

"Sizi şakacılar," dedi Bay Ridpath. "İlk gününüz. Bu seferlik affediyorum." Masaya eğilmiş, çocuklara sırayla, öfkeyle bakıyordu. "Ama artık yapmayın. Bundan sonra bu okulun

herhangi bir odasında oyun kâğıdı görmeyeceğiz. Duyuyor musunuz?" Nightingale ile Flanagan başlarıyla evetlediler. "Şakacılar. Zamanınızı harcamayı kesip de şu kâğıtlarda yazılanları ezberlemeye başlasanız iyi edersiniz. Yoksa işiniz kâğıt numaralarına kalır cidden." Son bir tehdit savurdu. "Lise hayatın kötü başladı Flanagan." Öğretmenler masasına geri dönüp ellerinin ayalarını gözlerine bastırdı.

"Kayıt formlarını sıranızın en ucuna geçirin çocuklar," dedi Bay Fitz-Hallan. Açık kahve tenli, ufak tefek Nightingale'in yüzünün şoktan grileşmiş olduğunu gördüm.

Birkaç dakika sonra karanlık koridordan kıvrıla kıvrıla geçip küçük bir ahşap merdivene doğru yürüyor, Laker Broome'u ilk kez görmeye gidiyorduk.

Müdürün ofisi orijinal konağın zemin katında, eski binanın merkezindeydi. Önden giden Bayan Olinger, karanlık merdiveni büyük el feneriyle aydınlattı. Kendi kendine mırıldanıyordu. Peşinden gelen diğer öğretmenleri takip eden Bay Whipple, çocuklar için titrek bir mum taşımaktaydı. Küçük, kare şeklinde bir sahanlıktaki bir kapının penceresinden gelen ışık, Whipple'ın mumunu bir an sönükleştirdi. Işık merdivendeki bir sonraki köşeye kadar devam etti ve ardından Whipple'ın inip kalkan mumunun peşinden bir antreye girdik.

Aslında gerçek bir antre değildi; okul ofislerinin bulunduğu, Bayan Olinger'ın içinden çıkageldiği karanlık koridorun ucuydu. Bu uçtaki ahşap bir oymalı kemer, bir odada bulunduğumuz yanılsamasına yol açıyordu. Yerde oryantal bir halı vardı. Antika bir masada bir kütüphane lambasıyla bir Acem kasesi duruyordu. Kemerin karşısında bir ortaçağ kilisesinin kapısını çağrıştıran, uzun demir kirişlerle çapraz desteklenen devasa, ahşap bir kapı vardı.

Mumun titrek ışığında sessizce durduk. Bay Fitz-Hallan büyük kapıya bir kez vurdu. Bayan Olinger "Hoşçakalın çocuklar," dedikten sonra her zamanki sinirli ve telaşlı edasıyla, yolunu el feneriyle aydınlatarak koridordan uzaklaştı. Fitz-Hallan kapıyı açtı ve itişerek Bay Broome'un ofisine girdik.

Ani aydınlık ve balmumu kokusu: Her düz yüzeyin üzerinde en az iki mum durmaktaydı. Kilise havası iyice artmıştı. Masasının ardında oturan müdür ceketini çıkarmış, ellerini başının ardında kavuşturmuştu. Dirsekleri üçgen kanatların sivri uçları gibiydi. Gülümsüyordu. "Vay vay," dedi. "Gelin çocuklar. Size şöyle iyice bakayım."

Masanın önünde kabaca iki sıra halinde dizildiğimizde kollarını indirip ayağa kalktı. "Sakın mumları devirmeyin. Güzeller ama tehlikelidirler." Güldü; gri saçı kıllı bir takkeye dönüşecek kadar kısa kesilmiş, kısa boylu, zayıf bir adamdı. Ağız kenarlarındaki derin çizgiler etine gömülmüştü. "Okul kapalıyken bile müdür, masasında köle gibi çalışmak zorundadır. Yani beni neredeyse her zaman burada bulabilirsiniz. Adım Bay Broome. Çekinmeyin. Benimle konuşmak istediğiniz bir mesele olursa Bayan Olinger'dan randevu almanız yeter." Bir adım gerileyip siyah bir ahşap kitap rafına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Turuncu kedilerin renginde, boynuz çerçeveli bir gözlük takmıştı. Gömleği gıcır gıcırdı. Müdürün mükemmel olduğunu şimdi anlıyorum... bütün o panelli, oryantal halılı, kitaplarla dolu ofisindeki son ayrıntıydı; ofisin zarif, bilinçli, eski tarz zevkliliğinin oluşturduğu bütünün temelindeki ayrıntıydı.

"Gerçi," dedi, "buraya ziyaretleriniz muhtemelen pek hoş sebeplerden olmayacak tabii."

Ağzı seğirdi.

"Ama bu çok azınızı ilgilendirecek bir şey o kadar. Çocuklarımız genellikle çok çalıştıklarından başlarını belaya sokmaya zaman bulamazlar. Bir uyarı. Belaya zaman bulanlar burada fazla barınamazlar. Bu okulda bir öğrenci olmanın getirilerinden faydalanmak istiyorsanız çok çalışın, söz dinleyin, saygılı olun ve sert futbol oynayın. Avantajlar göz önüne alındığında çok şey değil bunlar." Aynı gergin, ölçülü gülümsemesini yineledi. "Sizden bu kadarını istemek hem hakkımız, hem de görevimizdir bence. Gayem, okulun gayesi sizlerde iz bırakmaktır. Sonraki hayatınızda nereye giderseniz gidin, insanlar 'İşte bir Carsonlu,' diyebilecekler. Evet."

Başlarımızın üstünden öğretmenlere baktı; çoğumuz da başlarımızı arkaya çevirip baktık. Bay Whipple doldurduğumuz formları karıştırıyordu. Bay Ridpath rahattaki askerler gibi durmuş, bacaklarını ayırıp ellerini arkasında kavuşturmuştu. Diğer ikisiyse yere bakmaktaydılar, kendilerini müdürden soyutlarcasına.

"Formlar sizde mi Bay Whipple? Buraya getirin lütfen."

Whipple çabucak etrafımızdan dolanıp çalışma masasına giderek form yığınını müdürün deri koltuğunun hemen önüne bıraktı. "En üstteki ikisi efendim," diye mırıldanarak geri çekilip gözden kayboldu.

"Ha? Evet, anladım." Müdür kavuşturduğu kollarını çözdü, mumlarla dolu bir sehpanın önünden geçerek en üstteki iki formu alırken gözlük çerçevesi bir an ışıldadı. "Nightingale ile Sherman adlı beyler biraz burada kalacaklar. Siz geri kalanlar kütüphaneye geri dönüp ders kitaplarınızı ve zaman çizelgelerinizi alabilirsiniz. Götürün onları Bay Ridpath."

On beş dakika sonra Nightingale ile Sherman kütüphane kapısında belirip, şimdi üzerleri kitaplarla kaplı masalara doğru amaçsızca yürüdüler. Sherman'ın elmacık kemikleri kıpkırmızıydı.

"Eee," diye fısıldadım ona. "Ne dedi?"

Sherman sırıtmaya çalıştı. "Soğuk, boktan moruğun teki, değil mi?"

Modern eklentinin ikinci kat ön koridorundaki kilitli dolaplarımızın önünde zaman çizelgelerimizi karşılaştırdık; uzun cam levhalardan oluşan duvarlardan içinde tek bir ıhlamur ağacı bulunan çakıllı avlu görünüyordu.

Bay Broome'un neden Bob Sherman'la Del Nightingale'in kalmalarını istediğini haftalar sonra Tom Flanagan'dan öğrendim. Nightingale ebeveyn isimlerini yazmamıştı. Çünkü ebeveyni ölmüştü. Nightingale, Boston'dan Sunset Lane'deki, okuldan dört beş sokak ötedeki bir eve yeni taşınmış olan vaftiz ebeveyniyle yaşıyordu. Sherman ise fırça yemişti.

4

New York, 1969 Ağustosu: Bob Sherman.

"Burada ne işim var?" diye sordu Sherman. "Buna cevap verebilir misin? Adada Coors birası yudumlayıp okyanusu seyredebilecekken burada ne işim var yahu?"

Ofisindeydim ve stereo setinden bangır bangır yükselen rock müzik yüzünden bağırarak konuşuyordu. Ofisi eski Alman elçiliğinin süitlerinden biriydi; bütün odaların dört metre yükseklikte, kartonpiyerle süslenmiş tavanları vardı. Deri kanepeler uzun masasının karşısında ve duvara yaslı halde durmaktaydı. Bose marka hoparlörlerin yanındaki büyük ve

yeşil bir Boston eğrelti otu, daha yeni vitamin hapı verilmiş gibi görünüyordu. Yere özensizce yığılmış plaklar, halının uzun tüylerine gömülmüştü.

"Sende yanıtlar olur genellikle. Neden bu bok çukurundayım? Sen, ben burada olduğum için buradasın, ama ben neden buradayım? O ebedi sorulardan biri işte. Şu plağı çıkarmak ister misin? Bıktım onu dinlemekten."

Ofisine geldiğimden beri altıncı kez telefonu çaldı. "Tanrım," diyerek telefonu alıp "Hı hı," dedikten sonra başka bir plağı koymamı işaret etti.

Plağı yerleştirip kanepeye yayıldım. Sherman palavra sıkıp durdu. Palavra sıkmakta son derece ustaydı. Hukuk fakültesi mezunuydu. Ayrıca ülsere ve nörotik bir kedinin sinirlerine sahipti ve bildiğim kadarıyla sınıfımızdaki en çok para kazanan kişiydi. Son zamanlarda gardırobuna çok özen gösteriyordu hep ve bugün üstünde taba rengi bir safari ceketi, sarı camlı pilot gözlüğü ve dizlerine kadar çıkan yumuşak, sarı çizmeler vardı. Telefonu çenesinin altına sıkıştırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu, pencereye yaslandı ve bana acı acı sırıttı.

"Sana bir şey diyeceğim," dedi telefonu kapatınca. "Fielding müzik piyasasına girmediğine şükretsin. Üstelik uğraştığımız bu ahmakların çoğundan daha yetenekliydi. Hâlâ doktorasını almaya mı çalışıyor?"

Başımla evetledim. "Komik gelecek ama demin pencereye yaslanırken bana Yılan Lake'i hatırlattın."

"İşte şimdi *cidden* Ada'da olmak istedim. Yılan Lake." Kahkahayı bastı. "Laker Broomer. Hareketlerimi düzeltsem iyi olacak. Nereden aklına geldi ki?"

"Duruş şeklinden."

Oturup çizmelerini uzun masaya dayadı. "O herif tam tı-

marhanelikti. Artık orada çalışmıyor, değil mi?"

"Yıllar önce emekli oldu... aslında buna zorlandı. Yanında çalışmak istemedim." Ben de okuldan yeni ayrılmıştım, orada üç sene İngilizce öğretmenliği yaptıktan sonra. "Sana bunu hiç sormamıştım veya sorduysam bile verdiğin yanıtı unuttum. Yılan Lake o ilk gün sana ne demişti? Nightingale'le seni ofisinde alıkoyduğunda?"

"Kayıt günü mü?" Sırıttı. "Söylemiştim ama unutmuşsun göt. En favori anılarımdan biridir o. Cumartesi gecesi geleceksen yemekten sonra tekrar sor."

O zaman hatırladım... güz sonunun ılık bir gününde babasının "sığınağında", kenarlarına *Parti Zamanı!* yazılmış uzun bardaklardan buzlu çay içmekteydik. "Sırf bunu öğrenmeye geldim," dedim. Avrupa'ya gitmek üzere New York'taydım ve orada Sherman'la Fielding'dan başka görmek istediğim insan yoktu. Ayrıca Sherman bir bekarın fütursuz müsrifliğiyle akşam yemeği partileri düzenleyen iyi bir aşçıydı.

"Harika, harika." Şimdiden biraz dalgınlaşmıştı, yirmi yaşındaki dâhilerinin ona çektirdiklerini düşünüyor yine diye geçirdim aklımdan. "Geçen gün sokakta Tom Flanagan'ı gördüm," dedi. "Cidden tuhaf görünüyordu. Kırk yaşlarında gibiydi. O herif kaçık. Yaptıkları mantıksız. Brooklyn'de, Red Hat Lounge diye boktan bir yerde çalışıyormuş. Glenn Miller, kaybolduğu Manş Denizi'nden çıkınca büyü geri gelecek. Amerika güzelinin..."

"Dişleri çürüdüğü zaman mı?"

"Meme ameliyatı geçirdiği zaman."

Cumartesi gecesi yemek sonrası sohbeti, Los Angeles'a taşınmasından önceki günlerde Sherman'ın izin verdiğince sa-

kin geçti. Solumda oturan ünlü folk şarkıcısı sakalındaki yiyecekleri silip, başka iki ünlü folk şarkıcısının yeni hallettikleri milyon dolarlık bir uyuşturucu ticaretinden bahsetti; Bob'un yanındaki kadın, ki onun hep düşkün olduğu türden taşralı İngiliz güzelliğine sahip bir sarışındı, bir şişe konyak açmıştı; Sherman bir dirseğine yaslanmış, salatadan arta kalan beykın parçalarını küçük küçük yiyordu.

"Karşıda oturan arkadaşım bir öykü dinlemek istiyor," dedi.

"Harika," dedi folk şarkıcısı.

"Meşhur Yılan Lake'i ve beni okuluna ağırlayışını anımsatmamı istiyor. İlk günümüzde kayıt formları doldurmuştuk ve en sevdiğim konuya 'Finans' demiştim." Kızla şarkıcı güldüler: Sherman öykü anlatmakta iyiydi hep. "Yılan Lake müdürdü ve Whipple denen tombul, ufak tefek, boktan bir tarih öğretmeni formumu gösterince müdür hoş geldin konuşmasının ardından beni ofisinde bekletti. Küçük bir çocuğu daha alıkoymuştu, onu dışarıya koridora gönderdi. Korkudan altıma sıçıyordum. Yılan Lake bir Ivy League ölü kaldırıcısına benziyordu. Veya pahalı bir kiralık katile. Masasında öylece oturmuş bana gülümsüyordu. Az sonra taşaklarımı kesip koparacakmış gibi gülümsüyordu.

"'Evet,' dedi. 'Bir komedyen olduğunu görüyorum Sherman. Bu yakışmadı bence. Hiç yakışmadı. Ama sana bir fırsat vereceğim. Beni güldür. Komik bir şey söyle.' Ellerini başının arkasında birleştirdi. Aklıma tek bir sözcük bile gelmiyordu. 'Ne zavallı bir çocuksunuz Bay Sherman,' dedi. 'Bu okulun sloganı nedir? Yanıt yok mu? *Alis volat propriis.* O kendi kanatlarıyla uçar. Arada sırada yere değdiği de olur sanırım. Ama uçar da, burada istediğimiz türden çocuk uçar. Ucuz kahkahalarla bayağı hazların peşinde koşmaz. Madem

konuşamayacak kadar korkaksın, *sana* bir şey diyeyim. Bir çocukla ilgili bir öykü. Kulağını dört aç.

"'Evvel zaman içinde, dur bakayım, on dört yaşında olan bir çocuk sıcak, güzel, minik evini terk edip engin dünyaya çıkmış. Kendini komik bir küçük çocuk sanıyormuş, ama aslında salağın ve korkağın tekiymiş ve er ya da geç kötü sona mahkummuş. Bir şehirden geçerken insanları güldüren laflar etmiş. Laflarına güldüklerini sanmış, oysa aslında öyle sanmasına gülüyorlarmış.

"'Ülkenin kralı da o şehirden geçiyormuş ve çocuk onun altın at arabasını görmüş. Kralın zanaatkarlarının yaptığı bu araba muhteşemmiş, som altından yapılmaymış, olağanüstü güzel altı tane siyah süvari atı tarafından çekiliyormuş. Araba geçip gidince çocuk yanındaki iyi bir vatandaşa dönüp 'Şu güzel *arabanın içindeki ihtiyar soytarı da kim?*' demiş. 'Ağırlığı altı atın toplamı kadar vardır herhalde. Bence seninle benim gibilerden çalarak zengin olmuştur kardeş.' Anlarsın ya, çocuğun ilgi alanı *finansmış*. Yanındakinin gülmesini beklemiş, oysa adam dehşete kapılmış... o ülkenin bütün yurttaşları krallarını sever ve ondan korkarlarmış.

"'Kral çocuğun lafını duymuş. Arabasını durdurmuş ve adamlarından birine hemen atından inip çocuğu yaka paça sarayına götürmesini söylemiş. Adamlar atlarından inip çocuğu kolundan tuttukları gibi avaz avaz bağırtarak ta saraya kadar sokaklarda sürüklemişler.

"'Uşak, çocuğu çeke çeke sarayın koridorlarından geçirerek taht odasına götürmüş. Tahtında oturan kral, uşağın getirdiği çocuğa öfkeyle bakmış. Boyunları zincirli iki vahşi köpek çocuğa hırlayıp saldırmaya çalışıyorlarmış, ama tahtın iki yanında muhafızlar tarafından zaptediliyorlarmış. Çocuk dehşetten

bayılıyormuş az kalsın. Köpeklerin yalnızca vahşi değil, aynı zamanda neredeyse delirecek kadar aç olduklarını görmüş.

"'Evet küçük komedyen,' demiş kral. 'Ya beni güldürürsün, ya da ölürsün.' Ödü kopan çocuk titremekten başka bir şey yapamamış. 'Bir şans daha veriyorum,' demiş kral. 'Beni güldür.' Çocuk yine konuşamamış. 'Git Skuller,' diye bağırmış kral. Sağdaki köpek çocuğun üstüne atlamış. Saniyesinde çocuğun sağ elini kapmış. Kral çocuğa *hemen* bir fıkra anlatmasını söylemiş. Çocuk bembeyaz kesilmiş. Kral 'Git Ghost,' deyince soldaki köpek ileri atılıp çocuğun sol elini ısırmış.

"'Uygunsuz lafların seni ne hale düşürdü görüyorsun,' demiş kral. 'Yemeye başlayın köpeklerim.'"

"'Yemeye başlayın köpeklerim,'" diye tekrarladı Sherman, kafa sallayarak. "Resmen yere yığılıp kustum. Yılan Lake bana öylece bakıyordu. 'Defol,' dedi. 'Bir daha da sakın böyle aptalca bir sebepten karşıma gelme.' Yalpalayarak kapıya yürüdüm. Sonra bir hırıltı duydum ve dönüp bakınca kocaman, lanet olası bir Doberman'ın koltuğun yanında doğrulduğunu gördüm. Yılan Lake 'Defol!' diye bağırınca peşime iblisler takılmış gibi kendimi ofisten dışarı attım."

"Vay be," diye mırıldandı folk şarkıcısı. Sherman'ın kız arkadaşı ona sakin sakin bakıp can alıcı kısmı anlatmasını bekliyordu, bense öykünün bittiğini biliyordum ve bana daha önce defalarca anlattığını artık çok net hatırlıyordum.

Sherman bana sırıtmaktaydı. "Bakıyorum her şeyi anımsamaya başlamışsın. Tam kapıya yaklaşmışken masanın ardındaki sadist '*Alis volat propriis,* Bay Sherman,' dedi. Kapısının yanındaki duvarda bir yazı gördüm, hani şu ofisinden her çıkışta gördüğümüz yazıyı. 'Büyük adam olmayı bekleme. Büyük çocuk ol,' yazılıydı."

"Lanet olası bir orospu çocuğu piç kurusu ol," dedi folk şarkıcısı ve ardından şaşkınlıkla başını kaldırdı, çünkü Sherman'la ben gülmekteydik. Taşralı sarışın da gülüyordu: Sherman kadınları güldürebilirdi hep. Bariz cinsel başarısının sırrını büyük ölçüde bu yeteneğe borçlu olduğunu uzun süre önce öğrenmiştim.

5

Tom Flanagan'la Del Nightingale hepimiz gibi, birinci sınıf öğrencisi keplerini kütüphane kapılarının hemen önünde duran karton kutudan almışlardı; kayıt gününün sonunda okulun girişinde bir an durup başlarına geçirmeye çalıştılar. "Bence kimseye uymayacak, tek bir boyda yapmışlar," dedi Tom. İki çocuğun da kepleri başlarına çeyrek misli büyük ve bol geliyordu. "Merak etme, yarın değiştirebiliriz," dedi Tom. "O kutuda daha bir sürü vardı. Bu arada bunlar nasıl takılır, biliyor musun? Şu küçük siperin burnun iki parmak üstünde olması gerekiyormuş." Sağ elinin ilk iki parmağıyla gösterirken kepini düzeltti. Nightingale onu taklit ederek kepin siperini üstteki parmağının hizasına kadar indirdi.

"Şey, sadece ilk dönem takacağız," dedi Tom. Ama başlangıçta, o absürd kepleri takmaktan gizli bir haz alıyorlardı: Tom için anlamı lisede, yani yetişkinliğin eşiğinde olmaktı. Tom'a göre lise, neredeyse erkek olmuş varlıkların diyarıydı –son sınıf öğrencileri gerçekten de insana korku salacak kadar yetişkin görünüyorlardı– oysa Del için lise daha basit ve daha kapsamlı bir şeydi. Orayı evi haline gelebilecek bir yer olarak görüyordu pek farkında olmadan. En azından Tom orada evindeydi.

O anda Del'in dünyada en çok istediği şey Tom Flangan'ın kendisine arkadaşça davranmasıydı.

Tabii burada yaptığım, on dört yaşındaki Del Nightingale'e taşıdığından emin olamadığım duygular atfetmek. Ama Carson'daki bu ilk haftalarda epey yalnızlık çekmiştir herhalde; ayrıca Tom sonradan bana "Hayatımda Del Nightingale kadar arkadaşa muhtaç birini görmemiştim," demişti. "O kadar saftım ki, herhangi birinin arkadaşa o kadar muhtaç *kalabileceğini* bilmiyordum bile. Hem okulları bilirsin: Bir şeyi, güvenliği ya da sevgiyi çok istersen elde edemezsin. Bunun neden her zaman geçerli olması gerektiğini anlamıyordum." Bu sözleri Tom'un göründüğünden daha duyarlı olduğunu gösteriyor. Zencefil kızılı saçları, kısa ve ince yapılı atletik vücuduyla, biraz eskimiş ve buruşuk ama güzel giysileriyle, genelde sanki elinde beyzbol topu tutmak istermiş gibi bir hali vardı. Ama Tom Flanagan'a bakınca insan başka bir şey daha gördüğünü düşünürdü, o da esaslı bir istikrardı: İnsan onun yapmacık tavırlarda bulunamayacağı, çünkü buna asla gerek görmeyeceği fikrine kapılıyordu.

Sanırım Del Nightingale de ona baktı, okul kepini burnunun iki parmak üstüne kadar indirdiğini gördü ve onu oracıkta arkadaşlığa aday seçti.

"Bana gösterdiğin numara kitabımda yok," dedi Tom. "Bir ara nasıl yapıldığını öğrenmek isterim."

"Yanıma bir sürü iskambil kâğıdı kitabı aldım," dedi Del. Daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi.

"Gidip bir bakalım. Evinden annemi arayabilirim. Kayıttan sonra gelip beni alacaktı, ama ne zaman biter bilmiyorduk. Evine nasıl gidebiliriz? Otobüsle mi?"

"Yürünecek kadar yakın," dedi Del. "Aslında evim sayılmaz. Vaftiz ebeveynim kiraladılar o kadar."

Tom omuz silkti ve ön merdivenden indiler, Santa Rosa

Bulvarı'ndan geçtiler ve güneşli Peace Yolu boyunca yürümeye başladılar. Carson, kaldırımlarında koca koca karaağaçlar ve meşeler bulunacak kadar eski bir banliyödeydi. Önünden geçtikleri evler Tom'un hayatı boyunca gördüğü türden, çoğu uzun ve iki katlı, beyaz taş ya da keresteden yapılma evlerdi. Her blokta bir iki evin parmaklıklı sundurması vardı. Hafifçe engebeli kaldırım, eskilikten grileşmiş ve yapbozlar gibi çatlak çatlak beton taşlardan oluşmaydı. Kaldırım taşlarının aralarından sert, kaba otlar fışkırmıştı. Binlerce kilometre uzaktaki şehirlerde ve yatılı okullarda büyümüş olan Del'e bütün bunlar rüyadaymışçasına gerçekdışı geliyordu. Bir an nerede olduğuna ya da nereye gittiğine emin olamadı.

"Ridpath canını sıkmasın," dedi Tom yanından. "Bağırıp durur hep. Çok iyi bir koçtur. Ama sana daha şimdiden kimin başı belaya girdi söyleyeyim."

"Kimin?" diye sordu Del, hemen titremeye başlayarak. Tom'un kendisini kastettiğini sanmıştı.

"Şu Brick'in. Kalıcı olması mümkün değil. Bence bu seneyi bitiremez."

"Neden öyle diyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum. Aciz bir hali var sanki, değil mi? Salak gibi. Hem Ridpath saçı yüzünden küplere bindi bile. Babası yönetim kurulunda filan olsaydı... veya ailesi de burada okumuş olsaydı... bilirsin işte."

Flanagan, Del'in sonradan tipik Carson yürüyüşü olarak göreceği şekilde, omuzlarını bir sağa bir sola hafifçe devirerek ve kravatını metronom gibi sallandırarak yürümekteydi. Del hemen anladı ki, bu tek kelimeyle "kolejli" yürüyüşüydü. Batı'nın onca tuhaflığı arasında o kravatları sallandıran avare yürüyüş rahatlatıcı gelecek kadar tanıdıktı.

"Biliyorum galiba, evet," dedi.

"Hı hı, elbette. Harrison'ı görene kadar bekle... o birinci sınıfta. Harrison'ın saçı aynen Brick'inki gibi, ama babası önemli bir şahsiyet. Geçen sene okula yeni laboratuvar gereçleri alınsın diye on beş bin dolar bağışlamış. Bu arada ev nerede?"

Del otuz iki derecelik güneşin altında hayallere dalmıştı; büyük gelen keple ilgili yaşadığı sıkıntı, içinde bulunduğu gerçekdışılık hissi ve Tom'un arkadaşlığından aldığı haz, hepsi birbirine kaynaşınca bir yere gidiyor olduklarını unutuvermişti. "Ha. Bir sonraki sokakta."

Köşeye varıp sokağa saptılar. Del orada gerçekten oturduğuna inanamadı. Ricky ile David Nelson'ın çimenliklerden birinde ebelemece oynadıklarını görse çok şaşırmayacaktı.

"Bay Broome seninle konuşmak istedi," dedi Tom.

"Hımın."

"Baban büyükelçi gibi bir şeydir herhalde."

"Babam öldü. Annem de."

Tom hemen, "Ya, kusura bakma," diyerek konuyu değiştirdi. Kendi babası son zamanlarda esrarengiz bir şekilde hastalığın röntgen ışınları evresine girmişti ve zaman zaman geceleri St Mary's Hastanesi'nde kalıyordu. Hartley Flanagan jimnastik barına asılarak kendini on iki kez yukarı çekebilen bir şirket avukatıydı ve Stanford takımında bek olarak oynamıştı. Günde üç paket sigara içerdi. "Bay Ridpath çok kötü değildir, incelikten pek anlamaz o kadar" –iki çocuk da sırıttılar– "ama oğluna dikkat et. Steve Ridpath. Onu ilkokuldan hatırlıyorum."

"Babasından daha mı kötü?"

"Şey, o zamanlar çok daha kötüydü. Belki artık düzelmiştir." Tom'un ağzı yetişkinlerdeki gibi canı yanmış bir edayla

seğirince Del yeni arkadaşının bu son sözüne pek inanmadığını gördü. "Bir keresinde yüzümden hoşlanmadı diye dayaktan canımı çıkarmıştı. Sekizinci sınıftaydı. Bense beşinci sınıftaydım. Bir öğretmen olayı *gördü*, ama yine de okuldan atmadılar. O olaydan sonra ondan uzak durmaya dikkat ettim."

"Ev burası," dedi Del, hâlâ evim diyemeyerek. "Bu herifin görünüşü nasıl?"

Tom kepini çıkarıp katlayarak arka cebine koydu. "Steve Ridpath'ın mı? Lakabı İskelet'tir. Ama sakın yüzüne söyleme. Hattâ mümkünse ona *hiçbir şey* söyleme. Eee, giriyor muyuz?"

Kapı açıldı ve üniformalı bir zenci adam "Arkadaşınla birlikte geldiğini gördüm Del," dedi.

6

İçerisi

"İskelet..." dedi Del kafa sallayarak, ama Tom Flanagan onları içeri alan uzun boylu kel zenciye bakıyordu. Çok şaşırdığından gözlerini dikmişti. Bu zengin banliyödeki birkaç ailenin yatılı hizmetçileri vardı, ama Tom ilk kez bir uşak görüyordu. Önce adamı üniformalı sandı, ama sonradan uşağın beyaz gömlekli koyu gri bir takım elbise giydiğini ve ipek kravatının takım elbiseyle aynı kömür tonunda olduğunu fark etti. Tom'a tepeden gülümseyen adamın, çocuğun şaşkınca incelemesini eğlenceli bulduğu belliydi. Geniş yüzü genç görünüyordu, ama kulaklarının üstündeki kısa ve dik saçı kırçıldı. "Genç Del daha şimdiden kendine bu kadar uyanık bir arkadaş bulduysa okula uyum sağlayacak demektir."

Tom kızardı.

"Bu Bud Copeland," dedi Del. "Vaftiz ebeveynim için çalışır. Bud, bu Tom Flanagan. Aynı sınıftayız. Geldiler mi?"

"Bay ve Bayan Hillman dışarıdalar, bir eve bakıyorlar," dedi uşak. "Nerede olacağınızı söylerseniz size istediğinizi getirebilirim. Kola? Buzlu çay?"

"Teşekkürler," dedi Del. Tom hâlâ uşağın elini sıkıp sıkmaması gerektiğini merak etmekteydi ve Del "Kola," deyince geç kaldığını anladı. Ama elini uzatmıştı bile ve "Kola lütfen Bay Copeland," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Uşak iyice gülümseyerek elini sıktı. "Ben de memnun oldum Tom. İki kola."

"Odamda olacağız Bud," diyen Del öne düşüp Tom'u evin içlerine götürdü. Salon olduğu belli olan oda karton kutularla doluydu. Yemek salonundan geçerlerken Tom devasa bir dikdörtgen maun masanın içerisini neredeyse tamamen kapladığını gördü.

"Yeni taşındınızsa neden ev bakıyorlar ki?" diye sordu.

"Daha büyük bir yer arıyorlar, satın almak için. Daha geniş, belki havuzlu bir bahçe istiyorlar... Bu semt fazla banliyö geliyormuş, o yüzden daha da banliyö bir yere taşınacaklar." Yukarı çıkıyorlardı; duvar kâğıdındaki dörtgen şeklinde daha açık renkli yüzeylerden önceden bazı resimler asılı olduğu anlaşılıyordu. "Eşyaları kutulardan çıkarmak bile istemiyorlar bence. Bu evden nefret ediyorlar."

"Aslında fena sayılmaz."

"Boston'daki evlerini görmelisin. Eskiden çoğu zaman onlarla kalırdım. Yazlarıysa..." Başını geriye çevirip Tom'a öyle temkinli bir ifadeyle baktı ki Tom bu ifadenin şüphe mi, sorgulanma korkusu mu yoksa sorgulanma arzusu mu olduğunu anlayamadı.

"Yazlarıysa?"

"Başka bir yere giderdim. Ama Boston'daki evleri cidden kocamandı. Bud orada da onların yanında çalışırdı. Bana hep çok iyi davranmıştır. Ah, işte odam." Del bir koridorda yürümekteydi ve Tom'un aşağı yukarı göz hizasına gelen siyah saçlı kafası, okuldaki halinden daha özgüvenliydi; bir kapının önünde durup döndü. Tom bu sefer yüzündeki ifadeyi yorumlamakta zorlanmadı. Del'in yüzü hevesle ışıl ışıldı. "Cidden basmakalıp konuşmak istesem 'Evrenime hoş geldin,' gibi bir laf ederdim. Girsene."

Tom Flanagan başta zifiri karanlık görünen bir odaya epey kaygıyla girdi. Arkasında loş bir ışık yandı. "Ne demek istediğimi görebiliyorsundur sanırım," dedi Del tiz bir sesle. Özgüvenini biraz yitirmiş gibiydi.

7

Ridpath Evde

Chester Ridpath siyah Studebaker'ını garaj yoluna park etti, uzanıp yan koltuktan evrak çantasını aldı. Arabasının koltuk kaplamaları gibi çantası da siyah boya bantlarıyla defalarca onarılmıştı ve yapış yapış üst katmanların arasından grileşmiş, eski bant uçları çıkmıştı. Çantanın sapı parmaklarına yapıştı. Ağır çantayı güçlükle kucağına aldı... içi teksir makinesiyle çoğaltılmış maç tarihleriyle, neredeyse ta arabayı aldığı zamandan beri kurduğu takımların oyuncu listeleriyle, ders kitaplarıyla, ders programlarıyla ve müdürün bildirileriyle tıka basa doluydu. Laker Broom genellikle bildiriler aracılığıyla konuşurdu. Uzaktan yönetmeyi sever, öğretmen toplantılarında bile personelden ayrı bir masada oturur-

du: Yönetimle ve disiplinle ilgili kararlarının çoğu, hem müdür yardımcılığı hem de üç farklı müdür döneminde Latince öğretmenliği yapmış Billy Thorpe tarafından süzgeçten geçirilirdi. Chester Ridpath bazen Billy Thorpe'un dünyada gerçekten saygı duyduğu tek insan olduğunu düşünürdü. Billy'nin Steve gibi bir oğlunun olması düşünülemezdi bile.

Soluk verdi, terini silmek için elini alnından saçlarına doğru geçirince, birkaç süslü bukle kafasına yapıştı. Arabadan indi, güneşin yakıcılığını giysilerinin üzerinden bile hissediyordu. Evrak çantası taş doluydu sanki.

Ridpath derin cebindeki anahtar destesini bulup, ev anahtarı yüzeye çıkana dek salladı ve ardından eve girdi. Bangır bangır ve nahoş bir müzik –hayvan müziği– çalıyordu. Herhalde evine gelince bu gürültüyle karşılaşan bir sürü ebeveyn vardı, ama başka evlerde ses bu kadar açılıyor muydu? Steve dükkandan pikabını getirmiş, ses düğmesini sonuna kadar çevirip öylece bırakmıştı. Odasına girdi mi bu vahşilikle etrafında duvar örüyordu. Ridpath kendisine son derece itici gelen bu engeli aşıp da iletişim kuramıyordu; hem zaten Steve'in kendisiyle iletişim kurmakla hiç ilgilenmediğinden şüphelenmekteydi, hattâ buna emindi.

"Geldim," diye bağırarak kapıyı küt diye kapadı... Steve sesi duyamasa bile titreşimi duyardı en azından.

Ev o kadar uzun süredir dağınıktı ki Ridpath artık merdivendeki kirli gömlek ve kazak yığınını, halıdaki koyu yağ lekelerini fark etmiyordu bile. Salonun halısını, o gösterişli Wilton'ı Margaret'la birlikte almıştı, evi satın almak için maaşına yirmi yıl ipotek koydurmalarından hemen sonra taksitte girmişlerdi. Karısı tarafından terk edilmesinden sonraki on beş yıl içinde Ridpath, halının giderek kararıp eskimesin-

den bilinçsiz bir haz alır olmuştu. ● korkunç çiçek desenleri yer yer –koltuğunun karşısında, sırtı çubuklu kanepenin önünde– neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Kirli çamaşır yığınlarının üstünde Steve'in "şeylerini" yapmakta kullandığı dergi kupürleri ve çizgi roman sayfaları vardı. Başka isimleri yoktu. Steve'in "şeyleri" yatak odasının duvarlarına yapıştırılırdı. Kore, Steve'in "şeyleri" için yeğlediği resim ihtiyacını bol bol karşılamıştı; odası artık çığlık atan bebeklerle, kaza yapmış ciplerle, can yelekli şişmiş cesetlerle kaplı, yeniden yazılmış bir parşömene dönmüştü. Çamurlu tepeleri aşan tanklar uslu Rus çocuklarıyla dolu sınıflara doğru ilerliyorlardı (*Life* dergisi sağolsundu). Korku çizgi romanlarından alınma yosunlu canavarlar kuru kafalı yıldız adaylarına sarılıyorlardı. Ridpath artık oğlunun odasına hiç girmiyordu.

Evrak çantasını koltuğunun yanına bıraktı ve koltuğa çöktü, kravatını çözme zahmetine girmeden başından geçirip çıkardı. Ceketini yere, onun yanına attıktan sonra boş bir raftaki telefona uzandı. Ridpath "Kapasana şunu be," diye bağırıp bir saniye bekledi. Sonra tekrar, daha yüksek sesle bağırdı. "*Tanrı aşkına kapa şunu!*" Müzik neredeyse fark edilmeyecek kadar kısıldı. Thorpe'u aradı.

"Billy? Ben Chester. Eve yeni geldim. Yeni çocuklarla ilgili bilgileri alman gerekebilir diye düşündüm. Genel olarak gayet iyi görünüyorlar, ama bilmek isteyeceğini düşündüğüm birkaç mesele var. Burada bir şekilde organize olalım, tamam mı? Önce, elimizde bir tane cidden iyi futbolcu adayı var, şu Hogan denen çocuk. Sınıfta biraz dikkat etmek gerekebilir... Hayır, belirli bir şey yok, öyle bir izlenim edindim o kadar. Çocuğa karşı önyargılı olmana sebebiyet vermek istemem Billy. Dizginleri sıkı tut yeter. Gerçek bir lider olabi-

lir. Şimdi sıra kötü haberde. Yeni gelenlerin arasında tam bir facia var. Brick diye bir çocuk, Dave Brick. Lanet olası şey, saçını görsen Zululu sanırsın, arabamda o kadar yağ yoktur. Bu nasıl bir tavır anlamına gelir bilirsin. Bence o çocuğa baştan haddini bildirelim, yoksa öyle tek bir elmadaki çürük bütün okula yayılabilir. Bir de Sherman diye bir ukala var. Çocuk şimdiden küstahlığa başladı, kayıt formunda dalga geçti... Bu isimleri yazıyor musun?"

Yüzünü tekrar silip merdivene bakarak ekşitti. Bir çocuk bütün gün bu müziği nasıl dinleyebilirdi? "Bir tane daha. Andover'dan gelen vakıf fonlu yetim çocuğu hatırlıyor musun? Nightingale. Büyük bir hata olabilir. Yani Billy, demek istediğim belki de Andover'dakiler ondan kurtulduklarına sevinmişlerdir. Birincisi görünüşü tuhaf... cüce bir Yunan gibi. Bu Nightingale denen çocuk sinsi görünüyor... Şey, bakış açım elimde olan bir şey mi sanki Billy? Hem haklı çıktım. Bir deste iskambil kâğıdıyla yakaladım... hı hı, iskambil kâğıtlarını çıkarmıştı. Kütüphanede. Düşünebiliyor musun? Flanagan'a bir iskambil kâğıdı numarası gösteriyormuş... Hı hı, iskambil kâğıdı numarası. *İşe bak.* Kâğıtlara hemen el koydum. Bence o çocuk ileride hippi filan olur... Şey, belli olmaz tabii, biliyorum Billy... Şey, ama kâğıtlar elindeydi işte, hem de ne el, kürek gibi; kağıtları avucundan alacağım diye bayağı cebelleştim... Şey, Brick'le birlikte onu da özel dosyaya koyalım diyorum o kadar Billy..."

Bir an telefonu dinledi, ekşiyen yüzündeki ifade gergin ve gönülsüzdü. "Kesinlikle, Steve bu sene başarılı olur. Son sınıfa geçti ya, artık çok değişir. O yaşta çok çabuk büyürler."

Telefonu kapayınca rahatladı. "Büyümek"... Steve'in yaptığı bu muydu? İki tane yakışıklı ve başarılı erkek çocuğu olan

Billy Thorpe'la Steve'den konuşmak istemiyordu. Thorpe, Steve Ridpath hakkında ne kadar az düşünürse o kadar iyiydi.

İskeletmiş. Tanrım.

Ridpath ayağa kalkacağım derken futbol maçı kasetlerinin olduğu kutuyu devirdi, merdivene doğru birkaç amaçsız adım attı, sonra bodrumdaki masasına gitmeye karar vererek dönüp kutuyu yerden aldı. PAF takımıyla ilk idmana çıkmadan önce biraz daha düşünmeliydi. Salondan çıkmış, mutfağın yanından geçerken sıska oğlunun lavabonun üzerine eğilmiş karaltısı gözüne ilişince şaşırdı. Steve burnuyla dudaklarını pencereye bastırmış, camı lekeliyordu. Demek hiç ses etmeden merdivenden inmişti.

8

Evren

"Henüz üç gündür buradayım," diyordu Del, sesinde bariz bir gerginlik vardı. "Ama onlar gibi valizlerle yaşamak istemedim. Eşyalarımı yerleştirmek istedim." Ayak sürüme sesi duyuldu. "Eee, ne düşünüyorsun?"

"Vay," dedi Tom, ne düşündüğüne emin değildi, ama epey şaşırdığının bilincindeydi. Loşlukta Del'in bütün eşyalarını göremiyordu üstelik. Yatağın arkasında duvarda dev bir yıldız haritası asılıydı. Karşı duvarsa çehrelerle... çerçeveli fotoğraflarla süslenmişti. John Scarne'ı sahip olduğu bir kitabın kapağındaki fotoğrafından tanıdı, Houdini'yi de, ama diğerleri yabancı geldi. Ciddi, düşünceli, hesaplayıcı olan, teatrallikleriyse sonradan düşünülmüş gibi görünen yüzlere sahip adamlardı bunlar. Sihirbazlar. Fotoğrafların altında bel hizasındaki bir rafta bir kafatası sırıtıyordu. Del sekerek Tom'un etrafından

dolanıp kafatasının içindeki küçük bir mumu yakınca, dik dursunlar diye kafatasıyla desteklenen bütün kitaplar görünür oldu. Odanın ortasıyla masa, sihirbazlık numaraları gereçleriyle kaplıydı. Tom bir kadife parçasının üstünde duran bir cam küre, minyatür bir giyotin, bir silindir şapka, çin desenli telkari ve lake çeşitli dolaplar, tepesi gümüş bir siyah baston gördü. Uzun pencerelerin önünde, bunları kapatacak şekilde duran kocaman yeşil bir akvaryum vardı; içindeki kayarcasına hızla yüzen balıklardan ötürü hava kabarcıkları akımlar halinde yüzeye yükseliyordu. "Buna inanmıyorum," dedi Tom nefes nefese. "Nereden başlasam bilmiyorum. Bütün bunlar cidden senin mi?"

"Şey, toptan almadım," dedi Del. "Bazıları yıllardır benim... on yaşımdan beri. İlgilenmeye başladığım sıralar. Şimdiyse *gerçekten* ilgiliyim. Sanırım olmak istediğim bu."

"Sihirbaz mı?" diye sordu Tom şaşkınlıkla.

"Hı hı. Ya senin?"

"Hiç düşünmedim. Ama şimdi düşündüğüm bir şeyi söyleyeyim."

Del başını ürkek bir güvercin gibi kaldırdı.

"Bence bu sene okul epey ilginçleşecek."

Del'in gözlerinin içi parladı.

Bud Copeland onlara içinde buz küplerine çarpan bir limon dilimi bulunan büyük, buğulu bardaklarda kola getirdi ve iki çocuk bir saat boyunca Del'in koleksiyonuyla ilgilendiler. Küçük çocuk, Tom'a sihirle ilgilenmeye başladığından beri kafasını karıştıran numaraların iç mekaniklerini hevesli, tiz sesiyle açıkladı. "Bütün bu illüzyonlar etkileyici numaralar ve kimse nasıl yapıldıklarını hayatta anlayamaz, ama ben yakından görülen sibirbazlığı yeğliyorum," dedi Del. "Yakından

seyredilen iskambil kâğıdı numaralarını yapabilirsen her şeyi yapabilirsin. Cole Amcam öyle diyor." Del turun başında silindir şapkasını takmakla büründüğü dramatik kimlikten çıkmayarak bir parmağını kaldırdı. "Hayır. Tam öyle sayılmaz. Neredeyse her şeyi yapabilirsin dedi. İnanamayacağın şeyler yapabiliyor ve bana açıklamıyor. Bazı şeylerin sadece illüzyon değil sanat olduğunu söylüyor ve sanat oldukları için gerçek sihirmişler. Açıklanmaları da mümkün değilmiş." İki kişinin paylaştığı bir anda halka hitap ediyormuş havasına büründüğünü fark eden Del parmağını indirdi. "Şey, en azından onun söylediği bu. Sanki başka kimsenin bilmediği sırlarla ve bilgilerle dolu. Biraz tuhaftır ve bazen ödünü patlatabilir, ama alanında bir numaradır. En azından bence öyle." Del'in o anki yüzü esrarlı, ufak tefek bir dervişin yüzüydü.

"O sihirbaz mı?"

"En iyisi. Ama diğerleri gibi kulüplerde, tiyatrolarda filan çalışmaz."

"Nerede çalışır peki?"

"Evde. Özel gösteriler düzenler. Şey, aslında gösteri değiller. Genelde kendisi için yapar. Açıklaması güç. Belki bir gün onunla tanışabilirsin. O zaman görürsün." Del yatağına oturdu, bu kadar çok şey anlattığına pişman olmuş gibi bakıyordu. Amcasına karşı duyduğu gurur Del'in içindeki başka güçlerle savaşıyor gibiydi.

Tom bunu anladı. Diğer çocuğun yalnızlığını anlamasını sağlayan o sezginin bu sefer Tom'a gösterdiği o kadar açık bir gerçekti ki, dile getirmesi kaçınılmazdı. "Kendisinden bahsetmeni istemiyor. Yaptıklarından."

Del yavaşça kafa sallayıp onayladı. "Hı hı. Tim'le Valerie yüzünden."

"Vaftiz ebeveynin mi?"

"Hı hı. Onu anlamıyorlar. Anlayamazlar da. Hem açıkçası, o cidden biraz kafadan kontaktır." Del kasılmış kollarına dayanarak geriye kaykıldı ve "Bakalım neler yapabiliyorsun," dedi. "Yanında iskambil kâğıdı var mı yoksa benimkileri mi kullanalım?"

Yıllar sonra Tom Flanagan bana Del'in o zaman kendisini nasıl usulca, alçakgönüllülükle, neredeyse müşfikçe aşağıladığını anlattı. "On dört yaşımdayken kendimi iskambil kâğıdı uzmanı sanıyordum. Babam hastalanınca kendimi az çok bu işe adamıştım. Olanları düşünmemek için. İskambil kâğıdı kitaplarımı bir ayda neredeyse ezberlemiştim." Red Hat Lounge'da, Sherman'ın bana Tom'un çalıştığını söylediği yerdeydik... Sherman'ın dediği gibi bir "hela" sayılmasa da ondan en fazla bir gömlek üstündü. "Del bana odasındaki her şeyi gösterince çok başarılı olduğunu anladım. Profesyonel bir ekipmanın temel malzemeleri vardı elinde ve bunu biliyordu. Ama iskambil kâğıdı numaraları konusunda onunla aşık atabilirim sanıyordum... özellikle de sevdiği türden, yakından seyredilen numaralar konusunda. Ona hiçbir numarayı yutturamadığımı fark ettim. Ne yapacağımı ben daha yapmadan biliyordu ve daha iyisini yapabiliyordu. Ayrıca bariz şeyleri sevmiyordu... yanıltmacaları ve zorlamaları. Del'in muhteşem bir hafızası ve gözlem gücü vardı, bu nitelikler iyi kâğıt numaraları için inanamayacağın kadar önemlidir. Beni resmen ezdi geçti... bitirdi. Hayatımda gördüğüm en büyük ustaydı. Del'le tanışmadan önce pek bir şey görmemiştim."

Del donuk lambanın ucunu duvara çevirerek odayı ka-

rarttı. Şimdi, büyük akvaryum dışarıdan gelen ışığın çoğunu engellediğinden, yatak odası kütüphanenin o öğlenki kasvetli, sisli grisine bürünmüştü.

"Annemi aramalıyım," dedi Tom. "Beni merak eder."

"Hemen gitmen şart mı?" diye sordu Del.

"Bir saat kadar sonra gelmesini söyleyebilirim."

"İstersen. Yani ben isterim."

"Ben de."

"Harika. Yandaki yatak odasında bir telefon var. Onu kullanabilirsin."

Tom koridora çıkıp yandaki yatak odasına girdi. Burayı Del'in vaftiz ebeveyninin kullandıkları belliydi; açık halde dağınık yatağın üzerine bırakılmış pahalı deri bavullar altüst olmuş giysilerle doluydu, etiketli kutular bir sandalyenin üstüne istif edilmişlerdi. Telefon komodinlerden birinin üzerindeydi. Yanında duran telefon defterinin yeşil kapağında emlakçı isimleri ve telefon numaraları yazılı çıkartmalar vardı.

Tom kendi numarasını çevirdi, annesiyle konuştu ve tam kapatırkan garaj yolundan bir arabanın geldiğini işitti. Pencereye gidince garaj kapılarının önünde tekneye benzer gri bir Jaguar'ın durduğunu gördü.

Arabadan asık yüzlü iki kişi indi. Ya yeni tartışmışlardı ya da huysuzlukları ömür boyu sürekli tartışmalarının küçük bir örneğiydi. Adam iri yarı, sarışındı ve yüzü kızarmıştı; üstündeki parlak, çubuklu, pamuk ceketin ciddiyetsizliği, düzgün ve basık çehresinin yaydığı hırçınlık ve sinirlilikle tezattı. Kadın da sarışındı ve incecik bir mavi elbise giymişti; kocasının çehresi bulanıklaştıkça kadınınınki sertleşmişti. Onunki kadar sinirli olan yüzü asla hırçın olamazdı.

Koridordan sesleri yükseldi. Bud Copeland'ın soyadı kuru bir Boston aksanıyla söylendi. Tom başka herhangi birinin, Morris Fielding'in ya da Howie Stern'in evinde olsa, gidip kendini tanıtır, kim olduğunu ve ne yaptığını birkaç cümleyle anlatırdı. Ama Del onu hayatta aşağı indirip de o iki sinirli insanla tanıştırmazdı; ayrıca bunu yapsa onlar da şaşırırdı. Tom bunun yerine Del'in odasının –Del'in "evreninin"– kapısına gidip usulca içeri girdi ve bunu yapmakla kendi evreninin biçimlenmesine katkıda bulundu.

Annesi gelince, Bud Copeland'ın peşinden merdivenden inip ön kapıya gitti. Tim ile Valerie Hillman kutularla dolu salonda ellerinde içkilerle ayakta durmaktaydılar, ama Tom geçip giderken başlarını çevirip bakmadılar bile. Bud Copeland kapıyı açtı ve peşinden eğildi. "Del'imize iyi bir arkadaş ol," dedi usulca. Tom başıyla onayladıktan sonra refleksle elini uzattı. Bud Copeland gülümseyerek elini dostane bir şekilde sıktı. Uşağın yüzünde Tom'a rahatsız edici gelen tuhaf bir tanıma ifadesi belirdi bir an. "Arizonalı Flanaganların beyefendi olduklarını görüyorum," dedi, Tom'un elini kavrayarak. "Kendine dikkat et Kırmızı."

Arabada annesi "O evin bir zenci aileye satıldığını bilmiyordum," dedi.

Kendine iyi bak Kırmızı.

9

Geceleyin Tom

Bir şekilde Bud Copeland'la ilişkili olan rüyasında kendisine bir akbaba bakmaktaydı, o ise akbabaya bakmıyor, gözlerini

kaçırarak ufak çalılarla kaplı, kumlu toprağa bakıyordu... ebeveyniyle yaptığı yolculuklar sırasında zaman zaman çöl kasabalarındaki çatılarda akbaba gördüğü olmuştu; tuhaf kuşlardılar. Akbaba onun hakkında her şeyi biliyor, korkunç bir sabırlı kabullenişle bakıyordu. Akbabayı şaşırtan hiçbir şey yoktu, ne sıcak ne soğuk, ne yaşam ne ölüm. Akbaba her şeyi kabulleniyordu, Tom'u kabullendiği gibi. Dünyanın kendi yolunda yuvarlanıp gitmesini bekliyordu ve dünya bunu hep yapardı.

Akbabalara göre orta yaşlı bir akbabaydı bu. Tüyleri yağlıydı, gagası kararmıştı.

Önce Tom'un babasını yemişti, şimdi de Tom'u yiyecekti. Onu hiçbir şey durduramazdı. Dünya kendi yolunda yuvarlanıp gidiyordu ve ardından akbaba kendisine verilenleri yiyordu. Akbaba bir ekonomi dersiydi.

Babası da öyleydi, çünkü babası ölüydü... işte gerçek ekonomi buydu. Babası bir ağaçtan sarkan bir iskeletti, akbaba yakıtına dönüştürülmüştü. O iğrenç kuş pençeleri üzerinde zıplayarak yaklaşıp Tom'u inceliyordu. Evet, gördüğünü kabulleniyordu.

Kabullenince de Tom'la konuşuyordu: Bir yılan, sansar ya da yarasa gibi, Tom'un anlayamayacağı kadar hızlı ve hafif tonlarla. Tom'un akbabanın ne dediğini bilmesi hayati önem taşımaktaydı, ama o hızlı sessiz sesin mesajını anlayabilmesi için defalarca dinlemesi gerekiyordu. O sesi bir daha asla duymayacağını umuyordu.

Akbaba fütursuzca, sanki Tom artık bir artemisya çalısı veya avize ağacı kadar önemsizmiş gibi, boynunu uzatıp döndü ve çöle doğru yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Etrafında ısı titreşiyordu.

Sonra rüyalardaki o anîlikle Tom birden kendini çölde

değil yemyeşil bir vadide buldu. Hava gri ve nemliydi, vadi eğrelti otlarıyla, kayalarla ve devrilmiş ağaçlarla doluydu. Çok aşağısında uzun pardesülü bir adam akbabanın ağır, kayıtsız yürüyüşünü devam ettirmekteydi. Çocukla ilgilenmiyor, ondan uzaklaşıyordu. Gri havada belirsizleşti. Adam bir kayanın ardında kayboldu, tekrar belirdi ve yok oldu.

Önceden durduğu yerden karanlık havaya iri, renksiz bir kuş sessizce kanat çırparak yükseldi.

Tom uyandığında babasının öldüğüne emindi. Babası yatak odalarında annesinin yanında cansız yatmaktaydı. Tom'un kaburgalarının arasında acı ve üzüntüyle çarpan kalbi onu harekete geçmeye, yorganı üstünden atıp karanlık odasında kapıya doğru yürümeye zorladı. İnledi; sonunda ağlayacağını veya haykıracağını hissediyordu. Çevresini saran karanlık tehditkardı. Usulca odasından çıkıp koridordan geçerek ebeveyninin odasına gitti.

Titreyerek kapı koluna dokundu. Dilinin arkasına sıkışmış çığlık kurtulmaya çalışmaktaydı. Tom gözlerini kapatıp kapıyı usulca iterek açtı. Sonra gözlerini açarak ebeveyninin odasına girdi.

Öyle yüksek sesle nefesini tuttu ki, annesi uyandı. Kadın çift kişilik büyük yatakta yalnızdı. Babasının tarafındaki çarşaf, uzuv kesme operasyonlarındaki gibi dümdüz serilmiş görünüyordu.

"Tom?" dedi annesi.

"Baba."

"Ah Tommy, baban hastanede. Test yaptırmaya gitti. Unuttun mu? Yarın dönecek. Merak etme Tom. Her şey yolunda."

Boğuk bir sesle "Kâbus gördüm," diyen Tom izin istedi, sendeleyerek kendi yatağına geri döndü.

10

Şiir

Ertesi gün öğle yemeğinden önce, Rachel Flanagan arabayla St Mary's'e, Hartley'i almaya giderken Tom masasında oturup hayatının ilk ve son şiirini yazdı. Durup dururken neden şiir yazmak istediğini bilmiyordu... hiç şiir okumamıştı, neye benzediğini bile doğru dürüst bilmezdi, şiiri ilkokulda zorla öğrettikleri kısa ve özlü dizeler sanıyordu. "Soluk alıp veriyor/ Ruhuysa çoktan ölmüş / Hiç demeyiş ki kendine, / Burası benim, vatanım diye!" Oysa kendi yazdığı kısa mısralar ona gerçek şiirden o kadar ayrı gibi geldi ki isim verme zahmetine girmedi.

Yazdığı şuydu:

Havadaki adam, kendi kanatlarınla mı uçuyorsun?
Hayvanlar ve kuşlar konuşuyor seninle
ve sen havadaki, anlıyorsun onları.

Futbol, büyü, rüyalar altüst ediyor
zihnimi, iskambil kâğıtları birbirini düşürüp
bir vadiye saçılıyor.

Havadaki adam, o kuş sen miydin?
Karanlıkta sihirle uzaklaşan?
Havadaki adam, babamı şimdi geri ver.
Senin, benim ve onun zamanı varken.

İki yıl sonra, Bay Fitz-Hallan'ın İngilizce'ye giriş dersinde ödev olarak verdiği bir şiiri yazmaya çalışırken, Fitz-Hal-

lan'ın tavsiyesine uymaya çalışsa bile yazamadığını fark etti. ("Her mısraya aynı sözcükle başlayabilirsin. Veya her mısrada bir renkten bahsedebilirsin. Veya her mısrayı farklı bir ülkenin ismiyle bitirebilirsin.") Başka çaresi kalmayınca eskiden yazdığı o şiiri masasından alıp teslim etti. Şiir üzerinde bir A ile geri geldi, Fitz-Hallan el yazısıyla şöyle demişti: *Bu duyarlı ve olgun bir şiir, yazarken epey zorlanmış olmalısın. İsmi yok mu? İzninle okul dergisinde yayınlatmak istiyorum.*

Şiir okul dergisinin o seneki kış sayısında "Hepimiz Ormanda Yaşarken," başlığıyla yayınlandı.

11

Kar Adamı Frosty

Esas dershanemizin de bulunduğu koridordaki konferans salonunda, ilk ayinimize katılmak üzere en öndeki iki sıra sandalyede yerlerimizi aldık. Önümüzdeki yelpaze sırtlı ahşap sandalyelere Bay Broome, Bayan Olinger ile banka müdürüne benzeyen, uzun ve haşin suratlı, kır saçlı, uzun boylu bir adam oturmuştu. Onların sağında şampanya rengi ahşap bir kürsü vardı.

Dönüp bakınca Bay Weatherbee'nin arka duvara yaslanmış öğretmenlerin arasına katıldığını gördüm. Okulun geri kalanı, yayılmış oturan öğretmenlerle bizim aramızdaki sandalyelere yerleşmekteydiler: Hemen arkamızda ikinci sınıf öğrencileri, sonra birinci sınıflar, son sıralarda da son sınıflar vardı. Neredeyse bütün çocukların yaka uçları düğmeli mavi gömlek giydiklerini ve ceketlerinin altında düzgün çizgili kravatları olduğunu fark ettim; çocukların çoğu takım elbise giymişlerdi. İlk ve son sınıf öğrencilerinin kasıntı bir edaları

vardı. İmtiyazlılıkları onları zırh gibi sarmıştı. Asla hiçbir şeyi çok ciddiye almak zorunda kalmayacaklarını farz ettikleri yüzlerinden okunuyordu. Şu eskiden beri süregelen önermenin, zenginlerin daha düzgün tipli oldukları fikrinin doğruluğunu hayatımda ilk kez gördüm.

Bay Broome ayağa kalkıp kürsüye gitti. Ön sıralardaki bizleri dikkatle inceledikten sonra yüzü sert, kuru bir yönetici maskesine büründü. "Çocuklar. Bir duayla başlayalım."

Yüz kadar çocuk dizlerinin üstüne çöküp başlarını öne eğerken hışırtılar, hareket sesleri duyuldu.

"Bize doğruyu bilmek için bilgelik, iyiyi kavramak için idrak ver. Bilgiyi paylaşalım ve onu daha iyi insanlara dönüşmekte kullanalım. Hepimiz bu yeni öğretim yılını umutla, çalışkanlıkla, disiplinle ve hep tazelenen bir dikkatle geçirelim. Amin."

Başını kaldırıp baktı. "Şimdi. Yeni bir öğretim yılına başlıyoruz. Bunun anlamı nedir? Anlamı şudur ki, siz çocuklardan bazı zor şeyler yapmanız istenecek. Harıl harıl çalışmanız ve zihinlerinizi zorlamanız istenecek. Hepiniz üniversiteye biraz daha yaklaştınız ve üniversite tembellere göre değildir. Bu yüzden burada aylaklara ve tembellere göz yummayız. Özellikle son sınıflar buna dikkat etsin... bu sene pek çok engeli aşmanız gerekecek. Ama okulumuz zihni eğitirken ruhu ihmal etmez. Şuna eminim ki ruh ilk başta ve her şeyden önce okul ruhunda sergilenir. Bazılarınız bu öğretim yılının sonunu getiremeyeceksiniz ve bunun sebebi her zaman aptallık olmayacak. Okul ruhunuzu davranışlarınızda, sınıfınızda ve spor faaliyetlerinizde, birbirinizle ilişkilerinizde sergileyebilirsiniz ve sergilemelisiniz de. Dürüstlükle. Adanmışlıkla. Bütün bunları sınayacağız. İlk ve son sınıf öğrenci-

leri ve aradakiler, sizi temin ederim ki başarısızları gözümüzü kırpmadan ayıklarız. Başka okullarda bunların sürüsüne berekettir. Ama biz göz yummayız. Çünkü başarısızlık varsa sorumlusu çocuktur, okul değil. Beyler, size dünyayı veriyoruz, ama buna layık olduğunuzu bize göstermelisiniz. Hepsi bu. Önce son sınıf öğrencileri çıksın lütfen."

"Kar Adamı Frosty," diye mırıldandı Sherman bana, hep birlikte ayaklanırken. "Bir de köpek masalını dinle."

12

Bay Broome'un yanındaki, bankacıya benzeyen uzun boylu, kır saçlı adam Bay Thorpe'tu ve odasına girdiğimizde masasına geçmişti bile. Burası okulun eski bölümdeki küçücük panelli odalarından biriydi, atmosferik parazitlerle o kadar yüklüydü ki, dört bir yanımıza üşüşmüş gibiydiler. Son derece gür saçlı sarışın, siyah gözlüklü bir çocuk, öğretmenin yanında ayakta durmaktaydı. Belli ki daha önce konuşuyorlardı ve biz otururken sustular.

"Bu Miles Teagarden, son sınıf öğrencisi," dedi Bay Thorpe. "Birkaç dakikamızı alarak yeni gelenlerin adaptasyon sürecini açıklayacak. Onu dinleyin. Kendisi bir mümessildir, yani bu okulun liderlerinden biridir. Başlayın Bay Teagarden." Thorpe koltuğunda geriye yaslanıp bizlere müşfikçe baktı.

"Teşekkürler Bay Thorpe," dedi son sınıf öğrencisi. "Yeni gelenlerin adaptasyonu korkulacak bir mesele değildir. Görevlerinizi bilir, püf noktalarını öğrenirseniz sorun çıkmaz. Keplerinizi ve listelerinizi aldınız. Sınıfta değilken de okulla ev arasındayken de keplerinizi mutlaka takın. Keplerinizi her türlü spor faaliyetlerinde ve toplantılarda takın. Kendinizden büyük herkese Bay diye hitap edin. *İsimlerimizi öğrenin.* Bu

çok önemli. Şarkıları ve kâğıtlardaki diğer bilgileri öğrenmeniz de öyle. Bir son sınıf öğrencisi kitaplarını yere düşürürse eğilip alın. Nereye götürmenizi istiyorsa oraya götürün. Bir son sınıf öğrencisi bir kapının önünde duruyorsa kendisine ismiyle hitap ederek kapıyı açın. Bir son sınıf öğrencisi ayakkabılarını bağlamanızı söylerse ayakkabılarını bağlayıp ona teşekkür edin. Bir son sınıf öğrencisinin size söylediği *her şeyi* yapın. Oracıkta. Size saçma gelse bile. Bunu anladınız mı? Ayrıca bir son sınıf öğrencisi size bir soru sorarsa, kendisine ismiyle hitap ederek yanıtlayın. Kurallara uyarsanız iyi bir başlangıç yaparsınız."

"Bitti mi?" diye sordu Bay Thorpe. "Bittiyse gidebilirsin."

Teagarden, Thorpe'un masasındaki bir kitap yığınını alıp küçük sınıftan çabucak çıktı. Thorpe bizi süzmeye devam etti, ama müşfikliğinden eser kalmamıştı.

"Bütün bunlar neden bu kadar önemli?" Duraksadı, ama kimse yanıtlamaya çalışmadı. "Bay Broome bu sabah şapelde özellikle neyi vurgulamıştı? Evet?"

Tanımadığım bir çocuk elini kaldırarak "Okul ruhunu efendim," dedi.

"Güzel. Senin adın... Hollingsworth mü? Aferin Hollingsworth. Dinlemişsin. Kulakların açıkmış. Siz geri kalanlarsa uyuyordunuz herhalde. Okul ruhu nedir peki? Okulu her şeyden önde tutmaktır. Okulun karşısında kendinizi ikinci plana atmanızdır. Henüz bunu yapmayı bilmiyorsunuz. Miles Teagarden bunu yapmayı biliyor. Mümessil olmasının sebebi bu."

Kalkıp yanındaki karatahtanın tebeşir bölmesine yaslandı. Upuzun görünüyordu. "Ama şimdi sizin talihsiz durumunuza gelelim. Şu halinize bakın. Şu... halinize... bakın. Çoğunuz geceleri evinizin yolunu bulamaz gibi görünüyorsunuz. Bazıları-

nız alınlarınıza düşmüş kirli saçlarınız yüzünden etrafı göremiyorsunuzdur herhalde. Gevşek görünüyorsunuz çocuklar. Gevşek. Bu çirkin. Bu bir hakaret. Son sınıf öğrencilerinin karşısında gevşek durarak onlara hakaret ederseniz, sizi temin ederim ki haddinizi bildirirler. Burası kolay bir okul değildir. *Değildir!*" Son sözcüğü bağırarak söyleyince sıçrayıp yerlerimizde dikeldik. "*Değildir! Burası kolay bir okul değildir.* Sizleri yeniden biçimlendirmemiz, yoğurmamız gerekecek. İstediğimiz türden çocuklara dönüştürmemiz gerekecek. Yoksa mahkumsunuz demektir çocuklar, *mahkumsunuz,* bu sıfat felaketi ya da yok olmayı kasteder. *Yok olma,* deviren, yıkan, bozan, öldüren, imha eden anlamına gelen bir isimdir. Bu okulun ahlak derslerini öğrenmezseniz yok olmaya mahkum olacaksınız, *yok olmaya mahkum olacaksınız.*"

Thorpe gürültüyle nefes aldı, bir avcunu düz, kır saçlarından geçirdi. Bu Thorpe duygularını yoğun yaşayan biriydi ve böyle korkutucu performansları normaldi.

13

Öğretmenler

İlk haftalar geçip gittikçe öğretmenlerimizin kişilikleri yıldızlar kadar sabit, tuhaflıklarıysa mermer heykellerin duruşları kadar güvenilir bir hal aldı. Bay Thorpe bağırıp çağırır ve kabadayılık taslardı; Bay Fitz-Hallan hayran bırakırdı; ne dehşet, ne de sevgi uyandırabilen Bay Whipple, her ikisini de uyandırmaya çalıştığından küçümsenirdi. Bay Weatherbee doğuştan öğretmen olduğunu göstererek bizi cebirin ilk adımlarından ustaca geçirdi. (Dave Brick şaşırtıcı bir şekilde bir matematik dehası olduğunu kanıtladı ve beline taktığı de-

ri bir tabanca kılıfında fiyakalı bir sürgülü hesap cetveli taşımaya başladı.) Thorpe adamın midesini ve zihnini dondurabiliyordu; ailesi zengin olan Fitz-Hallan maaşını okula iade ettiğinden, istediğini okutma ayrıcalığına sahipti... Grimm kardeşlerin *Ev Masalları*, *Odiseus*, *Büyük Umutlar* ve *Huckleberry Finn* ve üslup için de E. B. White; Whipple o kadar tembeldi ki ders saatlerinin çoğunu ders kitabını yüksek sesle okuyarak geçirirdi. Sadece sporla ilgileniyor, Ridpath'ın asistanlığını yapıyordu.

Okul dışındaki hayatlarını hayal edemiyorduk; danslı partilerde eşlerini görüyorduk, ama varlıklarına pek inanamıyorduk. Evleri de gizemliydi, sanki eşlere değil de bizler gibi ebeveynlere sahipmişler ve o kadar çok ev ödevleri varmış ki, eski bina ve modern eklentiyle spor salonu asıl evlerine dönüşmüş gibi.

14

Fitz-Hallan'ın sınıfından yeni çıkmıştık, birkaç son sınıf öğrencisi de yan odadaki Fransızca dersinden çıkmaktaydılar. Bobby Hollingsworth okula yeni gelen bizlere büyük çocukların neredeyse hepsini tanıtmıştı ve çoğunun ismini biliyordum. Kilitli dolaplarımızdan kitaplarımızı çıkardığımızı fark edince maksatlı ve kibirli bir hava takınmaya başladılar. Fitz-Hallan ofisine girip gözden kaybolur kaybolmaz kasıla kasıla yaklaştılar. Steve Ridpath tam karşıma geçti. Yüzünü görmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Terry Peters adlı bir mümessilin Del Nightingale'in karşısına geçtiğini ve Hollis Wax adlı bir başka son sınıf öğrencisinin Dave Brick'in kepini başından kaldırdığını hayal meyal fark ettim. Diğer üç

dört son sınıf öğrencisi bize baktılar, Hollis Wax'a –Dave Brick'ten uzun değildi– gülümsediler ve koridorda yürüyerek uzaklaştılar.

"Adım ne?" diye sordu Steve Ridpath.

Söyledim.

"Peki seninki ne böcek?"

Adımı söyledim.

"Kitaplarımı yerden al." Bir kolunun altında taşıdığı dört tane kalın ders kitabıyla bir tomar kağıdı yere attı. "Çabuk olsana serseri. Birazdan dersim var."

"Peki Bay Ridpath," diyerek eğildim. O kadar yakınımdaydı ki kitaplarını almak için gerileyip dolabıma girmek zorunda kaldım. Doğrulduğumda eğilip dosdoğru yüzüme baktı. "Seni pis, küçük bok seni," dedi. Lakabının sebebi artık iyice barizdi. Son derece zayıf olan İskelet Ridpath, uzaktan bakılınca üstüne elbise geçirilmiş bir grup çubuk gibi görünüyordu; bilekleri manşetlerinin içinde kayboluyor, yakası incecik boynuna bol geliyordu. Yakından bakınca yüz derisi o kadar gergindi ki beyaz beyaz parlıyordu; gözlerinin altındaki hafif şişlikler dışında derisinde en ufak bir gevşeklik görülmüyordu. Bu grimsi torbaların üstündeki gözleri çok soluk, neredeyse beyazdı, eskimiş kot pantolonlar gibiydi. Kaşları grimsi kahverengi soluk iki izden ibaretti. Aramızda yoğun bir Old Spice kokusu asılı dursa da, cildi sakal çıkarmayacak kadar cimri ve gergin görünüyordu; sanki o kıllara ayrılacak yerde gözü kalırmış gibi. "Raporumu buruşturdun," diyerek, kıvrılmış bir kâğıdı burnuma dayadı. "Beş sınav, hemen şimdi."

"Yapma Steve," dedi Hollis Wax. Ona bir göz atınca, Dave Brick'i "kuvvetlendirmeye" çalıştığını gördüm; Brick şim-

di hazırolda gibi kaskatı vaziyetteydi, gövdesiyle doksan derece açı yapacak şekilde kaldırdığı önkollarının üzerinde Wax'ın kitaplarının oluşturduğu bir yığını taşıyordu.

"Kapa çeneni. Beş. Hemen şimdi."

Ridpath'ın çevresinden dolanıp koridorda beş şınav çektim.

"İlk müdür kimdi serseri?"

"B. Thurman Banter."

"Okulu ne zaman kurdu ve okulun o zamanki adı neydi?"

"Lodestar Akademisi'ni 1894'te kurdu." Ayağa kalktım.

"Seni bacaksız," diye tısladı bana, suratını çarpıtarak; sonra sırtını dönerken maymunsu kolunu uzatıp kafamın arkasına yumruk vurdu... tam acıtacak sertlikte. Parmak eklemleri iğne gibiydi. Darbeye şaşırmadım: Gözlerinde beyinsizce bir nefret görmüştüm. Kemikli kafasını boynunun üstünde çevirip bana neşeyle baktı. "Çabuk. Derse yetişmem lazım."

Ama sadece birkaç adımdan sonra durduk. "Şu tombul sürüngen kim Waxy?"

"Brick," dedi Wax. Dave Brick terliyordu ve kepi gözlerine kadar indirilmişti.

"*Brick.* Tanrım. Şuna bak." Ridpath, Brick'in gıdısını iki uzun parmağıyla kıstırıp burdu. "Kütüphanede kaç kitap var Brick? Adım ne Brick?" Kemikli parmaklarından birini Brick'in yanağına saplayıp sertçe dişlerine bastırdı. "Bilmiyorsun değil mi şişko?"

"Bilmiyorum efendim," dedi Brick hafifçe hıçkırarak.

"Bay Ridpath. Adım bu geri zekâlı. Sakın unutma Brick. Kalleş Brick. Şu iğrenç Zulu saçını kessen iyi olur Kalleş Brick. Çoğu insanın arabasında senin saçındakinden daha az yağ vardır."

Yanlarında onun kitaplarını tutarak dururken, Tom Fla-

nagan'la Bobby Hollingsworth'ün bize doğru geldiklerini gördüm. Koridorun girişinde durdular.

"Bu küçük yağ topu da kim?" diye sordu Ridpath, Terry Peters'a.

"Nightingale." Peters sırıttı.

"Ha! Nightingale," diye mırıldandı Ridpath. "Tahmin etmeliydim. Lanet olası bir cüce Yunan gibisin, değil mi Nightingale? Küçük hilebaz sensin, değil mi Nightingale? Seni sonraya bırakmam gerekecek Birdy. Bu isim sana uydu. Cıvıldadığını duydum." Çok heyecanlanmış gibiydi. Hortlaksı suratını tekrar bana çevirdi. "Hadisene serseri. Hay lanet olası. Ver şu kitapları bana." Peters ve Wax'la birlikte koridorda, eski bölüme doğru koştu.

"Korkarım artık lakaplarınız var," dedi Tom Flanagan.

15

Dave Brick, İskelet Ridpath'ın taktığı çirkin lakabı taşımaya mahkum oldu, ama Del Nightingale'inki Ekim'in ilk haftasının Cuma akşamı yapılan futbol antrenmanında yerini daha kötüsüne bıraktı. Geçen hafta Del, Morris Fielding, Bob Sherman ve ben, başka birkaç kişiyle –birinci ve ikinci sınıf öğrencileriyle– birlikte yedek kulübesinde otururken PAF takımımız ilk maçını kaybetmişti. Tek golümüzü Chip Hogan atmıştı. Maçın skoru 21-7 idi ve oyundan sonraki dört antrenmanda Bay Whipple'la Bay Ridpath bize deli gibi egzersizler yaptırıp oyun kurma taktikleri çalıştırmışlardı. Sherman'la ben Amerikan futbolundan nefret ediyor, üniversiteye gidip futbol oynamayı şimdiden dört gözle bekliyorduk; Morris Fielding'in pek kabiliyeti yoktu, ama cesaretle katlanıyor, yedek santra olarak Ridpath'ın takdir ettiği bir azimle

oynuyordu; kırk beş kilo civarında olan Del ise umutsuz vakaydı. Pedli formalar hepimizi tombul gösterirken, Del üstüne kum torbaları takılmış bir sivrisineğe benziyordu. Bütün egzersizlerde yoruluyordu ve araba lastiklerine girip çıkarak koşup da elli kere çömelerek zıpladığımızda antrenmanın geri kalanı boyunca bacaklarını kımıldatmakta zorlanıyordu.

Çömelerek zıplama faslından sonra Ridpath bizi rakip tutma mankeninin karşısında sıraya dizdi. Bu bir raya oturtulmuş, kızağı andıran ağır bir metal yapıydı, öndeki iki ucuna kum torbası boyutunda pedler geçirilmişti. İki uzun sıra halinde dizilmiştik ve pedlere çifter çifter saldırıp manikeni kımıldatmaya çalıştık. Chip Hogan'la üç dört çocuk tek başlarına onu döndürüp tur attırabiliyorlardı. Morris Fielding'le ben yarım metre kadar geriye ittik. Tom Flanagan'la Del çarptıklarındaysa Tom'un tarafındaki kısım birden hareket etti, Del'in tarafındakiyse hiç kımıldamadı. İki çocuk da tozların arasına düştüler.

"Düzeltip tekrar deneyin," diye bağırdı Bay Ridpath. "*Geriye* itin... blok yapmayı öğrenmeniz gerek."

Flanagan'la Nightingale hantal mankeni eski yerine çektiler. Bir buçuk adım gerileyip homurdanarak pedlere yüklendiler. Yine Tom'un çarpmasıyla mankenin bir tarafı hareket etti ve Del yere düştü.

"Nesin sen be, Florence Nightingale mi?" diye haykırdı Ridpath.

Florence. O absürd kaçan Victoria dönemi ismi: Ridpath kendi icadına güldü, hepimiz güldük: Del vaftiz edilmişti. O anda Whipple, sırtında saten gibi pürüzsüz koç ceketiyle ve meleksi yüzü kıpkırmızı kesilmiş halde çıkagelince Bay Ridpath oyun sahasında, okul takımının jimnastik yapmaya başladığı yere

doğru koştu; ama koç değişimi Del için çok geç gerçekleşmişti.

"Omuzlarıma çık Florence... senin yerine kıınıldatırım," diye bağırdı Pete Bayliss adında kaslı, canayakın bir çocuk. Böylece Del'in lakabı kesinleşti.

Saatin geri kalanı boyunca maçlar yaptık.

Soyunma odasını büyük çocuklarla paylaşıyorduk ve antrenmanın ardından, pedlerle svetşörtlerimizi kaldırıp duştan yeni dönmüştük ki, okul takımı oyuncuları o ter kokulu, ekolu yere harala gürele daldılar. Aralarında olan İskelet Ridpath'ın üstü başı kir içindeydi ve sol yanağı morarmıştı... sırf babasının zoruyla oynuyordu ve bizim maçtan sonraki onların maçının son çeyreğinde iki faul yapmıştı.

Birinci ve son sınıf öğrencileri bir yandan bağıra çağıra konuşurken kasklarını dolaplarına atmaya başladılar. İskelet Ridpath diğerlerinden yavaş soyunuyordu ve diğer okul takımı oyuncularının çoğu koridorun diğer ucundaki duşa gittiğinde o daha henüz pedlerini çözmekteydi. Onun kendi kendine gülümseyerek odanın diğer ucundan bize baktığını gördüm. Suspansuvarına kadar soyunduktan sonra ayağa kalktı, oturma sırasının üstünden geçti ve aramızdaki mesafenin yarısına kadar geldi. "Burası artık karma okul galiba," dedi, ellerini kalça kemiklerine koyarak.

"Mezarlığa benziyor," diye fısıldadı Sherman kulağıma. Ridpath bize öfkeyle baktı, Sherman'ın ne dediğini duymadığına sinirlense de, düşmanlık hissiyle gözü o kadar dönmüştü ki, konuyu değiştirmedi.

"Artık okula kızları da alıyorlar galiba," dedi, Del Nightingale'e bakarak. Del başını eğmiş, pantolonunu giyiyordu.

"Hey Florence. Soyunma odalarında yakalanan kızların başına ne gelir, bilir misin? Ha?"

"Kapa çeneni," dedi Tom Flanagan.

Ridpath sanki Flanagan'ı tokatlayacakmış gibi elini kaldırdı... en az iki metre ötedeydi. "Seni bacaksız sürüngen. Kız arkadaşınla konuşuyorum. Bu doğru mu Florence? Onun kız arkadaşı mısın?" Öne çıktı: Boyu Del'in neredeyse iki katıydı ve upuzun, kemikli, beyaz bir solucana benziyordu. Giderek artan özel bir kine kapılmış bir zırdeliye de benziyordu: Sözlerinin okullarda işitilen sıradan hakaretler olmadığı belliydi ve odada kalan bir düzine kadar kişi onun neler yapabileceğini cidden hiç bilmeden dona kaldık. Bir an çılgın, hiddetli bir dev gibi göründü.

Morarmış suratı çarpıldı ve "Neden beni emmiyorsun?" dedi.

Tom Flanagan banktan fırlayıp ona doğru koştu.

Şaşıran İskelet, Tom'un göğsüne yumruğu indirdi. Sonra ağzından tükürük saçıldı, yüzü hiddet ve hayretle çarpıldı, Tom'u iterek sıramıza gerisingeri oturttu.

Sonradan sigara yüzünden okuldan atılacak iki birinci sınıf öğrencisinden biri olan Bryce Beaver duştan çırılçıplak, boynuna yeşil bir okul havlusu asmış halde çıktı. "Hey İskelet, ne *yapıyorsun* yahu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Senin moruk her an gelebilir."

"Bu küçük piç kurularından nefret ediyorum," dedi İskelet; morarmış kirli suratındaki tiksinti ifadesi maske gibi duruyordu hâlâ, sırtını döndü. Arkadan bakınca sıska ve narin görünüyordu.

Ön kapı açıldı ve tangırdayarak kapandı. Bay Whipple'ın sesini işittik: "...bütün Y egzersizlerini yaptır, Hogan'a da söyle şu pas tutucuları bulsun..." Bryce Beaver kafa sallayarak bacaklarını kurulamaya başladı.

Bay Ridpath'la Bay Whipple'ın soyunma odasına girerken yanlarında getirdikleri taze hava esintisi sadece bir an sürdü. Bay Ridpath'ın yüzündeki gülümsemenin, oğluna bakınca zorakileştiğini gördüm.

16

İki hafta sonra, PAF takımı bir antrenman maçında okulun ikinci takımına karşı oynarken, Tom Flanagan'ın İskelet Ridpath'ı defalarca yere düşürdüğünü, top sahanın diğer tarafındayken bile çarparak ayaklarını yerden kestiğini gördüm. Üçüncü seferde İskelet, Whipple'ın başka tarafa bakmasını bekleyip Tom'un yüzünü tekmeledi. Bir sonraki maçta Tom Flanagan top kaparken onu o kadar vahşice yere indirdi ki çıkan sesi ta yedek kulübesinden duydum.

"Aferin! Aferin!" diye bağırdı Bay Ridpath. "İşte böyle!"

17

Geceyarısı, Cumartesi: İki Yatak Odası

Çocuklar Del'in odasında ayrı yataklara uzanmış karanlıkta konuşuyorlardı. Tim ile Valeria Hillman çok ses çıkardıklarından uyuyamıyorlardı: Tom, Tim Hillman'ın zaman zaman *Orospu! Orospu!* diye bağırdığını duyabiliyordu. İki Hillman da akşam yemeğinde sarhoş olmuşlardı, özellikle Tim. Bud Copeland çocukları mutfaktaki bir yemek masasında doyurmuş ve sofrayı topladıktan sonra "Bu gece çıngar çıkacak. Erkenden yatıp kulaklarınızı tıkayın arkadaşlar," demişti.

Ama bu mümkün değildi. Tim'in bağırışlarıyla Valerie'nin arada sırada verdiği sert karşılıklar bütün evi inletiyordu.

"Cole Amcam diyor ki, Tim kendini başka bir insana dönüştürmek için o kadar içiyormuş," dedi Del karanlıkta. "Sarhoşken başka bir insan oluyormuş. İstediği gibi biri."

"İstediği *böyle* biri olmak mıymış yani?"

"Sanırım."

"Vay be."

"Şey, Cole Amcam her zaman haklıdır. Gerçekten. Asla yanılmaz. Büyü hakkında ne der bilmek ister misin?"

"Tabii."

"Tim hakkında söylediği gibi. Bir büyücü gündelik hayattan ayrı durmalıdır der... kendini yenilemelidir, çünkü özel bir projesi vardır. Büyü yapmak için, büyük büyüler yapmak için kendini evrenin bir parçası olarak tanımalıdır."

"Evrenin bir parçası mı?"

"Geri kalan her şeyi içinde barındıran küçük bir parça. Onun dışındaki her şey içindedir aynı zamanda. Anlıyor musun?"

"Galiba."

"Şey, öyleyse neden büyücü olmak istediğimi de anlayabilirsin. Bilim tamamen *kafayla* ilgilidir, değil mi? Spor tamamen vücutla ilgilidir. Bir büyücüyse kendinin tamamını kullanır. Cole Amcam bir büyücünün sentez olduğunu söylüyor. *Sentez*. İnsan kısmen müzik ve kısmen kandır, kısmen düşünür ve kısmen katildir diyor. Bütün bunları içinde keşfedip kontrol edebilirsen, o zaman ayrı tutulmayı hak edersin."

"Yani mesele kontrol. Güç."

"Kesinlikle. Mesele Tanrı olmak."

Tom, Del'in karşılık beklediğini bilse de veremedi. Dindar değildi ve geçen Noel'den beri kiliseye ayak basmamıştı, ama yine de Del'in son sözünden çok rahatsız olmuştu.

Odanın diğer tarafındaki Del'in gülümsediğini *işitebildi.* "İskelet'e ne yaptığını gördüm. Sen de bir katilsin."

Bu son cümlelerde bahsedilen kişi, bir katil olduğuna emindi ve tıpkı o iki küçük çocuk gibi karanlık bir odada bir yatakta yatmaktaydı. Aklından geçenler çocukların konuştuklarına şaşırtıcı bir şekilde benziyordu –Del Nightingale bilse benzerliğe şaşırırdı kesinlikle. Çevresindeki havayı bağrışmalar değil müzik dolduruyordu... Bo Diddley'in albümü. *Güçlü:* O kadar yoğun ve gümbür gümbür bir müzikti ki, sanki zorla derisinden içeri giriyor, yatakla arasına girip, yüklenmiş bedenini yükseltiyor, havada yüzdürüyordu.

İskelet evrenin bir parçası olduğunu *biliyordu* ve kendi en güçlü, en iyi parçası olan nefretin evrene çelik bir çubuk gibi saplandığını hissediyordu. İskelet de çöl akbabalarını ve çöl göğündeki mor şeritleri görmüştü; ayrıca gece çökünce şehirden çok uzaktaki kumların morardığını, kızardığını görmüştü. Şaşkın ve boş geçen çocukluğunda bile, böyle şeylerin kendisiyle aynı tonda olduğunu, içindeki kara hislerin derin kuyusuyla aynı notayı çaldığını bilmişti. Başka insanlar at gözlüğü takmış, kendilerini kandıran tavşanlardılar; çöle bakınca "güzellik" dedikleri şeyi gördüklerinde, araya bir duvar örüp ondan uzak duruyorlardı. Başka insanlar kendi içlerindeki gerçekten korkuyorlardı, ki aynı zamanda evrenin kalbindeki gerçekti bu. Herkes bir katildi... İskelet bunu biliyordu. Her yaprağın, her kum tanesinin içinde bir katil vardı. Bir ağaca dokunsanız, toprağından çektiği ve kabuğundan nefes gibi dışarı verdiği bir kötülük dalgasının ağacın bir ucundan bir ucuna pompalandığını hissedebilirdiniz.

Ve son zamanlarda, "şeyleri" üstünde giderek daha çok çalıştıkça, duvarlarına acı ve korku görüntüleri yapıştırdıkça, o gerçeğe giderek yakınlaşmıştı. İskelet'in aklına "şeyler" hakkında yeni fikirler, kaçamak bakmaya bile katlanmakta zorlandığı fikirler gelmeye başlamıştı. Bir bütündü onlar, İskelet Ridpath denen bir bütündü, ama başka bir şey de vardı.

Ve son zamanlarda...

son zamanlarda...

yeni fikirlerine kaçamak bakarken, güçlerini gördüğü olmuştu. Bir adam ona ne kadar haklı olduğunu ve hâlâ ne kadar az şey bildiğini gösteriyordu. Sanki adam duvarlarının *içinden geçmişti*, "şeylerin" *içinden çıkıp* gelmişti ve geniş kenarlı şapkasını başından çıkarıp bir hayvanın yüzünü sergilemişti. Hem her yerde hem de hiçbir yerde olan, İskelet'in rüyalarında olan ve o odadan odaya amaçsızca dolaşırken görüş alanının hemen dışında havada asılı duran adam hayvandı, ağaçtı, çöldü, kuştu... kuşaklı bir pardesüsü vardı, şapkası yüzünü gölgeliyordu... gerçek olandı o. İskelet onun hakkında düşündüğünde İskelet'le konuşuyordu: Söylediği şuydu: *Hayatını kurtarmaya geldim.* Zavallı İskelet'ten bir şey istiyordu, iradesi zavallı İskelet'e yöneliyordu ve zavallı İskelet o adam için bir elinin bütün parmaklarını keserdi. Adam krallardan bile güçlüydü. Müziğin kalbindeki müzik gibiydi, müzisyenler dört metre boyunda ve tamamen gökgürültüsüyle yağmurdan ibaret olsalar çalacakları müzikti.

O *ben*im, diye düşündü İskelet. *Ben.* Karanlıkta dev bir kuşun resmine sırıttı.

18

"Kaz Çobanı Prenses"

"Bir varmış, bir yokmuş, kocası çoktan ölmüş yaşlı bir kraliçenin güzel bir kızı varmış," diye okudu Bay Fitz-Hallan. "'Kaz Çobanı Prenses' masalının ilk cümlesi. Size masalın neyle ilgili olacağını söylüyor?"

"Güzel kızla," dedi Bobby Hollingsworth elini kaldırarak.

"Doğru. Yaşlı kraliçe, ölü kral, genç ve güzel kız. Kısa sürede dünyada yapayalnız kalacağından şüpheleniriz. Zaten şimdiden yetimdir. Bu tipik bir masalsa, kısa süre sonra bir tür arayışa çıkacaktır... ve işte ikinci cümlede sahiden de öyle olur. Çok uzaklardaki bir prensle evlenmeye gönderilir. Başına ne gelir?"

"Fesat bir hizmetçisi başına bela olur ve onun yerine geçer," dedi Howie Stern.

"Kesinlikle. Bu masallardaki kimlik meselesinden konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz? İşte yine karşımıza çıktı. Hizmetçi kız, kahramanımızın kimliğini çalar. Sihirli tılsım, yani üç kan damlalı kumaş parçası kaybolunca fesat hizmetçi prensesin kontrolünü eline geçirir. Onun giysilerini alır ve prensese paçavralar giydirir. Giysiler kimlik olarak görülebilir... kim olduğumuzu belirtirler. Böylece hizmetçi, prensle evlenirken gerçek prenses kaz yetiştiren Conrad'ın yanına çalışmaya gönderilir. Bu gerçek hayatta olabilir miydi?"

"Hayır," dedi Bob Sherman. "Asla. Bir prensesi hizmetçisinden ayırt etmenin milyon tane yolu vardır. Konuşma tarzları farklı olurdu. Hattâ aynı kıyafetleri giyiş tarzları bile farklı olurdu."

"Bir sürü küçük sosyal farklılıklar olurdu," dedi Fitz-Hallan. "Doğru. Ama masalda kimliğinizin çalınabileceği söyle-

nir ve sen haklı olsan da ortadaki durum sınıf meselesinden daha derindir. Bazı masallarda erkeklerin gölgeleri sahiplerinin yerini alır ve onları gölge gibi hareket ettirirler. Bu daha da saçma, ama daha da korkutucudur. Kimlikler çalınabiliyorsa birileri, hattâ *cansız bir şey* bile kimliğinizi çalabilir." Duraksayıp bunun anlaşılmasını bekledi. "Güzel prenses kimliğine nasıl kavuşur?"

"Prensin babası prensesin olanları bir sobaya anlatmasını sağlar ve soba borusundan dinler," dedi Del. "O zaman prensesin kim olduğunu anlar."

"Evet, ama şüphelenmesini sağlayan kimdir?"

"Falada," dedi Tom.

"Falada. Annesinin prensese verdiği at."

"Büyü... prenses kimliğine büyü sayesinde kavuşur," dedi Del. Gülümsüyordu.

"Senin geleceğin parlak," dedi Fitz-Hallan. "Büyü. Fesat hizmetçi Falada'nın kafasını kestirip bir duvara çiviletir ve kaz çobanı çocuk Conrad onun at kafasıyla konuştuğunu ve kafanın karşılık verdiğini duyar. *Ah, zavallı aciz prenses, / Sevgili anacığın bilseydi, / Yüreği parçalanırdı.* Doğal mantık ve sosyal ayrımlar dünyası bir kenara itilir ve kontrol büyüye geçer. Büyü şiirle konuşur. Dünyayı değiştirir. İlk cümleyi hatırlıyor musunuz? *Bir varmış, bir yokmuş...* Sonrasında ne geldiği önemli değildir; bu sözcükleri duyunca normal kuralların işlemediğini anlarsınız... hayvanlar konuşacaktır, insanlar hayvanlara dönüşecektir, dünya tepetaklak olacaktır. Ama sonunda..." Elini kaldırdı.

"Her şey normale döner," dedi Del. "Büyü sayesinde."

"Bazen güzel konuşuyorsun Nightingale," dedi Bay Fitz-Hallan.

Zil çaldı; ders bitti; Bay Fitz-Hallan'ın zamanlamasına hayranlık duyarken, ilk başta okulun dünyasından çok irdelediğimiz dünyanın parçası gibi gelen bir şeye tanık oldum. Bay Fitz-Hallan'la diğerleri kitaplarını toplamaktaydılar. Tom Flanagan'ın yanında oturuyordum ve hafifçe, şaşkınlıktan çok hoşnutsuzlukla homurdandığını işittim. Bakınca kaleminin, defterinin otuz santim üstünde havada durduğunu gördüm. Kalemi çekip aldı. Kalemin havaya yapıştırılmışçasına bir an direndiğini gördüm (gördüğümü sandım).

Flanagan kızardı ve kalemi gömlek cebine tıkıştırdı. Hayretle baktığımı görünce kaşlarını çatıp omuz silkti: *Ne bakıyorsun?* Tanık olduğum şeyin anlamsız ama zekice bir numara olduğuna karar verdim: Kalemi yukarı atmıştı ve kalemin tam yükselmeyi kesip de düşmeye başladığı anda bakmıştım.

19

O gecenin iki buçuğu: İskelet Ridpath birden tamamen uyanınca yorganı üstünden attı. Ev çok sıcaktı. Yan odada babasının horladığını duyabiliyordu. Adam boğulurcasına hırlayarak nefes alıyordu ve ardından gelen uzun, ince, gıcırtılı, her nasılsa nemli ses, İskelet'in derisinin büzülmesine yol açıyordu. Tiksintiyle yüzünü ekşitip yanındaki lambayı açtı.

Az kalsın çığlığı basacaktı, çünkü tam tepesinde, gözlerinden iki buçuk metre ötede, uyanmadan önce gördüğü son görüntü durmaktaydı... kanatlarıyla pençelerini açan iri, gri bir kuş. Hayır, tam aynı görüntü değildi. Tavanına yapıştırdığı resimdeki kuş bir kartaldı, oysa kendisini uykusunda rahatsız eden kuş... Neydi bilmiyordu ama kartal değildi. Pencerenin dışında durup kanatlarıyla pervazlara vurmuştu. İçe-

ri girmeye çalışmıştı, ona içeri almasını emretmişti ve İskelet gerçekleşmek üzere olan şeyden korkarak uyanıvermişti. Dışarıdaki vahşi kuşun çıkardığı sesin –kuş onunla konuşmuş, emir vermişti– aslında babasının korkunç horultusu olduğunu şimdi anlıyordu.

Sakinleşerek, diğer kuşun zihninde küçülmesine izin vererek, kartalın çevresindeki iç açıcı şeylere göz attı. Tüfek namluları, kanlı bir sürü ceset, mızrağa saplanıp havaya kaldırılmış bir bebek. Bunlar giderek otomobillerle, ev aletleriyle ve İskelet'in yüzlerini kesip çıkardığı kadın fotoğraflarıyla kaplı bir bölgeye dönüşüyordu. Kadınların yüzlerinin yerine hayvan maskeleri, tilki ve maymun suratları yapıştırmıştı.

Duvarlarının farklı bölümlerindeki farklı "şeyler", giderek bütünleşip tek bir "şeye" dönüşmekteydiler. İskelet böyle olacağını bilmişti... uzun zaman önce, yıllar önce, diğer bütün hobilerinden vazgeçip de duvarlarına resimler yapıştırmaya başladığında, günün birinde bütün resimlerin güçlü bir itkinin rehberliğiyle tek bir epik ifadeye dönüşeceğini sezmişti.

İşe nefret ettiği nesnelerin, Carson hayat tarzını simgeleyen şeylerin resimlerini seçmekle başlamıştı: Yeni arabalar ve yiyecek dolu devasa buzdolapları; konaklar, şık banliyö kadınları, futbolcular. Bunlardan nefret ettiğinden, babası ve babasının iş arkadaşları bunları değerli kabul ettiğinden, paramparça etmek istediği bir dünyanın öğeleri olduklarından, ona sapıkça bir heyecan vermişlerdi: Onlardan nefret ettiğinden bakmak hoşuna gidiyordu. Artık bulduğu bütün tuhaf resimleri kesiyor, tiksindiği banliyö hayatının temsilcileriyle korkunç sahneleri birleştiriyordu. Bazı yerlerde duvarda dört fotoğraf katmanı vardı. İskelet'in kurduğu asıl tasvirler eski,

daha ılımlı "şeylerin" içinden sürünürcesine yüzeye çıkmıştı. İskelet giderek ustalaştığını biliyordu.

Bir yıl önce, yaptığı işin odasını *kendisiyle* çevrelemek olduğunu düşünmekten keyif almıştı: Böylece odasında, tıpkı kendi zihninde durup düşündüğü gibi durabilmekteydi. Bu düşünceye ulaştığında –o sırada tatsız bir rulo köfte yemekte ve babasının sporla ilgili bitmek bilmez monoloğuna kulak tıkamaktaydı– o kadar şiddetle sarsılmıştı ki kolayı devirmişti.

Ama ertesi yaz, odasına dair bu vizyonun yerini daha da muhteşem ve tehlikeli bir vizyon almıştı. Bu konuda kendine derinlemesine düşünme fırsatını pek tanımasa da, kapıyı arkasından her kapatışında temel öğe zihnini yakmaktaydı.

Oda içeri değil dışarı açılıyordu.

Bir ayna değildi.

Oda bir pencereydi.

Göğe açılan ve dışarıdaki gerçek şeyleri parçalar halinde, ancak azar azar sergileyen kanatlı bir pencereydi. Son zamanlarda duvarlarında siyah pardesülü adam, Fitz-Hallan'ın masallarındaki karanlık kralları ve kapıda dolap çeviren kurtları andıran bir adam belirmeye başlamıştı. Doğru adamı bulduğunda (veya doğru adam onu bulduğunda?)– adamın şapkasının kenarı yüzünü gölgeliyor ve parmağı işaret ediyor olacaktı– o zaman bütün parçalar yerine oturacaktı.

İskelet yataktan fırlayıp, yatağının yanındaki dergi yığınını karıştırmaya başladı.

Tom dedi ki: "Anlarsın ya, okulumuzda bir sır vardı ve sırrın sonu Del ile ben sihir gösterimizi yaparken olan korkunç şeydi. Ama sırrın yanıtı değildi bu, sadece bitişiydi. Yanıt Gölgeler Diyarı'ndaydı; daha doğrusu yanıt Gölgeler Diyarı'ydı.

"İskelet uzun pardesülü ve şapkalı bir adam görüyordu... bu

adamı ben de bir rüyada görmüştüm. İskelet'in gördüklerinden haberim yoktu tabii, bilsem de işime yaramazdı. O gün Fitz-Hallan'ın dersinde olanı gördün, kalemim havada asılı kaldı... ve gözlerinin bir şekilde seni yanılttığına hemen karar verdiğini görebildim. Kendi gözlerimle görmeme karşın ben de öyle düşünecektim. Sonuçta mantıksız görünen şeyler için mantıklı açıklamalar aramak her zaman en iyisidir. Bunu bütün sihirbazlar söyler... baksana, Uri Geller gibi birini herkes sahtekar olarak görüyor.

"Ama kızardığımı gördün. Bana tuhaf şeyler oluyordu. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. 'Kâbus' diyebilirdim, ama tam olarak değildi. 'Gündüz kâbusu' diye bir şey var mıdır? Her neyse, bundan kimseye bahsetmedim, Del'e bile, ama başıma acayip şeyler gelmekteydi... bazı günler sanki hiç uyanmadan okula gidiyordum ve günün tamamı korkunç emareler ve alametlerle dolu bir çeşit rüyada geçiyordu.

"Örnek ister misin? Örneğin bazen kuşların bana baktığını hayal ediyordum... incelediklerini, gözlediklerini. Öğle yemeğine giderken bir serçe sürüsündeki bütün kuşların dosdoğru bana baktığını görüyordum. Her biri o tez, minik, delici gözleriyle bana bakıyorlardı. Evde salon penceresinden bakınca çimenliğimizdeki bir kızılgerdan başını çevirip camın ardından bana bakıyordu, sanki bir şey diyecekmiş gibi. Bunlar çok önemli değil. Kafayı yediğimi düşündürdükleri oluyordu, ama çok önemli değildi.

"Daha önemli şeyler vardı. Dokuzuncu hafta sınavlarımızdan bir iki hafta önce bir gün, okulun ön kapısından geçerken bayılacak gibi olduğumu hatırlıyorum. Çünkü orada olduğunu bildiğim şeyleri... yukarı çıkan merdiveni, koridoru ve kütüphane kapılarını görmedim. Bir ve ya belki iki üç saniyeliğine, ormana benzer bir şey gördüm. Hava sıcak ve çok nemliydi. Hayatımda ilk kez bu kadar çok ağaç görüyordum, sıktılar, sağa sola eğil-

mişlerdi, üzerlerine sarmaşıklar yılan gibi dolanmıştı. Muazzam bir enerji hissettim... sanki bütün o sıkış tıkış manzara uğulduyor ve vızıldıyordu. Sonra yaprakların arasından bir hayvan suratının bana baktığını gördüm. O kadar korktum ki az kalsın yere düşüyordum. O zaman görüntü kayboldu. Merdiveni gördüm, kütüphane kapılarını gördüm, Terry Peters beni arkadan itip kımıldamamı emretti.

"Del'le arkadaş olduktan sonra böyle şeyler belki ayda bir kere başıma gelmeye başladı. 'Gündüz kâbuslarıydı' bunlar. Ama sonra gece kâbusları geldi dostum. Okulun geri kalanından çok ilerideydim. Her gece korkunç rüyalar görüyordum... bir ormanda kayboluyordum ve hayvanlar kovalıyordu veya havada çok yüksekte süzülürken düşeceğimi biliyordum... ama ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, bu rüyalarda yaşadığım en tuhaf his, bir şekilde dünyayı gerçek haliyle gördüğüm hissiydi. Sanki dünya yarılmıştı da içindeki makinenin bir kısmını görüyordum... veya görmekten çok hissediyordum. Korksam da tuhaf bir tatmin, bilmekten kaynaklanan bir tatmin yaşıyordum. Sanki en azından sırrın nasıl işlediğini görüyordum, hiç anlamasam da. Diyelim ki gökyüzü yarıldı ve dev bir çarkın döndüğünü gördün, bizi güneşin etrafında döndüren çarkı gördün... hissetiğim öyle bir şeydi işte.

"Ama o sırrı görme hissini her zaman yaşamıyordum. Bazı rüyalarda siyah bir figürün üstüme geldiğini görüyordum... süzülerek geliyordu, ikimiz de havadaymışız gibi. Elinde bıçak vardı. Ya da kılıç. Uzun ve tehlikeli bir şey. Süzülerek yaklaşıyor, görüş alanımı kaplıyordu... sonra da ellerimi kesip koparıyordu. Veya ellerim o kadar acıyordu ki kesip kopardığını sanıyordum."

Barın üstündeki ellerine, yuvarlak yara izlerine baktım.

"Onlara geleceğiz," dedi.

20

Sonraki birkaç hafta boyunca İskelet Ridpath bize içine kapanık göründü. Suratı tuhaflaştı, gözlerinin altındaki torbalar kararıp iyice grileşti. Bir keresinde, Kasım başında bir Cumartesi, Santa Rosa Bulvarı'ndaki bir şekercinin önünde, kırmızı ışıkta arabasından fırlayıp kaldırıma koşarak Dave Brick'e sendeletecek kadar şiddetli bir darbe indirdi, kepini takmadı diye. Ama son sınıf öğrencilerinin kafaları da bizimkiler gibi başka şeylerle meşguldü. Dokuzuncu hafta sınavlarına az kalmıştı ve öğrencilerle öğretmenlere, Ocak'taki vizelerin nasıl geçeceği konusunda fikir versin diye düzenlenen bu sınavların zorluğu meşhurdu. Ayrıca sınavlardan sadece bir buçuk hafta önce PAF ve okul futbol takımlarının, geleneksel rakibimiz Larch School'la mezunlar günü maçları vardı. Bu maçlardan önce spor salonunda yılın ilk büyük danslı partisi düzenlenecekti. Birinci sınıftan altı öğrenci beyaz ceket giyip kep takarak, son sınıf öğrencilerine hizmet edeceklerdi. İskelet'in sınavlarda başarısız olma tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunun hepimiz farkındaydık; bazılarımız okuldan atılacağını umuyorduk boş yere. Ayrıca partide garsonluk yapacak olan hepimiz hiçbir kızın Carson mezunlar günü partisine İskelet'le gelecek kadar umutsuz olmadığını ummaktaydık.

İskelet Ridpath'a duyduğumuz korku ve tiksinti hepimizi birleştirmişti. Tom Flanagan'ı bir kahraman olarak görüyorduk, Ridpath tarafından yüzünden tekmelendiği futbol maçında yaptıklarından dolayı. İşlerin sihirle nasıl düzeltilebileceğini her şeyden çok gösteriyordu bu. O iki üç hafta boyunca, İskelet'in dikkati başka türlü sevimsizliklere yönelmişken, bir keresinde Tom ve Bobby Hollingsworth onun müdürün

ofisinin antresinde durduğunu gördüler. Ridpath hemen kemerin arkasına geçip gözden kaybolunca, Yılan Lake tarafından fena halde azarlanmayı beklediğini farz ettiler; iki gün sonra Tom, Bay Weatherbee'nin yoklama fişlerini ofise götürürken onu yine orada gördü. İskelet bu sefer kemerin arkasına saklanmak yerine kemikli bir pençesini çabucak, diktatörce salladı... kaybol. Tom kemerin gölgesine sinmiş İskelet'e sırtını dönünce, teksirle çoğaltılmış dokuzuncu hafta sınav kağıtlarını taşıyan Bambi Whipple'a çarpıyordu az kalsın.

O gün daha sonra Bryce Beaver'la Harlan Willow'un spor salonunun taretlerinde sigara içerken yakalandıkları için okuldan atıldıklarını öğrendik ve İskelet Ridpath'ın ofislerin önünde dolanmasındaki esrar, bu olayın yol açtığı şok ve heyecan yüzünden unutuldu. Laker Broome okul sonrası antrenmanını iptal edip özel bir okul toplantısı düzenledi; Bay Ridpath maça hazırlanabileceği bir buçuk saatin ziyan olmasının öfkesiyle arka sırada otururken Broom okul hayatında meydana gelen bir "trajediyi", yani yetenekli iki çocuğun kendilerini rezil ettiklerini açıklayarak dedikoduları önlemek istediğini soğukkanlı ve titiz bir şekilde anlattı. Bu çocuklar geleceklerini mahvetmiş olabilirlerdi. Bunun bir trajedi olduğuna şüphe yoktu. Ama kendisinin de seçme şansı yoktu: Çocuklar ona seçme şansı tanımamıştı.

Yüzünde pişmanlık değil, sakin bir tatmin vardı sadece. Chester Ridpath'ın salonun arka tarafından gürültüyle öksürdüğünü bütün okul duyabiliyordu, ama Laker Broome'un yüzündeki uzun çizgilerin kendinden memnunluk hissiyle iyice derinleştiğini belki de yalnızca ilk iki sıradaki bizler görebildik.

21

Ridpath maça dört gün kala antrenmanlarımızı iyice ağırlaştırdı, basit taktikleri on-on iki kez tekrarlattı; zihninde bizler çizdiği oyun şemalarındaki X'lere, O'lara dönüşmüştük; hiç durmadan, acı hissetmeden çalıştırılabilirdik. Her antrenman sahada üç tur koşmakla sonlanıyordu, normalde bu ancak en beceriksizlere verilen bir cezaydı. Aslında hâlâ cezaydı... Ridpath'ın aslî oyuncularından olan Beaver ve Willow'u okul takımının kaybetmiş olmasının cezası. Bu antrenmanlardan sonra, blok yapmak ve top çalmak yüzünden her tarafımız morarmış bir halde, topallayarak, kanayan burunlarımızla ilgilenerek eve döndüğümüzde ödev bile yapamayacak ve *The Honeymooners*'daki Jackie Gleason'la Art Carney'i bile seyredemeyecek kadar yorgun oluyorduk.

Maç günü futbol sahasına yeni kireç dökülmüştü ve tebeşir beyazı yarda çizgileri ışıl ışıl parlıyordu. Tamamen bulutsuz göğün altındaki havada sonbahar serinliği yeni belirmeye başladığından bisiklet yaka süveterlerle pamuklu pantolonlar, ekose eteklerle blazerler giymiş olan ebeveynler, seyirci otoparkından açık tribünlere doğru sırayla ilerliyorlardı. Bu gündelik kıyafetli, mavi süveterli ve kahverengi mokasenli babaların çoğunun eskiden Carson'da okudukları belliydi; hiçbirinde tipik "Arizonalı" çehresi olarak düşündüğüm o rüzgardan güneşten yıpranmış, tecrübeli yüzler yoktu. Burada büyümüşlerdi ama herhangi bir şehirden gelmiş olabilirlerdi.

Sherman, Howie Stern, Morris Fielding ve ben yedek kulübesinde otururken, PAF takımımız maçı kaybetti. Okul takımı sahaya çıkınca tezahürat yapıldı –ebeveynlerin çoğunda mataralar vardı– ve civardaki bir kız okulundan gelen ponpon kızlar sahaya fırlayıp yan taklalar attılar ve okulun ismi-

ni heceleyerek söylediler. Larch Okulu birinci yarıda iki gol, ikincide de bir gol attı. Biz hiç atamadık. Ridpath büyük bir hata yapıp bizi fazla yormuştu.

22

Okul takımının maçı sırasında anormal bir şey gördüm. PAF takımımızın çoğu tribünün son sırasında oturmaktaydı ve oradan bakınca, sahanın diğer tarafının ardındaki çimenli yükseltiyi görebiliyorduk. Laker Broome'un özel girişinin önündeki ziyaretçi otoparkı dolunca, ebeveynler arabalarıyla o yükseltiden geçmiş ve öğle yemeği için İlkokul'a giderken kat ettiğimiz sarı-yeşil çimenliğe park etmişlerdi. Buicklerin, Lincolnlerin ve birkaç MG'nin burunları yukarıdan sahanın karşı tarafından tribünlere bakıyordu. Okul takımının maçının ilk yarısının sonuna doğru, yukarıda karşımızda sıra sıra duran radyatör kafeslerine ve tamponlara bakınca, iki arabanın arasında duran bir adam gördüm.

Bir Carson öğrencisi babasına benzemiyordu. Pamuklu pantolonu, kuzu yününden Paul Stuart süveteri, mokasenleri yoktu. Adam uzun bir kuşaklı yağmurluk giymiş ve alnına kadar inmiş eski moda, kahverengi bir fötr şapka takmıştı. Elleri ceplerindeydi: Başta bana ellili yıllardaki televizyon dizisi *Foreign Intrigue*'deki Sheldon Leonard'ı, kurak Batı'daki kuşaklı trençkotların azametini anımsattı; casusların, yolculukların, Avrupa'nın temsilcisiydiler. Bu egzotik karakterin bir özel okulun sportif faaliyetleriyle uzaktan yakından ilgisi yok gibiydi.

Sonra Del Nightingale'in o adama verdiği tepkiyi gördüm. Del üç sıra aşağıda, Tom Flanagan'ın yanında oturuyordu ve yükseltiye benden bir an sonra baktı. Sheldon Leonard gibi

giyinmiş adamı görünce verdiği tepki irkilticiydi: Yılan görmüş kuş gibi dona kaldı ve dokunsam titrediğini hissedeceğime emindim. Anlaşılmaz bir ses çıkardı... elektronik bir bip sesi gibiydi. Tamamen bir şaşkınlık sesiydi.

Yedek kulübesinde formasıyla oturan İskelet Ridpath da yükseltideki adamı görünce etkilenmiş gibiydi. Banktan düşecek sandım. Adam arabaların arasında gerileyerek gözden kayboldu. İskelet dönüp ateş saçan gözlerle tribüne baktı. Omuz pedlerinin üstündeki kafası etsiz gibi, üzüm kadar görünüyordu.

23

"Bazen Mutluyum"

Konferans salonunun tavanından, soluk renkli spotlara bağlanmış flamalar sarkıyordu; metal sandalyelerin yerini, koyu mavi örtülerle kaplı masalarla halka şeklinde çevrelenmiş geniş bir dans pisti almıştı. Sekize on kala salonda yalnızca birinci sınıf öğrencisi garsonlarla, şaperonlar Bay ve Bayan Robbin vardı. Fizik ve kimya dersleri veren Bay Robbin, kalın camlı, meraklı gözlüğüyle, ince yapılı, kır saçlı bir adamdı. Karısı ondan uzundu ve saçını topuz yapmıştı. Robbinler dış duvarın dibine birlikte oturmuş, Dr ve Madam Curie gibi modası geçmiş ve "bilimsel" görünmekteydiler; salonun ortasına asılmış disko küresinden gelen parlak sarı ve kadmiyum mavisi, ardından turuncu ve kırmızı ışıklar üzerlerinde geziniyordu.

Robbinler içeri girince bize hafifçe kafa sallayıp selam vermişlerdi... adam sadece üst sınıflara ders veriyordu. Sonra Bay Robbin radyum arayan gözlerini Del'e çevirip "Sen Nigh-

tingale'sin değil mi?" demişti. "Yeni gelen çocuksun? Nasıl gidiyor?" Del Nightingale'in karun gibi zengin bir öksüz olduğu, yasal vasilerinden birinin aslında kendisinin sahip olduğu bir banka olduğu dedikodusu bütün okula yayılmıştı. Robbin karısının yanına oturup bir kolunu kaldırmış, diğeriyle kol saatini göstererek. "Bu gece uydu fırlatılacak. Ona beş kala. Yapay bir yıldız. Bir mucize," demişti.

Tom, Del ve benim dışımdaki garsonlar Bobby Hollingsworth, Tom Pinfold –maç yüzünden hâlâ somurtuyordu– ve Morris Fielding'ti. Piyano çalan Morris, müzik grubu iyi çıkabilir düşüncesiyle gönüllü olmuştu.

Sekizi biraz geçe müzisyenler enstrüman kutularını taşıyarak geldiler. Pek çok ilk ve son sınıf öğrencileri de arabalara doldurulup getirildiler. Sevgilileri olanlar kâğıt bardaklarla punç almaya gittiler, olmayanlarsa duvara yaslanıp müzisyenlerin büyük ve derin sahnede hazırlık yapmalarını seyrettiler.

Ön sahnede küçücük kalan on bir adam sandalyelerine oturup notalara göz atmaya başladılar. Morris'le ben siyah gözlüklü tenor saksafonculardan epey umutluyduk. Enstrümanlarını ağızlarına dayayıp "There's a Small Hotel"i çalmaya başladılar.

Sekiz buçuğu biraz geçe Hollis Wax'la Paul Derringer adlı bir mümessil öğrenci sevgilileriyle birlikte geldiler; henüz kimsenin dansa başlamadığını görünce son sınıfların masalarına gidip oturdular ve biz beyaz ceketli garsonları çağırmak için bakınmaya başladık. "Bu harika bir mezunlar günü dansı olacak," dedi Wax sevgilisine, ben yaklaşırken. "Bugünkü gibi bir fiyaskodan sonra." Sonra bana döndü: "Cin tonik. Hepimize." Başını yana eğip müzik grubuna baktı. "Şu heriflere bak. Ayakkabı satıcısı kılıklılar. Bir tanesi kör." Punçu almaya gittim.

"Gitmişken Everly Brothers'ı da getir," diye seslendi Wax.

Sonraki yirmi dakika içinde son sınıf öğrencilerinin çoğu, babalarının maçtaki kıyafetlerinin benzerlerini giymiş halde geldiler; genellikle dans partilerinde okulun kravat ve ceket kuralları gevşetilirdi. İlk cesur çiftler geniş açıklığa çıkıp dansa başladılar. Bay ve Bayan Robbin masalarından bezgince kalkıp dans pistinde dolandılar. Bobby Hollingsworth'le ben kesme camdan bir kaseye üzüm suyu, maden sodası ve alkolsüz bira dökerek yeni punç hazırladık. Grup "Polka Dots and Moonbeams"i çalmaya başladı ve Bay Robbin'in kafası en yakındaki çiftlerle arasındaki uzaklığı hesaplama çabasıyla sağa sola dönüp durdu. Dave Brick gibi o da genellikle kemerine bir sürgülü hesap cetveli asardı ve onu özlermiş gibi bir hali vardı. Güneş gözlüklü tenor saksofoncu kalkıp soloya başladı ve beklenmeye değer olduğunu kanıtladı. Biz o berbat punçu kepçeyle servis yaparken Bobby Hollingsworth dönüp bana gülümseyerek, dış duvardaki büyük kapılardan birinin yanında ayakta duran Terry Peters'ı başıyla gösterdi. Peters'ın yanında göz kamaştırıcı bir kız vardı. Peters, Bay Robbin'in başka tarafa baktığına emin olmaya çalışarak gümüşi bir mataranın kapağını açmaktaydı. Mataranın içindekini kendisinin ve sevgilisinin bardaklarına döktü.

Morris Fielding elinde bir tepsiyle koşarak yanıma gelip "Altı bardak," dedi. "Muhteşemmiş, değil mi? Cidden güzel çalıyor! Sence kimden etkilenmiştir, Bill Perkins'ten mi yoksa Zoot Sims'ten mi?"

Tam Morris altı bardak punçla giderken Terry Peters sevgilisini kapıdan öyle çabuk çıkardı ki neredeyse hiç kimse gittiklerini görmedi. Bobby Hollingsworth gülmeye başladı ve birden sustu. Ben de yaptığım işi bıraktım. Siyah bir ka-

zakla siyah pantolon giymiş olan İskelet Ridpath kapanmakta olan kapıdan içeri süzülüp, arkasından kapayıverdi. İğrenç, etsiz suratı çok neşeliydi. Masaların arasından usulca geçerek sahneye yöneldi. Saksofoncumuz "Sometimes I'm Happy"de aşırı duygulu akor geçişleri yapmaktaydı, ama onu hayal meyal duyuyordum. İskelet'in boş bir masadan bir bardak punç alıp Del Nightingale'e yöneldiğini, sonunda elini uzatsa omzuna dokunacak kadar yaklaştığını gördüm. Bunun yerine o berbat sıvıyı Del'in yakasından içeri boca etti.

Del sıçrayıp bir aylık bir köpek gibi çığlık attı. Hızla dönüp de karşısında İskelet'i görünce hemen gerileyip bir masaya çarptı. "Aaa, pardon Florence," dedi İskelet, sahte bir sempati hareketiyle avuçlarını göstererek. Sözlerini doğru dürüst duyamıyordum, ama yapmacık bir pişmanlıkla konuşarak dalga geçtiğini anladım. Biri beyaz ceketli ufak tefek, diğeri siyah bir solucana benzeyen bu iki çocuk geri geri giderek birbirlerinin karşısında çember çizmeye başladılar. Bunu yalnızca Bobby Hellingsworth'le ben gördük, civardaki bir masada eğlenen iki üç son sınıf öğrencisi dışında. İskelet'le Del çemberlerini tamamladıklarında İskelet ağzını açtı ve dudaklarının kımıldadığını gördüm: *Sonra görüşürüz ha Florence?* Del geri geri gitmeye başladı, aynı masaya tekrar çarptı, sonra Ridpath'a sırtını dönüp koridorun yan kapısına yöneldi. İskelet merdivenin yanındaki katlanır sandalyelerden birine çöktü. Kemikli elini suratında gezdirerek boşluğa sırıttı. Yüzünde hâlâ o dalgın, tüyler ürpertici neşe vardı.

Grup ara verince İskelet'in merdiveni çıkıp enstrüman ayaklıklarının ardında gözden kaybolmasını seyrettim.

Grubun geri dönmesinden sonra Bay Robbin saatine bakıp durdu ve uydunun artık görülebileceğine kanaat getirince ayağa kalktı, ellerini ağzının çevresinde boru şekline getirdi ve "Mucize görmek isteyen hemen dışarı çıksın," dedi. Karısı itaatkarca yanında ayağa kalktı, ama başka aldıran olmadı. "Haydi ama!" diye bağırdı Bay Robbin. "Bu danstan daha önemli." Sonunda grubu el sallayarak susturdu. "Sizler de," dedi. "Ara verin. Biraz temiz hava alın."

Basçının "Hassiktir ama," demesi dans pistindeki bazı öğrencileri güldürdü. Trompetçilerden ikisi hemen ağızlarına sigara soktular. Diğer müzisyenlerin çoğuysa omuz silkerek enstrümanlarını bıraktılar.

24

Tom'un Sonradan Dediğine Göre

Okulun geri kalanıyla müzik grubu soğuk havaya çıkınca –Tom'un sonradan dediğine göre– İskelet sahne arkasında ne dolap çeviriyorsa bırakıp salon kapısının dört buçuk metre uzağındaki, yemekhane masasının bir kenarındaki bir sandalyeye oturdu. Tom ile Del tuvaletten döndüklerinde İskelet arkasına yaslanmış onlara gülümsüyordu. "Temizlendin mi bari?" dedi. "O boktan şeyin gömleğinin içine dökülmesi epey rahatsız etmiştir."

"Onu rahat bırak," dedi Tom. İki çocuk da Ridpath'ın uzağından dolanıp, uzun masanın diğer ucuna gittiler.

"Kapa çeneni salak. Seninle mi konuşuyorum sanıyorsun?" Ridpath sandalyesini çevirerek tekrar onlarla yüzyüze konuma geldi. Boş sahnede birkaç müzisyen sigara içmekteydi; birkaç çift salonun diğer ucunda birbirlerine eğilmişlerdi.

"Benden korkuyorsun, değil mi Florence?"

Ezici basitlikte bir soruydu.

"Evet," diye karşılık verdi Del.

"Evet ne?"

"Evet Bay Ridpath."

"Hı hı. Bu güzel. Çünkü sana söylediğim her şeyi yapacaksın, vazifen bu. Sana bakınca midem bulanıyor biliyorsun. Küçük bir *böceğe* benziyorsun Florence, küçük ve boktan bir *hamam böceğine*..." Ridpath ayağa kalkınca Tom onun ağzının kenarlarında beyaz lekeler gördü. Her nasılsa onlara fark ettirmeden uzun adımlar atarak masanın ön kısmına gelmişti: Bir yumruk savurunca Del kaçmak için geriye sıçradı.

Tom ağzını açınca İskelet hiddetle fısıldadı: "Bu işe karışma Flanagan yoksa seni parçalarım." Parlak gözlerini tekrar Del'e çevirdi.

"Onu sen de gördün."

Del hayır anlamında kafa salladı.

"Gördüğünü biliyorum. Seni gördüm. Kim o? *Konuşsana bacaksız.* Kim o? Bir şey yapmamı istiyor, değil mi?"

"Delisin sen," dedi Del.

"Ah hayır değilim ah hayır değilim ah hayır değilim," diye çabucak, usulca konuştu İskelet, masanın üstünde Del'e doğru eğilerek. "Bak, kimse bakmıyor. Burada baş başa gibiyiz." Del'in bileğini kavradı. "Kim o?"

Del kafa salladı.

"Onu gördün. Onu tanıyorsun."

Bütün vücudu tiksintiden kaskatı kesilen Del kendini çekip kurtarmaya çalıştı. İskelet bir güreşçinin tezliğiyle onun elini kavrayıp sıkmaya başladı. "Küçük kız," diye mırıldandı. "Benden saklanmaya çalışıyorsun ha küçük kız?" Ridpath,

Del'in el kemiklerini kırmaya çalıştı.

Tom, İskelet'in bileğine hamle yaptı.

İskelet elini birden havaya kaldırınca Del'in ayakları neredeyse yerden kesiliyordu. Sonra Tom'a hiddetle ve acizlikle ve hâlâ o hastalıklı memnunlukla bakarak kolunu punç kasesinin kenarına doğru hızla indirdi. Son anda parmaklarını gevşeterek avcuyla Del'in elini ağır kaseye vurdu.

Del çığlık attı. Kase parçalandı ve morumsu kahverengi sıvı havaya saçıldı. İki çocuk anında sırılsıklam oldularsa da İskelet daha az ıslandı çünkü darbeden hemen sonra geriye sıçramıştı; Del masadaki pisliğin üstüne kapaklandı.

"*Bilmek* istiyorum," diyen İskelet salon kapısından koşarak çıktı.

Biz geri kalanlar binanın üzerinde, çok uzaklarda kırmızı bir noktacığın geçip gidişini gördükten sonra konferans salonuna geri döndüğümüzde Tom'la Del yeri silmekteydiler. Del'in eli kırılmamıştı ama parmak eklemlerinin üstü düz bir çizgi halinde kanıyordu: Yüzü allak bullaktı, bir eliyle paspası kullanırken yaralı elini beceriksizce yana uzatıp kanını bir kovaya akıtıyordu.

"Hay Allah, siz maymunlar da amma sakarsınız ha," diyen Bay Robbin, karısına ofisteki ilkyardım kutusundan pamuk ve sargı bezi getirmesini emretti.

25

Gece

"Ama neden *bana* söylemiyorsun? En iyi arkadaşınım ben."

"Söylenecek bir şey yok."

"Ama ben kim olduğunu zaten biliyorum sanırım."

"Ne güzel."

"Büyük sır nedir?"

"Bana sorma, İskelet'e sor. Onun neyden bahsettiğini bile bilmiyorum."

26

Alis Volat

Ertesi hafta sonu sadece yüz elli kilometre kadar kuzeydeki, bizimkinden bile daha zengin bir banliyöde bulunan ve tartışmasız birinci sınıf bir okul olan Ventnor Koleji'yle onların sahasında maçımız vardı: Carson'un tersine Ventnor bütün güney batıda tanınırdı. Civardaki üç eyalette izci grubu olan tek okuldu. Ayrıca eskrim ve ragbi takımları vardı. Ventnor'un katlanılmaz züppelerin gittiği bir okul olduğu kanısındaydık. Sahip olduğu muhteşem antika porselen ve züccaciye koleksiyonunun oradaki öğrencilerin kibarlaşmasına katkıda bulunduğu düşünülürdü.

Otobüs yolculuğu iki buçuk saat sürdü ve oraya vardıktan kısa süre sonra karnımız doyuruldu... maçta daha sert olalım diye kolalara ve su tereli sandviçlere ihtiyacımız vardı herhalde. Ventnor Anneler Komitesi üyeleri Laker Broome'un ofisinin kopyası gibi görünen bir misafir odasında kağıt gibi sandviçler dağıttılar. Bu "maç öncesi kaynaştırıcısıydı" ardından "maç sonrası çayı" gelecekti; ama kaynaşma falan olmadı. Misafir odasının bir ucunda Ventnorlu çocuklar toplandı, diğer ucundaysa bizler.

İskelet Ridpath yolda kimseyle konuşmadı ve misafir odasında beş altı bardak kola içip raflardaki süs eşyalarına baktı.

Meşhur antikalardan bir kısmıydı bunlar, ama İskelet'i kibarlaştırmadılar. Del'e ne zaman baksa sırıtıyordu. Bembeyazdı, hastanelik halde gibiydi.

Del'in eli hâlâ bandajlıydı ve beyaz sargı bezi açık kahve teninin yanında lamba gibi ışıldıyordu. Üstünde ısmarlama bir mavi blazer, beyaz bir gömlek, mavili yeşilli bir çizgili kravat vardı. Bu ciddi kıyafet, büyümüş de küçülmüş havası veriyordu. Yeni sargı bezinin göz kamaştırıcı beyazlığı, madalyon gibi etkileyici... korsan göz bandı gibi romantikti. Daha şimdiden olayları romanlaştırmaya alışkın bana, birdenbire Del kaderinde meşhur olmak yazılı bir karakter olarak göründü.

Bay Ridpath eline öksürerek "Evet çocuklar," deyip bizi soyunma odasına götürmeye başladı.

Yine iki maç da felaketle sonuçlandı. PAF takımı üç golle kaybetti; okul takımı ilk çeyrekte bir gol attı, ama Ventnor oyun kurucusunun attığı iki pas onları öne geçirdi ve ikinci yarıda Creech adlı bir bek topu kaptığı gibi otuz metre koştu. Bundan sonra defansımız dağıldı. Ventnor artık topu ne zaman ele geçirse sahada rahatça geziniyordu.

"Burası o kadar zengin bir yer ki atletleri *satın alıyorlar*," dedi Chip Hogan bana, tribünden sırayla çıkıp, misafir odasıyla çaylara geri dönmek üzere yüzlerce metrelik bakımlı sahada yürürken. "Çizgideki o iki tane dev herifi gördün mü... bir de o zebellah gibi beki? O herifleri şehirden tanırım. Burslu okuyorlar, geçim *artı* giyim ödeneği alıyorlar. Yemekhanede özel yemeklerinin verildiği masaları bile var. Kimse *onları* sırf dana etiyle doldurmuyor." Dişlerini gıcırdattı. "Boktan çayı içerken görüşürüz," deyip koşmaya başladı, çünkü yavaş yürümeye katlanamıyordu.

Tribünün dibinde ya Chip'in koştuğu yönde gidip futbol sahasının tam karşısındaki bir tepeden geçerek ana binaya ulaşabilirdim ya da yapay gölün ardındaki küçük tepelerden inip çıkarak geçen manzaralı yolu seçebilirdim. Sınıfımın yaklaşık yarısını bu yolda görüyordum; başarısızlığımıza çok utandıklarından erken gidip çay içmeye meraklı gibi görünmek istemiyorlardı. Okul binalarına sırt çevirip bu ikinci yolu seçerek arkadaşlarıma doğru ilerledim.

"Tanrım, çaylarını istemiyorum," dedi Bobby Hollingsworth, onlara yetiştiğimde.

"Seçme şansımız yok ki," dedi Morris. "Ama açıkçası şuraya kıvrılıp uyumayı yeğlerim."

"Belki geri dönerken otobüste biraz eğleniriz," dedi Tom.

"Otobüste Ridpath varken mi? Haydi canım sen de." Bobby ellerini ceplerine sokup etrafı kurumla inceledi. "Buraya inanabiliyor musunuz? Daha *nouveau riche*[1] bir şey gördünüz mü hiç? Midemi bulandırıyor."

"Bence gayet hoş," dedi Del.

"Eee, madem öyle niye satın almıyorsun Florence?" diye tersledi Bobby. "Birine Noel hediyesi diye verirsin."

"Üstüne gitme," dedi Tom. "Yine kaybettik diye sinirlisin o kadar."

"Sanırım," dedi Bobby. Özür dilemedi tabii. "Sen kaybetmekten hoşlanıyorsun galiba. Maçı kaybetsek ne olacak, otobüste dalga geçeriz ha? Eğleniriz. Neden Florence'a otobüsü satın almasını söylemiyorsun? Böylece Ridpath'ı sokmayız. *Tanrım*."

Çok rahatsız görünmeye başlayan Del soğuk aldığını söy-

1) Sonradan görme

ledi. Tekrar yürümeye başlayıp misafir odasındaki takıma katılmamızı istediği belliydi.

Durduğumuz yerin arka tarafı gölü gizleyen ağaçlarla kaplıydı, buradan okulun bütün sahalarını, spor salonunu ve diğer binaları görebiliyorduk. Okul takımındaki öğrencilerin çoğu duş alıp üzerlerini değişmiş, yönetim binasına doğru gruplar halinde ağır ağır yürümekteydiler. Hava karanlıktı ve bizden epey uzaktaydılar, bu yüzden yüzlerini seçemiyorduk, ama onları yürüme tarzlarından ve duruşlarından tanıyabiliyorduk. Miles Teagarden'la Terry Peters iki binanın arasında hımbıl hımbıl yürüyorlardı. Topu elinden kaçırmış olan Teagarden o kadar iki büklümdü ki çimenleri inceliyor gibiydi. "Iyy," dedi Tom, İskelet Ridpath spor salonunun kapısından aylak aylak çıkınca... İskelet'i başkasıyla karıştırmak olanaksızdı. İskelet yönetim binasının arka kapısına doğru sallana sallana yürüdü. Yenilmekten hiç utanmıyordu.

Sonra şimdiden iki metre kadar önümüze geçmiş olan Del'in usulca inlediğini işittim: Sanki karnına hafif bir darbe almıştı. *Foreign Intrigue* kıyafetli adam bizlerle okul arasındaki heykelli alçaltılardan birinde dimdik ve gayet rahat bir edayla yürümekteydi. Sırtı bize dönüktü ve tribünle futbol sahasına doğru ilerliyordu. Çevresindeki hava kararıyor, nokta nokta oluyordu. Şapkasının kenarı aşağı çekikti, paltosunun kuşağı sarkmıştı ve uçları sallanıyordu.

"Haydi gidelim Del," dedi Tom.

Ama Del olduğu yerde kalakaldığından, adamın uzaklaşmasını hepimiz seyrettik.

"Buranın hademesi geç saatlere kadar çalışır," dedi Bobby Hollingsworth. "Umarım boynunu kırar."

Del fenerle sinyal verir ya da bir darbeyi savuşturucasına bandajlı elini göğüs hizasına kaldırmıştı.

"Hademeyi neden seyrediyoruz anlamadım," dedi Morris Fielding. "Üşüyorum."

"Hayır, Ventnor'da okuyanlardan birinin babası," dedi Bob Sherman. "O paltoların tanesi aşağı yukarı iki yüz dolar."

"Orada görüşürüz," diyen Morris kararlılıkla sırtını dönüp yola devam etti.

"Bir paltoya iki yüz dolar," dedi Sherman düşünceli bir edayla.

Artık hepimiz o uzaklaşan figürü hipnotize olmuşçasına seyretmekteydik. Geniş kemerinin uçları sallanıyor, paltosunun etekleri kabarıyordu. Çevresinde hafifçe ışıldayan karanlık hava eriyip giysilerine karışıyordu sanki Sıradan bir ölümlüyü değil de roman dünyasından bir figürü gördüğümü o gün ikinci kez hayal ettim.

Tribünün kenarından sapıp gözden kayboldu.

"Ah, haydi gidelim," dedi Tom. "Belki Morris'e yetişebiliriz."

Yüz metreden daha uzakta İskelet Ridpath vahşi bir çığlık attı... dehşet değil, korkunç bir tatmin sesiydi bu. Dönüp ona bakınca sıska kollarını başının üstüne kaldırdığını, vücudunun seğirir gibi tuhaf bir şekilde hoplayıp zıpladığını gördüm. Resmen *dans ediyordu.* Sonra hafif kanat sesleri duyup da başımı geriye çevirince, dev bir kuşun kapalı tribünden havalandığını gördüm.

"Hı hı, gidelim," dedi Del tamamen ifadesiz bir sesle. Tom'u kolundan tutup, Morris Fielding'in gittiği tarafa doğru çekiştirdi.

O gün önemli bir olay daha oldu. Çay içenlerin yanına gittiğimizde, misafir odası öncesinden çok daha kalabalıktı.

Ventnor öğrencilerinin babaları, Ventnor öğretmenleri oldukları bariz, buruşuk gabardin ceketli adamlara doğru horgörüyle eğilmişlerdi ve Ventnor öğrencilerinin anneleri diğer Ventnor öğrencilerinin annelerine gümüş Ventnor takımlarıyla limonlu çay koymaktaydılar. Hepsinin de doğal gelen kibirli bir edası vardı. Kendi güzelliğinin farkında esnek vücutlu bir mankene benzeyen bir kadın bana bir fincan leziz çay verdikten sonra Dave Brick'in yanına gitti. Brick de maç boyunca yedek kulübesinde kalmıştı. "Sonunda hesapladığıma göre," dedi Brick, cetvelini kınına koyarak, "burası okulumuzun yüzde iki virgül otuz altısı büyüklüğünde. Alan olarak." "Harika," dedim. İskelet Ridpath ıslak bir tabakta taşıdığı bir fincan çayla yanımızdan geçti. Ayakları yerden kesiliverecekmiş gibi, çılgın bir hali vardı. Brick'le ben geriledik, ama İskelet bize dikkat etmiyordu. Bir duvara doğru birkaç adım attı, sonra dalgınca birden yan döndü. Duştan sonra mat kahverengi saçı hâlâ ıslaktı. Ventnor öğrencilerinin ebeveynlerinin ona bakıp sonra hemen gözlerini kaçırdıklarını gördüm. İskelet maçlardan önce baktığı raflara yöneldi. Dave Brick'le ben onun bir raftan küçük bir nesne alıp da usulca cebine soktuğunu görünce gözlerimize inanamadık.

27

Tom'un Odası

Burada yıldız haritaları, kafatasları, egzotik balıklar yoktu; sihirbaz fotoğrafları yoktu; Tom ile babasının at sırtında, bir kayıkta olta tutarken, bir Montana arazisinde av tüfeği taşırkenki fotoğrafları vardı o kadar. Başka tek resim, Picasso'nun Mavi Dönem'inden, üzgün yüzlü akrobatların bir reprodüksi-

yonuydu. Odanın bir tarafında bir gömme masayla raflar vardı: İki çocuk Ventnor'dan dönünce Tom'un ebeveyniyle yemek yeyip ardından ders çalışmak için yatak odasına gitmişlerdi.

On buçukta Del gözlerinin acıdığını söyleyip kitaplarını kapattı ve kendini misafir yatağına attı.

"Matematikten kalacaksın."

"Umurumda değil." Del yüzünü beyaz yastık kılıfına iyice gömdü. "Dave Brick gibi değilim ki."

"Eee, umurunda değilse benim de değil. Ama sınavlar Çarşamba başlıyor." Tom omzunun üzerinden sorgularcasına baktı, ama arkadaşının küçük vücudu hâlâ misafir yatağında yüzükoyun uzanmaktaydı. Ondan dalga dalga ızdırap yayılıyordu sanki; Tom arkadaşından yayılan bu hissi bir an yasla karıştırdı ve kendini tutamayıp ağlayacağını düşündü. Hartley Flanagan yemek boyunca sanki zihnini kilometrelerce uzaktaki bir dağa odaklamış bir adam gibiydi. O öğleden sonra doktoruyla uzun bir seans daha geçirmişti. Tom'un bütün içgüdüleri ona yakında annesinin ya da babasının uzun bir konuşma yapmaları gerekeceğini söyleyeceğini bildiriyordu: Bu konuşmadan sonra her şey değişecekti. Tom karşısındaki duvara bakakaldı, krem rengi boyada neredeyse kendi yüzünün, bir değişimi, bir şoku kaydetmek üzere olan bir yüzün bakışlarına karşılık verdiğini görerek; on, yirmi yıl sonraki, neredeyse İskelet Ridpath kadar yalnız halini gördü.

Neredeyse Del kadar yalnız... bu düşünce birden aklından geçivermişti.

Dönüp kitaplarını dirsekleriyle itti. "Bu konuda konuşman gerekmez mi sence?"

Del biraz gevşedi. "Bilmiyorum."

"Otobüste dilimi ısırmaktan koparacaktım neredeyse, ama orada konuşmak istemeyeceğini biliyordum."

Del hayır anlamında kafa salladı.

"Akşam yemeğinde de konuşamazdık."

"Doğru." Sırtüstü dönüp Tom'a baktı.

"Şey, burada üç saattir oturuyoruz. O sayfaların bazılarını dört kere okudun. Berbat görünüyorsun. O kadar yoruldum ki şuracıkta sızıp kalabilirim. Artık vakti gelmedi mi?"

"Neyin vakti?"

"Bana o adamdan bahsetmenin."

"Hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki bahsedeyim."

"Yapma. Bu doğru olamaz."

"Ama doğru. Niye onun hakkında bir şeyler bildiğimi düşünüyorsun ki?" Del dizlerini yukarı çekip başını onlara yasladı. Tom'a sanki vücudu ufalıyormuş, dertop olup yok olacakmış gibi geldi.

"Çünkü..." dedi Tom ısrarla, bu sefer kararsızlığa kapılarak. "Çünkü bence ağzından düşürmediğin adamdı o. Amcandı."

"Olamaz." Del hâlâ o dertop haldeydi.

"Diyorsun."

Del başını kaldırıp baktı. "Amcam Cole'dan mı konuşalım? Tamam. New England'da. New England'da olduğunu biliyorum. Çalışıyor."

"Büyü mü çalışıyor?"

"Elbette. Neden olmasın ki? İşi bu. Bulunduğu yer de orası. Neden bilmiyordun? Çünkü hiç sormadın. Çünkü daha önce hiç bu kadar meraklı görünmüyordun." Yüzü titriyordu.

"Hey, Del..." Tom şimdi zor bir durumdaydı. "Ben... bilmiyordum..." *Bana ne diyeceğini bilmiyordum.* Bud Cope-

land'ın ilk günkü uyarısını işitti: *Kendine dikkat et Kırmızı.* "Şey, merak ediyordum tabii," dedi ikna edici olmayan bir şekilde.

"Hı hı, sen ve İskelet." Del başını yine dizlerinin üstüne bıraktı. "Her şey değişiyor," dedi boğuk bir sesle.

"Evet...?"

"Değişiyor işte. Her şey hep aynı kalır sanıyordum. O zaman hep bilebilirdim..."

Nerede olduğunu. Ne olacağını.

Del bacaklarını indirip yatakta dimdik oturdu. "Bir hisse kapılıyorum," dedi. Çivili bir yatağa oturmuş bir Hintli gibi kaskatıydı. "*Frankenstein*'ı ya da *A. Gordon Pym'in Öyküsü*'nü okumuş muydun? Hayır mı? Sanki o kitapların sonuna benzer bir şeye doğru gittiğimi hissediyorum... her tarafta buz var, her şey bembeyaz, donmuş ya da kaynıyor, fark etmez, evet... buzdan kuleler. Çıkış yok... hiçlik. Buzdan kuleler var o kadar. Gerçekten çok kötü bir şey geliyor..."

"Tabii," dedi Tom. "Sonra da bir prens gelip sihirli sözcüğü söyleyince üç kuzgun sana büyülü simgeleri verecek ve bir balık seni sırtında taşıyacak." Gülümsemeye çalıştı.

"Hayır. Bay Thorpe'un birisi bir soruyu yanıtlayamayınca dediği gibi. *Hic vigilans somniat.* Uyanıkken rüya görür. İşte öyleyim. Sanki yaşamıyorum da rüyadayım. Başıma gelen hiçbir şeye inanmıyorum. Tim ve Valeria Hillman'la yaşamayı denemek ister miydin?"

"Ben tahmin etmemiştim ki..."

"Haklısın. Konu bu değildi."

"Tamam. Öyleyse buzdan kulelere ve prense ve üç kuzgunla sihirli balığa geri dönelim."

"Kesinlikle Hillmanları boşverelim. Bir fikrim var."

"Hele şükür."

"Kurtarılmaktan bahsediyordun. Prensten... kuzgunlardan filan."

"Sanırım. Tabii. Sanırım."

"Neden Noel'de benimle birlikte Cole Collins'i ziyarete gelmiyorsun? Onu görmeye gitmem gerekiyor. Benimle gel. Böylece onunla tanışabilirsin."

Tom tuhaf bir hisler karmaşasına kapıldı, korkuya ve hazza, ürpertiye ve hevese, koruyuculuğa ve zayıflığa. Del'e baktı ve ona sarılmak istedi. Del'in kutupta yapayalnız olduğunu gördü. Sonra aklına babası gelince "Olmaz. Yapamam. Üzgünüm," dedi.

Del'in ağladığını fark etmesi bir an sürdü. "Bir ara gelirim. Gelirim Del. Tanrım, kes şunu. Haydi kâğıt numaraları filan yapalım... hani bana deste karıştırmayı gösteriyordun."

"Deste karıştırmak için uyanık olmam gerekmiyor," dedi Del. "Sen nasıl istersen Efendi."

II
Sihir Gösterisi

1

Dokuzuncu hafta sınavlarından önceki Pazartesi, Laker Broome şapelde soğuk bir edayla, Ventnor Okulu'nun yemekhanesinden on sekizinci yüzyıldan kalma bir cam baykuşun çalındığını ve Ventnor müdürünün kendisine hırsızlığın futbol maçı yaptığımız günün ikindisinde gerçekleşmiş olması gerektiğini söylediğini açıkladı. "Bay Dunmoore kibar adamdır, o yüzden hırsızın okulumuzdan olduğunu doğrudan söylemedi, ama bazı inkar edilmez gerçekler var. Ventnor koleksiyonu düzenli olarak temizlenir. Açık raflardaki parçalar geçen Cumartesi on biri çeyrek geçe, okula varışımızdan kısa süre önce okul hademesi tarafından silinmiş. *Onlar bize Ventnor'u iyi tanıtmak için ellerinden geleni yapıyorlardı beyler*. Gidişimizden sonra parçanın yokluğu fark edilmiş ve durum hemen Bay Dunmoore'a bildirilmiş. Bu onlar

için ciddi bir kayıp, sadece parçanın değeri bin iki yüz dolar civarında olduğu için değil, aynı zamanda hırsızlık yüzünden koleksiyon bozulduğu için. Bu yüzden bütün Ventnor koleksiyonunun değeri düşüyor. Bu da yüz binlerce dolarlık bir kayıp demek."

Bay Broome gözlüğünü hışımla çıkarıp kürsüden bir adım geriledi. "Aynı zamanda paha biçilmez bir şey, okulumuzun şerefi söz konusu. Çocuklarımızdan herhangi birinin böyle rezilce bir şey yapacağına inanmak istemiyorum, ama inanmak zorunda kalıyorum. Bana korkunç gelse de, şu anda o baykuşu çalan çocuğun bana baktığını kabullenmek zorundayım. Ventnor bir yatılı okuldur. Hafta sonu öğrenciler ve personel didik didik arandı... okuldan tek bir kişi bile zorluk çıkarmadı. Dolayısıyla nasıl bir konuma düştüğümüzü görüyorsunuz beyler."

Gözlüğü gergin suratına tekrar taktı. "Bu okulda böyle iğrenç bir şeyi yapabilecek sadece birkaç çocuk var ve kim olduklarını biliyoruz. *Hırsızın kim olduğunu bildiğimize inanıyoruz.* Suçunu itiraf etmesini istiyorum. Çocuğun bugün bana bizzat gelmesini istiyorum. Yaptıklarının sonuçlarını kabullenmeye razı olması kendisinin epey hayrına olacaktır. Eğer bu çocuk yaptığı şeyi itiraf edecek kadar cesursa, onu okuldan atmakla yetineceğiz. Yoksa daha ağır bir şekilde cezalandırılacak."

Bay Broome başını yana eğerek, ilk iki sırada oturan bizlere baktı. Dave Brick'i, sonra Bob Sherman'ı, ardından Del Nightingale'i neredeyse hırçınca süzdü. "Size yemin ediyorum ki," dedi, "suçlu bulunacaktır. Gidebilirsiniz."

Sırayla dışarı çıkarken Dave Brick yanımda belirdi. Dirseğimi kavradı. "Ben yaptım sanıyor!"

"Bağırma," dedim.

"Ne yapacağız?"

Ne demek istediğini anlamıştım. İkimiz de dönüp İskelet Ridpath'a baktık ve son sınıf öğrencilerinin sırasından iki büklüm, elleri ceplerinde, hafifçe gülümseyerek kalktığını gördük. İkimiz de onu ihbar edemeyecek kadar korkuyorduk. Merdivenden sessizce çıktık.

"Ama *biliyorlardır*," diye inledi Dave. "Yalnızca o..."

Thorpe'un sınıfının kapısına varmıştık, Dave Brick yüksek sesle nefes verdi; tam bir umutsuzluk sesiydi bu. Cildi birden bembeyaz kesilmiş ve yağlanmıştı... yaşadığı dehşet yüzünden hırsız gibi görünmeye başlamıştı.

İçeride Bay Thorpe neredeyse anında bağırmaya başladı. O tiradın sadece birkaç sözcüğünü anımsıyorum, sınıftaki azarlarına renk katan Latince deyişlerden birini. *Mala causa est quae requirit misericordiam.* Merhamet dilenen davasında haksızdır. Güya iki gün sonraki sınavlardan bahsediyordu, ama aslında hırsızlığı da kastettiğini hepimiz biliyorduk. O gün "sıçan" sözcüğünü defalarca kullandı. Yıpratıcı bir dersti ve hepimizi sarstı.

Thorpe'un sınıfından çıkmış dolaplarımıza giderken, camekanlı avluya bakınca İskelet'in sahnenin arkasındaki büyük kapılardan gizlice çıktığını gördüm. Lanet olsun sana, diye düşündüm, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Hepimize bir iyilik yap da okuldan atıl.

2

Sınav sonuçlarının kütüphanenin önüne asıldığı Pazartesi, birinci sınıf öğrencilerinin listesinin asıldığı panoya ite kaka ulaştım. İsmimi aradım ve rakiplerimle aşağı yukarı aynı

notları aldığımı gördüm. Son sınıf öğrencilerinin kendi panolarının karşısında bağrıştıklarını ve sızlandıklarını duyabiliyorduk.

Kütüphane kapısından çıkan Bayan Tute "Üstüme iyilik sağlık!" diye mırıldanarak aramızdan geçmeye çalıştı. Sarsak kafası ızdıraplı ve öfkeli görünüyordu... Ventnor'daki hırsızlıktan sonra bütün personel sinirli görünmekteydi.

Öğle yemeğinden sonra lise binasına döndüğümüzde, son sınıf not listesinin karşısında sadece Hollis Wax'ın durduğunu gördüm, koridoru geçerek yanına gittim. "Bana şu cin toniklerden vermedin," dedi. "Bu seneki birinci sınıflarda iş yok." "Evet efendim," diye karşılık vererek listede Ridpath, S. ismini aradım, bütün notlarının F olduğunu görmeyi umuyordum. Üç A ve iki B görünce şaşırdım. Hollis Wax ise C'den yukarısını alamamıştı. "Meraklı solucan," deyip kitaplarını yere attı. Eğilip onları aldım, on şınav çektim ve ayakkabılarını bağladım.

3

Dave Brick, Laker Broome'un ofisine çağrılmıştı. Mesaj Bay Thorpe'un dersinde, buzdağı kadar dondurucu ve soğuk görünen Bayan Olinger tarafından verildi; Bay Thorpe bile onun yanında sus pus oldu. Mesajı hem sert, hem de memnun görünerek açtı ve "Brick, müdürü gör," dedi. Zavallı Kalleş Brick kitaplarını çantasına doldurup titreyerek kapıya yürüdü. Sınavlardan önce saçını kısacık kestirmişti ve gülleye benzer kafasının bütün derisi fark edilir şekilde parlak pembeye döndü. O sabahın geri kalanı boyunca ortalıkta yoktu. Öğle yemeğinden önceki iki ders boyunca, ürkmüş hayaleti boş sıralarında inliyordu sanki.

"Aslında gayet mantıklı," dedi Sherman bana. "Böylece Yılan okulu iyi idare ettiğini kanıtlayacak ve başka herkes paçayı sıyıracak."

Brick'in derslere ve sonra öğle yemeğine gelmeyişi öğretmenleri de Sherman kadar etkiledi. Rahatlamış gibiydiler; çoğumuz onların bu rahatlığını görünce personelin de hırsızın Brick olduğuna karar verdiklerini anlayıp biraz afalladık. Brick okuldan atılırsa Bay Fitz-Hallan'a gidip bildiklerimi anlatmaya karar verdim.

Ama öğle yemeğinden çıktığımızda Brick lisenin arka taraftaki taş merdiveninde oturuyordu; bizi görünce hesap cetveli kutusunu betona vurmayı kesti. Birlikte yürüyen beş altı kişi bir an duraksadık, ona nasıl davranacağımızı bilemedik. Ama sonra, Broome onu okuldan atmış olsa hâlâ okulda bulunmayacağını fark edince hemen merakla yanına gittik.

Sorularımızın çoğunu yanıtlamak istemedi. "Hey, çocuklar, benimle konuşmak istemiş o kadar... cidden. Tek istediği buymuş." Ağlamış olduğu yakından bakınca anlaşılıyordu, ama bundan hiç bahsetmeyince sormaya utandık; gerçi Bobby Hollingsworth'ün pis bir laf etmeye hazırlandığını gördüm, ama birisinden yumruk yemeden önce kendini tutacak kadar sağduyulu davrandı. Dave Brick, Yılan Snake'in tüm gazabına hak etmese de maruz kalmış ve gayet iyi dayanmıştı; Carson'da ilk kez bu kadar çok destekçisi vardı.

4

Bir sonraki dersin ardından biraz serbest zamanımız vardı, Brick kütüphanede yanımda oturuyordu. "Sahneye gidelim," diye fısıldadı. "Burası çok kalabalık." Bayan Tute'tan çıkma izni aldık, kitaplarımızı toplayıp okulun etrafından

dolaşıp geniş merdivenden indik ve büyük kapılardan geçip siyah perdelerin ardındaki mağaraya benzer loş bölmeye girdik.

Morris Fielding piyanoda bir şeyler çalmaya uğraşıyordu, ama o kadar odaklanmıştı ki bize başıyla hafifçe selam vermekle yetindi. Brick beni diğer tarafa çekti, orası daha da karanlıktı.

Sürgülü cetvel kılıfının üzerindeki klipsin metal halkaya sürtündüğünü duyabiliyordum. "Ona hiçbir şey söylemedim. Cidden. Söylemedim. *Üstüme* gelip durdu... çok korkunçtu, düşündüm ki..." Burnunu çekmeye başladı, ama Morris duyar korkusuyla kesti. İri cüssesiyle ve tombulluğuyla, Hollywood tarzı saçının kısacık kesilmiş haliyle, dev bir bebeğe benziyordu ve her şeyi Broome'a anlatmamakla ne kadar cesur davranmış olduğunu fark ettim. "Ben yapmadım, *ben* yapmadım diye düşünüp durmak zorunda kaldım... İskelet'ten de bahsedemezdim, değil mi?"

"Sonunda seni rahat mı bıraktı yani?" diye sordum.

"Nihayet. Bana inandığını söyledi. Suçluyu bulmanın ne kadar gerekli olduğunu bildiğime inandığını söyledi. Sonra Bayan Olinger'la Bay Weatherbee'ye vermem için bir şeyler verdi." Ceket cebinden birbirinin benzeri iki kâğıt çıkardı. Parmakları üzerlerinde ıslak lekeler bıraktı. "Bir çeşit açıklama."

"Şey, adamın hakkını teslim etmek gerek," dedim. "En azından özür diliyor."

Ama kâğıtlara bakınca Bay Broome'un yalnızca Dave Brick'i kullanarak, öğrencilerin ikinci sömestirde kulüpler kurabileceklerini bildirdiğini gördük. "Bu kadar mı?" dedi Brick. "Hepsi bu mu?" Bacakları titriyordu, bir perde yığınına çöküverdi, rahatlama ve hayal kırıklığının çelişkisini şiddetle

yaşadığı belliydi. Başına gelenlerden sonra Broome'un kendisini sadece ayakçı olarak kullandığına inanamıyordu sanırım.

"Sorun değil," diye bağırdım. "Rahatlamıştır o kadar."

Birisi kapının ardındaki karanlık bölgeden usulca "Rahatlamıştır demek," deyince üçümüz birden başlarımızı hızla çevirip kim olduğuna baktık.

İskelet Ridpath soluk ışığa yürüdü: Kapıdan o kadar usulca girmişti ki sanki bir hayalet ya da duman gibi anahtar deliğinden geçmişti.

"Kalleş Brick rahatlamış demek ha? Defolun buradan sizi yeni yetme sürüngenler. Bir daha da gelmeyin." Bir bacağının üstünde dönüp Morris'e eğildi. "Fielding. Şu kahrolası piyanoyu *rahat bırak*."

"Çalmaya hakkım var," dedi Morris usulca.

"Hakkın mı var? *Senin* mi hakkın var? *Hassiktir* oradan." İskelet ıslak bir köpek gibi silkindi, ansızın kapıldığı öfke sinirlerini oynattı ve sahneden piyanoya doğru koştu. Kemikli elleriyle Morris'in boynunu kavrayıp onu banktan kaldırmaya başladı. "Ben ne dersem onu yapacaksın, duydun mu sersem? Pis ellerini bu piyanodan uzak tut." Morris başta direndiyse de, gururunun kırılmasının boynunun kırılmasından daha iyi olduğuna karar verdi. İskelet onu sıradan kaldırdığı gibi yere çaldı. "Bir daha hiçbiriniz buraya gelmeyeceksiniz, duydunuz mu beni küçük boklar? Yaklaşmayın. Uzak durun. Burası size yasak." İğrenç yüzünü uzun eliyle sıvazladı. "Öyle aval aval neye bakıyorsun?" diye sordu Brick'e.

Brick hâlâ perdelerin üstünde iğreti oturmaktaydı. "Tanrım," dedi.

"Neye bakıyorsun dedim."

"Senden nefret ediyorum," dedi Brick. "Hem sen..." İlk

cümleyi düşünmeden, heyecanla söylemişti; ikincisini tamamlamadı.

"Ben ne?" İskelet yine bize doğru süzüldü.

"Hiç."

"Hiçmiş." İskelet görünmez seyircilere hitap edercesine etrafa bakındı. Uzun kolu saldıran bir yılan gibi öne fırladı ve parmakları Brick'in ensesine battı. "Şimdi defolun," diye emretti. "Hemen, çabuk. Bir daha da gelmeyin."

Gittik. Dave Brick boynunu ovuşturuyordu; sonraki iki ders boyunca konuşmaktan çok vırakladı sanki, ama antrenmandan sonra eve gittiğimizde sesi neredeyse normale dönmüştü. "Bunu bir daha yaparsa gammazlayacağım," diye yemin etti, soyunma odasına giderken. "İsterse beni öldürsün. Umurumda değil."

5

Noel tatilinden ve hemen sonraki dönem sınavlarından önceki haftalarda okula, en azından birinci sınıfa iki küçük, neredeyse gizli mesele damgasını vurdu. Bunlardan birincisi Laker Broome'un cam baykuşun hırsızını bizzat aramasıydı. Dave Brick'in üç saat sorguya çekilmesinden sonraki hafta, Latince dersinde Bob Sherman tıpkı Brick gibi çağrıldı. Bu sefer talihsiz Brick gibi hemen yargılanmadı; sadece birkaç çocuk, ki aralarında Pete Bayliss, Tom Pinfold ve Marcus Reilly vardı, hırsızın artık bulunduğunu ve konunun kapanacağını farz ettiler. Bu kişiler atlettiler ve Paul Hornung'la Johnny Unitas'a saygı duyuyormuş numarası bile yapmayan Sherman'a katlanamıyorlardı.

Öğle yemeğinden çıktığımızda Brick gibi Bob da lisenin arka girişinde, soğuk havada oturuyordu. Sert, alaycı ve yor-

gun görünüyordu, ayrıca ünlü rolünden biraz utanmış gibiydi.

"Tebrikler," dedim.

"Bir psikiyatriste görünmesi gerek," dedi Bob. "Değerli bir şey çalmak istesem Florence'ı kaçırırdım, bir daha da asla para sıkıntısı çekmezdim."

Del'in üç saatlik bir görüşme için Broome'un ofisine çağrılmasından iki gün öncesi, kulüp önerileri için son gündü. Noel tatilinden önce sınıfımıza alttan alta damgasını vuran meselelerden ikincisiydi bu. Okulun çoğu kulüp fikriyle dalga geçti ve Gurme Kulübü (yemekhane yerine restoranlarda karınlarını doyuracaklardı), Aylaklar Kulübü, Playboy Kulübü, Cesur Çocuklar Kulübü (F. W. Dixon'ın eserlerinin irdelenmesine adanacaktı), Elvis Presley Kulübü (az çok aynı şeydi) önerenler oldu. Bay Weatherbee ile diğer form danışmanları ciddiyetsiz başvuruları elediler ve sanırım Bay Broome'un eline sadece birkaç tane ulaştı. Üçünü onayladı ve bunlardan biri, J. D. Salinger Derneği, asla toplanmadı... öneride bulunan iki son sınıf öğrencisi toplantılara katılmayı kabul etmeyecek kadar, roman kahramanı Holden Caulfield'la özdeşleşmişlerdi. Morris Fielding'in Caz Derneği kabul edildi ve zaman içinde ikinci sınıfta, bir baterist ile yetenekten çok şevke sahip bir basçı keşfedildi. Broome bu kulübün okulun dans partilerinde ucuz bir eğlence kaynağı olabileceğini düşünmüştü şüphesiz. Tom'un düşüncesine göre, Broome Sihir Grubu'nu zararsız bir eğlence gibi geldiği için kabul etmişti, Del ona Broome'un ofisinde sorguya çekişilini anlatmış olsa da.

Bir olay –aslında bir görüntü– tersini gösteriyordu: Del her zamanki gibi Thorpe'un dersinde çağrıldığında, kitaplar-

la dolu o şık ofiste gördüğü ilk şey, altı gün önce yazdığı öneriydi... cilalı masada tek başına durmaktaydı. Del'in aklına hemen Broome'un bu konuda konuşmak istediği gelince içi epey rahatladı. Sonuçta Carson'da o kadar çocuk varken neden *kendisi* basit bir cam bibloyu çalmak istesindi ki?

"Demek sihre ilgin kâğıt numaralarıyla sınırlı değil," dedi Broome gizemli bir edayla gülümseyerek.

"Kesinlikle değil efendim," diye karşılık verdi Del.

"Başka neleri kapsıyor peki?"

Del samimiyetle sorgulandığını, Broome'un kendisiyle ilgilendiğini sandı. "Hayatta benim için en önemli şey," dedi.

"Anlıyorum." Broome koltuğunda arkasına yaslanıp ayakkabılarının tabanlarını masasının kenarına dayadı... çubuklu gömlek yenleriyle, boynuz çerçeveli gözlüğüyle ve duruşuyla, tam bir ilgili eğitmen ve müdürdü. Koltuğunun yanında uyuklayan köpek bile bu görüntüye uyuyordu. "Demek hayatta senin için en önemli şey. Peki bu oldukça, eee, sıradışı alanda kariyer yapmak mı istiyorsun?"

"Kesinlikle evet," dedi Del. "Daha şimdiden oldukça iyiyim."

"Evet, eminim öylesindir." Broome gülümsedi. "Peki sihir hakkında... numaralar filan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ah, numaralardan çok daha fazlasıdır," diye karşılık verdi Del mutlulukla. "Eğlencedir, sürprizlerdir ve..." Duraksadı. "Dünyaya bambaşka bir bakış şeklidir."

"Görüyorum ki gerçekten ciddisin," dedi Broome. Ayaklarını masanın kenarından indirip öneriyi bir santim kenara çekti. "Bu ilk sömestirde burada mutlu oldun mu?"

"Çok," dedi Del. "Genellikle evet."

"Anladığım kadarıyla sana talihsiz bir lakap takılmış."

"Ah, şey," dedi Del. "Evet efendim, berbat bir şey."

"Ben daha iyilerini bulabilirim."

Gafil avlanan Del "Ne gibi efendim?" diye sordu.

"Hırsız. Sinsi. Korkak. Ne o, anlamadın mı?"

Bu noktadan sonra sorgulama alışıldık şekilde devam etti.

6

Ekonomi Dersi

Babası ofiste geçirdiği zamanı yarıya, ardından da üçte bire indirirken Tom rüyasında yine akbabayı gördü. Son rüyayı gördüğü sıralar Hartley Flanagan yirmi kilo kaybetmişti; sağlıklı numarası yapıp da her zamanki rutinine, hukuk işlerine ve Atletizm Kulübü'ndeki idmanlarına devam etse, sarkan yanaklarından ve üstüne bol gelen takım elbiselerinden utanırdı. Sonunda artık sadece hastaneyle ev arasında gidip gelecek kadar enerjisi kaldı.

Artık basketbol sezonundayız... kışın ilk haftası. Tom bugünlerde eskisi gibi enerjik ve başarılı değil: Sınavlardan düşük not almaktan, kafayı yediğinden, basketbol PAF takımından kovulmaktan korkuyor; en çok da babasına olanlardan korkuyor. Ölüm onun için hiç bu kadar gerçek olmamıştı ve gelecekte babası, *bir* babası olmayacağını düşününce tehditlerle dolu siyah bir vadi görüyor.

Evet, diyor akbaba ona. Yani artık akbabayı anlayabiliyor.

Evet. Doğru. Tehditlerle dolu siyah bir vadi. İyi de başka ne bekliyordun ki evladım? Sonsuza kadar çocuk kalmayı mı?

Hayır, ama...

Evet, beklediğin buydu.

Evet.

Hâlâ o gölgesiz, sıcak, kumlu yerde bulunan akbaba zekice kafa sallayıp onaylıyor.

Peki o vadiye girince ne olur biliyor musun?

Tom yanıtlayamıyor: Derisinin altına kendisi kadar büyük bir korku süzülüyor.

Ölürsün evlat. Bu kadar basit. Koruman yoksa ölürsün.

Babasının asılmış cesedi ona doğru dönüyor.

Artık baban benim evlat. Benim. Artık baban benim, ben ve vadideki diğer her şey.

Tom'un içindeki korku sarsılmaya başlıyor.

Akbaba üzerine geliyor, gözlerine parlak ve zeki gözlerle bakarak.

İğrenç yaratık. Leş yiyici. Solucan.

Yeter minik kuş. Akbaba kanatlarını hışırdatıyor, iri sarı gagasını yukarı kaldırıyor, ve Tom'un eline saplıyor. Tom kendi çığlıklarıyla uyandı.

Aynı gece İskelet Ridpath rüyasında bir karınca yuvası görüyor; karıncalar yeni gelen öğrencilerin yüzlerini taşıyorlar... ufak tefek işler için koşturuyorlar, koridorlarla geçitlerden geçiyorlar, birbirleriyle çabuk çabuk konuşuyorlar. İskelet'in bir tırmığı var ve tam karınca yuvasını parçalayacakken yüksek bir gürleme, çarpan dev dalgaları çağrıştıran bir gürültü duyuyor. Bir an sıradan bir kahverengi şapkanın aşağı çekilerek inceleyici, insan olmayan bir yüzü gölgelediğini görünce dehşete kapılıyor ve sonra uyandığında o gürleme sesi, çatırtı her taraftan geliyor. Ne olduğunu biliyor ve pencereye bakmaya neredeyse korkuyor; ama sonunda bakınca dilinin arkasına kadar yükselen kusmuğun tadını alıyor. Siyah pencerenin ardında tuhaf bir şekilde parlayan dev bir

beyaz baykuş, kanatlarını açarak cama vurmakta. İskelet o büyük kanatlardaki her tüyü görebiliyor. Baykuş *girmek* istiyor, girmeyi talep ediyor ve İskelet pencereyi açarsa baykuşun kendisini paramparça edeceğini çok iyi biliyor. Baykuşun kafası neredeyse kendisininki kadar. Zavallı İskelet titreyerek sırtını duvara yaslıyor, zihninin ilkel bir kısmı tavanındaki kartalın canlanıp üstüne çullanarak gözlerini oyacağından korkuyor. Gözlerini yumruklarıyla örterek yüzünü yastığa bastırıyor.

7

Noel tatilinden iki gün önce, yoklama kâğıdını şapelin önündeki idare ofisine götürme sırası bendeydi. Her zamanki gibi tüyleri topaklaşmış gri hırkasını giymiş olan Bayan Olinger, bütün okullarda rastlanan o soğuk öğretmen-personel kavgalarından birini yürütmekteydi. Kurbanı Fransızca öğretmeni Bay Pethbridge'ti. Pethbridge uyuşuk ve dermansızdı, sarışındı ve büyük, biçimli bir ağzı vardı. Her zaman bele hafif oturan tüvit takımlar giyerdi...ince, şık gözlüğü gibi bunlar da Fransızdı. Bayan Olinger'ın onunla harcayacak pek vakti yoktu ve tartışmalarından öyle acımasız bir haz almaktaydı ki, sırf benim yüzümden bölünmesini istemedi.

"Şey, niye her seferinde ayrı bir yerde olması gerekiyor anlamadım," diye sızlandı Bay Pethbridge. Koca bir sınav kâğıtları yığını taşıyordu ve fiziksel tavrı, kalkmış çenesi, öne çıkmış göbeği, tek bir sözcüğü ifade eder gibiydi: *Kadınlar!*

"Anlamadınız."

"Korkarım anlamadım güzelim."

"Burası bir işyeri Bay Pethbridge. Dosyalarımız sürekli

kullanımdadır. Dosyalarımızın sayısı *artıyor*. Ayrıca güvenlik meselesi var."

"Ah, yapma."

"Size bir zararı mı var Bay Pethbridge?"

"Evet Bayan Olinger. Sınav kâğıtlarımı kolayca bulabileceğim bir dosyaya koymak yerine, nereye konmaları gerektiğine karar vermenizi beklemek zorunda kalıyorum, ki eminim ki kullandığınız rastgele sayı teorisi değerli zamandan çalıp..."

"Bay Pethbridge, sizin kahve fincanlarınızı yıkamamanız da başkalarına kötü örnek oluyor ve benim değerli zamanımdan çalıyor."

İskelet Ridpath avucunun içinde bozuk paralar tutarak yanıma geldi. Morarmış görünen kemikli suratının derinliklerinden bana kaşlarını çattı, bir adım yana geçti ve bir kucak dolusu ders kitabını yere attı.

Ben içimden hem Bayan Olinger'a, hem de İskelet'e küfrederek eğilip kitapları toplarken okul sekreteri kendi kayıp zamanının Fransızca öğretmenininkinden daha önemli olduğunu sakin, inatçı, çıldırtıcı bir edayla açıklamaya başladı ve nihayet tezgaha geçip İskelet'in parasını alarak ona bir defter itti. İskelet ders kitaplarını benden aşağılayarak alıp kenara çekildi. Bayan Olinger listeyi elimden aldı ve "Çocuklar, neden yapacak bir sürü işiniz varken ısrarla ofiste takılıyorsunuz?" dedi.

Çıktığımda İskelet hâlâ koridorun ucunda oyalanmakta, saatini ayarlıyor numarası yapmaktaydı.

O öğleden sonra daha ileri bir saatte Bay Broome; Bayan Olinger ve Bay Weatherbee aracılığıyla haber gönderdi: Morris'in Caz Derneği'yle Sihir Grubu'nun Nisan'da bir saatlik bir gösteri yaparak tüm okula yeteneklerini sergilemelerini isti-

yordu. Bay Weatherbee mesajı bize günün sonunda okudu: Morris kaygılı görünüyordu, Tom ile Del'in ise heyecanlandıkları belliydi.

8

Noel tatili her zamanki gibi okuldan kurtulmanın sevinciyle geçiriliyordu, sınıfımızdaki tek bir çocuk dışında. Biz Los Angeles'taki büyükannemle büyükbabamı ziyarete gittik. Morris'le ebeveyni Aspen'e kayak tatiline gittiler; Morris o uzun yamaçlarda kayarken triosunun kendilerine verilen o yarım saatlik süre boyunca hangi şarkıları en az kötü çalabileceğini bulmaya çalıştı. Diğer herkes Noel'i geleneksel bir şekilde geçirmek için evlerinde kaldılar. Ailem California'dan dönünce otobüsle Tom Flanagan'ın evine gittim, Tom'un dışarıda olduğu söylendi. İçeride ağaç, Noel süsleri filan yoktu, salon zemininde etrafa dağılmış görünen çok sayıda kitap ve oyun vardı o kadar. Tom'un annesi epey bitkin görünüyordu. Yüzündeki bariz kaygıyla Noel süslemelerinin olmayışı, ortalıktaki çeşit çeşit armağanla tezat oluşturuyordu: Gözlenen, perişanlıktı.

9

Kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış, formalarıyla duruşlarının ve hattâ çehrelerinin modası geçmiş futbolcuları sergileyen eski fotoğrafların asılı durduğu cereyanlı spor salonunda yapılan ve dört gün süren sömestir sınavları zor ama adildi, okulun görünüşteki haliyle gerçek halinin bazen kesişebildiğinin kanıtıydı. Uzun sıralarda oturan balıkçı yaka kazaklar giymiş şaşkın çocuklar harıl harıl yazıyor, burunlarını çekip pastil emiyor, kafalarını kaşıyor ve o ölü, genç futbol-

culara bakıyorlardı. *Cennetin Uzak Yüzü*'nü okuyan Bay Fitz-Hallan'la *Oyun Kuruculuk* kitabını okuyan Bay Ridpath, sıraların başındaki uzun bir masada oturmaktaydılar. Spor salonundaki uzun sınavlarda geçen saatler Tom Flanagan'a tamamen zamanın, hattâ belki mekânın da dışında gibi geldi... o dizilmiş sıraların ve hapşıran çocukların ötesindeki dünyada mevsimler değişmiş, kasırga onu Oz'a götürmüş ya da gün ortasında akşam çökünce buza dönüşmüş olabilirdi.

Çoğunlukla önceki sınavların sonuçlarından farksız olan sonuçlar birkaç sürpriz içeriyordu. İki hafta sonra kütüphanenin önündeki panoların çevresinde toplandığımızda, Tom bir tane B almayı başarsa da diğerlerinin her zamanki gibi C olduğunu gördü; Del hiçbir sınavda başarısız olmamış, hattâ şaşılacak kadar iyi notlar almıştı... hepsi B idi. Tom ile Del son sınıf listesine göz atmaya cesaret ettiklerinde İskelet Ridpath'ın beş tane A aldığını gördüler.

10

Geçici Modalar

Şüphelenilen yarım düzine birinci ve son sınıf öğrencisinin, ki aralarında İskelet Ridpath yoktu, sorguya çekilmesinden sonra işler görünürde normale döndü; okul yine herkesin harıl harıl çalıştığı haline büründü. Şubat ve Mart'ta birkaç ufak tefek, geçici kıyafet modası okulda heyecan yarattı. Birkaç son sınıf öğrencisinin okula kovboy çizmeleriyle gelmeye başlamalarının ardından herkes bunları giyer oldu ve sonunda Bay Fitz-Hallan öğrencilere "Hoss", "Pecos" ve "Hoot" gibi isimlerle hitap etmeye başladı; bir hafta herkes ceket yakalarını yukarı kaldırdı, sanki şiddetli rüzgardan kaçıp henüz içeri girmiş gibi.

Pis şakalar furyasıysa daha rahatsız ediciydi: Düşünceme göre, okulun bilinçaltında süren bir isteri hastalığı vardı ve bu şakalar onun dışavurumlarıydı. Joey ısrarla burnunu karıştırmaktan vazgeçmeyince annesi ne demiş? Joey, tahta elinin parmaklarını keserim ha. Dracula çocuklarına ne demiş? Haydi çocuklar, çorbanızı pıhtılaşmadan için. Anneleri âdet görünce ne demiş? Aynı şeyi. Bu berbat şakalara cidden gülüyorduk.

Daha da rahatsız edici olansa, son sınıf öğrencilerinin sorguya çekilmesiyle Laker Broome'un Mart sonunda şapelde bağırıp çağırması arasındaki sakin dönemde okulu kasıp kavuran "kâbus" modasıydı. Okulun kalbinde hastalıklı bir şeylerin büyüdüğünü ve hepimizden beslenerek semirdiğini, yani Tom Flanagan'ın gizlice yaşadığı şeylerin onunla sınırlı kalmadığını, o korkunç sözde şakalardan çok daha fazla kanıtlıyordu bu.

Bu modayı Bambi Whipple, şapeldeki serbest çağrışım konuşmasıyla başlattı. Her öğretmen yılda bir kez şapelde konuşma yapardı. Bambi'den önceki hafta Bay Thorpe konuşmuştu ve her zamanki sinirli hali, duruma katkıda bulunmuş olabilir. Thorpe'un konuşması çocukları güçten düşüren ve ona teslim olanları erkeklikten çıkaran gizemli bir "faaliyetten" bahsetmesiyle başladı. Thorpe tıpkı sınıftaki gibi coştukça coştu. Tükürük saçtı; parmaklarını saçına daldırdı; İsa'dan, Meryem Ana'dan, Başkan Eisenhower'ın Kansas'ta geçirdiği çocukluğundan bahsetti. Sonunda eskiden Carson'da okumuş bir çocuktan bahsetmeye başladı, "Tanıdığım bir çocuktu, iyi çocuktu, ama bazı arzulardan mustarip ve *bazen bunlara boyun eğen* bir çocuktu!" Duraksadı, gürültüyle nefes aldı ve kükredi: "*Dua!* O iyi çocuğu kurtaran *buydu*. Bir gece odasında tek başınayken boyun eğme arzusu o kadar arttı ki, o günahı tekrar işlemekten korkarak diz çöküp durmadan dua et-

ti, kendine ve Tanrı'ya bir yemin etti..." Thorpe platformda geriledi. "Yeminini hiç unutmamak için de cebinden bir çakı çıkardı..." Thorpe bu noktada cidden kendi pantolon cebinden bir çakı çıkarıp salladı "...ve çakıyı açıp dişlerini sıkarak avcuna dayadı. Çocuklar, bu iyi genç *sağ elinin avcuna bir haç çizdi! Yara izi ona yeminini hep anımsatsın diye! Bir daha da asla...*" Bu şekilde devam etti. El kol hareketleriyle.

Bambi Whipple'ın ertesi haftaki çabası çok daha az hararetliydi. Sınıftaki gibi çok az hazırlanmıştı; Whipple'ın saçma sapan monoloğunun etkisi, sırf onun söylediklerinden değil, Thorpe'un korku öyküsünden de kaynaklanmış olabilir. Ama konuşurken bir şey aklına rüyaları getirince "Rüyalar cidden insanı tuhaf yerlere götürebiliyor," dedi. "Daha geçen hafta rüyamda korkunç bir suç işlediğimi gördüğümü hatırlıyorum, polis beni arıyordu, sonunda büyük bir depo muydu neydi bir deliğe girdim ve birden gidecek yerim olmadığını fark ettim, her şey bitmişti, beni yakalayacaklardı ve hayatımın geri kalanını hapiste geçirecektim... Bu korkunç bir *histi* çocuklar. Gerçekten korkunçtu."

O günün ikindisinde kütüphanenin önündeki panoda beliren bir kâğıtta şunlar yazılıydı: *Geçen hafta rüyamda can sıkıcı, tombul bir New Hampshirelının beni bir yastık kılıfıyla öldüresiye dövdüğünü gördüm. Bu korkunçtu. Gerçekten korkunçtu.* Bayan Olinger kâğıdı indirince bir başkası belirdi: *Rüyamda yatağımın farelerle kaplandığını ve vücudumda gezindiklerini gördüm.* Bayan Tute kütüphaneden çıkıp da o kâğıdı yırtınca, pano ancak ertesi sabaha kadar boş kaldı ve sonra birisi şu yazıyı astı: *Bir yılanın gözlerine bakıyordum. Yılan ağzını iyice açtı ve sonunda içine düştüm.*

Böylece yeni moda başlamış oldu. Pano böyle notlarla

kaplandı; Bayan Tute ya da Bayan Olinger onları indirir indirmez düzinelerce yeni not asılıyor, bütün o besili, banliyölü çehrelerin ardında yatanlar sergileniyordu.

...kurtlar beni parçalıyordu ve can çekiştiğimi biliyordum... aysberglerin ve dev buzdan dağların ortasında yapayalnızdım... uzun yılansı saçlı ve parmakları kanlı bir kız... havadaydım ve kimse beni indiremiyordu ve rüzgarla savrulup kaybolacağımı biliyordum... bir adama benzeyen ama yüzü olmayan bir şey beni takip ediyordu ve asla yorulmayacaktı... bir de William Thorpe'dan doğrudan etkilenmiş birisi şunu yazmıştı: *Bir adam elimi bıçakla kesiyordu, bana küfrediyordu ve haykırışlarıma kulak asmıyordu...*

Bu konuda düzinelerce öğretmenler toplantısı yapılmış olmalı. Zavallı Bambi Whipple bir gün geldiğinde son derece ihtiyatlı ve sıkıntılı görünüyordu. Bay Thorpe her zamanki gibi bağırıp çağırdı... kimse ona ters laf etmeye cesaret edemezdi. Bay Fitz-Hallan bizi çaktırmadan rüyalarla ilgili bir tartışmaya soktu ve elli dakikayı okuduğumuz Grimm Kardeşler masallarıyla rüyaları ilişkilendirmekle geçirdi.

Ama öğretmenler kadrosunun "kâbus" modasından rahatsızlık duyduğunun asıl belirtisi Bay Broome'un şapel konuşmasıydı.

Platformda Bayan Tute'un yerine onun o seğiren halini görünce bütün okul büyük bir olayın gerçekleşeceğini anladı. Laker Broome içi yılan dolu bir paket gibi kıpır kıpırdı. Tanrı'ya otoriter bir edayla emirler verdikten sonra ("Tanrım. Bizi dürüst ve iyi kıl. Bize doğru yolu göster. Amin.") gözlüğünü hışımla çıkarıp tek sapından tutarak fıldır fıldır çevirmeye başladı.

İkinci cümlesinde bağırmaya başladı.

"Çocuklar, okul için kötü bir sene oldu. *Berbat* bir sene! Disiplinsizlikle, sigara içilmesiyle, başarısızlıklarla ve hırsızlıkla uğraşmak zorunda kaldık... şimdi de o kadar iğrenç, o kadar *hastalıklı* bir durumla karşı karşıyayız ki, eğitmenlik hayatımda eşini benzerini görmüş değilim.

"*Asla!*

"Bu okulun damarlarında akan bir zehir var ve ne olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Bazılarınız belki de bu kürsüde edilen talihsiz bir laftan ilham alarak" –bu noktada Whipple'a buz gibi bir bakış attı– "marazi fantezilere kapılıyor, o zehre boyun eğiyorsun, tam da Bay Thorpe'un bir ay önce uyardığı şeyi yapıyorsunuz.

"Şimdi, bunun sebebini biliyorum. Sebebi suçluluk duygusundan başka bir şey değil. Kâbusların sebebi *suçluluk duygusudur*. Suçlu bir zihin ve ruh. Suçluluk duyan bir zihinle ruhsa çevresindeki herkese zararlıdır... insanı *yoldan çıkarırlar*. Bu hastalık hepinize bulaştı.

"İlk olarak, hepinize bu yoz eyleme hastalıklı bir şekilde boyun eğmeyi bırakmanızı emrediyorum."

Arkamdan, birinci sınıfların ikinci sırasından, Tom Pinfold'un Marcus Reilly'ye "Otuz bir çekmeyi mi kastediyor?" diye fısıldadığını işittim. Reilly kıs kıs güldü.

"Artık bu okulda bir daha *–bir daha–* kâbuslardan bahsedilmeyecek. Bu konuda sorun yaşamaya devam edenleriniz olursa okul psikiyatristine görünmenizi tavsiye ederim. Kâbuslarını anlatıp böbürlenmeye veya onları yazıp alenî yerlere asmaya devam eden olursa o çocuk okuldan atılacaktır. İşte bu kadar. *Finis.* Artık yeter."

Gözlüğünü tekrar taktı ve yüzü asık, çizgili bir avcı maskesine dönüştü.

"İkincisi. Yozlaşmanın kaynağı aramızda bulunuyor ve bu çocuğu hemen şimdi, buracıkta teşhir edip okuldan kovacağım. Bu sapıkça deliliğe sebebiyet veren çocuk aramızda bir dakika daha kalmayı hak etmiyor. Ondan bu şapelde kurtulacağız beyler, onu teşhir edeceğiz. Ventnor Okulu'ndan çalan çocuk şu bir saat sonunda dolabını boşaltıyor olacak."

Arkadaki son sınıf sırasına göz atmaya cesaret edince İskelet Ridpath'ın geriye yaslanmış, dalgın ve boş bir ifadeyle oturduğunu gördüm.

Bay Broome birden kürsüden inip, ilk sıranın sağ ucunda oturan Morris Fielding'i gösterdi. "*Sen.* Fielding, o baykuşu sen mi çaldın?"

"Hayır efendim," dedi Morris.

"*Sen.*" Parmak Bobby Hollingsworth'e yöneldi.

Beni geçip de birinci sınıfın ikinci sırasına vardığında, şapeldeki yüzden fazla çocuğa teker teker o soruyu soracağını anlayıp şaşırdım.

Birinci sınıfı bitirince ikinci sınıfa geçti. Birbirine yakın yerleştirilmiş sıraların aralarından geçerken öndeki sandalyelerin sırtlarına o kadar şiddetli çarpıyordu ki sandalyeler o tarafa bu tarafa sıçrıyordu; bunun farkına varmıyordu. Sınıfımızdakiler izlemek için yan dönmüşlerdi. Her seferinde o parmak uzatılıyor, o suçlayıcı bağırış duyuluyordu.

"*Sen.* Shreck. Sen mi çaldın?"

Mavi yün takım elbisesinin altındaki omuzlarının titrediğini görebiliyordum.

En önde, ikinci ahşap sandalyede oturmakta olan Bay Thorpe kalkıp hızla konferans salonunun yan tarafından yürüyerek Bayan Olinger'la konuşmaya başladı. Bay Broome çocukların sandalyelerine çarpıp yerlerinden oynattığını fark

etmediği gibi bunu da fark etmedi. Diğer öğretmenler Latince öğretmeniyle Bayan Olinger'ın çevresinde toplandılar.

"*Sen.* King. Onu çaldığını itiraf et... *Sen.* Hamilton. Suçlusun. İtiraf et."

Nihayet son sınıf öğrencilerine ulaştı, ardında çarpılmış sandalyelerden oluşma bir labirent bırakarak. Omuzlarının titremesi artmıştı ve sesi bağırmaktan çatlamıştı.

"*Sen.* Wax. Wax! Bana bak! Seni mi çaldın?"

"Hayır efendim."

"*Peters!* Sen, Peters. Sen miydin?"

"Şey, hayır efendim."

İskelet'e yaklaşmasını dehşetle izledim, İskelet'in çığlık atmaya başlayacağını hem umarak, hem de bundan korkarak. Broome yaklaşırken İskelet hiç ona bakmadan, dalgın ve boş suratını tavana dönük tutmayı, dans partisi sırasında disko topunun asıldığı noktaya gözlerini dikmeyi sürdürdü.

Sonra Broome yanında bitiverdi. "*Sen. Ridpath! Ridpath!* Bana bak! Sen mi çaldın!"

"..."

"*Bana cevap ver!*"

"..." Yine o tuhaf sessizlik.

"*Sen mi çaldın?*"

Sonra hepimiz İskelet'in yayvan yayvan konuşarak verdiği karşılığı işittik. "Ben çalmadım Bay Broome. O meseleyi tamamen unutmuşum da."

"*AAAAH!*" Bay Broome yumruklarını kaldırıp acı acı feryat etti. Konferans salonunun arka tarafındaki öğretmenler kımıldamaktan korkarak öne eğildiler... yalnızca Bay Thorpe müdüre doğru çabucak iki adım attı. Broome el sallayarak geride durmasını işaret etti.

"Tamam. Sıradaki çocuk. Sen, *Teagarden*. Sen miydin?"

Son sınıf öğrencilerinin sonuncusu da hayır diyene kadar devam etti. Bay Broome en son sıranın önünde, sırtı bizlere dönük halde durdu. Ceketinin kumaşı titriyordu. Dönüp en baştan birinci sınıf öğrencilerini sorguya çekmeye başlayacağından korktum ve saate baktığımda sabahki derslerin hepsinin kaynamış olduğunu gördüm. Tam o sırada koridorda zil çaldı. "*Tamam*," dedi Bay Broome. "Daha işimiz bitmedi. Biriniz bana iki kere yalan söyledi. Onunla işim bitmedi. Gidebilirsiniz."

Bir sonraki derste pencerelerden otoparka bakınca Bay Thorpe'un Bay Broome'u arabayla Santa Rosa Bulvarı'na çıkardığını gördüm. Bir saat sonra Bay Thorpe tek başına döndü. Bay Broome'sa ancak iki gün sonra Carson'a geldi.

11

Dayak

Ertesi gün İngilizce dersinden sonra boş bir saatimiz vardı. Morris'le triosu sahnede pratik yapma izni almışlardı, Del de öyle; kulüp gösterilerine sadece üç hafta kalmıştı. Morris hemen okulun arka tarafından geçip merdivenden indi... bas ve bateriyle cebelleşen ikinci sınıf öğrencisi iki çocuğun alt kat koridorunun büyük kapılarını şimdiden açtıklarını gördük. Del dolabının önünde birkaç dakika kararsızca durdu, gösterisini partnersiz nasıl çalışabileceğini merak ederek. Tom evde kalmıştı... dedikodulara göre babası "bir daha dönmemek üzere" hastaneye yatırılmıştı. Sonra Del hepimize "Aman neyse, etüd odasından iyidir," diyerek Morris'in peşinden gitti.

"Bence bu herif homo," dedi Bobby Hollingsworth. Sherman ona çenesini kapamasını söyledi.

Kütüphanede beş on dakika geçirdikten sonra ihtiyacım olan kitaplardan birini dolabımda unuttuğumu fark ettim. Dave Brick masada karşımda oturuyordu, ama o da o kitabı getirmeyi unutmuştu... bu bilgiyi almam epey uzun sürdü. Laker Broome'un şapeldeki şaşırtıcı gösterisinden beri Brick cebir dersi hariç her yerde sersemlemiş ve yarı uykuda gibi görünmeye başlamıştı. "Hey, o kitaba benim de bakmam lazım," dedi uyuşukluğundan sıyrılarak. "İşim bitince benimkini kullanabilirsin," diye fısıldayıp kütüphaneden çıkma izni aldım.

Kitabı dolabımın dibindeki karmaşada bulduktan sonra geriye döndüm. Koridorlar bomboştu. Fitz-Hallan'ın odasından hararetli bir mırıltı, Whipple'inkindense huysuz bir kükreme gelmekteydi. Arka koridorun sonundaki Son Sınıf Öğrencileri Odası'nın kapısı aralandı ve İskelet Ridpath hâlâ suratında o dalgın ifadeyle dışarı süzüldü. Sonra kaskatı kesilip uzak köşeye doğru döndü; bir saniye sonraysa boş koridorda koşmaya başladı. *Ne oluyor?* diye düşündüm. Kalın camın ardından, köşeyi dönüp merdivenden koşarak indiğini gördüm. Sonunda onun piyano sesini işittiğini anladım. Yüksek sesle "Yo, hayır," diyerek hemen koridorda koşmaya başladım. Son Sınıf Öğrencileri Odası'na yeni varmıştım ki sahne kapısının sol üst köşesinin –sadece bu kadarını görebiliyordum– açıldığını fark ettim.

Merdivenden koşarak inip kapıyı açınca, Morris'le birlikte çalışan Brown ve Hanna adlı ikinci sınıf öğrencileriyle çarpışıyordum az kalsın. Hanna "İçeri girme," diyerek merdivenden yukarı fırladı. Brown basgitarını kapının iç tarafında-

ki duvara yaslamaya ve aynı anda dışarı çıkmaya çalışıyordu ve bana delirmişim gibi bakakaldı. Ridpath'ın sesini duyabiliyor ama ne dediğini anlamıyordum. Brown basgitarı ağır bir sarkaç gibi sallanır halde bırakarak kapıdan dışarı fırladı.

Loş salona girdim. İskelet'in "Bir daha da sakın gelme yoksa taşaklarını keserim," diye küfrettiğini işittim. "Siz ikinize gelince."

İlk gördüğüm şey, uzakta piyanonun başındaki Morris'in hem korkmuş hem de inatçı görünen soluk yüzü oldu. Sonra Del'in siyah kadifeyle örtülü bir masanın yanında durduğunu gördüm. Benim olduğum tarafa dönüktü, sadece korkmuş ve on yaşında gibi görünüyordu. İskelet'in uzun sırtı üç metre kadar ötemde sallanıp duruyordu. Başının konumundan Del'e baktığı belliydi.

"Burada olmaya hakları var," dedim ve devam edecektim, ama İskelet birden dönünce lafım boğazıma tıkandı. Onun suratı gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Küçük bir iblise benziyordu, ihtirasının korkunçluğuna kapılmış bir iblise... loş ışık avurtlarını çökertmiş, dudaklarını her nasılsa yok etmişti. Saçıyla cildi de aynı donuk renkte görünüyordu. Yüz yaşında gibiydi, boş bir takım elbisenin üstünde havada duran bir kurukafaydı sanki. Tek renkli yüzündeki gözleri ateş saçıyordu. Kendisinden önce gözleri haykırdı, hem de o kadar yüksek ve ızdıraplı bir haykırıştı ki sustum.

"*Bir tane daha mı? Bir tane daha mı?*" diye bağırarak üstüme yürüdü. Işık değişince yüzü normale döndü. Gözlerinin altındaki mor torbalar kaşındırıyor gibiydi. "Lanet olsun sana," dedi, gözleri hiç değişmedi ve bana vurmasından önce gerçek Steve Ridpath'ı, yüzünün ve lakabanın gizlediği kişiyi gördü-

ğümü düşünmeye fırsat buldum. Kaburgalarıma yumruğu geçirdi ve beni klapalarımdan dalgınca kavrayarak döndürüp Del ile Morris'in arasına itti.

Kanım kulaklarımda gürlüyordu. Ahşaba sürtünen ahşap sesini hayal meyal işittim... Morris, Baldwin'in kapağını usulca kapıyordu. "Şimdi, dur bir saniye," dedi Fielding'in sesi.

"Dur mu? Dur mu? Daha ne..." İskelet kemikli yumruklarını başına kaldırdı. "Bana dur deme," diye tısladı. "Buraya ait değilsin." Morris'le konuşuyor ama Del Nightingale'e bakıyordu. "Seni uyarmıştım," dedi.

Sonra başını Morris'e çevirdi. "O siktiğimin piyanosundan uzaklaş." Spastik hareketlerle Morris'e doğru yürümeye başlayınca Morris akıllılık ederek piyano taburesinden uzaklaştı. İskelet ağlarcasına konuştu: "Lanet olsun, neden beni *dinlemiyorsunuz*? Neden söylediklerime dikkat edemiyorsunuz? Şimdi buradan uzak du... Tanrım!" Yumruklarını gözlerine bastırdı, belki cidden ağladığını düşündüm. "Artık çok geç. Ah, Tanrım. Sizi *boktan* yeni yetmeler. Neden burada takılmanız gerekiyor ki?"

"Pratik yapmak için geri zekâlı," dedi Morris. "Ne sandın?"

"Seninle konuşmuyorum," dedi İskelet, ellerini gözlerinden uzaklaştırarak. Suratı ıslak ve griydi.

Morris'in ağzı açıldı.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun," dedi İskelet usulca Del'e.

"Hayır," dedi Del.

"Kendini o adamın sahibi sanıyorsun. Yanılıyorsun."

"Kimse kimsenin sahibi değil," dedi Del, beni epey şaşırtarak.

"Seni *boktan* piç kurusu velet," diye patladı İskelet. "Ney-

den bahsettiğini bile bilmiyorsun. Bir de kalkmış beklemem gerektiğini düşünüyorsun. *Kahretsin.* Ben senin kadar çok şey biliyorum Florence. O adam bana yardım ediyor. Beni tanımak istiyor."

Artık Morris'le ben Ridpath'ın gerçekten kaçık olduğuna emindik ve daha sonra olan şey bunu doğruladı.

Del korkmasına karşın hayır anlamında kafa sallayacak cesareti buldu.

Bunu gören İskelet hiddetlendi. Dün şapelde hepimizi sorguya çeken Laker Broome'dan da beter titremeye başladı. "Sana gününü *göstereceğim,*" diyerek Del'in üstüne yürüdü.

İskelet ona iki sert tokat attıktan sonra "Ceketini ve gömleğini çıkar lanet olası, biraz deri görmek istiyorum," dedi.

"Hey, yapma," dedi Morris.

İskelet hışımla bize dönünce suratı olduğumuz yerde kalakalmamıza yol açtı. "Artık bu işle ilginiz yok. Karışmayın. Yoksa sıra size gelir."

Sonra Del'in siyah ceketini kavrayıp çıkardı. Del donuk ışıkta parıldayan gömleğinin düğmelerini açmaya başladı hemen. Yapacak bir şeyinin olması korkusunu azaltmıştı sanki, acele etmesine karşın sakin görünüyordu. İskelet'in tokatladığı yanakları kıpkırmızıydı.

Morris "Yapma Del," dedi.

İskelet yine bize döndü. "Tek bir laf etmeye daha cüret ederseniz, Tanrı şahidimdir ki sizi öldürürüm."

Ona inandık. Bizden daha iri ve kuvvetliydi, ayrıca zırdeliydi. Morris'e göz atınca benim kadar korkmuş ve Del'e yardım etmekten aciz olduğunu gördüm.

"Seni siktiğimin Florence'ı seni," diye inledi İskelet. "Neden burada *olmak* zorundaydın ki? Sana dersini vereceğim, kesin-

likle." Yüzü kasılıp solgunlaştı, sonra da donuk bir kırmızı tonuna büründü. "Kemerimle. Şu piyano taburesinin üstüne eğil."

Morris inledi ve sanki bayılacakmış ya da kusacakmış gibi göründü.

Del parıldayan gömleğini –ipek olduğunu fark ettim– tozlu zemine atıp tabureye gitti. Önünde diz çöküp eğilince solgun, çocuksu sırtı meydana çıktı. İskelet tuhaf tuhaf soluyordu. Kemerini çözdü, pantolonundan çıkardı ve ikiye katladı.

Bir an öylece Del'e baktı; yüzünde daha önce gördüğüm ifadeyi, bir iblisin umutsuzluğunu, ihtiyacını ve güvensizliğini, korkuyla karışık aç bir kesinlik ifadesini gördüm. O zaman ben de inledim. İskelet hiç duraksamadı. Del'in biraz arkasına, yan tarafına geçip ikiye katlanmış kemeri kaldırdı ve Del'in sırtına vurdu.

"Ah, Tanrım," dedi, ama Del konuşmadı. Bir an sonra kemerin vurduğu yerde kırmızı bir çizgi belirdi.

Skeleton kemeri tekrar kaldırdı, harcadığı çabayla yüzü kasılıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Morris.

Kemer ıslık çalarak indi ve Del'in teninde şakladı. Del biraz geriye doğru kasılıp gözlerini kapadı. Sessizce ağlıyordu.

İskelet o tuhaf, ızdıraplı duasını –"Ah, *Tanrım,*"– yineleyerek kemeri kaldırıp tekrar vurdu. Del taburenin ayaklarını kavradı. Çenesinden akan gözyaşlarının yere damladığını gördüm.

Carson'dan aklımda en çok kalan ikinci görüntü bu işte. Del Nightingale'in beyaz sırtındaki üç kırmızı iz, o acı çekerken İskelet'in tepesinde iki büklüm duruşu, yüzünün çarpık

hali, elinden sarkan kemer. İlk görüntü, yani Bay Fitz-Hallan'ın alaycı bir edayla Dave Brick'e bir tükenmez kalem verişi zihnimde canlandı ve bu ikisinin bir grafikteki iki nokta gibi birbiriyle bağlantılı olduğu düşünmeden aklımdan geçti.

"Seni zengin, bacaksız ucube," diye bağırdı İskelet. "Senin her şeyin var." Del'den uzaklaştı, Fielding'le bana ızdıraplı yüzünde vahşi bir ifadeyle baktı; bize doğru koşunca kalın perdelere doğru geriledik. İskelet farkında değilmişçesine "Kuş," dedi, tekrar yön değiştirdi ve kemeri perdelere fırlatıp kapıya doğru fırladı.

Kapının çarpma sesini işittik; sonra da gürültülü bir sessizlik duyduk.

12

Sanki o mağaramsı karanlık yerde büyük bir zile vurulmuştu ve bu tiz ses bizi dona kalmamıza yol açan şeyden, her ne idiyse kurtardı. Zaten oturmakta olan Morris'le ben yere iyice yığıldık. Del piyano taburesinin üstünden kayıp yanına uzandı.

Emekleyerek ona doğru ilerlemeye başladım. Morris peşimden geldi. Del'in yüzüne çamura benzer bir şey bulaşmıştı; bunun ıslak yüzünde eriyen tozlar olduğunu sonunda fark ettim. "Önemli değil," dedi Del. "Gömleğimi getirin."

"Önemli değil mi?" dedi Morris kalkıp yerdeki gömleğe doğru giderken. "Artık onu okuldan attırabiliriz. İşi bitti. Hem canını yaktı. Sırtının haline bak."

"Sırtıma bakamam," dedi Del. Dizlerinin üstünde doğrulup bir elini tabureye koydu. "Gömleğimi alabilir miyim lütfen?"

Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Morris gömleği getirip verdi. Del'in yüzü kırmızı ama sakindi. Islak tozlar kalın savaş boyalarını andırıyordu. "Kalkmana yardım edeyim mi?" diye sordu Morris.

"Hayır."

Üçümüz kapının tekrar açıldığını işittik ve Morris tıslayarak nefes aldı; herhalde Del ile ben de aynısını yaptık.

"Burada mısınız?" dedi tanıdık bir ses. "Hey, sizi bulamıyorum." İskelet'in geri döndüğünü sandığımızdan konuşan kişiyi hiçbirimiz tanıyamadık.

"Hey, her yerde sizi arıyorum," dedi Dave Brick, loşlukta bize doğru ağır ağır yürüyerek. "Kitabı aldın mı? Aman Tanrım." Sonuncu lafını kendisine nasıl bakakaldığımızı fark edince söylemişti. Morris'le ben korkuyla bakmaktaydık, Del ise yüzünde savaş boyasıyla bakıyordu.

"*Aman Tanrım,*" diye yineledi Brick, Del gömleğini güçlükle giymeden önce onun sırtını görebilecek kadar yaklaşmıştı. "Siz ne *yapıyorsunuz* yahu?"

"Hiç," dedi Del.

"İskelet onu kemerle dövdü," dedi Morris, kalkıp dizlerinin tozunu silkeleyerek. "Kafayı yemiş."

"...kemerle mi...?" Brick, Del'in ceketini giymesine yardım edecek oldu, ama Del elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Gerçekten kafayı yemiş. İyi misin Del?"

Del başıyla evetleyip bize sırtını döndü.

"Acıyor mu?"

"Hayır."

"Artık İskelet'in işini bitirebiliriz," dedi Morris ısrarla.

Brick "...vay be..." diyerek piyano taburesine oturdu. "Burada mı oldu?" diye sordu salakça. "Okulda?"

Morris piyanoya ve tabureye düşünceli bir edayla bakmaktaydı. "Bakın ne düşünüyorum," dedi.

"Ha?" dedi Brick. Yüzü hâlâ perdelere dönük olan Del ile ben bir şey demedik.

"Düşünüyorum da, İskelet ikinci defadır şu piyanoyu çaldığımı görünce kafayı yiyor."

"Evet," dedi Brick, piyanoya hayretle bakarak.

"Bunun sebebi nedir?" diye sordu Morris. "Çünkü oraya bir şey sakladı. Mantıklı geliyor mu?"

Brick'le ben bakıştık, nihayet ne demek istediğini anlayarak. "Tanrım," dedim. "Kalk oradan Brick." Brick sıçrayarak tabureden uzaklaştı ve birlikte kapağı kaldırdık; Morris kollarını kavuşturup içeri göz attı.

Brick çığlık attı. Küçük, kristal gibi bir şey, böcek gibi vızıldayan gümüşi, pervane gibi bir şey taburenin içinden uçarak yükseldi. Dave Brick'in çığlığı sayesinde transtan çıkan Del döndü ve bizimle birlikte bakarak, o küçük gümüşi şeyin sahnenin ön kısmı üzerindeki geniş bir yay çizdikten sonra yığın halindeki eski perdelere pat diye düşmesini seyretti.

"*O* neydi öyle?" diye sordu Morris.

Brick sahnede eski perde yığınına doğru koşarken ayak sesleri yankılandı. Orada yatan şeye dokunmak için eğildi, ama elini geri çekti. "Şu baykuş. Ventnor'dan çalınan."

"Ama uçtu," dedi Morris.

"Uçtu," diye tekrarladım.

"Evet," dedi Del. Ona bakınca yüzündeki belli belirsiz gülümseme irkilmeme yol açtı.

"Tabureyi sarstın," dedi Morris. Brick eğilip baykuşu aldı. "Olan buydu. Sarstın."

"Hayır," dedi Del, ama ona aldıran olmadı.

"Hı .hı," dedi Brick. "İkimiz de sarstık sanırım."

"Tabii ki sarstınız," dedi Morris. "Cam baykuşlar uçamaz ki." Tekrar eğildi. "Eee, bakalım burada başka ne varmış?" Bir sürü sınav kopyası çıkarmaya başladı. "Evet, neden sürekli buraya gizlice geldiğini artık biliyoruz. Bütün bunların bıraktığı yerde olup olmadığını kontrol ediyormuş. Millete bunu anlatınca İskelet artık bu okulda beş dakika bile duramaz."

"Şimdi ayvayı yedi işte," dedi Brick, birden kapıldığı neşeyle sersemlemiş bir halde.

Del hepimize baktı ve "Hayır," dedi. Sağ elini Dave Brick'e uzatınca Brick bize doğru yaklaşıp cam baykuşu onun eline koydu. "Dur bir saniye," dedi Morris, ama Del kolunu kaldırmaya başlamıştı bile. Baykuşu sahneye fırlattı. Baykuş bomba gibi bir ses çıkararak tuzla buz oldu. Dave bir an ona hayretten afallamış bir halde bakakaldıktan sonra –tahmin etmişsinizdir– ağlamaya başladı.

Del bunun ardından, ders zilinin çalmasından hemen önce dışarı çıktı. "Ne yapacağız?" diye sordu Brick, yüzünü yenine silerek. "Derse gireceğiz," dedi Morris kararlılıkla. "Ya sonra?" diye sordum. "Bütün bunları anlatacak birini bulacağız," dedi Morris. "İçimde kötü bir his var," dedim. "Del bize yardım etmeyebilirmiş gibi." Morris omuz silkti, sonra rahatsız göründü. "Baykuş," dedi Brick hıçkırarak. Üçümüz birden sahnedeki kalıntılara baktık... baykuşa hiç benzemiyorlardı. "Tabureyi sarsmadık," dedi Brick. "Sarsmış olmalısınız," dedi Morris. "Hayır," dedim ve Del gibi konuştuğumu fark ettim... İskelet'in koşarak çıkmasından sonra *hayır*dan başka laf etmemişti. Baykuşun uçarken çıkardığı tıkırtı hâlâ kulaklarımdaydı. "Lanet olsun," dedi Morris. "Gitmeliyiz.

Baksana." Karşıma geçti, bir öğrencinin bir diğerini kemerle çılgınca dövmesinin ve cam baykuşların sahnelerin üç metre üstünde uçmalarının mantıklı bir açıklaması olabileceğine hâlâ inanarak. "Fitz-Hallan seni sever. Sana bayılır. Neden ona bu olanları anlatmıyorsun?" Başımla onayladım.

Bir sonraki dersime giderken Son Sınıf Öğrencileri Odası'nın önünden geçtim. İçeride bir öğrencinin güldüğünü işitince bütün sinirlerim karıncalandı. Bir mağara adamının kalıtımsal bilgisiyle biliyordum ki gülen İskelet Ridpath'tı, içeride tek başınaydı. Dersim olmadığı bir ara Fitz-Hallan'ı görmeye gittim, ama yardımı dokunmadı; Carson saflarını sıklaştırmış, gizemi reddetmişti.

13

Thorpe

"Bay Fitz-Hallan'la konuştum," dedi, "ayrıca dün gece Nightingale'le ve vaftiz ebeveyni Bay ve Bayan Hillman'la da konuştum. Bu sabah da Morris Fielding'la baş başa konuştum. Şimdi sana şunu sormalıyım: Anlattıklarının tuhaflığı göz önüne alındığında, değiştirmek istediğin kısımları var mı?" Bay Thorpe bana ateş saçan gözlerle bakıyordu. Öfkesini gayet güzel dizginliyordu, ama yakıcılığını hissedebiliyordum yine de. Thorpe'un müdür yardımcısı olarak kullandığı ofisteydik; bu boş, küçük oda sekreterlik ofislerinin bulunduğu koridorun diğer ucundaydı. Bay Fitz-Hallan, Bay Thorpe'un yanındaki bir büro koltuğunda oturmaktaydı; bense metal masanın karşısında duruyordum. Danışmanım Bay Weatherbee yanımdaydı.

"Hayır efendim," dedim. "Ama size bir soru sorabilir miyim?"

Başıyla onayladı.

"Steve Ridpath'la da konuştunuz mu?"

Gözkapakları titreşti. "Ona da sıra gelecek." Önüne üç tane kurşun kalem dizdi; sivri uçları bana dönük minik kazıklar gibiydiler. "Bir kere, böyle inanılmaz bir öyküyü neden uydurduğunu bilemiyorum çocuk. Nightingale'le konuştuğumu sana söyledim. Bir kemerle dövüldüğünü kesinlikle reddediyor. Bay Ridpath'ın oğlunun bir son sınıf öğrencisi olarak sizi normalde birinci sınıflara yasak bir yerde görünce azarladığını kabul etti." İtirazımı susturmak için elini kaldırdı. "Aranızdan iki kişinin, Morris Fielding'le Nightingale'in sahneye çıkma izni aldığı doğru. Steven Ridpath bunu bilemezdi tabii. Düşüncesiz davranmış olabilir, ama niyeti disiplini korumaktı, ki bu sene derslerinde başarılı olması bunu destekliyor. Bay Hillman'a vaftiz oğlunun sırtını incelemesini söyledim ve Bay Hilman senin –ve ne yazık ki Fielding'ın– iddialarınızın aksine herhangi bir dayak izi bulamadığını söyledi."

"İz bulamamış ha," dedim inanmayarak.

"Hiçbir iz bulamamış. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Kafa salladım. O izler bu kadar kısa sürede kaybolamazlardı.

"Öyleyse ben sana açıklayayım. Öyle bir olay olmadı. Steven Ridpath, Nightingale'e birkaç şınav çektirdiğini ve düzgün şınav çekmediğini görünce, üstünde gömleğiyle ceketi varken sırtına şaplak vurduğunu söyledi ve ona inanıyorum. Büyük öğrencilerin yeni gelenleri eğitmesi geleneği resmi olarak bitmişse de, bazı sıradışı durumlarda okul bu geleneğin sürdürülmesine göz yumar. Düzeni korumak adına yapıldığını hissediyorsak."

"Düzen," dedim.

"Pek bilmediğin bir şey anlaşılan. Devam edelim. Sahnenin arkasında Ventnor baykuşundan hiçbir iz bulamadık tabii. Çünkü orada hiçbir zaman olmamıştı. Ridpath'ın sınavlardan sonra derslerinde yardımcı olsun diye el yazısıyla kopyaladığı soruları bulduk."

"Bu mantıksız. Zaten girdiği sınavların soruları derslerinde nasıl yardımcı olabilir ki?"

"Kesinlikle. Eski konuları unutmamak için. Bence gayet akıllıca bir davranış."

"Yani yakayı sıyıracak," dedim kendimi tutamayıp.

"*Sus!*" Bay Thorpe metal masaya vurunca kalemler çılgınca zıpladı. "Bir düşün çocuk. Sana hoşgörülü davranacağız. Çünkü Fieldinglar elli yıldır Carson'da okudukları için ve küçük Fielding senin gördüğünü sandığın şeyi gördüğünü sandığı için, Bay Fitz-Hallan'la ben bizi bilinçli olarak kandırmaya çalışmadığına inanıyoruz. Ama sonuç çıkarmakta aceleci davrandın ve gerçekten gördüklerinin yerine hayal gücünü kullandın... bu okulu pençesine alan ve Bay Broome'un canla başla mücadele ettiği mantıksızlığın tipik bir örneği." Bunu düşünmek hiddetini iyice arttırdı sanki. "Son bir ayda yaşadığımız türden fantezileştirmeler tecrübelerimi aşıyor. Belki de bazı İngilizce öğretmenlerimiz gelecekte gerçeğe dayalı metinlerden şaşmamayı yeğlerler." Fitz-Hallan'a yan gözle ters ters baktı. "Okul fantezi yeri değildir. Dünya fantezi yeri değildir. Bunu Morris Fielding'a da söyledim. Bay Weatherbee..."

Yanımdaki danışman dikeldi. "Belki yeni gelenlerdeki isteri başlangıcı belirtilerine karşı daha dikkatli olabilirsiniz. Burada, Carson'da öğretmenler öğretmekten fazlasını yapmalıdır."

Sınıfımız okul içi bir basketbol maçı için kıyafet değiştirmek üzere soyunma odasına gittiğinde, Del Nightingale gömleğini çıkarırken sırtına baktım. İz yoktu. Morris Fielding bunu aynı anda fark etti. Cam baykuşun sıranın içinden fırlayıp böcek gibi vızıldayarak uçtuğunu ya da uçar gibi göründüğünü hatırladım ve Morris'in de bunu hatırladığını yüzünden anladım. Aslında niyetim maçtan önce Del ile konuşmaktı, ama sanki tekinsizmiş gibi gerileyerek ondan uzaklaştım.

Tom'un babası Mart sonunda öldü.

14

Seni Duyuyorum

Chester Ridpath salondaki eski on iki inçlik Sears marka televizyonun ekranındaki Ernie Kovacs'ı kapadı ve akşam yemeği olan Swanson TV Hazır Tavuk Yemeği'nin sadece yarısını bitirmiş olan oğluna göz ucuyla baktı. Çocuk açlıktan ölecekti... önündeki yemeği sık sık unutarak dalıp gidiyor, zombi gibi donuk gözlerle öylece bakıyordu. Veya sevdiği şu filmlerdeki şeyler gibiydi, sadece normal ve iyi rolü yapan bir şey... Chester bu düşünceleri hemen kafasından kovdu ve iki hafta önceki "dayak" olayıyla ilgili aklına gelen ya da hayal ettiği her şey gibi arafa gönderdi. Billy Thorpe, Stevie'ye destek çıkmıştı, ama Ridpath adamın bir meslektaşına sadakat göstermesine karşın doğru davrandığına emin olamadığını görebiliyordu... Thorpe bazen takımı on dört sayı geriye düşmüş bir oyun kurucu gibi görünüyordu. Son zamanlarda hepsi kendilerini öyle hissediyorlardı tabii, Laker Broome'un şapelde kafayı yemesinden beri... adamın kovulup kovulmayacağı

belli değildi. Ne korkunç bir seneydi bu. Hazır yemeğin alüminyum kutusunu önündeki tabureden aldı ve salondan çıkarken Steve'in yarısı kalmış yemeğini de aldı. Çocuk hafifçe gülümsedi, yarı teşekkür eder, yarı alay eder gibiydi.

Tanrı'ya şükür ki Billy Thorpe, Steve'in odasını hiç görmemişti.

Çünkü sorun buydu. Bir çocuk etrafını öyle pisliklerle çevirmek istiyorsa, birincisi sınıf öğrencilerini kamçılayabilir ya da sınavlarda kopya çekebilirdi.

Ama Steve kopya çekmemişti.

Değil mi?

Ridpath buruşuk alüminyum kapları top yapıp çöp kutusuna attı. Çöp. Kendi babası çöpe yemek attığını görse kemerle eşek sudan gelene kadar döverdi onu. Ne hale düşmüştü. Burnuna sinek konsa kovamaz haldeydi.

Öyleyse konuş onunla. Bütün gün çocuklarla konuşuyorsun.

Onlarla diyalog kurmuyorum ki.

Hiç yoktan iyidir.

Hayır, hiç yoktan iyi değildi. Bazen bir şey anlatırken Steve'in yüzüne bakıyordu. İlgisizlik. Ceset gibi ifadesiz bir yüz. Küçük bir çocukken bile, bazen onu tokatladığında o küçük bokun suratında aynı ifadeyi görürdü... *Tanrım,* Billy Thorpe iyi ki Steve'in odasındaki iğrenç şeyleri görmemişti. Eğer çocuğun aklını meşgul eden şeyler onlarsa...

"Hey Steve," diyerek mutfak kapısına geri döndü. "Şu Kovacs biraz tuhaf değil mi? Bence o puroların fiyatı..." Bu zavallıca sohbet çabasını kesti. Steve'in sandalyesi boştu. Yine odasına çıkmıştı, ne dolaplar çeviriyorsa onlarla uğraşmaya.

Oraya gidip duvarlardaki bütün o pis şeyleri indirmek iyi

olurdu... öylece gidip indirivermek. Sonra ona sebebini açıklamak... neden onun iyiliği için olduğunu anlatmak. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydı.

Hayır: Önce sebebini söyle, sonra onları indir.

Ama artık bunun için çok geçti tabii. Steve'le o en son ne zaman gerçekten konuşmuşlardı? Dört yıl önce? Daha fazla?

Chester çatal bıçakları silmeyi bitirip dağınık salondan geçerek merdivenin dibinde durdu. En azından o vahşi müzik çalmıyordu; notlarının düzelmesi gibi bu da Steve'in büyümeye başladığının ve babası olarak yapması gereken tek şeyin kahrolası topu *geri* atmak, acıyı unutup ateşe ateşle karşılık vermek olduğunu bilecek kadar büyüdüğünün kanıtı olabilirdi. Bir babanın oğluna öğretmesi gereken şey bu değil miydi zaten? İlk yumruğu vuramadıysan, ikinciyi vuran kesinlikle sen ol.

"Meşgul müsün Steve?" diye seslendi merdivenden yukarıya. Karşılık gelmedi. "Biraz konuşalım mı?" Böyle diyerek kendini şaşırttı... kalbi biraz hızlandı.

Steve dinlemiyordu: Yatak odasında dolanıyor, ayakları muşambada *bam bam* diye sesler çıkarıyordu. Resim asmadığına göre onlara dua filan ediyordu herhalde.

"Steve?" Kalbi o ayak sesleri gibiydi, *bam bam* diye atıyordu. Ridpath merdivenin yarısına çıkıp, oğlunun kapısını görebildiği basamağa ulaştı; kapı kapalıydı. Ridpath kapının dibindeki aralıktan içeri, gözleri döşeme hizasındayken ve tırabzanın parmaklıkları arasından bakınca, Steve'in ayağındaki makosenlerin tabanlarının hızla hareket ettiğini gördü. *Bam, bam, bam, bam.* Steve odanın iki ucu arasında metronom gibi mekik dokuyor, bir duvara varınca geri dönüyor ve dümdüz yürümeyi sürdürüyordu. Uygun adım yürürken

kendi kendine bir şeyler mırıldanmaktaydı: Chester'a sanki *Seni duyuyorum, Seni duyuyorum* diyormuş gibi geldi. *Seni bam duyuyorum bam seni bam duyuyorum...*

"Tamam, beni duyuyorsun," dedi. "Baksana, gelip babanla bir bira içmeye ne dersin?" Boğazı kuruydu... lanet olsun, gören de Steve'den korkuyor sanırdı. "Canın bira çekiyor mu?" diye sorunca kendine bile zavallı göründü.

Seni bam duyuyorum bam seni bam duyuyorum bam seni bam... Ayakkabıların siyah tabanları kapının altındaki aralıkta beliriyordu, bir, iki, sol, sağ; beş altı saniye sonra tekrar beliriyor ve kayboluyorlardı. "Bira?" diye mırıldandı Chester, Steve'in duyduğu her ne ise kendisi olmadığını fark ederek.

Steve bazen sanki başka bir dünyaya ayarlanmış gibi davranırdı, kayıp bir radyo sinyalinin çok uzaktan gelen metalik seslerinden başka bir şeyin işitilmediği uzayda bir yere.

"Aah," dedi Steve hazla ya da idrakla, mahrem bir şekilde ve ayakları tekrar kapının arkasından geçti... sanki birisi ona bir şeyi açıklamayı yeni bitirmişti.

İkinci katın tırabzan parmaklıklarına yüzünü yapıştırmış olan Ridpath'ın aklına, geçen kış gördüğü korkunç bir rüya geldi, yani rüyaydı herhalde... Steve'in penceresine saldıran dev bir kuş camı kırmıştı, koca kanatları evin duvarını dövüyordu ve pençeleriyle parçaladığı... "Ah, Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Steve şimdi *aah* diyordu, ama kapının ardından geçerken Ridpath onun ayakkabılarının siyah tabanlarını göremiyordu artık.

Kanatlar eve gümbür gümbür çarpıyordu, o korkunç gagasını iki yana sallayıp durmuştu... Ridpath birden mantıksız bir düşünceye, kâbustaki o kuşun şimdi üst katta, Steve'in odasında olduğu fikrine kapıldı...

Steve'in bir ayağı *bam* diye odanın sol tarafına, pencerenin bulunduğu tarafa indi ve ardından iki ayağı birden *bam bam* diye odanın sağ tarafına indi.

Bam. Steve yine pencerenin bulunduğu tarafa inmişti sanki... sanki o kâbustaki kuş tarafından havada ileri geri taşınıyor, uçmanın hazzıyla *aaah aah* diye sesler çıkarıyordu.

...olamazdı, Ridpath yanlış duyuyordu, *Steve'in ayakkabılarının* kapının altından geçtiğini artık göremeyişinin bir sebebi vardı... bir sebebi... ah o durmadan kâbuslardan bahseden lanet olası çocuklar. *Havadaydım ve kimse beni indiremiyordu.* Ridpath bütün vücudunun buz kestiğini hissetti. Bir *hışırtı*... Steve'in ayakkabıları şimdi odanın sağ tarafındaydı ve –bir an sonra– bir *hışırtı* daha... şimdi soldaydılar.

"Hazır olunca gel de konuşalım," dedi Ridpath, ama sadece kendine.

Cuma gecesiydi. Chester Ridpath bodruma kaçıp, tezgahın altına sakladığı Four Roses şişesini açtı.

15

Bu olaydan iki Cumartesi sonra, Tom *Flanagan cenaze*den beri ilk kez annesinin yanından ayrıldı. Hartley Flanagan'ın öldüğü sabahtan beri ana oğul kenetlenmişlerdi: Cenaze evi müdürüne birlikte gidip hazırlıklarla uğraşmış, hep birlikte yemek yemiş, geceleri salonda kalıp konuşmuşlardı. Sigortacı Bay Bowdoin onlara Hartley Flanagan'ın bütün faturaları yıllarca ödemeye yetecek kadar para bıraktığını açıklamıştı. Birlikte Rahip Dawson Tyme ile görüşüp töreni planlamışlardı... Rachel bütün telefon konuşmalarını yaparken Tom yanında oturmuştu. Annesi ağlarken yanında otur-

muştu, "Öldüğü iyi oldu, çok acı çekiyordu," derken de yanında oturmuş ve susmuştu. Şişman Rahip Tyme geri gelip de kanepede annesinin yanına sıkışarak ve hafif, nane kokulu nefesler vererek "Tanrı'nın planında her trajedinin bir yeri vardır," derken Tom karşılarında, rahatsız bir Victoria tarzı sandalyede oturmuştu. Kendisi gibi annesinin de bu plana şüpheyle yaklaştığını ve ondan bahseden hiç kimseye güvenmediğini görmüştü. Annesiyle alışverişe çıkmıştı; misafirlere ön kapıyı onunla birlikte açmıştı; müdürün tabiriyle "ziyaret" sırasında o kalabalık cenaze odasında annesinin yanında durmuştu; sonunda ılık bir Pazar günü mezarın başında durup da günlerden 1 Nisan olduğunu fark ettiğinde de annesinin yanındaydı. Hartley'nin avukat arkadaşlarıyla onların eşlerinin ve Hartley'nin dostlarıyla kuzenlerinin oluşturduğu cemaati seyretmiş ve bazı yüzlerde keder, bazılarında huzursuzluk, hattâ bazılarındaysa utanç görmüştü; cenazedekilerden herhangi biriyle, Del'le bile konuşmaya zaman bulamamıştı. Eve geri dönüp, fırında sıcak tutulan yemeği servis yapmak zorundaydılar. *Çık şu mezardan,* demişti babasına, *çık da yine kendin gibi ol,* ama kuru güneş tepelerinde yükselmiş, Rahip Tyme çok fazla konuşmuş, sanki Tom'un babasının arkadaşıymış gibi davranmış, esen Nisan rüzgarı mezarlara kum saçıp çiçekleri karıştırmıştı. Otlar insanı yaralayacak kadar sivri görünmüşlerdi. Tören bitince Tom da ağlamış ve mezardan ayrılmak istememişti. O nane kokulu, şişman Dawson Tyme'la avukatlara bakmıştı... hepsi de şık, besili hayvanlardılar, etoburlardılar. Bir duvar yıkılmış, bir çapa kopmuştu; Tom korumasızdı. Akbaba kazanmıştı ve artık o uzun vadide yürümeye başlama sırası Tom'daydı.

"Bir süre okula gitmene gerek yok, değil mi?" diye sormuştu annesi, ruhsuz eve geri döndüklerinde. Evet. Gerek yoktu.

Dördüncü günden sonra annesi "Evden çıkmak istemez misin Tom?" diye sorunca *hayır* dedi. Beşinci günden sonra annesi soruyu yineledi ve Tom'un okula tekrar başlayıp eksiklerini tamamlaması gerektiğini söyledi: Tom yine *hayır* dedi. Normal hayatını devam ettirmek babasına ihanet gibi geliyordu. Altıncı günden sonra Rachel Flanagan sorusunu yineleyince Tom artık geçici bir yetişkin olmadığını anladı. "Yakışıklı küçük dostun Del'i cenazeden beri görmedin," dedi annesi. "Gösterinize hazırlanmak istemiyor musun? Hem biraz dışarı çıkmak sana iyi gelir."

"O artık Quantum Hills'te oturuyor," dedi Tom. "Hillmanlar sonunda ev aldılar. Yüzme havuzu ve tenis kortu var."

"Quantum *Hills*." Annesinin sesi biraz alaycıydı. "Ne güzel, değil mi? Hem banliyö otobüsü alışveriş merkezine kadar gidiyor."

"Hı hı," dedi Tom. "Belki oraya giderim."

Annesi onu kucakladı.

Alışveriş merkezinden çıkınca cilalı gibi simsiyah parlayan bir sokakta yarım saat yürüdü. Çevre düzeni yapılmış tepeler ve vadilerdeki muazzam evler, uçsuz bucaksız çimenlikler üzerinde uzaklarda rüya sarayları gibi sanki havada asılı duruyorlardı. Fıskiyeler vızıldayarak dönüp su saçıyor, çimenleri yeşil tutan gökkuşakları oluşturuyorlardı. Şeritli tenteler geniş pencereleri gölgeliyordu. Bu banliyöde kimse yürümüyordu. Del'in şehrin bu en yapay ve düşsü semtinde, yüzme havuzlarıyla ve tenis kıyafetleriyle dolu bu yerde ne işi

vardı? Hillmanlara uyuyordu, ama Del'in istediği bu olamazdı. Ama –bunu yokuşlu sokağa saparken fark etti– Carson'ın onlar için istediği buydu; daha şimdiden bir sürü sınıf arkadaşı burada oturuyordu. Howie Stern'le Marcus Reilly, Tom Pinfold'la Pete Bayliss, ikinci sınıftan altı öğrenci, okulun Quantum Hills'e gönderdiği otobüse biniyorlardı. Carson'daki disiplinin sebebi ileride böyle bir yerde oturmalarını sağlamaktı. Del ile tanışmasa, babası ölmese, buranın kendisine ne kadar uzak olduğunu asla fark edemezdi. Quantum Hills'ten çabucak geçip giderdi (herhalde). Şimdiyse bunu yapamıyordu. Tek yapabileceği geleceğini icat etmekti, Del gibi; tepeden tırnağa sarsılmıştı.

Sonra sadece bir anlığına Tom'a sanki sokağın parlak siyahlığı pantolonunun paçalarına sürtünüyormuş, solgun gökyüzü cadılarla dolup kararmış gibi geldi. İnce bir dala tünemiş bir sığırcık öterek siyah gözlerini ona dikti. Dünya yan yattı.

Bu an başladığı gibi ansızın bitiverdi. Sokak yatıştı, hava aydınlandı, evler doğruldu. Bunların hiçbiri bir uyarı olamazdı, çünkü uyarıların modasının geçtiği bir hayat tarzının temsilcisiydiler. Tom, Del'in vaftiz ebeveyninin satın aldığı evin hemen önünde durduğunu fark etti.

Klasik bir Quantum Hills eviydi ve sokaktakilerin en büyüğüydü; giderek yükselen, ağaçsız bir çimenliğin epey içlerine inşa edilmişti. Önünde kıvrılan geniş asfalt araba yolunun kenarlarına eski tarz, uzun ve siyah direkli lambalar yerleştirilmişti. Araba yolunun girişteki iki geniş basamakla birleştiği yerde, demirden küçük bir zenci jokey figürünün parlak metalden bir fener asma halkası tutan eli, bir Jaguar'ın arka tamponuna doğru uzanıyordu. Hafif Mağribi esintiler ta-

şıyan modern tarzdaki bina, Arizona'da yeni beliren zenginliğin bu simgelerinin arkasında alabildiğine uzanmaktaydı.

Tom araba yolunu yorgun argın çıkmaya başladı, Hillmanların arabasıyla, elinde parlak halkayı taşıyan gözsüz heykelin yanından geçti, basamakları çıktı. Göğsünde titreyen bir şey vardı sanki. Zile bastı ve elektrik akımına kapılmayı beklercesine hemen elini geri çekti.

Beyaz kapı ardına dek açıldı ve Bud Copeland ona tepeden gülümseyerek baktı. "Selam evlat. Del'i görmeye mi geldin? Girsene, seni yukarı çıkarayım. Haritaya ihtiyacın yok, ama ilk seferde rehber gerekebilir."

"Selam," dedi Tom tonlamasız bir sesle.

"Girsene genç adam, arkadaşa ihtiyacın varmış gibi duruyorsun. Haydi gel, şu kapıdan geç."

Tom kapıdan geçip, dev bir salonu kısmen gördüğü geniş bir antreye girdi; salonda üç metre yükseklikte taş bir şömine, duvar büyüklüğünde pencerenin önüne saçılmış eşyalarla kutular vardı. Buranın tahmin ettiği gibi bir yer olması rahatlatıcıydı... içindeki tuhaf, sebepsiz korku geçti.

"Babanın haberini aldım evlat," dedi Bud'ın kadifemsi sesi yanıbaşından. "Bir çocuğun babasını kaybetmesi korkunç bir şeydir. Yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeter."

"Sağol," dedi Tom, adamın sesindeki ve yüzündeki içten sempatiye şaşırarak. "Söylerim."

"Mutlaka söyle. Elimden ne geliyorsa yaparım. Şimdi. Yeni evimizi nasıl buldun?"

Tom "Büyük bir yer," diye karşılık verince Bud'ın kibar yüzünün altında keyif gördüğünü düşündü.

"Annem de bana hep dikkatli olmamı söylerdi Tom Flanagan," diyen Bud, onu salonun yanındaki bir döner merdi-

venden çıkardı. "Del ile birlikte gösterinizin bütün numaralarını kusursuzlaştırmışsınızdır artık. Hâlâ gösteri yapmak niyetindeyseniz tabii."

"Hı hı, tabii, ama biraz daha çalışmamız gerek," dedi Tom, Bud'ın devasa sırtını takip ederek yumurta kabuğu beyazı bir koridora girerken. "Evet, kesinlikle yapacağız. Emin olabilirsin."

"Bunu duyduğuma sevindim evlat."

Tom "Baksana Bud," deyince sesindeki bir şey zencinin ona doğru dönmesine yol açtı. "İstemiyorsan yanıtlamak zorunda değilsin."

"Bunu aklımda tutarım," dedi Bud gülümseyerek.

"Neden burada kalıyorsun? Neden böyle bir işte çalışıyorsun?"

Bud'ın gülümsemesi genişledi, elini Tom'un başına uzatıp tepesindeki saçları fırçalar gibi yaptı. "Bu bir iş, Kırmızı. Şikayetçi değilim. Yirmi yaş daha genç olsam başka bir şey yapardım herhalde, ama şimdiki halimden memnunum. Hem belki arkadaşına faydam dokunur." Koridorun sonundaki bir kapıyı başıyla gösterdi. "Belki bir ara sana da faydam dokunur. Bu sebepler yeterli mi?" Kaşlarını kaldırdı ve yüzünde yine o biliyorum diyen huzursuz edici ifade belirdi, sanki kuşlarla ve hayallerle ilgili her şeyden haberdarmış gibi.

"Burnumu soktuğum için özür dilerim," dedi Tom. Kulakları yanıyordu.

"Burnunu sokmak değil bu, sadece merak ettin. Utanmana gerek yok. Kola filan ister misin?"

Tom hayır anlamında kafa salladı.

"O zaman sen çıkarken görüşürüz." Bud tekrar gülümseyip yanından geçerek, döner merdivene geri döndü.

Del ile çalışmaya başlamadan önce babası hakkında konuşmak zorunda kalacağından korkan Tom bir an duraksadı. Bud'ın merdivenden hızla indiğini işitti, açık bir pencereden bir şıpırtı geldi, sanki çok uzakta biri yüzme havuzuna atlamış gibi. Koridorun sonuna kadar gidip Del'in kapısının önünde durdu.

İçeriden hiç ses gelmiyordu. O görünmeyen pencereden Valerie Hillman'ın yayvan sesi duyulmaktaydı. Del'in odası o kadar sessizdi ki Tom arkadaşının herhalde uyuduğunu düşündü. Yumruğunu kaldırdı, indirdi, sonra tekrar kaldırıp kapıyı çaldı.

Del karşılık vermeyince Tom arkadaşının herhalde yüzme havuzunda, vaftiz annesinin yanında olduğunu düşündü. Ama öyle olsa Bud bilirdi. "Del?" diye usulca fısıldayıp tekrar kapıyı çaldı.

Dışarıdan gelen bir kahkahayla birlikte Del'in çok hafifçe "Gir," dediğini işitti. Del fısıldıyor gibiydi, ama sesinin alçaklığı zorlamaydı... odaklanmanın ve güç kullanmanın sonucuydu.

Tom kolu çevirip kapıyı hafifçe itti. İçerisi neredeyse zifiri karanlıktı ve Tom yine başka bir dünyaya, Del'in dünyasına... gün ışığından ve Arizona'dan çıkıp doğrudan gizemin içine girdiğini hissetti.

"Del?"

"*Gir.*"

Tom karanlığın içine yavaşça yürüdü. Odaya bakınınca yalnızca çekili perdelerin önündeki büyük akvaryumla, gölgeli duvarda hayal meyal seçilen sihirbaz çehrelerini gördü. Burası Del'in eski odasının iki katıydı: Sağa bakınca, ekipman olduğunu tahmin ettiği çok sayıda kutu ve ahşap şeyler gördü. Başını sola çevirince gölgeli bir boşluk gördü.

"*Bak*," diye emretti Del gölgelerin ortasından.

"Hey," dedi Tom, çünkü başta sadece bir yatağın genel hatlarını görebilmişti.

Sonra hiçbir şey diyemedi, çünkü birden Del'in kaskatı vücudunu görmüştü ve gördüğü vücut yatağın bir buçuk metre üstünde, havada asılı duruyordu. Del birden başını yana çevirdi. Köpekbalığı gibi sırıtıyordu.

Tom kendi yüzündeki ifadeyi bilemiyordu, ama Del'in kahkahayı basmasına yol açtı. Del gülerek alçaldı, önce otuz santim kadar düştü, sonra sanki bir kaya çıkıntısına çarpmış gibi aniden durdu ve daha yavaşça kırk santim kadar indi. Tom onu yakalamak istercesine elini uzattı, ama kıpırdayamıyordu. Del'in kahkahası yine yükseldi; önce ayakları, sonra vücudunun geri kalanı yatağa indi.

Tom, Del'in yüzünün tekrar kendi içine kapanmasını ve vücudunun tekrar yataktan yükselip bir karış havada durmasını seyrederken o kadar korktu ki bayılacağını ya da kusacağını sandı.

"Evet, sihir gösterimizi işte böyle bitireceğiz," demeyi başaran Del bu sefer gülerken havada kalabildi.

16

"Ertesi gün Pazar'dı," dedi Tom üçüncü kez Zanzibar'a onunla konuşmaya gittiğimde, "ve hâlâ sersemlemiş haldeydim. Beni asıl etkileyen gördüğüm şeyin çok kötü olmasıydı. Çünkü gerçek olduğunu biliyordum. O orospu çocuğu bacaksız gerçekten havalanıyordu. Gerçek büyüydü bu ve sanki her şeyin, bütün çılgınlıkların, kuşların ve tuhaf hayallerin ve diğer her şeyin son noktası gibiydi. Midem bulandı. Zorla büyü dünyasına sokuluyor-

dum ve artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt etmekte zorlanıyordum.

"Dışarı çıktım. Köpeğim Sparky uyanıp etrafta dans etmeye, eski ve iğrenç tenis topunu atmamı istemeye başladı. Vıcık vıcık topu alıp çite doğru fırlattım. Sparky peşinden koştu. Tam o sırada, Sparky'nin topa erişmesinden hemen önce, hava tuhaflaşmaya başladı.... eski fotoğraflar gibi kararda ve benek benek oldu. Sparky döne döne etrafına bakındı; inledi. Mutfak kapısına doğru gerisingeri koşmaya başladı. Kulakları dümdüz aşağı inmişti... bunu görünce rahatladığımı hatırlıyorum: Delirmemiştim, bu gerçekten oluyordu.

"O masal evi karşımdaydı; küçük kahverengi kapısı, dört bir yanındaki ağaçları ve sazdan çatısıyla o ev çitin yerinde duruyordu. Kapının yanındaki küçük pencerelerden birinden yaşlı bir adamın sakalını sıvazlayarak bana baktığını görebiliyordum. Yolu yürümeye başladım. Artık, artık, artık, diye düşündüm... artık gerçeği öğrenebilirim. Ne keşfedeceğimi düşündüğümü bilmiyorum, ama içimde öyle bir his vardı. Yaşlı adam, sihirbaz, yani sihirbaz ise, bana her şeyi anlatacaktı. Kapısına vardığımda tekrar pencereye bakınca şoke oldum. Adam korkunç görünüyordu... o sabahki halim gibi hasta ve ürkekti. Yüzünde bu hisler ürkütücü bir şekilde yersiz duruyordu... öyle bir çehrede böyle şeyler görmeyi beklemiyordu insan. Gerileyerek pencereden uzaklaştı. Kapıyı itip açtım.

"Ev zifiri karanlıktı. Havada boşlukta bir mum yanıyordu... herhalde şömine rafında duruyordu, ama etrafındaki hiçbir şeyi aydınlatmadan parlıyordu o kadar. Kedi gözü gibiydi.

"Kapı arkamdan pat diye kapandı. Çok korktum ve çıkmak için döndüm, ama kapıyı göremedim. Sonra üstüme bir şey geldiğini duyunca tekrar o tarafa dönüp o şeyle yüzyüze geldim.

"İşte o zaman az kalsın korkudan ölecektim. Bir değil birçok şeyin geldiğini fark ettim ve bir şekilde hastaydılar, hasta ve çarpıktılar... dört beş tane de olabilirlerdi, yüz tane de. Bilemiyordum. Ama o adamdan geldiklerini biliyordum, okulun açılmasından önceki gün Mesa Yolu'nda gördüğüm ya da gördüğümü sandığım adamdan. Sanki daha önce hissettiğim bütün o dünya, evdeki dünya, büyü dünyası çarpılıp habisleşmişti.

"Karşımda iblis gibi sırıtan bir surat titreşti ve sonra çevresinde başka suratlar belirdi... kahkahalar atıyor ve sırıtıyorlardı, hayatımda gördüğüm en çirkin suratlardılar. Sadece bir anlığına belirdiler; sonra kayboldular.

"Mumun ardında şimdi parlak bir nokta vardı. Işık çemberinde bir çift elin bir köpek kafası oluşturduğunu gördüm. Kulakları dikeldi. Dili sarktı. Buna gölge oyunu denir: Ellerinin gölgeleriyle resimler oluşturma. Daha önce görmüştüm tabii, ama bu kadar gerçekçisini değil –o parmaklar üç eklemliydi sanki–, ayrıca hiç bu kadar sinsi gelmemişlerdi. Köpek yüzü bana döndü. Şimdi, gölge oyununda bu imkânsızdır bilirsin. Ama dik kulakları ve boynu görebiliyordum. Sonra parmaklar ayrılınca gözler parladı. O suratlar kadar kötüydü gözler. Sadece boş ışıktan oluşmaydılar ve tamamen kötü niyetli görünüyorlardı. Bunun köpek olmadığını anladım. Bir kurt kafasıydı.

"Sonra gözler genişledi, eller titredi ve katlandı ve birleşip bir kuşa dönüştü. Dev kanatlı ve sivri gagalı bir kuşa.

"Kuş dosdoğru üstüme uçtu, ışık çemberinden çıkmadan, pençelerini uzatarak... artık ellerle ilgisi kalmamıştı, bir gölge-kuştu. Korunmak için başımı eğince odanın her tarafından kahkahalar yükseldiğini işittim.

"Gölge-kuş karanlığın içinde ortadan kayboldu. Kanat çırparak uzaklaştığını işittim ve bakmak için yüzümü o tarafa çe-

virince bir başka gölge oyunu gördüm. Bir grup adam bir erkek çocuğu öldüresiye tekmeliyorlardı. Etrafında halka olmuşlardı... homurtularını, ayaklarının çıkardığı sesleri duydum. Bir tanesi çocuğun kafasını tekmeleyince çevreye kanlar saçıldığını gördüm. Bu olay ışık çemberinin içinde gerçekleşiyordu, ama hiçbir parmak böyle bir görüntü oluşturamazdı. Adamlar çocuğun vücudunu tekmeleye tekmeleye kenara götürdüler, sonra sanki gerçekten eller tarafından oluşturulmuş gibi titreşerek dağılıverdiler ve tekrar birleşip bir sözcüğe dönüştüler: GÖLGELER. Sonra ikinci bir sözcük oluştu. DIYARI. Gölgeler Diyarı. Çevremde pis ve kibirli kahkahalar yükseldi; beni seyreden bütün o çarpık suratlar beni Gölgeler Diyarı'ndan uzak durmam konusunda uyardıkları için mi gülüyorlardı, yoksa ölü çocuğu Del'le özdeşleştirip, oraya gitmeye mecbur olduğumu anladığımı bildikleri için mi gülüyorlardı, bilemiyordum.

"Mecbur muydun?" diye sordum.

"Mecburdum," dedi Tom.

17

Kulüp gösterilerinin yapılacağı günün sabahı okula bir saat erken vardım: Beni arabayla getiren babamın yedi buçukta şehir merkezinde bir randevusu vardı. Beni lisenin sokağında bıraktı, karşıya geçip merdivenden çıktım. Ön kapı kilitliydi. Kurşunlu camdan bakınca, boş ve loş bir antre, karanlıkta kütüphaneye doğru yükselen bir merdiven gördüm.

Kısa bir süre günün ilk ışıkları altında basamaklarda oturdum, hademelerden veya öğretmenlerden birinin gelip beni içeri almasını bekledim. Sonra sıkıldım ve merdivenden inip kaldırıma geri döndüm. Arkama baktığımda okul değişmişti;

onu boş görmekle yepyeni bir halde görmüş oluyordum. Carson bir manastır gibi sakin, düzenli ve dünyadan kopuk görünüyordu. Güzel görünüyordu. Eğimli ışığın altında Carson hiçbir tersliğin olamayacağı bir yerdi.

Yolun aşağısına doğru yürüyüp müdürün özel girişinin karşısındaki bahçe kapısının parmaklıklarının arasından geçtim. Özel araba yolundan geçip çimenliğe girdim. Bu taraftan bakınca Carson Okulu'nun eski, ilk binalarını görebiliyordum o kadar. Bu manzara da gizemli bir şekilde büyülü gibiydi. Bir an duygulandım, bütün kötü olayları unutup oraya sevgi duydum.

Sonra, binanın arkasına doğru ilerleyip kalın çalı çitlerin arasındaki bir boşluktan geçip de çimenlerde, bir evrak çantasının yanında yüzükoyun yatan birini görünce yalnız olmadığımı anladım. Kısacık saçlar, ceketin kumaşını zorlayan dolgun bir sırt: Dave Brick'ti. Bir anda keyfim kaçtı. Brick, Bay Robin'in bizi uyduya bakalım diye götürdüğü bayırda üzgün bir halde uzanmaktaydı. Üstüne komik bir şekilde dar gelen ceket Ton Flanagan'ındı. Brick kendisininkini iki gün önce evde unuttuğundan onunkini ödünç almıştı, çünkü dolabında yedek ceket bulunduran tek çocuk Flanagan'dı. Brick çimenleri yavaş ve yöntemli bir şekilde avuç avuç yolmaktaydı. Beni görünce yolma işini hızlandırdı.

"Erkencisin," dedi. "Okulu çok seviyorsun galiba."

"Babamın şehir merkezinde erkenden randevusu varmış."

"Ya. Ben hep buraya erken gelirim. Ders çalışmaya daha çok zamanım oluyor. Hademe bu sabah gecikti." İç geçirdi ve nihayet çimenleri yolmayı kesti. Bunun yerini yüzünü onlara sürtmeye başladı. "Hepsi en baştan başlayacak."

"Ne başlayacak?"

"Sorular. Gestapoculuk. Bize karşı."

"Nereden biliyorsun?"

"Dün gece okuldan çıkarken Broome'un Bayan Olinger'la konuştuğunu duydum. Duymamı istiyordu."

"Ah, Tanrım," dedim, kaygıdan olduğu kadar sabırsızlıktan da.

"Hı hı. Bu sabah az kalsın gelmeyecektim." Doğrulup dirseklerinin üzerine dayanınca Tom'un ceketi için endişelendim. "Ama yapamadım, çünkü o zaman sebebini bilecekti ve sonunda geri döndüğümde iyice üstüme gelecekti."

"Belki bu sefer sana ilişmez," dedim.

"Belki. Ama beni çağırtırsa bu sefer anlatacağım. Artık dayanamıyorum. Şimdi daha da kötü olacak."

"Ben Thorpe'a söyledim bile ve hiçbir işe yaramadı."

"Çünkü ona İskelet'i benim de gördüğümü söylemedin. Çok iyisin. Ben... gerçekten minnettarım. Ama artık İskelet umurumda değil. Broome beni Latince dersinde çağırtırsa anlatacağım."

"Sana inanacağını sanmam."

"İnanacak," diye kestirip attı Brick. "İnanacağını biliyorum. İnandıracağım. Bütün okul çalkalansa umurumda değil."

Hademe belirince Brick'in peşinden içeri girdim, boğa kafalı deli bir canavarın pusu kurduğu bir labirente adım attığım hissini taşıyarak.

Latince dersinin başlamasından beş dakika sonra Bayan Olinger ellerinde katlanmış bir notla geldi. Dave Brick bana gözlerinde safi panikle baktı. Bay Thorpe homurdandı, kendini tutup bağırmadan notu Bayan Olinger'ın ellerinden hışımla çekip aldı. Notu açtı, okudu ve bir eliyle yüzünü sildi. Gönülsüzlüğü çok barizdi. "Brick," dedi. "Müdürün ofisine. Çabuk."

Brick öyle zangır zangır titriyordu ki kitaplarını masasının gözüne tıkıştırmaya çalışırken iki kez düşürdü. Sonunda ayağa kalkıp sınıfın ortasından sendeleyerek geçti. Bana bembeyaz bir surat ve kuru üzüm gibi gözlerle baktı. Flanagan'ın ceketiyle Oliver Hardy'ye benziyordu.

İşte o zaman okulun içinde, gözlerden uzakta, motor gibi uğuldayan gizli bir yaşamın sürdüğü hissine tekrar kapıldım. Latince dersinden sonra Bayan Olinger sınıfın önünde bekliyordu. Kötü haber getiren bütün ulaklar gibi huzursuz bir hali vardı. Bayan Olinger, Bay Thorpe'un dirseğine dokunarak kulağına birkaç kelime fısıldadı. "Lanet olsun," dedi Bay Thorpe. "Tamam, gidiyorum," diyerek müdürün merdivenine doğru koştu. Bay Fitz-Hallen'ın odasına girince, karatahtaya tebeşirle yazılmış bir mesajın bize dersin iptal edildiğini ve boş zamanımızı *Büyük Umutları*n iki bölümünü okuyarak geçirmemizi söylediğini gördük.

"Neler oluyor?" diye sordu Bobby Hollingsworth bana, oturup kitaplarımızı açarken. "Bilmiyorum," dedim. "Bence nihayet Kalleş Brick'i okuldan atmanın yolunu buldular," dedi Bobby neşeyle.

Bölümleri bitirdikten sonra başka bir kitap almak için dolabıma gittim. Yolda Son Sınıf Öğrencileri Odası'nın önünden geçerken, Terry Peters'ın olduğunu düşündüğüm bir sesin "İskelet" sözcüğü geçen bir cümle kurduğunu işittim. Durup ne dediğini duymaya çalıştım, ama kapı fazla kalındı.

Dolabımdan kitabımı aldıktan sonra camekanlı avlunun diğer tarafına bakınca Bay Weatherbee'nin odasından fırlayıp koridorda kaygıyla ve telaşla koştuğunu gördüm. Bayan Olinger peşinden gitti.

Bay Fitz-Hallen, Bay Weatherbee, Bay Thorpe... başta yaptığım suçlamaları duyanlardı bunlar.

Koridora çıkınca birkaç büyük çocuk koşarak yanımdan geçtiler, dolap kapakları sertçe kapatıldı, ziller düzensiz aralıklarla çaldı.

18

Konferans salonuna hep birlikte girerken hâlâ genel ama dillendirilmeyen bir kargaşa havası hakimdi. Bir piyano ile karşısında bir bateri seti ve yerde yatan bir basgitarın olduğu sahnenin aşağısında öğrenciler sandalyelerin arasında ayakta durmuş küçük gruplar halinde konuşuyor, tekrar dağılıyor, birbirlerine sesleniyorlardı. Sabahki derslerin çoğu öğretmensiz geçmişti. Morris, Hanna ile Brown'un konferans salonunun diğer ucunda birlikte durduklarını görünce yanlarına gidip, bir anons yapılmasını beklemelerine eşlik etti. Bay Thorpe'un Bay Ridpath'a kafasını olumsuz anlamda sallayıp sonra sert bir şekilde başka yöne çevirdiğini gördüm. Gözleri gözlerimi yakalayınca, bana kapının yanındaki bir noktayı işaret etti. Bay Ridpath da bana ateş saçan gözlerle bakıyordu, ama Bay Thorpe çok daha sinirli gibiydi.

Kapıya benden önce vardı ve kendisine yaklaşmamı ifadesizce seyretti. Gri saçlı bir buz saçağına benziyordu... Rushmore Dağı'nın buzdan versiyonuydu. Konuşmadan önce birkaç saniye bekleyip beni terletti. "Tam üçü çeyrek geçe ofisimde ol." Niyeti sadece bunu söylemekti, ama hiddetinin birazını dizginleyemedi. "Asla bilemeyeceğin kadar çok sorun çıkardın." Ben karşılık veremeyince tiksintiyle puflayıp "Üçü çeyrek geçeye kadar gözüme görünme," dedi.

Beni okuldan atacağını biliyordum. En öndeki sandalye

sırasına dermansızca gidip Bob Sherman'ın yanına oturdum. Okulun çoğu hâlâ ayakta konuşuyordu.

"Çocuklar," diye bağırdı Bayan Olinger. "Oturun lütfen." Sesini duyurmak için bunu defalarca yinelemek zorunda kaldı. Sohbet uğultusu giderek dindi ve yerini zemine sürtünen sandalyelerin gıcırtısı aldı. Sonra yine birkaç insan sesi yükseldi.

"*Susun,*" diye bağırdı Bay Thorpe. O zaman sessizlik çöktü. Odanın bir tarafında triosunun diğer elemanlarıyla birlikte ayakta duran Morris sahne korkusuna kapılmış gibiydi.

İskelet Ridpath'a bakınmak ancak o zaman aklıma geldi: Seyircilerin arasındaysa onun da üçü çeyrek geçe Thorpe'un ofisinde bulunması gerekiyor demekti. Dönüp bakınca son sınıf öğrencilerinin oturduğu kısımda onu göremedim. Belki de Broome onu çoktan kovmuştu bile.

Bayan Olinger sahnenin önündeki kürsüden konuşmaktaydı. "Bu sabah iki kulübümüzün ilk performanslarını izleme imtiyazına nail olacağız. İlk olarak tüm dikkatinizi Morris Fielding Triosu'na verin lütfen; bateride Phil Hanna ve basgitarda Derek Brown eşlik edecekler."

Morris kadının eski kelimeler kullanmasına gülümseyince, en azından sorun yaşamayacağını anladım. Üçü sırayla sahnenin basamaklarını çıktılar. Brown basgitarını aldı, Morris "Bir... bir... bir... bir," dedi ve "Somebody Loves Me"yi çalmaya başladılar. Şarkı gün ışığı ve altın ve hızlı akan dağ pınarları gibiydi ve diğer her şeyi aklımdan çıkarıp müziğe odaklandım.

Morris'in son şarkısı sırasında şaşkın mırıldanmalar ve fısıldaşmalar işittim. Sebebini öğrenmek için dönüp baktım. Laker Broome konferans salonuna girmişti. Bir eliyle Dave Brick'in omzunu kavramıştı. Brick'in yüzü bembeyazdı ve gözleri şişmişti. Morris de ne olduğuna bakmak için başını çevirdi ve ar-

dından kararlılıkla piyanosuna geri döndü. Solosuna "Hail, Hail, The Gang's All Here"dan[1] bir alıntı eklediğini duydum.

O zor koşullar altında elinden geldiğince iyi zaman geçiriyordu, ki kahramanlığın bir tanımı budur; ama Laker Broome'un kaskatı duruşuna ve katil suratına bakınca, bütün sabah boyunca beklediğim bombanın şimdi konferans salonuna atıldığını düşündüm.

19

Morris başıyla selam vererek taburesinden kalkınca müdür diğer herkesle birlikte alkışladı. Dave Brick odanın arka tarafının en ucundaki, diğer öğrencilerden uzaktaki bir sandalyeye oturtulmuştu. Bay Ridpath ona bir an tiksintiyle baktıktan sonra, son bir söz söyleyebilme umuduyla Bay Broome'a doğru yan yan gitmeye başladı, ama Bay Broome onun dar ve kibirli suratının tam ortasına gözlerini dikince adam olduğu yerde kalakaldı. "Beni dinleyin çocuklar," diye seslendi Bay Broome.

Hepimiz ona bakmak için sandalyelerimizde döndük; salonun yan tarafından sahnenin dibine doğru konuşarak yürümeye başlayınca, başımızla onu takip etmek durumundaydık... bir güç gösterisiydi bu. "Böyle ilginç faaliyetleri bölmekten nefret ediyorum, ama bana katlanmanızı ve hayret verici bir öyküyü paylaşmanızı istiyorum. Size söz veriyorum ki sadece bir dakika sürecek ve ardından bu mükemmel gösterinin ikinci kısmının tadını çıkarabiliriz. Beyler, bu okulun kuruluşundan beri karşı karşıya kaldığı en büyük problemin çözümünü nihayet bulduk ve bu problemin ortadan kaldırılışına hepinizin bizzat tanık olmanızı istiyorum." Gülümsedi.

1) Selam, Selam, Bütün Çete Burada.

Artık kürsüye ulaşmıştı ve bir dirseğini sahte bir rahatlıkla sarı ahşaba dayadı: Aslında zemberek gibi gergindi. "Bazılarımız üçü çeyrek geçe müdür yardımcısının ofisinde buluşacaklar. Bu özel bir toplantı olacak. Dördü çeyrek gece bütün okulun şimdiki gibi burada toplanmasını istiyorum. Bu okul hasta oldu ve hastalıklı dalları kesip atmanın zamanı geldi." Yine gergin bir şekilde, yüzünü kırıştırarak gülümseyince onda İskelet Ridpath'ta Del'i dövmesinden hemen önce gördüğüm iblisin aynısını gördüm. "Şimdi sanırım birinci sınıftan iki öğrencimiz biraz sihir yapacaklar."

Broome okuldan sonra geniş bir kalabalığa gösteri yapmak, halkın önünde kol bacak kesmek ve Hıristiyanları aslanların önüne atmak ister gibi konuşmuştu. Öğrencilerin performanslarına karşılık kendi performansını sergilemek istiyordu. Gözlerinde parlamış olan iblis, şov dünyasında geçilmeyi kendine yediremeyen bir hırs ve kıskançlık iblisiydi. Tom ile Del usulca sandalyelerinden kalkıp Bay Broome'un yanından geçerek sahne basamaklarını çıktılar.

Broome bir kenara çekilip uzaktaki, büyük kapılardan birinin yanındaki duvara yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Kendi kendine gülümsüyordu. Tom ile Del perdeleri çekip kapadılar ve dakikalar boyunca hafif ayak sesleri ve dekor değiştirme seslerini işittik. Tekerlekleri üzerinde çekilen piyano kamyon gibi gürüldüyordu. Bir süre kumaş hışırtıları duyduk. Sonra perde kımıldadı ve yavaşça açılınca ortaya bir ayaklık üzerine yerleştirilmiş renkli bir tabela çıktı.

FLANAGINI VE NIGHT
İLLÜZYONİSTLER

Sahnenin aşağısında oturan öğrencilerin çoğu gülmeye başladılar.

Sahneye yayılmaya başlayan beyaz dumanlar kabarıp havada asılı kaldılar, sonra kirişlere ve ışıklara doğru yükseldiler ve tabelanın ortadan kaybolduğunu görebildik. Onun yerinde Tom Flanagan durmaktaydı; Hint işi yatak örtülerine benzeyen bir şeye dolanmış ve aynı kumaştan yapılma bir sarık takmıştı. Yanında siyah kadifeyle örtülü yüksek bir masa vardı ve masanın diğer tarafında Del ayakta durmaktaydı. Siyah bir smokin giymiş ve pelerin takmıştı. Yine kahkahalar patladı ve iki çocuk birlikte eğilerek selam verdiler. Doğrulduklarında duman artık tamamen kaybolduğundan, kaygıları yüzlerinden okunuyordu.

"Biz Flanagini ve Night'ız," dedi Tom makamlı bir sesle, gülüşmelere karşın rolünü oynamayı sürdürerek. "Bizler sihirbazlarız. Şaşırtmaya ve eğlendirmeye, korkutmaya ve haz vermeye geldik." Kadife örtüyü masanın üstünden çekince altından havalanan, ateş topunu ya da göktaşını andıran bir şey kafalarının iki metre kadar yukarısında söndü. Laker Broome bunu sanki bir at sineği kadar banal bir şeymiş gibi seyretti. "Ayrıca belki de iyi vakit geçirtmeye." Del omuzlarındaki pelerini masanın üstünden geçirince bir metrelik doldurulmuş bir tavşan yere yuvarlandı; o kadar gerçekçi ve tuhaf görünüyordu ki birkaç çocuk hayret nidaları attılar. Hepimiz bir an afalladık ve sonra Del tavşanı uzun kulaklarından birinden kavradığı gibi ayağında sektirerek omzunun üstünden arkasındaki karanlığa attı. Hareketlerinde içgüdüsel bir profesyonel zarafet vardı ve bu (ayrıca tavşanın doldurulmuş bir oyuncak olduğunu anlamak) hepimizi bu sefer onlara değil de onlarla birlikte gülmeye yöneltti.

Seyirciler arasından çocuklar seçerek çeşitli zekice kâğıt numaraları yaptılar; eşarplar ve halatlar kullanarak bir dizi numara sergilediler; bunlardan birinde Night iki futbolcunun attığı bir düğümden üç dakikada kurtulabileceğini kanıtladı; bir düzine gerçek buketi yoktan var ettiler.

Sonra Flanagini, Night'ı bir dolaba soktu ve dolabı kılıçlarla deldi ve Night içeriden tek parça halinde çıkınca, bir başka dolabı –bu seferki siyahtı ve Çin desenleriyle kaplıydı– öne itip Flanagini'yi içine soktu. "Konuşan kafa, namı diğer Falada," diye bildiren Night, dolabın sağlamlığını kanıtlamak için her tarafına sertçe vurdu. Vernikli bir paneli kapatıp Flanagini'nin vücudunu gizledi. Dışarıda kalmış sarıklı kafa sakin sakin bakmaktaydı. Night "İyi misin?" diye sorunca kafa sallanarak evetledi. En üst panel kapalıydı. Night uzun bir kılıç çıkardı, masanın bir gözünden aldığı bir portakalı havaya attı ve kılıcı savurarak portakalı ikiye böldü. "İyi bilenmiş bir samuray kılıcı," dedi kılıcı esneterek. "Ölümcül bir dövüş aleti." Kılıca havada tekrar ıslık çaldırdıktan sonra iki panelin bağlantı yerine yanlamasına yerleştirdi. Ellerine siyah mendiller doladı ve kılıcı yarığın içine itti; kılıç orada bir engelle karşılaşmış gibiydi. Night duraklayıp mendilleri avuçlarına daha sıkı sardıktan sonra ellerini tekrar kılıca koydu ve itti. Homurdanıp yine itti. Kılıcın ucu dolabın diğer tarafında belirdi ve Night onu çıkarıp mendillerden biriyle sildi. Sonra dolabın alt kısmını iterek, üst kısmından tamamen ayırdı. Alt kısmın panelini açarak Flanagini'nin vücudunun boyundan aşağısını seyircilere gösterdi. "Ölüm dansı," diyerek kılıcın kenarıyla dolabın yan tarafına tıklattı. Hint kıyafetli vücut bir an kasıldı ve titredi. "Konuşan kafa." Üst kısmın soluna geçip paneli açtı. Flanagini'nin kafası sarığın altından bakıyordu.

Night "Büyünün ilk kuralı nedir?" diye sorunca havadaki kafa yanıtladı: "*Yukarısı nasılsa aşağısı da öyledir.*" "Peki büyünün ikinci kuralı nedir?" diye sordu Night. "*Fiziksel dünya gösterişli ama önemsizdir.*" "Peki büyünün üçüncü kuralı nedir?" "*Gerçeklik son sınırdır.*" "Peki kütüphanede kaç kitap var?" Tom Flanagan'ın tanıdık sesi "Hatırlamıyorum," deyince sanki büyülenmiş gibi kahkahayı bastık. Night iki paneli da kapatıp dolabın alt kısmını tekrar üst kısmının altına getirdi. İki paneli de açınca Tom tek parça halinde dışarı çıktı.

Ortalık alkıştan inledi.

"Sadece bir illüzyon," dedi Night, "hoş, heyecanlı, eğlenceli bir amme hizmeti."

("Am" hecesi birkaç kıkırtıya yol açtı.)

Night dikeldi; siyahlar içinde çok ciddi duruyordu.

"Ama illüzyon olan şey gerçek de olabilir, ki büyünün dördüncü kuralı budur, bir anda belirip kaybolan şimşek gibi, bir sihirbazın gülümseyişi gibi."

(Sahneye tekrar beyaz duman yayılmaya başladı.)

"Ve insanoğlunun düşleri ve en derin fantezileri, bu gerçek illüzyonlar, büyünün en gerçek vatanıdır. Tıpkı zihnin kapılarının..."

(Konferans salonunun yan tarafındaki büyük kapılar birden tıkırdayarak ardına kadar açıldı. Gerideki, birkaç sıra ardımdaki çocuklardan biri bağırdı.)

"...açılması rüyası gibi."

(Kollarını iki yana açtı.)

"Zihin açılır, omuzlar açılır, vücut açılır. İşte o zaman bizler..."

Kapılardan içeri beyaz değil sarı ve yağ gibi dumanlar yayıldı.

Del sihirbaz gibi konuşmayı kesip kapılara baktı. Yüzü lastik gibi oldu. Profesyonel sihirbaz rolünü bırakıp şaşkın, on dört yaşında bir çocuğa dönüştü. Konferans salonunda kıyamet kopmasından bir saniye önce Tom'un, Flanagini'nin de bir şeye bakmakta olduğunu ve onun da dona kaldığını fark ettim. Ama açık kapılara bakmıyordu: Konferans salonunun arka tarafına bakıyordu dosdoğru... çok yukarı bakmaktaydı, herhalde tavana yakın bir yere.

Bay Broome açık kapıların önüne bir adım attı, görülecek şeyleri gördü ve ardından dönüp şimdi sahnede önemsiz duran küçük çifti gösterdi. "Bunu siz yaptınız!" diye haykırdı.

"Haklısın," dedi Tom bana Zanzibar'da. "Dışarıyı ancak birkaç saniye sonra gördüm. Öylece durmuş, Del'in son kelimeyi söylemesini bekliyordum. 'Uç.' Bunun dışında bütün konuşmayı yapmıştı ve onu da deyince havada yükselip herkesi şaşırtacaktı. O kapıları açmanın yolunu haftalar önce bulmuştuk ve Del havalanmayı başarabilirse birinci kapıya kadar uçmayı deneyip sonrasında yürüyerek dışarı çıkacak ve gösteri bu şekilde sona erecekti. Son sözcüğü, 'uç' sözcüğünü bekleyip duruyordum ve korkudan kaskatı kesilmiştim... ama sonra konferans salonunun arka tarafına bakınca beni çok daha fazla korkutan iki şey gördüm. Bunlardan biri İskelet Ridpath'tı. Korkunçtu. Sırıtıyordu. İri bir yarasa veya dev bir örümcek gibiydi... felaket bir şeydi. Gördüğüm diğer şey ise bir saniye sonra belirdi, sanki Ridpath'la ben birlikte çağırmışız gibi. Alev alev yanan bir çocuktu... cayır cayır yanıyordu, alevler sanki içinden boşanıyordu, orada olmaması gereken alevler. Ona ağzım açık bakakaldım ve yanan çocuk ortadan kayboldu. Ayakta kalmayı nasıl başardım bilmiyorum. Laker Broome bize bağırmaya başlayınca aşağı baktım

ve Del'in gördüğünü gördüm, bütün binanın yandığını. Yayılan dumanları ve yükselen, sıçrayan alevleri. Tekrar dönüp İskelet'e baktım, ama gitmişti bile... belki zaten hiç orada olmamıştı. Sonra kızılca kıyamet koptu.

20

Laker Broome'un haykırışı bir an herkesin, hem sihirbazların hem de seyircilerin donakalmasına yol açtı, hemen önce bağıran çocuğun bile. Sonra bu anlık sessizlik bozuldu... sessizlik sırasında korkunç bir yangının berbat hışırtılarını, çatırtılarını duymuştuk. Herkes ayaklanıp sandalyeleri devirerek iki kapıya doğru koştu. Laker Broome "Herkes dışarı! Herkes dışarı!" diye bağırıyordu.

Kapılara belki beş çocuk ulaşmışken Bay Thorpe "Durun!" diye bağırdı. Kapılar cehennem gibi olmuştu; hepimiz yığılmış, itişe kakışa çıkmaya çalışıyorduk, çıkan çocuklarsa çığlıklarla tekrar içeri girmeye çalışıyorlardı. Bay Thorpe "Gerileyin," diye bağırarak çocukları tutup çekerek tekrar içeri sokmaya başladı. Sonra sıcağı hissettik, izdiham halindeki kalabalığın birden topluca gerilemesiyle, en arkadaki küçük çocuklar düştü.

Kapıların önü açılınca salonun iki metre kadar yakınında alevlerin yükseldiğini gördük... dışarısı alevlerden oluşma bir dünya gibiydi. Alevler eski ahşap binayı tamamen kaplamışlardı. Kısa ve kalın taretlerden biri yan yatmış, devasa alev kütlesinin üstünde dalgıç gibi asılı duruyordu.

Çıkıp da sonra güç bela geri dönen çocuklar kapıların yanında durmuş, şaşkın ve kızarmış ve ürkmüş görünüyorlardı. Bunların bir tanesinin, Wheland adlı bir ikinci sınıf öğ-

rencisinin artık kaşlarının olmadığını hayretle fark ettim... suratı pembe bir soyulmuş yumurtaya benziyordu.

"Seni *geri zekâlı*," dedi Thorpe, müdüre öfkeyle. "Görmedin mi? Senin yüzünden az kalsın hepsi ölecekti."

Broome ona vahşice baktıktan sonra ikinci sınıf öğrencisinin omzunu kavradı. "Dışarıda ne gördün Wheland?"

"Sadece alevler efendim. Ön taraftan çıkmalıyız."

Bay Thorpe, Bayan Olinger'a ofise gidip itfaiyeyi aramasını söylüyordu... "Çabuk!"

"Yan taraftan çıkamadın mı?"

"Çalılar yanıyor. İki tarafta da. Oradan çıkamayız."

Wheland böyle deyince herkes koridor kapısına hücum etti. Burası konferans salonunun yan kapılarından çok daha dardı ve birkaç saniye içinde, hırgür eden çocuklarla kaplandı. Terry Peters'ın Johnny Day diye bir ikinci sınıf öğrencisine çarpıp yere düşürdüğünü, sonra Derek Brown'u onun üstüne attığını gördüm. "*Basgitarım!*" diye cırladı Brown. Uzun boylu son sınıf öğrencilerinin arasından geçerek sahneye ulaşmaya çabaladı. Bir sürü çocuk haykırıyordu. Bayan Olinger'ın o dövüşen kalabalığın ortasında kaldığını, telefona ulaşamadığını dehşetle gördüm.

Sonra konferans salonuna duman dolduğunu fark ettim.

"O kapıları kapamalıyız," diye seslendi Tom sahneden. Hint giysilerini çözerek çıkarıp aşağı atladı. Bay Thorpe ona yardıma koştu.

Bay Ridpath faydasız emirler veriyordu bağırarak. Diğer öğretmenler Tom ile Bay Thorpe'un ne yaptıklarını görünce koşarak geldiler. Kapılara ulaşma çabasıyla çocuklara metal bir sandalyeyle vuran bir son sınıf öğrencisinin etrafından eğilerek dolanıp, kapıları kapamalarına yardıma çalışmaya gittim.

Konferans salonunun o tarafında dumanlar iyice kesifleşmişti bile. Bay Thorpe'a sürtününce "Şunu tutup çek," dedi. Kastettiği kapının metal sürgüsüydü ve çok sıcaktı. Bay Fitz-Hallen "Halatlar," diye mırıldanınca Tom "Onları kullandık..." dedi, "sahne arkasından çekebilmek için: Arka pencereden giriyorlar..."

Bay Thorpe "Lanet olsun," diye mırıldandı ve bir süre kapının hemen arkasını araştırıp halatları içeri çektik. Hepimiz solumakta zorluk çekiyorduk; gözlerimizle boğazlarımıza kaçan duman asit gibi yakıyordu. "Hepsi bu kadar," dedi Tom. Kızgın dumanların arasından, eskiden spor salonu olan binanın bir alev duvarına dönüştüğünü görebiliyorduk: Artık iki tareti de yıkılmıştı ve o yanan kütlenin tam ortasından daha da siyah bir duman sütunu yükseliyordu. Yaklaşan alevlere karşı kapıları hemen kapadık.

Arkama dönünce, devrilmiş sandalyelerin arasından sendeleyerek geçen Del'e çarptım. "Göremiyorum," dedi. Tıkanmış kapı eşiğindeki çocuklar çığlık atmayı sürdürmekteydiler. Del bir sandalyenin yukarı dönük ayaklarına takılıp düştü.

Sonra Tom mucizevi bir şekilde yanımda belirerek Del'i kaldırdı. "*O kapıdan kimse geçemez*," diye bağırdı kulağıma. "Sahneden geçerek dışarı çıkabilirler."

"Ekipman," dedi Del. "Dışarı çıkarmalıyız."

"Çıkarırız," dedi Tom. "Haydi oraya çık... daha iyi görürsün. Orada daha az duman vardır." Del'i neredeyse taşıyarak götürüp sahnenin üzerine çıkardı. Del sendeleyerek ilerleyip, kurtarmak istediklerini el yordamıyla buldu.

"İskelet nerede?" dedi Tom yüzümün yakınından. Yüzü yağlı ve lekeliydi, gözleri bembeyaz görünüyordu.

"Burada değil."

"Onları şu kapıdan uzaklaştırmalıyız," diye bağırdı. Bay Broome'la Bay Ridpath konferans salonunun diğer tarafında bağırıyor, kapının önünde toplanmış çocukları birer birer geriye çekiyorlardı. Bay Fitz-Hallan dumanların arasından çıkıp, kollarında bir çocuğu taşıyarak yanıma geldi. "Sahne kapısı," dedi. "Bazıları bayılıyor. Birkaçı yaralı." Bayan Olinger onun ceketinin yakasına tutunuyordu. Fitz-Hallan "Döneceğim," diyerek sahnenin üstüne tırmandı. Çocuğu kucağından indirdi ve resmiyeti bir yana bırakıp Bayan Olinger'ı yukarı çekiverdi.

Hollis Wax konferans salonunda çığlık çığlığa koşuyordu. Derek Brown'un bir sandalye yığınının arasından ağlayarak doğrulduğunu gördüm. Wax, Flanagan'la öğretmenlerin kapamayı başardıkları kapılara saldırıp geri sıçrayınca yumruklamaya başladı. "*Sıcaklar!*" diye haykırdı. "Yanacaklar!"

Tom insanı kör eden dumanların içinde bir yarasa gibi ilerleyerek ona doğru atılınca, Wax hemen sahneye doğru koşmaya başladı. Sonra Tom'un Brown'u bana doğru sürüklediğini hayal meyal gördüm.

"Onu sahneye çıkar," deyince Brown'u koltuk altlarından tutup omuzlarını sahnenin üstüne çektim. Sonra bacaklarını kaldırıp onu yere yatırdım. "Onu dışarı taşı," diye seslendi Tom bir yerlerden. Bay Fitz-Hallan'ın başka bir çocukla birlikte bana doğru geldiğini görebiliyordum: Arkasında birbirlerine tutunup iki sıra halinde hıçkıra hıçkıra yürüyen öğrenciler vardı, öndekiler Bayan Olinger gibi ona sımsıkı yapışmışlardı. Sahnede, İngilizce öğretmeninin yanında kalkıp Brown'u çeke çeke kapıdan geçirdim ve koridora çıkardım. O güneşli koridorda bile ince dumanlar salınıyordu. "Basgitar," diye inledi Brown, doğrulup gözlerini ovuşturarak. Korido-

run diğer ucunda duran Hollis Wax geriye bakıyordu. Tom'la Fitz-Hallan yanıma geldiler, Wax bizi gördü ve Fitz-Hallan ona el sallar sallamaz çocuk koşmaya başladı. "Hepiniz," diye seslendi Fitz-Hallan, "Wax'ı takip ederek dışarı çıkın ve otoparkta bekleyin."

Tam biz tekrar içeri girerken Bay Ridpath koridora iki büklüm çıktı. Öksüren çocuklar ve öğretmenlerden oluşan küçük bir grup da hemen onun arkasından dışarı fırladı. Ridpath "Yapamayacağım..." dedikten sonra öksüre tıksıra iyice eğildi. "Dışarı," diye talimat verdi Fitz-Hallan. Ama Tom geri dönmüştü bile... karanlık sahneyi kayarcasına geçtiğini gördüm. Brown, Bay Ridpath'ın elini tutup, Wax'ın geçtiği koridorda elinden geldiğince hızlı ilerlemeye başladı. Tom'un ön sahneden atlayıp da dumanlı bir kaos ortamına dönüşmüş olan konferans salonuna geri döndüğü anda, bir sandalyeyle kendine yol açmaya çalışmış olan çocuk kapıdan dışarı fırladı.

Sahnede soluk almadan, yavaşça yürüdüm. Gözlerim yanıyordu. *Basgitar,* diye düşündüm ve sonra sahnenin piyano dışında bomboş olduğunu fark ettim. Spor salonu binası dünyanın sonu gelmişçesine gürlemekteydi. Bay Broome sahneye yanıma sıçradı. "Sen," dedi. "Bu binayı hemen terk etmeni emrediyorum."

Konferans salonuna bakınca kapıların yandığını gördüm. İçerisi saunadan sıcaktı. Koridor girişinin önünde yirmi kadar çocuk üst üste yığılmış yatıyorlardı. Bay Weatherbee dumanların arasında eğilmiş, iki çocuğu bana doğru sürüklüyordu. Aşağı atlayıp sahneye çıkmalarına yardım ettim. Çatlak bir sesle "Burada daha fazla kalamayız," deyip platforma çıktı ve çocukları bileklerinden kavrayarak arka kapıya yöneldi. Oraya ulaştığında sürünüyordu.

Tom ile Fitz-Hallen baygın çocukları o yığından çekip çıkarıyorlardı. Aşağı atladığım anda dış kapılar parçalandı. Sanki bir alev makinesiyle içeri ateş püskürtüldü. Konferans salonunun zemininde giderek yayılan siyah izler belirdi anında.

"Kalksana Whipple," diye seslendi Bay Broome. Başımı kaldırıp bakınca, onun sahnenin kıyısında acemi bir aktör gibi düştü düşecek durduğunu görüp şaşırdım. "Beykın gibi kızaracaksın. Yerden kalk."

Yangının gürültüsü içinde siren sesleri duydum.

Bay Broome "Herkes dışarı! Hemen! Hepiniz çıkın!" diye bağırdı. Bay Whipple kaldıramayacağım kadar ağırdı. Nefes alınca yakıcı duman genzime doldu; dizlerim döndü ve Bay Whipple'ın pelte gibi karnının üstüne yığıldım. Tom yanımda belirdi, baygın çocuklardan birini taşıyordu.

"Dışarı! Dışarı!" diye haykırdı Bay Broome.

Sahne perdeleri tutuştu, yerde yatarken incecik kağıtlar gibi kavrulup yok olduklarını gördüm. Bay Fitz-Hallen altı metre ötemde dizlerinin üstüne çökmüş haldeydi. Bay Whipple'ın karnı guruldadı ve ardından yan dönüp başımın bir metre ötesine kustu. Tom'un bir elini ağzına bastırdığını görebiliyordum ve Bay Fitz-Hallan'ı kolundan çekerken hırıltıyla soluduğunu duyabiliyordum. Sonra siyah parlak kıyafetli dev bir figür üstüme eğilip beni kaldırdı. Adam duman kokuyordu.

21

Bir Kahramanın Doğuşu

İtfaiyeci beni otoparka taşıdı; dört kamyon, spor salonunun kalıntılarıyla konferans salonunun yan tarafına kavisli

sular fışkırtıyordu. Adam beni kamyonlardan birinin yanında çimenlere bırakınca sürünerek biraz doğruldum. Bay Fitz-Hallan peşinden Tom'u sürükleyerek otopark çıkışından çıkartılıyordu. İkisi de çizgi romanlardaki çılgın bilim adamlarına benziyorlardı, yüzleri siyah lekelerle kaplıydı, giysilerinden duman tütüyordu. Arkalarından sıra halinde gelen itfaiyeciler son çocukları taşıyorlardı: Artık yirmi değil yalnızca beş altı çocuk vardı. Bay Whipple'ı sırtlanmış taşıyan kızarmış yüzlü bir itfaiyeci sendeliyordu.

Yokuştan aşağı siren çalarak gelen bir ambülans yan kapının önünde durdu. Görevliler atlayıp arka kapıları açarak sedyeleri çıkardılar. Ayağa kalkmayı başardım. Morris, Sherman, Bobby Hollingsworth ve diğerleri otoparkın aşağısındaki çimenlikte birbirlerine sokulmuş, kavisli suların spor salonunun içinde kaybolmasını seyrediyorlardı. Morris'in yüzünde kırmızı izler görebiliyordum... birisi ona bir cisimle vurup kafa derisini yarmıştı. Kanla kaplı yüzüne karşın yiğit ve sakin görünüyordu; birden şoka girip ağlamaya başladım.

"Geçti," dedi Tom. Bir kez daha mucizevi bir şekilde yanımda belirmişti. "Demin etrafa baktım, sanırım herkes iyi. İskelet Ridpath'ı gördün mü?"

Gözlerimi sildim. "Burada olduğunu sanmıyorum."

"Şey, bence burada," dedi Tom. Döndü ve otoparkın arka tarafında, Bay Broome'un çevresinde toplanmış olan öğretmenlere doğru gitti. Müdür konferans salonunda herkesten çok kalmış gibi görünüyordu... suratı neredeyse simsiyahtı. Gofre kumaştan ceketinde is lekeleri vardı. Tom'u görmezlikten gelerek Bay Thorpe'a nutuk çekmeyi sürdürdü. Yanında uzanan Doberman'ı bitkindi ve o da kül kaplıydı. Köpekten yayılan duman, yanan tahta ve eriyip bükülen metal kokularını –ta

durduğum yerden– alınca herhalde benim de öyle koktuğumu fark ettim. "Bana sigara içen bir çocuk yoktu diyemezsin," diyordu Bay Broome. "Taretlerden birinde başladı. Çok net gördüm. Bu çocukları her gün neye karşı uyarıyoruz?" Biraz sendeleyince Bay Thorpe onu dirseğinden tuttu. "Konferans salonundaki bütün çocukların listesini istiyorum. Böylece suçluyu buluruz. Bir liste çıkar, hepsini teker teker kontrol et..."

"Bay Broome," dedi Tom.

Bir itfaiyeci koşarak yanımızdan geçti, ardından bir başkası.

"Adamlar çalışıyor," dedi Bay Broome. "Ayak altında dolaşma."

"Steve Ridpath bu sabah okulda mıydı?" diye sordu Tom.

"Evine yolladım."

"Evde," dedi Bay Ridpath öksürerek. "Arabayı aldı. Tanrı'ya şükür."

"Del'i okuldan atacak mıydınız?" diye sordu Tom.

"Hıyarlık etme," dedi Broome. "İşimiz var. Bizi rahat bırak haydi."

Polis üniformasına benzer bir kıyafet giymiş iri yarı bir adam çakılların üstünden yürüyerek gelip Tom ile benim yanımızda durdu. Omzundaki armada *Şef* yazılıydı. "Buranın müdürü kim?" diye sordu.

Bay Broome kaskatı kesildi. "Müdür benim."

"Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Tabii, yardıma sonuna kadar hazırım," diyen Bay Broome, şefin peşinden otoparkın ortasına gitti.

"Del nerede?" diye sordu Tom. "Del'i gördün mü?"

"Bir *ölü* mü?" dedi Bay Broome yüksek sesle, bu sözcüğü ilk kez duyuyormuş gibi.

Az önce yanımızdan koşarak geçen iki itfaiyeci, bir sedye üstünde bir ceset taşıyarak yan kapıdan çıkıyorlardı.

"Ceketindeki etikette Flanagan yazıyor," dedi polis şefi.

"Flanagan ölmedi," dedi Bay Broome rahatlayarak. "Flanagan kesinlikle aramızda. Konferans salonundan çıkmasına bizzat yardım ettim."

"Yo, hayır," dedi Tom, ama müdürün yalanına itiraz etmek için değil. Bay Fitz-Hallan'la Bayan Olinger, hemen arkalarında Bay Thorpe ile birlikte ambülansın kapısına varmışlardı bile. Dumandan bayılan dört çocuk, taşıtın beyaz metalik iç kısmındaki kuşeti andıran sedyelere uzanmış inlemekteydiler. Spor salonunun son kalıntılarının çatırdayarak çöktüğünü işittim. Seyreden çocuklar havai fişek atılıyormuşçasına bağrıştılar. Bay Fitz-Hallan eğilip battaniyenin ucunu hafifçe kaldırdı. Usulca söylediği iki üç kelimeyi duyamadım.

"Adamları rahat bırak da işlerini yapsınlar Flanagan," diye bağırdı Bay Broome.

Üstü örtülü cesedi kaldırıp ambülansa sokarlarken, deri kılıfı kömür haline gelmiş sürgülü hesap cetveli, sedyenin kenarından aşağı kayıp beyaz çeliğe çarparak sekti.

Carson'daki ilk senemden aklımda kalan üç görüntüden sonuncusu bu işte... aslında karma bir görüntü. Dave Brick'in sürgülü hesap cetvelinin ambülans kapılarının alt kısımlarına tangırdayarak çarpması, çocukların spor salonunun son nefesini verişine sevinmeleri, Bay Broome'un sabırsızca bağırması: Bütün o alaycı kibarlığın vardığı nokta buydu işte. Ölü bir çocuk, birkaç bağırış, bir zırdelinin haykırışı.

Tom ile ben, Del'i okulun önündeki çimenlikte oturur halde bulduk. Sihirbazlık ekipmanına, basgitara ve Phil Han-

na'nın baterisine bekçilik ediyordu; Tom hayatlar kurtarırken o bütün bunları dışarı çıkarmayı başarmıştı. İtfaiye kamyonlarıyla ambülansın gelişini seyretmiş, ama otoparka inmeye cesaret edememişti, Brown'un basgitarı çalınır diye. "Onun için çok önemli gibiydi," dedi. "Hem zaten herkesin öksürüşlerini ve bağrışmalarını duyabildiğimden, iyi olduklarını anladım." Tom'un yüzüne, sonra benimkine baktı. "Hepsi iyiler, değil mi?"

Tom yanına oturdu.

22

Mezuniyet

Dört öğretmen, ki aralarında Bay Fitz-Hallan'la Bay Thorpe da vardı, duman yuttukları için o geceyi hastanede geçirdiler; yirmi dört çocuk da. Şehrin en büyük gazetesinin sabah baskısının manşetinde "OKUL MÜDÜRÜ 100 ÇOCUĞU KURTARDI" yazılıydı. Alt manşetteyse "*Birinci Sınıf Öğrencisi Öldü*," deniyordu. Okuldan atılma ve hırsızlık meselelerinden bir daha bahseden çıkmadı, sanki yangın bu konuları halletmiş gibi.

Hem zaten bahsedecek kimse yoktu: Yılın geri kalanındaki dersler iptal edildi ve öğretmenler yangın gününe kadarki notların ortalamalarını alarak son notları verdiler. Çocukların birçoğu Laker Broome'un okulun neredeyse tamamını tek başına kurtardığı haberine pek inanmadılar, çünkü gazeteler bu karmaşık olayı, bizzat yaşayanlara göründüğünden daha basit gösteriyorlardı. Ama Tom Flanagan'ın yaptıklarını hatırlıyorlardı; sadece yönetim kuruluyla velilerin çoğu gazetelerin tamamen doğruyu yazdığını farzettiler. Okul müdürünün kriz anında bekledikleri gibi davrandığına inanmak istiyorlardı.

Diploma töreninden sonra çimenlikte düzenlenen partide bir haber fotoğrafçısı Bay Broome'un fotoğrafını çekti. Başımızı tepeye, liseye doğru kaldırıp baktığımızda, eskiden spor salonunun bulunduğu yerde dev bir çukurun durduğunu görebiliyorduk. Ebeveynler ve öğrenciler çimenlikte geziniyor, garson kızların baktığı uzun masalardan sandviçler alıyorlardı. Az önce yanlarından ayrıldığım ebeveynim, Başkan Eisenhower'ın son kabinesinin bir üyesinin bize çok çalışıp daha iyi bir Amerika inşa etmemizi rica ederken üstünde durduğu derme çatma sahnenin yanında, Morris ve Howie Stern ve onların ebeveynleriyle birlikte küçük bir grup oluşturmuş, ayakta durmaktaydılar. Bay Broome'un fotoğrafı çekilirken tesadüfen yanındaydım ve adam yürüyerek uzaklaşınca Bay Broome bana yüzünde anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Okulumuz hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Birkaç ay sonra ikinci sınıfa geçeceksin. Sorumlulukların artacak."

Bir an bakıştık.

"Büyük adamlar olacaksınız. Hepiniz." Yüzündeki derin kırışıklar bile değişmiş, azalmıştı. Epey sakinleştirici almış olduğunu ancak yıllar sonra akıl ettim.

Ona veda edip arkadaşlarımla ebeveynimin yanlarına döndüm. Tom ile annesi, yanlarında Del ve Hillmanlarla birlikte yanımdan geçtiler. Tom ile Del o kalabalığın ortasında, yanlarında bir anne ve vaftiz ebeveyni varken bile yalnız görünüyorlardı. Laker Broome onları hiç görmeden arkalarına bakarak, bir sandviç tepsisine gülümsedi.

"Hatırlamak mı?" dedi Tom, Zanzibar'da. "Ne konuşuyorduk hatırlıyorum tabii. Del ile birlikte Gölgeler Diyarı'na gitmemin hazırlıklarını yapıyorduk. Annem uçakla gitmemi istemi-

yordu, bu yüzden trenle gidecektik. Eğlenceli gelmişti... Phoenix'ten bir trene atlayıp bütün ülkeyi geçmek.

"Neden gitmek istiyordun?" diye sordum.

"Tek bir sebebi vardı," dedi Tom. "Del'i korumak istiyordum. Korumam gerekiyordu."

Bar taburesinde dönüp boş odayı gözden geçirdi. Pencerelerden giren ışık, diğer uçtaki sahneyi spot gibi aydınlatıyordu. Tom geri kalanını söylerken bana bakmak istemedi.

"Gitmesini engelleyemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden onunla gitmem gerekiyordu."

Boş sahnedeki sarı bir hüzmeyi, sanki orada bir hayal görmeyi umarcasına seyretmeyi sürdürerek iç geçirdi.

"Gerçekten bilmediğim bir şey vardı. Ama bilmeliydim. Okul da Gölgeler Diyarı'ydı."

Sonrasında aylar boyunca, neredeyse iki yıl boyunca, başka barlarda ya da otel odalarında, başka şehirlerde, başka ülkelerde, nerede görüşme fırsatı bulduysak şöyle dedi: *Daha sonra olanları anlatayım sana.*

BÖLÜM İKİ

Gölgeler Diyarı

İşte yine büyük anlatı ağacının dibindeyiz, burada öyküler... her yere gidebilirler.

Roger Sale, *Masallar ve Sonrası*

I

Kuşlar Eve Geldi

Del yolculuğun ilk günü boyunca sessizdi...

1

Del yolculuklarının ilk gününde sessizdi, Tom sonunda onu konuşturmaya çalışmaktan vazgeçti. Trenin pencerelerinden geçip giden engin, ıssız manzaradan ne zaman bahsetse Del homurdanmakla yetiniyor ve Coleman Collins'in kendisine postaladığı iki yüz sayfalık bir el yazması teksirine iyice gömülüyordu. Bu el yazması Üçlü Çapraz Deste Karması diye bir şeyle ilgiliydi. Homurtular dışında çöl manzarasıyla ilgili tek yorumu "Bir milyon kovboy şapkasına benziyor," oldu.

Bu arada Tom bir Rex Stout dedektiflik romanının cep kitabı edisyonunu okudu, vagonlarda yürüyüp diğer yolculara baktı... çoğu yaşlı insanlarla bebekli genç kadınlardılar, etraflarında bronz tenli geveze askerler ağızlarını yaya yaya şiveli

konuşuyorlardı. Barı ve yemek vagonunu dolaştı. Tom oturup hiç karışmadan onları seyretti. Çöl her şeyi kaplıyor gibiydi, gün ve tren ilerledikçe renk değiştiriyordu. Sarı ve turuncudan altın sarısı ve kırmızıya geçiyordu ve alacakaranlığın ufukları mavi ve griye boyamasından hemen önce alev kırmızısına döndü... kendini parlak bir gül pembesine boyayarak muazzam bir şekilde aydınlandı. Bu nefes kesici manzara sadece bir an sürdüyse de, o anda sanki bütün dünya tutuşmuştu. Tom koltuklarına karnı aç bir halde döndüğünde Del diyagramlarla dolu bir sayfadan başını kaldırıp "Zavallı Dave Brick," dedi. Demek o da görmüştü.

Etraflarına gece çöktü ve pencereler onlara kendi yüzlerini, bulanık genel hatlarıyla geri verdi.

"*Lanet olsun,*" diye mırıldandı Tom, neredeyse ağlamaklı bir halde: Göğsüne sıkışmış karmaşık hisler dizginlenemeyecek kadar yoğundu. Konferans salonunun dumanlı cehenneminde Dave Brick'i bir şekilde gözden kaçırmıştı, herhalde yanından defalarca geçmişti ve onu orada, arkalarında, tekerleklerin her *takırtısıyla* biraz daha gerilerinde kalan ülkede bırakmıştı. İlerleme, ileri itilme hissi, Del'in havalanmasından önce onun evinin önünde o öğlen vakti kapıldığı tehdit hissi kadar güçlüydü... hiç bilinmeyen bir hedefe paket gibi gönderilme hissiydi. Kirli pencerede kendi yumuşak bakışlarıyla, yaşlı gözleriyle karşılaştı ve yanından karanlığın iç karartıcı bir ünlem işaretini andıran bir telgraf direği şeklinde sarsılarak geçtiğini gördü.

"Sen çok şey yaptın," dedi Del.

Tom "Tabii," diye homurdanınca Del diyagramlı sayfalarına geri döndü.

Yirmi dakika daha geçtikten sonra, ki bu süre içinde Del iskambil kâğıtlarını okşadı ve Tom açığa vurmaktan korktu-

ğu duygularını dizginlemeye çalıştı, Del başını kaldırıp dedi ki: "Hey, akşam yemeği vakti epey geçmiştir. Bu trende yemek yiyecek bir yer var mı?"

"İleride bir restoran vagonu var," dedi Tom. Saatine bakıp da dokuz olduğunu görünce irkildi: *Bir şeyleri geride* bırakmaya çalışırken zaman ne çabuk geçmişti.

"Harika," diyen Del ayağa kalktı. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Karnımızı doyururken okuyabilirsin."

"Baktığın şeylerin hiçbirini anlamıyorum," dedi Tom, koltukların arasından ön vagona doğru yürümeye başlarlarken.

Del omzunun üstünden ona sırıttı. "Eh, bunu da anlamayabilirsin. Bambaşka bir şey," diyerek Tom'u meraklandırdı.

Onları kim görse aynı okula gittiklerini anlardı. Mavi Gant gömlekleriyle ve kısa saçlarıyla, dokunaklı bir şekilde genç görünüyor olmalıydılar; trendeki başka hiç kimseye benzemiyorlardı. Her istasyonda trene tozlu giysili, çökmüş şapkalı ve mukavva valizli kovboylar binmişlerdi. İstasyonların Gila Bend, Edgar ve Redemption gibi isimleri vardı ve çöldeki kahverengi ahşap kulübelerden ibarettiler.

Restoran vagonunda Tom'un ilk fark ettiği şey burada, bu trende kendisinin ve Del'in ne kadar tuhaf göründükleri oldu. Daha içeri girdikleri ilk anda kendini korunmasız hissetti. Çocuklu kadınlar, askerler, kovboylar onlara gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Tom üniformalı ve on yaş büyük olmayı istedi. Birkaç kişi gülümsedi: Sevimli olmak iğrençti. Yolculuğun geri kalanı boyunca en azından Del'inkinden farklı renkte bir gömlek giymeye karar verdi.

Del küçük bir yan masaya kuruldu, tabağındaki peçeteyi çekiverdi ve mönüyü garsona bakmadan aldı. Özel bir mese-

lede odaklanmış olduğundan, bakışları fark etmemişti bile. "Ah, Benedict usülü yumurta," dedi. "Harika. Sen de ister misin?"

"Ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi Tom.

"Öyleyse bir dene. Muhteşemdir. En sevdiğim yemektir."

Garson geri dönünce ikisi de Benedict usulü yumurta ısmarladılar. "Kahve de," dedi Del, somurtkan bir yaşlı zenci olan garsona mönüyü ilgisizce uzatarak.

"Sütlü getireyim," dedi garson. "Kahve büyümenizi sekteye uğratır."

"Kahve. Sade." Tom'un gözlerinin içine bakıyordu.

"Ya sen evlat?" Garson bezgin yüzünü Tom'a çevirdi.

"Sütlü iyi olur sanırım." Del gözlerini devirdi. Tom "Kahve içiyor musun?" diye sordu.

"Vermont'ta evet."

"Her sabah prenslerle kuzgunlar altın fincanlarda getirir herhalde."

"Bazen. Bazen de Rose Armstrong getirir." Del gülümsedi.

"Rose Armstrong?"

"*Bizim* Rose Armstrong. Dur bakalım. Orada olabilir de, olmayabilir de. Umarım oradadır."

"Öyle mi?" Şimdi gülümseyen Tom'du.

"Öyle. Şansın varsa ne demek istediğimi görürsün." Del kucağındaki peçeteyi düzeltti, kimsenin kulak misafiri olmadığına emin olmak istercesine etrafa bakındı, sonra Tom'a dönerek "Cenneti ilk kez tatmadan önce belki de amcamın gönderdiği şeyi görsen iyi olur," dedi.

"Yaşımın tuttuğunu düşünüyorsan."

Del gömlek cebinden çıkardığı katlı bir daktilo sayfasını Tom'a uzattı. Bariz bir şekilde sırıtıyordu.

Tom kâğıdı açtı.

"Hepsini okumadan soru sorma," dedi Del.

Kâğıtta daktilo harfleriyle şunlar yazılıydı:

BÜYÜLER, GÖRÜNTÜLER VE İLLÜZYONLAR
(İki Öğrencime, İncelesinler Diye)
Neye Bulaştığımızı Bilin!

1. Seviye	*2. Seviye*	*3. Seviye*
Trans	Teatrallik	Uçuş
Ses	Yükseliş	Saydamlık
	Sessizlik	Değiştirilmiş Manzara
4. Seviye	*5. Seviye*	*6. Seviye*
Alev Penceresi	Koleksiyoncu	Hayaletimsi Varlık
Buz Penceresi	Zihinle Madde	Yaşayan Heykel
Ağaç Kaldırma	Zihin Kontrolü	Balık Solunumu
7. Seviye	*8. Seviye*	*9. Seviye*
Değiştirilmiş Zaman	İncitmek	Yeşil Orman
Yaratılmış Manzara	Küçük İblisler Çağırmak	İmparatorluğu
	İstenen Havai Fişek Gösterisi	

Tom okuduktan sonra başını kaldırdı.

"Tekrar oku."

Tom listelere tekrar baktı. "Anlamıyorum."

"Tabii ki anlıyorsun." Del'in tüm varlığı ışıl ışıldı.

"Her yaz bunlardan bir tane alıyor musun?"

Del hayır anlamında kafa salladı. "Bu ilk. Ama amcamı

Noel'de gördüğümde, seni getirirsem bana bir tasvir göndereceğini söyledi."

"Neyin tasviri? Yapabileceği şeylerin mi?"

"Bunlardan çok daha fazlasını yapabilir. Ama sanırım kastettiği bir sihirbazın yapabilmesi gerekenlerin tasviriydi."

"Heykelleri insana dönüştürebiliyor mu? O..." Tom listeyi taradı. "Manzarayı değiştirebiliyor mu?"

"Sanırım." Del güldü. "Bunların bir çoğunu gördüm. Hepsini değilse de çoğunu."

"Yani Rose Armstrong sana kahve getirirse, içeri baş aşağı girebilir mi? Baş aşağı bir fincan içinde baş aşağı duran kahveyle?"

Gülmeyi sürdüren Del hayır anlamında kafa salladı.

"'Neye Bulaştığınızı Bilin' kısmını sevmedim."

"Dedim ya, bazen ürkütücü olabiliyor."

"Ama tehdit gibi." Sonra aklına bir ay önce yanılsama olduğuna karar verdiği bir görüntü geldi: İskelet Ridpath'ın konferans salonunun tavanının beş santim altında, havada asılı duruşu, bir örümcek gibi sarkarak yaklaşan yıkımın tadını çıkarışı.

"Aslında tehdit değil," diye açıkladı Del. "Yukarıda bazen her şey normaldir, bazense..." Elini kâğıda doğru salladı. "Bazense bir şeyler öğrenirsin. Ah, harika, işte akşam yemeği geliyor."

Tom tabağındaki yumurtalardan birini yavaşça kesti, yumurta sarısının sosun daha uçuk sarısına boşaldığını gördü ve damlalar akıtan çatalını kaldırıp ağzına götürdü. "Vay," dedi yutkunduktan sonra. "Peki bu iş ne kadar zamandır sürüyor?"

"Hollandez sosu şişeyle getiriyorlar," dedi Del. "Ama genel olarak bir fikir sahibi olmuşsundur."

2

Yerlerken tren yavaşlayıp bir istasyonda durdu. Tom'un tek görebildiği metal bir su kulesiyle boyası dökük bir kulübeydi. Yine kıvrık şapkalı adamlar trene binmeyi bekliyorlardı.

Del dedi ki: "Bu seviyeler var ya, sanırım bazen bir seviyedeki her şeyi yapamasan da bir üst seviyedeki bir şeyi yapabiliyorsun. Örneğin bildiğin gibi yükselebiliyorum, ama Cole amcam bunu doğru şekilde konsantre olan herkes öğrenebilir diyor. *Ama ben aslında Birinci Seviye'deyim*, sesi bile yapamıyorum, sesimi fırlatamıyorum. Hâlâ öğrenmeye çalışıyorum. 'Trans' aynı hipnotizma gibi. Salaklar bile yapabilir. Teatralliğe gelince..."

Tom yalnız kovboyların sıra halinde geçip gitmelerini seyretti. Susamış görünüyorlardı. Kovboyları ne uğurlayan vardı, ne selamlayan.

"...bildiğin sahne gösterisi, nasıl yapılacağını bilmen yeter, mekaniğinin nasıl işlediğini..."

Uzaylılar gibiydiler, dünyayla bağları o kadar azdı ki, ama böyle kasabaların yörüngesindeydiler, ki buranın ismi Lone Birch'tü.

Sonra ansızın kovboyları unutmasına yol açan bir yüz gördü. Bütün keyfi kaçtı, içi kapkara ve buz gibi oldu.

"Anlarsın ya, o teatralliğin değersiz olduğunu düşünüyor, zaten kelimeden belli." Del ona merakla baktı. "Birden iştahın mı kaçtı?"

"Bilmem," dedi Tom. Masaya eğilip, dışarıda bekleyen yarım düzine adamın arasındaki morarmış suratı görmeye çabaladı.

"Bir arkadaşını mı gördüğünü düşündün? Lone Birch'te?"

"Arkadaşımı değil. Dışarıda İskelet'i gördüm sandım. Trene binmeyi beklediğini."

Del bıçağıyla çatalını bıraktı. "Ah. Benim de iştahım kaçtı." Gayet sakin görünüyordu. "Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bence gidip bir bakmalıyız. Emin olmak için. Ne kadar eminsin?"

"Oldukça. Ama onu bir an gördüm o kadar... sadece gözüme ilişti.."

Tren istasyondan ayrılmaya başladı.

"Ama öyle bir suratı..."

"Karıştırmak epey zor," dedi Tom. "Hı hı."

"Gidelim." Del masayı iterek kendini uzaklaştırdı. "Garsona hesabı öderim. Ben ön tarafa gideyim, sen arkaya git. Trenin ortasında sayılırız." Del derin bir soluk aldı ve trenin hareketleri yüzünden hafifçe sallandı. "Eğer oysa... amacım sana emir vermek değil... girdiğinde sana dönük halde oturuyor olabilir... ama belki sadece seyahate çıkmıştır..."

"Yanılıyor da olabilirim," dedi Tom. Del'in huzursuzlanmasına biraz sevinmişti. "Onu görürsem belki tekmeleyerek trenden atarım." Del korkusunu gösterdiğine göre, kendisininki artık öfkeye dönüşebilirdi. "Artık başlasak iyi olacak sanırım."

Başını geriye çevirerek "Ben de öyle dedim ya," diye anımsatan Del, garsona katlanmış bir on dolar uzattı.

Tom bir sonraki vagona girip yolculara baktı. Çoğu uykudaydı... iki koltuğa yayılmış annelerin üstüne bebekler uzanmıştı. Kasketlerini gözlerinin üstüne indirmiş uyuyan askerler domuz gibi horluyorlardı. Uyanık olan birkaç tanesi gaze-

telerinin üstünden ona göz attılar. İskelet Ridpath orada değildi.

Tom koridordan hızla geçip ağır kapıyı yana itti ve vagonların arasındaki sarsıntılı kısımda bir an durup kumlu camdan baktı. Bu kendi vagonlarıydı... İskelet trendeyse, Tom onun yakınlarında bir yere oturacağına öfkeli bir şekilde emindi. Bunu düşününce bağırsakları gevşedi. Ama koltuklarının arkasındaki koltuk boştu; pencereden görebildiği insanlar, konuştuğu ya da başıyla selamlaştığı kişilerdi. Kapıyı açıp içeri girdi.

Uykulu annelerden biri ona gülümsedi. Uzun vagon sıcak ve rahat geliyordu. Tom, İskelet gerçekten orada oturuyor olsa, sinirlerinin çığlığı basacağını, alarmlarının uluyacağını düşündü.

Geriye üç vagon kalmıştı. İskelet trene Tom'un kolaçan ettiği kısımdan bindiğinden, bir sonraki vagonda bulunma olasılığı yüzde otuzüçtü. Tom kendi vagonundan çıkıp bir sonrakinin kapısını iterek açtı.

Burada bütün ışıklar sönüktü. Tom kapıyı arkasından kapadı. Gözleri yavaşça karanlığa alıştı. Bu vagon neredeyse bomboş, böylece içindeki birkaç kişi trenlerde geceleri uyunması gerektiği şeklindeki ortak fikirlerini hayata geçirebilmişler. Bıyıklı ve kot pantolonlu bir adam uykusunda homurdanarak yüzünü koltuğun sert kumaşına iyice gömüyor. Tom hiçbirinin İskelet olmadığını hemen gördü. O adam gibi kıvrılabilmek, yüzünü bir koltuğa yaslamak ve başka bir yerde güvende olmak istiyor... sonra da dosdoğru yolcuların rüyalarının içine girdiğini, girilmezliği ihlal ettiğini hissediyor.

Önündeki, bir omzunu kaldıran adam, rüyasında dünya-

yı sarmalayan ve sivri kuyruğunun ucunu ağzında tutan yılanı mı görüyor?

İki sıra gerideki, çocuk gibi mışıl mışıl uyuyan, başını geriye yaslamış, dizleri ayrık adam, rüyasında Rose Armstrong gibi birini, aklından çıkmayan mükemmel bir kızı mı görüyor? Yoksa alnında bir mücevher, ağzındaysa bir anahtar bulunan, alev kuşaklı bir kara kurbağasını mı?

Peki ya şuradaki, rüyasında yıldızlı bir ormanda bir avcı... yayını germiş Orion olduğunu mu görüyor?

Veya bir avcı-kuşa dönüşen bir adam?

Sonra Tom onların rüyalarının içinden davetsizce geçmediğini, onların *rüyaları* olduğunu hissediyor; rüyada görülen bir rüya olduğunu. Ayakları yere pek basmıyor. Yolcuların horultuları ve kıpırdanmaları onu karanlık vagonun sonuna kadar taşıyor ve kapı elinin baskısıyla yana kayıyor. Tom terliyor, kafası örümcek ağlarıyla dolu... avcı kuşlarla... alev alev kara kaplumbağalarıyla...

Terliyordu, vagonların arasındaki sarsıntılı platformda terliyor ve başı dönüyordu ve Tom'a sanki zihni salınarak kontrolden çıkıyormuş, çıkagelebilecek herhangi bir fanteziye yem olacakmış gibi geliyordu. Daha önce hiç gitmediği bir yere gitti. *Rüyada görülmek?* O mu, aklı başında Tom Flanagan mı? Buna İskelet'i düşünmek yol açmıştı her nasılsa. Elini bir sonraki vagonun kapısına koyarken, yaptıkları ilk hesaba bakılırsa, İskelet'i bu vagonda görme olasılığının yüzde elli olduğunu fark etti.

Koltukların arasından uzun adımlarla yürüyerek, iki yana çabucak bakınarak, yüzleri kontrol ederek geçti, oysa düşmanı burada olsa ışık saçıyormuş gibi kendini belli edeceğine emindi. Koltukların arasında koşuşturan birbirinin aynısı

basma elbiseler giymiş on yaşlarında iki kız ona yol verdiler.

Tom kapıyı iterek yine esintiye çıktı. Hesaplarına göre İskelet'i bu son vagonda görme olasılığı yüzde yüzdü.

İşemesi gerekiyordu... sınav öncesi paniği gibiydi. Yutkundu ve Del'in sağ salim koltuğuna oturduğunu umdu, İskelet'in hayatlarından tamamen çıktığını düşündü. Tom kapının kolunu tutup itti. İskelet'in orada olduğunu biliyordu.

Ama hazırlıklı olduğunu sansa da yine şok yaşadı. Çünkü vagonun sonunda İskelet'in dar kafasının fare tüyüyle kaplı arka kısmıyla karşılaştı.

Artık gücü yok, dedi Tom kendine; bize bir şey yapamaz. Ondan korkmaya gerek yoktu. Bu durumda belki de Del haklıydı. Seni görmesine izin verme, sadece durumu anlayıp uzaklaş ve bir sonraki istasyonda ineceğini um.

Tom bunu az kalsın yapacaktı. Onu durduran, Del'in yanına dönüp de evet, o burada demek ve sonraki iki gün iki geceyi korku içinde geçirmek düşüncesi oldu. Kendisiyle Del'i yatak vagonlarında, her sese kulak kabartırlarken canlandırdı. Bu kadar çocuklaşmayacaktı.

O nefret ettiği kafaya bir adım yaklaştı.

Tom nefesini tutup çabucak İskelet'in yanına gitti ve karşısındaki koltuğa çöktü. Adrenalin iyi niyetini bir anda yok edince, "Burada ne işin var?" deyiverdi.

Sonra dağıldı... bir şok daha. İskelet'in yüzü elli yaşındaydı, şimdiki yaşında değildi. Aynı renksiz gözlerin altındaki aynı yumuşak torbalara sahip, aynı cilt yapısında, aynı sürüngenimsi çehreydi, ama epey yaşlıydı. "Burada olmaya hakkım var," dedi adam. Sonra sıska yüzü kızardı. "Hem sen kimsin ki? Defol." Adamın incecik eli yanağında titredi, kravatına gitti. "Şu çocuğu alın başımdan yahu." Boş koltuklara tanık ara-

casına seslenerek. "Defolsana velet. Beni rahat bırak," dedi.

Bu an gerçekten bir rüyada kısılı kalmak gibiydi... adam tuhaf bir şekilde İskelet'e benziyordu, hattâ ondan bile daha iğrençti. Ama İskelet olmadığı kesindi. Görünüşüne bakılırsa berduşun bir gömlek üstüydü.

"Bana bulaşmaya kalkmayacaksın değil mi velet? Defol yoksa seni lime lime doğrarım." Adam öfkeli, şaşkın bir köpeğe benziyordu.

Tom çoktan ayaklanmış, kekeleyerek özür dilemekteydi. Vagonun diğer ucunda bir kondüktör görünce kaçtı.

Trenlerin arkasında küçük balkonlar bulunduğunu filmlerden bildiğinden arka kapıdan fırladı. Ama yine şaşırdı. Karşısında bir vagon daha vardı. Trenin sonunda değildi. *Ne...?* Bu sabah trene bindiklerinde bu vagon yoktu. Del ile birlikte sondan dördüncü vagona binmişlerdi: Bunu kesinlikle hatırlıyordu. Bu vagonsa sanki sihir işiymiş gibi trenin sonunda belirmişti.

Tom sendeledi.

"Şu çocuğu yakala," dedi adam kondüktöre.

Kapı yana açıldı ve Tom içeri süzüldü, kondüktörün bağırmasına aldırmadan.

Ama bir sonraki vagon... burası cidden kafa karıştırıcıydı. Zamanda elli yıl geriye gitmişti. Duvar kağıdıyla kaplanmış duvarlarda gaz lambaları titreşiyordu, desenli kalın bir halı parlıyordu. Duvarlarda av hayvanlarının resimleri ışıldıyordu. Eski moda ekose ve kemerli takım elbiseler giymiş adamlar onu süzdüler. Çoğu sakallıydı, bazıları uzun purolar tüttürüyordu. Kadehlerindeki viskinin kokusunu alabiliyordu.

"Bir hata yaptın," dedi dik yakalı ve keçi sakallı, uzun boylu, iri yarı bir adam usulca. "Lütfen git." İncecik bir altın ke-

lebek *gözlüğün ardından Tom'a* sert bir ifadeyle bakıyordu.

Kondüktör kapıyı gürültüyle açıp Tom'u pazusundan sertçe kavradı. "Onu zamanında durduramadım Bay Peet."

"Tamam, peki, anladım. Götür onu."

Kondüktör Tom'u çekerek bir sonraki vagona götürdü. Yaşlı, yenilmiş İskelet Ridpath gülünç kaçan bir züppelik havasıyla koltuğunda dönüp yüzünü pencereye çevirdi.

"Bir daha sakın oraya girme," dedi kondüktör, Tom'un kulağına. Sesi öfkeli değildi. "Zırdeli gibi görünüyor olabilirler, ama onların bileceği iş."

"O ne öyle?"

Kondüktör, Tom'un kolunu bıraktı. "Özel parti... vagon onların. Yemek? İçki? Hayatında öyle şey görmemişsindir. Öyle güzel yaşayabilmek için zengin olman gerek. İki istasyon önce trene bağlandılar, ta New York'a gidiyorlar. Onlardan uzak dur evlat. Trende gezecek bir sürü yer var."

Tom koltuğuna geri dönüp oturunca Del ona baktı. "Orada mıymış?"

"Ona benzeyen bir ihtiyarmış o kadar."

"Aaaah." Del iç geçirerek koltuğuna gerisingeri yaslandı. "Tanrı'ya şükür." *Parlak saçını düzeltti, Tom'a* baktı, sırıttı. "Amma korktuk ha. Hem zaten bize ne yapabilirdi ki? Trende olsaydı bile?"

Tom "Belki de Hayaletimsi Varlık'tır," deyince Del gülümsemeye çalıştı.

O gece, Illinois'dan sarsılarak geçerlerken, üst kuşette yatan Tom rüyasında bir ormanın derinliklerindeki bir kamp ateşinin yanında yattığını gördü. Ay, dev bir gözdü. Bir yılan Tom'a fısıldayıp konuştu.

3

Sabah akçaağaç pekmezli yumurtalı ekmekle ceviz ağacı kokulu, fümelenmiş minik sert sosisler yiyip domates suyu içtiler: Restoran vagonunun pencerelerinin ardında Ohio sona ermek üzereydi, karanlık ve dumanlı şehirlerle birbirinden ayrılan ekinlerle kaplı düzlüklerin oluşturduğu destansı bir görünümdü. Arizona'da trene binmiş olan hemen herkes artık inmiş ve güneşten yanmış tenlilerin yayvan konuşmalarının yerini kiliseye çok bağlı, şarkı söyleyen Orta Batılı sesler almıştı. Yeni yolcuların en önemlileri, son derece güzel takım elbiseler giymiş orta yaşlı dört zenci adamdı... dün gece geç saatte Chicago'da kılıfları içindeki enstrümanlarını hazineymişcesine dikkat ederek eşya vagonuna yükletmişlerdi; ünlü müzisyenler olmalıydılar. Kondüktör onlara kahramanmışlar, kralmışlar gibi davranıyordu ve gerçekten kral gibi görünüyorlardı: Kimseye ihtiyaç duymaz gibi ve otoriter bir halleri vardı. Morris Fielding olsa isimlerini bilirdi.

"Birinin adı Coleman Hawkins," dedi Del. "Kondüktör söyledi. Şu kel kafalı, çıt çıkarmayan adamın isminiyse hayatta tahmin edemezsin."

"Haklısın. Tahmin edemiyorum."

"Tommy Flanagan. Piyanistmiş ve kondüktörün dediğine göre muhteşemmiş."

"Tommy *Flanagan* mı?" Tom çatal bıçağını bırakıp restoran vagonundaki bütün masalara baktı.

"Bu saatte kalkacaklarını sanmam," dedi Del küçümseyici bir sesle. "Hiç sanmıyorum. Adaşının muhteşem bir piyanist olması güzel bir şey."

"Hı hı, fena değil... ama muhteşem bir üçüncü kaleci olmasını yeğlerdim," dedi Tom. Bir Anglikan rahip gibi müte-

vazı ve medeni görünen adamın, kendi ismini çaldığı hissine kapılmıştı bir an.

4

"Bu sefer ne yapacak acaba?" dedi Del.

"Bir yerlerde piyano çalar tabii ki sersem."

"Adaşından bahsetmiyorum pelte beyinli. Cole amcam. Bu yaz ne yapacak merak ediyorum."

"Her seferinde farklı mı oluyor?"

"Kesinlikle. *Bir yaz* sirk gibiydi... her tarafta palyaçolarla akrobatlar vardı. O sırada küçüktüm. Bir başka yazsa filmlerdeki gibiydi. Kovboy filmleri ve polisiyeler. O yıl sürekli sinemaya gitmiştim... on iki yaşındaydım. Her cumartesi iki film seyrederdim. Gölgeler Diyarı'na gittiğimdeyse her gün farklı bir film gibiydi. Ne olacağını hiç bilemiyordum. Humphrey Bogart vardı, Marilyn Monroe, William Bendix, Randolph Scott..."

"*Orada* mı? Bu imkânsız."

"Şey, onlara benziyorlardı. Onlar olmadıklarını biliyordum ama... bazen onların filmlerinden sahneler oluyordu. Amcamın her tarafta projektörleri var. Herhangi bir şeyi oluyormuş gibi gösterebiliyor. Her yaz farklı bir gösteri oluyor sanki. Bu seferkini merak ediyorum." Duraksadı. "Çünkü hep oraya gidişimden önce olanlarla ilgilidir. Dediğine göre sihrin parçasıymış bu... zihninin içindekilere göre çalışmak. Veya üstündekilere. Bu sene olanlardan sonra..." Del bir an kesinlikle kaygılı göründü.

"Yani okulla ilgili olabilir mi?"

"Şey, şimdiye kadar hiç olmadı. Cole amcam okullardan nefret eder. Tanıdığı insanlar arasında okul müdürlüğüne uygun tek kişi kendisiymiş."

"Ama İskelet'le ve gösterimizle ilgili olabilir, bir de..."

"Yangınla. Olabilir." Del neşelendi. "Ne olursa olsun bir şeyler öğreneceğiz."

"Bazı şeyleri öğrenmesem daha iyi galiba," diyen Tom, hayatındaki gerçekten muhafazakar tek lafını etmiş oldu.

"Başta ne diyorsa dinlemen lazım. İstasyonda bizi karşıladığında. Her şeyin ipucu bu."

"Meşhur İlk Sözler Vakası," dedi Tom.

Del yine huzursuz göründü. "Hey, kahvaltı bitti ha? Çıkalım buradan." Çatalını tabağına hızla vurarak pencereye baktı. Ofis binalarıyla depoların yangın merdivenli, kirli, tuğla arka cepheleri kayarak geçiyordu... iç karartıcı bir Ohio şehriydi. Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Dinle Tom. Bilmen gerekiyor... yani daha önce söylemeliydim. Amcam... onun hakkında söylediğim her şey doğru. Yarı deli olduğu da. İçer. Çok içer. Ama sebep bu değil, sanmıyorum. Yarı deli *işte,* o kadar. Sanırım yazlar hariç sürekli yalnız. Sihirden başka bir şeyi yok. Bu yüzden bazen deliriyor... ve içmişse..."

"Tahmin etmiştim," dedi Tom.

Kendine iyi bak Kırmızı.

"Bud Copeland onu tanıyor mu?" diye sordu Tom.

Del başıyla evetledi. "Onu bir kere görmüştü... amcam beni almaya Vermont'a geldiğinde. Benim, şey, bacağım kırılmıştı. Bir kazaydı o kadar. Ama tanıştılar, evet." Tom'un sormasına gerek yoktu. "Bud geri dönmemi hiç istemiyordu. Epey dil dökmek zorunda kaldım. Cole amcamı sevmiyordu. Ama o anlamıyordu Tom. Hepsi buydu."

"Anlıyorum," dedi Tom.

"Amcam zırdeli değil," dedi Del yalvarırcasına. "Sadece hak ettiği şöhreti kazanmadı ve sürekli yalnız yaşıyor. İyidir,

cidden. Yarı deli derken de abarttım. Sözün gelişi."

"Ama o kendini kaptırdı diye bacağın kırıldı."

"Doğru. Ama insanlar kayak yaparken bacaklarını kırıp duruyorlar." Del'in Bud Copeland'la Hillmanlara defalarca söylediği bir söz gibiydi bu. "Küçücük bir çatlaktı o kadar, doktor saç teli inceliğinde demişti. Ayağım sadece üç hafta kadar alçıda kaldı, bu da hiçbir şey."

"Doktoru amcan mı çağırdı?"

Del kızardı. "Bud çağırdı. Amcam kendi kendine iyileşir dedi. Haklıydı da. İyileşirdi. O kadar çabuk olmasa da iyileşirdi."

"Nasıl oldu peki?"

"Tepelik bir yerden düştüm," dedi Del. Şimdi yüzü kıpkırmızıydı. "Merak etme. Böyle bir şey bir daha asla olmayacak."

5

Pennsylvania İstasyonu'nda tren değiştirdiler; Vermont treninin kalkmasına iki saat kala valizlerini teslim edip istasyonda gezindiler.

"Sadece birkaç saat kaldı," dedi Del, bir kapı eşiğinde durup da caddenin karşısındaki Statler Hilton'a girip çıkan insanlara bakarlarken. "Macera dedikleri şeyi yaşayacağız."

"Şimdiden maceranın içinde gibiyim," diye karşılık verdi Tom. Müzisyenler, Hawkins ve Tom'un adaşı ve diğer ikisi taksiler çağırıyor, şakalaşıyor, şimdiden farklı yönlere gidiyorlardı.

"Bir gün onlar gibi olacağız," dedi Del. "Özgür. Nasıl olacak hayal edebiliyor musun? Yolculuklar, gösteriler... istediğimiz her yere gideceğiz. Geleceği düşünmeye bayılıyorum. Çok seviyorum."

Tom birden Del'in bahsettiği hayatı zihninde canlandırdı: Dünyada yalnız bir kurt gibi gezinmek, cebinde hep uçak bi-

leti taşımak, taksilerde ve otellerde yaşamak, bir sürü kulüpte gösteri yapmak... kişiliğinin derinliklerindeki bir benlik katmanı titreşen Tom, ebeveyninin ve Carson Okulu'nun kendisine seçeceğinden çok farklı bir hayata ilk kez gerçekten *evet* dedi.

6

Öğleden sonra Boston'ın kuzeyinde, yemyeşil Massachusetts taşrasının içlerinde durdular. Benekli inekler kafalarını çevirip onlara ıslak gözlerle bakıyorlardı; insanlar raylarda geziniyor, bayırda oturuyor ve ineklerin bakışlarına karşılık veriyorlardı. Tom "Burada daha çok kalacak mıyız?" diye sordu kondüktöre.

"Duyduğuma göre iki saat daha sürebilirmiş."

"O kadar uzun mu?"

"Sizde de ne şans varmış çocuklar."

Arada sırada hoparlörlerden güç işitilen bıkkın bir ses geliyordu: "*Bu gecikmenin verdiği rahatsızlıktan dolayı özür dileriz, ancak... Kısa süre içinde tekrar yola çıkmayı...*" Trenin her tarafına söylentiler yayılıyordu hızla.

"İlerideki kavşakta büyük bir kaza olmuş," dedi hamalları sonunda çocuklara. "Yıllardır ilk kez oluyor. Bir tren yan devrilmiş, bir sürü yolcusu varmış... demiryolları için kara bir gün."

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Del neredeyse panikle. "Vermont istasyonunda bekleyenimiz var."

"Tek yapabileceğiniz beklemek," dedi hamal. "Hat açılmadan kimse bir yere gidemez. Vermont'ta baban bekliyorsa durumu öğrenmiştir zaten... Vermont'ta da televizyon var."

"O evde yok," dedi Del umutsuzlukla.

Tom dışarı bakınca takım elbiseli ve kravatlı birkaç adamın ineklere şevkle taş attıklarını gördü.

Saatler geçip gittikçe Tom enerjisinin tükenen bir mum gibi azaldığını hissetti. Gözleri kapanıyordu. Trendeki bütün renkler solmuş gibiydi. İki kere tuvalete gitti ve içerisi o kadar pisti ki kusarak midesini hafifletti. "Biraz uyumalıyım," dedi ikinci seferden sonra sendeleyerek geri döndüğünde ve Del'in bitkin bir kuş gibi kıvrılıp çoktan uyumuş olduğunu fark etti.

Sonunda tekrar harekete geçtiklerinde vagonun sarsıntısı Tom'u uyandırdı. Del hâlâ uçarken donakalmış gibi iki büklüm uyumaktaydı.

Tren kazasının olduğu kavşak otuz kilometre kadar ileride deydi. Bir an çocukların vagonuna, bütün trene sessizlik çöktü: Yolcular pencereden bakmak için koltukların arasındaki koridora doluştular ama konuşmadılar. Onlarınki kadar bir tren, rayların sonunda kırık bir yılan gibi yatmaktaydı. Havaya kıvılcımlar fışkırıyordu ve parlak noktacıklar, eğimli arazide üzerleri boyunlarına kadar battaniyeyle örtülmüş halde hâlâ yatan birkaç kişinin üstüne düşmeden sönüyordu. Devrilen vagonlardan biri kâğıt gibi ikiye katlanmıştı; diğerleriyse parçalanmıştı. Etrafta duran yarım düzine polisin tepesinde, rutubetli havada yoğun gri dumanlar salınıyordu. Tom kazanın *kokusunu* alabildiğini düşündü: Benzin ve metal, sıcaklık ve kan kokularını. Çığlıkları da. Sanki ağzında tat bırakan bir kokuydu bu, tanıdık ve ekşiydi.

7

Hilly Vale

O akşamın sonunda Springville diye bir kasabaya geldiklerinde Del "Bir istasyon kaldı," dedi. Ayağa kalkıp valizlerini indirdi ve koltukların arasındaki koridora yerleştirdi... tam bir iş adamı gibi ve dikkatli davranıyordu. Del on beş dakika boyunca koltuğunda konuşmadan, dimdik oturdu ve son on dakikada kapının yanında durup dosdoğru ileriye baktı.

"Hey, ne..." dedi Tom, ama Del gözünü bile kırpmadı.

"*Hilly Vale,*" dedi metalik ses. "*Hilly Vale. Lütfen trenden inerken adımlarınıza dikkat ediniz.*"

Del, Tom'a göz attı, ama Tom valizini taşıyarak ona yaklaşmaya başlamıştı bile.

Trenden inip sıcak, rutubetli geceye girdiler. Tom bir an böcek sesleri duydu, sanki bir ormanın ortasındaymışlar gibi yüksek tıkırtılar, gıcırtılar, hışırtılar ve ötüşler, sonra tren harekete geçince böcek sesleri kesildi. İstasyon o kadar küçüktü ki karikatür gibi görünüyordu; tepedeki ampüllerden yayılan sarı ışık çok alçaktı. Tren karanlığın içine ilerleyip, görünmez bir dönemece saparak gözden kaybolan kırmızı bir noktaya dönüştü. Böcekler cızırdıyor, takırdıyor, vınlıyordu.

"Eee?" dedi Tom. Kendini Alaska ya da Peru'da yol kenarına bırakılmış gibi hissediyordu.

Sonra böcek sesleri kakofonisi arttı: Matkap, çekiç, borulara sürtünen somun anahtarı, müzik testeresi, düdük, piyano teli sesleri, yüksekten bırakılan alet kutusu, kapı zili, kırılan şişe, minyatür kamikaze uçağı, ete inen darbe sesleri.

Del ona *şişt* dedi. Aslında sessiz olması gereken ortamda bir an için iki çocuk o sarı ışık tarafından sarmalanmış halde durdular.

Karanlığın içinden Bay Thorpe çıktı.

8

Ama hayır, Bay Thorpe değildi, tıpkı trendeki adamın İskelet Ridpath olmayışı gibi. Uzun boyluydu, beyaz saçlıydı, tebeşir rengi geniş aralıklı, ince çizgilere sahip koyu mavi bir takım elbise giymişti. İnsanı topallamaya özendiren bir şekilde zarifçe, hafifçe topallıyordu. Burnu uzun ve kıvrıktı: Uzun ve dörtgen suratının tamamı güçlüydü. Coleman Collins büyükelçi ya da artık çok ünlendiği için sadece para babası, dük ve alçak Nazi generali rolleri teklif edilen yaşlı bir aktör gibi görünüyordu. Uzun sayılabilecek beyaz favorilerini yatırmıştı ve Tom bu adamı bir filmde Latince öğretmeni rolünde görse, ilk yarının sonlarına doğru öğrencilerinin gizemli bir hastalık yüzünden ölmeye başlayacaklarını anlayacağını düşündü. Adamın topallaması yalpalamaya dönüşünce Tom onun sarhoş olduğunu anladı.

"Demek kuşlar yuvaya geldi," dedi sihirbaz.

II
Akçaağaçlar Kralı

Del valizini aldığı gibi dosdoğru arabaya, görüp görebileceğiniz en büyük, en siyah Lincoln'e gitmek üzere yürümeye başladı.

1

Tek laf etmeden Del valizini almış istasyon otoparkına inen merdivenlere doğru yürüyordu. Tom kendisinden daha ufak tefek çocuğun uzaklaşmasını acıya benzer bir şaşkınlıkla seyrettikten sonra tekrar sihirbaza baktı. Coleman Collins'in buz gibi çehresi ona hafifçe gülümsedi. *Bu kadar yaşlı olduğunu tahmin etmemiştim,* diye düşündü Tom. *Bay Thorpe'tan bile yaşlı.*

"Amcana merhaba desene," dedi Collins. Sesi alkol yüzünden hafifçe peltek çıksa da güçlü ve eğitimliydi. "Bunu duymak için yeterince bekledi."

Del yürümeyi kesti. Valizini bırakmasından sonraki anlık

sessizlikte böcekler yine senfonilerine başladılar. "Biliyorum. Özür dilerim." Del hafifçe yan dönüp amcasına baktı. "*Özür* dilerim. Büyük bir kaza oldu... bir tren raylardan çıktı..." Del yabanıl bir şekilde tekrar önüne dönünce, Tom arkadaşının ağladığını ya da ağlamaklı olduğunu hayretle fark etti.

"Büyük bir kaza. Çok çok *büyük* bir kaza, öyle mi? Küçücük, miniminnacık bir kaza değil? Sadece birazcık kahve dökülmesi değil, raylarda hafif bir sarsıntı değil, küçük bir kargaşa değil? Etrafa saçılan kahveler üstünüzü başınızı lekelemedi mi?"

"Bizim trenimiz değildi," dedi Tom.

Sihirbaz buz gibi gözlerini Tom'da odakladı... Tom bütün o gerçek ve yapmacık öfke katmanlarının altında bir eğlenme katmanı görünce rahatladı. "Ah. Durum iyice esrarengizleşiyor." Adam parmaklığa yaslandı. "Çocuklar, alakasız bir kazanın, *başka* bir trende kahvelerin dökülmesinin neden bütün günü burada oturarak geçirmeme yol açtığını biriniz açıklayabilirsiniz herhalde. Bunu becerebilir misin Del?"

Del dönüp açıkladı. Kekeleyerek, beceriksizce, neredeyse sahne korkusuna kapılmış gibi... ama en azından açıklıyordu, amcasıyla konuşuyordu ve Tom aralarında tuhaf bir gerginlik sezdi.

Del sözünü bitirince amcası konuştu: "Peki orayı gördün mü çocuk? Olay yerini görmedin mi? Kanları ya da devrilmiş vagonları, şaşkın ve sakatlanmış kazazedeleri, hevesli muhabirleri, sert bakışlı *polizei*leri hayallerinde görmedin mi?" Gülünce çocuklar irkildiler. "Cesetleri ya da..."

"Cole amca," dedi Del.

Sihirbaz ona parlak gözlerle baktı. "Evet canım?"

"Rose Armstrong bu yaz burada mı?"

Collins yanıtı düşünür gibi yaptı. "Rose. Rose Armstrong.

Hatırlıyorum sanki... Montana, Missoula'daki hasta bir kuzen miydi? Yoksa o başka bir Armstrong muydu? *Eveet.* Başka bir Armstrong'tu o, iç karartıcıydı, bizim minik Vermont Rose'umuz değildi. Evet, egzersizlerimize o kızın da katılması gerektiğini düşünüyorum. Yani başlayabilirsek."

"Öyleyse o *burada*."

"Burada. Gerçek Rose."

"Cole amca," dedi Del. "Bu kadar geciktiğimiz için kusura bakma."

"Bunu da duyacaktım demek," dedi Collins. "Vay ki vay. Bakalım burada ne varmış." Avcunu uzattı ve baş ile işaret parmaklarının arasında gümüş bir dolar belirdi. Elini döndürünce para daha sonraki iki parmağının arasına geçti. Avcunu tekrar çocuklara çevirdiğinde para ortadan kaybolmuştu. Elinin tersini gösterdi: Orada yoktu. Ama sonra diğer elindeydi, parmaklarının arasında o kadar hızlı hareket ediyordu ki canlı gibiydi. Parayı havaya atıp tuttu. "Bunu yapabiliyor musun?"

"Senin kadar hızlı değil," dedi Del.

"Eve gidelim," dedi Coleman Collins.

2

Otoparkta sihirbazın arabasından başka araba yoktu: Çiziksiz, siyah bir Lincoln'dü, upuzundu ve en az on yaşında olması iyice etkileyici kılıyordu. Valizler geniş bagaja kondu; çocuklar ön koltuğa, Del'in amcasının yanına oturdular. Lincoln'ün içi viskiyle sigara ve daha hafif bir şekilde deri kokuyordu. Collins otoparktan çıkarken Del'in başının üstünden Tom'a baktı. "*Meşhur* Tom Flanagan sensin demek."

"Sadece Tom Flanagan'ım. *Meşhur* Tom Flanagan piyano çalıyor."

"Aynı zamanda mütevazı ve iyisin... ve anladığım kadarıyla çok beceriklisin. Vermont'a hoş geldin. Umarım sana hep hatırlayacağın bir yaz yaşatırız."

"Evet."

Karanlık, küçük dükkanlarla boş benzin istasyonlarının bulunduğu bir semte giriyorlardı. Sihirbaz ona sırıtıyor gibiydi. "Bu yazları iple çekerim. Farklı olabilirdi... Del sana benden biraz bahsetmiştir belki. Ama tek bir tutkum vardı. Tahmin edebilir misin? Dünyanın en iyi sihirbazı olmak... ve dünyanın en iyi sihirbazı olarak *kalmak*. Bunu yaptım da. Mektuplar... dünyanın dört bir yanından mektuplar alıyorum, tavsiye istiyorlar. Benimle görüşebilir miymişler? Benimle çalışabilir miymişler? Hayır, hayır, hayır, hayır. Benim tek bir öğrencim var. Şimdi iki tane. Bu ve bilgi... yeterli."

"Bilgi?"

"Ah evet, bilgi. Göreceksin. *Deneyimleyeceksin*. Şimdilik bu kadarını söylüyorum."

Şimdi o küçük, kararmış kasabanın ortasından geçen geniş bir ana caddeye girmişlerdi; kısa süre sonra dosdoğru ormanın içine giren dar bir yola saptılar. Collins bacaklarının arasında tuttuğu bir şişeyi arada sırada kaldırıp içiyordu. Çok geçmeden yıldızlar ağaçlardan görünmez oldu.

3

Dar yol ormanın içinden kıvrılarak geçiyordu ve yükselmeye başlarken ikiye ayrıldı. Collins sol çatala saptı... asfalt olmayan bu yol epey yokuştu. Birkaç dakika sonra Tom yo-

lun kendi tarafındaki bir tarlanın farkına hayal meyal vardı: Loşlukta güçlükle seçilen gri bir at bir çite süzülerek yaklaştı, peşinden herhalde yine at olan iki tane siyah şekil geldi. Sonra ağaçlar yine görüntüyü kapadı.

"Burası kışın nasıldır?"

"Karlıdır minik kuş. Çok güzeldir."

Dar, tümsekli yoldan çıkmayı sürdürdüler.

"Komşunuz var mı?" diye sordu Tom.

Collins "Bütün komşularım kafamın içinde," dedi ve tekrar güldü. Del'e göz attı. "Geri dönmek güzel mi peki, kazaları ve talihsizlikleri saymazsak?"

"Ah, evet," dedi Del heyecanla.

"Ah."

Yirmi dakika kadar sonra Collins direksiyonu taşla döşenmiş bir araba yoluna kırdı; yol önce geriye kıvrılıp sonra geniş bir virajla aşağı iniyor, yüksek tuğla kapı dikmeleri arasına yerleştirilmiş büyük demir kapılarla kesiliyordu. Dikmelerin iki tarafında bir duvar ağaçların arasına yelpaze gibi uzanıyordu.

"İhtiyatlı olmamı mazur görürsün Thomas," dedi Cole Collins, arabayı sarsmadan durdurarak. "Ben yaşlı bir adamım, bu ormanda yapayalnızım. Yine de vandallar kışın gölden gelebilirler tabii, yazlıklara ulaşmak için." Şişeyi koltuğa yaslayıp arabadan inerek dikmelerden birindeki numaralı tuşlara bastı. Kapılar kayarak açıldı.

Araba ilerledi, bir dönemeçten saptı ve evi görebildiler. Sahipleri tarafından nesillerce eklentiler yapılmış Victoria tarzı bir yazlığa benziyordu: Üçgen çatıları, çıkma destekleri, sivri uçlu pencereleri ve iki yanında daha modern kanatları olan üç katlı bir binaydı. Tom'un bunları neden tuhaf bulduğunu anlaması bir an sürdü... tahta kaplamaları kesen pence-

reler yoktu. Ahşap duvarlara asılı lambalar penceresiz cepheler üzerinde parlak çemberler oluşturuyordu; evin iki tarafındaki ağaçlarda ışıklar asılıydı. Ev bir açık esir kampına benziyordu biraz... biraz da başka bir şeye.

"Okul," dedi Tom. "yani, bana okulumuzu hatırlattı az çok."

Del ona hayretle baktı.

"Şanslı çocuk," diye mırıldandı Collins. Kapıyı açtı. "Valizlerinizi arabada bırakın. Sonra birileri getirir." Arabadan inerken hafifçe sendeledi, ama yarısı boş şişeyi neredeyse bir askerin enerjisiyle koltuk altına tıkıştırdı. "Canlı yürüyün, hafif adımlarla yürüyün, yeter ki eve yürüyün. Bütün gece dışarıda takılamayız."

Tom arabadan indi ve arkada çok büyük evin oluşturduğu fonun önünde Collins'in uzun figürünü gördü. Ormanın içlerindeki birbirinden uzak ağaçların arasında iplere dizili boncuklar gibi ışıklar parlıyordu; bazılarıysa birbirlerine o kadar yakındılar ki Jimmy Durante'nin gösterisinin sonunda, "İyi geceler Bayan Calabash, her neredeyseniz," dedikten hemen sonra içinden geçtiği ışık çemberlerini anımsattılar. Arabadayken gördüğünden çok daha fazla ışık vardı.

"Ormanı neden böyle aydınlattınız?" diye sordu.

"Neden mi? Gelip gidenleri görebilmek için," dedi Collins. "Bu arada gözlerin amma kocamanmış Büyükanne. Hazır mısınız?"

Collins ön kapıyı açtı ve girsinler diye yana çekildi. Del, Tom'dan önce girdi ve Tom evin loş içine girdiğinde arkadaşı onu ışıl ışıl, çok sevinçli bir yüzle karşıladı. Tom ardından sebebini gördü. Girişin her tarafında mumlar parlıyordu: Üze-

ri gazetelerle dolu sehpada mumlar yanıyordu, Coleman Collins'in araba anahtarlarını bıraktığı rafta mumlar yanıyordu.

"Binanın bu bölümünün sigortası attı herhalde," dedi Collins. "Birileri şu an onarıyor olmalı. Bizim için bu mumları koymaları hoş. Hoş geldiniz dercesine ışıldıyorlar, değil mi? Yoksa Cadılar Bayramı'nı fazla mı çağrıştırıyorlar dersiniz?"

"Biliyordun," dedi Del. "Tıpkı Kayıt Günü gibi... Tom'un dediği gibi, okuldaki. *Biliyordun.*"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Collins. "Yıkanıp biraz uzanmalıyım. Odalarınızda biraz yiyecek bulacaksınız." Antre duvarına yaslandı, omuzlarını rafa dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Del yine ışıl ışıl gözlerle Tom'a baktı. "Bu kattaki banyoda yıkanın. Sonra yukarı çıkın. Tom'un odası seninkinin hemen yanında Del. Arada bir kapı var. Karnınızı doyurunca aşağı inin, Küçük Tiyatro'da görüşürüz. Orayı hâlâ bulabilecek misin?"

"Tabii ki bulurum."

"Müthiş. Orada..." Saatine baktı. "On birde buluşalım mı?"

Del başıyla evetledi.

"Güzel. Tom, bu saatte göl manzarası pek belli olmaz, ama yarın görebilirsin. Son derece baştan çıkarıcı bir görüntüdür." Sesinde yine hafif bir alaycılık ve ifade edilmemiş anlamlar vardı. Başını salladıktan sonra merdivenden çıkmaya başladı. Yarısında yalpalayarak gerileyince çocuklar dona kaldılar, düşmek üzere olduğundan korktular, ama bir elini duvara yaslayarak doğrulup "Aman," dedikten sonra çıkmayı sürdürdü.

Rahatlayan Del kafa salladı. "Gidip ellerimizi yıkayalım."

Tom'u antrenin hemen ardındaki küçük bir banyoya götürdü. Del lavaboda ellerini yıkarken Tom kapı eşiğinde bekledi. "Orman hep böyle aydınlatılır mı?"

"İlk kez. Ama o mumlar! Haklıydım."

"Bu sefer okul gibi olacağı konusunda."

"Göreceğiz," dedi Del. "Sıra sende."

"Eh, umarım okul gibi olmaz." Tom küçük banyoda yan yan giderek Del'in çevresinden dolandı.

"Hey, buranın hayaletli bir ev olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Del şakacı bir edayla.

"Yapma Florence."

Del ışık düğmesinin altındaki bir düğmeye basınca banyonun aydınlığı birden mora dönüştü. Tom'un lavabodaki elleri daha parlak, daha canlı bir mora dönüştüler. Aynaya baktı –Del gülüyordu– ve yüzünün, aynı mor tonundaki yüzünün, sanki camdan öne doğru uzanan korkunç bir maskenin ardında gözden kaybolduğunu gördü. Bu hem komik, hem de ürkütücüydü. Çarpık çurpuk, lastik gibi dudaklara ve ölü bir cilde sahip o surat, açgözlülüğün suratı, elde etme arzusunun safi açlığa dönüşmüş hali, ona kendi gözleriyle bakmaktaydı. Yavaşça yaklaştı, yaklaştı ve odadaki tek şeye dönüştü. O çirkin şeyle yüzleşemeyen Tom sonunda geri çekiliverince Del'e çarptı. Surat havada titreşerek asılı kaldı.

"Biliyorum." Del güldü. "Ama çok yaklaştıktan sonra aynaya geri dönüyor. Harika bir numara. İlk gördüğümde avaz avaz bağırmıştım." Düğmeye basınca Tom kendini yine duvar kâğıtlı, sıradan, küçük bir banyoda ayakta buldu. Yüzü kendisinin yüzüydü, tanıdık ama solgundu.

"Cole amca buna Koleksiyoncu diyor," dedi Del. "Nasıl işlediğini sorma. Yukarı çıkıp karnımızı doyuralım."

"Koleksiyoncu," diye tekrarladı Tom, artık iyice sarsılmış halde. Tam da öyle görünmüştü.

Evin sol kanadındaki odaları penceresizdi, aydınlıktı, uyumsuz bir şekilde moderndi ve "İskandinav tarzıydı": Pahalı bir motelin odaları gibiydi. Krem rengi duvarlarda rengarenk ama yalın soyut tablolar asılıydı, yapılmış tek kişilik yataklar mavi fitilli kadifelerle örtülüydü, kalın beyaz halılarda ayak izleri kalıyordu. Jaluzili beyaz kapılar açılınca ortaya çıkan derin dolaplarda giysileri çoktan asılmış ya da katlanmış halde durmaktaydı, valizleriyse arka taraflara yerleştirilmişti. Duvarlara lambalı beyaz masalar yaslıydı. Tom'un odasına küçük ahşap sürme kapıyla bağlanan Del'in odasında iki kişilik bir sofra hazırlanmıştı. Yarısı kırmızı şarapla dolu kristal bir sürahi, üstü örtülü yemeklerle bir salata kasesinin yanında durmaktaydı.

"Vay be," dedi Tom biftek kokusu alınca.

Del masaya gidip oturdu, peçetesini seri bir hareketle kucağına yaydı. Sürahiden kendisinin ve Tom'un bardaklarına şarap koydu.

"Şarap içmene izin veriyor mu?"

"Tabii ki izin veriyor. İçki konusunda sofuluk yapacak hali yok ya? Hem şarapsız akşam yemeği eksik kalır diye düşünüyor." Del bir yudum alıp gülümsedi. "Ben daha küçükken içine su katardı. Bunda su yok."

"Eh, burası pek de okul gibi değilmiş," dedi Tom.

Biftekler hâlâ sıcaktı, ortaları kanlı, üzerleriyse güzelce kızarmıştı. Üstü örtülü diğer tabaklarda bir ıspanak tepeciği, bir mantar yığını, kızarmış patatesler vardı. Tom bardağını kaldırıp yudumladı: Kumsu, topraksı, hafif üzümsü tat son derece hoştu... ağzında durdukça lezzetini salıyordu. "Demek kaliteli şarap böyle oluyormuş," dedi.

"En azından Margaux böyledir," dedi Del iştahla çiğneye-

rek. "Amcam bize güzel şeyler sunuyor çünkü bu ilk gecemiz." Bir an sonra ekledi: "*Biliyordu.* Mumları biliyordu. Daha önce emin olamamıştım. Ama olup biten her şeyi biliyor."

Tom "Her neyse, senin Rose Armstrong da buradaymış," deyince Del'in yüzü hazla kızardı.

"Mükemmel bir yaz olacak," dedi.

Aşağı inmek için Del'in odasından çıktıklarında, holde bir an duraksayıp büyük pencerelerden birinden baktılar. Bunlar engin bir orman manzarasını sergiliyordu; projektör ya da fenerler ormandaki dal öbeklerini, kaya tabakalarını, çukurları aydınlatıyordu. Ormanın bitiminde herhalde göl olan bir siyahlık başlıyordu. Tom evin arkasındaki bir tepeden aşağı inen demir tırabzanlar gördü. Uzakta, gölün karşı yakasını çevreleyen ormanda da benzer ışıklar yanıyordu... Japon fenerleri gibi donuktular. "İnme vakti geldi," diyen Del pencereden uzaklaştı. Bütün bunlar Tom'a başlamak üzere olan bir partinin hazırlıkları gibi geliyordu, vaatlerle dolu ve heveslendiriciydiler. Bir an önce aşağı inmek isteyen Del "Hadisene," deyince Tom son bir kez dışarı baktı ve partinin ilk konuğunu gördü. Bir kurttu veya kurda benzeyen bir şeydi. Işık çemberlerinden birine dili dışarıda girdi ve eve baktı. Kurt uzakta, ışığın ortasında sanki sahneye çıkmış da poz veriyor gibiydi. Sanki bir işaret direğiydi, bir ipucuydu. "Hey!" dedi Tom.

"*Hadisene,*" dedi Del merdivenden. "Küçük Tiyatro'ya gitmeliyiz."

"Geliyorum," dedi Tom. Kurt gitmişti. Ama zaten orada mıydı ki? Vermont'ta kurt olur muydu?

Alt kata geri dönerken evin göründüğünden daha karma-

şık olduğunu fark etti. Merdivenin tepesindeki eski tarz bir kanatlı kapı, Tom'un içinde yüksek bir kapıyı hayal meyal seçtiği geniş bir karanlık mekânla aralarında duruyordu. "Orada ne var?"

"Ha, amcamın odası. Aşağı inmeliyiz."

Merdivenden paldır küldür inip asıl binaya geri döndüler. İçinde beklenmeyecek kadar kadınsı bir kumaşla kaplı iki kanepenin arasındaki bir sehpada bir lambanın yandığı bir salondan geçerek gemi mutfaklarını andıran bir mutfağa girdiler. Del bir başka kapıyı iterek açarken Tom buranın dışarı açıldığını sandı, ama bir başka "motel" koridoruna girdiler; burası koyu kahverengi halıyla kaplıydı ve tavanı dolaylı ışıklandırmayla aydınlanıyordu. Bu koridorun girişinden çıkan bir başka koridor, Laker Broome'unki kadar etkileyici, çapraz sürgülü ahşap bir kapıyla son buluyordu. "Orada ne var peki?"

"Bilmem. Girmeme hiç izin vermedi."

Koridorda telaşla yürüyen Del, tek bir spot lambasıyla aydınlatılan kuytu bir siyah kapının önünde durdu. Kapıya, çocukların başlarının hizasının hemen yukarısına pirinç bir levha vidalanmıştı, ama üstü boştu. Del çabucak saatine baktı. "Tanrım. Tam bir dakika boş zamanımız var."

Şimdi karşıma ne çıkacak? diye merak etti Tom. Yılan Lake'in ofisi gibi bir ofis mi? Santa Rosa Bulvarı'na bakan beton bloklardan yapılmış bir sınıf mı?

Ama Del kapıyı açınca ilk gördüğü şey, elli kadar koltuklu, küçücük bir amfitiyatro oldu. Boş olsa da hayat dolu gibiydi ve yarım saniye sonra Tom duvarlara sıra sıra oturan insan resimleri çizilmiş olduğunu gördü... mest olmuş gibi görünen insanlardılar, bir tanesi bir bardaktan pipetle içiyor-

du, bir tanesi bir çikolata kutusuna elini daldırmıştı. Bir de ortalarında tuhaf bir şey vardı... Ama Del, Tom'u birinci sıraya doğru itip yan döndürüyordu.

"Müthiş," dedi. Karşılarında küçücük bir sahne vardı. Kahverengi kadife perdelerin arasında cilalı bir masayla bir Shaker sandalye duruyordu. Tom bir an gözüne takılan şeyi bulmak için çabucak başını geriye çevirince onu hemen gördü. Koleksiyoncu'ydu, siyah bir takım elbise giymişti, pipetten içen adamın birkaç sıra gerisinde ve yan tarafındaydı: Mest olmuş, hırslı yüzünü öne uzatmış, küçük sahnede gördüğü şeyi yiyip yutmak istiyordu; tuhaf bir şakaydı bu. Sonra Tom o grotesk figürün İskelet Ridpath'a benzediğini düşününce irkildi.

Kadife perdelerin ardında bir kapının açıldığını işittiği anda gözü şaşırtıcı bir başka şeye ilişti: Koleksiyoncu'nun birkaç koltuk ötesinde bir grup adam vardı, modası geçmiş ama şık elbiseler giymişlerdi, sakalları bakımlıydı, ağızları puroluydu, eğlenmeye çıkmış bir grup hovardaydılar... Del kaburgalarına bir dirsek atınca Tom yüzünü tekrar sahneye çevirdi ve tam o sırada Cole Collins perdeleri açıp Shaker sandalyeye oturdu. Yarı kapalı, güzel, mavi gözlerinin biraz feri gitmiş olsa da yüzü pembeydi. Sihirbazın takım elbise yerine giydiği koyu yeşil süveterin yakasından taşan yeşilli kırmızılı fular, boynunda hoş duruyordu. Adam gülümseyerek bütün odayı tararken Tom arkasındaki çizilmiş adamların varlığını hissetti. Ensesi karıncalandı.

"Sihirbaz ve seyircileri," dedi Del'in amcası, bir hazine sandığını açan birinin edasıyla. "Üstünde düşünmeniz gereken bir konu. Aralarındaki ilişki nedir? Bir aktörle etkilemek, eğlendirmek istedikleri arasındaki ilişki mi? Bir atletle karşı-

sında yeteneklerini sergilediği kişiler arasındaki ilişki mi? Tam olarak değil, gerçi ikisinden de öğeler içerir." Hiç durmadan gülümsüyordu. "Seyirciler her zaman sihirbazla dalaşır çocuklar. Asla onun tarafını tutmazlar. Ona düşmanlık beslerler: Çünkü kandırıldıklarını bilirler."

Hayır, olamaz, diye düşündü Tom. Onlar New York'ta trenden indiler, başka bir öyküye aitler. Ayrıca o berbat şakanın da İskelet'le ilgisi olamaz.

"Sihirbaz bundan haz almalarını sağlamalıdır. Tek öyküsü kendisi olan bir öykücüdür o ve bütün seyirciler, her ayyaş, her ahmak, her zeki kuşkucu, her şüpheci onun öyküsünde kusur arar, onu mahvedebilmek için."

Tom kendini önüne bakmaya zorluyor, boynunu irade gücüyle sabit tutmak zorunda kalıyordu. Bay Peet'le diğerlerinin koltuklarında kımıldadıklarını hissediyordu.

"Sihirbaz, firarilerle ve hainlerle dolu bir ordunun generalidir. Sadakatlarını koruyabilmek için onlara ilham vermeli ve eğlendirmeli, korkutmalı ve ikna etmeli, şaşırtmalı ve hükmetmelidir. Bunları yaparsa onları yönetebilir."

Tom gerginliğinin ortasında giderek artan bir yorgunluk hissetti ve şarapla Collins'in tiradının uykusunu getirdiğini fark etti.

Artık o gülümseyiş gergindi ve dosdoğru Tom'a yöneltilmişti. "Diyorum ki, sihirle uğraşmak kendini mahvetmeye davetiye çıkarmaktır... büyük sırlarından biri budur. Bu gerçeğe ne kadar yaklaşmanıza izin verirseniz bu işte o kadar iyi olursunuz. Dinleyin: Sihir sadece korku uyandırmak ve dilekleri gerçekleştirmek için kullanılır... istemediğiniz dilekleri bile gerçekleştirmek için. Kendi başına bir önemi yoktur. Yeter."

Tom'a gülümsemeyi sürdürürken ters ters bakıyor gibiy-

di. "Uçmayı öğrenmek ister misin? Yeryüzünü geride bırakmak ister misin evlat?"

"Bize kuşlar demiştiniz," dedi Tom. Aylardır ilk kez aklına Ventnor baykuşu geldi.

Collins başıyla onayladı. "Korkuyor musun?"

"Evet," dedi Tom. Korkunç bir esneme arzusuna kapılmıştı ve dudaklarının gerildiğini hissediyordu.

"Sihir nedir *hiçbir* fikrin yok," dedi Collins öfkeyle.

Tom şöyle düşündü: Bütün yazı bu zırdeliyle geçiremem.

"Ama öğreneceksin. Sen eşsiz bir çocuksun Tom Flanagan. Senden bahsedildiğini duyar duymaz bunu anladım. Gölgeler Diyarı sana bütün armağanlarını verecek, çünkü onları alabilecek durumda olacaksın. Yaşın da gayet uygun. *Tamı tamına!*"

Mermersi gözlerini Tom'dan Del'e, sonra tekrar Tom'a çevirdi. "İkiniz öyle deneyimler yaşayacaksınız ki. Sizi kıskanıyorum... kıymetini bilmediğiniz şeylere sahip olabilmek için ellerimi keserdim. Şimdi. Birkaç, şey, temel kural. Şimdiye kadar söylediğim her şeyi hatırlıyor musunuz? Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

Birlikte kafa salladılar.

"Sihirbaz kimlerin generalidir?"

"Hainlerin," dedi Del.

Sihirbaz muzaffer ve sarhoş gözlerle, sadece Tom'a baktı. "Temel kurallar. Bu evde uyacağın kurallar. Bu tiyatroya gelirken küçük koridorun sonundaki ahşap kapıyı gördün mü?"

Tom başıyla evetledi.

"O kapıyı açman yasak. İstediğin her yere gidebilirsin, o odayla benim odam hariç. Odam merdivenin tepesindeki kanatlı kapının arkasındadır. Anladın mı?"

Tom yine başıyla evetledi, yanındaki Del'in aynı şeyi yaptığını hissetti.

"Evet, birinci kural bu. Bu tiyatroda iskambil kâğıtlarıyla ve bozuk paralarla pratik yaparız, yakın çalışmalar yaparız yani. Yarın Le Grand Théâtre des Illusions'u göreceğiz ve uçmayı orada öğreneceksiniz. Yani kendinizi tamamen bana verirseniz." Sonra birden: "Baban öldü mü?"

"Evet," diye mırıldandı Tom.

"Öyleyse bu yaz baban benim. Bu da ikinci kural. Bu evde kanun benim. Dışarı çıkamazsınız dersem içeride oturursunuz. Odanızda kalın dersem sözümü dinlersiniz. Sizi temin ederim ki mutlaka bir sebebi vardır. Tamam. Sorusu olan?"

Del taş gibi sessiz oturuyordu; Tom "Vermont'ta kurt var mı? Hiç gördünüz mü?" diye sordu.

Collins başını yana eğdi. "Tabii ki hayır," dedi muğlak, oyuncu bir bakışla. Sonra gevşeyip sandalyesine yaslandı. "Bütün masalların nasıl başladığının masalını duymuş muydunuz?"

İki çocuk hayır anlamında kafa salladılar. Tom'un içinde ansızın adamla ilgili her şeye karşı bir direnç belirmişti. Bu adam babası değildi. Masalları yalanlar olacaktı: Tehlikeli olmayan hiçbir tarafı yoktu.

"Bu masal," derken Collins, fuların bir kıvrımını zarifçe çekince, yeşil kadife süveterinin yakasından fuların deseni birazcık daha ortaya çıktı, "hıyanetle ilgilidir... yani olabilir... evet, *olabilir*. Ayrıca sihrin yıkıcılığına yaklaşmakla ilgili de olabilir. Siz karar verin."

4

"Kutu ve Anahtar"

"Çok, çok eskiden, yılın sekiz ayı kar yağan bir kuzey ülkesinde, sarp bir tepenin eteğindeki küçük bir ahşap evde bir çocuk annesiyle birlikte yaşarmış. Ahlaklı, gayeli, çalışkan bir hayat sürüyorlarmış. Yapılacak işler varmış hep, yiyeceklerin tuzlanması, odunların kesilip istiflenmesi gerekiyormuş. İşleri hiç bitmezmiş, günümüzdeki çocukların pek eğlenceli bulacağı şeyler değilmiş, ama oldukça keyif vericiymişler. Çocuğun tüm dünyası odun sobalı ve cilalı döşemeli o sıcacık ahşap evden, beslediği hayvanlardan, işinden, annesinden ve üstünde yaşadıkları araziden ibaretmiş. Hayat mükemmel bir çember, kusursuz bir küre oluşturuyormuş, içindeki bütün eylemler ve bütün hisler faydalıymış, kendileriyle ve diğer bütün eylemlerle ve hislerle uyumluymuşlar.

"Bir gün çocuğun annesi ona yemek yapacağını, çıkıp karda oynamasını söylemiş. Herhalde yemek yaparken çocuğun eteğinin dibinde dolanıp da karıştırdığı şeyleri tatmakta ısrarcı olmasını istememiş. Çocuğu sıkı sıkı giydirmiş, kalın kazaklarla çoraplar ve botlar ve büyük mavi bir palto giydirip yün bir bere takmış ve 'Haydi şimdi çıkıp bir saat oyun oyna,' demiş.

"Çocuk 'Tepeye çıkabilir miyim?' diye sormuş.

"'İstersen ta en tepeye çıkabilirsin,' demiş annesi. 'Yeter ki bana bir saat ver de yemek yapayım.'

"Bunun üzerine çocuk dışarı çıkmış... tepeye tırmanmaya bayılırmış, gerçi annesi bazen yırtıcı hayvanlar yüzünden bunu tehlikeli bulurmuş. Çocuk tepeden bakınca küçük evini, bacasıyla pencerelerini ve o sıcacık küçük evin bulunduğu

küçük vadinin, karlarının içinden kara köknarların dimdik yükseldiği o derin kuzey vadisinin tamamını görebiliyormuş.

"Yarım saatini alsa da sonunda tepenin zirvesine çıkmayı başarmış. Bir tarafa bakınca soğuk kuzey sonsuzluğunda göz alabildiğine uzanan tepeleri görebiliyormuş. Diğer tarafa baktığındaysa aşağıdaki kendi vadisini görüyormuş. Orada şimdi oyuncak gibi görünen, eviymiş. Bacasından duman tütüyor, havada sürüklenip savruluyormuş. Elinde çırpma kapları ve fırın tepsileriyle oradan oraya hareket eden annesi mutfak penceresinde bir görünüp bir kayboluyormuş. İçinde çalışan kadınla ve sürüklenip savrulan duman sütunuyla o küçük ev öyle sıcak görünüyormuş ki.

"Karlı tepede tek başına duran çocuk kazmaya karar vermiş. Belki de niyeti karın altında bir kale inşa etmekmiş. Bir avuç kar almış, sonra bir tane daha, bu arada aşağıdaki vadide bulunan şeylerin hep farkındaymış... sıcacık evin, mutfak penceresinin önünden geçip duran annesinin.

"Kardaki çukurun içinden eviyle annesine bakarak bir süre kazmış ve kısa süre sonra oyun zamanının dolmakta olduğunu fark etmiş. Tekrar aşağıdaki eviyle penceredeki annesine bakmış ve birkaç avuç dolusu soğuk ıslak kar daha kazmış.

"Geri dönmeye başlamanın zamanı gelmiş. Bacadan kıvrılarak yükselen dumanı seyretmiş.

"Sonra zihninde bir sesin *Bir avuç daha kaz*, dediğini işitmiş.

"Dönüp sıcacık evine bakmış ve elini kara daldırmış.

"Parmakları sert, pürüzsüz ve buzdan daha soğuk bir şeye değmiş. Başını çevirip eve bakmış, annesi uzun saplı bir fırın küreği kullanarak tepsiden sıcak çörekler çıkarmaktaymış; sonra kazdığı çukura tekrar bakmış ve çabucak kazmış, bulduğu şeyin yanlarını ve kenarlarını artık hissedebiliyormuş.

"Bir kutuymuş... gümüş bir kutuymuş, o kadar soğukmuş ki eldivenli ellerini yakıyormuş. Zihnindeki o ses, ki kendi sesiymiş, demiş ki: *Kutu varsa anahtar da vardır.*

"Bu yüzden tekrar eve bakmış ve sıcacıklığını tanımış... bacadan tembel tembel yükselen dumanı görmüş... annesinin pencereye baktığını görmüş. Sonra bir elinin parmaklarıyla çukurun dibini hafif hafif kazımış.

"Parmakları küçük bir gümüş anahtara rastgelmiş.

"*Anahtar varsa kilit de vardır,* demiş kendi sesi kafasının içinde.

"Soğuk gümüş kutuyu elinde çevirmiş ve üstteki kapağın ön kısmındaki karmaşık nakış deseninin ortasındaki kilidi görmüş. Sıcacık eve, pencerenin önünde ellerini önlüğüne silen annesine bir kez daha bakmış. Sonra küçük anahtarı kilide sokmuş.

"Kutudan tık sesi gelmiş.

"Sonra çocuk sıcacık evine ve annesine, tanıdığı bildiği her şeye son kez bakmış ve kutunun kapağını açmış."

Coleman Collins avuçları birbirine dönük halde ellerini kaldırıp birden yukarı savuruverdi. "Dünyadaki bütün masallar, anlatılmış bütün masallar kutunun içinden fırlayıvermişler. Prensler ve prensesler, sihirbazlar, tilkiler ve troller ve cadılar ve kurtlar ve ormancılar ve krallar ve elfler ve cüceler ve kırmızı pelerinli güzel bir kız; çocuk hepsinin havada sessizce döndüklerini bir an çok net görmüş. Sonra rüzgar onları dört bir yana savurmuş."

Ellerini tekrar masaya koyarak gülümsedi; Tom'a zil zurna sarhoş gibi görünüyordu, ama çınlayan ses Tom'un uykulu zihninin boşluklarına çörekleniyor, Coleman konuşmadığında bile yankılanıyordu. "Ama bu masallardan bazıları baş-

ka masallara karışmış mıdır merak ediyorum. Belki de rüzgar bütün o masalları iç içe geçirdi ve kralların yerine trolleri koydu, prenslerin boyunlarının üstüne tilki kafaları yerleştirdi ve kırmızı pelerinli kızın yerine cadıyı koydu. Böyle mi olmuştur diye sık sık merak ederim."

Kendini masadan itip ayağa kalktı. "Uykudan önceki masalınızdı bu. Odalarınıza çıkıp yatın. Yarın sabaha kadar odalarınızdan çıkmanızı istemiyorum. Haydi koşun." Göz kırptı ve perdelerin arasından geçip gözden kayboldu, onları boş tiyatroda bir an yalnız bıraktı.

Sonra gövdesiz gibi görünen kafasını perdelerin arasından uzattı. "Hemen. Yukarı. Önden buyurun Bay Nightingale." Sonra kafa perdelerin arkasına çekiliverdi.

Bir an sonra kutudan fırlayan yaylı kuklalar gibi tekrar beliriverdi. "Kurtlar ve onları görenler görüldükleri yerde vurulurlar. Kendisinden bahsedilince beliriveren *lupus in fabula*lardan değillerse." Kafadaki ağız sessiz bir kahkahayla açılınca hafif lekeli ve çarpık çurpuk iki sıra diş göründü, sonra kafa perdenin ardında gözden kayboluverdi.

"*Lupus in fabula* mı?" dedi Del, Tom'a dönerek.

"Bay Thorpe bazen kullanırdı. Öyküdeki kurt demek."

"Kendisinden bahsedilince..."

"Beliriveren," dedi Tom berbat bir halde. "Gerçek kurt anlamında değil, anlamı... Neyse, boşver."

5

Öyküdeki Kurt

"Bu diğer yazlara benzemiyor," dedi Del, ucunda çapraz sürgülü kapı bulunan kısa koridorun önünden geçerlerken.

"Bana daha önce hiç masal anlatmamıştı. Hoşuma gitti. Senin?"

"Elbette, sanırım," dedi Tom duraksayarak. "Şu şeyin ardında ne var, hiç merak etmedin mi?"

Del huzursuzlanmış görünerek omuz silkti. "Yani sırf bana bakma dedi diye bakmam mı gerekiyordu?"

"Öyle sayılmaz. Ama bu kadar önemli ne var ki görmemize bile izin verilmiyor? Merak ediyor musun diye merak ettim o kadar."

"Merak etmeye zamanım olmadı hiç," dedi Del. "Yukarı çıkın dedi. Odalarımızda kalmamız gerekiyor."

"Bunu sık yapar mı, yani bütün gece odanda kalmanı sık sık emreder mi?"

"Bazen." Del evin eski bölümün kapısını sertçe iterek açtı ve mutfakla salondan hızlı adımlarla geçmeye başladı.

"Ama bunu zaten yapmaz mısın? Yani, emir vermek niye? Gece yarısı neden odamızdan çıkıp da karanlıkta dolanalım ki?... Emir verince aklımıza sokuyor o kadar. Anlıyor musun?"

"Neyse, ben uyumaya gidiyorum," dedi Del merdivene yönelerek.

"Peki ya bir bardak su istersen? Ya tuvaletin gelirse?"

"Odanda bir banyo var."

"Ya dışarı bakmak istersen? Penceremiz yok?"

"Baksana, sen yorulmadın mı?" dedi Del hiddetle. "Ben uyuyacağım. Etrafta dolanıp da görmemem gereken şeylere bakmayacağım, yıldızlara bakmayacağım, yatağa gideceğim o kadar. Sen ne istiyorsan yap."

"Kızma."

"Kızdım işte, Tanrı belanı versin," diyen Del, Tom'un ya-

nından uzaklaşıp odasının kapısını açtı ve içeri girip gözden kayboldu.

Tom kendi kapısına gitti. Del gömleğini açma zahmetine girmeden başından çıkarıyordu. Yatakları açılmıştı. "Neden birden parladın?"

"Ben yatıyorum."

"Del."

Arkadaşı yumuşadı. "Bak. Yorgunluktan yığılmak üzereyim. Bu ilk gecemiz." Del yatağına oturup ayakkabılarını çıkardı. Kemerini çözdü, ayağa kalktı ve pantolonunu indirdi. "Şimdi bu kapıları kapayacağım, böylece başın belaya girerse bilmek zorunda kalmayacağım."

"Ama Del, o bizim aklımıza sokmak *istiyor*..."

"Yorgunsun, değil mi?" dedi Del; ara duvardaki sürme kapının bir kanadını çekerek kapattı.

"Evet."

"Öyleyse yatağa git ve boşver." Diğer kanadı da kapatınca odasıyla Tom'unki arasındaki bağlantı kesildi.

"Del?" dedi Tom kapının ardından.

"Sabah görüşürüz. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgunum."

Tom sırtını döndü. Kendi odası ışıldıyordu: Yatağı o kadar düzgündü ki sanki bir konserve açacağıyla açılmıştı, ışıklar yumuşaktı. Valizinde getirdiği ikinci Rex Stout kitabı yatağın yanındaki sehpada duruyordu. Kapının yanındaki düğmeye dokununca tepedeki ışıklar kararırdı. Kitabın yanındaki ışık odanın o ucunu, kitabı, yatağı ve lambayı bir mağara kadar davetkar gösteriyordu.

Çabucak soyunup küloduyla kaldıktan sonra yatağa girdi. Rex Stout kitabını alıp ilk sayfasını açtı. Birkaç dakika sonra

yazılar dalgalanmaya ve sanki başka bir öyküyle ilgili alakâsız ama çarpıcı yorumlarda bulunmaya başladılar. Tom rüyasında kitap okuduğunu gördüğünü fark etti. Işığı söndürüp başını serin yastığına yasladı.

Belirsiz bir süre sonra köpek havlamaları bilincini geri getirdi. Önce bir köpek, sonra iki. Sonra kavga sesleri geldi. Bir yerlerde bir kapı çarpıldı, erkekler küfür ettiler, bir köpek hiddetle ya da acıyla haykırdı. Bir adam "*Piç!*" diye bağırınca köpeğin ızdırap çığlığı iniltiye dönüştü. Tom yatakta doğruldu. Uyuşan elini zonklayana kadar ovaladı. Aşağıda insanlar çok sert adımlarla eve girip çıkıyorlardı. Bir cam kırıldı, diğer köpek hırlamaya başladı. "Del?" dedi Tom. Aynı anda birkaç erkek sesi birden yükseldi.

Tom sürme kapıya gidip bir kanadını birkaç santim araladı. Del karanlıkta yüzükoyun yatmış, derin soluklar alıyordu. Tom kapıyı kapadıktan sonra el yordamıyla koridor kapısını aramaya başladı; kilitli olmasını bekliyordu.

Ama değildi: Kapıyı araladı. Holdeki ışıklar hafifti. Şimdi insan ve köpek seslerini daha net duyabiliyordu. Adamların sesleri hayvanlarınki kadar vahşi çıkıyordu. Tom kapıyı iyice açınca karşıdaki büyük pencerede kendi yansımasını gördü. Ormandaki ışıklar vücudunun içinden parlıyordu. Koridora çıktı. Aşağıda, evin arkasında bir adam bağırdı: "Şu iti getirsene... *lanet olsun*... salla şu kahrolası..." Coleman Collins'in sesi değildi.

Tom'un penceresinin altındaki taş döşemeli terasta birden bir ışık havuzu belirince bir adamın uzun gölgesi ortaya çıktı. Tom pencereden geriledi. Ordu ceketi giymiş iri yarı bir adam, zincirli iri bir siyah köpeği çekerek göz önüne çıktı. Köpek ona hırlayınca adam fırlayıp hayvanın ağzını tokatladı.

"Tanrım!" diye bağırdı adam. Yeşil ordu ceketinin açık ceplerinden birinden bir şişenin boynu çıkmıştı. Adam zinciri bıraktı, bir an tekrar pencerenin altında gözden kayboldu, sonra elinde bir kürekle geri döndü. Kürekle köpeğe vuracak gibi yaptı, küreği bıraktı ve tekrar evin içine girip ortadan kayboldu. Geri döndüğünde ucunda metal kıskaçları olan uzun saplı bir maşa taşıyordu. Bunu da tangır tungur yere attıktan sonra dayılanır bir edayla eve dönüp bağırarak bir şeyler söyledi. Kısa, çalı gibi, kahverengi bir sakalı vardı. Trendeki adamlardan biriydi: Tom'un kalbi az kalsın duracaktı ve gözleri aydınlık ormana çevriliverdi.

Yo, hayır.

Bir ışığın hemen altındaki düz bir kayanın üstünde, Tom'un yüzünü ya da giysilerini seçemediği kadar uzakta, uzun mavi paltolu ve kırmızı başlıklı, sarışın, zayıf bir figür havaya küçük ve parlak bir kutu kaldırmıştı. Küçük figür merakla kutuyu elinde evirip çeviriyordu. Sonra yüzünü çevirip dosdoğru Tom'a baktı. Tom panikle gerileyince çocuğun yüzü amaçsızca önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevrildi. "*Del,*" diye fısıldadı Tom. Kayadaki çocuğa tekrar baktı. "*Del!*" Çocuk hâlâ kutuyu ellerinde çevirip duruyordu. Tom, Del'in kapısına gidip iki kez çaldı. "Buraya gel," dedi, bu kez fısıldamıyordu. Tekrar çaldı... aşağısı o kadar gürültülüydü ki kapıya çekiçle vursa duymazlardı. Sarışın çocuk kutuyu kayaya bıraktı ve rüyadaymışçasına parmaklarını kayada gezdirdi. "Bunu görmelisin," dedi Tom, neredeyse normal tonda konuşarak.

Kapı aralandı. "Git. Odana git."

"Baksana," dedi Tom.

Çocuk herhalde gümüş bir anahtar olan bir nesneyi tutuyordu şimdi.

"Ah," diyen Del kapısını tamamen açıp koridora bir adım attı. Aşağıdaki adamlar gürlediler.

Küçük taş sahnenin üstündeki çocuk, anahtarı kutuya götürdü.

"Bunu görmemizi istedi," diye fısıldadı Tom. Yanında pijamalarıyla duran Del kollarıyla gövdesini sardı. Siyah köpeklerden biri yine acı acı bağırdı... sakallı adam o aletle köpeğe mi vurmuştu? Tom pencereye gidip bakmak istemiyordu.

Mavi paltolu çocuk kutuyu kulağına götürdükten sonra önünde, kol mesafesinde tuttu. Kapağı baş parmaklarıyla açmış olmalıydı.

Kutudan şeytani, kara bir duman boşandı. Kayadaki figürün kutuyu düşürdüğünü görebildiler, sonra kıvrıla kıvrıla yoğunlaşan duman bütün sahnenin gözden kaybolmasına yol açtı.

"Gösterimiz gibi," diye mırıldandı Tom. "Duman çıkınca çocuk ortadan kaybolur."

"O bir kızdı," dedi Del, odasına geri dönerken.

"*Kız* mıydı?" diye sordu Tom.

"Rose Armstrong'tu. Şimdi yatağa git." Del sırtını dönüp kapısını kapadı.

Tom tekrar arkasına, ışığa baktı: Siyah dumanın son kalıntıları terk edilmiş kayanın üstünde salınmaktaydı. Çevresindeki yapraklar sallanıyordu. Aşağıda, pencerelerin altında köpekler tartışmayı sürdürmekteydi.

Bir erkek sesi yükseldi: "Alsana şu *siktiğimin*..."

Bir başkası karşılık verdi: "Birazdan alırım yahu. Uyar mı?"

"Ah, benim için hava hoş."

Coleman Collins'in sesi çok netti: "Artık hazır mısınız?"

Alt katın kapısı hışımla açıldı ve kaldırım taşlarında beli-

ren gölgeleri hemen sonra bir sürü adam takip etti; çoğu kürekliydi, ikisi zincirli köpekleri çekiyorlardı. Arkadan Coleman Collins geldi, şimdi üstünde parlak bir ekose gömlek, kot pantolon ve bağcıklı botlar vardı; oduncu olmuştu. "Ver şu şişeyi," diye emretti. Ordu ceketli adam cebinden şişeyi çıkardı. Collins şişeden içtikten sonra adama geri verdi. "Tamam. Birazdan gelirim..." *Misafirlerini kontrol ettikten sonra mı?* Tom hemen yatak odasına geri döndü.

Yatağa atladı, üstüne yorganı çekti ve bekledi. *Hattâ belki uyuyabilirim,* diye düşündü, *böylece başka bir şey yapmama gerek kalmaz.* Ama kalbi küt küt atıyor, sinirleri karıncalanıyordu. Kaldırım taşlarında rastgele dolanan adamların seslerini duyuyordu, sonra merdiveni çıkan botların sesini işitti.

Tom kaskatı kesildi. Botlar koridorda Del'in kapısına kadar gelip durdular. Del'in kapısı açıldı. Yine sessizlik; Del'in kapısı kapandı ve botlar Tom'un kapısına doğru ilerledi. Kapı açıldı ve odasına ışık girdi. "Kafanı kanadının altında tut," dedi Collins usulca; sesi neredeyse şefkatliydi. Kapı kapandı ve oda tekrar karardı. Tom, Collins'in koridordan geri dönüp merdivenden indiğini işitti.

Sadece bir saniye bekledikten sonra yataktan sıçrayıp gömleğiyle pantolonunu el yordamıyla buldu. Ayakları makosenlerini yakaladı. Kapıyı açıp da dizlerinin üstünde pencereye gidince, adamlarla köpeklerin kaldırım taşlarının üstünden ormana gittiklerini gördü. Adamlardan bazıları yanan meşaleler taşıyorlardı. Peşlerinden uzun adımlarla gelen Collins boğumlu bir baston taşımaktaydı. Grup kaldırım taşlarını geride bırakır bırakmaz Tom merdivene koşup aşağı inmeye başladı.

6

Antrede hâlâ mumlar yanıyordu, sadece birkaç santim kalmışlardı. Dönüp evin ana bölümüne bakınca, salondan hole hafif bir ışığın yayıldığını gördü. Çerçeveli, uzun, sıra sıra tiyatro afişlerinin önünden geçti... camların ardında zaman kapsülleri gibiydiler. Yanında karaltılar halindeydiler, camları salondan gelen hafif ışığın birazını yansıtıyordu, Tom'un görüntüsünüyse biraz daha fazla. O sessizlikte gözetlendiği hissine kapıldı.

Salondaki sandalyeler sağa sola itilmişti, kül tablalarında hâlâ yanan purolar vardı, kanepelerin yanındaki sehpalarla orta sehpanın üzerinde boş kadehler duruyordu.

Salonun diğer tarafındaki taş bahçe avlusunun camın kapıları açıktı. Tom o geniş, dağınık odadan bakınca, adamların meşalelerinin ormanın içinde dolandığını gördü. Yumuşak, kalın halıya adım attı. Havada puro dumanı salınıyordu.

Kafasını kanadının altında tutacak mıydı? Mobilyaların arasından geçerek açık cam kapılara doğru yürürken, puro kokusunun altındaki ağaç, toprak ve gece kokularını aldı. Kafan kanadının altında mı Tom?

"Boşversene," diye fısıldadı ve açık cam kapılardan geçerek bahçe avlusuna çıktı.

7

Yüz metre kadar ileride meşaleler ormanın içinden sarsılarak geçiyor, onları tutan adamlar ağaçların etrafından dolandıkça belirip kayboluyorlardı. Tom adamların yüksek seslerinin köpek hırıltılarına karıştığını duyabiliyordu ve ne dediklerini anlamasa da ne yapacaklarını seziyordu. Del ile bir-

likte Rose Armstrong'u gördükleri tepenin eteğinden dolanarak gölün sol tarafına gidiyorlardı.

Bahçe avlusundan çıkarken o kızı arayıp aramadıklarını merak etti. Sağında uzun ve köhne bir demir merdiven, ayın gölde gümüşi bir iz bıraktığı yere doğru tepeden dimdik iniyordu. Demir merdivenin sarsıntıları ve titremeleri yüzünden kalbi duracak gibi olan Tom, adamların peşinden küçük bir sahile indi. Karanlık gölün yanında kayıkhane gibi görünen bir binanın karaltısı görünüyordu; kayıkhanenin bir metre kadar ötesinde beyaz bir iskele gölün içine uzanmıştı. Hayır, o aydınlık kaya sahnede yapılan gösteri herkese açıktı: Bay Peet ile diğerlerinin karıştırdığı haltlarsa değildi.

Yine de öyle adamların eline bir kız düşse ne yapacaklarını merak etti. Sonra kendisini yakalarlarsa ne yapacaklarını merak etti.

Neyse ki meşaleleri uzaktan takip edebildiğinden kendisini asla göremezlerdi. Ormana girer girmez arkasına baktı ve evin ışıkları sayesinde rahatça geri dönebileceğini gördü.

İki kere ağaçlara çarptı, alnını çizdi ve az kalsın yere düşüyordu. Ay bazen o kadar parlaklaşıyordu ki, Tom sert otları eğik, puslu bir okyanustaki gümüşi dalgalara benzetiyordu; bazense birden uzun siyah ağaçların ardına çekiliveriyor ve Tom'u ilerisinde zikzaklar çizen meşalelerin benek benek ışıkları dışında kapkaranlık olan bir enginliğin ortasında bırakıyordu.

Hansel gibi arkasına bakıp duruyor, evin uzaklaşarak sık dallarla ve çalımsı yapraklarla kaplı düşsü bir kabuğun ardında kaldığını görüyordu. Kısa süre sonra ev bir işaret kulesinden çok ormanda yer yer ışıldayan, etrafa saçılmış yarım düzine noktacığa dönüştü.

Böyle bir doğayı ancak kitaplarda tanımıştı... kendi varlığı için savaşan, kalabalık ve karmakarışık, iten dürten, eğilip bükülen yüzlerce figürü barındıran bir doğa. Attığı her adım Tom'u kendisine uzanan ağaçtan parmaklara ve kollara yaklaştırıyordu; makosenleri ıslak yosunlarda kayıyordu. Ay bir süreliğine gözden kaybolunca üçüncü kez bir ağaca çarptı ve bu sefer yere düştü.

Sonra fener ışıkları kayboldu. Tom dönmeye korkarak hiç kımıldamadan durdu... yolunu kaybederse gerçekten kaybolacaktı. Düşündü. *Böcekler*. Evden çıktığından beri hiç böcek sesi duymamıştı; oysa daha birkaç saat önce, istasyondayken sesleriyle karanlığı tıklım tıklım doldurmuşlardı.

Köpekli ve meşaleli adamların ardında gözden kayboldukları tümsekten anlaşılmaz bağrışmalar geldi.

Tom çok yavaşça, ellerini yüzüne siper ederek ilerledi. Çok yukarıdan bir şey, bir hayvan ya da kuş, ona seslendi: Tom başını geriye çevirince alnına tüylü iğneler sürtündü. Örümcek sanınca ileri atıldı. Ayağı örs gibi sağlam bir köke takılınca lapaması toprağa yüzü ve dirsekleri üstüne kapaklandı.

Kalbinin küt küt attığının, yüzünün çamurlandığının ve gömleğinin ıslandığının farkındaydı. Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve yolun geri kalanı boyunca sürünerek ilerledi.

Sonunda insan sesleri çok yakınlaştı. Ardında meşalelerin gözden kaybolduğu küçük tümseğe doğru karın üstü santim santim sürünüyordu. Bir adam "Buster hazır," dedi. Köpekler homurdandı; bazı adamlar güldüler. Coleman Collins sert bir sesle konuştu: "O ateşe dikkat et Kök. Görebilmeyi istersin."

"Doğru yerde miyiz?" diye sordu biri kalın bir sesle...

muhtemelen Kök'tü, çünkü Collins yanıt verdi: "Evet demedim mi? Sen çırana dikkat et yeter. *O şeyi nereye fışkırttığına dikkat et!* Ateş istiyoruz, yangın değil."

Görülmekten korktuğu için nefesi boğazında dona kalan Tom sürünerek ilerleyince, meşale ışıklarının –veya Kök'ün ateşinin– önündeki ağaçları kızıla boyadığını gördü.

"Herbie, bunun doğru set olduğuna emin misin?" diye sordu Bay Peet.

"Tabii ki," dedi Collins.

Herbie?

Tom sürünerek tümseğin tepesine çıkıp, alevlerin aydınlattığı kırmızı bir akçaağacın gövdesinin ardından gizlice baktı.

Bay Peet'le Coleman Collins harıl harıl yanan bir ateşin yanında birlikte ayakta duruyorlardı... kalın gövdeli, sarı tişörtlü, bol marangoz pantalonu giymiş bir adam –Kök– ateşle ilgileniyordu. Kafası neredeyse tamamen kazınmıştı. Diğerleriyse meşalelerini yumuşak toprağa saplamış, hızla kazmaktaydılar. Etrafa toprak saçılıyordu. "Setin şurada," dedi Collins, ateşin diğer tarafındaki çimenli bir tümseği göstererek. Oduncu gömleği giymiş, yüzü ateşten kızarmış olan sihirbaz son derece sağlıklı, Bay Peet kadar kaslı görünüyordu. "Bu sefer köpekleri nereden buldun Diken?" diye sordu.

Ordu ceketli adam tümseğin diğer tarafından, iki siyah köpeği de boyunlarındaki zincirlerden tutarak geldi. "Aynı yerden. Tanesine elli beş dolar ödedim... elindeki en kuvvetliler bunlarmış. Buldog bulamadım." Diken'in yüzü Cadılar Bayramı balkabağına benziyordu. "Bu iş için buldoglar en iyisidir."

"Buldoglar veya teriyerler," dedi Collins.

"Buldoglar en iyisidir," diye tekrarladı Diken.

"Diken, sen bir aptalsın. Şu şişeyi tekrar ver." Diken sura-

tını asarak cebindeki viskiyi çıkardı. Collins içtikten sonra şişeyi Bay Peet'e verdi. "Bu ikisi iş görürler. Tatmin oldum. Şimdi, zincirleri Kök'e ver de çukurun kazılmasına yardım et."

"Hı hı," dedi Diken. Söyleneni yapmak için kasıla kasıla uzaklaştı.

"Hey, küçük olanı içeri gönderelim," diye seslendi Kök.

"*Tanrım,*" dedi toprağı küreyen adamlardan biri. "Biraz dinlensek nasıl olur? Veya gel de sen küre bok kafalı."

"Bak..." diye uyaracak oldu Bay Peet, ama geç kalmıştı.

Kök zinciri bir ağaca dolamıştı ve kürekli adama saldırıyordu. Diğerleri kazmayı kesip, adamın doğrularak küreğinin tersini Kök'e savurmasını seyrettiler. Küreği böğrüne yiyen Kök yere düştü. "Bok kafalı," dedi adam.

"Tamam, Bezelye" dedi Bay Peet sakince. "Kök, sen köpekleri tut yeter. Onları denemek için henüz erken. Ateşi de canlı tut."

Bezelye denen kişi "Siktiğimin hayvanı, göt," diye mırıldanarak küreği aldı ve o kadar sert kazmaya başladı ki uçan topraklar neredeyse Kök'e kadar ulaştı.

Kazı yapan dört adam yarım saat sonra yaklaşık bir buçuk metre derinliğinde ve bir metre yirmi santim uzunluğunda bir çukur açmışlardı. Kök ateşi odunlarla beceriksizce her besleyişinde köpeklerin zincirlerini somurtarak çekiştiriyordu. Bütün bunları hayretle seyreden Tom arada sırada uyuklayacak gibi oluyordu. Köpekleri ne için deneyeceklerdi? O uzun çukur niye kazılmıştı? Mezara benziyordu rahatsız edici bir şekilde.

Sonunda sihirbaz "Haydi şunları canlandıralım," dedi. "Tohum, sen Kaya'yla birlikte biraz setle ilgilen."

"*Hı hı,*" dedi kazıcılardan biri, Burl Ives'in ahlaksız bir

versiyonuna benzeyen şişman, sakallı bir adam. Sırıtınca ön dişlerinin bulunması gereken yerdeki, onu bir hokey oyuncusuna benzeten boşluk belirdi.

Tohum çukurdan çıktı, peşinden bir adam daha geldi. Küreklerini tümseğe götürüp hemen oradan kovalara toprak doldurmaya başladılar.

"Daha hızlı, daha hızlı," diye emretti Bay Peet. "Burada olduğumuzu bilsinler istiyoruz."

"Yahu bizi kesin duyuyorlardır zaten," dedi Tohum, dişlerinin arasındaki boşluğu sergileyerek.

"Sayıları kaç biliyor musun Herbie?" diye sordu Kaya.

"Bir tane yeter," diye yanıtladı Collins. "Baksana, şu diğer adamı da çukurdan çıkaralım. Salyangoz, sen diğer tarafa git."

Salyangoz, Tohum, Kaya, Bezelye, Diken, Kök: Bunlar nasıl isimlerdi böyle?

Salyangoz denen adam çukurdan dışarı tırmandı, tümseğe gitti, küreğini kaldırdı ve tersiyle toprağa vurdu. "İyi kazın," dedikten sonra Tohum ve Kaya kadar hızla toprak kazmaya başladı.

Bu üç tane tıknaz adam canavar cücelere benziyorlardı. Salyangoz'la Kaya'nın dövmeli, devasa pazuları vardı; Salyangoz gömleğini çıkartınca Tom adamın göğsünün de dövmelerle kaplı olduğunu gördü: Siyah göz boşlukları bulunan beyaz bir kurukafanın içinde kartal kanatlı, pullu, parlayan bir ejderha kuyruğu vardı.

Cole Collins "Bay Salyangoz, şu kanatlarınızı benim için kımıldatın," diye emredince dövmeli adam gülüp daha hızlı kazmaya başladı.

"Canına yandığımın *deliği*," diye bağırdı Salyangoz. "İşte o canına yandığımın *deliklerinden* bir tanesi."

Diken deli gibi bağırarak çukurdan fırlayıp Salyangoz'a koştu; ama bu bağırışla iyice uyanan Tom'un korktuğu gibi Salyangoz'a saldırmak yerine küreğini adamın yanına, toprağa sapladığı gibi deliğin girişindeki toprağı atmaya başladı.

"Küçüğü oraya götür Kök," dedi Bay Peet.

"Keşke buldoğumuz olsaydı," dedi Diken, Cadılar Bayramı balkabağı suratından. Kök küçük köpeği çekerek getirdi, zincirini çözdü ve açılmış deliği gösterdi. "Şuraya gir it," dedi Kök, ama köpeğin emre ihtiyacı yoktu: Deliğe dalıverdi.

"Şimdi diğerini hazırlayın," dedi Bay Peet. "Yirmi papele bahse girerim ki bir dakikaya kalmaz çıkar." Saatine baktı ve Diken "Yirmi," dedi.

Salyangoz'un dövmeleri ateşin ışığında genişleyip titreşti. Bu o kadar dikkat çekici bir görüntüydü ki, Tom'un adamın güldüğünü fark etmesi bir an sürdü. "Tam bir gerilla."

"Bir dakika," dedi Diken omuz silkerek.

Delikten iniltiler, hırlamalar, havlamalar geldi. Sonra Tom'un yatak odasından işittiği çığlık sesleri duyuldu.

"Kuyruğuna dikkat et evlat," dedi Bay Peet ve bir saniye sonra köpek delikten dışarı fırladı. Kafasının ortasından parlak kırmızı çizgiler geçiyordu.

"Diken'den yirmi," dedi Bay Peet. "Diğerini içeri yollayın," deyince Kök ikinci, titreyen köpeği deliğe yaklaştırdı. Bezelye ve Burl Ives'e benzeyen şişman Tohum, tümseğin tepesini kürekleriyle eşelemeye başladılar.

Köpekler sanki saatler boyunca –bu arada kırmızı akçaağacın dibinde yatan Tom bazen uyukladı ve uyanınca yeni bir dehşetle karşılaştı– Bezelye ile Tohum'un "sette" ortaya çıkardığı tünellere girdiler, inleyerek ve kan içinde çıktılar, gerisingeri içeri gönderildiler. Sekiz adam birbirlerine para

verip duruyorlardı, çoğunu Kök, Bay Peet ve Collins alıyordu. Tom uyanık olduğu bir sırada Collins'in dövmeli Salyangoz'dan bir kürek kaptığı gibi "sete" kendisinden genç diğer adamlar kadar vahşice saldırdığını gördü. Collins'in topallamadığını fark etti ve o kadar yorgundu ki, bu adamların karşısında doğrusu ben de topallamazdım diye düşündü o kadar. "Altın madeni gibi, altın!" diye bağırıp duruyordu Kaya denen kişi.

Tom bir şey daha var diye düşündü, bu adamlara uzun süre bakılmazsa fark edilmeyecek bir şey: Hepsi de bembeyazdılar. Derileri sıkıştırılmış gibiydi, ucuz sağlıksız etlere benziyordu, lekeliydi; güçlü adamlardılar, ama kapalı mekân insanlarıydılar.

Geç saatlere kadar kapalı mekânlarda oturmaya alışık, şimdiyse dışarıda ırgat gibi çalışan adamlar, emeklerinin ve bağrışmalarının vahşiliği, yanan meşaleler ve sıçrayan ateş, haykırışlar ve el değiştiren paralar ve kanlı köpekler... Tom'un tanık olduğu bu bir dizgi tutarsız hayal gibi gelen düşsü sahne bazen o kadar gerçekdışı görünüyordu ki, o penceresiz odadaki yatağına geri döndüğünü sanıyordu... sonra gerçekten uykuya dalıyor ve rüyasında Del'in o tepecikte yanıbaşına uzanmış, bir şeyler açıkladığını görüyordu. "Bay Salyangoz, Boston'daki büyük bir şirkette mali işler müdürüdür; Bay Tohum ile Bay Diken avukatlar; Bay Bezelye ile Bay Kök, US Steel şirketinin büyük hissedarlarındanlar ve her sene Amerika Kupası'nda yarışırlar... Bay Peet, Birleşik Devletler Ticaret Bakanı'dır."

"*Kıskacı hazırlayın!*" diye bağırıyordu biri. "*Şu lanet olası kıskacı hazırlayın!*"

Tom inleyerek sırtüstü dönüp, akçaağacın alt dallarını dirseğiyle uzaklaştırdı; sonra nerede olduğunu hatırlayınca

elinden geldiğince büzülüp tekrar yüzükoyun yattı. Boynu acıyordu, dizleri sızlıyordu, başı ağrıyordu; ama aşağıdaki adamlara bakarken rüyanın etkisinde olduğundan, Ticaret Bakanı'nın metal kıskacın saplarını sımsıkı tuttuğunu, mali işler müdürüne küfür ederek geri çekilmesini söylediğini gördü. US Steel'ın büyük hissedarlarından olansa, bir köpeği çukurun başında hazır tutuyordu. Ordu ceketli, balkabağı suratlı avukat "*Yakala onu! Yakala onu!*" diye haykırıyordu. Bir başka avukat bir avuç dolusu katlanmış banknotu havada sallıyordu: Tümseğin içinin derinliklerinde, ikinci köpek cehennem azabı çekercesine feryat ediyordu.

Bakan "Birazdan," deyince Boston'lı mali işler müdürü maymunlar gibi gerilmiş bir ağızla sırıtarak çömeldi.

Sonra iki tane afallatıcı olay neredeyse aynı anda gerçekleşti. Tümseğin içinden parçalanmış, kanlar içinde bir köpek çıktı; vücudu parlayan, kımıldayan bir ejderha dövmesiyle kaplı avukat, köpeği görünce küreğini kafasının üstüne kaldırdı. Tom hayvanın ön ayaklarından birinin sadece kanlı bir deri parçasıyla asılı durduğunu, ortaya çıkmış kaburgalarının boyalı kibrit çöpleri gibi ışıldadığını gördü ve sonra avukat küreği indirip köpeğin kafasını ezdi. Avukat köpeğin leşini tekmeleyerek ağaçların arasına attı.

İkinci afallatıcı olay tıpkı birincisi gibi, slayt gösterisine benzeyecek kadar parlak renkli ve peş peşe gelen görüntülerden ibaretti. Bir an kanla kaplı, tüylü, kısa ve kalın bir kafa belirdi; Ticaret Bakanı metal kıskaçla hamle yapınca yatırımcılar neşeyle bağrıştılar; Bakan beyzbol diliyle tur vuruşu yapar gibi, kollarını tüm gücüyle hızla kaldırınca, kıskaca karnından yakalanan ciyaklayan, çılgına dönmüş ve kanayan bir porsuk göründü; adam kıskacı ateşin aydınlattığı havaya kal-

dırarak geniş bir kavis çizdirdi. O ağır gövdeyi kıskaçla tutan Bakan dönerek hayvanı çukura attı. US Steel hissedarı ağzından köpükler saçan köpeği bırakınca, o hayvan da çukura balıklama daldı. Yatırımcılar hemen bağırarak bahse girmeye başladılar.

Tom birden porsuğun ne kadar yaşayacağına dair bahse girildiğini anladı.

Bağrışan adamlar çukurun çevresinde toplanıp birbirlerine para vermeye başladılar ve Tom çukurun içinde olanları göremiyordu. Ama hayal edebiliyordu, ki bu daha kötüydü. Bazen yukarı kan fışkırdığında yatırımcılardan biri küfrederek geri çekiliyordu ve Tom yuvarlanıp duran tüylü şeyler görüyordu. Ejderhanın yanardöner pulları kanıyordu; bir pazudaki kırmızı bir gül kanıyordu; sarı bir tişörtte mucizevi bir şekilde kanlar beliriyordu, stigmata kadar hayret verici ve beklenmedikti.

Yirmi dakika sonra bir adam kollarını kaldırıp sevinç çığlığı attı. Diğerleri bir yandan bağrışıyor bir yandan ona kazandığı paraları verip duruyorlardı. Sonra sadece nefes sesleri duyuldu, yorulmuş adamların hırıltılı soluklarıyla ağır yaralı bir köpeğin ağzından köpükler saçarak kesik kesik soluması. Ticaret Bakanı cebinden bir tabanca çıkarıp çukurun içine tek el ateş etti.

Tom ürpererek geriledi, yerde yaprak gibi titriyordu. "Tamam. Kan istiyordunuz, istediğinizi aldınız," dedi Coleman Collins; ama çok geçti, çünkü sihirbaz tepenin üstüne, dosdoğru Tom'un gözlerinin içine bakıyor ve "Çukura atacak bir tane daha var. Uyu çocuk," diyordu.

Salyası akan tıknaz bir adam dönüp Tom'a doğru koştu; Tom kendinden geçti.

8

Uyu çocuk. Tom kendini Boston'dan kuzeye giden trenin arka vagonunda buldu. Yanında Del değil Coleman Collins oturuyordu, "Bu senin trenin değil tabii. Bu Birinci Seviye," diyordu.

"Trans," dedi Tom. "Ses."

"Doğru. Hafızan harika. Del için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek istiyorum. Senin gibi birine uzun süredir ihtiyacı vardı."

Sihirbazdan akan, dostanelik kılığında hastalıklı bir his vardı ve Tom o trole benzeyen adamların yol açabileceğinden çok daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anladı.

"Vantrologluk görmek ister misin? Eğlencelidir. Vantrologluktan hep hoşlanmışımdır." Kalabalık trende sallanırlarken çocuğa tepeden gülümsedi. "Bunların hepsi gayet temel şeyler tabii. Umarım yanımda yeterince kalırsın da sana daha zor şeylerden bazılarını gösterebilirim. Seni temin ederim ki hepsini *yapabilecek* gücün var."

"Bütün yaz sende kalacağız."

"İki buçuk ay yetmez minik kuş. Hiç yetmez. Şimdi. Ses nereden gelsin? Yukarıdan." Ünlü çehresini kaldırıp başını vagonun tavanındaki ızgaraya doğru salladı.

Anında histerik bir ses cızırdadı: "*ACİL DURUM! ACİL DURUM! ÖNÜNÜZDEKİ KOLTUĞA TUTUNUN! ÖNÜNÜZDEKİ...*"

Sihirbaz ortadan kaybolmuştu. Koltukların arasındaki geçitte, Tom'un koltuğunun yanından geçmekte olan şişman bir kadın çığlık attı; içinde birkaç kahve fincanı bulunan kar-

ton bir kutu tutmaktaydı. Çığlık atarken kahveler döne döne havaya savruldu.

Şimdi pek çok kişi çığlık atıyordu. Tom başını eğip dizlerinin arasına sokarken sırtına sıcak kahve yayıldığını hissetti.

Sarsıntı yüzünden koltuğundan fırladı, kazanın gürültüsü sanki kulak zarlarına çakılan bir çiviydi. Koridordaki kadının sendeleye sendeleye gerilediğini görebiliyordu, yüzünde dehşet ve umutsuzluk vardı. Bir ucu havalanan vagon yan yatmaya başladı. "Bacağımı kırdılar!" diye bağırdı bir adam. "Tanrıım!" Bu haykırış, biraz ileriden gelen bomba gibi bir patlamadan önce Tom'un duyduğu son ses oldu.

"Işık," dedi sihirbazın sesi.

Bir başka patlamanın göz kamaştırıcı beyazlığı vagonu aydınlattı. Tom'un başının birkaç santim yakınındaki bir kağıt bardak alev aldı. Tom kabı vurarak uzaklaştırdı, ama nereye gittiğini göremedi. "*Tanrım!*" diye ciyakladı kırık bacaklı adam. Burnu havalanmış vagon iyice sağa yatarak devrilmeye başladı.

Şimdi koridorda sırtüstü yatan, sırtındaki yanıklar açık yaraymış gibi acıyan Tom'un etrafında her yerden iniltiler ve çığlıklar geliyordu: Vagon sanki yanan bir hayvanat bahçesiydi.

Koltuklardan birinin payandasına tutunurken şöyle düşündü: *Burada öleceğim. Bir sürü insan ölmedi mi?*

Vagon devrilince çığlıklar arttı, neredeyse coşkulu bir hal aldı.

9

Tom gözlerini açtı. Açıklıkta, Bezelye ve Diken ve diğerlerinin porsuk bahsine tutuştukları yerde yatıyordu. Dinç,

sağlıklı ve üzerindeki giysilerle on yaş genç görünen Coleman Collins şişeden bir fırt çekti ve lime lime olmuş tümseğin yanında oturduğu yerden Tom'a göz kırptı.

"O sadece sihir değildi," dedi Tom.

"'Sadece sihir' nedir ki?" Sihirbaz ona gülümsedi. "Öyle bir şey olmadığına eminim. Ama uyuyakaldın. Rüya görüyordun herhalde." Bir dizini kaldırıp üstüne kolunu koydu. En sevdiği çocukla ateşin başında çene çalan bir oymak beyi gibi görünüyordu.

"Yukarıdaydım..." Tom gösterdi. "'Tamam. Kan istiyordunuz, istediğinizi aldınız,' dedin. Sonra beni gördün. Dedin ki: 'Çukura atacak bir tane daha var. Uyu çocuk.'"

"Şimdi anladım, yorulmuşsun," dedi Collins, tümsekten geriye kalana yaslanarak. "Çok uzun bir gün geçirdin. Sana yemin ederim ki o sözlerin hiçbirini söylemedim."

"Diğerleri neredeler?" Tom doğrulup açıklığa bakındı. Ateşin ışığı, eskiden çukurun olduğu yerde şimdi bir toprak tümsek bulunduğunu sergiliyordu.

"Diğerleri yok. Sadece sen ve ben varız. İstediğin de buydu sanırım."

"Bay Peet," dedi Tom ısrarla. "Buradaydı. Başka bir sürü kişi de vardı... isimleri komikti, bir grup trol gibiydiler. Diken, Salyangoz, Kaya, Tohum... Hepiniz bir porsuğu yuvasından çıkarmaya çalışıyordunuz. İki tane köpek vardı... Bay Peet birini vurdu."

"Öyle mi?" Tümseğe yaslanan sihirbaz pozisyonunu değiştirip Tom'a hoşgörüyle baktı. "Konuşmak istediğin için beni takip ettiğini düşünmüştüm. Evet, sözüme karşı geldin. Ama iyi bir sihirbaz kuralları ne zaman çiğnemesi gerektiğini bilir. Bunu yapmakla cesaretini ve zekânı sergilediğini dü-

şünmüştüm... meraklıydın, araziyi görmek istiyordun."

Arazi, üzerinde bulundukları topraktan fazlasıydı. Tom başıyla onayladı.

"Ayrıca afişlerimden bazılarını okumuşsundur... kariyerimin yadigarlarını. Doğru mu?"

"Onları fark ettim," diye itiraf etti Tom. Yeryüzünde en az güvendiği kişinin Coleman Collins olduğunu düşündü.

"O konuda her şeyi öğreneceksin... bu yaz içimi dökeceğim." Collins bacaklarını topladı ve ellerini dizlerinde kavuşturup üzerlerinden Tom'a ciddiyetle baktı. Tom onu Laker Broome'a benzetti birden. "Şimdilik Del hakkında bir şey söylemek istiyorum. Sonra da senin –sadece senin– duymanı istediğim bir masal var. Ondan sonra artık yatma vaktin gelecek.

"Yeğenimin düzensiz bir hayatı oldu. Tam Andover'dan kovulacakken Hillmanlar taşındılar. Bak, Hillmanları pek sevmemiş olabilirsin –gördüğün gibi seninle gayet açık konuşuyorum–, ama bütün kusurlarına karşın Del'i korumak istiyorlar. Del'in gerçekten korunmaya ihtiyacı var. Sağlam bir çapası olmazsa, bir Tom Flanagan'ı olmazsa, kayalara çarpar. Bütün yardımlarıma ihtiyacı var, seninkilere de. Ona göz kulak ol. Ama aynı zamanda gözün üzerinde olsun."

"Gözüm üzerinde mi olsun?"

"Fazla derinlere gitmesin diye. Del senin gibi dünyayla sağlıklı bir ilişki içinde değil." Dizlerini birbirine yasladı. "Ventnor Okulu'ndan o baykuşu çalan Del'di. Tahmin etmiş miydin?"

"Hayır," dedi Tom.

"Hırsızlığı Hillmanlardan duydum. Onlar da onun aldığını biliyorlar. Ama bir okuldan daha kovulmasını istemediler."

"Çalan başka bir çocuktu. Gören çocuklar olmuş."

"Del onu başka bir çocuğun çalmasını istedi. Del de bir sihirbaz: Ne kadar iyi olduğunun farkında değil, gerçi senin potansiyelinin yanında solda sıfır kalır. O baykuşu Del çaldı, kimin elleri almış olursa olsun. Del'e göz kulak ol. Yeğenimi tanırım."

"Bu resmen saçmalık," dedi Tom, oysa içine şüphe tohumu atılmıştı. "Saçma olan bir şey daha var... Del'den daha iyi olduğum. Del benim olabileceğimden daha iyi. Sihirden başka bir şey umurunda değil onun."

"Senin çok çabuk öğrenebileceğin şeylerde daha iyi. Ama sen içindeki güçlerin hiç farkında değilsin kuşcağızım." Tom'a bir çeşit baba bilgiçliğiyle baktı. "İkna olmadın. Masalından önce kanıt ister misin? İster misin?" Başını çevirdi. "Şurada yerde bir tomruk var... görüyor musun? Onu kaldırmanı istiyorum." Tom ayağa kalkmaya davranınca "Olduğun yerde kal," dedi. "Zihninle kaldır. Sana yardım ederim. Haydi. Dene."

Tom tomruğun bir ucunun, içinde bulundukları açıklığın dahilinde kaldığını gördü. Diken bunu ateşe atmamıştı, uzunluğu bir metre kadardı, kuruydu ve budaklıydı. Aklına Bay Fitz-Hallan'ın derslerinden birinin sonunda, masasındaki bir kurşun kalemin birden havalanışı geldi.

"Denemeye korkuyor musun?" diye sordu Collins. "Benim için dene. İçinden şöyle de: *Tomruk, havalan.* Sonra havalandığını hayal et. Lütfen bir dene. Yanıldığımı kanıtla."

Tom *Olmaz,* demek istedi, ama bunun ne kadar çocuksu geleceğini fark etti. Gözlerini kapatıp içinden *Tomruk, havalan,* dedi. Gözlerini aralayıp baktı: Tomruk çimenlerin üzerinde rahatlatıcı bir şekilde durmaktaydı.

"Korkak olduğunu bilmiyordum," dedi sihirbaz.

Tom gözlerini açık tutarak tomruğun ucunun havalandığını hayal etti. Ama kımıldamıyordu. *Tomruk, havalan,* dedi kendine. *Tomruk, havalan!* Tomruğun ucu kımıldayınca Collins'in keyifli yüzüne bakakaldı. "Bir fare?" dedi sihirbaz. *Havalan,* dedi Tom birden hiddetle dolarak ve tomruğun kımıldamayacağını bilerek, *HAVALAN!*

Ama tomruk bu emre uyarak, sanki birisi bir teli çekmiş gibi bir ucunun üstünde dikeliverdi. *HAVALAN!* Tomruk yükselip havada sallandı; sonra Tom zihnine iç bulantısı gibi yayılan, aciz bırakan bir karanlık dalgasının yayıldığını hissetti ve tomruk fırıl fırıl dönmeye başladı, bulanıklaşana kadar hızlandı. Tom *Hayır. Yeter,* diye düşününce tekrar otların arasına düştü. Tomruğa afallamış bir halde bakakaldı. Gözleri acıyordu; midesi sanki örümcekler yutmuş gibiydi. Kaçmak istiyordu... kusacağından korkuyordu. Alkışlar duydu ve Collins'in alkışladığını gördü. "Bunu sen yaptın," dedi Collins ve Tom ağzında karanlığın tadını aldı.

"Sana çok az yardım ettim, takdire şayan çocuk. Şimdi masalı dinle. Bir gün bir ormanda bir serçe bir dalın üstünde duran bir başka serçenin yanına konmuş. Bir süre serçe meselelerinden bahsetmişler cıvıl cıvıl ve fütursuzca, serçelerin yaptıkları gibi, sonra ikinci serçe demiş ki: 'Kurbağalar niye zıplar ve vıraklar biliyor musun?' 'Hayır ve umurumda değil,' demiş birinci serçe. 'Öğrenince umurunda olacak,' diye vaat etmiş arkadaşı. Sonra ona şunu anlatmış. Ama ben kendi tarzımla anlatacağım, serçeninkiyle değil."

Tom tomruğun havada, mide bulandırıcı bir şekilde fırıl fırıl döndüğünü gördü.

10

"Ölü Prenses"

Çok eskiden, hepimiz ormanda yaşarken ve başka bir yerde yaşamazken, bir grup serçe ormanın en içlerindeki en karanlık bölgede rastgele uçuyorlarmış, her zaman yiyecek aradıkları yere gitmeden önce çok uzaklarda amaçsızca geziniyorlarmış.

Serçe oldukları için hiçbir şeye çok dikkat etmiyorlarmış ve birbirleriyle dalaşıp çene çalmakla, sağa sola uçmakla, konuşmakla yetiniyorlarmış. Serçelerden biri "Çıt çıkmıyor," deyince bir başkası "Evet ama dün daha da sessizdi," diye karşılık vermiş ve bir başkası hemen itiraz etmiş... kısa süre sonra hepsi tartışmaya başlamışlar.

Sonunda ağaçların üstünde havada turlayarak kulak kabartıp sessizliğin boyutunu ölçmeye çalışmışlar, bu konuyu daha iyi tartışabilmek için. Serçeler fark etmeseler de artık ormanın o kısmının tamamına hükmeden kralın sarayının üstündeymişler neredeyse. Hiç ses yokmuş.

Bu gerçekten tuhafmış. Çünkü orman normalde serçelerin hayatları boyunca bildikleri seslerle doluyken, saray arı kovanı gibi olurmuş... ahırlarda atlar tepinir, avlularda köpekler havlar, açık alanlarda hizmetçiler dedikodu yaparlarmış. Ayrıca mutfakta tencereler tangırdar, saray atölyelerinden bangırtılar gelir, nalbanttan *ding ding ding* sesleri duyulurmuş... Serçeler bütün bu seslerin yerine sadece sessizliği duyuyorlarmış.

Artık kedi gibi meraklanan serçeler inip bakmaya karar vermişler doğal olarak... tartışmalarını tamamen unutmuşlar. İyice alçalmışlar ve hâlâ ses duymuyorlarmış. "Gidelim," de-

miş genç serçelerden biri. "Burada korkunç bir şey olmuş ve fazla yaklaşırsak bizim de başımıza gelebilir."

Aldıran olmamış tabii. Giderek alçalmışlar, sonunda sarayın surlarının içine kadar inmişler. Bazıları percere eşiklerine konmuş, bazıları kaldırım taşlarına, bazıları yağmur oluklarına, bazılarıysa ahır kapılarına; kendi çıkardıklarından başka ses duymuyorlarmış.

Sonra sebebini görmüşler. Saraydaki diğer her şey uykudaymış. Atlar ahırda uyuyorlarmış, hizmetçiler duvarlara yaslanmış uyuyorlarmış, köpekler avlularda uyuyorlarmış. Kapı kollarındaki sinekler bile uykudaymışlar.

"Bir lanet, bir lanet!" diye bağırmış genç serçe. "Kaçalım, hemen kaçalım yoksa aynen onlar gibi olacağız."

"Kes şunu," demiş yaşlı serçelerden biri, çünkü sonunda bir şey duymuşmuş. Hafif bir insan sesiymiş bu, hem de sıradan birinin değil kralın sesi. *Vay başıma gelenler, vay başıma gelenler...* kral çok yukarıdan, taretlerden birinden böyle demekteymiş, sesi o kadar çaresiz geliyormuş ki, bütün serçeler hemen ona acıyıp üzülmüşler.

Sonra çok cesur bir başka serçe başka bir ses duymuş. Arkalarındaki uzun binada birisi ileri geri dolanıyormuş. Serçe, kraldan başka kimin uyanık olduğunu görmek için kapının arkasına gitmiş. Tam ortasında kocaman bir masa bulunan uzun, tozlu bir oda görmüş. Sıra sıra dizili yüksek pencerelerden aşağı hüzmeler süzülüyor, uzun ve gösterişli elbisesiyle, serçenin olduğu taraftan yavaşça uzaklaşan bir kadının sırtını aydınlatıyorlarmış. Kadın yemek salonunun, ki cesur serçenin girdiği yer buymuş, sonuna varınca hiçbir şey görmeden dönüp yine serçeye doğru yürümeye başlamış. Ellerini ovuşturuyormuş; kaşları oynuyor, çatılıyormuş. Serçenin

minicik kalbi kadına acımış ve perişan haldeki bu güzel bayana bir şekilde yardım edebilirse hemen yapacağını düşünmüş. Kadının kraliçe olduğunun farkındaymış tabii... serçeler rütbelere çok önem verirler. Kraliçe kapının yanında duran serçeyi görünce, serçe başını yana eğerek o kadar zekice ve müşfikçe bakmış ki, kadın olduğu yerde kalakalmış.

"Ah, minik serçe," demiş kraliçe, "keşke beni anlayabilseydin." Serçe başını iyice yana eğmiş. "Beni anlayabilseydin sana kızımızın, Prenses Rose'un hastalanıp öldüğünü söylerdim. Ölümünün buradaki... ve krallığımızdaki bütün hayatı alıp götürdüğünü söylerdim, minik serçe. Önce bütün hayvanların uykuya daldığını söylerdim, onları uyandıramadığımızı ve sonra kralla ben hariç bütün insanların da aynı hastalığı tutulduğunu ve oldukları yerde uyuyakaldıklarını söylerdim. Ama en önemlisi, kızımın ölümünün krallığın ölmesine yol açtığını söylerdim minik serçe, çünkü gördüğün gibi hepimiz ölüyoruz, saraydaki ve ormandaki her birimiz teker teker ölüyoruz, kral ve sıradan insanlar, kurtlar ve ayılar, atlar ve köpekler. Ah, bilmesem beni anlıyorsun sanacağım," dedikten sonra serçeye sırtını dönüp kederle yürümeye devam etmiş.

Serçe ağır meşe kapının arkasına gidip arkadaşlarının arasına geri dönmüş. Islık çalarak hepsini susturduktan sonra kraliçenin söylediklerini harfiyen aktarmış. Sözünü bitirince yaşlı serçelerden biri demiş ki: "Bir şeyler yapıp yardım etmeliyiz."

"*Biz mi? Biz mi? Yardım ha?*" diye hep bir ağızdan cıvıldamaya başlamış genç serçeler, ortalıkta kaygıyla zıplayarak. Çünkü ilginç ve eğlenceli trajik olayları izlemekle onları değiştirmeye kalkmak arasında fark varmış.

"Tabii ki yardım etmeliyiz," demiş en yaşlı serçe.

"*Yardım mı? Biz mi?*" diye cıvıldamış en genç serçeler. "Elimizden ne gelir ki?"

"Yapabileceğimiz tek bir şey var," demiş en yaşlı serçe. "Sihirbaza gitmeliyiz."

Bunun üzerine iyice afallamış ve ortalıkta seke seke epey tartışmışlar. En genç serçeler bile sihirbazı duymuş olsalar da hiçbiri onu görmemişmiş. Ayrıca ondan bahsedilmesi bile ödlerini koparıyormuş. Sihirbaz hakkında herkesin bildiği bir şey şuymuş ki, adil olsa da yaptığı iyiliklerin karşılığını mutlaka alırmış.

"Tek çare bu," demiş en yaşlı serçe.

Nerede yaşıyor? Uzakta mı? Onu bulabilir miyiz? Hâlâ hayatta mı? Kaybolur muyuz? Binlerce cıvıltılı soru.

"Ben bir keresinde yaşadığı yeri görmüştüm," demiş en yaşlı serçe. "Sanırım tekrar bulabilirim. Ama çok uzakta, ta ormanın diğer tarafında."

Cesur serçe "Öyleyse şimdi seni takip edelim," deyince hep birlikte havalanıp döne döne sarayın korkunç sessizliğinden uzaklaşmışlar.

Ormanın sık ağaçlarıyla engin çayırlarının, köpüren nehirlerle uzun vadilerin üstünden saatlerce uçmuşlar. Ayı mağaralarıyla tilki inlerinin, içinde karıncaların uyukladığı boş kütüklerin, kayalıklarda uyuyan yabani midilli sürülerinin üstünden uçmuşlar.

Sonunda ağaçların arasından küçük bir duman bulutunun kıvrılarak yükseldiğini görmüşler ve en yaşlı serçe demiş ki: "İşte sihirbazın evi." Sonra döne döne ağaçların arasından alçalmaya başlamışlar. Sonunda ön sundurmasının yanlarına iki küçük pencere konmuş sıradan, ufak bir ahşap ev görmüşler.

Serçeler pencerelerden birinin önündeki bir dala teker teker konmuşlar; dal onca serçenin ağırlığıyla bükülünce bir üsttekine konmuşlar; böylece sonunda bütün ağaç serçelerle kaplanmış. Sonra hep bir ağızdan şakımaya başlamışlar.

Küçük ahşap kulübenin kapısı açılmış ve sihirbaz ışığa çıkmış. Derisi süt renginde, çok yaşlı bir adammış. Üstündeki kara cübbe ayla ve yıldızlarla kaplıymış; eskiden etkileyici bir cübbeymiş, ama artık eskidiğinden yıldızların altından kumaşı görülüyormuş. Berrak yaşlı gözleriyle ağaca bakıp demiş ki: "Bakıyorum serçeler ziyarete gelmişler. Acaba ne istiyorlar?"

Sonra en yaşlı serçe cesur serçeye bakınca bu serçe konuşmuş... sesi titremiş olabilir, çünkü sihirbazdan korkuyormuş ve artık başka bir yerde olmalarını istiyormuş, ama sihirbaza her şeyi aynen kraliçenin kendisine söylediği şekilde anlatmış.

"Anlıyorum," demiş sihirbaz. "Peki Prenses Rose'u diriltmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet," demiş serçeler.

"Zor iş değil," demiş sihirbaz, "ama önce bir şeyi feda etmeyi kabul etmelisiniz."

Bunun üzerine bütün serçeler cıvıldayarak itiraza başlamışlar.

"Kanatlarınızdan vazgeçer misiniz?"

Yine yüksek bir cıvıltı dalgası. "Hayır, bu mümkün değil," demiş en yaşlı serçe. "Kanatlarımız olmazsa uçamayız."

"Tüylerinizden vazgeçer misiniz?"

Bu soru üzerine serçeler iyice yaygara koparmışlar. "Hayır, vazgeçemeyiz," demiş en yaşlı serçe. "Tüylerimiz olmazsa kışın donarız."

"Şakımaktan vazgeçer misiniz?"

Serçeler bir an sustuktan sonra iyice yaygara koparmışlar. "Evet," demiş serçeler. "Fedakarlığımız bu olacak."

"İş tamam," demiş sihirbaz. "Saraya geri dönün."

Endişenin verdiği fazladan hızla, tek bir kuş gibi ağaçtan yükselip sihirbazın kulübesinin tepesinde turladıktan sonra ormanın üstündeki uzun uçuşlarına başlamışlar.

Saatler sonra, saraya ulaştıklarında, her şey eskisi gibiymiş... kraliçeyle kral hariç sarayın bütün sakinleri hâlâ uykudalarmış. Serçeler huzursuzca bakışıp, sihirbaz onların fedakarlıklarını kabul edip de karşılığında bir şey vermedi mi diye merak etmişler.

Sonra sarayın altından cansız, hafif bir ses işitmişler: *Annee! Babaa! Annee! Babaa!*

Toprağın içine yerleştirilmiş büyük bir ahşap kapı açılmış ve küçük kız gözlerini ovuşturarak dışarı çıkmış.

Sonra ahırlardaki atlar uyanmışlar, avlulardaki köpekler de uyanmışlar, sinekler kapı kollarından uçup gitmişler, hizmetçiler kıpırdanıp esnemişler ve ormanın derinliklerinde tilkiler de esneyip gerinmişler, ayılar koca kafalarını sallamışlar, kurtlar ağaçların dibinde kıpırdanmışlar.

O anda saraydaki bütün serçeler değiştiklerini hissetmeye başlamışlar: Sanki soğuk bir el iç organlarına girmiş de içlerindekilerin yerlerini değiştiriyor gibiymiş. Zihinleri bulanıklaşmış, gövdeleri şişmiş, maddeleri değişmiş, gagaları yumuşayıp yayılmış, ayakları büyümüş.

Artık pencere eşiklerinde kuşlar yerine kurbağalar varmış, tırabzanların üstünde kurbağalar varmış, taşlarda kurbağalar zıplıyormuş.

Neyse ki bu dönüşümü görmüş olan kral durumu anlamış. Kollarını kaldırarak teşekkür etmiş ve o günden sonra

krallığındaki bütün kurbağaların korunacaklarını söylemiş, çünkü onlar eskiden kızını diriltmek için sihirbaza giden serçelermiş.

"'İşte bu yüzden kurbağalar vıraklayıp zıplarlar,' demiş ormandaki bir serçe, bir dalda yanında oturan diğer serçeye. 'Eskiden kuşmuşlar, ama büyük bir sihirbazın oyununa gelmişler ve şimdi hâlâ şakımaya ve uçmaya çalışıyorlar. Ama tek yapabildikleri vıraklayıp zıplamak.'"

11

"Evet, uykudan önceki ikinci masalın bu," dedi sihirbaz. "Korkarım artık gitmeliyim. Geri dönüş yolunu kısa sürede bulup yatağına dönersin eminim." Ezilmiş otların üstünden ayağa kalkmaya başladı, ama Tom'un yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Ne düşünüyorsun Tom?"

"Okulumuzda Kayıt Günü'nde," diye söze başladı Tom, yüzü öfkeden kızararak, "müdür, Del ile bir başka çocuğu ofisine çağırmıştı. Onlara bir çeşit masal anlatmış. Bunu biliyordun."

Sihirbaz ayağa kalktı, ellerini belinin arkasına dayadı ve topuklarından başlayarak gerindi. "Bir şeyi düşün Tom. Bir hayatı kurtarmak için ne verirdin? Kanatlarını mı yoksa şakımanı mı? Serçe mi olurdun... yoksa kurbağa mı?"

Göz kamaştırıcı bir şekilde çocuğa gülümsedi, kollarını kaldırdı ve ortadan kayboldu.

"*Hayır!*" diye haykıran Tom öne atıldı... az önce Collins'in durduğu yere emekleyerek gitti ve sadece otlarla toprağı hissetti. Collins'in ormanda koştuğunu görme beklentisiyle etrafa telaşla bakındı, ama sadece sönen ateşle ağaçları

gördü. Çok uzakta, ormandaki derme çatma bir sahnenin üstünde lambalardan birinin yandığını fark etti. Collins'ten eser yoktu. Tom inleyerek sert otlara uzandı; zihni allak bullaktı. Ölü bir Rose, kurbağaya dönüşen serçeler, yaşlı sihirbaz, tomruğa yaptığı şey... *Burada olduğun sürece baban benim.*

Tom ayağa kalktı; zar zor da olsa eve geri dönebilirdi herhalde. Ama attığı ilk adımda çevresindeki orman eridi sanki.

Önce yine bayılacağını ve kendini o kaza geçirmiş trende, etrafındaki havada sanki cismanileşen çığlıklarla metal gıcırtılarının ortasında bulacağını sandı...

...ve kahvenin sırtını yakacağını...

(*Etrafa saçılan kahveler üstünüzü başınızı lekelemedi mi?*)

...ve birden anladı ki, büyücü onu kaza geçiren trene koyacağını Hilly Vale istasyonundayken biliyordu '(*Sadece birazcık kahve dökülmesi değil, raylarda hafif bir sarsıntı değil, küçük bir kargaşa değil?*) ve ormanın tıpkı Coleman Collins gibi tamamen gözden kaybolmasından hemen önce Tom, Collins'in o kazaya bir şekilde kendisinin yol açtığını, çünkü Tom'a altı saat sonra olayı yaşatmayı istediğini düşünecek zamanı buldu.

Bu Birinci Seviye. İyi bir sihirbaz kuralları ne zaman çiğnemesi gerektiğini bilir.

Trendeki diğer bütün zavallılar gibi haykırabilirdi, ama korkusu çığlıklarını diline çivilemişti. Ağaçlar, musluğun altına tutulan suluboya resimler gibi bulanıklaşmıştı; her şeyi akıp dağılarak eriyik hale gelen soluk yeşil bir camın arkasından görüyor gibiydi. Yeşil, soyut ve serin bir sis tarafından sarmalanıyor ve uçaktan düşüyormuş gibi hissediyordu.

Ansızın yivli beyaz sütunlar sanki yoktan var oluverdiler. Zemin kımıldadı, sertleşti, elastikliği azaldı. Öne bir adım atınca bacağını kumaş kaplı bir koltuğun metal sırtına çarptı.

"Ah, aman Tanrım," diye fısıldadı. Bir ucunda perdeli bir sahne bulunan büyük, kubbemsi bir odada duruyordu. Tom, setli koltuk sıralarında tam ortadaki sette, sıranın ortasındaydı. Kenarları beyaz sütunlarla süslenmiş puslu yeşil duvarlar sahneye kadar iniyordu. Tepesinde yüksekte birkaç ışık yanıyordu.

Collins'in onlara uçmayı öğreteceği büyük tiyatrodaydı.

"Ah, Tanrım," dedi. "Evden çıkmamışım bile."

Tom koltuk sırasının ucuna el yordamıyla giderek dışarıdaki koridora çıktı. Burada da birkaç ışık yanmaktaydı. Küçük Tiyatro'nun girişinin sadece bir buçuk metre ötesindeydi. Arkasındaki kapıyı kapatıp pirinç levhayı aradı. Le Grand Théatre des Illusions. Altındaki beyaz bir kâğıt parçasında şu yazılıydı: *Yatağa git evlat.*

Koridordan geçerken arkasındaki ışıklar kapandı. Tek istediği bir an önce derin bir uykuya dalmaktı: Collins'in kendisine bu müşkülleri ardarda yaşatmasındaki amacın ne olduğunu şimdi çözmeye çalışamayacaktı doğrusu. *İşte bu yüzden kurbağalar vıraklayıp zıplarlar. Eskiden kuşmuşlar, ama büyük bir sihirbazın oyununa gelmişler ve şimdi hâlâ şakımaya ve uçmaya çalışıyorlar.*

12

"Önce sen sorumu yanıtla."

"Hayır, önce sen. Rose Armstrong'tan bahset."

"Dün gece neler yaptığını söylemeden olmaz."

"Söyleyemem."

"Cole amcam söyleme mi dedi?"

"Hayır."

"Öyleyse söyleyebilirsin. Aşağı indin mi? Dışarı çıktın mı?" Del yulaf ezmesi dolu kasenin içindeki kaşığını ileri geri hareket ettiriyordu. "Seni gören oldu mu?"

"Tamam. Aşağı indim. Sonra dışarıdaki o adamları takip ettim."

"*Ne* dedin?" Del kendini tamamen kaybetmişti. Gözlerini pörtleterek Tom'a bakıyordu.

"Dışarı çıktım. Yani galiba. Sonra her şey tuhaflaştı. Sonunda kendimi büyük tiyatroda buldum."

"Ah." Del rahatladı. "Öyleyse zaten dışarı çıkman gerekiyormuş."

"Emin misin?"

"Tabii," dedi Del. Del'in odasında kahvaltı yapıyorlardı. Dokuzda kapının önünde bir tepsi belirmişti. "Ben bunları milyon kez yaşadım, unuttun mu? Sana büyü yapmış. Olanları bana zaten pek anlatamazsın çünkü kafanda karmakarışıklar. Normaldir. Burada bulunma sebeplerimizden biri de bu. Yani artık rahatlayabilirim. Senin yüzünden ikimiz de kovulabiliriz sanmıştım."

"Eh, rahatladığına göre artık Rose Armstrong'tan bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden amcanın istediklerini yapıyor? Yani, neden gecenin bir vakti çıkıp bir kayanın üstünde otursun ki. Başka işi yok mu?"

Del tabağını iterek uzaklaştırdı. "Şey, Cole amcama yardım etmek istiyor herhalde. Başka ne olabilir ki?"

"İyi de bunu neden istesin?"

"Çünkü amcam büyük adamdır." Del ona, sanki altı çarpı ikinin kaç ettiğini bilmediğini itiraf etmiş gibi baktı. "Amcama saygı duyuyor. Onun yanında çalışmayı seviyor."

"Amcan ona para ödüyor mu?"

"Bak, bilmiyorum, tamam mı? Annesiyle babasının öldüklerini biliyorum. Kasabada ninesiyle yaşıyor. Şunu bilmelisin ki, Cole amcam buralarda meşhurdur... çok eskiden epey gezerdi ve buralılar o günleri hâlâ hatırlıyorlar. Hilly Vale'in yıldızıdır o. Ona bayılırlar. Alt kattaki afişlerini okudun mu?"

"Hayır," dedi Tom. "Bugün bakmak istiyorum."

"Eh, görürsün. Gitmediği yer kalmamış. Sonra yeteneğini harcadığına karar verip buraya gelmiş."

"Kız kaç yaşında?"

"Yaşıtımız sayılır. Belki bir yaş büyüktür."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Tabii, hoşlanıyorum."

"Çok mu hoşlanıyorsun?"

"Ne demek çok mu?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Tamam. Ondan çok hoşlanıyorum."

"Onunla çıkıyor musun?"

"Anlamıyorsun," dedi Del. "Öyle bir şey değil."

"Eee, onunla sohbet etmeye fırsatın oluyor mu? Amcanın ne dolaplar çevirdiğini sana söyleyebilir mi?"

"Evet, buralardadır, onunla konuşabilirsin. Ama amcamın ona yaptırdığı şeylerin sebeplerini bilmiyor. Bu... büyük bir yapboz gibi. Rose küçük parçalardan biri o kadar."

"Peki onunla öpüşmek filan gibi şeyler yapıyor musun?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Del.

"Onunla yiyişiyor musun? Bir yaş büyükmüş ha? Yiyişmene izin veriyor mu?"

"Sanırım," dedi Del. "Bazen."

"Güzel mi?"

"Kendi kararını verirsin."

"Sen de amma yere bakan yürek yakanmışsın Nightingale," dedi Tom. Keyiflenmişti. "Bunca zaman bana nasıl bahsetmezsin? Rose kız arkadaşın mı? Bütün yazı bizden bir yaş büyük bir kızla yiyişerek mi geçiriyorsun? Vay be."

"Aşağı inmeliyiz," dedi Del sertçe. "Sen hiç Jenny Oliver'la yiyişmedin mi ki? Veya Diane Darling'le?" Bunlar Phipps-Burnwood Kız Okulu'nun öğrencileriydi; Tom ikisini de okul danslarına götürmüştü.

"Bazen," dedi Tom. "Tabii, bazen."

"Tamam," diyen Del ayağa kalktı.

"Seni gidi yere bakan yürek yakan seni," dedi Tom. O da kalktı ve güneşli koridora girdiler. Merdivenden inerlerken "Bana o kızın görünüşünden bahset," dedi. "Sarışın mı?"

"Hı hı."

"Eee?"

"Sarışın, iki gözüyle bir burnu, bir de ağzı var. Senin boylarında. Yüzü... ah, birinin yüzü nasıl tarif edilir ki?"

"*Dene.*"

Salonun önünde durdular. Tom ortalığın tertemiz ve derli toplu olduğunu gördü; sanki Bay Peet'in trolleri eve hiç girmemişlerdi.

"Şey, yüzünde sanki..." Del duraksadı. "Sanki... ızdırap var."

"*Iztırap* mı?" Bunu hiç beklemeyen Tom güldü.

"Anlatamayacağımı biliyordum," dedi Del. "Gidelim. Amcam bizi bekliyordur."

Tom başını geriye çevirip duvardaki afişlere bakınca, çeşitli eski moda puntolarla basıldıklarını ve o anda gözüne ilişen

isimlerden hiçbirinin tanıdık gelmediğini gördü o kadar. Sonra Del'in peşinden gitti. Keyfi yerine gelmişti: Güzel bir kahvaltı yapmıştı, dinlenmişti ve bu güneşli sabahta Gölgeler Diyarı'nın sunduklarının eğlenceli tarafını görebiliyordu, oynadığı tüm oyunlardan daha zor bir oyundu. Dün gece tehdit edilmiş ya da zarar görmüş değildi: Kandırılmıştı o kadar, hem de ancak büyük bir illüzyonistin becerebileceği bir şekilde kandırılmıştı.

Kapının üstündeki el yazılı kâğıt parçası gitmişti. Peki daha önce orada mıydı ki? Tom bunu merak edince, artık Gölgeler Diyarı'nın ruh haline girmeye başladığını düşündü.

"Herbie ismini duydun mu hiç... sana özel bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Herbie mi? Herbie'yi göreceksin," diye temin etti Del önünden giderken.

Uzun tiyatronun içindeki duvarlar, yivli sütunların arasında puslu yeşildiler, koltuklarsa sıra sıra açık ağızlar gibi duruyorlardı; içerisi loştu. Tom girdiğinde en ön sırada oturmakta olan Del, sahnedeki bir şeye gülüyordu. Tom dönüp bakınca, uzun bir sandalyeye dimdik oturtulmuş bir mağaza mankenini görünce şaşırdı. Mankenin kolları yanlardan sarkıyordu, bacakları öne uzatılmıştı. Üstüne siyah bir smokin giydirilmişti; yüzü pudralanmış ya da beyaza boyanmıştı. Başında kırmızı bir kıvırcık peruk vardı.

"Bu Herbie," dedi Del, Tom usulca yanındaki koltuğa otururken. "Herbie Butter."

"Bir kukla mı?"

"Şişt."

Mankenin kollarından biri kırk beş derece kalkıverdi. İnsani değil robotsu bir hareketti bu. İfadesiz ve kusursuz başı önce bir tarafa, sonra diğer tarafa döndü. Sonra diğer kolu da

aynı robotsu, köşeli anilikle kalkıverdi. Tom koltuğuna yayılıp bunun tadını çıkardı.

"Muhteşem Mekanik Sihirbaz ve Akrobat," diye fısıldadı Del.

Önce bir ayak, sonra diğeri büküldü; robot-manken sandalyeden kalkınca Tom mekanik çarkların işlediğini duyar gibi oldu. Manken sahnede komik bir şekilde, ayaklarını sürüyerek gezinmeye başladı, bir an kenardan düşecek gibi oldu, sonra son derece vakur bir edayla perdelerin arasına girdi ve bir süre ilerlemeden adım attıktan sonra çarkları tekrar harekete geçti ve yürümeye başladı.

"Amcan mı?"

"Elbette," diye fısıldadı Del.

"Muhteşem."

Del gözlerini devirdi. Amcasının muhteşemliği barizdi zaten.

Coleman Collins, yani Herbie Butter, birkaç dakika boyunca sahnede komik bir şekilde dolandı, her an düşecek gibiydi. Gözleri yusyuvarlak ve ifadesizdi, kurulmuş bir oyuncak bebek gibi hareket ediyordu: Pudralı yüzü cinsiyetsiz ve gençti... smokini olmasa beyaz yüzüyle kırmızı saçı yirmi yaşlarındaki genç ve güzel bir kadına ait olabilirdi.

Collins daha sonra bir başka yeteneğini sergiledi.

Sahnenin ortasında birden duruverdi, çocuklara döndü ve bir buçuk saniye hiç kımıldamadan durdu.

"Seyret," dedi Del.

Del sözünü bitirmeden o robota benzeyen figür havaya sıçradı: Havada dönüp ellerinin üstüne düştü. Sonra hâlâ çalışır durumda bir robot olarak bacaklarını açtı ve mükemmel bir şekilde bir dizi yan perende attı.

Tekrar ellerinin üstünde düştükten sonra geriye sıçradı ve ayaklarının üstüne indi; sonra havada sersemletici bir hızla yine perende attı. Sonra Collins çömelip sahneye yüz üstü kapaklandı... şimdi uzaktan kumandayla durdurulmuş bir robottu. Herhalde muazzam bir kas becerisiyle, kollarıyla bacaklarının pozisyonlarını hiç değiştirmeden, sanki bir düşüş ağır çekimle geriye sarılıyormuş gibi arkaya sıçrayıp doğruldu.

"Vay be," diye mırıldandı Tom.

Herbie Butter eğilerek selam verdikten sonra sahneden çıktı; bir saniye sonra, üstünde uzun bir ipek şapka bulunan bir sihirbaz masasını iterek geri döndü.

"Bir kuş hayal edin," dedi ve bu ses Coleman Collins'inki değil, daha ince ve genç bir sesti.

Beyaz bir ipek fuları şapkanın üstünden geçirince, şapkanın içinden beyaz bir güvercin çıktı.

"Bir kedi hayal edin;" şapkanın kenarının altından beyaz bir kedi sürünerek çıkıverdi. Kedi hemen dehşete düşmüş kuşa sessizce yaklaşmaya başladı.

Herbie Butter şaşırtıcı ters taklalarından birini atarak el parmaklarının uçlarında durdu, sonra ileri sıçrayarak daha önce durduğu yere indi ve beyaz fuları kedinin üstüne bıraktı.

Fular titreşerek masanın üstüne yayıldı.

"İşte olay bu, değil mi? Kedi ve kuş. Kuş ve kedi."

Tom ile Del'e *"Öyleyse Kediler Kralı artık benim!"* diye biten masalı anlattığı sabahtı bu.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Tom, Latince dersindeymiş gibi kolunu kaldırarak.

"Elbette." Sihirbaz küçük bir masada oturuyordu; sesi ince ve cinsiyetsizdi.

"Bunları nasıl yapabiliyorsun –o akrobatik hareketleri–, topallarken?"

Del'in bu sorudan hiç hoşlanmadığını hissetti, hoşnutsuzluğunun kokusunu aldı neredeyse, ama sihirbaz istifini bozmadı.

"Güzel bir soru, ayrıca kaba denemeyecek kadar samimi, o yüzden kızma yeğenim. Gerçek yanıt şu: 'Çünkü mecburum,' ama bu sana yetmeyecek. Kısa süre sonra sana daha ayrıntılı bir açıklama yapmak niyetindeyim Tom... çünkü senden de benzer bir şey bekleyeceğim. Söz veriyorum. Öğreneceksin. Başka sorun var mı?"

Tom hayır anlamında kafa salladı.

"Gel de elimi sık. Lütfen."

Şaşıran Tom, masadan kalkıp sahnenin kenarına giden sihirbaza doğru yürüdü. Herbie Butter elini sıkmak için eğildi; ama bunun yerine parmakları Tom'un bileğini kavrayıverdi. Tom başını kaldırıp o beyaz, kimliksiz yüze baktı. O çehrede Coleman Collins'e ait hiçbir şey göremiyordu.

"Senin iyiliğin için." Parmaklar bileğini iyice sıktı. "Burada göreceğin her şey, ki bir sürü tuhaf şey göreceksin, kendi zihninden... kendi içinden kaynaklanır. Zihninin benimkiyle etkileşiminden. Hepsi sadece burada var olur."

Herbie Butter, Tom'un bileğini bıraktı. "Üç ay boyunca, kaldığın sürece, *burası* dünyan olacak. Yaratılmasına yardım edeceksin." Gülümsedi. "Kediler Kralı'nın anlamlarından biri budur."

Evet, diye düşündü Tom.

"Kendini ona bırak. Bunu senden istiyorum, çünkü yapabilecek nadir insanlardan birisin."

Evet, öyleyim, diye düşündü Tom. Del'in kendisine ters ters baktığını fark etti.

"Bu yaz tek başınasın. Annen yarın İngiltere'ye gidecek. Kuzeni Julia evleniyor... bir avukatla galiba? Annen düğünden sonra İngiltere'yi gezecek sanırım? Doğru mu?"

"Ama nereden...?"

"Yani bu yaz hem Tom Flanagan büyüyecek, hem de ben içimi dökeceğim. Sen çok özel bir çocuksun Tom. Dün gece bunu kanıtladın."

Artık Del'in yüzündeki karanlık ve düşünceli ifadeden kaygılanabilirdi, ama karşısındaki beyaz aseksüel yüze bakıyor ve *orada Coleman Collins'i görüyordu*... dün geceki dinç Collins'i. "Teşekkürler," dedi.

13

"Biraz eğlenelim mi?" dedi sihirbaz. "Gözlerinizi kapatmanız gerekecek."

Bileğinde hâlâ Collins'in parmaklarının sertliğini ve içinde hâlâ övgülerin sevincini hisseden Tom gözlerini kapadı ve sihirbazın "Bu İkinci Seviye," dediğini duydu.

Birden gözlerini açtı, kaza yapan treni hatırlayarak ve bu kadar kolay oyuna geldiği için kendine kızarak: Del de gözlerini açmıştı herhalde. Bakmak için döndü, ama Del ona bakmadı.

Hâlâ büyük tiyatrodaydılar. Karşılarındaki sahnede tek bir masa değil, bir kitap illüstrasyonunu andıran büyük ve karmaşık bir ahşap yapı vardı... Tom'a çok yabancı göründü. Tepeden çıngırtılı, neşeli bir müzik geliyordu: 1959'daki on beş yaşındaki iki çocuk, bu enerjik, basit caz şarkısını Cumartesi sabahları televizyonda gördükleri eski çizgi filmlerin müziklerine benzettiler ister istemez. Bina aynı anda hem karmaşık, hem de konforlu bir yere dönüşmüştü, tuhaf açı-

larla ve küçük pencerelerle doluydu. Büyük ön pencereye siyah harflerle şu yazılmıştı: ECZACI.

"Evet, içeri bir göz atalım," dedi Collins; şimdi yarım gözlük takmış ve çizgili bir önlük giymişti. Pudradan arınmış yüzü parlıyordu... herkesin gözdesi yaşlı amcalara benziyordu.

Binanın kapısı açıldı ve birden dışı içine dönüştü. Kenarları geri çekildiler ve ortaya şişelerle ve kavanozlarla dolu raflar, bir tezgah, yüksek ve siyah bir yazar kasa çıktı.

"Öksürük ilacına ihtiyacınız yok değil mi gençler?"

Bir rafta sıra sıra duran *öksürük şurubu* etiketli şişeler öksürüp zıpladılar.

"Uyku hapına?"

Sıra sıra duran başka şişeler yüksek sesle horladılar... içlerinde *zzzz* yazılı beyaz balonlar çıkaracaklardı neredeyse.

"Küçültücü toniğe?"

İki şişe ufalıp yarı boya indiler.

"Eczane lastiğine?"

Tezgâhta duran bir eczane lastiği kutusu dikelip neşeli bir müzik çalmaya başladı: Gözlerini kapar kapamaz çalmaya başlayan çıngırtılı, keyifli caz parçasını. Tom bir trompetin çanını, bir trombonun borusunu gördü...

"Görünmezlik kremine?"

Lastik bantların yanındaki bir kavanoz yavaşça gözden kayboldu. Del, Tom'un yanında kıkırdıyordu; Tom da kıkırdadı.

"Tebrik kartlarına?"

Artık bayatlayan espri kendini yine gösterdi: Tezgâhın önünde duran kartlar "Selam!" "Hey, n'aber?" "Merhaba komşu!" "Tanrı sizinle olsun!" "Çabuk iyileş!" "İyi yolculuklar!" "Takma kafana!" "*Bonjour!*" "*Shalom!*" diye bağrıştılar.

"Yukarı gelin de yerlerinize oturun, boks maçı başlıyor," dedi müşfik yaşlı eczacı onlara.

Koltuklarından kalkarlarken bağıran kartlar, trompet çalan lastik bantlar, öksüren kavanozlar ve horlayan şişeler dışarı doğru savruldular. Sahnenin ortasında, halatlarla çevrili bir boks ringinde pis sakallı ve basık kafalı, fesat suratlı şişman bir karikatür adam duruyordu. Israrla çalan müzikten yuhalamalar yükseldi. Adam karikatürümsü bir vahşilikle yüzünü buruşturdu, göğsünü yumrukladı, dövmeli pazularını şişirdi.

Del neşeyle "Bluto," deyince Tom, "Hayır, bence..." diye karşılık verdi. Ne düşündüğünü anımsayamadı.

Bir zil net ve buyurgan bir ısrarla çalınca, şimdi üstünde basık bir tüvit keple parlak bir ekose ceket bulunan müşfik yaşlı eczacı seslendi: "Çabuk yerlerinize geçin, birinci raunt başlıyor." Sahneye tırmanıp, ringin hemen dışına konmuş metal portatif sandalyelere oturdular.

"Bu büyük bir dövüş biliyorsunuz, alçak herif gününü görecek," dedi boks meraklısı. Bir monoklu, fırlak dişleri ve hafif, komik bir İngiliz aksanıyla konuşan bir sesi vardı. "Şimdi, kahramanımız buralarda bir... ah, evet. Adamımız biraz gecikmişti."

Çok tanıdık bir tavşan ringe atlayıp ellerini kafasının üstünde birleştirerek tezahüratlara karşılık verdi. Kötü adamsa ters ters baktı. Eldivenlerine tükürüp ellerini ovuşturdu. Neredeyse kötü adamın boyunda olan tavşan ona doğru koşup kollarını yağ tulumunun beline doladı. Bir metreye yakın sıçradı, sonra bir kez esnek zemine çarpıp geri sıçradı; o kadar güçlü bir şekilde havalandı ki ikisi birlikte ok gibi yukarı doğru fırladılar. Tom boynunu uzattı: O ikisi hâlâ ha-

vada yükseliyorlardı. Gökyüzünde bir noktadan ibarettiler. Şimdi düşüyorlardı. Yere çarpacaklardı. Tavşan fırfırlı bir güneş şemsiyesi çıkardı ve havada süzülerek zemine indi; kötü adamsa yere yapışıp bozuk para gibi dümdüz oldu.

Kalkıp iki boyutlu bedenini silkeledi. Eti mucizevi bir şekilde kabardı. Hayvansı bir cezalandırma ihtiyacına kapılmıştı ve hiddetten salyası akıyordu. Tavşan onun çevresinde turlayarak, büyük arka patilerinin üstünde hafifçe dans ederek kısa ama acıtıcı darbeler indirdi. Dövmeli kötü adam domuz budu büyüklüğünde yumruğunu birdenbire geri çekip nakavt edecek darbeyi indirmek için vınlatarak ileri savurdu. Harcadığı çaba yüzünden bütün gövdesi şişmişti. Yumruğun esintisi tavşanın kulaklarını yassılttı, rüzgarı Tom'un saçlarını dağıttı, gömleğini çekiştirdi.

Şişen, kötü adamın sadece gövdesi değildi herhalde. Boks şortunun arka kısmı korkunç bir sesle yırtıldı, ortaya puantiyeli külodu çıktı. Yüzü kızaran, dur lambası gibi kıpkırmızı kesilen adam öne eğilerek, ortaya çıkan kalçalarını eldivenli elleriyle kavradı; ringte ayaklarını içeri basa basa kırıtarak turladı, yüzü bir neon tabela gibi yanıp sönüyordu.

"Biraz edepsiz ha?" diye sordu boks düşkünü. "Ama sanırım..."

Bir an ortadan kaybolmuş olan Bugs bir bisiklet sürerek geri döndü. Üstünde bir frakla Çılgın Şapkacı'nınkini andıran bir silindir şapka vardı ve bir elinde tuttuğu bir çanı sallıyordu. Bisiklet çanın ritmine uyarak bir o tarafa bir bu tarafa hareket ediyordu. Bugs'ın boynundaki tabelada "Stychen Tyme, Hızlı Terzi," yazılıydı.

Tyme. Tom düşündü. Kimdi...? Hatırladı. Babasının cenazesinde saçma sapan cafcaflı laflar eden Rahip Bay Tyme'dı.

Nisan; mezarların üstüne kum saçan, çiçekleri sallandıran sert rüzgar. Vücudu soğudu. Dehşete kapıldığını, kendi hislerine çok uzaktan bakarcasına fark etti. Tesadüfi bir gönderme olamazdı bu.

Bugs dövmeli adamın çevresinde bisikletle dönüp dururken elindeki büyük iğneye zikzaklar çizdiriyordu. Bazen parmaklarıyla yüzüne dokunup kafa sallıyordu, tıpkı Rahip Dawson Tyme'ın yaptığı gibi: Tom hiddete kapıldı. Bugs kötü adamı iplik bir kozayla sarmalarken, rahibin taklidini yapmaktaydı. Kafa sallıyor, ince tüylerle kaplı gerdanını titretiyor, aynı anda samimi, kibirli ve ahkâm keser görünüyordu... Tom neredeyse onun nefesindeki hafif nane kokusunu alacaktı.

Dövmeli Bluto (*Salyangoz?*) kozanın içinde kıvranan bir solucan gibi kalıp görünmez olunca, Bugs bisikletinden atlayıp çırpınan kanatlar gibi pır pır eden ellerle kozanın üstünde çalışmaya başladı; bir an sonra koza tek bir sütun halinde dimdik duruyor, tepesinde açık bir kitap taşıyordu: Bir kilise kürsüsüydü. Bugs eğildi, ellerini kavuşturdu, bağlanmış bedenin karşısında sessizce vaaz verdi... hareketleri komik bir şekilde dalkavukçaydı. Rahip Bay Tyme'la böylesine eğlenceli bir şekilde dalga geçildiğini gören Tom derin ve huzursuz edici bir rahatlığa kapıldı.

"Amma sıkıcı bir moruk, değil mi?" dedi boks meraklısı.

"Evet. Evet," dedi Tom. Sihrin işte *bunu* yapabileceğini anladı: Sihir bütün ikiyüzlülerle sıkıcı insanlara karşın vardı, bütün âdetlere karşın da vardı. Kendini bu kadar iyi hissettiği nadirdi.

Bugs'ın elleri yine hızla bisikletin üstünde gezindi: Bir çekiç çınladı, çevreye somunlar ve cıvatalar saçıldı. Havaya komik bir şekilde kıvılcımlar sıçradı. Sonunda ellerini kaldırdığında bir

tüfek tutuyordu. Bugs redingotunu yırtarak çıkardı ve içini dışına çevirerek bir askeri üniformaya dönüştürdü. Yan cebinden bir borazan pırtlayınca Bugs yat borusu çaldı. Tüfeği omzuna yasladı, bisikletin selesine döndü ve tüfeği ateşleyerek selam verdi. Sonra tüfeği namlusundan yere saplayıp kendine çekince yerde bir kapak açıldı ve sarmalanmış beden aşağı düştü.

Tavşan bir an takunyalı ayaklarla dans etti, tüfeği sarsarak tekrar bisiklete dönüştürdü, üstüne bindi ve uzaklaşarak puslu yeşil ufukta nokta kadar oldu.

"Umarım hoşunuza gitmiştir," dedi Cole Collins.

Boks, meraklısına vecdle dönen Tom, adamın artık tekrar çizgili takım elbiseli sihirbaza dönüşmüş olduğunu gördü. Sihirbaz yorgun ve keyifli görünüyordu: Yeğeniyle yeğeninin arkadaşına iyi vakit geçirtmiş yaşlı bir amcaydı.

"Görüyorum ki gitmiş," dedi Collins. Elini uzatıp dikkatle Tom'un başına koydu. "Seni muhteşem çocuk."

Tom'un neşeli yüzü katılaştı.

"Hangi gündeyiz biliyor musun?"

Tom hayır anlamında kafa sallayınca sihirbaz elini yavaşça kaldırdı.

"Pazar. Bu küçük gösteriye biraz din eğitimi katmamam büyük bir ihmalkarlık olurdu. Pazarları biraz sofuluk sergilemek her zaman iyidir."

El çırpınca karşılarındaki sahnenin kanadı dönmeye başladı. Çalan neşeli müzik değişti; hâlâ oynak, ama daha yumuşak bir havaya büründü. Tom ayağıyla ritim tutmaya başlayınca sihirbaz kafa sallayıp onayladı.

Sahne tamamen değişti, üzerinde şarap kupalarıyla tabaklar bulunan uzun bir okul yemekhanesi masasına dönüştü; masanın yanındaki pencerede engin ve yeşil bir İtalya man-

zarası, parlak bir günbatımı vardı. Masada cübbeli on üç adam oturuyordu, başlarıyla gövdelerinin duruşları tavşanınki kadar tanıdıktı, ama tanımak daha uzun sürüyordu.

Del kahkahayı bastı. Tom o zaman o sahneyle duruşları tanıdı... on bir adam ortadaki uzun boylu, sakallı adama doğru eğilmiş ya da ona bakmaktaydılar, bir tanesiyse sıkılgan bir şekilde başka tarafa bakıyordu.

"Şu tablo," dedi. Collins gülümsedi.

Müzik hızlandı, biraz yükseldi. Bir piyano solosu başladı. Masadaki adamlar ellerini hep birlikte hareket ettirmeye başladılar, sonra ayaklanıp masanın önünde dans ederek şarkı söylediler:

La ba la ba, la ba la *ba*!
La ba la ba, la ba la *ba*!

Balığımız var yemek için akşama,
Önce bir *şey*, sonra bir başka,
Balığımız var yemek için akşama,
Önce bir *şey*, sonra bir başka.

Mönümüz *olmasa* da
Balığımızı göndeririz sana.
Balığımız var yemek için akşama,
Önce bir *şey*, sonra bir başka.

Balık ekmek yedik dün gece,
Bu gece balık ekmek yiyeceğiz.
Yemeği değiştireceğiz yarın gece
Ve sadece balık yiyeceğiz.

Ah!

Balığımız var yemek için akşama,
Ama önce bir *şey*, sonra bir başka,
Balığımız var yemek için akşama,
Önce bir *şey*, sonra bir başka.

Bir cübbenin altından bir saksofon, Bugs'ın ordu ceketinin içinden çıkan borazan gibi kolayca çıkarıldı. Pis sakallı adam saksofonla solo yaparken diğerleri ellerini sallayıp step dansı yaptılar. Bir başka mürit çıkardığı bir trompeti çaldı. Müritler baba hindi gibi gezinerek ve el sallayarak dans ettiler: Nakarattan sonra hep birlikte dişlerini göstererek bağırdılar:

AH!

Balığımız var yemek için akşama,
Ama önce bir *şey*, sonra bir başka,

[sahne yine dönmeye başladı]

Balığımız var yemek için akşama,
Ama önce bir *şey*, sonra bir başka,
[adamlarla masalar artık gözden kaybolmuşlardı]

Müzik bitmişti. Dümdüz siyah bir duvara bakıyorlardı. "Basit bir gösteri," dedi Collins. "Şimdi, Üçüncü Seviye'ye ilerleyip uçmak ister misiniz?"

"Ah, evet," dedi iki çocuk aynı anda.

14

Sonra her şey toz gibi, rüya gibi savrulup gidiverdi ve gece çöktü, eskisinden çok daha soğuktu...

ve Tom kayıyordu, çıplaktı ve posttan bir battaniyeye sarınmıştı, Coleman Collins'le birlikte bir atlı kızaktaydı. Karları savuran fırtına ilerideki atların hayal meyal seçilmesine yol açıyordu. Siyah ağaçların arasındaki bir yoldan yukarı çıkıyorlardı; körlemesine öne atılan gri at, etraftaki beyazlıkta titreşiyordu.

Sihirbaz yüzünü Tom'a çevirince çocuk büzülüp kızağın soğuk metal kenarına yaslandı. Bu yüz kemiktendi, kurukafa gibi sert ve beyazdı. "Seni kenara aldım," dedi bu hayalet. "Her şey eskisi gibi, ama bir an kenara çekildik. Baş başa konuşmak için." Yüz artık kemikten değildi, bir hayvan yüzüydü... beyaz bir kurdun yüzü. "Sana hiçbir şeyi yasaklamıyorum. *Hiçbir şeyi*," dedi o korkunç surat. "İstediğin yere gidebilirsin... istediğin kapıyı açabilirsin. Ama unutma ki bulacağın şeyleri kabullenmeye hazır olmak zorundasın minik kuş." Uzun çenesiyle gülümseyince dişleri sergilendi.

At şiddetli rüzgarla karın arasında çılgınca koşuyordu.

"Bu hangi gece?" diye haykırdı Tom.

"Aynı gece, tıpkısının aynısı."

"Peki uçtum mu?"

Kurt güldü.

İstediğin kapıyı açabilirsin.

Yokuş yukarı, gecenin derinliğine ve dondurucu soğuğa giriyorlardı; at karlarla mücadele ediyordu.

"Aynı gece, ama altı ay sonrası," dedi kurt. "Aynı gece, ama başka bir sene," diyerek güldü. Tom'un bütün vücudu

soğuğu hissediyor, kendi içine kaçmaya çabalıyordu.

"*Uçtum* mu?"

Collins kurt yüzüyle konuştu. "Benimsin. Sihre dair bilmediğin şey kalmayacak evlat. Çünkü artık başka kimsenin değilsin, sadece benimsin."

Arkalarındaki ağaçlar devrildi ve bomboş bir açıklıkta hızla yokuş yukarı yol alıyor görünüyorlardı.

Balığımız var yemek için akşama: Dans eden İsa.

Kurt dedi ki: "Bir zamanlar sendim. Bir zamanlar Del'dim." Dönüp posta sarılı donan çocuğa sırıttı. "Ama büyük bir sihirbazdan ders aldım. O büyük sihirbaz partnerim oldu ve birlikte Avrupa'yı gezdik, ta ki o korkunç bir şey yapana dek. O korkunç şeyi yaptıktan sonra birlikte kalamazdık... can düşmanı olmuştuk. Ama bana bildiği her şeyi öğretmişti ve artık ben de büyük bir sihirbazdım. Bu yüzden buraya, krallığıma geldim."

"Krallığına," dedi Tom.

Kurt ona aldırmadı. "Bana özellikle bir şeyi öğretmişti. İncitmeyi. Tabiri buydu. Öyle diyordu. Sonunda ben de onu incittim." Uzun dişler parıldadı.

"Treni de incittin mi?" diye sordu Tom.

Kurt atı kırbaçladı; aslında kurt değil, kurt kafalı bir adamdı. "Geleceğini senden başka kimse anlayamaz. Elmas getiren adam gibi olacaksın, bu zift mi diyecekler. Şarap getiren adam gibi olacaksın, bu kum mu diyecekler." Uzun burun, Tom'a döndü. "Böyle olunca *onları incit* evlat."

At en tepeye varınca durdu. Soğuk havada boynunu eğmiş, buhar salıyordu. Tom atın ağzından köpükler fışkırdığını gördü.

"Aşağı bak," diye emretti yanındaki figür.

Tom o buhar salan, köpük saçan atın ardındaki uzun, beyaz manzaraya baktı. Tepenin eteklerinde yeşil köknarlar vardı. Vadinin dibindeyse donmuş bir göl uzanıyordu. Yukarısında, diğer yakasında, Gölgeler Diyarı uçurumun kenarında mücevherlerle bezeli bir oyuncak ev gibi durmaktaydı. Pencereleri parlıyordu.

"Bunun dünya olduğunu farz et. Zaten dünya. Senin olabilir. Dünyadaki her şey, bütün hazineler, bütün tatminler orada var.

"Bak."

Tom ışıldayan eve bakınca bir üst kat penceresinde çıplak bir kız gördü. Kız kollarını kaldırıp gerindi: Tom kızı istediği kadar net göremese de, gördükleri karşısında sanki kalbine bir parmak dokundu. Göğsünde şok ve şefkat birlikte titreştiler. O kızı görmenin dergilerdeki çıplak kadın fotoğraflarına bakmakla ilgisi yoktu... bu kızın kendisine gönderdiği voltajın yanında o yumuşak tenler solda sıfır kalırdı.

"Şuna da bak."

Bir başka pencerede kumar oynayan adamlar vardı: Bir oyuncunun önünde büyük bir banknot ve bozuk para yığını duruyordu. Tom tekrar kıza bakmak istedi, ama şimdi kızın yerinde parlak bir beyazlık vardı o kadar. *Sen de onun musun Rose?*

"Şuna da bak," diye emretti kurt yüzlü adam.

Bir başka pencere: Bir çocuk uzun bir kapıyı açıyor, bir an duraksıyor, etrafında ışık beliriyor, sonra birden ışıkla sarmalanıyordu. Tom bu çocuğun –kendisi miydi?– neredeyse hayal edemeyeceği kadar büyük bir deneyim, büyük bir vecd hali yaşadığını anladı; ışık tarafından yutulmuş olan çocuk, ki kendisi olabilirdi, kızınkinden daha parlak ve büyük bir

güzellik bulmuştu... o kadar büyüktü ki kız bunun parçasıydı mutlaka.

"Şimdi de şuna bak," diye emir aldı.

Işıldayan bir başka pencerede yeşil duvarlı, boş, aydınlık bir oda gördü o kadar. Bir sütun. Büyük tiyatro.

Sonra kendisinin yerden metrelerce yüksekte uçarak pencerenin arkasından geçip gittiğini gördü. Havada süzülen bedeni dönmüş olmalıydı, çünkü tekrar pencerenin ardından geçti ve yaprak gibi kolayca dönüverdi.

"Başardım," dedi heyecanla, artık soğuğu hissetmeden.

"Elbette başardın," dedi sihirbaz. "*Alis volat propriis.*"

Sihirbazdan, tepenin yamacından, vadiden, hattâ buhar salan atla soğuk havadan bir kahkaha yükseldi.

"Büyük bir adam olmayı bekleme..." dedi sihirbazın salınan sesi; Tom geriye yaslanınca postun ve metalin *içinden* geçerek, tepe yamacının ve gülen atın ve rüzgarın içinden geçerek düştü.

"...büyük bir kuş ol."

Anımsadı.

Büyük yeşil odada. Del ile birlikteydi, karşılarında Coleman Collins duruyor, "Yere oturun," diyordu, "Gözlerinizi kapatın. Benimle birlikte ondan geriye doğru sayın. On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir. Huzurlusunuz, tamamen gevşediniz. Burada yaptığımız şey fizyolojik açıdan olanaksız. Bu yüzden vücudu olanaksızı kabullenmeye eğitmeliyiz, böylece olanaklı hale gelecek.

"Suda soluyamayız. Uçamayız. Bunları mümkün kılan gizli kasları bulmadığımız sürece.

"Ellerinizi açın çocuklar. Kollarınızı açın. Zihinlerinizde omuzlarınızı görmenizi istiyorum. O kasları görün, o kemik-

leri görün. O omuzların açıldığını, açıldığını düşünün... yanlara doğru açıldığını düşünün."

Tom anımsadı... daha önce gördüklerini gördü. Kaslarının kabarıp genişleyişini, zihninde yeni ve kıpır kıpır bir şeyin hareket edişini.

"*Bir* deyince soluk alacaksınız; *iki* deyince soluk vereceksiniz ve yerden birkaç santim yükseldiğinizi çok sakince düşüneceksiniz. *Bir*."

Tom göğsünün havayla dolduğunu hatırladı: Zihnindeki yeni his parlak sarıya dönüşüp yanmaya başladı.

"*İki*."

Tiyatronun anısının içinde bir başka anı beliriverdi: Şapelde çocukların oturduğu sıraların arasından çılgınca geçen, parmağını sallayarak bağıran Laker Broome. İçi nefretle doldu ve ciğerlerindeki bütün havayı iterek boşalttı. Altındaki ahşap zemin titremişti sanki.

"Zihnini serbest bırak, gezinsin," dedi güçlü ses usulca.

Helyum dolu bir balon gibi yükseldiğini görmüştü: Sonra yine Laker Broome'un dumanla dolmuş konferans salonunda aktör gibi durarak faydasız emirler yağdırdığını görmüştü; babasının cenazesinde Rahip Bay Tyme'ın kasıla kasıla yürüdüğünü görmüştü; Del'in karanlık bir yatak odasında havaya yükseldiğini görmüştü. Sonra bu görüntülerin en rahatsız edicisini, tepesindeki bir tavana yapıştırmış fotoğrafları, tanklarla askerlerin ve kanlı cesetlerin ve hayvan başlı kadınların fotoğraflarını görmüştü; bunlar o kadar korkunç ve iğrenç görüntülerdi ki sanki onları dans ettiren, kuşaklı yağmurluk giyip geniş kenarlı şapka takmış adamın çevresinde dönüyorlardı...

Ama evet, diye düşünmüştü. *Aynen öyle.* Sonra birden

ağırlığını yitirmişti, sırtüstü dönünce yere değmemişti. Zihni alev alev yanıyor gibiydi.

Sonra zihnine öncekinden de korkunç bir görüntü dalmıştı: Çocuklarla ve öğretmenlerle dolu konferans salonunu gördü, Del ile birlikte sahnede Flanagini ve Night olarak durduğunu gördü. Hepsinin çok yukarısındaydı ve gözleri acıyordu, kafası basınçtan patlayacak gibiydi. Uzun örümceksi bedenine iğneler saplanmıştı sanki. İskelet Ridpath'ın gözlerinden görüyordu ve İskelet'in bedenindeydi, yangından hemen önce.

Vücudu ahşap döşemeye pat diye düşüvermişti. Burnundan kan fışkırmıştı.

"Evet, artık görüyorsun," diye fısıldamıştı Collins ona.

"Suyun içinde soluk alabileceğini artık biliyor musun?" dedi Collins. Tom'un her tarafı sızlıyordu; soğuk canını acıtıyordu.

"İşin sırrı nefret etmekte," dedi Collins usulca. "Yani doğru dürüst nefret edebilmekte. Sende iyi bir nefretçi potansiyeli var."

Tom post cübbeye iyice sarındı. Kulakları o kadar üşümüşlerdi ki kopup düşüvereceklerdi sanki.

"Sana bir şey daha göstermek istiyorum küçük dostum."

"Ama aslında uçmadım," dedi Tom. "Yükseldim o kadar... ve döndüm..."

"Bir şey daha."

Üzerlerine saldıran soğuk rüzgar Collins'in yüzünü kurt çehresinin içine gerisingeri itti. Collins bir eliyle kırbacı kaldırırken diğeriyle dizginleri çekti ve at karın içine atılırken kırbacını şaklattı.

Kırbaç darbesi atın çığlık atarak tepeden aşağı gülle gibi fırlamasına yol açtı. Rüzgârdan görüşü bulanan Tom, kurt yüzünün dönüp kendisine sırıttığını gördü ve dünya, büyük tiyatronun duvarları gibi puslu bir hal aldı. Tom postu yüzüne çekti ve soğuk, tozlu, hafif av eti kokulu aromasını içine çekti, kızağın yavaşlamaya başladığını hissedene dek.

Yeryüzü seviyesindeydiler. Karlı, engin bir ova, ay ışığında duvarsız bir oda gibi ışıldıyordu. Ovanın ortasında yüksek, yanan bir bina duruyordu.

Tom giderek yaklaştıkları yanan binaya bakakaldı; yandıkça ufalıyor gibiydi. Tırıs giderek üç metre yaklaştılar, artık alevlerin sıcaklığını hissedecek kadar yakındılar.

"Tanıdın mı?"

"Evet."

"Kızaktan in," diye emretti sihirbaz. "Oraya yaklaş."

Tom başta kımıldamayınca Collins postun üstünden bir dirseğini kavradığı gibi onu çekip dışarıya, karın içine fırlattı. Post kayıp düşünce Tom üşümemek için hemen kaptı. Ayağa kalktı; yanan ayakları karın sert zemininde iz bırakmıyordu neredeyse.

"Gerçekten burada mıyız?" diye sordu.

"İyice yaklaş da *gerçekten* bak." Collins bu sözcüğü dalga geçercesine vurgulamıştı.

Tom topallayarak ateşin kenarına gitti. Alevler ancak kendi boyu kadar yükseliyordu. Fitz-Hallan'ın ve Thorpe'un odalarını gördü. Alevlerin ortasında metal kirişler bükülüyordu. Kapalı avlunun etrafındaki cam panellerin çatlayıp parçalandığını duyabiliyordu. Kuruyup kararan bodur bir ıhlamur ağacı var mıydı acaba? Bina kasılıp küçük bir çıkıntı kadar kaldı. Bu sadece bir film miydi... bir yerlerden gelen

bir projeksiyon muydu? Ateşin sıcaklığını hissediyordu.

Ağlamaya başladı.

Collins "Sana ne anlatıyor?" diye sorunca Tom onu görmek için hızla döndü. Collins kürk yakalı paltosuyla bir Rus soylusuna benziyordu.

"Bu kadarı fazla," demeyi başardı Tom, ağladığı için kendinden nefret ederek.

"Elbette. Gerekli olmasının sebeplerinden biri bu. Tekrar bak."

Tom tekrar dönüp yanan okula baktı.

"Sana ne anlatıyor? Zihnini ona aç ve konuşmasına izin ver."

"Git buradan... diyor."

"Öyle mi?" Sihirbaz güldü: Gerçeği biliyordu.

"Hayır."

"Hayır. Diyor ki, *Fırsatın varken yaşa. Her fırsatta ne koparabiliyorsan kopar.* Şimdiye kadar bu konuda fena değildin."

Tom titremeye başladı. Ayakları donmuştu, yüzü ateş gibi kızarmıştı. Coleman Collins dosdoğru içini görüyordu sanki ve orada gördüklerini alaycı bir edayla değersiz buluyordu. Bütün gençler gibi Tom da başkalarının kendisine yaklaşımlarını sezmekte ustaydı ve bir an Coleman Collins'in Del'den de, kendisinden de nefret ettiğini fark etti. *İşin sırrı doğru dürüst nefret edebilmekte.* Öyle şiddetli titriyordu ki üzerindeki postu iki eliyle sımsıkı tutmasa omuzlarından kayıp düşüverecekti. "Lütfen," diyerek, sözcüklerle ifade edemeyeceği kadar büyük bir şey istedi.

"Gece oldu. Yatağa gitmelisin."

"*Lütfen.*"

"Bu senin de krallığın çocuk. Senin kıldığım ölçüde. Ayrıca onda bulduklarını kabullenebildiğin ölçüde."

"Lütfen... beni geri götür."

"Yolunu kendin bul minik kuş." Collins kırbacı şaklatınca at ileri atıldı. Sihirbaz dönüp bakmadan uzaklaştı. Tom kızağın arka tarafındaki çubuğa tutunmaya çalıştı, ıskaladı ve düştü. Kalçalarına, göğsünden aşağıya soğuk yayıldı. Ateşi bulmak için başını uzattı, ama o da gitmişti. Collins'in kızağı köknarların arasında gözden kayboluyordu.

Tom dizlerini altına çekip postu kavrayarak güçlükle ayağa kalktı. Karlı ovanın diğer tarafından bir rüzgar yaklaşıyordu, havalandırıp döndürdüğü karlar sayesinde seçilebiliyordu. Rüzgâr dosdoğru üstüne geliyordu; sırtına essin diye dönünce yeşil noktacıklar gördü ve hemen ardından rüzgar ayaklarını yerden kesip onu...

hiçliğe savurdu, yeşil havada düşmeden düştü, kımıldamadan döndü. Kollarını uzatınca bir sandalyenin kumaş kaplı kolluğuna tutundu.

15

Le Grand Théâtre des Illusions'a geri dönmüştü. Tepesinde yanan hafif bir ışık, etrafa saçılmış giysilerini gölge oyunundaymış gibi gösteriyordu. Tom pantolonunu ve ayakkabılarını giydi; çoraplarıyla külodunu top şekline getirip cebine tıkıştırdı. Sonra gömleğini giydi. Bütün bunları mekanik bir şekilde, uyuşmuş bir halde, uyuşmuş bir zihinle yapıyordu.

Saatine baktı. Dokuz. Coleman Collins ona numaralar yaparken dokuz on saat geçmişti.

Kararmış koridorda yürüdü. Bu arada Del neler yapmıştı acaba? Del'i düşününce canlandı... onu görmek istiyordu,

başına gelenleri Del'in anlatacaklarıyla karşılaştırmak istiyordu. O sabah Gölgeler Diyarı'nda bulunduğu için neredeyse sevinçliydi; şimdiyse yine kendini tehlikede hissediyordu. Donmuş ayak parmakları yeni yeni ısınmaktaydı.

Tom koridorun evin eski kısmına sapmadan hemen önceki kısmına, yasak kapının bulunduğu kısa koridora varmıştı. İki koridorun kesişim noktasında durup çapraz sürgülü kapıya baktı. Collins'in sözünü hatırladı: *Bu senin de krallığın çocuk.* Eh, en kötüsü neymiş görelim bakalım, diye düşündü.

Hem ilk gece Del'e dediği gibi, kapıyı açmaması emri aslında kapının arkasına bakması için üstü örtülü bir davet değil miydi?

"Yapacağım," dedi ve yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

Kendine bu isyankar ruh halinden çıkma fırsatı tanımadan kısa koridordan geçip elini kapı koluna koydu. Pirinç, elini dondurdu. Kış havasında, kızakta Collins'in kendisine gösterdiği üçüncü şeyi düşündü: Bir kapıyı açan ve lirik, şarkı söyleyen bir parlaklık tarafından sarmalanan bir çocuk.

Kanatların mı yoksa şakıman mı?

Yasak kapıyı çekip açtı.

16

Kardeşler

"Baksana Jakob," dedi bir adam, bir masadan başını kaldırarak. Tom'a gülümseyince karşısındaki bir başka masada oturan bir başka adam başını önündeki gazetelerden kaldırarak benzer bir şekilde, muzip ve davetkar bir edayla gülümsedi. "Görüyor musun? Bir misafir. *Genç* bir misafir." Alman aksanıyla konuşuyordu.

"Gözlerim var. Görüyorum," dedi diğer adam.

İkisi de orta yaşlarının sonlarındaydılar, sinekkaydı traşlıydılar; kıyafetleri kadar eski moda ve yabancı olan gözlükleri gürbüz yüzlerine farklı bir eda katıyor, âlim havası veriyordu. Masalarında, mumların oluşturduğu küçük bir ışık havuzunda oturuyorlardı; arkalarında yüksek kitaplık rafları seçiliyordu.

"İçeri davet etsek mi?" dedi ikinci adam.

"Bence etmeliyiz. Girmez misin evladım? Lütfen gir. Gelsene çocuğum. Haydi. Sonuçta herkes kadar senin için de çalışıyoruz."

"Seyircimiz, Wilhelm," diyen ikinci adam Tom'a neşeyle gülümsedi. Müşfik yüzlü adamdan daha kaslı ve geniş göğüslüydü. Ayağa kalkıp yaklaşınca Tom çamurlu çizmeler ve kıvrılarak salınan bir puro dumanı gördü. "Lütfen otur. Şurası uygun." Masanın sağındaki Chesterfield kanepeyi gösterdi.

Tom o sıkış tıkış, karanlık odaya girdikçe ayrıntılar belirginleşti; soluk resimlerle ve çerçeveli kâğıtlarla kaplı duvarlar, yüksek bir rafta duran doldurulmuş bir kuş, kurumuş çiçekleri koruyan camdan bir çan.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Güya kim olduğunuzu," dedi. Yaylı kanepeye oturdu.

"Olmamız gereken şeyiz," dedi Wilhelm adlı adam. "Hayatımızın en güzel taraflarından biri bu. Böyle bir iddiada bulunabilecek kaç kişi var ki? Ne olmamız gerektiğini gençken keşfettik ve o zamandan beri bunda odaklandık."

"Koleksiyonculuk hazzını paylaşıyoruz," dedi Jakob. "Çocukken bile öyleydik. Bütün hayatımız küçükken aldığımız hazzın bir uzantısı."

"Kardeşim olmasa ne yapacağımı bilemezdim," dedi Wil-

helm. "İnsanın kardeşinin olması harika bir şey. Senin kardeşin var mı evladım?"

"Sayılır," dedi Tom.

Kardeşler o kadar masumca ve neşeyle güldüler ki Tom onlara eşlik etti.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Tom.

Bakışmalarındaki keyif her nasılsa Tom'a geçti.

"Masal yazmak için buradayız," dedi Jakob.

"Neden?"

"Şaşırtmak için. Korkutmak için. Eğlendirmek için."

"Neden?"

"Masal yazmanın kendisi için," dedi Jakob. "Bu bariz olsa gerek. Hayatlarımız bile öykü gibi geçti. Hatalarımız bile mutluluk verdi. Şu zavallı öksüz kızın aslında masalımızda baloya kürklü bir terlikle gittiğini biliyor muydun? Cam diye çevrilmiş!"

"Evet, evet. Bir de şu seni gördüğüm tuhaf rüyayı hatırlarsın kardeşim: Bir kafesin önünde donakalmış haldeydim... kafesin çubuklarının arasından bakmam gerekiyordu... hazinelerimizden birine o kadar benziyordu ki..."

"Keşfetmekten aldığımız heyecanı dünyaya göstermekte kararlıydık, evet. Sen dehşete kapılmıştın... ama heyecan dolu bir dehşetti."

"Bu masallar her çocuğa göre değil... her çocuğa uymazlar. İçlerindeki dehşet gerçektir. Ama doğa bizim en büyük destekçimiz, değil mi?"

Tom "Evet," dedi, çünkü yanıt beklediklerini sezmişti.

"Anlıyorsun demek. İyi öğreniyorsun çocuk." Jakob evirip çevirdiği tüy kalemi bıraktı. "Wilhelm'in rüyası... Wilhelm can çekişirken hayatından usulca ve neşeyle bahsediyordu, biliyor musun?"

"Anlarsın ya, hazinelerimizi kucaklarız ve onlar bize bin katı hazine verirler," dedi Wilhelm. "İçinde en güzel yaşadığımız diyar onlardı. Babamız çok erken ölmese –çocukluğumuzu normal geçirebilsek– belki de o diyarda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu asla öğrenemeyecektik."

"Dediklerimizi duyuyor musun evladım?" diye sordu Jakob. "Wilhelm'i anlıyor musun?"

"Sanırım," dedi Tom.

"Masallar, hazinelerimiz, çocuklar için, başkalarının yanı sıra. Ama..."

Tom başıyla onayladı: Anlıyordu. Kişisel bir mesele değildi bu.

"Hiçbir çocuk onların sonuna kadar gidemez," dedi Wilhelm.

"Kanatlarımızı feda ettik," dedi Jakob. "Çünkü şakımamız hayatımızdı. Ama sen..."

Kardeşler ona şefkatle baktılar.

"Sana verilen armağanları saçıp savurma," dedi Jakob. "Ama çağrıldığında..."

"*Biz* gittik. Hepimiz gitmeliyiz," dedi Wilhelm. "Ah, bu çocuğa neler diyoruz böyle? Geç oldu. Yarına kadar çalışmaya ara versek olur mu kardeşim? Eşlerimizin yanına gitme zamanı geldi."

İri kahverengi gözlerini Tom'a çevirdiler; gitmesini beklediklerı belliydi.

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Tom, onların göründükleri gibi olduklarına ve söyleyebileceklerine neredeyse gerçekten inanarak.

"Bütün masallar ilerler," dedi Jakob. "Ama sona ulaşmadan pek çok kez yön değiştirirler. Hazineyi kucakla çocu-

ğum. En iyi tavsiyemiz budur. Artık gitmeliyiz."

Tom kanepeden şaşkınlıkla kalktı: Burada olan bir sürü şey ani bir gidişle sona eriveriyordu! "Nereye gidiyorsunuz? Sizce neredeyiz?"

Wilhelm güldü. "Gölgeler Diyarı'ndayız tabii ki evladım. Gölgeler Diyarı her şeyimiz, senin için de öyle olabilir. Gölgeler Diyarı faal hayatlarımızı geçirdiğimiz yer. Bir ormanın içinde olabilirsin... bir masal ormanının..."

"Veya derin karlarda ilerleyen bir kızakta posta sarınmış halde..."

"Veya uyuyan bir prensesin aşkından ölür halde..."

"Veya sönen bir ateşin karşısında, kafan görüntülerle dolmuş halde..."

"Veya hattâ kafan örümcek ağlarıyla ve rüyalarla dolmuş bir halde uykuda olabilirsin..."

"Ve yine de Gölgeler Diyarı'ndasındır."

İki kardeş gülerek masalarındaki mumları söndürdüler.

"Bir sorum daha var," dedi Tom o canlı karanlığa.

"Masallara sor çocuğum," dedi uzaklaşan bir ses.

Hafif hışırtılar, sonra sessizlik: Tom gittiklerini anladı. "Ama aynı yanıtları vermiyorlar hiç," dedi karanlık odaya.

El yordamıyla kapıya gitti.

17

Köşeden sapıp ana koridora geri dönünce, loşlukta karşısında Coleman Collins'in durduğunu, yolunu kestiğini gördü. Tom birden kontrol edilemez bir korkuya kapıldı... kurallardan birini çiğnemişti ve sihirbaz bunu biliyordu. Kısa koridordan çıktığını görmüş olmalıydı.

Collins'in duruşu hiç ipucu vermiyordu; Tom adamın ka-

ranlıktaki yüzünü göremiyordu. Sihirbazın elleri ceplerindeydi. Omuzları düşüktü. Vücudunun ön tarafının tamamı, üstünde birkaç yelek düğmesinin kaplan gözü gibi parladığı siyah, özelliksiz bir levhaydı.

"O odaya girdim," dedi Tom.

Collins başıyla onayladı. Hâlâ elleri ceplerinde ve omuzları düşüktü.

"Gireceğimi biliyordun."

Collins yine başıyla onayladı.

Tom yavaşça duvara yaklaştı. Ama Collins yine yolunu kesti. "Gireceğimi biliyordun ve istiyordun." Cesurca birkaç santim yaklaştı, ama Collins kımıldamadı. "Gördüklerimi kabullenebilirim," dedi Tom. Kendi sesindeki ısrarı, korkuyu işitti.

Collins başını öne eğdi. Bir topuğunu halıya sürterek yaklaştırdı. Tom şimdi onun yüzünü görebiliyordu: Düşünceli, içe dönük. Sihirbaz başını yana eğerek Tom'un gözlerinin içine buz gibi baktı.

Biraz rol yapıyor olabilirdi; Tom emin olamıyordu. Bildiği tek şey Collins'in kendisini korkuttuğuydu. Koridorda böyle yalnız olmak o buz gibi kızakta olmaktan daha ürkütücüydü. Collins otoriterlik konusunda bir düzineden fazla Bay Thorpe'a bedeldi. Gözlerinden fırlayan ifade Tom'u duvara çivilemişti.

"Öyle dememiş miydin? İstediğin bu değil miydi?"

Collins nefes verdi, dudaklarını büzdü. Sonunda konuştu. "Küstah cüce. Ne *istediğimi* cidden bildiğini mi sanıyorsun?"

Tom'un dili ağzında donakaldı. Collins gerileyip başını duvara yasladı. Tom birden alkol kokusunu çok net aldı. "İki günde bana iki defa ihanet ettin. Bunu unutmayacağım."

"Ama sanmıştım ki..."

Sihirbazın başı birden öne fırladı. Collins'in kendisine vuracağından korkan Tom kendini sakındı.

"Sanmıştın ha. Bana iki defa karşı geldin. İşte düşüncem bu." Gözleri Tom'un içini deldi. "Sırada ne var, odama mı gireceksin? Masamı mı karıştıracaksın? Bence senin çizgi filmlerle eğlencelerden daha fazlasına ihtiyacın var küçük çocuk."

"Ama bana girebileceğimi söylemiştin..."

"*Girme* demiştim."

Tom yutkundu. "Onları görmemi istemiyor muydun?"

"Kimleri görmeni hain?"

"İçerideki o ikisini. Jakob'la Wilheim'i. Her kimseler."

"O oda boş. Şimdilik. Yoluna git çocuk. Arkadaşına bir uyarıda bulunacaktım. Benim yerime sen yapabilirsin. Yaylan. Defol buradan. Hemen!"

"Hangi konuda uyaracaksın?"

"O anlar. Beni duymadın mı? Defol buradan." Yana çekilince Tom usulca önünden geçti. "Seninle eğleneceğim," dedi sihirbaz arkasından.

Tom koşmadan olabildiğince hızlı yürüyerek merdivenin başına gitti. Ter içinde kaldığını fark etti... bacakları bile terlemişti. Collins'in koridorda topallayarak tiyatrolara doğru gittiğini duyabiliyordu.

Bir sonraki an yeni bir sürpriz yaşadı.

Başını kaldırıp merdivene bakınca, tepede siyah giysili, ufak yüzlü yaşlı bir kadının kendisine dehşetle baktığını gördü. Kadın birden ellerini kaldırıp kaçarak gözden kayboldu.

"*Hey!*" dedi Tom. Kadının peşinden koşarak merdivenden çıktı. Sincap gibi telaşla kendisinden kaçmaya çalıştığını duyabiliyordu. Merdivenin tepesine varınca yatak odalarının

önünden koşarak geçti ve siyah bir elbisenin eteğinin koridorun sonundaki köşenin ardında gözden kaybolduğunu gördü. Yan tarafında, pencerenin ardında ve çok uzaklarda, ormanın derinliklerinde yanan ışıklar kara gölde yansıyordu.

Koridorun diğer ucuna varınca buraya ilk kez geldiğini fark etti. Yaşlı kadın, Tom'un daha önce görmediği bir dış kapıyı açmıştı ve aşağıdaki sundurmaya kıvrılarak uzanan bir dış merdivenden inmeye başlamaktaydı. Tom kapı kapanmadan geçip yaşlı kadının omzunu tuttu.

Kadın felç geçirmiş bir yabani tavşan gibi donakaldı. Sonra başını kaldırıp Tom'a baktı; kuru yaşlı yüzünden, yoğun bir duygular karışımının özeti okunuyordu. Üst dudağında birkaç beyaz tüy vardı. Gözleri o kadar kahverengiydi ki siyah görünüyordu, kaşlarıysa simsiyahtı. Tom iki şeyi birden anlayıverdi: Kadın yabancıydı ve Tom tarafından görüldüğü için çok utanıyordu.

"Pardon," dedi Tom.

Kadın omzunu çekerek Tom'un elinden kurtardı.

"Seninle konuşmak istiyordum o kadar."

Kadın hayır anlamında kafa salladı. Gözleri derin kırışıkların arasına gömülmüş soğuk yassı taşlardı.

"Burada mı çalışıyorsun?"

Kadın hiç kımıldamadan durup, Tom'un gitmesine izin vermesini bekledi. "Neden seni görmememiz gerekiyordu?" Sessizlik. "Del'i tanıyor musun?" Kadının tanıdığını gözlerinden anladı. "Burada neler oluyor? Yani, öyle şeyler nasıl oluyor? Burada olduğunu neden bilmememiz gerekiyor? Yemekleri sen mi yapıyorsun? Yatakları sen mi hazırlıyorsun?"

Kadın bir an önce ondan uzaklaşma arzusu sergiliyordu o kadar. Tom bir tavaya yumurta kırıp kızartır gibi yaptı. Ka-

dın hafifçe kafa sallayıp onayladı. Bundan cesaret alan Tom "İngilizce biliyor musun?" diye sordu.

Hayır: Kadın kafa sallayarak hayır demişti. Karanlık bakışlarını Tom'a son bir kez sapladıktan sonra birden dönüp koşarak merdivenden indi.

Tom küçük balkonda bir an oyalandı. Ağaçlarla çevrili yüksek tepenin dibindeki göl ona gizemli bir şekilde ışıldıyordu. Coleman Collins'in kendisini kızakla götürdüğü yeri bulmaya çalıştı, ama o kadar yüksek bir doruk göremedi... hepsi kafasının içinde mi olup bitmişti gerçekten? Çok uzaklarda, ormanda bir adamın haykırdığını işitti.

Odası gece için hazırlanmıştı. Yatak açılmıştı, sehpadaki lamba karton kapaklı Rex Stout kitabını ışıldatıyordu. O kitap ve içindeki net gizemler Tom'a çok uzak geliyordu... dün gece okuduğu hiçbir şeyi anımsayamıyordu. Odasıyla Del'inki arasındaki sürme kapı kapalıydı.

Kapıya gidip usulca çaldı; karşılık gelmedi. Del neredeydi? Dışarıda keşfe çıkmıştı herhalde... Tom'un dün gece yaptıklarını taklit ediyordu. "Uyarı" bununla ilgiliydi muhtemelen. Tom iç geçirdi. Del ile trene bindiğinden beri ilk kez aklına komşu okuldaki iki kız, Jenny Oliver'la Diane Darling geldi. Belki de onları aklına getiren Archie Goodwin'le sevgilileriydi, ama kızlardan herhangi biriyle konuşabilmeyi istedi. Bir kızla konuşmayalı epey olmuştu: Sihirbazın ona gösterdiği penceredeki kızı hatırladı... bir bakkalın fasulye konserveleriyle dolu bir rafı göstermesi gibi gayet sakin göstermişti.

Odası çıplak ve yalnızdı. Temizliği, düz açıları ve sade renkleri onu dışlıyordu. Burada tek başına olmaktan nefret

ettiğini fark etti; ama şimdi başka herhangi bir yere gidebileceğini hissetmiyordu. Yalnızlık üstüne saldırıyordu. Arizona'yı ve annesini özlüyordu. Tom bir an kendini kimsesiz, öksüz gibi hissetti. Sert yatağa oturup hapishanede olduğunu düşündü. Vermont'un tamamı hapishane gibiydi.

Tom ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. On beş yaşında ve sağlıklı olduğundan, basit hareketler bile kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. O anda hem bir şeyi anladı hem de bir karar verdi; tuhaf bir biçimde yetişkin zihinlerine özgü böyle hareketleri genç Tom Flanagan'ın karakteristik özelliği olarak görürüm. Gölgeler Diyarı, tanıdığı kadarıyla, Carson'da girdiği bütün sınavlardan daha çetin ve önemliydi; ve Gölgeler Diyarı'nın kendisini yenmesine izin veremezdi. Gerekirse Collins'in vecizesini ona karşı kullanacak ve olanaksızı başarmayı keşfedecekti.

Dövüşe hazırlandığını bilerek kafa salladı ve bir saniye önce hissettiği ağlama arzusunun geçtiğini fark etti. Sonra sürme kapının ardından bir ses işitti. Sanki bir el tarafından bastırılmış gibi hafif, boğuk bir kıkırtıydı. Tom kapıyı tekrar çaldı.

Ses tekrar geldi, bu sefer daha da net.

"Del... sen misin?"

"Tanrı aşkına, sessiz ol," diye fısıldadı Del.

"Neler oluyor?"

"Sesini alçalt. Hemen geliyorum."

Bir an sonra soldaki kanat birkaç santim aralandı ve Del ona kaşlarını çatarak baktı. "*Sen* bütün gün neredeydin?" diye sordu Del.

"Seninle konuşmak istiyorum. Kışta olduğumu sandırdı..."

"Halüsinasyon arazisi," dedi Del. "Seninle epey zaman geçiriyor, beni kendi başıma bırakıyor..."

"Bir de uçtuğumu hatırlıyorum." Tom bunu söylerken yüzünün kendisi için yepyeni bir ifadeye büründüğünü hissetti. Del'in buna inanmamasını bekliyordu biraz.

"Tamam," dedi Del. "İyi zaman geçiriyorsun. Sevindim."

"Ayrıca yaşlı bir kadınla tanıştım. İngilizce bilmiyor. Zorla durdurmasam kaçacaktı. Bir de amcan..."

Sesi kesildi. Del'in odasının görebildiği küçük kesimine bir kız girmişti. Siyah bir mayonun üstüne Del'in gömleğini giymişti. Saçı ıslaktı ve gözleri güve rengiydi.

Del başını çevirip arkaya baktıktan sonra sinirli gözlerini tekrar Tom'a döndürdü. "Tamam, onu gördün işte. Akşam yemeğinden hemen sonra gölde yüzüyordu, ben de buraya davet ettim. Sen de gel bari."

Kız çıplak bacaklarıyla bir satir gibi hareket ederek biraz dağınık yatağa doğru geriledi. Tom gözlerini ondan alamıyordu. Kızın güzel olup olmadığı konusunda, ayın taştan mı pudradan mı olduğu konusundaki kadar fikirsizdi o an: Phipps-Burnwood'daki popüler kızlara hiç benzemiyordu. Yine de Tom gözlerini ondan alamıyordu. Kızın gözleri önce kendi bronz, çıplak bacaklarına, sonra tekrar Tom'a baktı. Del'in gömleğine iyice sarındı.

"Herhalde tahmin etmişsindir ama bu Rose Armstrong," dedi Del.

Kız yatağa oturdu.

"Ben Tom Armstrong," dedi Tom. "Ah, Tanrım. Yani Flanagan."

III

Kaz Çobanı Prenses

O kıza sadece bakmak bile içimi o kadar acıttı ki... Del'in kızın "ızdıraplı" göründüğünü söylemekten kastını hemen anladım. Fark etmemek olanaksızdı. O çehre sanki bin tane hakarete maruz kalmış ve her defasında kendini toplamıştı. Kendini topluyordu kesinlikle. Açıkçası Del'in bu muhteşem kızı her yaz gördüğüne inanamadım; ayrıca kızın Del'in yatağına oturup da dizlerini bitiştirdiğini görünce, Del ile olan ilişkimin tamamen değiştiğini kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle anladım.

1

Miami Sahili, 1975

Ama Rose Armstrong'a gerçekten Tom Flanagan'ın gözlerinden bakabilmek ve bu üç genç insanın Gölgeler Diyarı'nda geçirdiği zorlu aylarda onlarla birlikte yolculuk edebilmek

için, görünüşe göre konudan sapmam gerekiyor. Şimdiye kadar bu öyküde iki hayalet var: Birincisi, az önce üstünde siyah bir mayo ve erkek gömleğiyle Del'in şüphe uyandırıcı bir şekilde dağınık yatağına oturan, Tom Flanagan'ın içini çok "acıtan" Rose Armstrong elbette. Diğer hayaletse öykünün çok daha dışında; okuyucu artık onu unutmuştur mutlaka. Bu öykünün ilk bölümünde en fazla dört beş kere bahsedilen Marcus Reilly'yi kastediyorum... belki de Marcus Reilly sadece bana göre ısrarcı bir "hayalettir". Ama özellikle genç yaşta intihar eden biri insanın aklında kalır. Şu da bir gerçek ki, Marcus Reilly'yi intiharından birkaç ay önceki son görüşümde bana sonradan Del Nightingale ile Tom Flanagan'ın öyküsüyle ilgili gelen bazı şeyler söyledi; ama bu sadece kendimi mazur gösterme çabası olabilir.

Bu öykünün başında Reilly'nin sınıfımdaki başarısız insanların en afallatıcısı olduğunu söylemiştim. Carson'da akademik açıdan olmasa da çok başarılı bir öğrenciydi. İyi bir atletti ve en yakın arkadaşları Pete Bayliss, Chip Hogan ve herkese eşit davranan Bobby Hollingsworth'tü. Arnold Palmer'ın gençliğine benzeyen iri yarı, sarışın bir çocuk olan Marcus zekiydi ama fazla düşünüp taşınmazdı. Başlıca özelliği olayları kabullenişiydi. Ailesi zengindi... Quantum Hills'teki evleri Hilmannlarınkinden lükstü. Bir açıdan örnek bir Carson öğrencisi olarak görülebilirdi: Öğretmenlik yapmayacağı belli olsa da her zaman Fitz-Hallan'ı biraz andırması beklenebilecek biriydi.

Tuhaf, sönük mezuniyet törenimizden sonra Reilly, Güneydoğu'da bir özel üniversiteye gitti; hangisiydi hatırlamıyorum. Hatırladığım şu ki, bronz bir tenle sosyal hayatın notlar kadar önemli sayıldığı bir yer bulduğuna çok sevinmişti. Üniversiteden sonra aynı eyalette bir hukuk fakültesine gitti.

Sınıfının sonuncularından biri olarak mezun olduğuna eminim. 1971'de Chip Hogan bana Reilly'nin bir Miami hukuk firmasında çalışmaya başladığını söyleyince insanın bir beklentisi gerçekleştiğinde kapıldığı o küçük, neredeyse estetik tatmini hissettim. Tam ona göre bir iş ve yer gibiydi.

Dört yıl sonra bir New York dergisi beni kışı Miami Beach'te geçiren ünlü bir mülteci romancıyla röportaj yapmakla görevlendirdi. İki bayıcı gün geçirdiğim ünlü romancı kendini beğenmiş, sıkıcı biriydi; Collins Caddesi'ndeki otelinden çıktığında havanın güneşli olmasına karşın flanel bir takım elbise giyip fötr şapka takmıştı ve kapalı bir şemsiye taşıyordu. Miami Beach'teki hayatının iki ayını bilinçli bir şekilde Amerika'yla ilgili her şeyi hor görmeye adamıştı. Amerika'nın bozuk paralarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptı. "Buna gerçekten *çeyreklik* mi deniyor? Tanrım, *yaratıcılıktan* ne kadar uzak." Makale için yeterince not tuttuktan sonra bütün projeyi zihnimde askıya alıp Bobby Hollingsworth'ü aramaya karar verdim. Bobby'yi en az on yıldır görmüyordum. Miami Beach'te yaşadığını ve su tesisatı malzemeleri satan bir şirketi olduğunu senelik okul dergisinden biliyordum. Bir keresinde Atlanta havaalanının erkekler tuvaletindeyken klozete bakınca "HOLLINGSWORTH" markasını görmüştüm. Neler yaptığını merak ediyordum ve arayınca beni hemen evine davet etti.

Evi Indian Creek'e ve karşısındaki sıra sıra otellere bakan dev bir İspanyol konağıydı. İskelesine demir atmış on iki metrelik yatı Atlantiği rahatça kat edebilirmiş gibi görünüyordu.

"Burası cidden harika bir yer," dedi Bobby akşam yemeğinde. "Dünyanın en güzel havası burada, deniz var, iş desen

ortalıkta fırsat kaynıyor. Burası gerçekten tam bir cennet. Para verseler Arizona'ya geri dönmem. Kuzeyde yaşamaya gelince... pöh." Hayır dercesine kafa salladı. Otuz iki yaşındaki Bobby tombuldu, sünger gibi yumuşaktı. Sosise benzeyen elinde parmak eklemi büyüklüğünde bir elmas vardı. Hâlâ durmadan gülümsüyordu, ki bu aslında gülümseme değil ağzının normal duruşuydu. Sarı bir havlu kumaş gömlekle aynı renkte şort giymişti. Servetinin tadını çıkarması hoşuma gitti. Anladığım kadarıyla eşinin ailesi başlangıçta ona yardım etmişti ve bu kadar başarı kazanmasına şaşırmışlardı. Eşi Monica akşam yemeğinde pek konuşmadı, ama birkaç dakikada bir fırlayıp aşçıyı denetlemeye gitti. "Bana kralmışım gibi davranıyor," dedi Bobby, Monica'nın mutfakta olduğu zamanlardan birinde. "Eve geldiğimde kral gibi ağırlanıyorum. O yat için yaşıyor... geçen sene Noel'de armağan etmiştim. Yavru köpek gibi ciyakladı. Ben yatlardan ne anlarım ki? Ama onu mutlu ediyor. Baksana, golf seversen yarın kulübe gidebiliriz. Fazladan bir sopa setim var."

"Üzgünüm ama oynamıyorum," dedim.

"*Golf* oynamıyor musun?" Bobby bir an apışıp kalmış gibiydi. Beni dünyasına tamamen aldığından, orada kalıcı olmadığımı unutmuştu. "Eh, öyleyse niye yatla gezmiyoruz? Birlikte takılır, bir şeyler içeriz ha? Monica buna bayılır."

Bunu yapabileceğimi söyledim.

"Harika dostum. Okulumuz tamamen bununla ilgiliydi zaten, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun Bobby?"

Eşi masaya geri gelince Bobby ona döndü. "Yarın bizimle yat gezintisine çıkacak. Akşam yemeği için bir şeyler yakalarız ha?"

Monica dalgınca gülümsedi.

"Tamam, Harika olacak. Şimdi, söylediğim şu... eski okulumuzun tek bir hedefi vardı, değil mi? Bizleri benim şimdi olduğum konuma getirmek. Bir de bu konumu elde edince nasıl yaşanacağını öğretmek. Ben böyle düşünüyorum. Bizleri her ortama uyum sağlayabilecek insanlara dönüştürmek. Okul dergisine yazıp, Güneydoğu'nun herhangi bir yerinde ne zaman işemeye kalksanız ismimi görebileceğinizi söylemek istiyorum. Ki doğru sayılır."

Monica başını çevirip salata tabağındaki bir marul yaprağını kaldırarak altına baktı.

"Marcus Reilly'yi görüyor musun?" diye sordum. "Burada yaşıyormuş."

"Bir kere gördüm," dedi Bobby. "Hataydı. Marcus'un başı belada... barodan atıldı. Ondan uzak dur. Tam bir kaybeden."

"Sahi mi?"

"Ah, bir ara işleri tıkırındaydı. Sonra tuhaflaştı sanırım. Sözümü dinle... İstersen telefonunu veririm, ama ondan uzak dur. Başarısız biri o. Çırpınıyor."

Ertesi sabah Bobby'nin verdiği numarayı aradım. Hattın diğer ucundaki bir adam "Wentworth," dedi.

"Marcus?"

"Kim?"

"Marcus Reilly? Orada mı?"

"Ha, evet. Bir saniye."

Bir başka telefon çaldı. Açıldı, ama diğer uçtaki kişi bir şey demedi.

"Marcus? Sen misin?" İsmimi söyledim.

"Hey, harika," dedi Marcus Reilly'nin neşeli, boğuk sesi. "Şehirde misin? Görüşelim mi?"

"Bugün öğle yemeği ısmarlayayım mı?"

"Yok canım, öğle yemeği benden. Collins Caddesi'ndeki Wentworth Oteli'ndeyim, Yetmiş Üçüncü Sokağın hemen sağında. Bak ne diyeceğim, otelin önünde buluşalım. Tamam mı? On iki iyi mi?"

Bobby Hollingsworth'ü arayıp yat gezisine gelemeyeceğimi söyledim. "Sorun değil," dedi Bobby. "Bir dahaki sefere gelirsin, tanıdığım iki tane kız var, onlarla çıkarız. Anlaştık mı?"

"Elbette," dedim. Bir şezlongta uzandığını, sarı havlu kumaşla kaplı göbeğine bir içki dayadığını, güzel bir orospuya Güneydoğu'da nerede işerse işesin aşağı bakarsa ismini okuyabileceğini söylediğini hayal edebiliyordum.

Marcus Reilly'nin kaldığı Collins Caddesi'nin muhteşem bir tarafı yoktu. Kaldırımda hasır şapkalı ve ekose pantolonlarından göbekleri taşan yaşlı adamlarla bol elbiseler giyip güneş gözlüğü takmış yaşlı kadınlar, küçük dükkanların tentelerinin altında sürünüyorlardı. İndirimli satış mağazaları, barlar, her şeyin bir parmak tozla kaplı olduğu indirimli hediyelik eşya dükkanları vardı. Wentworth Oteli'nin girişindeki sarı duvara *Burada Hayat Bir Zevktir* yazılmıştı. Lobi dışarıda gibiydi, kaldırımdaki bir çeşit kameriyeydi.

On ikiyi beş geçe Marcus dışarı fırladı, üstünde yün bir ekose takım elbise vardı, alüminyum ve plastik sandalyelerde oturan yaşlı insanların yanından, kendisini durdurmalarından korkarmışçasına hızla yürüyerek geçti.

"Seni görmek harika, seni görmek harika," dedi elimi hararetle sıkarak. Artık Arnold Palmer'ın gençliğine benzemiyordu. Yanakları şişmiş ve gözleri sanki daralmıştı. Havanın rutubeti saçını bozup kıvırcıklaştırmıştı. Mülteci romancının

takım elbisesi gibi onunki de bu iklim için fazla kalındı, ama romancının tersine onun vücudunun içinde havalandırma sistemi yoktu. Marcus parmaklarını şıklattı, avuçlarını birbirine sürttü ve sokağın iki yanına baktı. Yaydığı şiddet kokusunu alabiliyordum, ki bazen köpeklerden de alabilirsiniz. "Tanrım, hey, işte buradayız. Ne kadar oldu, on beş yıl?"

"Aşağı yukarı," dedim.

"Gidelim dostum. Biraz gezelim. Şehre geleli çok oldu mu?"

"Sadece iki gün."

Marcus benden uzaklaşıp sokakta hızla yürümeye başladı. "Yazık. Nerede kalıyorsun?"

Otelimin ismini söyledim.

"İğrenç. İğrenç bir yer, inan bana." Köşeyi döndük ve Marcus, sağ arka çamurluğunda paslanmış derin bir göçük bulunan yeşil bir Gremlin'in kapısını açtı. "Aslında bütün şehir öyle ya." Gremlin'e bindik. "Şunları arkaya atıver." Eski *Miami Herald*larla, bir top halindeki kirli gömlekleri arka koltuğa koydum. "Önce yemek mi istersin içki mi?"

"İçki iyi olur Marcus."

"Güzel." Arabayı çalıştırıp hızla sürdü. "İki sokak ileride hoş bir mekân var." Köşeyi süratle döndük; Marcus içine şeytan girmiş gibi durmadan konuşuyordu. "Yani, şehrin güzel tarafları da var ve tamamen soğumuş değilim, ama nankörlerle dolu bir yer iğrençtir, değil mi? Haksız mıyım? Burası nankör kaynıyor. Yardım ettiğim, ellerinden tuttuğum, uğruna her şeyi yaptığım insanlar... barodan ihraç edildiğimi biliyorsun, değil mi? Numaramı Bobby'den almışsındır?"

"Evet," dedim.

"Bok kralı. 'Altı eyalette ismimin üstüne sıçabilirsiniz,' ha?

Bobby bugünlerde acayip şirin. Üstelik Miami'ye ilk geldiğinde *ona* yardım etmiştim." Marcus terliyordu, arabayı ağır bir kamyonmuş gibi kullanıyordu. Saçının bukleleri düğme düğme olmuştu. "Nüfuzlu insanları tanıyan insanlardan yardım almadıkça onunki gibi iş anlaşmalarını bağlayamazsın, uyuşturucu bağımlısı zengin karılarla evlensen bile. Miami'de mümkün değil. Hiçbir yerde mümkün değil. Artık bana bokmuşum gibi davranıyor. Aman, Bobby'yi siktir et. Kilo almayı sürdürürse kırkında nalları diker. İşte geldik."

Marcus, Gremlin'i kaldırım kenarına çarparak durdurdu ve dışarı fırladı. Hurricane Pub adlı bir bara koşar adım girdi. Barın ön cephesi sokağa o kadar açıktı ki bir duvarı yoktu sanki.

"Ooo, müşavir bey!" diye bağırdı barmen.

"Jerry! Bize iki bira çek!" Reilly bir taburenin üstüne sıçradı, bir sigara yaktı ve yine konuşmaya başladı. "Jerry, bu adam eski dostumdur."

"Çok güzel," dedi Jerry, biraları önümüze koyarak.

Marcus bardağındaki biranın yarısını içti. "Görüyorsun ya, bu şehirde herkesi tanımak iyidir. Böylece kirli çamaşırları öğrenirsin. Ben daha bitmedim. İnanamayacağın anlaşmalar yapmak üzereyim. Hem hâlâ gencim." Yaşını biliyordum çünkü yaşıttık. En az on yıl yaşlı görünüyordu. "Zihinsel yaklaşımım da doğru... pes etmediğin sürece yenilmezsin. Ayrıca inan bana, burada olmak hoşuma gidiyor... Wentworth bile hoşuma gidiyor. Collins Caddesi'ndeki adresler bu şehirde altın gibi değerlidir. İki üç yıl sonra lisansımı geri alacağım. Göreceksin. O zaman dostum Bobby kıyak istemeye gelir mi dersin? Ben herkesi tanıyorum, *herkesi.* İşleri hallettirebilirim. Bu şehirdeki insanların saygı duyduğu da

budur, dediğini yapabilen biri." Birasının kalanı da bitmişti. "Bir şeyler yiyelim mi?" Bara iki dolar yapıştırdı ve sokağa fırladık.

Birkaç sokak ileride Ernie Amca Dondurmacısı'nın kapısını açtı. "Buranın sandviçleri muhteşemdir." Arka tarafta bir masaya oturup sandviçlerimizi sipariş ettik. "Şu gittiğimiz okul var –şu *yer*–, aklımdan çıkaramıyorum. Bir kere Hollingsworth sürekli oradan bahsediyor... sanki Ethon filanmış gibi." Marcus oturup yerken bile ufak tefek sinirli hareketler yapıyordu. Dirseklerini oynatıyor, parmaklarını masaya vuruyor, saçını karıştırıyor, yanaklarını ovuyordu. "Yılan Lake'i ve şu şapeli hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Herif manyaktı. Zırdeliydi. Sonra Fitz-Hallan ve masalları. Şimdi ben ona birkaç masal anlatabilirim. Geçen sene, lisansım varken, bazı insanlarla tanıştım... *ağır* abilerle, anlarsın ya? Bunlar ciddi insanlardılar. Belki çok akıllıca davranmadım, kimbilir, ama öyle insanların her zaman avukata ihtiyacı vardır... ve birinin canının yanmasını istersem canı yanar, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Aynı zamanda bu ciddi insanlarla bağlantılarım sayesinde Hatili bazı insanlarla tanıştım. Bu şehir Haitili kaynıyor, çoğu kaçak, ama bu insanlar farklıydılar. Farklılar. Sandviçin bitti mi?"

"Daha değil." Marcus'unki ortadan kaybolmuştu, sanki bir lokmada yutmuş gibi.

"Takma kafana. Sana bir şey göstermek istiyorum. Mesleğinle ilgili... işini biliyorum, hatırlarsın. Sana bir şey göstermek istiyorum. Şu Haitililerle ilgisi var."

Sandviçimi bitirince Marcus koltuğundan fırlayıp masaya para attı. Güneşli, sefil sokağa çıkınca Marcus iri ve kırmızı

suratını benimkine iyice yaklaştırdı. "Şimdi bu heriflerle temastayım. Haitiliysen barodan ihraç edilsen ne olacak? Esnek bir kanun anlayışları var. Büyük işler yapacağız. Venezuela hakkında bilgin var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Kıyıya yakın bir ada satın alıyoruz... büyük bir ada, milli park statüsünde. Bu heriflerden birinin hükümette tanıdıkları var, yani statüyü bir dakikada değiştirebiliriz. Konuştuğumuz şeylerden biri bu. Ayrıca bir sürü *tuhaf* şeyden bahsediyoruz, anlıyor musun, *tuhaf*?" Dirseğimi tutup beni sokağın karşı tarafına geçirdi. "McDonald's'a uğrasak olur mu? Hâlâ açım."

Kafa salladım ve Marcus beni aydınlık restorana soktu. Tam önünde duruyorduk. "Big Mac, kızarmış patates," dedi kıza. "Bir dahaki gelişinde Joe's Stone Crab'e gideriz. Muhteşem bir mekândır." Siparişini alıp pencereye gitti ve ayakta yemeye başladı. "Tamam, konuşalım. Fitz-Hallan'ın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hangisi?"

"Hani bir şeylerin sihir açısından düzgün olmaları hakkında? Bu ne demek ki?"

"Bilmem."

"Bobby kendisinde bunun olduğunu düşünüyor. Yat, ev, iki yüz dolarlık ayakkabılar. Bir jakuziyi sudan ucuza almasına yardım ettim. Meselenin bu olduğunu düşünüyor. Herhalde bundan iyi bir paragraf çıkar diye düşünüyorsundur."

"Olabilir," dedim. Big Mac bitmişti ve kızarmış patatesler onu takip etmekteydi.

"Bence saçmalık. O heriflerin yanında bir sürü şey gördüm. Onların... tuhaf tuhaf inançları var." Kızarmış patatesler bitmişti ve Marcus parmaklarını pantolonuna silerek res-

torandan çıkıyordu. "İnsanı kör edebildiklerini, sağır edebildiklerini, bir şeyler gördürebildiklerini düşünüyorlar. Büyü. Ben de diyorum ki büyüyse iyi bir şey olamaz. İyi büyü diye bir şey yoktur, öğrendiğim bu."

"Tom'u bilirsin..."

"Flanagan. Elbette. Hattâ burada bir kere onu seyretmeye gitmiştim. Ama..." Yüzü birden dağıldı. Karmaşık bir kamu binasının yıkılışını görmek gibiydi. "Şurada bir kuş görüyor musun?"

Baktım: Birkaç dükkanın boyası dökük ön cepheleri, yine yaşlı adamlar.

"Boşver. Haydi arabayla gezelim." Geğirdi, et kokusu aldım.

Saatime baktım. Keşke Bobby'nin yatına binseydim, engin ve pürüzsüz denizin üstünde oturuyor olsaydım, Bobby'nin tuvalet piyasasından bahsetmesini dinleseydim diye düşünüyordum. "Cidden gitmeliyim," dedim.

"Hayır gidemezsin," dedi Marcus gücenmiş görünerek. "Yapma. Sana bir şey göstermek istiyorum." Beni umutsuzluğun verdiği güçle arabasına sürükledi.

Tekrar Gremlin'e bindikten sonra yukarı Miami Beach'te yarım saat kadar amaçsızca dolandık ve Marcus sürekli konuştu. Rastgele sokaklara sapıyor, bazen birinden kurtulmak istercesine geri dönüyor, çoğu zaman diğer arabaların önüne tehlikeli bir şekilde çıkıyordu. "Bak, şurası kütüphane... bir de şu kitapçıyı görüyor musun? Muhteşemdir. Seversin. Miami Beach'te senin gibi birinin hoşuna gidecek bir sürü şey var. Seni bir sürü doğru insanla tanıştırabilirim, hayal bile edemeyeceğin yazı malzemeleri toplayabilirsin dostum. Haiti'ye gittin mi hiç?"

Gitmemiştim.

"Gitmelisin. Otelleri, plajları, yemekleri muhteşemdir... Şurada bir park var. Güzel bir parktır. Key Biscayne'ye gittin mi hiç? Hayır mı? Yakındır, gitmek ister misin?"

"Gidemem Marcus," dedim. Bana göstermek istediği şeyin aslında var olmadığından epeydir şüpheleniyordum. Veya belki de göstermekten vazgeçmişti. Sonunda onu beni otelime bırakmaya ikna ettim.

Beni bırakınca elimi ellerinin arasına aldı ve bana sulu mavi gözleriyle baktı. "Acayip eğlendik, değil mi? Artık gözünü dört aç dostum. Yakında gazetelerde benden bahsedildiğini okuyacaksın." Gaza basıp uzaklaştı, külüstür arabası Collins Caddesi'ne geri dönerken kendi kendine konuştuğunu görür gibi oldum. Odama çıktım, duş aldım, oda servisine içki ısmarladım ve yatağa uzanıp üç saat uyudum.

İki ay sonra Marcus'un kendini vurduğunu duydum... beni vasiyet güder tayin etmişti, ama mirası birkaç giysiden ve içinde intihar ettiği Gremlin'den ibaretti. Beni arayan avukat, Marcus'un beynine kurşunu sabah altı civarı, bir tenis kortuyla Kuzey Halk Etkinlik Merkezi'nin arasındaki bir otoparkta vurduğunu söyledi. Beni sürükleyerek götürdüğü McDonald's'tan üç sokak ötedeydi.

"Neden böyle bir şey yaptı ki?" diye sordum. "Onu pek tanımıyordum."

"Sahi mi?" diye sordu avukat. "Odasında bıraktığı notta yapacağı şeyi dünyada sadece sizin anlayabileceğinizi yazmış. Size bir şey gösterdiğini yazmış... burada kendisini ziyarete geldiğinizde."

"Belki de gösterdiğini sanmıştır," dedim. Bana bir kuş görüp görmediğimi sorduğunu anımsadım, yüzünde küçük girintiler ve çıkıntılar belirmişti, sanki birisi onu içten dikiyormuş gibi.

2

Tom ve Rose

Kız, Tom'un gözlerine bakmıyordu. Del'in yatağına oturmuş ayaklarına bakıyordu, Tom'dan utanmış gibi. Tom kızın kendisiyle dalga geçtiğini sandığını anlayınca –Del ona hayretle bakmaktaydı– "Özür dilerim," dedi. "Yanlışlıkla öyle dedim. Kötü bir niyetim yoktu."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi kız. Sonra yüzünü kaldırıp baktı ve oynadıkça renk değiştiren, uçuk tonda gözleri Tom'un aklını başından aldı neredeyse. "Herkes büyük bir sihirbaz olacağını söylüyor."

"Bak, bunu duymaktan biraz sıkıldım," dedi Tom, istemeden sinirli konuşarak. Rose Armstrong sert laflara dayanamayacak kadar narin görünüyordu. Omuzlarındaki ipek ışıldıyordu. "Hem herkesten kastın nedir?"

"Del ve Bay Collins. Özellikle Bay Collins."

"Sana benden mi bahsetti?"

"Tabii. Zaman zaman. Geçen kış."

Del gülümseyince Tom ikisine şaşkınlıkla baktı. "Geçen kış beni tanımıyordu ki."

"Seni tanıyordu." Buna emin gibiydi. Kız ellerini kavuşturup Tom'un gözlerinin içine baktı. Tom'un sandığının aksine kız rahattı. Zayıf ve çiçek gibi olsa da iki oğlandan da bir yaş büyüktü ve birden Tom'a sanki on yaş büyükmüş gibi geldi... kocaman ve bilinemez görünüyordu. Ama dolgun dudaklı ve uzun alınlı yüzü narinlik yayıyordu. Islak saçları başına yapışmıştı. Tom, Del'in Rose Armstrong'la yakınlığını kıskandığını fark etti. Kız heykel gibi kusursuz görünüyordu.

Yaşayan Heykel.

"Beni o yarattı," dedi Rose cesur bir edayla.

Tom'un huzursuzluğu arttı.

Kız "Bay Collins'le tanışana dek hiçbir şey düşünmüyordum," deyince Tom rahatladı. "Bir hiçtim." Yüzünde yine o iç paralayıcı derin incinmişlik ifadesi belirdi. "O ne yapsa bağışlarım."

"Sık sık bağışlaman gerekiyor mu?"

"Şey, çok içiyor, bundan hoşlanmıyorum. Bazen çok içince değişiyor."

Tom başıyla onayladı. Bunun kanıtını görmüştü. "Neden sanki kışmış gibi giyinip o kayaya çıktın? Ve o duman bombasını açtın?"

"Öyle yapmamı söyledi. Giysileri o verdi."

"Bu kadarı sana yetti mi yani?"

"*Elbette.*"

"Seni göreceğimizi biliyor muydun?"

"Birilerinin beni göreceğini biliyordum. Yoksa anlamsız olurdu."

"O da seni bağışlıyor mu?"

"Neden bağışlaması gereksin ki?"

"Çünkü buraya gelirken koridorda onunla karşılaştım. Sarhoştu. Del'i uyaracağını, ama kendisinin yerine benim yapabileceğimi söyledi. Burada olmanı kastediyordu herhalde."

Kızın yüzü kızardı. "Merak ediyordum... burada olmamam gerekiyordu sanırım. Ama yarın her şey yoluna girer herhalde."

"Yani ayılınca mı?"

Kız başıyla onayladı. "Ama burada durmamalıyım. Del, ben... biliyorsun."

Tom yine kıskançlık hissetti. Kız ona bir kez bile ismiyle hitap etmemişti.

"Sanırım," dedi Del.

Tom kızın ayağa kalkmasını, kendisine sanki vurmuş gibi bakmasını seyretti... ama bu da kızın yüzünün normal hali miydi, tıpkı Bobby Hollingsworth'ün gülümseyişi gibi? Kız gömleği çıkardı. Yaşanan gergin sessizlikte Tom atılıp "Gitmeden sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Kız başıyla onayladı.

"Buralarda bir yerde kalan adamlar var mı? Etrafta herhangi bir yerde bir grup adam gördün mü?"

"Evet." Kız, Del'e baktı. "Bir iki yıldır gelmiyorlar. Gölün diğer tarafında bir kulübede kalıyorlar. Arkadaşları."

"Tamam," dedi Tom.

"Eskiden onun yanında çalışırlardı," diye ekledi kız. Tekrar Del'e göz atarak devam etti: "Buraya gelmelerinden hoşlanmıyorum. Onun gibi değiller." Gömleği önüne kaldırıp kendine siper etti. "Ölüler."

Bu hiç beklenmedik bir sözdü. "Saçma." Tom bunun Collins'in söylediği ve kızın kabullendiği bir şey olduğunu gördü.

"Sana öyle gelebilir. Bana anlattı. Nasıl olduğunu."

"Yine de saçma." Tom neredeyse kız kadar saçma konuşur gibi durduğunu düşündü. "Bize bunu söylemeni o mu söyledi?"

"Hayır. Gitmeliyim."

Tom yanan bir sabırsızlığın aynı ölçüde güçlü bir arzuyla, Rose Armstrong'u odada tutma arzusuyla ittifak kurduğunu hissetti. "Nerede kalıyorsun? Evde?"

"Söyleyemem. Söylememem gerekiyor." Gömleği yatağa atıp Del'e gülümsedi. "Arkadaşının ilk gelişi olduğu belli."

"Benim için buradan bir mektup çıkarabilir misin? Benim için postaya bir mektup verebilir misin?"

"Buradan hiçbir şeyin çıkmaması gerekiyor,"diyen kız koridor kapısına zarifçe yürümeye başladı. "Ama Elena'ya sorabilirsin."

"O kadına mı? İngilizce bilmiyor."

"'Postane' dersen anlar eminim." Kız ona ilk kez gülümsedi. "Umarım bir sonraki görüşmemizde daha iyi bir ruh halinde olursun." Sonra kapıya ulaşıp gölge gibi etrafından süzüldü. "Hoşçakal Del." Yanardöner gözlerini Tom'a çevirdi. "Hoşçakal somurtkan Tom." Sonra gitti.

Del'in yüzünde vecd vardı. Tom koridordan gelen çıplak ayak seslerinin, Eleni adlı kadını kovaladığı yönde uzaklaştığını işitti. Sonra bir kapının usulca açıldığını.

Tom hâlâ olduğu yerde kalakalmış duran Del'e döndü. "Alt katta Grimm kardeşleri gördüm," dedi. "Galiba onlar da ölüler." Del ona gülümsemekle yetindi. "O kız hipnotize filan mı olmuş?" Del ne kımıldıyor, ne de konuşuyordu. Tom ondan uzaklaşıp kapıdan çıktı. Koridor karanlık ve sessizdi. Ormanda ışıklar işaret ateşleri gibi yanıyordu. Pencereye gidip yansımasını yok etmek için ellerini kaldırdı. Rose Armstrong kaldırım taşlarında yürüyordu; demir merdivenden inmeye başladı.

Tom koridorda durdu, ta ki suya vuran mızrak gibi ay ışığı havaya kalkan gümüşi bir kolu, kızın ayak çırptığı yerlerdeki köpükleri aydınlatana dek.

"Artık biliyorsun," dedi Del arkasından.

Tom başıyla onayladı. Arkadaşının sesinde güvensizlik işitmişti.

3

Savaş

"Bu gerçek bir öykü," dedi sihirbaz, "ismi 'Aşkın Ölümü'. Ah, melodram."

Gür beyaz saçı hafif esintide kımıltıyordu. Üçü taşlı kumsalda oturuyorlardı, Collins uçuruma dönüktü, çocuklarsa ona ve arkasında parıldayan derin mavi göle bakıyorlardı. Sağlarında, yıpranmış iskele gölün içine uzanıyordu; ardında gri kayıkhane beton temel kazıklarının üstünde duruyordu. Rose Armstrong'un ima ettiği gibi, Collins'te dün geceki soğuk hiddetinden eser yoktu. Çocukların kahvaltı tepsilerine bir not bırakmış, sabah onda kumsalda kendisiyle buluşmalarını istemişti. İkisi de ona çeyrek kala, hâlâ Rose Armstrong'la görüşmelerini düşünerek sallantılı demir merdivenden inmişlerdi; Collins yirmi dakika sonra, başında beyaz bir güneş şapkası ve koltuk altında rulo yapılmış bir battaniye ve bir piknik sepetiyle gelmişti. Üstünde uzun kollu mavi bir gömlek, tiril tiril ve bol bir gri pantolon ve sandaletler vardı. Gömlekle pantolon ona biraz büyük geliyorlardı, sanki yakın zamanda kilo vermiş gibi. "Günaydın öğrenciler," dedi. "Dünün yorgunluğundan sonra güzel bir uyku çektiniz mi?"

Collins battaniyeyi sahile serdi, hasır sepeti üstüne koydu. Şapkayı çıkarıp sepetin üstüne bıraktı. "Oturun çocuklar. Tarih dersi, yani dinleyemeyecek kadar âşık değilseniz. Size söz verdiğim öykülerden birini anlatmamın vakti geldi. Bana dönün, evet öyle. Sıkılırsanız göle bakıp Bayan Armstrong'la ilgili gündüz düşleri kurabilirsiniz." Gülümsedi. "Bu gerçek bir öykü.

"İkiniz artık gerçek sihrin işleyişleri konusunda popülasyonun yüzde doksan dokuzundan daha çok şey biliyorsunuz, ki buna diğer sihirbazlar da dahil; sizi geçmişe, bunları bizzat öğrendiğim zamana götürmek istiyorum... kendi güçlerime ilk kez hakim olmaya başladığım zamana. Kırk yıl geriye gidiyoruz, bin dokuz yüz yirmilerden hemen öncesine.

"Aslında bin dokuz yüz on yediye gidiyoruz, Amerika'nın Büyük Savaş'a katıldığı seneye. O zamanlar adım Charles Nightingale'di... Del'in babası, yani kardeşim benden on iki yaş küçüktü, her açıdan henüz bir çocuktu ve bana yabancıydı. Doktorluk eğitimi almıştım ve tıp okulundayken sihirbazlıkla geçimimi sağlamıştım. Kağıtları hileli biçimde sıralama ve dağıtma konusunda iyiydim. Ellerim maharetliydi. Cerrah olmak niyetindeydim. Sihir o zamanlar sadece bir hobiydi, gerçi ustalaştığım kart oyunlarından öte, çok güçlü bir şey olduğunu hep sezmiştim. Pratik dünyada tıp, arzuladığım sorumluluğa ve hayranlık uyandırıcılığa yaklaşan tek şeydi... yani temel değişiklikleri gerçekleştirme yeteneğinin otomatikman hayranlık uyandıracak kadar önemli olduğu dünyadan bahsediyorum (ki çok az tanıyordum). Geleneksel anlamda dindar olsam rahiplik yapabilirdim herhalde. Ama bunu istemeyecek kadar hırslı olmuştum hep. Bin dokuz yüz on yedide doktordum ve hemen orduya alınıp bir asker gemisiyle Fransa'ya gönderildim. Görevim Cantigny'deki bir ilk yardım merkezinde çalışmaktı. Yanıma çok az şey almıştım, giysiler ve iskambil kâğıtları ve bin sekiz yüz yetmiş beşte ölmüş Eliphas Levi diye bir Fransız sihirbazın bazı kitaplarını. Bu kitaplar oldukça uçuk ve tumturaklı bir üslupla yazılmış olan, ama aradığım gücü çoğu yerde hissettiren *Le Dogme et Rituel de la Haute Magie*'nin iki cildiydi. Levi, İyiliğin ve Kö-

tülüğün dünyaya ait ayrımlar olduklarını anlamama yardım etti... bir insanın böyle bir temele dayanarak ayrım yaptığını duyarsanız, mutlaka ayak bileklerine kadar çamura batmıştır. Yanımda ayrıca Rönesans sihirbazı Cornelius Agrippa'nın bir kitabı vardı; ona bir insanın nasıl büyü gücüne sahip olabileceği sorulduğunda şöyle demiş –bunu unutmayın çocuklar–: 'Böyle bir güç sadece doğanın güçleriyle yakınlaşmış, doğayı yenmiş, gökyüzünden yukarıya çıkmış, kendini meleklerden daha yüce kılmış kişilerde vardır...' Doğayı yenmek. Doktorlar da buna çabalarlar, ama hantal silahlarla, neşterlerle ve dikişlerle!

"*Seattle* gemisiyle Brest'e gittik ve hemen Pontanzen kışlasına gönderilip orada birkaç gün dinlendikten sonra biraz temel eğitim almak üzere Gondrecourt bölgesine götürüldük. Bir manganın parçası olarak yolculuk ediyorduk; bir kamyon, iki ambülans ve içinde benimle birlikte başka birkaç doktorun daha olduğu bir Packard arabayla gidiyorduk. Beaumont-Mandres yolundan gidiyorduk. Madres'tan Menil-la-Tour'daki Tümen Karargâhı'na gitmemiz gerekiyordu. Boston'dayken kolay iş gibi gelmişti, ama Boston'dayken savaşla parçalanmış bir ülke görmemiştim hiç. Kadavra masalarındakiler dışında ceset de görmemiştim. Ayrıca aldığım askeri eğitimin komik denecek kadar kısa olduğunu hatırlıyorum. Ne bulmayı umuyordum, hiç hatırlamıyorum; herhalde asker toplamak için hazırlanan afişlerden bir sahne, Alman miğferlerini yüzülmüş kafa derisi gibi zaferle havaya kaldıran yiğit genç askerler. *Savaşamazsınız Demişlerdi!*

"Beaumont-Mandres yolunda biraz ilerledikten sonra eski bir savaş meydanından geçtik. Yerde büyük, zigzaglı yarıklar

vardı, meydan dikenli tellerle çevrelenmişti ve her nasılsa her tarafa dehşet verici, klostrofobik bir ölüm hissi sinmişti... yüzünü bize yaklaştırıyor ve üstümüze nefesini veriyordu. Bin dokuz yüz on dörtte ele geçirilmiş olan Alman siperleri Flirey-Bouconville yoluna paralel uzanıyordu. Uzaklardan top sesleri geldiğini duyabiliyorduk. Hayatımda öyle bir şey hiç görmemiştim... o harap olmuş karlı tarla ve ima ettiği ölüm boyutuna benzer bir şey hiç görmemiştim. O sırada gördüklerimi bir şöminenin dibindeki iğrenç kalıntılara benzettim. Kömürleşmiş yığınlar, sağda solda kirli ufak öbekler; tam bir karmaşa hakimdi, hayal gücü kullanmadan herhangi bir şeyi tanıyabilmek mümkün değildi. İki sene boyunca görme ayrıcalığına erişebileceğim son sivil görüntü bu olacaktı muhtemelen. Savaş sadece kendinden bahseder... savaş dışa kapalıdır. İçine çok az girmek bile bunu anlamaya yeter.

"Savaşa ilk kez, beş yolcu taşıyan o Packard'dayken gerçekten maruz kaldım. Konvoyumuz ağır bombardımana tutuldu. Çok şanssızdık tabii, ama Beaumont-Mandres yolu gece gündüz bombardımana tutuluyordu, amirlerimiz bunun göze alınmaya değer bir risk olduğuna karar vermiş olmalılar. Koca konvoydan tek bir adamın sağ kalacağını bilseler başka bir karar verebilirlerdi.

"Levazım kamyonundaki askerlerin 'Şan şeref bize, Şan şerefe bize! Bir fıçı bira dördümüze!' diye şarkı söylediklerini duyabiliyordum. 'Kar Göğüslü İnci' ve 'Au Revoir De, Ama Elveda Deme' ile birlikte en sevdikleri şarkıydı bu. Sonra şarkının arasında havada bir ıslık sesi işittim. Anlamını hemen kavradım.

"Şoförümüz 'O kız böyle günler olacak demişti,' diye mırıldandı ve tam o sırada önümüzdeki kamyon havaya uçtu. Şoför '*Tanrım!*' diye bağırarak direksiyonu çevirdi. Bir cese-

din havalandığını gördüm, sanki bir adam uçuyordu; kamyonun şasisi yanarak yuvarlandı ve yolun her tarafına metal parçaları saçıldı. Eski bir gülle çukuruna düştük... Packard'daki herkes bağırarak bir şeyler söylüyordu. Her tarafımızdan sağır edici patlamalar geliyordu. Bir ambülansın oyuncak gibi havaya fırladığını hayal meyal gördüm. Erkekler çığlık atıyor ve ağlıyorlardı. Kalın yün giysili bir kol, Packard'ın motor kapağına düştü. Hepimiz güç bela arabadan çıktık ve bir başka gülle çok yakına düştü.

"Tarlada kendime geldim. Yüzüm ve ellerim yanmıştı, her tarafım felaket sızlıyordu ve başım sanki yarılmış gibiydi, ama bunlar dışında iyiydim. Çok şanslıydım ve büyük bir gaye uğruna kurtarıldığımı o an anladım. Yolun her tarafına gülleler yağıyordu ve konvoyumuzdan geriye mantıklı, anlaşılır hiçbir şey kalmamıştı; ortalık birkaç saniyede cehenneme dönmüştü. Ambülanslar parçalanmıştı. Yol cesetlerle kaplıydı. Bir motosiklet tekerleği, kamyonun kalıntılarının içine parçalanmış bir sedyeyi sürükledi. Konvoydan ayrı seyahat etmiş olan motosikletin geri kalanı görünmüyordu bile. Packard'ın gülle çukurundan çıkan arka tarafı dev bir gri peynire benziyordu. Elimi uzatıp kitaplarla dolu küçük omuz çantamı bir kar yığınının üstünden aldım. Önce konvoyda sağ kalan tek insan olduğumu düşündüm. Karşımda neredeyse inanılmaz bir yıkım manzarası vardı. Gülle çukurlarından, yanan taşıtlardan cesetler ve ceset parçaları çıkmıştı... ayrıca gülleler bir süre daha yağmayı sürdürüp ambülansları iyice parçaladılar ve cesetleri etrafa savurdular. Rutin bir bombardımanın bir tıp mangasını tamamen yok etmesi savaşın en acayip rastlantılarından biriydi herhalde. Sonra yol ile tarla arasındaki siperde birinin kımıldadığını gördüm. Onu tanıyordum.

"Packard'dayken yanımdaydı. Adı Teğmen William Vendouris'ti ve benim gibi yeni askere alınmış bir doktordu. Bir şarapnel ya da kamyonun fırlayan bir parçası bağırsaklarını deşmişti. Siperde kendi kanının içinde yattığını gördüm. Ellerinde bağırsaklarını tutuyordu. Kalın, morumsu halatlar gibi sarkıyorlardı.

"'Tanrı aşkına bana bir şeyler ver,' diye fısıldadı.

"Yanımda hiçbir şey yoktu. Eliphas Levi ve bir deste iskambil kâğıdı ve Cornelius Agrippa hariç hiçbir şey yoktu. Levazım kamyonu paramparça olmuştu.

"Vendouris 'Tanrım, yardım et bana,' diye haykırdı. Yardım edilemeyeceğini bilmeme karşın yanına diz çöküp yarasını yokladım. Normalde bayılması gerekirdi, ama kendindeydi. Kanının ellerime aktığını hissedebiliyordum. 'Sakin ol ihtiyar,' dedim. 'Malzememiz yok. Hepsi kamyonla birlikte havaya uçtu.'

"'Beni karargâha taşı,' diye yalvardı. Gözleri devriliyordu ve akları o kadar kırmızıydı ki patlamak üzere gibiydiler. 'Sadece beş kilometre ötede. *Tanrım.* Beni oraya taşı.'

"'Yapamam,' dedim. 'Seni kımıldatırsam ölürsün. Zaten dörtte üç ölü sayılırsın.'

"'*Dağılıyorum!*' diye ciyakladı. Ellerinden kayan bağırsakları neredeyse donmuş toprağa değeceklerdi. Bayılmak üzereydi ve bayılmasını istiyordum. Mükemmel, bembeyaz dişlerinin daha şimdiden sanki başkasına aitmişler gibi görünmeye başladıklarını anımsıyorum... o dişler başka bir bedeni süslemeliydi.

"Karlı tarlanın bir kısmı kımıldayınca otuz santim havaya sıçradım... şoktaydım ve o yıkım manzarasında bir cesedin doğrulduğunu sanmıştım. Sonra tekrar kıpırtı olunca, kımıl-

dayanın büyük beyaz bir kuş olduğunu gördüm. Dev bir beyaz baykuştu. Fransa'da savaş sırasında onu bir kere daha görecektim, ama o sırada halüsinasyon görüyorum sandım. Baykuş kanat çırptı –bir uçtan diğerine bir metre yirmi santim var gibiydi– ve parçalanmış insanlarla dolu arazide bize doğru uçtu.

"Onu Vendouris de gördü ve kafayı yedi. '*Ruhum o, ruhum,*' diye haykırdı. Vücudundan köpüklü kanlar boşandı. Dev kuş bir dikenli tel kangalına konarak bize çılgınca baktı. Şokta olduğumdan ve Vendouris saçmaladığından, kuşun konuştuğunu duyar gibi oldum.

"*Vur onu,* diyordu. *Tek yol bu.*

"Kalçamdaki altıpatların kabzasına dokundum.

"Vendouris bu hareketi anladı. 'Ah, Tanrım, Tanrım, Tanrım, n'olur yapma,' diye yalvardı. Bunun üzerine omuzlarının altlarından tutup kaldırmaya çalıştım.

"Hayatımda hiç duymadığım kadar korkunç bir şekilde ciyakladı ve o tarlada baykuşun da sanki cidden onun ruhuymuş gibi ciyakladığını duyduğumu sandım. 'Seni kaldırırsam,' dedim, 'vücudunun yarısı burada kalır. Mümkün değil.'

"'Öyleyse birilerini çağır.' Kafası geriye düştü, ama hâlâ yaşıyordu. Diş macunu reklamlarına çıkabilecek kadar mükemmel dişleri gri yüzünde parlıyordu. 'Beni vuramazsın. Ben geleli daha bir ay bile olmadı.'

"Bu tuhaf mantık, bir ilkokul üçüncü sınıf öğrencisinin bahanesi gibiydi. Belki de halüsinasyon olan kuşun varlığını arkamda hissediyordum ve birden kendi yüzümden gelen yanık et kokusuyla Vendouris'ten gelen bok ve bağırsak gazı kokularının parçası gibiydi... Vendouris'in tuhaf çocuksu yalvarışı bütün bunlarla birleşince bana tuhaf bir rahatlık

verdi. Zihnimde bir şey harekete geçti: Savaştaydım ve savaş sadece kendisinden bahsederdi.

"Vendouris 'Olamaz,' deyince başına gelen şeyi kastettiğini anladım. Hâlâ sivil gibi düşünüyordu.

"Şimdi, seçeneklerimi düşünün. Sözünü dinleyerek onu kaldırabilir ve öldürebilirdim... acı çeke çeke ölmesine yol açabilirdim. Yanında kalıp ölmesini bekleyebilirdim. Belki yarım saat kadar daha yaşardı, durumunu gerçekten kavraması ne kadar sürerdi bilmiyordum. O yarım saatte çekebileceği tüm acıları çekecekti. Kaldırırken öldürmek daha insaflı olurdu. Daha şimdiden, şoktayken bile acı çekiyordu. Onu bırakıp beş kilometre ötedeki hastaneye gidebilir, tek başına ölüme terk edebilirdim.

"Sıcak basmış bir köpek gibi kesik kesik solumaya başlamıştı.

"Doğru dürüst tek bir çözüm vardı. Altıpatlarımı çıkardım. Bunu görünce gözleri faltaşı gibi açıldı ve bir an mantığına kavuştu. Sürünerek gerilemeye çalışınca iç organlarının çoğu dışarı döküldü.

"Belki de o zaman ölmüştür. Ama sanmıyorum. Bence onu öldüren alnına sıktığım kurşundu.

"Çevremi pis kokular sarmıştı: Kendi yanık et ve ter kokum; Vendouris'in korkunç ölüm kokuları, kan kokusu; barut. Eşyalarımı alıp yolda top atışlarının yapıldığı yöne doğru yürümeye başladım. Korkmam gerekirdi. En yakın limana koşup Amerika'ya giden ilk gemiye atlamak istemem gerekirdi. Ama sanki kaderime yürüdüğümü hissediyordum, ki bunun için zavallı Vendouris'le dört adam daha can vermişlerdi bile.

"Şimdi birkaç ay ileriye gidiyoruz. Sahra hastanesinin personeli çok yetersizdi, hele Vendouris'in ölümü durumu daha

da kötüleştirmişti; ben ve diğer iki doktor on iki saatte üç saat uyuyor, ameliyat odamız olan büyük çadırın yanındaki küçük bir çadırda bulunan kamp yatağında sırayla yatıyorduk. Yani her gün savaş soluyor, savaş içiyor ve savaşla uyuyorduk. İşimiz Norton-Harjes ve Kızıl Haç ambülanslarının savaş meydanlarından ve siperlerden getirdiği askerlerin yaralarını sarmak, açık göğüs yaralarını aspire edip dikmek ve kanamalarını durdurmaktı. Bir bacağı kestiğimizde veya bir kırığa Thomas ateli uyguladığımızda yaralılar daha uygun bir tedavi için hastanelere gönderiliyordu. Bindiğim kamyonun kaybedilmesi yalnızca bir doktorun eksikliğine değil, hastaneye gönderilen üç aylık morfinin ve başka malzemelerin yok olmasına yol açmıştı... bu yüzden ameliyatlarımızın çoğunu çok az anesteziyle veya anestezisiz yapıyorduk. Genellikle tıpkı şu ormanda gördükleriniz gibi meşalelerin ışığında çalışıyorduk; iş yoğunluğumuz Les Islettes, Cheppy ve Verennes'teki çatışmaların yoğunluğuna göre değişiyordu. Üzerinde çalıştığımız askerlerin çoğu New York, Pennsylvania ve Connecticutlı adamlardı, uyanıp da kendilerini masada bulunca hemen kasıklarını yoklayıp oradaki her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol eden on dokuz-yirmi yaşlarında gençlerdi. Bütün tıp personeliyle askerlerin çoğunun Vendouris'in başına geleni öğrenmeleri bir haftayı bulmadı. Diğer doktorlar, Withers adlı uzun boylu ve kızıl saçlı bir Georgialıyla, Leach adlı zeki, yabani, kel bir New Yorklu ve askerlerin çoğu yaptığımı onaylıyor gibiydiler.

"Ama bana bir lakap taktılar. Tahmin edebilir misiniz? Koleksiyoncu dediler. Ölümcül yaralanmış bir adamı acıdığım için öldürmem, Seksen Dördüncü Sahra Hastanesi gibi faal ve anormal bir yerde bile beni diğerlerinden ayırmıştı.

Bazen ameliyat çadırına girdiğimde insanların lakabımı fısıldadıklarını duyuyordum. Bir keresinde Pennsylvania müfrezesinden zavallı, ufak tefek bir eri ameliyat ederken, midesini geri sokmaya çalışırken, gözlerini açtı –iki emir eri onu tutmaktaydılar– ve bana bakıp "*Kol...*" diye inledi ve öldü.

"Leach bana dedi ki: 'Takma kafana. Benim de başıma öyle bir şey gelirse umarım aynı şeyi yaparsın. Çocukların çoğu savaş yüzünden kafayı yediler, düzgün düşünemiyorlar.'

"Lakabımın bir sebebi daha vardı. Bir süre subaylarla ve diğer doktorlarla kumar oynayarak iyi para kazandım. Sizi temin ederim ki hile yapmadım. İskambil kâğıtlarının davranışlarını onlardan iyi biliyordum o kadar. Ama bir süre sonra benimle oynamak istememeye başladılar... alayın parasının dörtte birini kazanmıştım sanırım, çoğunu zengin bir adam olan Withers'tan almıştım. Withers bana sinir olmaya ve güvenmemeye başlamıştı: Vendouris meselesinde başta benim tarafımı tuttuktan sonra işin altında bir çapanoğlu aramaya başlamıştı. Cesetleri getirdiklerinde Vendouris'in cebinde beş kuruş yoktu. Ayrıca Withers, Kuzeylilere hiç güvenmezdi tabii. Zencilerden de aynı şekilde nefret ederdi. Ayrıca saatlerce çalışmanın ve neredeyse hiç kesilmeyen bombardımanın beni de etkilediğini itiraf etmeliyim. Yirmi kilo vermiştim. Çalışmadığım zamanlar sarhoş olarak uyuyabiliyordum. Ayrıca her ne kadar hâlâ kâğıt oyunlarına alınsam da, çılgınca ve fütursuzca oynuyordum... genellikle blöf yaparak Withers'ın epey parasını alıyordum.

"Ama o korkunç koşullarda üç dört ay geçirdikten sonra baskıya dayanamadım. Kendimi zavallı William Vendouris sanmaya başladım. Cepheye doğru yürürken esrarengiz bir şekilde yakın görünen kaderim aynı esrarengizlikle kaybolu-

vermişti. Kaderim Vendouris değildiyse tabii. Bir gün onun Norton-Harjes ambülanslarından birinden yeni indirilmiş bir sedyede yattığını gördüm... acıyla sırıtarak kusursuz dişlerini sergiliyor, mor bağırsaklarını elleriyle tutuyordu. Bana bakarak 'Ruhum, Koleksiyoncu, ruhum,' dedi. Sendeledim ve bunu gören Leach işimi devraldı.

"Ertesi gün durum benim için açıktı: *Gerçekten* Vendouris'tim. Bana yanlış belgeler verilmişti o kadar. Bunu Leach ve Withers'a açıklayınca beni oturtup albayı çağırdılar. İsmimin Nightingale değil Vendouris olduğunu ve Nightingale'in Fransa'daki o ilk günde öldürüldüğünü albaya da açıkladım. Aynaya bakınca Vendouris'in yüzünü görüyordum. Giyininçe Vendouris'in elbiselerini giyiyordum. Albaydan eşimle ailemin adreslerini istedim, çünkü savaş yüzünden unutmuştum.

"Albay beni Tours'taki Nöroloji Hastanesi'ne gönderdi ve orada bir hafta kaldıktan sonra La Fauche'deki Yüz On Yedinci Sahra Hastanesi'ne gönderildim, orada zamanımı marangozlukla ve ahşap oymacılığıyla harcadım... beni ya evime göndereceklerdi ya işe ve işe gönderdiler. Ste Nazaire'ye.

"Kaderimle sonunda Ste Nazaire'de yüzleştim. Beni oraya gönderen de kaderimdi, çünkü gidişimin ertesi günü Seksen Dördüncü Sahra Hastanesi'ne bir Alman güllesi isabet etti ve Dr Leach ile diğerlerinin tümü, biri hariç oracıkta öldüler. Sadece yan çadırdaki kamp yatağında yatan ve benden nefret eden Withers kurtulmuştu. O da kaderimin parçasıydı."

4

"Ordunun ele geçirdiği bir fabrikaya yerleştirildim," dedi Collins ve Tom başını kaldırınca havanın kararmakta olduğunu gördü. Güneş gölün diğer kıyısındaki ağaçların tepe-

sinde duran kırmızı bir toptu. Saatine göre saat daha on buçuğu biraz geçiyordu. *Bu bir numara,* diye düşündü. *Rahatla ve tadını çıkar.*

"Gerçi savaştan önceki halinden pek eser kalmamıştı tabii. Sanırım orayı bizden önce Almanlar kullanmışlardı. Borular sökülmüştü ve geniş zeminin dörtte üçü sıra sıra asker yatağıyla kaplıydı. Benim gibi subaylarınsa kapısı kilitlenebilen küçük kabinleri vardı. Fabrikanın ikinci katında bazı personel ofisleri bulunuyordu... ayrıca tıp personeli, yaylı kanepelerle eski sandalyeler bulunan, gaz lambasıyla aydınlanan geniş bir bodrumu kullanabiliyordu. Hastane fabrikanın karşısındaydı ve kanepelerde uyuyan, üçüncü el pipo dumanını soluyan traşsız genç doktorları gece gündüz her vakit görebilirdiniz. Sanırım geçici olarak kendimi kaybettiğimi ve cepheden uzakta, az çok tıp ortamında düzelebileceğimi düşünüyorlardı. Düzelmezsem de... eh, bir hafta içinde ameliyatlara başlayabilecek halde olduğum sürece ismimi ne sanarsam sanayım fark etmezdi. Doktor kıtlığı çektiğimizden kimse evime gönderilmemi önermedi.

"Beni kabinime götüren emir eri Teğmen Nightingale deyince 'Yanılıyorsun,' dedim. 'Adım Teğmen William Vendouris. Lütfen bunu unutma er.' Bana korkuyla bakıp kapıdan sıvıştı.

"İki gün kadar durmadan uyudum ve uyandığımda midem kazınıyordu. Üniformamı düzelttim, dolaklarımı bağladım ve sokağın karşı tarafındaki hastane kantinine gittim.

"Zenci görevliler yemek dağıtıp kahve veriyorlardı ve artık işlerin yoluna gireceğini düşünerek sıraya girdim. Sonra masalardan birinden bir Güneyli sesinin ağır ağır 'Vaaaay, Koleksiyoncu buradaymış. Bozuk para koleksiyoncusu,' dediğini işittim. Döndüm. Dr Withers kafasındaki dimdik ve

turuncu bütün kıllardan nefret saçarak bana bakıyordu. O da Ste Nazaire'ye nakledilmişti. Masaya eğilip yanında yemek yiyen doktora bir şeyler fısıldamaya başladı. Birden sanki kantindeki herkes bana bakıyordu. Tepsimi bırakıp çıktım. Sokakta bir somun ekmek, biraz peynir ve bir şişe şarap satın alıp kabinime geri döndüm. Daha sonra biraz daha şarap almaya çıktım. Kendimi çok keyifsiz ve işe yaramaz hissediyordum. Withers'ın hakkımda korkunç dedikodular yapacağını biliyordum. Kendimi kanıtlamak için işe geri dönmek istiyordum, ama çalışmama daha beş gün vardı. O zamana kadar varlığım bir kabin kapısındaki bir isimden –yanlış isimden– ibaretti.

"İçki bir ayindir, bilirsiniz. Bütün içkiler ayindir ve alkol içteki tanrıyı bağlayan ipleri gevşetir. *Le Dogme et Rituel*'in bazı sayfalarını tekrar okuyucunca daha önce fark etmediğim şeyler gördüm. Sonra uzun bir kâğıt parçasını yırtıp üstüne 'Vendouris' yazdım ve kapımdaki 'Teğmen Nightingale' yazısının üstüne yapıştırdım. Daha sonra kutumdan iskambil kâğıtlarımı bulup birkaç saat kadar aşırma, el çabukluğu, kartları karma alıştırmaları yaptım. Ordu'nun gözünde var olmuyorsam, burası sihirle uğraşmak için mükemmel bir yerdi... resmî bir araftı. Beş gün boyunca şarap içip peynir ekmek yiyerek sihirle uğraştım. Kendimi tekrar adamıştım... dirilmiş bir adam değil miydim? Parmaklarında gizli güçler bulunan bir adam değil miydim? Hayatımın belki de en yoğun dönemiydi ve bittiğinde tıbbın benim için yalnızca bir yan yol olduğunu, ana yolunsa sihir olduğunu biliyordum. Levi'nin kitabını üç kere baştan sona okumuş olmalıyım; sayfaları Vendouris'in parmaklarıyla çeviriyordum, Vendouris'in gözleriyle okuyordum.

"Altıncı gün yıkanıp üstümü değiştirdim ve hastaneye gittim. Hastanenin müdürü olan binbaşı deli olduğumu bildiğinden beni muayene etti. Bir kaçıkla uğraşmaktan nefret ediyordu, kaçıksam tabii, ama ona kadrosundaki en iyi doktorlarla aşık atamayacağımı söyleyen olmamıştı. Dedi ki: 'Anladığım kadarıyla artık Charles Nightingale adını kullanmıyorsunuz Teğmen.' Tek istediği ofisinden defolup çalışmaya başlamamdı, böylece deliliğimle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. 'Evet Binbaşı. Ama bu mesele halledilene kadar sorun çıkarmamak adına, personelin bana Doktor Koleksiyoncu diye hitap etmelerine itirazım olmaz.' Gözlerini kırpıştırdı. 'Bu bir lakap,' diye açıkladım. Withers'tan öğrenmişti tabii. 'Kendine istediğini diyebilirsin Teğmen. Performans kayıtların mükemmel. Sorun çıksın istemiyorum o kadar.'

"Konuşurken aurasını görebiliyordum. Kirliydi, hastaydı. Korkaktı, sağlıksız bir adamdı. Sizler gibi değildi çocuklar. Sizin auralarınız harika, sağlıklı. Benimkini görebiliyor musunuz?"

Sihirbazın başının arkasındaki kırmızı güneş yarılıp parlak bir sise dönüştü. Tom ancak gözlerini kısarak Collins'e bakabiliyordu. Çevresinde parlak bir kırmızılık salınıyordu. "Evet," dedi Del yanından. Kırmızılığın içinden siyah mızraklar geçti.

"Bir ay sonra takdire şayan bir adamla karşılaştım; aurası gökkuşağı gibiydi ve sanki alev alev yanıyordu." Collins bu sahneyi seyretmeleri için bir an sustuktan sonra öyküsüne devam etti.

"Başlangıçta benden epey şüphelendilerse de, ameliyat odasındaki davranışlarım giderek buna son verdi. Seksen

Dördüncü Hastane'nin biraz daha rahat bir versiyonuydu... genellikle morfinimiz oluyordu ve yaraları bot bağcıklarıyla ve misinalarla dikmek zorunda kalmıyorduk. Ama bütün gün leş gibi kan kokusunun içinde dokuz on saat çalışıyorduk, her taraftan zavallı yaralıların çığlıkları geliyordu. Hayatımda hiç bu kadar güçlü olmadığımı biliyordum; içimde var olduğunu hep bildiğim, bir yıldız ışığı kadar sabit ve çelik gibi gücün başlangıçlarını hissediyordum. Haftada izinli olduğum tek günün sabahı, bombardımandan kurtulmuş kitapçıları gezip ünlü on altıncı yüzyıl sihirbazları Fludd'la Campanella'nın yazılarının Fransızca çevirilerini ve Mather'ın *Süleyman'ın Anahtarı* çevirisini buldum. Askerleri öldürülmek için siperlere geri dönebilsinler diye dikmek gibi kanlı, yıpratıcı bir iş yaparken bile diğer zanaatımın gücünü hissediyordum. Dr. Koleksiyoncu denmesi hoşuma gidiyordu. Sonunda bana güvenmeyen bir tek Withers kaldı... hâlâ kumarda parasını çaldığımı sanıyor ve yanımda çalışmayı da, benimle aynı masada yemek yemeyi de reddediyordu.

"Zamanla kendi geçmişimi anımsamaya başlamıştım tabii, Vendouris'i vurduğum an da dahil olmak üzere. Albay'ın terapisi bir ölçüde başarılı olmuştu. Ama Koleksiyoncu'ydum: Vendouris'i koleksiyonuma katmıştım, daha doğrusu o beni koleksiyonuna katmıştı ve ismini kabinimin kapısında asılı tutuyordum. Sanki ruhunun bir kısmı benimkine karışmıştı ve gücümün bir kısmının kaynağıydı.

"Can çekişen meslektaşımı acıma hissiyle vurduğumu hatırladıktan ve bastırılmış kişiliğimin geri döndüğünü hissettikten sonraki gün, Arkansas, Fall Ridge'den Tayler adlı bir eri, akciğerindeki kurşunu çıkardıktan sonra dikiyordum. Akciğerler üstünde çalışabilmek için kaburgaları keserek gö-

ğüs kemiğinden ayırmak ve göğüs boşluğunun kapısıymışlar gibi iki yana açmak gerekir. Kurşunu ve Tayler'ın enfeksiyon yüzünden neredeyse kangrenli olan akciğerinin üçte birini çıkarmıştım. Kurtulma şansının fena olmadığı kanaatindeydim... şimdi ölmezse epey yüksek olurdu. Kesinlikle sıradışı bir ameliyat değildi, hattâ sanırım o haftaki üçüncü ameliyatımdı. Ama Tayler ben onu dikerken öldü. Canının durduğunu hissettim: Sanki hafif bir sesin kesiliverdiğini işitmiştim, bir sesin yokluğunu işitmiştim. Sonra aurasına daha önce dikkat etmemiş olsam da, çünkü ameliyat yaparken hiç dikkat etmezdim, kararıp bulanıklaştığını gördüm. Tam o sırada göğsünden büyük beyaz bir kuş kanat çırparak yükseldi: Cesetlerle dolu tarlada gördüğüm büyük beyaz kuş gibiydi. Sessizce uçtu; diğerleri baktılar ama görmediler. Baykuş kapalı pencereden geçip gidince, küçük Tayler'a ateş eden adama gittiğini anladım.

"Bir sonraki gün sadece parmaklarımı kullanarak bir adamı iyileştirdim.

"Washford adlı Amerikalı bir zenciydi. Zenciler Doksan İkinci tümende askerlik yapıyorlardı ve kendi subayları vardı; katı bir şekilde tecrit edilmişlerdi. Normalde zencileri sadece uşak ya da mutfak personeli ya da hastane hademesi olarak görüyorduk. Kendi buluşma yerleri, kendi kız arkadaşları, bizlere kapalı kendi sosyal hayatları vardı. Neyse, Washford kaburgalarına bir kurşun yemişti ve kurşun içinde gezinerek iç organlarını harap etmişti.

"Sedyeyle getirildiğinde Withers son hastasıyla ilgilenmeyi yeni bitirmişti ve bakıcı zenciyi ameliyat masasına yatırdı. Withers oraya bakmadan dönüp lavaboda ellerini yıkadı ve masa-

ya geri döndü. Dona kaldı. 'Bu adamın üstünde çalışmayacağım,' dedi. 'Veteriner değilim.' Unutmayın ki Georgialıydı ve sene bin dokuz yüz on yediydi... davranışına bu bir mazaret değil, ama sebebini biraz anlatıyor. Hemşireleri bana baktılar ve diğer doktorlar bir an çalışmayı kestiler. Bizler Withers'ın ayıbına nasıl bir tepki göstereceğimize karar vermekle meşgulken, bandajlanmış olan Washford kan kaybından ölme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. 'Hastaları değiştokuş yapalım,' dedim sonunda ve Withers masasından uzaklaşıp benimkine yaklaştı.

"'Bunu öldürürsen öldür, umurumda değil Koleksiyoncu,' dedi. 'Ama hayal kırıklığına uğrayacaksın... cepleri yok.'

"Ona aldırmayıp Washford'un yanına gittim ve kanlı bandajları açtım. Hemşire adamın burnuyla ağzına eterli bez bastırdı. Adamın içini açıp bakınmaya başladım. Kurşunu çıkarıp hasarı onarmaya başladım. Sonra bütün vücudumda bir değişim hissettim: Sanki eteri alan *benmişim* gibi başım dönüyordu. Zihnim uğuldamaya başladı. Ellerim karıncalandı. Ne yapabileceğimi bildiğimden titredim ve ellerimin titrediğini gören hemşire sarhoşmuşum gibi baktı. İçtiğim biliniyordu, ama hepimiz sürekli içerdik zaten. Ama mesele alkol değildi, bana kamyon gibi çarpan bir bilgiydi: O adamı *iyileştirebilirdim.* Aletlerimi bırakıp parmaklarımı parçalanmış kan damarlarında gezdirdim. İçimden ışık –görünmez ışık– akıyordu. Kurşunun akciğerden karaciğere ve dalağa giderken açtığı yaralar kapandı... bütün o parçalanmış etlerle hasar görmüş dokular iyileşti; pembeleşip düzeldiler, bakir hallerine döndüler diyebiliriz. Hemşire maskesinin altından hafif sesler çıkararak geriledi. Alev alev yanıyordum. Zihnim hızla çalışıyordu. Retraktörleri çıkarıp iki parmağımı kesiğin üstünde gezdirerek adamı diktim, derisini bitiştirip kaynaştırdım,

geride pürüzsüz bir pembemsi kahverengi çizgi kaldı. Withers'ın hemşiresi maskesini çıkarıp ameliyathaneden kaçtı.

"'Hastayı dışarı çıkar,' dedim odanın arka tarafında biraz kestirmiş olan şaşkın bakıcıya: Hemşirenin koşarak kaçtığını görmüştü, ama operasyonu görmemişti. Washford bir tarafa, ben başka tarafa gittim... salınıyordum. Ameliyathanenin önündeki fayans kaplı geniş koridora çıktım. Hemşire beni görünce geriledi. Gülmeye başlayınca yüzümde hâlâ maskemin olduğunu fark ettim. Çıkarıp bir banka oturdum. 'Korkma,' dedim hemşireye.

"'İsa'nın kutsal anası,' dedi. İrlandalıydı.

"O mucizevi güç içimden dışarı akıyordu. Ellerimi yüzümün önüne kaldırdım. Daracık cerrah eldivenlerinin içinde derileri yüzülmüş gibi görünüyorlardı.

"'İsa'nın kutsal anası,' diye tekrarladı hemşire. Yüzü beyazdan ıstakoz pembesine dönüşmeye başlamıştı.

"'Bunu unut,' dedim. 'Gördüğün şeyi unut.'

"Ameliyathaneye geri kaçtı. Az önce bana olan şeyi hâlâ kavrayamıyordum. Sanki çok büyük bir mertebeye yükseltilmiştim ve bana bu dünyadaki her şey gösterilmişti ve denmişti ki: 'İstediğini elde edebilirsin.' Bir an tansiyonum fırladı ve başım döndü.

"Sonra her şey giderek normale döndü. Ayağa kalkabildim. Ameliyathaneye geri döndüm; Withers masamdaki çocukla işini yeni bitiriyordu. Bana tiksintiyle baktı, dikişlerini bitirdi ve kendi masasına geri döndü. O gün beş ameliyat daha yaptım ve Washford'u iyileştiren gücü bir daha hissetmedim."

Sihirbaz başını kaldırıp baktı. "Gece." Şaşıran Tom ormanda yanan fenerleri gördü; sahildeki ışıklar sihirbazın gölgesini

göle doğru itiyordu. "Yatma vakti geldi. Yarın size Speckle John'la tanışmamı ve savaştan sonra olanları anlatırım."

"Yatma vakti mi?" dedi Del. "Hani sandviç yiyecektik?"

Çocuklar buruşuk sandviç kâğıtlarını, kırıntılarla dolu kâğıt tabakları aynı anda gördüler.

"Ah evet, yemişsiniz," dedi Collins. Yüzü sakin ve yorgundu.

"Buraya geleli daha..." Tom saatine baktı; on biri gösteriyordu. "Bir saat oldu."

"Bütün günü burada geçirdiniz. Yarın burada aynı saatte görüşürüz." Ayağa kalktı, çocuklar da şaşkın şaşkın aynı şeyi yaptılar. "Ama şunu bilin. Bir süreliğine ismini kullandığım William Vendouris *beni incitti*. Vendouris olmasa belki amatör bir sihirbaz olarak kalır, bulmayı en çok istediğim şeylere ulaşamazdım."

5

Tom ile Del sallantılı merdivenden baş başa çıktılar. Zihinleriyle bedenleri onlara vaktin sabahın sonu olduğunu söylese de dünya gece olduğunu söylemekteydi: Göl kıyısındaki sık çalılar eriyip birbirlerine karışarak tek bir titreşen, soluyan kütleye dönüşmüşlerdi. Tepeye ulaşınca soluk, sarımtırak elektrik ışığında durup aşağı baktılar. Coleman Collins sahilde durmuş göle bakıyordu.

"Eskiden doktor olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Tom.

"Hayır. Ama ayağımı kırdığımda neden doktor çağırmadığı anlaşıldı. Anlattığı her şey bunu açıklıyor." Del ellerini ceplerine sokup sırıttı. "Bacağım yanlış kaynasa filan, tıpkı o zenciye yaptığı gibi beni de iyileştirirdi."

"Olabilir," dedi Tom karamsarlıkla. "Hı hı, sanırım." Collins'i seyrediyordu: Sihirbaz bir kolunu kaldırmıştı, gölün diğer tarafındaki birine sinyal verircesine. Bir an sonra kolunu indiren Collins sahilde hızla kayıkhaneye doğru yürümeye başladı. "Burada cidden bütün gün kalmış olabilir miyiz?"

Del başıyla evetledi. "Rose'u bugün görmeyi umuyordum. Ama koca gün yok oldu."

"Evet, aynen öyle," dedi Tom. "Yok oldu. Sabahın onuydu, bir saat kadar geçti, şimdi saat gecenin on biri. Bizden on üç saat çaldı."

Del ona bir köpek yavrusu gibi kararsızca baktı.

"Yani demek istediğim, bizden bir hafta çalmak isterse ne olacak? Veya bir ay? Bize ne yapıyor, uyutuyor mu?"

"Sanmıyorum," dedi Del. "Bence çevremizdeki her şey bir şekilde hızlanıyor."

"Saçma."

"Grimm Kardeşlerle tanıştığını söylemen de saçmaydı." Del'in sesi dalgın olsa da yüzünde bir an hınç belirdi. "Onlarla tanışan *ben* olmalıydım."

"Eh, sonuçta Humphrey Bogart'la veya Marilyn Monroe'yla tanışmadım."

"Cole Amcam diyor ki kıskançlığına karşı tetikte olmalıymışım," deyiverdi Del. "Yani... bunu bir keresinde baş başayken söylemişti. Günün birinde Gölgeler Dünyası'na tek başına sahip olmak isteyeceğini söyledi."

Tom, Collins'in yeğeni hakkında tam olarak ne dediğini söylememek için kendini güç tuttu. "Bu çok saçma. Arkadaşlığımızı bitirmek istiyor o kadar."

"Hayır, istemiyor." Del inat ediyordu. "Sadece dedi ki..."

"Kıskanacağımı söyledi. Tamam." Tom, Collins'in sonuç-

ta haklı olduğunu düşündü: Gerçi kıskandığı Gölgeler Diyarı değil, Rose Armstrong'tu. "Bak ne diyeceğim. Grimm Kardeşlerle cidden tanışmak istiyor musun?"

"Şimdi mi?" Del işkillenmişti.

"Şimdi."

"Sorun çıkmayacağına emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim. Hattâ belki orada değillerdir."

"Nerede?"

"Görürsün."

Del omuz silkti. "Tabii. İsterim."

"Haydi gel öyleyse."

Del aşağıdaki sahile kaygıyla baktı: Collins kayıkhaneye girip gözden kaybolmuştu. Sonra Tom'un peşinden giderek sürme kapıdan salona girdi.

"Bence cidden yatmalıyız," dedi Del biraz kaygıyla.

"İstersen sen yat." Tom böyle sert konuştuğu için kendini kötü hissetti. "Yoruldun mu ki?"

"Pek sayılmaz."

"Ben de yorulmadım. Bence saat sabah on biri on geçiyor."

Bunu bütün fiziksel kanıtlara kafa tutarak söylemişti. Gölgeler Diyarı'nın tamamı yatmış gibiydi, başlıca sakinleri hâlâ ayakta olsalar da. Bir kanepenin yanında bir lamba yanıyordu; halıda bir elektrikli süpürgenin izleri vardı. Sehpalarda kül tablaları ışıldıyordu. Tom loş, sessiz odadan hızlı adımlarla geçerken Elena'nın mobilyaları sessizce sildiğini görmeyi bekledi neredeyse.

"Yukarıda mı?" diye sordu Del.

"Hayır." Tom koridora girdi. Gömme lambalardan biri balkabağı rengi bir ışık yayıyordu.

"Küçük Tiyatro'da mı?"

"Hayır." Tom kısa koridorun tiyatrolara giden ana koridorla kesiştiği yerde durdu.

"Yo, hayır," dedi Del. "Yapamayız."

"Ben yaptım bile."

"Seni gördü mü peki?"

"Çıktığımda beni bekliyordu."

"Kızdı mı?"

"Sanırım. Ama bir şey olmadı. Bugün nasıldı gördün. Belki unutmuştur bile. Zil zurna sarhoştu. Onları görmemizi istiyor Del. Burada bulunmalarının sebebi bu."

"Orada öylece oturuyorlar mı? Yoksa onlarla konuşabiliyor musun?"

"Acayip gevezeler," dedi Tom. "Haydi gel. Onlara bazı sorular sormak istiyorum." Kısa koridora girip ağır kapıyı iterek açtı.

6

"Genç misafirimiz yine geldi Jakob," dedi tecrübeli, müşfik yüzlü olan.

"Peki ya arkasında bir başka küçük *Geist* yok mu?"

"O diğeri daha önce hiç meraklı olmamıştı."

"O diğeri daha önce hiç cesur kardeşinden yardım almamıştı."

İkisi de kalemlerini bırakıp Tom'a merakla baktılar, ama Tom ilerlemedi. Arkasında Del'in parmak uçlarında yükselerek omzunun üstünden bakmaya çalıştığının farkındaydı. Karmaşık desenli fularlar takmış redingotlu iki adam, daha önce sıkış tıkış, sevimli çalışma odasının yerine daha çıplak ve amaca yönelik, ancak aynı ölçüde sıkış tıkış bir başka odadaydılar. Duvarlar topraktı, yer yer dökülmüştü; sıkıştırılmış

toprağa saplanmış çivilere haki ceketler, sivri şapkalar ve teneke miğferler asılmıştı. Geniş bir tahta panoda yeşilli beyazlı karmaşık haritalar asılıydı. Bir sehpada kollu ve kapaklı kaba bir kutunun yanı sıra rulo halinde haritalar, bağcıklarla bağlanmış kâğıt desteleri, yine askeri başlıklar, içi yünlü bir ceket ve bir gaz lambası duruyordu. Etrafı sade ahşap sandalyelerle çevriliydi. İki adam bu tuhaf ortamda, oymalı masalarında oturuyorlardı. Tom'un yorumu sadece *Tam bir asker odası,* oldu. *Kurmay odası?*

"Evet küçüğüm," dedi Wilhelm. "Burada çalışmamıza izin veriyorlar."

"Çünkü işimiz devam ediyor," dedi Jakob, ayağa kalkıp iki çocuğu odaya çağırarak.

Tom ilerleyince yoğun bir killi toprak ve puro kokusu aldı. Del yanında yürüdü. Uzaklardan, belki kilometrelerce öteden, top gümbürtüleri geliyordu.

"Sürekli devam ediyor. Masallar uğruna."

"Şimdi neredesiniz?" diye sordu Tom.

"Gölgeler Diyarı'ndayız," diye karşılık verdi iki kardeş. "Hep Gölgeler Diyarı'ndayız."

"Yani Fransa'da mı? Almanya'da mı?"

"İşler karanlıklaşıyor," dedi Jakob. "Tekrar taşınmamız, çalışmalarımızla ailelerimizi alıp gitmemiz gerekebilir. Yine de masallar devam ediyor."

"Avrupa can çekişse bile kardeşim."

"Serçeler seslerini feda ettiler."

"Onların seçimi."

Del, kardeşlere vecdle bakıyordu. "Hep burada mısınız?"

Wilhelm başıyla onayladı. "Hep. Seni tanıyoruz evladım."

Tom "Size bir şey sormak istiyorum," deyince kardeşler

müşfik ve ciddi yüzlerini ona çevirdiler. Dışarıdan, uzaklardan top gürlemeleri gelmeye devam ediyordu.

"Bizi bulmanın sebebi bu zaten," dedi Jakob.

Tom duraksadı. "Bir şeyi 'incitmekten' kasıt nedir, biliyor musunuz?"

"Bizim kullandığımız bir ifade değil, ama biliyoruz," dedi Jakob. Yüz ifadesi, *Devam et evladım,* diyordu.

"Tamam. Del'in amcası treni incitti mi? Kaza yaptırdı mı?"

"Elbette," dedi Jakob. "Zeki bir çocuksun, değil mi? Treni incitti... kaza yaptırdı. Kendini içinde bulduğun masal uğruna."

Tom titrediğini fark etti; çok yakında iki gülle patlayınca toprak duvarlardan tozlar yükseldi.

"Bir sorum daha var," dedi Tom.

"Elbette vardır çocuğum," dedi Jakob. "Koleksiyoncu'yu merak ediyorsun."

"Doğru," dedi Tom. "Koleksiyoncu, İskelet Ridpath mı?" Diğerinin, Wilhelm'in, gülümsemesini bastırdığını gördü.

"*Senin* masalın için," dedi Jakob. "*Senin* masalın için evet."

"Bir saniye," dedi Del. "Anlamıyorum. Koleksiyoncu, İskelet Ridpath mı? O sadece bir çeşit oyuncak... bir çeşit şaka... yıllardır burada."

"Herhangi biri herhangi bir zaman koleksiyona dahil edilebilir," dedi Wilhelm.

"Ama o sadece bir şaka," dedi Del. "Ayrıca amcamın o trene kaza yaptırdığına inanmıyorum. Öyle bir şey yapmaz o."

Wilhelm "'Titreyemeyen Çocuk' masalımızı bilir misin?" diye sordu. "O da bir çeşit şakadır. Ama gelmiş geçmiş en korkunç şeylerle doludur. Pek çok korkutucu şeyde şakalar gizlidir ve pek çok şakanın kalbinde buz vardır."

Tom birden korkuya kapıldı. Adamlar o kadar iriydiler ki, ayrıca yüzlerindeki dostanelik neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"İkinci sözüne gelince," dedi Jakob, "siz ikiniz farenin tavşana söylediği şarkıyı bilir misiniz?"

Hayır anlamında kafa salladılar.

"Dinleyin." Kardeşler birlikte masalarının önlerine geçip dizlerini hafifçe kırarak ve başlarına geriye atarak şarkı söylemeye başladılar:

Çöplüğün en en en en dibinde
Teneke bir kutuyla bir kesme şeker buldum.
Birini yedim, diğerini tekmeledim
Ve gerçekten çok eğlendim.

Çöplüğün en en en en dibinde...

Birden ışıklar söndü: Yarım saniye sonra muazzam bir patlama sesi duyuldu. Tom kafasına toprak döküldüğünü hissetti. Bütün oda sarsılınca bir an dengesini yitirdi. Göğsünden sertçe iten bir çift el, gerileyip Del'e çarpmasına yol açtı.

Sosis, duman, brendi ve ekşi nefes kokusu aldı: Birisi kulağına fısıldıyordu. "Fare kesme şekeri incitti mi çocuk? Yoksa fare tavşanı mı incitti?" Eller onu geriye itti. Arkasında sendeleyen Del'in tekmeleri incik kemiklerine geldi. Takırtılar ve gümbürtüler: Duvarlardan bir şeyler düşüyor, çiviler topraktan sökülüyordu. Jakob'ın ya da Wilhelm'in elleri onu geriye itmeyi sürdürmekteydi. Adamın yüzü Tom'un burnunun dibine kadar yaklaşmıştı."Çöplüğün en en en en dibinde, küçük bir çocuk buldum... ve ikimizi bir daha gören olmadı."

Karşısında bir boşluk belirdiğini görmekten çok hissetti: Koşarak uzaklaşan ayak sesleri işitti.

"Buradan çıkıyorum," dedi Del panikle.

Sonra kapı açıldı ve geri geri kapıdan çıkmaya başladı. Tom kapı koluna uzandı, ama Del dirseğinden tuttu: Kapı sertçe kapandı.

"Çıldırdın mı?" dedi Del. Yüzü bir ordu battaniyesi gibi yemyeşildi.

"*Görmek* istiyordum," dedi Tom. "Bütün bunların anlamı bu. Görmemizi istediğinden fazlasını görmek istiyordum bir kez olsun."

"Onunla savaşamazsın," dedi Del. "Savaşmaman gerekiyor."

"Ah, Del."

"Neyse, bizi burada görmesini istemiyorum."

Tom kendisinin de Collins tarafından o kapının önünde görülmek istemediğini düşündü. Del çoktan kendini kaybetmişti: Gözleri korkuyla parlıyordu. "Tamam. Yukarı çıkalım."

"İznine ihtiyacım yok."

7

Odalarının önündeki koridorda, büyük pencerelerden bakınca Coleman Collins'in demir merdivenin tepesine yeni çıktığını gördüler. Işıklar arkasındaki kaldırım taşlarına uzun bir gölge düşürüyordu.

"En azından aşağıdaymış," dedi Del.

"Nerede olduğumuzu biliyordu. Ses efektleri onun işiydi, değil mi?"

"Öyleyse o odaya girmek hataydı. Bunu yaptığıma pişmanım." Del ona hiddetle bakınca Tom kendini bir saldırıya

karşı hazırladı. "Eskiden en iyi arkadaşımdın ama galiba seninle ilgili söyledikleri doğruymuş. Kıskançsın. Onunla başım belaya girsin istiyorsun."

"Hayır..." Tom afallamış bir halde genel bir inkarda bulunacak oldu, ama canı epey sıkılmıştı. "Grimm Kardeşlerden" birinin tehdidinden hemen sonra bir de şimdi Del saldırınca ne diyeceğini bilemiyordu. "Şimdi olmaz," diyebildi o kadar.

Del ona sırtını döndü. "Kız gibi konuşuyorsun." Del kapıya ulaşınca dönüp yine ona öfkeyle baktı. "Ayrıca burası seninmiş gibi davranıyorsun. Benim sana etrafı göstermem gerekiyor, senin bana değil."

Tom "*Del,*" diye yalvarınca küçük çocuk sanki Tom ona vurmuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Sana bir şey söyleyeyim mi *dostum*? Sana hiç söylemediğim bir şeyi? Amcamın Arizona'ya geldiği zamanları hatırlıyorsundur.... futbol maçına ve Ventnor'a gelişini. Bu konuda neden seninle hiç konuşmadığımı merak etmiştin."

"Çünkü kafanı karıştırmıştı," dedi Tom, az çok ayağını sağlam basabileceği bir zemin bulduğuna sevinerek. "Çünkü yeterince ısrarlı sormamıştım. Ayrıca o buradaydı, orada değildi ve..."

"Kapa çeneni. Yeter, kapa çeneni. Seni onun yanında gördüm geri zekâlı. Yanıbaşındaydın... yanında yürüyordun, *olacak* bir şey gibiydi. *Seni* gördüm kahrolası. Şimdi sebebini biliyorum. Onu kendine ayırmak istedin hep. O ise bana senin gerçek yüzünü göstermeye çalışıyordu." Gözlerinin kenarlarından yaşlar akan Del ona yumruklarını salladıktan sonra kapısının ardında gözden kayboldu. Bir saniye sonra Tom sürme kapının sertçe kapatıldığını işitti.

Tom moralsiz bir halde kendi odasına girdi.

8

Rüyaları hemen başladı, canlıydı ve Carson Okulu'nun panosuna asılanlardan çok daha kötüydü. Derme çatma bir ameliyathanede ameliyat yapıyordu, adamın öldüğünü bilse de bunu masanın etrafındaki diğerlerine itiraf edemiyordu; güya cerrahtı, ama adamın neden öldüğünü veya ne yapması gerektiğini hiç bilmiyordu. Elindeki aletler ruhsuz ve yabancı geliyordu. *Bağırsaklarının en en en dibinde,* diye fısıldadı sarışın ve dingin gözlü bir hemşire. *Koleksiyona dahil edildi. Değil mi? Değil mi?* Kanlı ellerinin arasında bir şey kımıldadı ve açık göğüs boşluğunun içinden temiz ve kel bir akbaba kafası oyuncak gibi fırlayıverdi. Kanların içinde büyük kanatlar kıpırdadı. "*Görmek* istiyorum," diye sızlandı Tom hemşireye, aslında görmeyi hiç istemediğini bilerek...

Kırmızı ve bol bir kadife ceket giymiş olan Coleman Collins, ona doğru eğildi. "Benimle gel küçük çocuğum, gel, gel..."

ve hiç yaşlı olmayan İskelet Ridpath bir sandalyede öne eğilerek donuk, hevesli bir suratla seyretti. Ellerinde cam bir baykuş tutuyordu ve gözleri kanıyordu...

ve bir ışık koridorunda duran, köşeli, ciddi, zarif bir sihirbaz çehresine sahip bir zenci iki eliyle gerçek bir baykuşu tutuyordu. Baykuşun Tom'a çevrili gözleri parlıyordu. *Onu içeri al,* dedi sihirbaz; *beni içeri al,* diye emretti baykuş...

Kımıldadı ve sonunda kapısından gelen bir sesin "Beni içeri al. Beni içeri al," dediğini fark etti. Baykuşu tutan adamın Bud Copeland olduğunu birden hatırlayınca üzüntüye kapıldı.

"Lütfen," dedi kapıdaki ses.

"Tamam, tamam," dedi Tom. "Kimsin?"

"*Lütfen.*"

Tom yatağının yanındaki lambayı açıp kot pantolonunu giydi ve üstüne bir gömlek geçirdi. Kapıya gidip açtı.

Karanlık koridorda Rose Armstrong duruyordu. "Seni görmek istedim," dedi. "Burası senin için iyi değil."

"Kesinlikle," dedi Tom, saçının dağınıklığının ve çıplak göğsünün farkında olarak. Yüzü uykudan uyuşmuş gibiydi. Rose etrafından dolanıp odasına girdi.

"Zavallı somurtkan Tom," dedi. "Buradan kurtulmak istiyorum ve Del'le senin bana yardım etmenizi istiyorum."

9

Tom artık tamamen uyanmıştı: Kâbusları kuş tüyü gibi uçup gittiler ve artık sadece karşısında, üstünde sarı bir bluz ve yeşil etekle duran, yarı yetişkin yüzlü güzel kızın farkındaydı. *Carson'un renkleri,* diye düşündü hayal meyal. "Hemen demiyorum, çünkü bu mümkün değil," diye açıkladı kız. "Ama yakında. Elimizden gelir gelmez. Yardım eder misin?"

"Del edecek mi?" diye sordu Tom. Del'in reddetmesi için en geçerli sebebi biliyordu. "Coleman Collins'i pek tanımam, ama bahse girerim ki Del buradan gizlice kaçarsa bir daha asla geri dönemez."

"Belki de bir daha asla dönmemeyi istemesi gerekiyor. Oturabilir miyim?"

"Eee, tabii, kusura bakma." Kızın kendisine bakmayı sürdürerek sandalyeye gidip düzgünce oturmasını seyretti: Kızın rahatladığını gördü... yoksa yine yüzü reddedilme beklentisini anlamsızca kaydetmekte miydi? Kızın odasında bulunmasından rahatsızlık duyuyordu; kendisinden çok daha

özgüvenli görünüyordu. Ayrıca aslında kendisinin bulması gereken, ama Gölgeler Diyarı'na fazla bağlandığı için düşünemediği basit fikri o söylemişti... kaçma fikrini.

"Her şeyini Collins'e borçlu olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi. Yere oturdu, çünkü yatak hariç başka oturacak yer yoktu.

"Doğru, ama fazla değişiyor. Bu sene her şey farklı. Sen geldiğin için sanırım."

"Nasıl farklı?"

Kız küçük ellerine baktı. "Eskiden eğlenceliydi. Bu kadar çok içmezdi. Bu kadar sinirli ve gergin değildi. Şimdi sanki kontrolünü kaybetmiş gibi. Beni korkutuyor. Bu yaz her şey o kadar çılgınca ki. Sanki bir makine giderek hızlı dönüyor, kıvılcımlar saçıyor, duman çıkarıyor... patlamak üzere. En azından öyle hissediyorum."

"Bununla ne ilgim olabilir ki?" Kıza bir kâhinmiş gibi baktı: Parlak dizlerine, uzun alnından geriye taranmış ışıltılı saçlarına. Kızın konuşma şekli, heceleri yutan, genizden gelen Vermont şivesi bile onu hafif şoklara uğratıyordu. Birden ağzından çıkan kendi sesi tuhaf, fazla yavaş ve her nasılsa tozlu geldi.

"Bence seni kıskanıyor. Sende bir şey görüyor... söylediğine göre sen göremeyecek kadar gençmişsin. Ondan daha iyi olabilirsin. Sana sahip olmak istiyor. Sonsuza dek burada kalmanı istiyor. Del'in senden bahsedişini ilk duyuşundan beri ağzından seni düşürmüyor. Geçen kışla ilkbaharda bir sürü kez senden bahsettiğini işittim. Senden ve Del'den bahsedip duruyordu."

Tom'un içinin derinliklerine ulaşan donuk, sınırsız bir bakışla bakınca Tom'un gözünün önüne o tomruğu sadece zihniyle kaldırışı, havada mide bulandırıcı bir şekilde fıldır

fıldır döndürüşü geldi. "Cidden, bence buradan gitmelisin. Sırf yardımını istiyorum diye söylemiyorum."

"Neden yardıma ihtiyacın var?"

"Şey, çünkü..." Yine Tom'un kalbinin içine baktıktan sonra saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Yerde öyle komik bir şekilde oturmayı kesip buraya oturabilir misin?" Yatağa baktı; tekrar Tom'a baktı.

Tom emir almışçasına harekete geçti.

Yatağın kenarına oturduğunda kızın irkiltici yüzü sadece otuz santim ötedeydi. Sürekli faltaşı gibi açık olan, uçuk mavi, sarı ve yeşil noktacıklara sahip gözleri Tom'u içlerine çekiyordu. "Yardıma ihtiyacım var çünkü korkuyorum. O adamlar... ilk seferde, Del'in odasındayken bahsetmiştin hani."

"Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"Edebilirler. Yapabilirler. Rahatça yaparlar. Nasıllar biliyorsun. Hayvanlar. Eskiden Bay Collins onları dizginliyordu, ama bu yaz başlarına buyruk sayılırlar. Yapacak işleri var –onun için çalışıyorlar, bilirsin–, ama korkarım iki gün tatil yapsalar..." Gergin bir biçimde saçlarını yine kulaklarının arkasına attı. "Kaldığım yeri biliyorlar. Ayrıca çok içiyorlar ve eskiden Bay Collins buna izin vermezdi. O adamlardan hiçbir zaman hoşlanmadım. Ama eskiden küçüktüm. Küçük bir kızdım." İmada bulunmakla yetindi.

"Neden gitmiyorsun peki?"

"Sanırım nerede olduğumu bilen birileri var hep. Bazen *gizlice göle yüzmeye gidebiliyorum. Yüzmeme aldırmıyorlar.* Bugün kasabadan bir şeyler almam gerekiyordu, o yüzden gitmeme izin verdiler. Bazen Del'le konuştuğumu biliyorlar. Buna da aldırmıyorlar. Gülüyorlar." Yüzü bir an gerildi, sertleşti ve içe dönükleşti. "Onlardan nefret ediyorum. Gerçek-

ten nefret ediyorum. Bay Collins eskisi gibi olsa sorun yoktu ama..." Cümlesini bitirmedi. "Sana ne düşündüğümü söylemek istedim. Buradan gitmek istiyor musun?"

"Sana güvenebilmem gerekir," dedi Tom.

"Neden? Ah. Yani belki numara yapıyorumdur, öyle mi?"

Tom başıyla onayladı. "Burada her şey numara."

"Eee, bana güveniyor musun? Güvenmeni sağlayabilecek ne söyleyebilirim ki...?" Kızardı. "Tom, yapayalnızım. Senden hoşlanıyorum. Seni daha yakından tanımak istiyorum. Bu yaz geldiğine sevindim. Birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorum o kadar."

"Sana güvenebilirim sanırım," dedi Tom. Aslında ona güvenmemesi olanaksızdı.

Kız gülümsedi. "Güvenmemen korkunç olurdu. Yardım etmek istiyorum Tom. *Bize* yardım etmek istiyorum."

Bize. Bu sözcük kalbine düştü sanki, gözlerini delen cüretkar ve kurnaz bakışlarla birlikte.

"Del seni çok önemsiyor," dedi.

"Ben de Del'i çok önemsiyorum." Kız bu cümleyle Del'i klişeleştirmiş, kendinden uzak tutmuştu.

"Yani, seni cidden düşünüyor."

"Del aslında küçük bir çocuk," dedi Rose, Tom'un gözlerinin içine bakarak ve Tom etrafında ahlak evreninin kımıldandığını, takip edemeyeceği kadar hızlı genişlediğini hissetti. "Fiziksel açıdan küçük bir çocuk. Zihinsel açıdan epey gelişkin, yetiştirilme tarzı yüzünden, ama sen Del'den çok daha olgunsun aslında. Seninle tanışınca ilk fark ettiğim bu oldu. Bir de çok somurtkan olduğun."

"Somurtkan mı? Bir yavru köpek gibi ürküyordum!"

Kız güldü; sonra yüzünü tamamen Tom'a çevirerek elini

tuttu ve öne eğildi. Kızarıyordu. "Tom, çok tuhaf bir hayatım oldu... beni kurtarmanı istiyorum galiba... kulağa çok salakça geliyor, masallardaki prensesler gibi. Seni doğru dürüst tanımıyorum bile, ama şimdiden yakın olduğumuzu hissediyorum... Del'i amcasını terk etmeye ikna etmen gerekecek ve buna çok üzülecek..." Birkaç santim daha yaklaşınca Tom'un gözlerinin önünde yüzü odayı doldurdu, büyüdü, gizemliydi ve ilan panolarındaki mankenler gibi güzeldi. Dudakları buluşunca Tom'un bütün varlığı, kızın ağzına dokunan birkaç santimetrekarelik deride odaklandı sanki. İçgüdüsel olarak ama beceriksizce kıza sarıldı.

Kız geri çekildi. "İnanmayacaksın ama seni ilk görüşümde öpmek istedim."

"Sanıyordum ki sen Del'le..."

Kız "Del küçük bir çocuk," diye tekrarladı ve yine öpüştüler. "Bazen dışarıda buluşabiliriz. Nasıl yapacağımızı anlatırım. Ben ayarlarım. Ayrıca ne zaman kaçabileceğimizi biliyorum. Bay Collins yakında büyük bir gösteri düzenlemeyi planlıyor... büyük bir şey. Del'le sen yardım ederseniz, hepimiz o zaman kaçabiliriz."

"İyi ama nereye gidebiliriz ki?"

"Köye. Oradan her yere gidebiliriz. Ama Hilly Vale'de güvende oluruz."

"Dışarı bir mektup göndermem gerek."

"Elena'ya ver. Köye düzenli olarak giden tek kişi o. Senin için postaya verir sanırım." Rose kalkıp eteğini düzeltti. Gergin ve biraz içedönük görünüyordu. "Ama dikkatli ol. Ayrıca yaptığımı gördüğün hiçbir şeye aldırma... sırf mecbur kaldığım için yapıyorumdur. Beni zorladığı içindir. Benden haber alana kadar bekle o kadar. Söz mü?"

"Söz."

"Peki bana güveniyor musun?"

"Evet. Güveniyorum."

"Artık birbirimize güvenmek zorundayız."

Tom başıyla onaylayınca kız ona bir an tereddütle gülümsedi ve kapıdan usulca çıktı.

Bir dakika sonra Tom balkonda, hoş kokulu ılık açık havada duruyordu. Kızın aşağıdaki, gölün yanındaki ormana girip gözden kaybolmasını seyretti ve ışık çemberlerinden birine girdiğini görene dek balkonda kaldı. Kız dönüp el salladı; Tom kızın incecik, kararlı görünen bedenine el sallayarak karşılık verdi.

10

Daha sonra tekrar uyuyamadı. Kızın yaklaştıkça netleşen ve güzelleşen yüzünü hatırlayıp duruyordu. Kızın onu öpmesine izin vermiş olması muhteşemdi; Jenny Oliver'ı ya da Diane Darling'i öpmekten çok farklıydı. Rose Armstrong şimdiye kadarki deneyimlerinden binlerce açıdan çok farklıydı. Kızın etrafındaki gizem bütün sözleri ve hareketlerini dikkat çekici kılıyordu... Tom'un karşısında beliren, onu sahiplenen, güvenini istemekten çok talep eden o hasretli, düşünceli, kararsız, güzel yüz bir bakıma Gölgeler Diyarı'nın özüydü. Gölgeler Diyarı'ndaki her şey kadar beklenmedik olduğu kesindi; aniliğiyle düşsüydü de. Ayrıca Rose Armstrong öpüşmeyi daha önceki kız arkadaşlarından çok daha iyi biliyordu. Bunun, kızın ağzının güçlü bir şekilde karşılık veren fizikselliğinin, düşsü bir tarafı yoktu.

Dar yatağında uzanıp merak etti. Kızın kendisine vaat ettiği neydi? *Del küçük bir çocuk o kadar.* Rose Armstrong'u Bay

Peet'in kaba saba adamlarının yanında düşünmeye dayanamıyordu, ama zihni sapkın bir şekilde böyle sahneleri canlandırıp duruyordu: Gözlerini kapar kapamaz, Tohum'un ya da Diken'in koca göbekleri ve sakallarıyla kızın üstüne yürüdüklerini görüyordu. Sonra kızı, Del'le birlikteyken gördüğü gibi, siyah suda yüzer halde görüyordu.

Yarım saat sonra yorganını açıp ayağa kalktı. Sabırsızlık hissediyordu, oda dar geliyordu. Başka yapacak şey bulamadığından annesine mektup yazmaya karar verdi. Masanın çekmecesinde kâğıtlar ve zarflar vardı. Küloduyla oturup yazdı.

Sevgili Anneciğim,

Seni çok özledim. Babamı da özledim, sanki hâlâ yaşıyormuş da çok yakında eve gidip onu tekrar görebilirmişim gibi geliyor. Uzun süre böyle hissetmeye devam edeceğim galiba.

Del'le buraya sağ salim ulaştık, ama bizden önceki tren kötü bir kaza geçirdi. Burası çok tuhaf bir yer. Del'in amcası o kadar iyi bir sihirbaz ki insanın aklıyla oynuyor. Benim de iyi bir sihirbaz olabileceğimi söyleyip duruyor, ama onun gibi olmak istemiyorum.

Eve dönmek istiyorum. Sırf evimi özlediğimden değil. Gerçekten. Bizi buradan kurtarabilirsem, eve dönmemi sağlayabilir misin? Senden mektup almam en az iki hafta sürer herhalde, ama lütfen...

Bu işe yaramazdı. Kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı.

Sevgili Anneciğim.

Daha sonra açıklarım, ama Del ile benim bu evden kurtulmamız gerekiyor. Yolculuğunu yarıda kesip planla-

dığından önce dönebilir misin? Bana telgraf gönder. Bu acil bir durum. Şaka yapmıyorum ve mesele sırf evimi özlemem değil.

Sevgiler,
Tom

Bunu katlayıp bir zarfa koydu, Rachel Flanagan'ın Londra'da kaldığı otelin adresini yazdı, ne olur ne olmaz düşüncesiyle "HAVAYOLUYLA" ve "LÜTFEN İLETİN" yazılarını ekledi ve zarfı masanın üstüne koydu. Mektuba baktı, bunu yazdığına göre artık Del'i Gölgeler Diyarı'nı terk etmeye ikna etmeye çalışması gerektiğini bilerek. Artık sahiden de sihirbazın dediği gibi bir haindi.

Ama Coleman Collins olmadan da sihirbaz olabilirdi ve bu Del için de geçerliydi. İnsanın kendini bir şatoya kapatıp alkolik bir zırdelinin öğrencisi olması şart değildi... Bu düşünceler, içindeki kabullenmek istemediği ve yine de var olan bir bölgeye çarpıp sekiyordu; bir yanıyla Gölgeler Diyarı'ndan büyülenmişti ve Coleman Collins'in kendisinin içinde keşfedebileceği güçleri merak ediyordu. *En uygun yaştasın... iki buçuk ay yetmez.* Bu hâlâ cezbediciydi: Collins'i iş başında gördükten sonra sihirbazlık hariç bütün meslekler sıkıcı geliyordu.

Uyuyamayacağını bilen Tom giyindi. Zarfı cüzdanına, cüzdanı arka cebine koydu. Sade odada bir süre dolandı: yapmak istediği bir şey olduğunu biliyordu, Rose Armstrong kendinden başka her şeyi zihninden kovmadan önce bir sözün aklına getirdiği bir şey vardı, ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Bir şeye bakmak istemişti... Tek hatırlayabildiği buydu.

Tom sandalyeye –az önce *kızın* oturduğu sandalyeye– oturdu ve kitabını aldı. Kendini zorlayarak Nero Wolfe'la bir-

likte orkide odasını, mutfağı ve ofisi gezdi, ama on sayfa okuyup bıraktı. O düzenli, geveze yetişkinler dünyası onunki değildi. Midesi guruldadı. Aşağı inip buzdolabına bakmaya karar verdi. Collins bunu yasaklamamıştı.

Kapıyı arkasından kapatıp usulca koridordan geçti. Sihirbazın odası karanlıktı... yukarısı, kanatlı kapının ardı nasıldı acaba? Tom'un odası gibi iç karartıcı mıydı? Yoksa Del'in evindeki odası gibi fotoğraflarla ve sihir aparatlarıyla mı doluydu? Öğrenmek istemiyordu.

Alt katta, karanlıkta köşeyi dönüp uzun koridora girdi. Tavanda tek tük hafif ışıklar vardı. Bu sefer afişlerin önünde durmayı unutmadı.

Dublin'deki Gaitey adlı bir tiyatronun afişine bakıyordu. BÜYÜK SİHİR GÖSTERİSİ GECESİ, diye yazılıydı süslü harflerle. Tom *listenin* ortasında *Muhteşem Mekanik Sihirbaz ve Akrobat* HERBIE BUTTER'ı gördü. Bunun altında, ama aynı büyüklükteki harflerle KARA GİZEM USTASI SPECKLE JOHN'*un Asistanlığında* yazılıydı. Bunun da altında biraz daha büyük harflerle şu yazı vardı: BÜYÜCÜLÜKLERİNİN HEYECANINI TADIN, OKÜLT BECERİLERİ KARŞISINDA ŞAŞIRIN. Tom çoğu İrlandalı olan isimler listesinin çok aşağısında *Hayret Verici Bay Peet ve Gezgin Çocuklar.... Müzik ve Delilik*'i buldu. Tom süslü afişin tarihini arayınca en üste yakın bir yerde gördü: 21 Temmuz 1921.

Yanındaki Fransızca afişte siyah şapkalı bir sihirbaz bir duman bulutunun içinden çıkıyordu. Del kendi yaptıkları o gösterinin başlangıcının fikrini buradan mı almıştı? MONSIEUR HERBIE BUTTER, L'ORIGINAL. AVEC SPECKLE JOHN. Bunun tarihi "15 Mai 1921" idi.

Diğer posterler Londra, Roma, yine Paris, Berne, Floran-

sa'dandı. Bazılarında Speckle John'ın ismi Herbie Butter'ınkinden üste yazılmıştı. Bay Peet'le Gezgin Çocuklar çoğunda vardı. Gösterilerin tarihleri 1919 ila 1924 arasında değişiyordu. Son afiş, Londra'daki Yeşil Orman İmparatorluğu'nun afişi şunu bildiriyordu: *Halkın Sevgilisi Herbie Butter'ın Sahnelerdeki Son Gösterisi. Veda Performansı. Heyecanlanmak, Şaşırmak ve Korkmak Garantilidir.* Bundaki illüstrasyonda pürüzsüz yüzlü, fraklı bir delikanlı kollarını öne uzatmış, bacaklarını suya dalar gibi bitiştirmiş, şaşkın seyircilerin karşısında havada durmaktaydı. İllüstrasyonun altına, Bay Peet'le Gezgin Çocukların asistanlık edeceği yazılmıştı. *Koleksiyoncu da katılacak. Zihinsel beceriler. Yerçekimine meydan okuyuş. Ateş. Buz. Hayret verici Koleksiyoncu! Görünmezlik! Eşsiz Sihirbazlık... İngiltere'de şimdiye kadar hiçbir sahnede denenmemiş hareketler. Tam Bir Sihir Şöleni.* Afişteki tarih 27 Ağustos 1924'tü.

Sonra birisi hareket etti, salondan koridora bir şekil girdi. İnleyen Tom hemen o tarafa döndü.

Yaşlı kadın, Elena kendisine öfkeyle bakıyordu. Bir anda salona geri dönüp gözden kayboldu.

"Elena!" diye seslendi Tom. "Lütfen!" Koridordan salona koştu. Kadın bir kanepenin yanında durmuş, ellerini önünde birleştirmişti. Çok huzursuz görünüyordu. Tom koşmayı kesip ellerini öne uzattı, avuçları yukarı dönük şekilde. "Lütfen," dedi. Kadının siyah gözleri içini deldi. "Mektup? Postane?"

Kadın ellerini indirdi, ama yüzü değişmedi. Tom cüzdanını çıkarıp mektubu gösterdi. "Postane? Benim için gönderir misin?"

Kadının gözleri parlıyordu. Tom'un ellerindeki mektuba baktı. "Postane?"

"*Sí. Da.* Evet. Lütfen."

Elena işaret parmağıyla mektubu gösterdi. "Anne? Annen?"

Tom başıyla onayladı. "Lütfen Elena. Yardım et bana."

"Tamam. Postane." Kadın mektubu kapıp önlüğünün içinde bir yere tıkıştırdı. Sonra başka tek kelime etmeden Tom'un yanından geçip gitti.

Böylece bu iş halledilmişti. Tom'un Del ve Rose ile birlikte Gölgeler Diyarı'ndan gitmesi için en fazla iki haftası vardı.

11

Tom mutfağın ışığını açtı. Paslanmaz çelik fırınla buzdolabı çok büyüktü... restoranlarda kullanılan türdendiler. Buzdolabının iki kapağını birden açınca biftek yığınları, jambonlar, göbek marullar, domates ve salatalık dolu torbalar, litrelik mayonez kavanozları, rostolar gördü... tek bir yerde bu kadar yiyeceği ilk kez görüyordu. Bütün bunlar tek bir adamla hizmetçisi için miydi? Üstelik bir de lokanta ocağı vardı. Gerçi... Collins'le Elena'nın yanı sıra Bay Peet'le Gezgin Çocuklar içindi tabii. Tom çekmecelerde bıçak aradı, kemik saplı uzun bir et bıçağı buldu ve bir parça jambon kesti

Çiğnerken ne yapmak istediğini hatırlayınca jambon az kalsın boğazına takılacaktı. "Grimm Kardeşlerin" söyledikleri yüzünden, banyo aynasındaki Koleksiyoncu'ya bir kez daha bakmaya karar vermişti ya.

Senin masalın için evet.

Del o suratın iyice yaklaştıktan sonra geri çekildiğini söylemişti. Ürkütücü bir şakaydı, bir Gölgeler Diyarı şakasıydı. Tom'un tek istediği o korkunç suratın İskelet Ridpath'inkine ne kadar benzediğini görmekti. Tek istediği buydu, ama yine de korkuyordu.

Tom mutfaktan çıkıp tekrar koridorda yavaşça yürüyerek banyo kapısına gitti. Orada bir an duraksadı, Coleman Collins'in tuhaf şakasını inceleme fikrinin saçma olduğunu düşündü.

Ama hayır, diye düşündü. Çünkü Koleksiyoncu'nun nasıl Salyangoz'a ya da Kök'e benzemiyorsa, İskelet Ridpath'a da benzemediğini görmek daha iyi olurdu... böylece Tom, İskelet Ridpath'la hâlâ iğrenç bir şekilde bağlantılı oldukları, mezuniyetin İskelet'i hayatlarından çıkarmadığı fikrinden kurtulurdu.

Ama tabii ki çıkardı, diye düşündü, elini kapı koluna koyarak. *Geri dönmemecesine gitti.* Sonra Tom yıllar önce İskelet'in sekizinci sınıf öğrencisiyken ilkokulun oyun bahçesinde kendisini yere düşürüşünü hatırladı; sonra tekrar düşürmüştü; sonra sivri yumruklarıyla dudağını yarmıştı. *Seni pis küçük İrlandalı zenci, seni pis küçük İrlandalı zenci:* Beyinsizce bunu tekrarlayıp durmuştu, gözleri beyninin tamamen durduğunu gösteriyordu. Yüzünü yumruklayan İskelet'in keyiften salyası akmıştı; sonra bir daha vurarak burnunu kanatmıştı. Tom direnmişti ama İskelet üç yaş büyüktü; Tom vuracak kadar yaklaşamamıştı ve İskelet yüzünü yumruklamayı sürdürmüştü. Öğretmenlerden biri İskelet'i çeke çeke uzaklaştırıp da evine göndermese teneffüsün sonuna kadar böyle devam edebilirdi.

Aşağılanmak acıdan daha kötüydü. Acı geçmişti, ama İskelet Ridpath okula ve oyun bahçesine geri dönmüştü, Tom'u ürkütmek için bakması yeterli olan sırık gibi, yılan gibi bir sekizinci sınıf öğrencisi olarak. Del'in Carson'a gelişinden çok önce Tom, koçun oğlunun kendisine kafayı taktığını hissetmişti. Del'in İskelet'le sorun yaşadığı sıralarda okul takımıyla PAF takımı arasında yapılan antreman maçında İs-

kelet'i sürekli yere düşürmek, onunla yüzleşmesine yardımcı olmuştu.

Pekâlâ. Yutkundu, kendine onun sadece Del'in yüzlerce kez gördüğü bir şaka olduğunu anımsattı ve kapıyı açtı. Işığı açtı. Yüzü aynadan kendisine kaygıyla baktı. Koleksiyoncu'yu getiren düğme ışık düğmesinin hemen yanındaydı. *Çok yaklaştıktan sonra aynaya geri dönüyor.* Derin bir soluk alıp düğmeye bastı.

Sarı ışık anında mora dönüştü. Aynada diğer yüz sanki kendi yüzünün altında gizleniyormuş gibi öne çıktı. Bir an Tom'un kendi çehresi onu örttü. Tom hata yaptığını sezdi.

Sonra o hevesli, hırslı surat canlandı. Mordu, ağzı çarpılmıştı, derisi ölüydü ve gözlerinin altlarında sarkık torbalar vardı. Tom inledi, neredeyse dehşetle gerileyip duvara yaslandı. Bu kesinlikle İskelet Ridpath'ın suratıydı: Sanki İskelet lehim lambasıyla yakılmış ve acılı özü ortaya çıkmıştı, içindeki insani ve merhametli olan her şey soyulup atılmıştı. İskelet ona sırıttı ve sürünerek yaklaştı.

Tom'un dizlerinin bağı gevşedi. O figür ellerini kaldırıyordu. *Aynadaki yansıma,* diye düşündü Tom tuhaf bir mantıklılıkla. Şimdi bütün gövde aynadan çıkmakta, ona doğru eğilmekteydi.

Panik yüzünden düğmeyi tamamen unutan Tom geriledi. İskelet'in yüzü ışıl ışıldı. Aynanın kenarına tutunuyor, dizini gümüş çerçeveye dayayabilmek için ağırlığını kollarına veriyordu.

"Geri dön," diye fısıldadı Tom.

İskelet'in dizi aynanın alt tarafında belirdi. Ağzını sessiz bir sevinç haykırışıyla açtı ve bacağını aynanın diğer tarafına geçirdi.

"Hayır," dedi Tom güçlükle konuşarak.

O korkunç surat, sesin geldiği yere yöneldi; çarpılmış ağzından salya sızmaya başladı. Koleksiyoncu kördü. Sırıtınca dişler yerine morumsu bir karanlık sergiledi. Lavabonun üstünde dengede durarak sessizce yere atladı.

Yana gidince kapıya çarpan Tom, kapının anlamını kavradı. Kapıyı biraz araladı, Koleksiyoncu'nun suratının neşeyle etrafı tarayarak kendisini aradığını gördü ve aralıktan dışarı fırladı. Kapıyı sımsıkı kapadı ve İskelet'in ayak seslerini işitti.

Tom kendini hazırlayarak kapıyı var gücüyle itti: Bir anda dünya ters dönmüş ve zihnini pelteleştirmişti. Kapının içeriden hafifçe itildiğini hissetti, sonra daha sert itilince az daha geriye gidecekti. Tom yanağını ahşaba, omzunu kapıya dayadı. Kendi genzinden hafif iniltiler çıktığını duyuyordu. Kapıyı kapalı tutmak düşünebildiği tek şeydi. Bir sonraki darbede sarsıldı, ama ayakları gerilemedi. İskelet banyodan kaçmak için bir sonraki hamlesinde kapıyı üç santim kadar aralamayı başardı, Tom tekrar kapamadan önce.

Tom banyonun içindeki İskelet'i zapt etmek için bütün gece böyle uğraşmak zorunda kalabileceğini düşündü.

Beşinci darbede ayakları yerden kesildi... koridora düştü ve kapı gürültüyle açıldı. Koleksiyoncu eşikte duruyordu, kolları sallanıyordu, suratı sağa sola hevesle dönüyordu. Üstünde, duvar resmindeki siyah takım elbise vardı ve o da hafif bir mor ışık yayıyordu. Ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Tom telaşla gerileyerek ayağa kalktı; çıkardığı sesler figürün hemen kendisine yönelmesine yetti. Koleksiyoncu'nun suratı boş bir sırıtışla yarıldı. "Harika oyun," diye fısıldadı, İskelet'inkinin gölgesi bir sesle.

Tökezleyerek ilerledi. "Sana o piyanodan uzak dur demiştim. Şu ibne gömleğini çıkar. Biraz deri görmek istiyorum."

Tom kaçtı.

"Flanagini! Flanagini! FLAAAAANAGINNNIII!"

Tom soluk soluğa köşeyi dönüp salona girdi. Bir kanepenin ardına mı saklansaydı? Bir perdenin arkasına? Doğru dürüst düşünemiyordu: Zihninden gizlenemeyeceği kadar küçük saklanma yerlerinin görüntüleri geçiyordu. Rose Armstrong'tan bu... yaratığa, sanki aralarında bir bağlantı varmış gibi.

Ama tabii ki var, diye düşündü Tom panikle: Rose, Gölgeler Diyarı'ndan kaçmak istiyordu, İskelet'se aynadan kaçmak istiyordu. Basitti.

"Baykuşunu gördüm Vendouris," diye fısıldadı bir ses arkasından. "Benimsin."

Tom dönünce mor İskelet'in kendisine doğru süzüldüğünü gördü. Hafif bir çığlık atarak yana kaçtı. İskelet kolunu uzatıp parmaklarını Tom'un omzuna batırdı. İnce parmaklar Tom'un gömleğini buz gibi yaktılar. "Seni pis küçük İrlandalı zenci!" Tom yumruğunun kenarıyla İskelet'in korumasız suratına vurdu, çılgınca bir tiksintiyle çırpınarak yana gitti ve dengesini yitirdi. İskelet sendeleyerek yaklaştı, Tom yumruğunu savurunca kaya gibi sert bir göğse vurdu ve tekrar çırpınınca birlikte çiçek desenli kanepeye düştüler.

"Harika oyun," diye fısıldadı Koleksiyoncu. "Biraz deri görmek istiyorum." Buz gibi eller Tom'un boynunu buldular.

Tom yukarıdaki insanlıktan çıkmış surata bakıyordu... surattaki boş gözlerin altlarındaki torbalar siyahtı. İçine pis, tozlu, örümcek ağsı bir koku yayıldı. Üstünde yatan İskelet ince dallarla dolu bir torba gibiydi, ama elleri mengene gibi sıkıyordu.

"Seni pis küçük..."

Birden aydınlık gözlerini acıttı; donmuş eller uzaklaştılar.

Sendeleyerek, yumruklar savurarak ayağa kalkınca İskelet'in olması gereken yerde yalnızca sürme kapıyı ve aydınlatmalı ahşabı gördü. Karşısındaki boşluk bir an bir vakum gibi enerji yüklü geldi; sonra birden o vakum olağanlıkla doldu.

Koyu mavi bir sabahlıkla uçuk mavi pijama giymiş olan Coleman Collins topallayarak odaya girdi. "Düğmeye bastım küçük salak," dedi sihirbaz. "Telaştan bitiremeyeceğin işlere başlama." Gitmek için döndü, sonra tekrar Tom'a baktı. "Ama ilgini çekerse şunu söyleyeyim ki, büyük bir sihirbaz olduğunu kanıtladın. Yaşadıklarının gerçekleşmesini sağlayan sendin. Bir şey daha. Hayatını kurtardım... seni kendi yeteneklerinin sonuçlarından kurtardım. Bunu unutma." Tom'u süzdükten sonra gitti.

12

Tom sendeleyerek koridora geri döndü. Collins ortadan kaybolmuştu, tiyatrolardan birine ya da yukarıdaki yatak odasına gitmişti. Tom koridor banyosunun bulunduğu tarafa baktı, ister istemez titredi ve merdivene yöneldi. Yukarıda balkabağı rengindeki hafif ışığın yandığını gördü... bütün gece yanan o tek ışık hâlâ sönmemişti. Merdivenden yavaşça çıktı; tepesine yaklaşınca cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. Sonra merdivene yığılıp kalacakmış gibi bir bitkinlik hissederek güç bela sahanlığa ulaştı.

Del yatak odası kapısının önündeki loş koridorda, üstünde amcasınınkine benzer koyu mavi bir sabahlıkla duruyordu. Kaskatı bir halde pencereden dışarı bakıyordu.

"*Şışt!*" diye emretti Del. "Rose'a bakıyorum."

Tom yanına gidince Del birkaç santim yana çekildi. Tom aşağı bakınca kalp atışları hızlandı.

Rose Armstrong en yakındaki ışık havuzunda duruyordu, eve o kadar yakındı ki neredeyse sahildeydi. Vücudunu kirli paçavralar örtüyordu; saçları parlıyordu. Bir ağaca bir atın uçuk gri kafası çivilenmişti. Işığın kenarında maskeli iki kişi durmaktaydı: Soluk bir aristokrat delikanlı çehresine sahip fıçı gibi bir adamla, kanca burunlu ve fesat fesat gülen bir cadı maskesi takmış ufak tefek bir kadın. Bay Peet'le Elena? Tom önce at kafasının Paris malı bir doldurulmuş ya da alçı kafa olduğunu düşündü, ama bir an sonra ağacın gövdesinden süzülen kanları ve pıhtıları gördü. "Aman Tanrım," dedi. İlk gece karanlıkta, Collins direksiyonu malikanesine doğru kırarken, gri bir atı hayal meyal gördüğünü anımsadı; karda koşan o gri at, onu yanan bir okula yaklaştırmıştı. Kesiğin kenarlarına gelen böcekler, küçük bulutlar halinde konup havalanıyorlardı. Rose kenetlenmiş ellerini yalvarırcasına kaldırdı. Tepesindeki ışık birden söndü ve iki çocuk pencere camında kendi yansımalarına bakakaldılar.

"Falada," dedi Del. "Kaz Çobanı Prenses. Hatırladın mı?"

Ah, zavallı aciz prenses,
sevgili anacığın bilseydi,
kalbi kırılırdı.

"Sihir, Tom. Sihir için yaşıyorum. Ben *onun* tarafındayım... dışarıda gördüğümüz şeyin tarafındayım. Geceleri gizlice nereye gittiğin umurumda değil, çünkü artık senin tarafında değilim. Bunu unutma."

"Hepimiz aynı taraftayız," dedi Tom usulca. Del ona sabırsızca, tiksintiyle baktıktan sonra odasına geri döndü.

BÖLÜM ÜÇ

"Hepimiz Ormanda Yaşarken..."

"İnsan, Tanrı'nın suretinden yaratılmıştır" ve "Tanrı'nın insanın suretinden yaratıldığı" alaycı bir şekilde sık sık söylenmiştir. Büyü dünyasında ikisi de doğru kabul edilir.

Richard Cavendish, *Kara Büyü*

I

Ağırlanış

Ertesi gün, yani ertesi gün idiyse, Del bana düşmanmışım, bütün dünyevi anlaşmalarını bozmak için gelen Şeytan'mışım gibi davrandı. Odasında tek başına yemeye başladı... Sanırım bana tepsiyle gelen ve sabah dokuzda ormandaki belirli bir noktada olmamı söyleyen mesajı o da almıştı. Gittiğimde sahiden de oradaydı. Selam vermedi; bana arkadaşlığımızın bittiğini belli etmek dışında artık bakamıyordu bile. Şimşek çarpmış gibi oldum, suçluluk duygusu yüzünden yarı-ölü gibiydim. Rose tabağımın altına bir şekilde ikinci bir kâğıt parçası sıkıştırmayı başarmış, o gece onda kendisiyle sahilde buluşmamı istemişti...

1

Bahsedilen yer evden sekiz yüz metre kadar uzakta, Tom'un ilk gece Bay Peet'le Gezgin Çocukları gördüğü kayranın yakınındaydı. Mesajda sahilin solundan yola çıkıp al-

tıncı fenere kadar dümdüz yürümesi söylenmişti. Gündüz yolculuğu gecekinden çok daha kolay oldu. Fenere varınca çimenlere oturup olacakları bekledi. Rose Armstrong'un gönderdiği, katlayıp gömlek cebine koyduğu mesaj hışırdıyor ve kaşındırıyordu... mesajı her hissedişinde minnet duyuyordu. Rose'un mesajını yok etmek elinden gelmemişti: Birkaç dakikada bir çıkarıp tekrar okuma arzusuna kapılıyordu. *Canım: Bu gece onda sahilde, kayıkhanenin yanında. Sevgiler R.* Canım! Sevgiler! Tom sabahla gece arasındaki zamanı bir çırpıda silebilmeyi ve Rose'un kendisiyle buluşmak için gölden usulca çıktığını görmeyi arzuluyordu. Ona dün gece gördüklerini sormak istiyordu; bu konuda soracağı bir sürü soru vardı. Ama asıl istediği ona sarılmaktı.

Beş dakika sonra Del hımbıl hımbıl yürüyerek küçük kayrana geldi; üstünde kolalı bir mavi gömlekle jilet gibi ütülü bir kot pantolon vardı. Elena'nın işiydi. Yenlerine birkaç diken takılmıştı ve Tom'a bakıp onu önemsemezcesine gözlerini kaçırdıktan sonra oturup dikenleri toplamaya başladı.

"Nasılsın?" diye sordu Tom.

Del bir dikeni bulmak için başını eğip bir yenini çevirdi. Dinlenmiş ama gergin görünüyordu: Sanki külodunun çizgileri bile dümdüzdü. Gür siyah saçında tarak izleri vardı.

"Birbirimizle konuşmalıyız," dedi Tom.

Del sonuncu dikeni de attı, elleriyle yenlerini temizledi, tekrar eve baktı.

"Bana bakmaya bile tenezzül etmeyecek misin?"

Del başını çevirmeden konuştu: "Burada bir fare leşi var galiba."

"Neyse, *benim* seninle konuşmam gerekiyor."

"Bence fare leşi burayı sevmediyse evine gitmeli."

Tom bunu duyunca sustu... söylemek istediği şeye fazlasıyla yakındı. Sonra birbirlerine bakmadan sıcakta sessizce oturdular. Coleman Collins ormanın içinden kayrana sessizce topallayarak gelince irkildiler. Adamın üstünde şık bir siyah takım elbise, kırmızı bir gömlek, parlak siyah dans ayakkabıları vardı ve sanki muhteşem bir gösteriden sonra sahneden yeni ayrılmış gibiydi.

"Gelin çocuklar. Bugün bir sürü şey öğreneceğiz. Bugün bir *son et lumière*miz[1] olacak. 'Aşkın Ölümü' adlı öykünün ikinci bölümü bu... ve dikkatinizi bana vermenizi istiyorum."

Onlara gülümsedi, ancak Tom aynı şekilde karşılık veremedi. Sihirbaz başını eğdi, göz kırptı ve her nasılsa yüksek, siyah bir tabure peydahlayıverdi; oturdu. "Ortam biraz gergin mi sanki? Hiç yakışmıyor. İçimi döküşümün birinci bölümünün alt başlığı 'Şifa Bulan Şifacı' olabilirse, bu bölümünkü de 'Kediler Kralının Mahvoluşu' olabilir."

Collins bir bacağını taburenin ayak desteklerinden birine dayayıp, yukarıda süzülen bir şahine bakarak dedi ki: "Onbaşı Washford'u sıradışı cerrahi tekniklerle iyileştirdiğim dedikodusu zenci askerler arasında yayılmaya başlamıştı."

2

"Bundan hoşlandığıma emin değildim. Siz harika çocuklara bahsettiğim güç içimde büyümekteydi, ama henüz boyutları ya da hayatımda oynayacağı nihai rol hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bir süre gizli tutarak eğitmem gerektiğini hissediyordum. Washford'a yaptığımı başka bir zavallının üstünde tekrarlama fırsatı bulsam bile yapmazdım herhalde... önce ilk sefere alışmak ve bu kadar göz önünde olmadığım

1) Sesli ve ışıklı gösteri.

ortamlarda pratik yaparak yeteneğimi geliştirmek istiyordum. Anlayacağınız gibi, henüz bu armağanın doğasını kavrayabilmiş değildim ve kullanılmayı ne kadar şiddetle talep edeceğinden habersizdim. Ayrıca tek başımayım sanıyordum tabii. O kadar cahildim. Bir geleneğin varlığından, başka pek çok kişinin bulunduğundan, dünyanın gölgelerinde koca bir topluluğun var olduğundan ve Levi'yle Cornelius Agrippa'dan çok azını öğrenebildiğim muazzam bir gizli bilgiler hazinesine sahip olduklarından habersizdim. Yıldızların haritasını çizip de astronomiyi icat ettiğini sanan bir çocuk gibiydim. Kantinde ve dispanserde çalışan zenciler bana tuhaf, dikkatli bir şekilde bakmaya başlayınca huzursuz oldum. Dedikoduya başladıklarını anladım. Belki de Washford konuşmuştu –daha büyük ihtimalle ameliyathanedeki bakıcı–, ama nasıl başlarsa başlasın hoşuma gitmemişti.

"Zenci tümenindekilerin bizden apayrı yaşadıklarını söylemiştim... yiğitçe savaşıyorlardı, çoğu kahramandı, ama biz beyazların çoğu için görünmezdiler. Geç vakitlere kadar açık olan kulüplerine aramızdan girenler, serbest zamanlarını bizden çok daha renkli geçirdiklerini söylüyordu. Pek çok Fransız kadının zencileri çekici bulduğu söylenirdi... herhalde renkleriyle ilgilenmeyip onları sadece erkek olarak görüyorlardı. O sivil mekânlardan bazıları efsaneydi, tıpkı savaştan sonra Paris'teki zenci gece kulüplerinin efsaneleşmeleri gibi. Fark şuydu ki, Bricktop's gibi yerler beyazlarla dolup taşarken, savaş sırasında en azından bulunduğum yerde, zenci Amerikan askerlerin dünyasına bir beyazın girdiği nadirdi. O dünyaya en çok yaklaşmam, zenci askerlerin kaldığı bir semtteki bir dükkanda kitaplara bakmak olmuştu.

"Libraririe Du Prey adlı bu dükkana haftalarca gittikten son-

ra bir gün –Washford olayından sonra– başka bir müşterinin, zenci bir erin sık sık çevremde dolandığını fark etmeye başladım. Kitap satın aldığını hiç görmüyordum. Bana bakarken de yakaladığım olmuyordu, ama gözlendiğimi hissediyordum.

"Birkaç gün sonra bu adam kantinde belirdi. Onu tanımam birkaç saniye sürdü, çünkü üniforma gömleğinin üstüne bir garson yamağı ceketi giymişti ve bu ceketler herkesi birbirinin tek yumurta ikizi gibi gösterir. Masalardan tepsileri topluyordu ve onunla göz göze gelmeye çalıştığımda bana kaşlarını çattı o kadar.

"Librairie Du Prey'e tekrar gittiğimde başka bir zenci asker masalara göz atmaktaydı. Beni diğer adamdan çok daha açıkça inceledi ve karşılığında ben de ona dikkatle bakınca olduğum yerde kalakaldım. O bir sihirbazdı. Bunu biliyordum. Onbaşıydı, bana binlerce açıdan yabancıydı: Yine de ona bakınca kardeşim olduğunu ve bunu bildiğimi bildiğini anladım. Umarım o anda yaşadığım heyecanı –*olasılıkların* heyecanını– sizler de bir an olsun yaşayabilirsiniz çocuklar. Adam dönüp dükkandan çıkınca kendimi tutmasam peşinden koşup takip edecektim.

"Ertesi günün ikindisinde hastane kantininden çıkarken ayakçılardan biri ceket cebime bir mesaj tıkıştırdı. Böyle bir şeyi bütün gün beklemiştim, kitapçıda gördüğüm sihirbazla ilgili olduğunu biliyordum ve kapıdan çıkar çıkmaz mesajı açıp okudum. *Bu gece dokuzda kitapçının önüne gel...* deniyordu o kadar ve daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Yıkanıp heyecanla ameliyat odasına geri döndüm. Geliyordu, her ne idiyse geliyordu ve onunla yüzleşmek istiyordum. Kaderim oysa, artık tereddüt etmiyor ve karşı koymuyordum. O kapının açılmasını istiyordum.

3

"Tam dokuzda o kitapçının önündeydim. Kendimi fazlasıyla dikkat çekici hissediyordum... etrafta benden başka beyaz yoktu. Sokağın ilerisindeki kapalı bir dükkanda banjo çalınıyordu. Canlı, titreşimli, elektrikli bir sesi vardı. Gece rutubetli ve sıcaktı. Yanımdan geçen zenci askerler bana saldırgan, amaçsız bir çeşit merakla bakıyorlardı ve bir iki tanesinin bana bulaşmaktan sırf rütbem yüzünden vazgeçtiğini sezdim. Haftalığımı almış sarhoş erin teki olsam... durumumun metaforik açıdan ne kadar uygun olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum: Bilinmeyene girmek üzereyken bilinmeyenle çevriliydim.

"Dokuzu çeyrek gece bir zenci asker yanımdan geçerken bana bakıp kafa salladı ve yürümeye devam etti. Ne yapmam gerektiğini bir an sonra anladım. Peşinden gitmeye başladığımda neredeyse köşeye varmıştı bile. Köşeye varınca onun ilerideki bir başka köşeden saptığını gördüm.

"Beni ileri geri dolandırıp durdu... her taraftan muğlak sesler geliyordu, yanlarından geçtiğim adamlar şarkı söylüyor veya gülüyor veya bana bir şeyler mırıldanıyorlardı, o daracık ve dolambaçlı sokaklarda takip ettiğim kişiyi birkaç kez kaybettim sandım, ama her seferinde çizmelerini son anda görmeyi başarıyordum. Ben kaybolmuştum tabii. Ste Nazaire'nin o semtini hiç bilmiyordum ve sokak isimlerinden hiçbiri tanıdık değildi. Adam beni genelev mahallesine götürmüştü ve oralarda karanlık çökünce bir teğmen bile güvende olmazdı.

"Sonunda bir köşeden soluk soluğa sapınca karşıma üniformalı, izbandut gibi bir zenci çıktı ve beni itip tuğla duvara yasladı. 'Sen doktor? Sen Koleksiyoncu?' dedi. Ağır Güney aksanıyla konuşuyordu.

"'O, o,' dedi göremediğim başka bir adam. 'İçeri.'

"Dev adam kıkırdayarak beni şaşırttı ve anlayamadığım bir şeyler söyledi ve sonra duvarda açılan bir kapıdan beni içeri soktu.

"Boş, ter kokulu bir odaydı. Kitapçıda gördüğüm sihirbaz gri duvarlardan birinin önünde duruyordu, üstündeki onbaşı apoletli eski üniforma dışında kimliğini belirten bir şey yoktu. O ayakçı olduğunu sandığım biri içeri baktı, iri gözlerini bana çevirdi ve kapıyı sertçe kapadı. 'Teğmen Nightingale?' dedi sihirbaz. 'Yani Koleksiyoncu?'

"'Ne olduğunu biliyorum,' dedim.

"'Bildiğini sanıyorsun,' dedi. 'Washford adlı bir askeri ameliyat etmişsin?'

"'Ameliyattı diyemem,' dedim.

"'Başka bir doktor ırkı yüzünden onunla ilgilenmeyi reddedince sen işi yapmaya gönüllü olmuşsun?'

"*İşi yapmaya*... diğerleri gibi köylü değildi, şehirli olduğu her halinden belliydi, çetin bir yerden gelmişti, Chicago gibi bir yerden.

"'Yapmayı kabul ettim.'

"'Washford'u nasıl iyileştirdiğini anlat,' dedi. Sertliğini yine hissettim.

"Yanıt niyetine ellerimi kaldırdım. 'O olaydan beri beni gözetliyorsunuz,' dedim.

"'Tarikat'ı hiç duymadın mı? Kitabı hiç duymadın mı?'

"'Bildiğim tek şey bu ellerde,' dedim.

"'Bekle,' diyerek kapıdan çıktı. Bir an sonra geri döndü ve kafa sallayarak peşinden gelmemi işaret etti. Bunu yaptım. Böylece dosdoğru Gölgeler Diyarı'na girdim, ki aslında hep

oradaydı, görünenin hemen altındaydı, Avrupa'ya ayak bastığımdan beri peşimdeydi.

"Ben tam kapıdan geçerken onbaşı bana gösterişli bir şekilde, profesyonelce gülümseyince irkildim, çünkü tam da bir insanın kulağından maça ası çıkarmadan önce seyircilere sergilenecek türden bir gülümsemeydi.

"Bir iç kapıdan geçiyordum ve başka bir odaya girmeyi bekliyordum, ama geçince kendimi güneşli bir tarlada buldum... bir hardal tarlasında. Arkama baktığımda ev ortada yoktu. Ste Nazaire'nin tamamı kaybolmuştu. Taşradaydım, bir hardal tarlasının ortasındaydım, ayaklarımın altında sarı çiçekler vardı, alçak bir tepenin üstündeydim.

"Hızla döndüm ve karşımda kolluklarına baykuş kafaları, ayaklarınaysa pençeler oyulmuş, el yapımı, ahşap bir koltukta oturan bir adam vardı. Zenciydi, yakışıklıydı, benden gençti, pürüzsüz ve düzgün bir yüzü vardı. O koltukta kral gibi görünüyordu, ki zaten amaç da buydu. Birden belirivermişti. Üstünde apoletsiz, eski bir üniforma vardı. Beni Ste Nazaire'deki kenar mahalleden çağırmış ve birdenbire peydahlanıvermiş olan bu adam parmaklarını kavuşturup bana müşfikçe, dikkatle, sorgulayarak baktı. Gücünü hissedebiliyordum: Sonra aurasını gördüm. Yani görmeme izin verdi. Az daha kör oluyordum... ışıl ışıl renkler yayıyordu, hepsi hardal çiçeklerinden parlaktılar. Az kalsın diz çökecektim. Çünkü o adamın ne olduğunu ve benim için ne yapabileceğini biliyordum. Yirmi yedi yaşındaydım, o da on dokuz veya yirmi yaşında olabilirdi, ama o kraldı. Sihirbazların. Gölgelerin. Kedilerin Kralı. Aradığım Yanıt'tı. Bütün diğerleri, beni gözetleyip ona götürenler, uşaklarıydılar o kadar.

"'Tarikat'a hoş geldin,' dedi. 'Adım Speckle John.'

"'Benimki de...' diyecek oldum, ama elini kaldırdı ve sanki etrafında parlak renkler dalgalanıyordu.

"'Charles Nightingale. William Vendouris. Dr. Koleksiyoncu, ama artık bunlardan hiçbiri değil. Tarikat'ın tanıyacağı yeni bir isim alacaksın. Coleman Collins olacaksın. Başlangıçta bu ismi sadece biz bileceğiz, ama bu savaş bitip de istediğimiz yere gidebildiğimizde, bütün dünya seni bu isimle tanıyacak.'

"Bana zenci ismi verdiğini söylemesine gerek yoktu... ölen bir zenci sihirbazın ismini vermişti. Sanki bu ismi duymuştum ama çıkaramıyordum. Bu ismi hak etmek istiyordum. O an gerçekten Coleman Collins oldum ve ilk ismim bir maskeye dönüştü. 'Benden ne istiyorsun?' diye sordum.

"Kahkahayı bastı. 'Öğretmenin olmak istiyorum. Seninle çalışmak istiyorum,' dedi. 'Daha kim olduğunu bile bilmiyorsun Coleman Collins ve gideceğin yere gitmene yardım etme ayrıcalığına sahip olmak istiyorum. Son on yıldır Tarikat'ın keşfettiği –veya kendi kendini keşfeden– belki de en büyük yeteneksin.'

"'Ne yapmamı istiyorsun?' diye sordum.

"'Bu gece burada kalacaksın. Evet, burada. Sorun çıkmayacak. Burada iyi ağırlanırsan –merak etme, ne demek istediğimi anlayacaksın– iyi ağırlanırsan, Bay Washford'a yaptığın şeyi istediğinde yapabilecek hale kısa sürede geleceksin.' Yine kahkahayı bastı ve muhteşem sesi hardal tarlasına bir Fransız kornosunun sesi gibi yayıldı. 'Gerçi her gün yapmanı tavsiye etmem tabii.'

"'Peki ya bu geceden sonra?' diye sordum.

"'Derslere başlayacağız. Yeni hayatınıza başlayacağız Bay Collins.'

"Tahtından kalkınca güneş söndü. Speckle John karşımda, engin bir yıldızlı gecede duruyordu, karanlıkta sadece genel hatlarını seçebiliyordum. Yüzünü göremiyordum. 'Bu gece güvende olacaksın Doktor, Ste Nazaire'nin bize ait bölgesindekinden daha güvende olacaksın. Yarın başlayacağız.'

"Sonra ortadan kayboldu. El yordamıyla ilerleyince parmaklarım koltuğunun arkalığına dokundu. Gece uçsuz bucaksız görünüyordu. Tek tük cırcırböceği sesleri duyuyordum o kadar. Yıldızlar çok parlaktılar ve onlara Speckle John'ın verdiği yeni gözlerle baktığımı hissettim.

"Evet, işte oradaydım, gecenin ortasında bir tepenin üstünde tek başımaydım... sahiden geceydi sanırım, daha önceki gün ışığı bir illüzyon olmalıydı. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum ve Speckle John'ın ertesi gün Ste Nazaire'e geri dönüp çalışmaya başlayacağımı söylemesi dışında hiçbir güvencem yoktu. Koltuğu karşımda duruyordu ve oturmak istesem de batıl inançlarım bunu engelledi. Daha o zaman bile o koltuğun benim olmasını istedim. Neyi temsil ettiğinin farkındaydım.

"Hardal tarlasına uzandım; başta pek rahat gelmedi. 'İyi ağırlanırsan,' demişti ve bunun anlamını düşünmekten uyuyamıyordum. Hattâ bir ara aklımdan büyük bir eşek şakasının kurbanı olduğum ve Zenci'nin beni kırda öylece bırakacağı düşüncesi bile geçti. Ama onun sıradışılığının kanıtına sahiptim ve benimle temas kurarken epey dikkatli davranmıştı. Ayrıca geceyi gündüze ve tekrar geceye çevirmişti! Bunu nasıl bir 'ağırlanış' takip edebilirdi acaba?

"Heyecanlı bir insanın bile uykuya ihtiyacı vardır, bende de öyle oldu. Uyuklamaya ve ardından rüya görmeye başladım ve sonunda derin bir uykuya daldım.

"Bir tilki tarafından uyandırıldım. Keskin, misk gibi bir koku; soluk sesleri; yakınımdaki gergin, tez, kaygılı bir varlık tarafından. Gözlerimi açıverdiğimde burnu suratımın otuz santim ötesindeydi. Dehşetle geriledim... yüzümü parçalayacağından korkmuştum. *Bay Collins,* dedi tilki. Onu anladım! 'Evet,' dedim veya aklımdan geçirdim.

"*Benden korkmanıza gerek yok.*

"'Evet.'

"*Tarikat'a aitsiniz.*

"'Onlara aidim.'

"*Tarikat ananız ve babanız.*

"'Evet.'

"*Sadece ona sadık olacaksınız.*

"'Sadece ona.'

"*Hoş geldiniz.*

"Koşar adım uzaklaştı ve bir tilkiyle mi, yoksa tilki kılığındaki bir insanla mı konuştuğumu anlayamadım. Tarlada uzun süre hayretle yattım. Yıldızlar sönükleşiyordu ve tek görebildiğim karanlıktı. İstesem havalanabileceğimi fark etmeye başladım, ama gecenin ve gecenin parçası olan benim ruh halimizi bozmak istemiyordum. Bu ruh hali uçmak gibiydi zaten. Sonunda kanat sesleri işittim. Göremesem de, dev bir kuşun bir metre kadar öteye konduğunu duydum. O kuşu hiç görmedim, ama o zaman ve şimdi şuna inanıyorum ki onu tanıyordum. Yine dehşete kapılmıştım. Sonra kuş konuştu ve tıpkı tilki gibi onun da dediklerini anladım.

"*Collins.*

"'Evet.'

"*İçinde dünyalar var mı?*

"'İçimde dünyalar var.'"

"*Egemenlik istiyor musun?*

"'Egemenlik istiyorum.' Anlarsınız ya, gerçekten de... içimdeki güce ulaşmak ve daha vasat olan dünyanın bunu bilmesini istiyordum."

"*Bilgi hazinedir ve hazine kendi egemenliğidir.*

"'Bilgi... hazine,' sözcüklerini mırıldandım galiba.

"*Hazinenin tarihini gör Collins.*

"Sonra karşımda bir sahne belirdi. Çocuktum, kucakta taşınan bir bebektim. Beni taşıyan babamdı. Boston'da bir tiyatrodaydık, ergenlik dönemimde yıkılmıştı. İsmi Vaughan'ın Oryantal Tiyatrosu'ydu. Smokinli bir zenci adam sahnede gösteri yapıyor, seyircilerin istediği şarkıları söyleyen mekanik bir kuşu sergiliyordu. Babam 'Only A Bird in a Gilded Cage'[1] şarkısını isteyince herkes güldü ve metal kuş o tatlı melodiyi şakımaya başladı. Müzikten etkilendiğimi ve tiyatronun gösterişliliğine hayran kaldığımı hatırladım. 'İsmine bak Charlie,' dedi babam, sahnenin yan tarafındaki tabelayı göstererek. 'Adamın ismi Yaşlı Kral Cole. Komik değil mi?' Sahnedeki adama ağzım açık bakakaldığımı hatırladım, gülümsemek istiyordum çünkü babam komik demişti, ama espriyi anlayamayacak kadar etkilenmiştim. Sonra donakaldım. Sihirbaz, Yaşlı Kral Cole, dosdoğru bana bakıyordu.

"Yani işte oradaydı... gömülmüş bir anıydı, belki de hayatımın en önemli anısıydı ve onu bilinçli olarak unutsam da sanırım hayatım boyunca beni yönlendirmişti. Sahnedeki adam asıl Coleman Collins'ti. Veya ondan önce başka bir Coleman Collins var mıydı? Bir gün benim de sahneye çıkacağımı anladım, gerçi başka bir mesleki isim bulmam gerekecekti.

"*Gördün.*

---

1) Sadece Altın Kafesteki Bir Kuş.

"'Gördüm.'

"*Sihirbazın seni gördüğünü de biliyorsun.*

"Yaşlı Kral Cole'un sahneden bana baktığını, babamın kucağımdaki on sekiz veya yirmi aylık bir çocuk olduğumu gördüğünü ve... beni tanıdığını hatırlamıştım.

"'Biliyorum.'

"*Seninle ilgili şüphelerim var,* dedi baykuş.

"'Ama o beni gördü!' dedim, şimdi o birkaç mucizevi saniyeyi sanki beş dakika önce yaşamışım gibi hatırlayarak. '*Beni* seçti!'

"*İçindeki hazineyi gördü,* diyen görünmez kuş iç geçirdi. *O hazineye layık ol. Kitaba saygı duy. Hoş geldin.*

"Dev kanatlar çırpıldı, sorgulayıcım uçarak uzaklaştı ve tek başıma kaldım. Ya zaten uykudaydım ya da tekrar uyuyakaldım: Çevremdeki her şeyin bulanıklaştığını, hayrete kapıldığımı, uykulu bir vecdin tüm hücrelerime yayıldığını ve saatlerce deliksiz uyuduğumu hatırlıyorum. Uyandığımda Ste Nazaire'deki, hastanenin sadece bir sokak ilerisindeki bir duvara yaslı duruyordum. Tam o sırada bir Güneyli olarak aylak aylak sabah yürüyüşü yapan Withers önümden geçiyordu ve beni görünce 'Dün gece eve gidemeyecek kadar çok mu içtin Nightingale?' diye hırladı. 'Bir şey değil,' dedim ve suratına karşı güldüm.

"Daha sonra Speckle John'ı neredeyse her gün gördüm. Genellikle garsonlar mesaj getiriyorlardı, kitapçının önünde bekliyordum ve labirent gibi kenar mahalle sokaklarından geçirilerek, benim için herhangi bir üniversiteden daha iyi bir okul olan o dökküntü, pis kokulu daireye götürülüyordum. Hepimizin ormanda yaşadığımız o zamana geri

götürülüyordum: Bebekliğimden beri zaten benim olan o krallığa giriyordum. Speckle John bana bir sene ders verdi ve savaştan sonra birlikte çalışmayı planlamaya başladık. Ama günün birinde gücümün iyice artacağını ve sonunda onunkiyle çatışacağını biliyordum. İkinci koltuk beni asla tatmin etmezdi.

"Gözlerinizi açın çocuklar. Dikkatle seyredin. Bu gece sizin açık havadaki geceniz olacak. Bin dokuz yirmi dört Ağustosu'nda, Londra'da, Yeşil Orman İmparatorluğu'ndayız."

4

Gözlerini kapattıklarını fark etmemiş olan çocuklar gözlerini açtılar. Sıcak ve sisli bir geceydi. Tom bir an hardal çiçeklerinin kokusunu aldı: Kendini uykulu ve uyuşuk hissediyordu ve bacakları sızlıyordu. Collins ışık çemberinde, ama o sabah peydahladığı taburede değil uzun bir ahşap koltukta oturuyordu. Siyah takım elbisesinin üstüne, altın bir kopçayla boğazından tutturulmuş siyah bir pelerin giymişti. Tom bacaklarını kımıldatmaya çalışınca yine hardal çiçeği kokusu aldı. "Yo... hayır..." dedi Del ormana bakarak ve Tom da hemen başını o tarafa çevirdi.

Karanlık ağaçlar aydınlık bir açıklığa doğru huni şeklinde uzanıyorlardı. Bir oğlanla kuşaklı yağmurluk giymiş uzun boylu bir adam hunide hızla yürümekteydiler. Oğlanın kendisi olduğunu fark eden Tom'un midesi bulandı. Collins'e baktı, onun baykuşlu koltukta arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış bir halde kendisine bakarak fesatça gülümsediğini gördü. Sihirbaz sahneyi gösterdi: *Şimdi!*

Tom tekrar baktığında adamla oğlan ortadan kaybolmuşlardı. Ağaçlardan oluşma huninin sonundaki açıklık bir tiyat-

roydu. Koltuklarda oturan bir kalabalık, gösteri programı kitapçıklarıyla yelpazeleniyorlardı. Erik rengi perdeler dalgalanarak açıldı ve işte oradaydılar, kendisi ve Del, Flanagini ve Night. Tom, tiyatronun arka tarafında tek başına ve umursanmadan oturan tombul Dave Brick'i çok net gördü.

"Evet," dedi Collins. Sahnenin önünde bir alev perdesi yükseldi. *Alev duvarı,* diye düşündü Tom: Kalabalığın panikle, telaşla hareket ettiğini, boğuk bağrışmaları ve emirleri işitti.

Herkes dışarı! Herkes dışarı!

Durun!

Basgitarım!

Sıcaklar! Yanacaklar!

Kalksana Whipple.

Tom nasıl Collins'in geçmişini anlattığı sırada kırk yıldan fazla geriye götürüldüyse, nasıl Speckle John'ı ve Withers'ı ve profesyonelce gülümseyen onbaşıyı gördüyse, şimdi de bu anları tekrar görüyordu... önce büyük çıkış kapılarının, sonra da koridor kapısının önünde toplanan, çığlıklar atan, birbirlerini döven çocukları, değerli enstrümanını bulmak için haykıran Brown'ı, giderek yoğunlaşan dumanların arasında körlemesine sendeleyen Del'i...

Değişmiş sahnede mükemmel bir resmi kıyafet giymiş, beyaz yüzlü ve kırmızı peruklu genç bir adam duruyordu. Alevler sis gibi dağılmışlardı.

"Hayır!" diye bağırdı Tom.

Herbie Butter ellerini sallayınca ışık bir an söndü, kırmızı kırmızı titreşerek alevlere benzedi ve tekrar yandığında boyanmış bir ormanın derinliklerinde ahşap bir kulübe görüldü. Bir patikadan kırmızı pelerinli genç bir kız çıkageldi; taşıdığı hasır sepetten yarım düzine karatavuğun kafaları çıkmıştı.

Işıklar söndü ve sahne ağaçtan huninin içinde gözden kayboldu.

"Ve bir tane daha," dedi Collins.

Karşılarındaki dar patikanın bir tarafındaki ağaçların arasından siyah pelerinli ve geniş kenarlı siyah fötr şapkalı bir adam çıktı. Bir an sonra diğer taraftaki ağaçların arasından çıkan bir kurt adamın karşısında durdu. Kurt tüylerini kabarttı, çömeldi. Açlıktan deliye dönmüş gibiydi, yapmak zorunda olduğu şeyi yapmak istemiyordu. Adam ayaklarını sıkıca yere bastı; kurt hırladı. Sonunda sıçradı. Pelerinli adam belinden çektiği bir kılıcı –başından beri pelerinin altında hazır tutuyor olmalıydı– öne doğru savurup kurdu şişledi. Pelerinli adam müthiş bir kuvvetle kılıcı dimdik havaya kaldırdı. Kurdun pençeleri şapkasının üstünde sallanıyordu. Adam gerileyerek ağaçların arasında gözden kayboldu.

Kurtlar ve onları görenler görüldükleri yerde vurulurlar, diye anımsadı Tom.

"Speckle John'ı incittim," dedi Collins. "Kılıcımın ucunda kıvrandırdım. *Ha hah!* O hâlâ kılıcımın ucunda çocuklar. Bu açıdan bakıldığında, Yeşil Orman İmparatorluğu'ndaki veda gösterim henüz bitmiş değil. Ama ileride buna geleceğiz. Bu gece dışarıda uyumanızı istiyorum. İyi ağırlanabilirsiniz de, ağırlanmayabilirsiniz de. Kayranın solundaki ikinci ağacın arkasında uyku tulumları bulacaksınız."

Kalkıp üşümüşçesine pelerinine sarındı. "Şunu söylemeliyim ki, sadece biriniz başarılı olacak. Baykuşlu koltukta iki kişi oturamaz. Ama bu bir yarışma değil ve iyi ağırlanmayan kişi sadece zaten hiç sahip olmadığı şeyi kaybedecek.

"Ama beni dinleyin minik kuşlar: Başaran kişi Gölgeler Diyarı'nın, baykuşlu koltuğun, dünyanın sahibi olacak. Yeni

bir kral olacak, ya Kral Flanagini ya da Kral Night."

Bir an fondaki orman karanlığının önünde bir kabartma figür gibi göründü, sonra ortadan kayboldu. Tom önceden koltuğun üstünde durduğu otların dört tane kare şeklinde yassılmış olduğunu gördü.

"Sen olmayacaksın," dedi Del. "Hak etmiyorsun."

"İstemiyorum ki," diye karşılık verdi Tom öfkeyle. "Del, anlamıyor musun? Senden bir şey almak istediğim yok. Buraya sadece sana yardım etmek istediğim için geldim. İstediğin böyle yaşamak mı... onun gibi yaşamak mı?"

Del bir an duraksadıktan sonra uyku tulumunu aramak için sırtını döndü. "Onun gibi yaşamak şart değil ki. İstediğin gibi yaşayabilirsin."

Tom'un aklına acı ve kesin bir düşünce geldi. "Sana izin verirse. Neden şimdi vazgeçmek istesin ki? Yaşlı da olsa sağlığı yerinde."

Del, Collins'in bahsettiği ağacın arkasından bir şeyi kaldırıyordu. "Çünkü *beni* seçti. İşte bu yüzden. Sen sadece seyirci olarak geldin. Benimle tanışmadan önce sihirbaz olmayı hiç istememiştin bile."

"Artık arkadaşım değil misin?" diye sordu Tom umutsuzca.

Del yanıt vermedi.

"Ben hâlâ arkadaşınım."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Nasıl kandırabilirim ki? Benden üstünsün."

Uyku tulumunu kayrana taşımakta olan Del sonunda ona baktı. Gözleri safi muzafferlikle parlıyordu.

"Ama Del, bence ne olursa olsun sanmıyorum ki o... Bence bütün bunlar bir numara. Bize karşı."

"Toz ol."

"Ah..." Tom'un unuttuğu Rose'un mektubu bir kaburgasına sürtündü. Saatine baktı. On buçuktu. Yarım saat geç kalmıştı! Istırapla tekrar Del'e bakınca uyku tulumuna girmeye çalıştığını gördü. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve ağlıyordu. Topuklarından biri fermuvara takılmıştı ve gözlerini açmadan kurtaramazdı.

Tom yanına gidip Del'in ayağını kavradı. Fermuvardan kurtarıp tuluma soktu. "Del, sen en iyi arkadaşımsın," dedi.

"Sen *tek* arkadaşımsın," dedi Del ağlamaklı bir sesle. "Ama o *amcam*. Burası *benim* hep geldiğim yer. Sen *bir kereliğine* geldin."

"Biraz gitmem gerekiyor," dedi Tom, Del'in yanında diz çökerek. "Döndüğümde konuşalım, tamam mı?"

Del'in yaşlı gözleri açılıverdi. "Amcamı görmeye mi gidiyorsun?"

"Hayır."

"Söz mü?"

"Söz."

"Tamam." Del'in yüzü bir an sertleşti. "Grimm Kardeşleri görmek için girmeme bile izin vermedin."

"Şaşırmıştım o kadar... oda değişmişti."

"Ama gördün. Kendini ve onu gördün. Dediğim gibi."

"Bir tür oyun bu. Hiç onunla değildim ki. Yoksa sana söylerdim."

"Kendimi yapayalnız hissediyorum," dedi Del.

"Dönünce," dedi Tom, kayranda koşmak için sırtını dönerek. Del'in *Hey, nereye gidiyorsun?* diye sızlandığını işitti; yanıt vermedi.

5

Koruluğun kenarından nefes nefese çıktı ve koşmayı kesti. Ayaklarının altında kumlar kımıldıyordu. Bir an ayakkabılarını çıkarmak istedi. Çok yukarıdaki, kayalığın üstündeki evin bir düzine penceresinden ışık yayılıyordu. Siyah ve düz suyun yanında gümüşi bir mantar griliğinde uzanan sahilde Rose'u göremiyordu. Saatine tekrar bakınca şimdi on bire on kaldığını gördü. Rose gitmişti.

Tom kumsalda yorgun argın ilerledi. Şaşırtıcı bir durum vardı: Rose'un vazgeçip gölün karşı yakasına geri dönmesi bir bakıma rahatlatıcı olmuştu. Artık Tom, Del'in yanına dönebilirdi.

Ama belki de Rose hemen ileride, kayıkhanenin diğer tarafındaydı? Salyaları akan kurdun ona saldırdığını gördü. Collins, Rose'un sahilde beklediğini gördüyse...

Şimdi ruh hali değişmişti ve Rose Armstrong'un güvende olduğunu bilmeyi şiddetle istiyordu. Zihninden karmakarışık görüntüler geçiyordu: Bir kılıçla şişlenmiş kurdun inanılmaz bir kuvvetle yukarı kaldırılışı; geniş bir kavisle çukura atılan porsuk; metal bir sandalyede oturup yanmayı bekleyen Dave Brick. Kayıkhanenin kapısını hışımla açtı. İçeri girince az kalsın altı metre aşağıdaki sığ, karanlık suya düşüyordu.

Tom son anda geri çekildi. O döküntü kayıkhanenin içinin çoğu aşağıda su, yukarıda gökyüzünden ibaretti. Bir metre eninde beton bir platform göl tarafında geniş bir açıklığın etrafından dolanıyordu. Kayıkhanenin bu kısmının neredeyse tamamı açıklıktı. Sadece tavanın iki metre kadar aşağısına enlemesine tahtalar yerleştirilmişti.

Arkasındaki kapı pat diye kapanınca yüreği ağzına geldi. Bir metal sürgünün kapatıldığını işitti. Kapıya omzuyla vur-

du. Kapı takırdasa da açılmadı. Kapıya tekrar vurdu; hissettiği dehşet yerini sıradan korkuya bırakmaktaydı. Kimdi acaba? Collins mi? Yoksa Koleksiyoncu serbest kalıp peşine mi düşmüştü? Gezgin Çocuklardan biri miydi? Suya atlamak zorunda kalacaktı. Aşağı baktı, yağlı görünen bir karanlık ve ardından başka bir şey gördü.

Sonra kapının ardından kıkırtılar geldiğini işitti: Rose.

"Çıkar beni!"

"Beni peş peşe üç gecedir ekiyorsun. Neden çıkaracakmışım?"

"Üç gece mi?" Tom'un midesi kasıldı.

"Mesajını bu sabah aldım."

"Hayır çocuğum. O üç gün önceydi."

"Aman Tanrım." Kayıkhanenin duvarındaki gıcırtılı kapılara yaslandı.

"Bilmiyor muydun?"

"Bu sabahtı sanıyordum."

"Yutulacak masal değil, ama seni çıkaracağım."

Sürgü çekildi. Kapı açıldı ve Tom'un karşısında 1920lerden kalma yeşil bir elbise giymiş olan Rose belirdi. Flörtçü gülümseyişi yüzünde cesur duruyordu. Tom'un hayatında gördüğü en güzel şeydi o. O yeşil elbise, Tom'un hayatında tanıdığı en olgun kız gibi görünmesine yol açıyordu.

"İçeride az kalsın kalp krizi geçirecektim," dedi Tom, "ama seni gördüğüme o kadar sevindim ki, ölsem umurumda olmazdı herhalde."

Rose somurtarak bir adım geriledi. "Az kalsın başına kalp krizinden fazlası gelecekti. Sana az daha ne yapıyordum biliyor musun? Sinirden gözüm dönmüştü."

"Ne yapıyordun?"

"Şuna bir bak, sonra üç günden bahset." Rose zarifçe etrafından dolanınca Tom onun topuklu ayakkabılar giymiş olduğunu gördü. "Kapının öbür tarafında duruyordun, değil mi? Tamam." Rose eğilerek kapının yanındaki, kumdaki bir manivelayı çekiştirdi. *Bam!* Betona düşen demirin sesi çınladı. Tom'un az önce üstünde durduğu zemin menteşelerde dönerek aşağı çevrilivermişti. "Bir çeşit tavanarası kapağı gibi. Çok eskiden bir tekneyle buraya sığan bir çeşit vinç vardı... her neyse, seni az daha suya atacaktım. Su yeterince derin. Yüzerek çıkman gerekecekti. Seni boğabilirdim çocuğum... üç gece? Şu gölde yüzmekten kaslarım gelişti!"

"Bu gece yüzmemişsin," diye belirtti Tom.

Rose sırtını döndü. "Tabii ki yüzmedim. Çoraplarım berbat oldu zaten. Bu elbise de yapış yapış." Eteğini kaldırıp tozlarla ince dalları silkeledi. "Ta ormanın içinden geçip geldim. Sonra iskeleye oturdum. Bana bakmadan geçip gittin."

"Şimdi bakayım," diyen Tom ona sarılmaya çalıştı. Rose geri çekilecekmiş gibi görünse de kaskatı kesilerek teslim oldu. "Sorun nedir?"

"Bu."

"Ha. Üzgünüm." Canı sıkılan Tom kollarını indirdi. Rose'un yüz ifadesini yorumlayamıyordu... kız o yeşil elbisenin içinde Tom'un kavrayışının çok ötesinde olgun görünüyordu. "Gerçekten. Mesaj bu sabah geldi. En azından bu sabah sanıyordum. Ormandaki sahne şimdi oldu, değil mi? Yarım saat kadar önce?"

"Kesinlikle. Baksana, sen hangi gün...?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Benim de tekrar bakmak istediğim bir şey."

"Ya?"

"Burada." Tom kayıkhane kapısını açıp çömeldi. "Şu manivelayı tekrar itsene." Rose yana geçip manivelayı geriye çekti. Demir platform yukarı kalkıp tıklayarak yerine oturdu. Tom emekleyerek üstüne çıkıp aşağıdaki suya baktı.

"Sana bugünü hangi gün sandığını soracaktım."

"Şimdi görmüyorum. Hangi gün mü? Artık emin değilim. Salı veya Çarşamba."

"Bugün Cumartesi."

"*Cumartesi* mi?" Paul başını kaldırıp, kayıkhanenin hemen dışındaki kumsalda ayakta duran Rose'a baktı. Kız çok uzun boylu, çok kadınsı görünüyordu. Zayıf da olsa vücudu kıvrımlıydı.

"Sence hangi aydayız? Hangi haftadayız?"

"Bir şey arıyorum," dedi Tom. "Daha önce gördüğüm bir şey." Aşağıdaki bulanık suya baktı. "Ah."

"Buldun mu?"

"Hayır." Tom çabucak geriye gitti.

"Buldun."

"Sahi hangi haftadayız?" Ayağa kalktı. "Hangi aydayız?"

"Sence?"

"Haziran başı. Altısı veya yedisi olabilir. Hattâ belki onu."

Rose burnunu ovuşturdu. "Demek on Haziran'dayız sanıyorsun. Zavallı Tom." Rose parmak uçlarıyla onun yanağına dokundu. Tom sanki onun parmaklarının yaslandığı yerlerde yeni sinirler belirmiş gibi hissetti. "Aşağıda ne gördün?"

"Hangi gündeyiz söyle Rose."

Rose'un cesur gülümseyişi ay ışığında solar gibi oldu. "Emin değilim, ama en az bir Temmuz. Veya iki."

"*Temmuz* mu? *Bir aydır* mı buradayız?"

Rose başıyla onayladı; Tom'un yüzünü öyle sempatiyle

inceledi ki Tom yine ona sarılmak istedi. "Bunu nasıl yapabiliyor?"

"Yapabiliyor işte. Bir yaz, Del'in altı yedi haftanın bir günde geçtiğini sanmasını sağlamıştı. Del'in bacağını kırdığı zaman."

"Ve Bud Copeland'ın geldiği."

Rose kaşlarını kaldırdı. "Bunu biliyor musun? Ah... Del söylemiştir. Evet, o yaz. Del'in şey yapmasını istememişti... söyleyemem."

"Neler oldu?"

"Demir merdiven. Kayalıktan koptu."

"Neden söyleyemezsin?"

Şimdi gülümseyiş sertleşti. "Del'e sor. Belki artık hatırlayabiliyordur. Ben söyleyemem Tom."

Sahilde biraz uzaklaşıp tekrar Tom'a döndü. Tom boşa uğraştığını anladı: Rose bu sırrı vermeyecekti. "Fazla vaktim yok Tom," dedi Rose usulca.

"Seni öpmek istiyorum," dedi Tom. Rose'un sırrını söylememesi onu daha da çekici kılmıştı. "Sana sarılmak istiyorum."

"Söyledim ya. Şimdi olmaz. Sana bir şey söylemem gerek ve kafanın karışmasını istemiyorum, hem fazla vaktim yok. Beni tekrar görmek isteyecek."

"Bu gece mi?" Tom gri kumların üstünden ona doğru yürüdü.

Rose başıyla onayladı. En azından uzaklaşmıyordu.

"Neden?"

"Konuşmak için. Benimle konuşmaktan hoşlanıyor. Yüksek sesle düşünmesine yardım ediyormuşum."

"Ama bu harika. Öyleyse bana ve Del'e anlatabilirsin..."

"Evet. Sana o notu bu yüzden verdim. Bir şey keşfettim. Ama bu geceden sonra artık sen de biliyorsundur herhalde."

"*Hiçbir şey* bildiğim yok," diye sızlandı Tom. Rose uzanıp elini tuttu.

"Veda gösterisini tekrarlamak istiyor. Seninle Del'in de katılmanızı istiyor. Kaçacaksak gösteriden hemen önce olmalı bence, hepsinin akılları meşgulken."

Tom'un kolundan yukarıya haz yayılıyordu ve şimdi Rose elini daha da sıkı tutuyordu. "Önemli olan şu ki, bu gösteri için büyük bir şey planlıyor. Tehlikeli bir şey. Kanatlarınla şakıman arasında seçim yapman gerekeceğini söyledi. Bunun anlamı nedir, biliyor musun?"

Tom hayır anlamında kafa salladı. "Bana da bir kere söylemişti. Anlamını bilmiyorum."

"Söylediğine göre Speckle John şarkısını seçmiş, o da Speckle John'ın şarkısını elinden almış. Böylece adamın hiçbir şeyi kalmamış. Bence mutlaka buradan gitmeliyiz..."

"Ben anlamını keşfetmeden önce," dedi Tom biraz korkuyla.

"Bence öyle." Rose, Tom'un elini bıraktı. Tom öne eğilip onun elini tuttu ve ağzına götürdü. Titriyordu. Ormanda bir patikada hasır bir sepet taşıyarak yürüyen kırmızı pelerinli bir kız gördü.

Rose konuştu: "Tom, kendimi *korkunç* hissediyorum... sanki seni daha derinlere çekiyormuşum gibi. Ama onun söylediklerini yapmak zorundayım, yoksa bir terslik olduğunu anlar. Bana güven yeter."

"Tanrım, sana güvenmekle kalmıyorum," dedi Tom. "Ben..."

Rose birden üstüne atladı. Yaklaşan yüzü göğü ve parlak

yıldızları örttü. Ağzı Tom'unkine yaslandı ve dişleri Tom'un dudaklarını aralarına aldı. Bacakları onunkilere sokuldu, dolgun memeleri göğsüne yaslandı. Tom elini onun saçına koyarak kendini öpüşmeye bıraktı. Ani ereksiyonu kızın yumuşak karnının ortasına battı; Rose'un ağzına inlerken burnuna hafif bir parfüm ve temiz saç kokusu geldi ve kızın tadını aldı. Penceredeki kızdı o: Tom bunu daha önce kabul etmeye yanaşmasa da, şimdi kollarında iki tane Rose Armstrong vardı, yeşil elbiseli kız ile kışın bir atlı kızakta donmakta olan korkmuş bir çocuğa kollarını kaldırarak kendini sergileyen ulaşılmaz, nefes kesici kız.

"Belimi kıracaksın," dedi Rose, ağzının içine.

Tom ellerini yine kızın saçına götürdü.

"Yapamayız."

"Neyi yapamayız?" diye mırıldandı Tom.

"Sevişemeyiz. Burada olmaz."

Tom bunu duyunca az kalsın patlayacaktı. *Burada olmaz!* Yine inledi; şehvetini sergilediği için kızı ürkütmekten veya tiksindirmekten çekindiği bir dünyadayken, bir anda kızın bu arzunun tatmininden rahatça bahsedebildiği başka bir dünyaya geçivermişti. "*Nerede?*" dedi kontrolsüz bir sesle.

"Hırlama, ben daha yeni... Bir bilsen..."

"Ah, Tanrım, biliyorum," dedi ve kızın ağzını tekrar buldu.

"Bu adil değil, değil mi?" Rose yüzünü geri çekerek uzaklaştırdı: Bunu telafi etmek için kasığını yasladı. "Ah, öyle güzelsin ki."

"*Nerede?*" diye tekrarladı Tom.

"Hiçbir yerde. Şimdi olmaz. Geri dönüp onu görmeliyim Tom. Hem ben..."

Bakireydi. "Ben de öyleyim," dedi Tom. "Ah, Tanrım." Rose'u kendine sımsıkı yasladı. "Seni öyle istiyorum ki."

"Tatlı Tom." Tom'un yanağını okşadı, ama şimdiden uzaklaşmış gibiydi. Tom'un başına anlayamadığı öyle çok şey peş peşe gelmişti ki, şimdi ne yapacağını hiç bilmiyordu. Del'e ettiği imalara karşın, Jenny Oliver'la Diane Darling, Fransız öpücüğüne bile yanaşmamışlardı. Rose'un karnıysa her nasılsa mucizevi bir şekilde ereksiyonunu kabul ediyordu.

"Tatlı Tom," diye tekrarladı Rose. "Sana haksızlık etmek istemiyorum. Ben de seni istiyorum." Tom'un boynuna sarılınca Tom cennete gittiğini düşündü. "Korkuyorum o kadar..."

"Sorun değil," dedi Tom. "Ah, Rose."

"Kayıkhanenin gölgesi," diyen Rose onu gövdesiyle itti. Geriye doğru birkaç sarsak adım attılar.

"Gölge filan yok, gecedeyiz," dedi Tom ve bu o kadar komik geldi ki kahkahayı bastı.

"Salak şey." Tom'u sert tahtaya yasladı ve ağzıyla tekrar onun dudaklarını araladı. "Keşke seni suya düşürseymişim, o zaman soyunmak zorunda kalırdın," dedi.

Muhteşem bir şekilde ete bürünmüş, Tom'un her tarafına yumuşacık bir yastık gibi yaslanan bir buluttu. Tom yoğun bir cinsel arzuya kapıldı.

"Sorun değil Tom," diye fısıldadı Rose kulağına. "Biliyorum. Sorun değil. Devam et."

Ellerinden biri Tom'un başından ayrılıp hafifçe pantolonuna dokundu. "Yo, hayır," dedi Tom. Sonra Rose elini pantolonun içine kaydırdı. Tom'un bütün vücudu titredi. Rose'un parmakları büküldü avucu çukurlaştı ve kavradı... Tom bir metre olmuş gibi hissetti. "Ah, Tom," diyen Rose'u var gücüyle kendine çekti ve içindeki her şeyin sıçradığını hissetti,

sanki Rose'un tuttuğu yerin dışında omurgasıyla başında da bir patlama oluyordu ve Rose *çekince* Tom içinin dışına çıktığını düşündü. Rose "Tom, canım," diyerek burnunu yanağına sürtünce tekrar içi dışına çıktı. Rose "Bunu gerçekten yapmamalıydık," dedi Tom'un yanağına; Tom, Rose'un eli kendisini bırakana kadar güldü. "Üstün başın berbat oldu."

"Tanrı'ya şükür."

"Korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Seni hissedebiliyordum... hem sen öyle inleyince... beni şey sanmanı istemiyorum..."

"Bence harikasın. Güzelsin. Muhteşemsin. İnanılmazsın. Şahanesin." Tom'un kalbi hâlâ küt küt atıyordu. "Hattâ cömertsin. Bana ne oldu anlayamadım."

Rose "Şey," deyince yüz ifadesi Tom'u tekrar güldürdü.

"Nasılsın?"

"İyiyim. Bilmiyorum. İyiyim."

"Bir ara..."

"Bir ara. Evet. Ama yine başlama." Kumsala doğru geriledi.

"Seni seviyorum," dedi Tom. "Sana sırılsıklam aşığım."

"Güzel Tom."

"Somurtkan Tom değil."

"Umarım değildir." Rose ellerini kaldırdı, kendini azarlarcasına kafa salladı. "Gitmeliyim. Gerçekten. Üzgünüm."

"Ben de. Seni seviyorum Rose." Tom yeryüzüne yeni yeni dönmeye başlamıştı. Rose ona bir öpücük gönderdi. Sahilde yürüyerek uzaklaşırken durup topuklu ayakkabılarını çıkardı, bir öpücük daha gönderdi ve ardından göl kıyısındaki ormana girip gözden kayboldu.

"Hey!" diye seslendi Tom. "Birlikte geri dönebiliriz. Benim de..." Ama kız gitmişti bile. Hâlâ şaşkın olan Tom dönüp

kayıkhaneye baktı ve ardından kızın sahilin ucuna doğru uzanan ayak izlerini takip etti. O gece ormanda uyuması gerekeceğini anımsadı ve Del'in yanına giden yolu bulup bulamayacağını merak etti.

Del'e ne diyebilirdi? Rose'un kendisine yaptığı şey neredeyse ilahi bir hayırseverlik eylemi gibi görünüyordu.

Sahilin sonuna varınca giysilerini çıkarıp serin suya girdi. "Rose Armstrong'u seviyorum," diyerek vücudunu boynuna kadar suya soktu. Ay ışığı dosdoğru üzerine gelen ve kımıldadığında titreşen bir yol çiziyordu. Yüzünü suya sokunca kayıkhanenin altında gördüğü şeyi hatırladı, bulanık suda ağır ağır dönen kesik bir at kafası.

Tom gölden çıkıp gömleğiyle alelacele kurulandı. Sonra ayaklarını kumlardan temizledi, pantolonuyla mokasenlerini giydi ve ıslak gömleğini koltuk altında taşıyarak ormana geri döndü.

6

Altı fener: Birincisi biraz ileride, Rose'un "Kaz Çobanı Kız" sahnesini oynadığı yerin yakınındaydı. O gösteriden sonra Collins atın kafasını suya atıverip çürümeye bırakmıştı. Tom sihirbazın mecbur kalırsa Del'e, Rose'a ve kendisine de aynı şekilde davranacağını biliyordu. Del'e, Collins'in kendileri için planladığı doruk noktasından önce kaçmaları gerektiğini bir anlatabilseydi. Tom şunu seziyordu ki, Collins sihirbazlar dünyasındaki konumunu, her ne idiyse, on beş yaşında bir çocuğa bırakacak değildi. Speckle John'a yaptığının aynısı yapması daha büyük olasılıktı... Tom bunun da gösteri gününe dek gerçekleşmeyeceğini aynı şekilde sezmekteydi.

İki. Yapraklardan bir perdeyi delen ikinci fener. Rose

Armstrong'la ilgili gündüz düşleri kuran Tom dalları araladı, kuru otlarla kaplı çürük bir kütüğe bastı; durdu. Aydınlatılmış kayranın ortasında postla kaplı bir adam duruyordu. Omuzlarında dev bir kurt kafası taşıyordu. Tom eski Mısır figürlerini çağrıştıran bu adama tamamen afallamış bir halde bakakaldı. Hipnotize olmamıştı, uyanıktı ve bütün algıları çalışıyordu. Bu kurtadam sihrin şimdiye kadar gördüğü en belirgin örneği gibiydi... kişileştirilmiş sihirdi, bir muhafızdı. Tom kürkün çeşitli postların dikilmesiyle yapılmış olduğunu gördü. Kurtadam bir kolunu kaldırıp ormanın içlerini işaret etti. Tom yana koşup ağaçların arasına dalarak kurtadamın görüş alanından çıktıktan sonra yavaşça ilerledi.

Üç. Tom ses çıkarmamaya çalışarak usulca ağaçtan ağaça gidiyordu. Yeterince yaklaşınca dev bir meşenin ardından başını uzatarak, fenerin altındaki bataklığa baktı. Süngersi toprağa ihtiyatla bastı. Çevresindeki orman erimeye başladı. "*Hayır!*" diye haykırdı. Dönüşümden kurtulmak için geri çekilmeye çalıştı. Sırtı metal bir şeye çarptı. Ortalık birden netleşti: Bir otoparktaydı. Çevresinde alçak binalı, engin bir şehir uzanıyordu, sabahın erken saatleriydi, hava esintisiz ve rutubetliydi, solundaki binaların ardından güneş yükselmekteydi. Ağırlanacağı yer burası mıydı? Otoparktaki birkaç arabadan hiçbiri tanıdık gelmiyordu... yeni olmasalar da hayatında gördüğü diğer arabalardan yeniydiler.

"Nerede?" dedi yüksek sesle... yolunu bulmakta kullanabileceği bir şey yoktu. Sonra sağındaki, güneşin aydınlattığı binaların arasında uçuk mavi bir çizgi gördü. Bir okyanus. California? Florida?

Beton refüjlerden birine çıktı. Sırtını çarptığı metal şey bir parkometreydi. Burada, bir şehirde kendisine ne gelebilirdi ki?

Sonra karşısındaki döküntü arabayı fark etti. Kapı çerçevesinin dibinden sarkan damlalar betona düşüyordu. Damlalar kırmızıydı. Tom sürücü penceresine bakınca cama bir adamın kafasının yaslı olduğunu gördü. Kıvırcık sarı saçlar pencereye yaslanıp düzleşmişti. Kırmızı damlalar adamın kanıydı. Tom az kalsın kusuyordu. Toplanıp düşen o damlalara bakamıyordu. Refüjden atlayıp arabanın ön tarafına korkuyla yürüdü. Florida plakası. Adamın yüzünü görmesi gerekiyor muydu? Ön camdan bakınca geniş, tanımadığı bir çehre gördü. Orta yaşlı bir adamın yüzüydü. Bir yabancının, bir ziyaretçinin. Saç ayırma çizgisinin olması gereken yerde kafasının hali korkunçtu. Sonra Tom bir an o yüzü tanıdığını düşündü... kendini küçük ve aciz hissetti, ahlaki bir ızdırapla sırtını döndü, cesedin yüz hatlarının korkunç yarı-tanıdıklığını reddetti.

Otoparkın diğer ucundaki, Harry Truman gömlekli ve beyzbol kepli yaşlı bir adam, Tom'la yeşil arabaya doğru yürüyordu. Tom "*Bayım!*" diye seslenince yaşlı adam başını kaldırıp korkuyla ona baktı. "Hey... bakın..."

Yaşlı adam ona yumruklarını sallamaktaydı ve yüzündeki tiksintiyle korku ifadesi Tom'un gerilemesine yol açtı. Yaşlı adam bir şeyler haykırınca Tom dönüp kaçtı.

Otoparkın ucuna varınca, tam kaldırıma fırlamak üzereyken, bir uçurumdan düştüğü hissine kapıldı: Dizleri büküldü, şehir kayboldu ve ıslak yaprakların üstüne düştü. Vakit yine geceydi ve hava farklı kokuyordu. Ormana geri dönmüştü. Doğrulunca bataklık kayranın diğer ucunda olduğunu gördü. Yola devam etmeliydi.

Marcus olamazdı... o yeşil arabadaki adam tembel, neşeli Marcus değildi. O adam fazla şişman, fazla yaşlıydı. Tom ka-

fa salladı, inanamasa da o adamın Marcus olduğunu biliyordu. Bir an sonra boş kayrana sırtını döndü.

Aşınmış ufak bir patika dördüncü fenere doğru uzanıyordu; ayaklarına kökler batıyor, siyah kollar üstüne uzanıyordu. Orman şimdi tuhaf sesler çıkarıp pis pis bakan suratlarla doluydu. Bir dal hışırdadı ve bir göz ona göz kırptı. Sonra ateşböcekleri, bir dizi minik göz, dans ederek döne döne havalandı. Bu titreyerek uçuşan parıltıların arasından dördüncü feneri gördü.

Dört. Sadece iki tane kalmıştı.

Tom fenere neredeyse parmak uçlarına basarak yaklaştı. Hatırladı. Fener geniş ve düz bir kaya platformun, ormandaki küçük meydanların içinde bir sahneyi en çok andıranının üstünde asılıydı. Gölgeler Diyarı'ndaki ilk gecelerinde Rose bütün masalların başlangıcıyla ilgili fablı burada canlandırmıştı.

Burada da onu bekleyen bir şey vardı.

Kaya platforma usulca yaklaştı. Evet, biri onu beklemekteydi... dalların arasından top güllesi şeklinde bir kafa gördü. Salyangoz; veya Cadılar Bayramı balkabağı suratlı Diken. Tom adamın yüzünü görmek için yavaşça yana gitti. Kırmızı bir kulak, üç numara traşlı saçların altında pembe deri gördü. Sonunda o düşünen, ders çalışan yüzün tamamını gördü.

Ah, Tanrım.

Bir dala basınca kemik çatırtısı gibi yüksek bir ses çıktı. Dave Brick başını kaldırdı ve üst üste attığı bacağını indirdi. Metal bir okul sandalyesinde oturmaktaydı. "Tommy?" dedi; kaybolmuş birinin ağlamaklı sesiydi. "Lütfen Tommy."

Tom kayanın üstüne çıktı. Brick karşısında, dört metre ileride, üstünde Tom'un ödünç verdiği eski tüvit ceketle oturuyordu. "Beni bıraktın Tommy," diye yakındı Dave Brick.

"Kaçmayı seçtin. Geri dönüp beni bulmalıydın."

"Keşke," dedi Tom. "Ama artık çok geç."

"Hâlâ oradayım Tommy. Bekliyorum. Ama sen kanatları seçtin. Geri dön ve beni bul. Bir basgitarla birtakım sihirbazlık gereçlerini kurtardın. Şimdi sıra bende." Brick perişan ve biraz da huysuz gibi konuşuyordu.

"Çok geç," dedi Tom. Deliriyor olabileceğini düşündü; zihninin pes edeceğini ve çekip gideceğini düşündü.

"Büyü yapabilirsin. Kurtar beni. *Kurtarılmak* istiyorum Tommy. Üstüme bir şey düştü... ve biri vurdu... ve Bay Broome kımıldama dedi..." Brick ağlamak üzere gibiydi; sonra ağlamaya başladı.

"Ah, yapma," dedi Tom, "dayanamam. Katlanamam. Bu kadarı fazla."

"Baykuşu *Del* aldı," dedi Brick ağlayarak. "Gördüm. Her şeyi o yaptı. Kendisine sor. Geri dönüp beni kurtardıktan sonra Tommy. Hepsi onun suçu Tommy. Çünkü baykuşlu koltuğa senin oturman gerekiyor. Kendisine sor."

"Sen Dave Brick değilsin," dedi Tom. O suratta kırışıklıklar vardı; eller iri ve güçlüydü. Tom kayanın kenarına koşunca sandalyedeki yaratık ulumaya başladı. "*Kurtarılabilirsin Tommy! O seni kurtarabilir! Tıpkı senin beni kurtarabileceğin gibi!*"

Tom o sesten kaçıp ormana daldı. Şimdi kendisi de ağlıyordu, şoktan mı, hiddetten mi yoksa dehşetten mi bilmiyordu. Coleman Collins şu anda Rose'a bundan kıkırdayarak bahsetmekte miydi? Veya Rose öpücük gönderirken bunun olacağını biliyor muydu? Hayır... bu doğru olamazdı. Koşarken omzu bir ağaca çarpınca sendeledi ve durdu. Neredeydi? Dave Brick'in benzeri sol tarafından, uzaktan uludu.

Tom ay ışığıyla aydınlanan ormanda körlemesine, ağaçla-

rın daha seyrek olduğu yönde koştu. Dallarda hâlâ suratlar görüyordu, ama şimdi ona dehşetle bakmaktaydılar. Dave Brick'i geride bırakmakla bir canavara dönüşmüştü.

Beş. İşte oradaydı, tam tahmin ettiği gibi. Elektrikli bir fener değil, yanan bir meşale; beşinci fenerin aynısı olmasa da bulması gereken buydu. İçinden yine ağlamak geldi. Sonra bir önseziye kapıldı. Karanlık otların üstünde Rose'un durduğunu, bir kurdu okşadığını görecekti... dişleri sivrilmiş olan Rose'un...

Okuldaki bütün o kâbusların, bütün o korkunç hayallerin kaynağı kendisiydi: Kendisinden gelmişlerdi. Kendisinde başlamışlardı, kendisinde doğmuşlardı, tanıdığı herkese bulaşmışlardı. Büyünün birkaç ustaca kâğıt numarasından ibaret olduğunu sandığı o zamanlar bile, onu buraya getirecek yoldaydı. Devasa, siyah bitkilerin arasındaki meşale harladı. Tom ürpererek ilerledi.

Önce kurt leşini gördü. Hayvanın karnındaki kılıç yarası açıktı. Tom'un burnuna birden hardal çiçekleri kokusu ve Rose'un parfümünün bu kokuların arasından zarifçe geçen hafif kokusu geldi. Kurdun karnındaki kılıç yarası açıktı çünkü hayvan pençelerinden ağaca çivilenmişti ve yerçekimi onu aşağı çekmeye çalışıyordu. Hayvan meşalenin hemen altında asılı duruyordu. "Rose..." dedi Tom. "Lütfen..."

Ormandan siyahlar giymiş bir adam çıktı. Siyah pelerinliydi, siyah şapkası yüzünü gizliyordu. Elindeki kanlı kılıcı, kayranda altı metre öteden Tom'un göğsüne doğru tuttu.

İçinde dünyalar var mı?

"Hayır." Bu dünyaları istemiyordu.

Egemenlik istiyor musun?

"Hayır."

İçindeki hazineyi gördü, çocuk.

"Ve nefret etti."

Kitaba saygı duy.

"Okumadım bile."

Tarikat'a aitsin.

"Hiçbir şeye ait değilim." Tom, yüzü görünmeyen adamın üstüne saldıracağından korktu, ama adam *Ne olduğunu biliyorsun çocuk,* demekle yetindi.

Kılıç alev aldı. Adam kılıcı yana savurarak Tom'un gitmesi gereken yönü gösterdi. Bu yol, artık sönmüş olan altıncı fenere uzanıyordu dosdoğru.

7

Del karanlık kayranda yerde, uyku tulumunun içinde kıvrılmış yatıyordu. Ellerini başına yastık yapmıştı. Tom kendi uyku tulumunu açıp içine girdikten sonra yere uzandı, topraktaki bütün girinti ve çıkıntıları hissederek. Bir cırcırböceğinin ötüşünü işitti, mekanik ve salakça bir neşenin sesiydi. Tom en büyük çıkıntılardan uzak durmaya özen göstererek sırtüstü uzandı ve dolunaya baktı. Ay hırpalanmış gibiydi, hasar almış eski bir gemi teknesiydi. *Ne olduğunu biliyorsun.* Başını çevirdi ve yıldırımla ikiye ayrılmış bir ağaç gördü.

Del kımıldayıp inledi.

Yardım et Rose. Beni bu durumdan kurtar.

8

Bir hayvan üstüne nefesini veriyor, yüzüne sıcak ve pis kokulu hava yayıyordu. Ürpererek uyandı; hayvan geri çekildi. Tom hayvanın kendisinden korktuğunu kokusundan an-

ladı. Saatler geçmişti; ay kaybolmuştu. Tek görebildiği üç metre ötedeki Del'in beyaz, oval yüzüydü. Ama bir şey göremese de çevresinde yüzlerce yabancı canlının varlığını hissediyordu... hayvanların varlığını. Görünmez ağaçların arasında bir sürü kanat çırpılıyordu. "*Hayır*," diye fısıldadı. Gözlerini kapadı. "*Gidin.*" Bir şey hışırdayarak üstüne geldi. Yaydığı korku değil, sadece soğuk bir otokontroldü. Görünmez ağaçlarda yüzlerce kuş kımıldadı.

Ne olduğunu biliyorsun evlat.

Tom hayır anlamında kafa sallayarak gözlerini sımsıkı kapalı tuttu.

İçinde hazineler var.

Kulaklarını durdurmaya çalıştı.

Büyünün ilk kuralı nedir?

Yılan, yanıt vermesini sabırla bekledi. Tom yanıt vermeyecekti.

Seninle ilgili şüphelerimiz yok evlat.

Tom başını hayır anlamında öyle şiddetli salladı ki boynu acıdı.

Bilmen gereken her şeyi öğreneceksin.

Sonra başka bir şey yaklaştı, tanıyamadığı bir hayvan. Yılan kıvrıla kıvrıla hızla uzaklaştı ve Tom gözlerini daha da sıkı kapadı. Görmeyi hiç istemiyordu... bu varlıktan yayılan arama, kavrama hissi, her şeyin başlangıcında Mesa Yolu'ndaki küçük figürden yayılan hissin aynısıydı. Bu hayvanda iflah olmaz bir fesatlık havası vardı; yılan gibi soğukkanlı ve dolambaçlı ve kişisellikten uzak değildi, derin bir kötülüğe sahipti. Ama hafif kıkırtılı, ince ve zarif bir sesle konuştu. Bir delinin sesiydi ve bu hayvan aslında hayvan değil, kılıçlı adamın rolünü yaptığı şeyin aslıydı.

Del'e ihanet edeceksin.

"Hayır."

Burada sonsuza dek kalıp Del'i kovacaksın.

"Hayır."

Hoş geldin evlat.

Birden bütün kuşlar ağaçlardan havalandı. Okyanus sesini andıran hışırtılı bir gürültü koptu. Tom yüzünü örttü: Kuşların üstüne saldırdığını, etlerini lime lime ettiğini hayal etti. Del uykusunda hıçkırarak ağladı. Sonra kuşlar gitti.

Tom kendine sarılıp sallanarak uyku tulumunda büzüldü.

9

Uyandığında bir şeyi fark etti. Rose tarih konusunda haklıysa, annesi mektubunu en az birkaç gün önce almış olmalıydı. Kaçma vakti çok yakındı. Yattığı yerde dönünce Del'in kayranın diğer ucunda çimenlerin üstünde oturduğunu, sırtını bir ağaca yasladığını gördü. "Günaydın," dedi Tom.

"Günaydın. Dün gece nereye gittin? Söylemeni istiyorum."

"Gezindim o kadar. Bir ara yolumu kaybettim."

"Amcamı görmedin."

"Evet. Görmedim. Söylemiştim ya."

Del kımıldanıp ellerini ıslak çimenlere sildi. "Dün gece başına bir şey gelmemiştir herhalde. Yani... amcamın anlattığı gibi şeyler?"

"Sana oldu mu? Ağırlandın mı?"

"Hayır," dedi Del. "Ağırlanmadım."

"Ben de," dedi Tom. "Hayatımın en sıkıcı gecesiydi herhalde."

"Hı hı, benim de." Del ona bakarak gülümsedi. "Ama san-

ki bir şey duyar gibi oldum... epey geç bir saatte. Acayip bir gürültüydü, sanki milyarlarca kuş aynı anda havalanıyordu." Tom'a çekinerek baktı. "Yani belki de ağırlanmışımdır? Belki o anlama geliyordu?"

"Gidip dişlerimizi fırçalayalım," dedi Tom. "Evde yemek vardır."

Tom bir kabartma harita gibi buruş buruş olan gömleğini giydi. Uyku tulumlarını toplayıp kayranda bıraktılar.

"Farklı görünüyorsun," dedi Del.

"Nasıl?"

"Farklı işte. Yaşlanmış gibisin."

"Az uyudum."

Ormanda yürüyor, büyük ve yüksek ağaçların altından geçiyorlardı. Kılıçlı adamın Tom'a ne olduğunu bildiğini söylediği kayrana birkaç dakikada vardılar.

"Belki bugün Rose'u görürüz," dedi Del.

"Olabilir." Tom dosdoğru kayrandan geçerek hayal meyal seçilen, birkaç ezilmiş yabani ottan ibaret olan ve kaya platforma uzanan patikaya yürüdü.

"Tom, sana o kadar kızdığım için özür dilerim. Her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun sandım... anlarsın ya. Delilikti. Gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil." Tom eğreltiotlarını ayırarak tekrar ormanın içine girdi.

Bir süre sonra Del tekrar konuştu. "Baksana, bence sandığımızdan çok daha uzun süredir buradayız. Amcam bunu bana bir kere daha yapmıştı."

"Hı hı, bence de öyle."

"Güneşin konumu değişmiş. Ne güzel, değil mi? Sanki amcam güneşi kımıldatabiliyor."

"Del, başım ağrıyor."

"Ah, herhalde o yüzden farklı görünüyorsun. Baksana, Rose hakkında fikrin nedir? Onu sadece bir kez gördün biliyorum, ama ne düşündün? Umarım ondan hoşlanmışsındır. Hoşlandın sanırım."

"Hoşlandım," dedi Tom. Bu dayanılmazdı. Del'in Rose'dan bahsetmesini engellemenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Açıkça görülmeyen, dar patikada döndü. Şimdi kaya platform görüş mesafesindeydi. Üzerlerine pul pul uçuk hüzmeler düşüyordu. Del başını kaldırıp ona baktı; şüphelerinden arınmıştı ve bir yavru köpek gibi sevecendi. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Tom.

"Rose hakkında mı? İstersen sağdıcım olabilirsin."

"Bacağın kırıldığında. Zamanın sandığından hızlı geçtiğini o zaman mı düşünmüştün?"

"Nereden bildin?" Del ona hayretle baktı. "Evet. Haklısın."

"Olanlara dair herhangi bir şey hatırlıyor musun? Bud seni almaya geldiği zaman?"

Del'in hayreti yerini kafa karışıklığına bıraktı. "Şey, uzun süre uyumuş filan gibiydim. Neden sordun? Bazen olanların ufak tefek ayrıntılarını hatırlıyorum... küçük şeyler, rüyaları hatırlar gibi."

Tom bekledi.

"Şey, Bud'ın Cole amcayla tartıştığını hatırlıyorum. O kadar."

"Senin hakkında mı tartışıyorlardı?"

"Pek sayılmaz. Bud hemen eve gelmemi istiyordu, bunu hatırlıyorum. Bud kazandı. Onunla eve gittim. Ama Cole amcamın onunla dalga geçtiğini hatırlıyorum. Bud'a, vasiyetime girmeyi beklemediğini umduğunu söyledi. Biliyorum, bu

korkunç bir laf, ama çok sinirlenmişti Tom. Hepsi bu kadar. Bir de... şey, salonun bir ucunda Bud'ın, diğer ucunda Cole amcamın oturduğunu hatırlıyorum. Ben kanepede yatıyordum herhalde. Öylece birbirlerine bakıyorlardı. Sanki konuşmadan kavga ediyorlardı. Sonra amcam dedi ki: 'Tamam. Götür onu seni moruk karı. Ama geri dönecek. Beni seviyor.' Sonra Bud eşyalarımı toplamak için yukarı çıktı. Geri dönünce hep birlikte çıkıp arabaya gittik ve Bud dedi ki: 'Bir daha gösteri istemiyoruz Bay Collins.' Amcam bir şey demedi."

"'Bir daha gösteri istemiyoruz.'"

"Evet." Üstüne diskler ve çubuklar halinde düşen ışıkta Del ormanın parçası gibi görünüyordu, sincap gibi ortama uyum sağlayacak kadar iyi kamufle olmuştu. "Ama saçmalıyordu. Bir daha bacağımı kırmayacaktım ki. Bud fazla ihtiyatlı davranıyordu herhalde."

"Tamam," dedi Tom. Kaya platforma doğru yürümeye başladı.

"Bugün Rose'u görür müyüz merak ediyorum," dedi Del arkasından.

Del'e ihanet edeceksin: Etmişti bile. Ama diğer söylenenlerin asla gerçekleşmeyeceğine yemin etti.

II

Kaçış

1

Gölgeler Diyarı'nın pencereleri güneşi yansıtıyordu. Kaldırım taşlarının arasındaki süt rengi sabun köpükleri ışıl ışıl parlıyordu. Del sürme pencereleri açtı ve iki çocuk salona girdiler. Halıdaki oyuklar elektrikli süpürge izleriydi; içerisi hâlâ oda spreyi ve mobilya cilası kokuyordu. Kül tablaları parlıyordu. Tom evde yalnız olduklarını hemen hissetti. Sanki satışa çıkarılmış, taliplere gezdirilecek boş bir ev gibiydi.

"Ne güzel bir yer, değil mi?" dedi Del, holden geçerlerken. Buradaki mobilyalar da cilalanmıştı. Tırabzan pırıl pırıldı. "Az daha şey düşüneceğim..."

"Ne?"

"Burada mutlu olacağımı. Burada yaşayabileceğimi. Amcam gibi. Sadece sihirle uğraşabileceğimi. İyice derinine ine-

ceğimi. Gösteri filan yapmadan sadece kusursuzlaştıracağımı. Gerçekten saf."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Tom. "Kahvaltı yemek salonunda mıdır sence?"

"Bakalım usta."

Del neşeyle holü geçip yemek salonunun kapısını açtı. Geniş bir maun masada iki kişilik yer hazırlanmıştı. Bir büfede üzerleri örtülü yemek tabakları duruyordu. Oradaki ve masadaki vazolarda parlak frezyalar sallanmaktaydılar.

"Öyleymiş," dedi Del. "Vay anasını. Bakalım neler varmış." Örtüleri peş peşe kaldırdı. "Ah, yumurtalar. Beykın ve sosis. Kızarmış etmek. Böbrek. Tavuk ciğeri. Patates mücveri. Kahvaltı diye buna derim."

"Altı kişilik kahvaltı da diyebilirsin."

Tabaklarını yiyecekle doldurup geniş masaya otururlarken Tom kendini biraz rahatsız hissetti. "Bu harika," dedi Del, yiyeceğine saldırmaya başlarken. "Kahve ister misin?"

"Hayır, sağol."

"Kral olmak gibi, ama daha iyisi. Gidip halktan vergi toplamana filan gerek yok. Ama amcam bir kral galiba, değil mi... dün söylediklerine bakılırsa?"

"Hı hı."

"Cidden istemiyorsun, değil mi?" diye sordu Del çekinerek.

"Evet, istemiyorum. Senin olsun."

"Hem onun gibi yalnız olmayacağım. Yani yalnız olmam gerekmiyor."

"Başım ağrıyor," diye sözünü kesti Tom. "Böbrekler iyice azdırdı."

"Ya, üzgünüm," dedi Del hemen. "Tom, özür dilememi

gerektiren bir sürü şey olduğunu hissediyorum. Biraz kafayı yedim galiba. Kıskanmam için sebep yoktu biliyorum, ama seninle o kadar çok zaman geçiriyordu ki. Ama bu muhteşem bir sihirbaz olacağın anlamına geliyor o kadar, değil mi? Yardımını her zaman isterim Tom. Amcamın beni seçtiğini filan biliyorum ama... şey, bu evin bir kanadı senin olabilir diye düşünmüştüm ve birlikte turnelere çıkabiliriz, tıpkı amcamla Speckle John gibi."

"İyi olur," dedi Tom. Tabağını iterek uzaklaştırdı. "Del, dikkatli ol. Henüz her şey belli olmadı." Del onu kralcık yapma hayalleri kurarken kaçmaktan bahsetmenin sırası değildi.

"Yeni isimler bulmamız gerekecek. Bunu düşündün mü?"

"Del, neler olacak henüz bilmiyoruz." Del bir an surat astı. "Acele etme diyorum o kadar. Daha öğrenmemiz gereken bir sürü şey var."

"Şey, doğru söylüyorsun," diyen Del yumurtalarıyla ilgilenmeye geri döndü.

Tom daha derinlere daldı. "Sana bunu daha önce hiç sormamıştım. Ebeveynin nasıl ölmüşlerdi?"

Del irkilerek başını kaldırdı. "Nasıl mı? Uçak kazası. Şirket uçağıymış. Babam kullanıyormuş... pilot lisansı varmış. Bir şey olmuş." Del çatalını bıraktı. "Cenaze töreni bile yapamamışlar çünkü patlama olmuş... geride hiçbir şey kalmamış. Uçağın bazı yanmış parçaları hariç. Babam vasiyetinde anma töreni istemediğini yazmış. Öyle... ölmüşler işte." Çatalını tabağına hızlı hızlı vurdu.

"Neredeydin? Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz yaşındaydım. Buradaydım. Yazın oldu. O zamanlar New Hampshire'da bir yatılı okulda kalıyordum, iğrenç bir yerdi. Kazadan sonra okuldan atılacağımı anladım. Sahi-

den de öyle oldu. Cole amcam bana o kadar iyi davranmasa... ölürdüm herhalde. Bilmiyorum." Başını kaldırıp, çenesini ellerine dayamış olan Tom'a kararsızca baktı. "O yaz Cole Amcam sayesinde toparlandım."

"Sonra neden onun yanında kalmadın peki?"

"İstedim ama babamın vasiyetine göre Hillmanlarda kalmam gerekiyordu. Babam, Cole amcamı pek tanımazdı. Ona güvenmiyordu galiba. Bankerlerin sihirbazlar hakkındaki fikirlerini tahmin edebilirsin. Bazen yazları buraya gelebilmek için babama cidden yalvarmak zorunda kalıyordum. Gerçi sonunda hep izin veriyordu. Bana ne istesem verirdi hep."

"Hı hı," dedi Tom. "Benimki de."

Bir süre sonra Tom "Gidip biraz uzanayım," dedi. "Veya belki tek başıma yürüyüşe çıkarım."

"Ben de çok yorgunum. Ayrıca duş almak istiyorum."

"İyi fikir," dedi Tom ve masadan kalktılar.

Del üst kata çıktı, Tom ise oturma odasına geri döndü. Bir kanepeye oturdu; sonra uzandı ve ayaklarını kasten kanepeye koydu. Duvarda bir su borusu tıkırdıyordu. Mükemmel bir şekilde temizlenip cilalanmış olan o büyük ev boşaltılmış gibiydi; beklemedeydi. Tom yere bir kibrit düşürüp de halıyı yaksa, halı anında eski haline döner miydi? Canlı olduğu hissini veriyordu. Ayakları kanepenin kumaşını asla kirletmeyecekti. Del işte burada yaşamak istiyordu; hayal dünyasında Gölgeler Diyarı'nı yönetmeye başlamıştı bile.

Tom kanepeden fırlayıp koşarak merdiveni çıktı. Yatak şekerleme için açılmıştı. Giysilerini üstüne atıp duş almak için banyoya girdi.

Soğuk, ışıltılı küvet dedi ki: *Yapamazsın.*

Temiz havlu dedi ki: *Seni yeneceğiz.*

Lavabodaki yeni bir diş macunu dedi ki: *Bizim olacaksın.*

Tom yeni giysiler giydikten sonra katılaşmış külodunu çöp sepetine attı ve üstünü masadan alıp top şekline getirdiği kâğıtlarla örttü. Bu minimal isyân eylemi keyfini yerine getirdi. Evin en azından birkaç santimi artık mükemmel değildi. Odadan çıktı. Holdeki büyük pencerelerden aşağıdaki kayıkhaneye baktı: Rose'un üstünde yeşil elbisesi ve topuklu ayakkabıları var. Tom farklı görünüyorsa sebebi orada olan hayret verici şeydi, kayrana geri dönerken katlanmak zorunda kaldığı büyülü olaylar değil.

Çevresindeki evin deri gibi olduğunu hissediyordu. Tek bir ses duymasa da, Del'in şimdiden yattığını, uyumak üzere olduğunu biliyordu; bu soğuk ve cilalı kusursuzlukta sıcak bir noktaydı. Rose Armstrong evde olsa Tom onu ateş olarak hissederdi.

Tom pencereden ayrılıp alt kata indi. Evin her santimini, tırabzanın her kıvrımını, mutfak lavabosundaki her su izini görebiliyordu sanki.

Bu evden ilk fırsatta kurtulacaktı.

Evin mobilyasız, döşemeleri ve duvarlarından başka bir şeyi kalmamış, pırıl pırıl boyanmış, yeni sahibini beklerkenki halini hayal edebiliyordu. Ayrıca Gölgeler Diyarı'nın, ki çirkin bir ev ismiydi, gizli kapaklı ve fesat herhangi bir yer, içindeki insanlar ışıktan nefret ettikleri için gölgeleri hak eden herhangi bir yer olduğunu hissediyordu. Gölgeler Diyarı'nda zaptedilme iması vardı. Coleman Collins ise kendi güçlerinde yitmiş bir adam, gölgeler dünyasında bir gölge, hayal gibiydi. Halefi yüzünden acı çekmek zorunda kalacağını bilen yaşlı bir kraldı.

2

En azından otuz altı yaşındaki Tom Flanagan'ın bana söylediği buydu... on beş yaşındayken bu sözcükleri kullanmazdı ve söylediklerini ancak hatırlayabildiğim kadarıyla aktarıyorum, ama merdivenin dibinde durup da evin kendisini sahiplenmeye çalıştığını sezen on beş yaşındaki çocuk, yetişkin adamın bana tarif ettiği umutsuzlukla acıma hissini yaşamıştı. Çünkü seçildiğini biliyordu, reddetmiş olsa da; yeni Kediler Kralı olacağını biliyordu, elinden gelse bunu da reddedecek olsa da. Ayrıca yetişkin Tom bana, içinde ceset taşıyan döküntü bir araba gördüğü o Florida otoparkının gölgeler diyarının en gerçek imgesi olduğunu on beş yaşındayken bildiğini söyledi. O görüntüyü aklından atamıyordu.

3

Böylece merdivenin dibinden ayrılıp holden amaçsızca geçerek ön kapıya gitti. Kapı kilitli değildi. Tom dışarıya, en üst basamağa çıkınca gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Tuğlalar yeni boyanmış ince ve renkli deriler misali parlıyorlardı. Tom gözlerini kısarak asfalta indi. Garaj yolunda çarpık çizgiler halinde uzanan sular vardı.

Garaj yolundan gidip bahçe kapısına bir göz atsa ne olurdu? Parmaklıkların arasından yetişkin bir adam geçemese de o, Del ve Rose'la birlikte bunu rahatça başarabilirdi. Oradan Hilly Vale'e yürümeleri bir saat sürmezdi; gerekirse ormandan ve tarlalardan geçerlerdi. Belki de Gölgeler Diyarı'ndan fiziksel olarak ayrılmak, kaçışlarının en basit kısmı olacaktı; Del'i ikna etmekse en zoru. Ama Rose'un bunu yapabileceğini fark etti. Sıcak güneş omuzlarını, başının tepesini ısıtıyordu. Del, Rose'u dinlerdi.

Garaj yolu tepenin dibinden yukarı doğru kıvrılıyordu. Yolun yarısında bahçe kapısı dikmelerinin tepelerini görebilmeye başladı.

Ormanı neden böyle aydınlattınız?

Gelip gidenleri görebilmek için. Bu arada gözlerin amma kocamanmış Büyükanne.

Ağaçların arasından bakınca, bahçe kapısının iki yanında uzanan tuğla duvarı görebiliyordu. Del'i omuzlarına çıkarırsa duvarı aşmaları bile mümkündü. Yaklaşınca bahçe kapısının çubuklarının arasında yirmişer santim olduğunu gördü. O kadar aralıktan geçmek kolaydı. Üstelik adamlar peşlerine düşse bile kapıyı açmak için durup şifreyi girmek zorunda kalacaklardı.

Bahçe kapısına gitti. Çubukların sivri uçları sadece süs için değil gibiydi. Ayrıca tuğla duvarın en üst beton tabakasının içine gömülmüş sivri cam parçalarıyla dolu olduğunu şimdi görebiliyordu. Camların üstündeyse kıvrımlı dikenli teller vardı. Yani bahçe kapısından geçmek zorundaydılar. Onları aşağıdaki Hilly Vale'e götürecek olan dar, kahverengi toprak yola çubukların arasından baktı.

Hazır olduğunda hazırım Rose, diye düşündü ve deneme yapmak için kolunu çubukların arasından uzattı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye kalın bir ses arkasından bağırdı.

Tom sıçradı –en az otuz santim havalandığını düşündü– ve korkmuş görünmemeye çalışıp başaramayarak döndü. Diken'le Salyangoz ağaçların arasından aylak aylak çıktılar. Şimdi iyice cüceye benziyorlardı. Diken, lekelerle kaplı koyu mavi bir kukuletalı kazak giymişti. Bir bira şişesini dipledikten sonra arkadaki ormana attı. Salyangoz'un üstünde vasat

bir gri kazak vardı. Kazağın kolları kesilmişti ve Salyangoz'un dövmeleri, kalın ve hamursu kollarında parlak madalyalar gibi durmaktaydı.

"Sana ne yaptığını sanıyorsun diye sordum," dedi Diken. "Dışarı çıkamazsın. Kimse çıkamaz." Tom adamın suratının cadılar bayramı kabağına benzemesinin sebebinin ameliyat olduğunu gördü. Gözleriyle ağzı çizgi çizgi yara izleriyle çevriliydi.

"Dışarı çıkmıyordum. Bir şey yapmıyordum," dedi Tom. İki adam garaj yolunun kenarına gelip durdular. Salyangoz ellerini beline dayadı. Gri kazağının göğüs ve karın kısımları kabarıktı.

"La-di-da," dedi Diken. Salyangoz kıkırdadı. "Sen bizi daha önce görensin," dedi Diken. Dikilmiş, çirkin suratı kendini ısırır gibiydi. Tom adamlarda amaçsız, aptalca bir şiddet sezdi... bir süreliğine köpek çiftliğinin sahibi olmuş kuduz köpeklerdiler.

"Belki de kız arkadaşını arıyordur," dedi Salyangoz sırıtarak.

"O tatlı, minik kız arkadaşını mı arıyorsun evlat? Hava almaya mı çıkmıştır sence?"

Salyangoz yine kıkırdadı.

"Kimseyi aramıyordum," dedi Tom. "Yürüyüş yapıyordum o kadar."

Pratik yapılmış bir şekilde, çabucak ve gizlice bakıştılar. *Hapishane,* diye düşündü Tom, *hapse girmişler...*

Üstüne geliyorlardı. "Buradan çıkamazsın," diyordu Diken. Salyangoz sırıtıyordu, bir eliyle yumruğunu tutmuştu ve kol kaslarını şişiriyordu.

"Belki de hâlâ o porsuğu arıyordur."

"Belki de porsuk odur," dedi Salyangoz.

Düşünemeyecek kadar korkan Tom gerileyerek bahçe kapısının çubuklarına yaslandı.

"Şunun halini gördün mü?" dedi Diken. "Altına ne zaman sıçacaksın, yanına gelmeden önce mi sonra mı?"

Telaştan bitiremeyeceğin işlere başlama. Tom kalın ve pis deri kokusu, ekşi bira kokusu aldı. Gözlerini kapadı ve omuzlarının açıldığını, açıldığını düşündü. Zihni parlak sarıyla kaplandı ve Laker Broome'un dumanlı sahneden bağırarak emirler yağdırdığını gördü: Tam kendisine ulaşmalarından önce, dev bir kuşun tavandan kendisine haykırdığını gördü. *Evet.* Yerden bir metre, dümdüz havalandı. Çubuklar gömleğine sürtündü. *Tanrım, evet.* Bir metre daha yükselince gözlerini açtı. Çılgınca güldü.

Diken ile Salyangoz ona aval aval bakıyorlardı; gerilemeye başlamışlardı bile.

Konuşamadığından "*Uhh,*" diye homurdanan Tom, adamların geldiği taraftaki duvarın yanındaki altı metrelik bir huş ağacını gösterdi. Elinin damarları patlayacak gibiydi. *Şimdi kahrolası.* Yerden bir çıtırtı yükseldi: Ağaçlardan tabanca sesini andıran çatırtılar duyuldu. Huş ağacı sola eğildi ve köklerinden biri gökgürültüsü gibi çatırdayarak söküldü.

"Ucube!" diye haykırdı Salyangoz.

Tom inledi. Huş ağacı sallanarak deliğinden çıkarken bir buçuk metrelik sık kökler ve toprak parçaları sergiledi. Havada, Tom'a paralel bir şekilde asılı durdu ve Tom huş ağacının acı ve şokla haykırdığını duyar gibi oldu. Can çekişen bir fareyi veya tavşanı, yaraladığı küçük bir canlıyı bırakırcasına ağacı bırakıverdi; kendinden tiksindi. Sebebini bilmeden, zihninde köklerinden sökülmüş bir karahindiba canlandı ve ellerine kan döküldüğünü hayal etti.

Asfalta düştüğünde Diken'le Salyangoz ormanda geri dönüp gözden kaybolmaktaydılar. *İskelet'in istediği buydu,* diye düşündü. Omurgasının üstüne düştükten sonra yuvarlanıp dirsekleriyle dizlerinin üstünde durdu. Yanağında ıslak asfaltı hissetti. *O hastalık.* Cüceler geri dönseler onu tekmeleye tekmeleye bayıltabilirlerdi.

4

Tom sonunda kalkıp çimenli bayırdan aşağı sendeleyerek, gerisingeri indi. Gölgeler Diyarı güneşin altında ışıl ışıldı. Ev yepyeni görünüyordu. Tuğla basamaklar insanı çağırıyor, kapı kolu dokunulmak için yalvarıyordu. Tom'un başı zonkluyordu.

Her zerresini kaplayan ılıklık ve hoş koku hiç kuşkusuz Tom'u iyi ağırlamanın telaşıydı.

Tom holden geçip kısa koridora girdi ve yasak odanın kapısını açıverdi. Kendisine bakan bilge, gözlüklü suratlar görmedi; burası ne sıkış tıkış bir çalışma odasıydı, ne de bir yeraltı personel odasıydı. Bomboştu. Gümüşi duvarlar, donuk beyaz pencere çerçeveleri, koyu gri bir halı. Bu yaşamsız oda onu içeri çağırmıştı.

Burada göreceğin her şey zihninin benimkiyle etkileşiminden kaynaklanır.

O duvarların arasında görünmez bir sahne asılı duruyor, canlanmak için Tom'un girmesini bekliyordu.

Tom gerileyerek görünmez sahneden uzaklaştı... odanın hayal kırıklığıyla nefes verdiğini duyar gibi oldu. Veya odadaki bir şeyin... hüsranla sırtını dönen bir devin... Tom kapıyı kapadı.

Koridorda ilerleyerek Küçük Tiyatro'ya gitti. Kapıdaki pirinç levha artık boş değildi: Üstüne üç sözcükle bir tarih kazınmıştı:

Yeşil Orman İmparatorluğu
27 Ağustos 1924

Tom kapıyı aralayınca duvardaki seyirciler ona tepeden çeşitli ifadelerle, haz, keyif, alaycılık ve açgözlülükle baktılar. Tabii ya. Kapının hemen önündeyken sahneye o kadar yakındı ki neredeyse üstündeydi. Gerileyerek dışarı çıktı.

Koridorda birkaç adım ilerleyip büyük tiyatroya girdi. Burası da ışıl ışıldı; koltuklar bile parlıyordu. Tom tiyatronun içlerine girdi. Sahnenin perdeleri açıktı. Cilalı ahşap zemin, boş bir beyaz duvara uzanıyordu. Ahşabın üstünde çeşitli uzunluklarda halatlar sarkmaktaydı.

Tom sıraların arasındaki geçitlerden birinin yarısına kadar çıkıp, şişkin koltuklardan birine oturdu. O ikindi vakti Rose ile Del'i Gölgeler Diyarı'ndan çıkarabilmeyi istedi: Collins'in veda gösterisinin hiçbir kısmını görmeyi istemiyordu. O gösteride birden fazla veda olacağını biliyordu. Buna adı gibi emindi.

İçindeki genel değişimden algıları da nasibini almış gibiydi. Sanki algıları bilenmiş, cilalanmışlardı. Gün boyunca çok net görmüş ve işitmişti. Del ile birlikte eve döndüğünden beri bu algı keskinliği sürmüştü. Sıradan, neredeyse duyulmaz sesler iğne gibi saplanıyordu, madde yüklüydüler. En tuhafı da Del'in yatağında uyuduğunu hissetmiş olmasıydı: O sıcak noktaydı. Hâlâ hissediyordu. Del ona göre parlamaktaydı.

Sonra Tom evde bir değişim, bir kapı açılmış gibi kütle ve

hava hareketi hissetti. Ev yeni gelen biri karşısında kendini değiştirmişti. Tom yeni gelen kişinin vücudunda akan kanın sesini hayal meyal duyabiliyordu; kasları gerilmeye başladı. Gelenin Coleman Collins olduğunu anlamıştı. Sihirbaz onu bekliyordu. Tiyatroda bir yerlerdeydi, normal bir aramayla bulunması mümkün olmasa da.

Tom koltuktan kalkıp ara geçitten boş sahneye doğru indi. Collins serçeli masalı anlatırken sihirbazlar hakkında ne demişti? İstediğini verirler ama bedelini alırlardı.

Sahnenin önündeki geniş açıklıktan geçerek en uzaktaki ara geçide doğru gitti. Tom etrafında beliren, bulut parçaları gibi uçarak birleşen o yeşil duvarları daha önce gördüğünü anımsadı. Beyaz sütunlar bahçe kapısının çubuklarını hatırlattı... açıklıklar arasında dimdik duruyorlardı. Sonra sihirbazın nerede olduğunu anladı.

Tom kendini salak gibi hissederek ama haklı olduğunu bilerek avcunu duvara yasladı. Bir an, elinden biraz daha serin olan katı sıvayı hissetti. Sonra sanki sıvanın molekülleri gevşeyip dağılmaya başladı. Duvar ısındı; kısacık bir an boyunca sıva ıslak göründü. Sonra sadece rengi kaldı, katı görünse de renkten ibaretti. Eli bileğine kadar içeri girmişti. Renkten duvarın diğer tarafındaki parmakları hayal meyal, yeşil yeşil görünüyordu. Tom elinin peşinden giderek duvardan geçti.

5

Engin, beyaz bir yerdeydi ve kalbi küt küt atıyordu. Coleman Collins baykuşlu koltukta oturmuş, ona müşfik bir dikkatle bakmaktaydı. Üstünde açık gri bir flanel takım elbiseyle parlak siyah ayakkabılar vardı. Yarısı kaliteli viskiyle dolu bir bardak, sağ dirseğinin yanında, koltuğun kolluğun-

da dengede durmaktaydı. "İsmini duyar duymaz anladım," dedi Collins, çenesini iç içe geçmiş parmaklarına yaslayarak, "ve seni ilk görüşümde emin oldum. Tebrikler. Kendinle epey gurur duyuyor olmalısın."

"Hayır."

Collins gülümsedi. "Duymalısın. Herhalde senin kadar iyisi yüzyıllardır görülmemiştir. Çalışmaların bitince istediğin her şeyi yapabilecek, istediğin her şeye sahip olacaksın. Bu arada soruların varsa yanıtlamak isterim." Collins elini indirip bardağı bakmadan buldu. Yudumladı. "Gönülsüz bir damadın bile bir iki sorusu olur herhalde."

"Del kendisinin seçildiğini sanıyor," dedi Tom.

"Bu seni ilgilendirmez." Collins başını eğince son derece etkileyici göründü. Sanki Laker Broome'un etkileyici olmaya çalışan haliydi; Tom, sihirbazın gerginliğini ve heyecanını hissediyor, nabzını hayal meyal duyuyordu. "Hattâ artık böyle meselelere kafa yorma lüksün yok. Yükselmenin tehlikelerinden biri şudur minik kuş... hâlâ bulutların arasından çıkmaya çalışan daha güçsüz kuşları göremez olursun."

"Peki Del öğrenince ona ne olacak? Öğrenmesini istemiyorum."

Sihirbaz omuz silkti, tekrar viskisini yudumladı. "Sana şunu söyleyebilirim. Bu Del'in Gölgeler Diyarı'nda geçireceği son yaz. Seninse değil. Buraya sık sık gelecek ve uzun süreler kalacaksın. Böyle olması gerekiyor evlat. İkimizin de seçme şansı yok." Tekrar Tom'a gülümsedi ve ceket cebinden tanıdık görünen bir zarf çıkardı. "Aklıma gelmişken. Bunu bana Elena verdi, ki vereceğini tahmin etmeliydin. Bunun dışarı çıkmasına izin veremezdim, anlarsın ya. Konukseverliğime yapılan bu hakaret hâlâ kafamı kurcalıyor."

Tom, annesine yazdığı mektuba dehşetle baktı. Collins hâlâ ona gülümsemekte, mektubu iki parmağının arasında dik tutmaktaydı. "Bundan kurtulalım ha?"

Zarfın en üst köşesinde bir alev belirdi. Collins, giderek büyüyen alevle parmaklarının arasında bir santimden az kalana dek zarfı tuttuktan sonra o yanan siyah şeyi yukarı attı; zarf alevin içinde kayboldu ve sonra alev de aşağıdan yukarı doğru yok oldu.

"Böylece artık aramızda değil," dedi Collins. "Gelecekte de öyle bir şey olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Tom'un beti benzi epey atmıştı... o mektubu Gölgeler Diyarı'ndan kaçacağının bir kanıtı olarak görmüştü her nedense.

"Bu iş okul eğitiminden çok daha ciddi evlat. Bu senin gerçek eğitimin. Hattâ sana eninde sonunda soracağın bir şeyi göstermek istiyorum." Eğilip koltuğun altından deri kaplı, ince bir kitap çıkardı. Kitabın cildinde ismi yazmıyordu. "Bu Kitap'tır. *Kitabımız*. Bağlı kalmaya şeref sözü verdiğimiz kitap."

Sihirbaz çok heyecanlanmıştı. Collins sakin görünüşünün altında kıpır kıpırdı.

"Bunu bana Speckle John vermişti. İleride senin olacak... o zamana kadar yüz kere okumuş olacaksın. Orijinali yüzyıllar önce kayboldu, bir Arap tarafından yakılmış olabilir... bazı bilinmeyen dinsel yazıların saklandığı yeri bulan adamın annesi, daha bunların karaborsa değerlerini farketmelerine fırsat kalmadan yakacak niyetine kullanmıştır herhalde. Ama bizdeki kopya yüzyıllardır elden ele geçti. Sulandırılmış bir versiyonu olan *Tomas İncili* âlimler tarafından otuz yıldır bilinmekteydi. Ama o zayıf belge sırlarımızı ele vermiyor. Büyünün ilk kuralı nedir?"

"Yukarısı nasılsa aşağısı da öyledir," dedi Tom.

"Bunun anlamını biliyor musun?" Collins bekledi; Tom adamın gerginliğinin çekimini hissediyordu. "Tanrıların sadece üstün kavrayışa sahip insanlar oldukları anlamına gelir. *Sihirbazlar*. İçlerindeki ilahi varlığı bulup serbest bırakmış kişiler. İsa bu bilgiyi sadece birkaç kişiyle paylaşmıştı ve bu bilgi bizim gizli geleneğimiz oldu." Parmaklarını deri ciltte sevgiyle gezdirdi. "Kitap, girmeni yasakladığım odada duracak. Gösterimden sonra gidip onu oku. Kırk yıl önce okuduğum gibi oku. Dünyanın asıl tarihini öğren."

"Kötülükten bahsediyor mu?" dedi Tom, geceleyin yanına gelen son yaratığı anımsayarak.

"Ortodoks bakış açısına göre Tanrı açlığa, salgın hastalıklara ve sellere yol açar. Tanrı kötü müydü? Kötülük işimize gelen bir uydurmadır."

Tom, sihirbazın güçlü, yaşlı çehresine baktı. Gördüğü şey o kadar parlaktı ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Dün gece gördüklerini incelemekten kaçınıyorsun. Seni zorlamayacağım evlat... zamanı gelecek. Ama şunu bilmelisin ki, okulundaki her çocuk sihrimizden etkilendi, kimi iyi yönde, kimiyse kötü. Başka türlü olamazdı, çünkü sen ve Del oradaydınız."

"Kâbusların benden kaynaklandığını biliyordum," dedi Tom, suçunun tamamen bilincinde olarak.

"Elbette. İçinde gizli olan şeyden, sahip olduğunu bilmeyecek kadar aptal olduğun şeyden. Hazinenden."

"Hazinemden."

"Karanlık bir odada kilitli tutulan her hazine çürümeye başlar ve çıkmaya çalışır. Tabuttaki ilaçlanmamış bir ceset gibi. Kitap'ta yazar: *İçindekini çıkarırsan, çıkardığın şey seni*

kurtarır. İçindekini çıkarmazsan, çıkarmadığın şey seni mahveder."

"İskelet Ridpath'a olan bu muydu?" diye sordu Tom.

"Sınıfındaki başka birinin tersine o gücü reddetmek yerine onu –en zalimce yönlerini– dilendi, ama hazır değildi. O çocuk kendisine gitmemi istedi, bu yüzden ona gittim. Speckle John'la birlikte Koleksiyoncu'yu icat etmiştim zaten. Orijinali bez ve lastik bir kuklaydı, seyircileri korkutmak için yapılmıştı. Onun bir kap olabileceğini gördüm. Koleksiyona dahil edilebilecek bir sürü aday var. Bir sürü gönüllü var."

Collins'in elleri titriyordu. "Ona istediğini verdim." Başını kaldırıp Tom'a vahşi bir meydan okumayla baktı. "Benimle gel. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Koltuktan uzun adımlarla uzaklaşmaya başladı. Yalnız kalmaktan korkan Tom telaşla peşinden gitti. Sihirbazın gri takım elbiseli uzun bedeni, beyaz sisin içinde gözden kaybolmaya başlamıştı bile. Collins'e yaklaştıkça sis Tom'un etrafında toplanıyordu ve bir an Collins'i tamamen gizleyecek kadar yoğunlaştı –buz gibi bir buluta dönüştü. Sonra Tom ileride geniş, gri omuzlar görünce koştu.

Sisten çıkınca kendini kuru, kumlu çimenlerde buldu. İlk fark ettiği yine Arizona'da olduklarıydı. Çevrelerinde sıra sıra arabalar duruyordu. Uzaktan hafif tezahüratlar yükseldi. "Çabuk ol," dedi Collins ve Tom inledi: Sihirbaz uzun bir yağmurluğa sarınmıştı ve geniş kenarlı bir şapka, yüzünü gölgeliyordu.

Tom yaklaşınca nerede olduklarını gördü.

Ayaklarının dibindeki eğimli arazinin sonunda üzerine kireçle çizgiler çizilmiş düz bir yüzey vardı... futbol sahası.

Sahanın diğer tarafındaki tribün ebeveynlerle ve oğlanlarla doluydu. İki futbol takımı sahada homurdanarak kapışmaktaydı. Collins "Beni buraya çağıran iki şey vardı," dedi. "Yedek kulübesinden tam şu anda bana bakan şu rahatsız çocuk... bir de sen. Bak."

Tom, İskelet'in yüzündeki mest olma ifadesini ve pedli çelimsiz göğsüyle omuzları üstünde kafasının menteşelerinden oynamış gibi kıpırdandığını gördü. Keskinleşmiş algıları sayesinde İskelet'in içinde olup bitenleri hissedebiliyordu; hastalıklı, heyecanlı bir tutku dalgası. Sonra korkuyla karışık sevgi dolu bir ses duydu ve İskelet'in birden başını kaldırıp tribüne baktığını gördü. Del son sırada ayağa kalkmaya çalışıyor, çılgın gözlerle dosdoğru Tom'a bakıyordu. O sırada Del'den yayılan hisler Tom'un tamamen anlayamadığı kadar karmaşıktı, sevgi ve korku ve ihanetin dehşeti ve kafa karışıklığı muazzam bir şekilde kaynaşmıştı. Tom kendisinin şaşkın ve masum bir yüzle Del'i tekrar yerine oturttuğunu gördü.

"Yeter," dedi Collins. Birden dönüp sıra sıra uzanan arabaların arasından gerisingeri yürüdü.

Çimenler çoğalmış, arabalar ortadan kaybolmuştu. Collins yanında uzun adımlarla yürüyordu, yeşil vadiye giriyorlardı. Burası Ventnor'du. Hezimetli futbol maçları bitmişti. "Bugün ilginç bir şey oluyor," diyordu Collins. "Görmeni istiyorum."

Yürürlerken Tom başını geriye çevirip, üstünde bir grup çocuğun bulunduğu yılankavi bir yola baktı, aralarında kendisi de vardı. Del bir darbeyi savuşturmak istercesine sargılı kolunu kaldırdı. Hemen hemen bastırılmış ikinci bir ihanet şoku dalgası. Tom'u ondan başka görebilen yoktu... Col-

lins'in gölgesiydi o kadar. "Bu meşhur hırsızlığın yapıldığı gün tabii," dedi sihirbaz.

Çimenli bir yokuştan iniyorlardı ve Tom bunu çok eskiden bir rüyada gördüğünü hatırladı... İskelet Ridpath'ın Ventnor spor salonunun yanında hazdan kaskatı kesilmiş bir şekilde ayakta durduğunu biliyordu.

"Hepimiz, ormanda yaşarken," dedi Collins, "istediğimizde kuşa dönüşebiliyorduk." Beton bir binanın arkasına geçtiklerinde –Tom terliyordu, yığılıp kalmak üzereydi– sihirbaz büyük gri kanatlarını çırparak havalandı. Bir baykuştu.

Tom da kendi kanatlarını çırptı; o da kuşa dönüşmüştü. Aşağısında ve arkasında İskelet uluyordu. Dönüşüm bir anda ve acısız gerçekleşmişti; tüylerle kaplanmak gömlek giymekten kolaydı. O küçük kuş bedeninin içinde hâlâ Tom Flanagan'dı; ve baykuşa bakınca onun içindeki Coleman Collins'i görebiliyordu. Sihirbaz gülümsedi; saçı başına yapışmıştı. Baykuş tepede dönüp Ventnor binalarına doğru gerisingeri süzüldü. Onun aşağısındaki Tom dönüp peşinden gitti. Kendini görebildiği kadarıyla bir şahindi.

"Şahin ha," dedi Collins. "Amma meraklıymışsın." Sesinde kahkaha vardı.

Tom bir an manzaranın güzelliğinden ve tuhaflığından büyülendi... ağaçlar ve ışıldayan bir göl ve uzun yeşillikler vardı. Cennet bahçesi gibiydi, yenilikle ve vaatle parıldayan bir yerdi. Ardında kıvrımlı ve düz yollar, ev öbekleri, çöl uzanıyordu. Kilometrelerce ötede inişli çıkışlı dağlar vardı. Hepsinin altında hayat dolu jeolojik gerilimler ve kaslar yatıyordu. Çimenlerde ve kumlarda küçük yaratıklar kaçışıyordu. Tom şahin gözleriyle görmekteydi.

Collins onu dalgınlığından sıyırdı. "Çocuk."

Tom aşağı bakınca sihirbazın bir çatıda, geniş ve eğimli bir pencerenin yanında oturduğunu gördü. Gönülsüzce alçaldı. Çatıya konunca Tom'a dönüşüverdi ve o mucizevi, derinlemesine görüşü yitirdi. Çatıya yaslanan Collins'e doğru yürüdü.

"Görüyorsun ya, tamamen kötü sayılmaz," dedi sihirbaz. "Safça bir ahlak sana böyle bir şey verebilir mi?" Çatı penceresinden baktı. "Ama işte beklenen an geliyor. Seyret."

Tom bir kafalar denizinde kendisini ve Del'i gördü; bir kalabalıkta, çay döken bir kadının yanında yalnızdılar. Sonra Marcus Reilly, Tom Pinfold tarafından dürtüklenerek yaklaştı ve Tom kendisinin onlarla konuşmak için döndüğünü gördü. Marcus'un kafasının buğday rengi tepesine baktı, sanki içini görebilir ve hangi inatçı virüs yüzünden arkadaşının o kanlı arabaya bindiğini öğrenebilirmiş gibi.

"Zamanını harcıyorsun," dedi sihirbaz aniden kabaca. "Odanın öbür tarafına bak."

Tom gözlerini çevirdi. İskelet karşı duvarın dibinde dalgınca dolaşmaktaydı. Perspektifte yüzü küçük görünse de seçilebiliyordu; otomatik pilota alınmış bir robot gibiydi. Tom tekrar aşağı bakınca Del'in Tom Flanagan'dan bir metre kadar uzaklaşmış olduğunu gördü: Del tek başına duruyordu ve burnu dosdoğru İskelet'e çevriliydi.

"Yeğenim, Speckle John'dan daha zayıf," dedi sihirbaz. "Görüyorsun ya, tehdit altında olduğunu hissediyor, gözlerine güvenebilir mi emin değil, ama sanki ona en yakın arkadaşının idolüyle gizli bir işbirliği içinde olduğunu söylüyorlar. En iyi arkadaşını ne görmezden gelebilir, ne de reddedebilir. Ama bir yerden saldırması gerekiyor. Ayrıca dünyada en çok korktuğu ve nefret ettiği kişinin de söz konusu idolle gizli bir ilişkisinin olabileceğini kabullenmeye başladı."

Del kaskatı kesilmiş bir halde odaklanmıştı. Etrafındaki hava kararıyor gibiydi. Kuş algılarına hâlâ biraz sahip olan Tom, Del'in gerginliğini gördü ya da hissetti.

"Büyük adam olmak isteme," dedi sihirbaz, "büyük eşek ol."

Odanın diğer tarafındaki İskelet istemsizce raflara yöneldi. Eli cam nesnelerin üstünde gezindi. El bir kapma hareketinin ardından kapandı. Cebine usulca bir şey sokup boş boş sırıttı.

Tom'un altındaki Del gevşedi. Bu bir çeşit kanıttı. Tom, Del için, Dave Brick için (sürgülü hesap cetvelini sımsıkı tutmuş, İskelet'e hayretle bakmaktaydı) ve kendisi için üzüldü: Kıskançlık o kadar çok üzüntüye, o kadar çok belaya yol açmıştı ki.

"Kullandığı senin gücündü," dedi Collins.

"Yatakta havalanması..."

"Yine senin gücündü." Collins ayağa kalkınca Tom da gözlerini kırpıştırarak kalktı. "Gel."

İri gri baykuş pencereden ve çatıdan havalanıp bulutlara doğru yükseldi; Tom sendeledi, kollarını kaldırdı ve kanada dönüşmüş olduklarını gördü. Yine bir anda dönüşüvermişti. Çevresinde beyaz bulutlar toplanan baykuş ortadan kayboldu; Tom yeşil bir pencere camına doğru emeklediğini fark etti.

Zihni açıldığında, büyük tiyatrodaki ilk koltuk sırasının önünde yatmaktaydı.

6

Tom yatağa girip uyumaya çalıştı. Uyuyamıyordu. Gözlerini ne zaman kapasa, ya uçuyor ya da düşüyordu.

Sonunda kalkıp aşağı inince yemek salonunda tek kişilik

bir öğle yemeği sofrası gördü. Soğuk jambon ve sığır eti dilimleri, üçgen bir parça Stilton peyniri, lahana turşusu. Buz gibi bir bardak süt. Tom bir hayvan gibi düşünmeden yedikten sonra tabaklarını mutfağa götürüp lavaboya bıraktı.

Tom bir süre oturma odasında dolanıp tablolara baktı. Sonra cam kapaklı bir dolaba yöneldi. En üst raftaki açık bir deri kutunun içindeki kadifenin üstünde çok eski bir altıpatlar durmaktaydı. Kutunun altında değnekli bir dişi çoban heykelciği vardı. Diğer porselen figürler ondan biraz uzaktaydılar; içinde kitaplar bulunan bir okul çantasını omzunda taşıyan bir oğlan, Elizabeth dönemine ait ve bir bira kadehini sımsıkı tutan bir adam, nota kâğıtları tutan çirkin suratlı bir grup sarhoş adam. Dişi çobana tekrar bakınca Rose'un yüzüne... onun uzun ve narin alnına, dolgun dudaklarına, araları geniş gözlerine sahip olduğunu gördü. Diğerlerinden uzakta durduğuna utanıyor gibiydi. Tom'un eli cam kapağın kilidine gitti, metale dokununca durdu. İçindeki batıl bir inanç, o porselen figüre dokunmasını engelliyordu. Sonunda sırtını döndü.

O akşam, uzun bir uykudan sonra, Del ile yüzleşti.

Sürme kapının kanatları yarıya kadar açılmış, böylece onun odasıyla Del'inkinin arasında bir kemer oluşmuştu. Bu aralıktan geçen Tom, banyodan su sesi geldiğini işitti. Yatağa oturdu.

Kısa süre sonra Del banyodan çıktı; bir havluyu boynuna pelerin gibi bağlamış, parlak ıslak saçı kafasına yapışmıştı. Tom o zaman Del'in çocuk gibi, dokuz yaşındaki bir çocuk kadar çelimsiz göründüğünü fark etti. "Kendimi harika hissediyorum! Bütün gün uyumuş olmalıyım!" Del ona gülümsedi.

"Ben de uyudum," dedi Tom.

"Böyle gidersek yakında tam sihirbazlar gibi yaşamaya başlayacağız... bütün gece oturup bütün gün uyuyacağız. Aslında iyi olur. Geceyi severim, ya sen?" Del saçını bir havluyla kurulamaya başladı; çıplaklığından hiç rahatsız değildi.

"Ben gün ışığını yeğlerim."

Del havlunun bir kıvrımının altından baktı. "Canın mı sıkkın?"

Tom hayır anlamında kafa sallayınca Del'in yüzü havlunun altında gözden kayboldu. "Ben giyinince biraz kâğıt numaraları çalışalım mı?"

"Olur."

"Daha çok pratik yapmamız gerek... haftalardır iskambil destesine elimi sürmedim. Egzersiz yapmazsan paslanırsın. *Sana şu okuduğum deste karıştırma tekniğini* bile gösterebilirim."

"Olur."

Del başındaki havluyu alıp bacaklarını sildi. Şakaklarında kabaran saçları, hâlâ kulaklarının arkalarına ıslak ıslak yapışıktı. Havluyu bırakıp temiz, beyaz bir külot alarak giyinmeye başladı. "Çok yakında, belki de yarın, amcamın öyküsünün geri kalanını duyarız."

"Sanırım."

Sarı Gant gömleğin düğmelerini ilikleyen Del, başını kaldırıp neredeyse utangaç bir edayla Tom'a baktı. "Umarım artık ikimiz de yazları burada geçirebiliriz. Birlikte öğrenebiliriz, değil mi?"

Del onun suskunluğuna aldırmadan masasına gidip yeni bir iskambil destesi aldı ve selofanını yırttı. "Gel, masaya bir sandalye çek," dedi Del, kâğıtları ellerinde yelpaze şeklinde

açarak. Onları Tom'un göremediği karmaşık şekillerde, avuçlarını bol bol kullanarak hareket ettirdi ve sonunda iki eliyle kardı. "Tamam. Bak." Kâğıtları masanın üstünde yelpaze şeklinde açtı. Dört tane iki yan yanaydı, üçler de öyle ve aslara kadar aynı şekilde gidiyordu. "Çok güzel, değil mi? O üçlü karmayla hemen her şeyi yapabilirsin. İki ayda bunu o kadar iyi yapabilecek hale geleceğim ki..."

"Del," diye sözünü kesti Tom, "bana Ventnor baykuşundan bahset."

Arkadaşı başını kaldırıp ona faltaşı gibi açılmış panik gözlerle baktı. Kâğıtları toplayıp tekrar karıştırdı. "Bahsedecek bir şey yok."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum."

Del ellerine baktı. "İşin komiği, herkes hızın önemli olduğunu sanıyor, oysa o kadar yanılıyorlar ki. Kimsenin eli gözden hızlı değildir. Aslında hissetmekle... ustalıkla ilgili. Hızın pek önemi yok."

"Anlat bana Del."

Del kâğıtları yelpaze şeklinde açtı: İki kırmızı papaz, bir siyahlar denizinde parlıyordu. "İskelet'e zarar vermek istedim," diye mırıldandı. "Okuldan atılmasını istedim." Tom'a ızdırapla baktı. "Hem sen nereden öğrendin? Nasıl keşfettin?"

"Amcan söyledi."

Del'in yüzü beyazlaştı. Kâğıtları topladı, kesti, geleneksel bir şekilde karıştırdı ve tekrar kesti. En üstteki dört kâğıdı kaldırdı: Dört as. Desteyi tekrar karıştırıp en üstteki dört kâğıdı kaldırdı: Papazlar.

"Zaman kazanmaya çalışıyorsun," dedi Tom.

Del numarayı tekrar denedi: Masanın üstünde üç kızla bir yedili duruyordu. "Ama onun yüzündendi..." Durdu... ağla-

mamaya çalışıyordu. "Sanki *İskelet* bile Cole amcamı benden çalıyordu..." Del gözlerini sildi. "Başını belaya sokmak istedim." Beceremediği numaraya baktı. "Ona bakıyordum ve onu düşünüyordum... sen Marcus Reilly'yle konuşmaya başlamıştın... maçtan sonra Bobby Hollingsworth'ün söylediklerine o kadar canım sıkılmıştı ki... hemen sonrasında da seni amcamla gördüm Tom, seni gördüm ve dosdoğru bana baktın, ama seni başka görebilen yoktu... bacağımı kırdığım gün gibiydi... her şeyden nefret ediyordum ve seninle konuşamazdım..." Del eliyle gözlerini örttü. "Bu yüzden İskelet'ten *kurtulmayı* düşündüm. Bay Broome ve herkes onun yaptığını hemen anlar sandım, meselenin o kadar büyüyeceği hiç aklıma gelmedi..." Burnunu çekti, başını kaldırıp Tom'a baktı. "Bu yüzden onun almasını sağladım. Ona büyü yaptım. Daha önce hiç öyle bir şey yapmamıştım, ama birden başarabileceğimi anladım. Öyle odaklandım ki patlayacağım sandım. Sonra da ona yaptırdım." Aşağı, sonra tekrar Tom'a baktı. "Daha sonraki belaların sebebi benim galiba. Yangının, Dave Brick'in ve... her şeyin."

"Hayır, sen yaptırmadın," dedi Tom. "*O* yaptırdı."

"İskelet mi?"

"Amcan."

"Neden ki?"

"Bak Del," dedi Tom. "Onun yaptığı şeyler..." Kâğıtların üstüne elini koydu. "Buna benziyor. Onları karıştırıyor, birini saklıyor, birini gösteriyor, sen as beklerken o ikili gösteriyor.. gördün mü? Bir yangın, bir can, onun için iki iskambil kâğıdı daha, o kadar. Hata yapabileceğine inanmıyor. İyiliğe ve kötülüğe inanmıyor."

"Ama İskelet'e yaptıran bendim," diye itiraz etti Del.

"Sebebini de demin söyledin."

"Yeterince iyi bir sihirbaz olmadığın için böyle konuşuyorsun," dedi Del, yine hınçlanmaya başlayarak.

"Bu konuda seninle tartışacak değilim." Tom arkadaşına öfkeyle baktı. "Del, Rose Gölgeler Diyarı'ndan gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Amcanın kontrolünü yitirdiğini düşünüyor. Bizim için korkuyor. Kendisi için de."

Del bundan etkilendi. "Rose korkuyor mu?"

"Gitmek isteyecek kadar korkuyor... ve bizi götürmek isteyecek kadar."

"Şey, belki onunla bu konuda konuşurum. Doğru söylüyorsan."

Konuşmaya devam ettiler... sonuçsuz bir konuşma olduğundan onları burada bırakabiliriz, ama Tom, Del'in konuşmayı kesmeden bu kadar ileri gitmesine minnet duydu. Hattâ oturup şafağa kadar konuştular ve Del bir ara kalkıp mum getirmeye gitti; mumu kibritle yakıp ışıkları söndürdü ve küçük masada birbirlerine bir metre uzakta oturdular, başlangıçta biri ihtiyatlı ve diğeri suçluluk hissi içindeydi, daha sonraysa dostluklarının hayatlarındaki önemini konuşmadan onaylayarak mumum sıcak ışığında sohbet ettiler, sihirbazlardan ve iskambil kâğıtlarından ve okuldan bahsettiler. Bir de Rose'dan. Her ikisinin de sakladığı duygular olsa da, arkadaşlıklarının son ve en güzel gecesiydi bu, en azından eski dostlar gibi keyifle konuşabilecekleri son geceydi ve ikisi de bunun farkındaydılar.

7

Bir hafta geçti, Tom'un hastalanıp şeytanla tanışmasına bir hafta kalmıştı ve bu tuhaf arafta çoğunlukla leziz kahval-

tılarda ve akşam yemeklerinde görüştüler. Sekiz yerine onda ve ardından neredeyse öğlene doğru yapılmaya başlanan kahvaltı, öğle yemeğinin yerini aldı. İki çocuk da her gece bire ya da ikiye kadar oturuyor, ancak pek konuşmuyorlardı, sanki sabaha kadar yaptıkları o konuşma dillerini kurutmuş gibi. Del kanatlardaki sandıklarda duran alet edevatla pratik yapmak için sık sık büyük tiyatroya gidiyordu. Arkadaşı, Del'in çağrıldığında hazır olmak istediğini gördü.

Del iskambil kâğıtlarını karıştırıp numaralar yaparken Tom gölde yüzdü; kulaklarını suyun altına sokarak ve tepedeki güneşi hissederek sırtüstü yüzdü. Gevşeyip uzun süre yan kulaçlar atarsa gölün diğer kıyısına kadar yüzebildiğini keşfetti. Gölün öteki tarafında sadece bir buçuk metrelik bir kumsal vardı. İlk seferinde çıplak halde kumlara uzanıp uyudu. Uyandığında Bay Peet'in trollerinin gelip uyandırmadan gittikleri hissine kapıldı. Sonra çevresindeki kumun ayak izleriyle dolu olduğunu gördü.

Ertesi gün ikindinin başında ormanda yürüdü. Huni şeklinde daralan ağaç yolun götürdüğü kayranda, beyaz bir kütükte oturan Del'e rastgeldi. "Ah... selam," dedi irkilen Del. "Ben sadece... ahh... oturuyorum. Yürüyüşe çıktım da." "Ben de," dedi Tom. "Biraz daha yürürüm herhalde." İkisi de birbirlerinin Rose Armstrong'u görmeyi umduğunu biliyorlardı. Tom el sallayarak tekrar ağaçların arasına girdi. Del'i rahatsız ettiğini yüzünden anladı.

Rakım giderek azaldı ve yarım saat sonra toprak düz ve su seviyesindeydi. Ağaçların arasında ışıl ışıl parlayan maviliği sık sık görüyordu; sonra altın sarısı bir kumsal gördü.

Merak ettiğinden oraya gitmek için çalıların arasından geçti. O küçük ve aydınlık, sarımtırak, kilim gibi kumsala çı-

kınca iskelenin suyun üstünden kendisine doğru bir parmak gibi uzandığını, kayıkhanenin açık bir ağza benzediğini gördü; uçurumun tepesindeki Gölgeler Diyarı'nın bütün pencerelerinden ışık yansıyordu. O da canlıydı sanki. Sıra sıra pencerelerde sarı parıltılar vardı: Dünyevi meselelerle ilgilenemeyecek kadar kendiyle meşgul bir tanrının gözleri.

Kumsalda hâlâ ayak izleri duruyordu.

Tom onları takip ederek Gölgeler Diyarı'ndan uzaklaştı, yumuşacık uzun otların arasından geçti ve kısa süre sonra kendini tek tük kavakların ve biçilmiş çimlerin bulunduğu parka benzer bir alanda buldu. Karşısındaki, otlarla kaplı küçük bir yol hafifçe sola kıvrılmaktaydı.

Bir dakika sonra dörtgen bir ev gördü; sarkık sundurmanın yırtık perdeleri kabarmaktaydı. Bir yazlık: Yıllardır kullanılmıyor gibi görünüyordu. Üzerine ağaçlar eğilmişti. Tom o harap binaya doğru yavaşça, ihtiyatla ilerledi. Perdedeki bir yırtıktan içeri baktı. Sundurmada iki tane eski sandalye duruyordu, bir tanesinin kolluğunda dolup taşmış bir küllük vardı. Sundurmanın ahşap döşemesinde, kapağında kalın bacaklarını havaya kaldırmış çıplak bir kadın bulunan bir dergi açık durmaktaydı. Tom kulak kabarttı: Evden ses gelmiyordu.

Tom sürme kapıyı açıp sundurmaya çıktı. Bir pencereden baktı. İçeride üstüne uyku tulumu serilip yastık konmuş bir yatakla, tel askılara asılı elbiselerin bulunduğu açık bir dolap vardı. Duvarlara çıplak kadın resimleri raptiyelenmişti. Pencereden ayrılıp aralık kapıya gitti.

Tom içeri girdi. Oturma odası kırık mobilyalarla ve puro kokusuyla doluydu. Odanın yan taraflarındaki duvarlar mutfağa, daha ufak yatak odalarına açılıyor olmalıydı. Yerde boş

bira şişeleri ve başka şişeler yatıyordu. Yırtık bir koltuğun kumaşı beyaz köpüğü andırıyordu.

Sonra bir kapının kapandığını ve yaklaşan ayak seslerini işitti. Bir an dona kaldı, kaçamayacak kadar korkmuştu, sonra ön kapıya doğru geriledi.

Paçaları katlanmış bir kot pantolonla mavi bir svetşört giymiş olan Rose Armstrong bir kemerden geçti. Tom'u görünce elindeki havluyu düşürdü. "Burada *ne* yapıyorsun?" Ağzı açık kalakaldı.

"Bakınıyorum." Tom yerdeki havluyu aldı. "Burası senin mi... kaldığın yer mi?"

"Tabii ki hayır. Haydi çıkalım." Dağınık odada Tom'a doğru yürüdü. "Banyo küvetim olmadığı için onlar dışarıdayken gelip onlarınkini kullanmak zorunda kalıyorum. Haydi gel. Burası tüylerimi ürpertiyor."

"Gölde yıkanabilirsin."

"Hepsi seyretsin diye mi? Iyy." Rose, Tom'u elinden tutup evden çıkardı, sundurmadan geçirdi ve çimenlere götürdü.

Rose'un yüzü parlak ve solgundu: Tom'un son görüşündeki halinden daha genç ve ufak tefek görünüyordu. Ayrıca daha sert bir edası vardı. Narin yüzündeki ağzının kenarlarında gergin, küçük çizgiler belirmişti. Tom onu ilk kez gün ışığında gördüğünü fark etti. "Bu tarafa," diyen Rose onu otlu yoldan geçirip bir grup kavağın arasına soktu. "Tamam. Seni görmek hoş ama geri dönmelisin. Burada kalamazsın. Ortalıkta dolandığını görürlerse paramparça ederler. Ciddiyim."

"Seni seviyorum," dedi Tom.

Küçük çizgiler Rose'un ağzının kenarlarına yaklaştı. "Ben de seni seviyorum tatlım. Ama zamanımız yok... ayrıca şey yüzünden biraz utanıyorum... bilirsin."

"Utanma," dedi Tom. "Hakkında asla kötü düşünemem."

"Beni pek tanımıyorsun," dedi Rose. Tom onun çehresinden içini göremiyordu. "Şey, çok yakında gölün karşı tarafına geçmeye çalışacaktım. Aslında bugün gelmek istiyordum ama leş gibiydim."

"Nerede kalıyorsun?"

Rose "parkın" içlerini, otlarla kaplanmış yolun sağ tarafını gösterdi. "Şu tarafta. Oraya gidemeyiz. Sana söylemek istediğim şuydu, herkes bir şeylerin gelmesini bekliyor... gösteri için havai fişekler filan. Adamlar yakacak odun kesiyorlar. Bazen Hilly Vale'e gidip tavernada sarhoş oluyorlar. Şimdi oradalar. Ama her an dönebilirler. Dünyanın en hızlı duşunu aldım."

"Collins'in gösteride başka neler yapacağını biliyor musun?"

Rose hayır anlamında kafa salladı.

"Yine de gitmemiz gerektiğini düşünüyorsun."

"Söylesene. Benimle tanışmasan yine de kaçmaya çalışır mıydın?"

"Evet. Artık kaçmam şart. Del'i de götürmeliyim."

Rose kaşlarını kaldırdı. "Tamam."

"Ama Del'le sen konuşmalısın. İleride burada yaşamayı bile düşünüyor."

"Aman Tanrım," dedi Rose. "Bazen büyüden nefret ediyorum."

"Neden tek başına gitmiyorsun? Orada ne var?" Gölün uzağını gösterdi.

"Büyük bir duvar. Tepesi camlı. Aşamadım. Yardımına ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi Tom. "Sürekli aklım-

dasın. Seni gerçekten seviyorum Rose." Bu banal sözcükler kendini embesil gibi hissetmesine yol açıyordu; aşkın kelime hazinesi o kadar kısıtlıydı ki.

"Ben de seni gerçekten seviyorum güzel Tom," dedi Rose, gerilemeye başlarken başını yan çevirip trollerin evine bakarak. "İki gece sonra o tarafa geçebilirim herhalde. Del'le o zaman konuşurum." Bir an durup, bir hüzmenin altından Tom'a baktı. "Benden asla nefret etmezsin, değil mi?"

"Senden *nefret* etmek mi?"

"Hâlâ o adam için bazı işler yapmam gerekiyor."

Tom hayır anlamında kafa sallayınca Rose ona bir öpücük gönderip kavakların arasında gözden kayboldu. Tom birkaç dakika bekledi, hem Rose için yanıp tutuşuyordu hem de kız kafasını karıştırmıştı; sonra boş ormandan geçerek kumsala geri döndü.

Bu bekleme döneminde akşam yemekleri sekizde yeniyordu. Elena asla ortalıkta görünmüyordu; Collins aşağı ininince üçü yemek salonuna girip sıcak yemeklerin üstünü açtılar. Collins'in yerinin yanında viski ve şarap dolu birer sürahi durmaktaydı; oturduğunda zaten sarhoştu ve iyice sarhoş olmaya girişti. Del bir bardak şarap içince yanakları kızardı. Geri kalanını sihirbaz içti. Yerlerken Collins her birine sırayla gözlerini dikiyor, pek konuşmuyordu. Del buna alışık gibiydi, ama Tom akşam yemeklerinden nefret eder olmuştu.

Del sorular sordu. Sandalyesinde kıvranan Tom, Collins'in camsı gözlerle bakmasına aldırmamaya çalıştı.

"Orduda başkalarını da büyüyle iyileştirdiğin oldu mu Cole amca?"

"Bir keresinde." Camsı gözler Tom'a bakmaktaydı. "Bir keresinde beş kişiyi birden iyileştirdim. Gören varmış yok-

muş umurumda değildi. Yakında gideceğimi biliyordum... Paris'e gidip Speckle John'la buluşacaktım."

"Beş ha?"

"Hemşirelere başka tarafa bakmalarını emrettim. Çok sabırsızdım. Zihnim yanıyordu. İrlandalı ufak tefek bir kız az daha öğle yemeğini kusacaktı. Yüz kişiyi birden iyileştirebilirdim. Şimşek gibiydim."

"Bizi biraz daha eğitecek misin?"

"Az kaldı."

Bu konuşma Tom'un viran yazlıkta Rose'la karşılaşmasından iki gün sonra yapıldı. Ertesi sabah Tom yüzerek gölü geçip kumsalda, külodundan sular damlayarak durdu ve Rose'un her an belirivereceğini düşündü. Saatler sonra, ormanın derinliklerden bir adam bir şeyler haykırınca Tom ılık suya tekrar girip iskeleye doğru yüzdü.

Islak külodunun üstüne temiz giysiler giyip eve çıktı. Del ortalıkta yoktu. Tom oturma odasına girdi... yine sıkıcı bir ikindi ve korkunç bir akşam yemeği olacaktı. Gerginlikten hastalanacağını hissediyordu. Akşam yemeğinde Collins ne zaman aç gözlerini üstüne dikse Tom sihirbazın kendisi ve Rose'la ilgili her şeyi bildiğini düşünüyordu. Sonra *gerçekten* hastalandığını hissetti: Bütün vücudu ısındı. Hastalık geçti; ansızın başdöndürücü bir şekilde geri döndü... Tom bir yüksek fırının önünde duruyordu sanki. Başı dönüyordu. Hastalık yine bir an geri çekilince Tom birden vücudundaki hislerin farkına vardı, genzinin arka tarafının yandığını, başının ağırlaştığını hissetti; midesi yanıyordu.

Yaslanmak için en yakındaki uzun nesneye gitti, ellerini dolabın camına koydu. İçeri baktı. Biblolar kımıldıyorlardı. Porselen oğlanın cilalı ahşap rafta yattığını, çirkin suratlı sar-

hoş adamların onu defalarca tekmelediklerini gördü. Elizabeth dönemine ait sakallı adam elinde bira bardağıyla bakıp gülümsedi. Çocuğu öldürüyor, kaburgalarını ve kafasını tekmeliyorlardı. Çocuk dönünce pelteye dönmüş olan suratı ortaya çıktı. Ahşapta kan birikiyordu. "Ah, evet," dedi Tom. "Ah, evet. Gölgeler Diyarı." Vücut ısısı birden sanki üç misli artınca koridordaki banyoya doğru sendeleyerek yürüdü.

8

Üç dört gün boyunca ateşi yüksekti: Tam süreyi bilmiyordu. Vücudu tuzlu bir tarla gibi çatlayıp yarılacak gibiydi –o kadar kurumuştu– ve en yumuşak çarşaf bile tenine sürtünüp yakıyordu. İnsanlar gelip anlaşılmaz laflar ediyorlardı; seraplar gibi ortadan kayboluyorlardı. "Merak etmeyin," demek istiyordu Tom. "Cezalandırılıyorum o kadar." Ama bunu söylediğinde, elini tutan Rose'la konuşuyordu. "Hayır, hastasın o kadar," dedi Rose. "Yanılıyorsun," dedi Tom, Elena'ya. Kadın ona kaşlarını çatıp çorba içirdi. Sonra: "Mektubumu göndermemişsin." Yaşlı Kral Cole tepeden sahte bir sempatiyle baktı. "Tabii ki göndermedim," dedi. "Karşında yaktım ya. Aynen böyle." Sağ elini kaldırınca işaret parmağında alevler gezindi. "Beni iyileştir," diye yalvardı Tom, ama adam şaşkın Del'le ve somurtkan Elena'yla konuşmaya başlamıştı. Tom'un hastalık sırasındaki doğru dürüst tek sohbeti şeytanla oldu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi ve bir şeyi hatırlayınca rahatsız oldu: Gölgeler Diyarı'nda henüz yeniyken bunu başka birine de söylememiş miydi?

Şeytan yatağının kenarına oturup ona gülümsedi. İnce ve zeki yüzlü, kısa boylu, kızıl sarı saçlı bir adamdı... bir gece

kulübü komedyeninin çehresine sahipti. "Bilirsin *tabii*," dedi şeytan. Hazırlık okulu öğretmeni gibi giyinmişti; üstünde ince bir kahverengi tüvit ceketle bol bir gri yün pantolon vardı. Bir ayağını dizine koymak için pantolonunun paçasını çekince Tom ayakkabılarının Bass Weejuns marka olduğunu gördü. "Daha önce tanışmıştık."

"Hatırlıyorum."

"Kendimi tanıtırdım ama ismimi hayatta hatırlayamazsın. İstersen bana ismimin baş harfiyle, M diye hitap edebilirsin."

"Beni hasta eden sen miydin?"

"Seninle yüz yüze konuşabilmemin tek yolu buydu. Ayrıca sana geçen gecekinden daha doğru dürüst bir bakabilmek istedim. Fazla kaygılanıyorsun, biliyorsundur. Olayların doğal akışına direniyorsun. Kendini tüketmekten başka eline bir şey geçmez. Seni hasta etmesem çok yakında kendi kendini hasta edecektin zaten. Kısacası Tom, senin için kaygılanıyorum."

"Gerek yok," dedi Tom.

"Ama *işim* bu." M elini tüvit ceketin üstünden kalbine koydu. "İşim sana göz kulak olmak. Seni *düşünmek* diyebiliriz." Ellerini ışık saçan güneş şeklinde açtı. "Birbirimiz için yapabileceğimiz o kadar çok şey var ki. Tek yapman gereken kaygılanmayı kesmek. Sonuçta büyük ve takdire şayan bir yeteneğe sahipsin. Ayrıca şunu belirtmeliyim ki, sen ve yeteneğin bir kavşaktasınız evlat. Kendini harcadığını görmeyi hiç istemem. Akıl hocan da istemez."

Tom "O akıl hocam değil," deyince şeytanın yüzünün hüsrana uğramış açgözlülükle parladığını gördü.

"Bak, anlarsın ya, sadece iki yol var," dedi şeytan. "Ana yolu seçebilirsin, ki bunu kesinlikle tavsiye ederim. Böylece

Gölgeler Diyarı'nın efendisi olursun... veya istemiyorsan olmazsın. Ama bu sana kalmış. Giderek güçlenen bir sihirbaz olursun. Hayatın dolu dolu, renkli ve tatminkar geçer. İsteyebileceğin her şey zaten sana bir bereket dalgasıyla gelir. Veya yan yolları seçebilirsin. Tavsiye etmem. Neredeyse anında başın belaya girer. Mutluluğunu tehlikeye atarsın. Ne olursa olsun sana çok az yardım edebilirim. Bence durum işte böyle Tom. Seninle neden konuşmam gerektiğini anlıyorsundur. Bir sürü sevimsizlik yaşamaktan kaçınmanı istiyorum."

"Düşünmem gerekecek," dedi Tom. Şeytanla konuşmak epey susatıyordu.

"İşte mantıklı olmaya başladın," dedi M. "Doğru kararı vereceğini biliyorum."

Sebebi şeytanın öğretmen gibi giyinmekle kalmayıp öğretmen gibi konuşması mıydı? Bu neden Tom'u susatsındı ki?

M ona göz kırptı.

"O porselen şeyleri sen mi canlandırdın?" dedi Tom. Ama M gitmişti. Tom inleyerek başını yastığa koydu ve gözlerini açtığında karşısında Del duruyordu.

"Bugün çok daha iyi görünüyorsun," dedi Del. "Ama söylediklerini hâlâ anlamıyorum."

"Biraz su alabilir miyim lütfen?" diye sordu Tom.

Del banyoya gidip dolu bir bardakla döndü. "Rose sık sık buraya geldi," dedi, Tom'a bardağı verirken. Tom hayatında bu kadar dinlenmiş, dolgun ve doyurucu lezzetle bir su içmemişti... böyle nefis bir şeyin musluktan akması hayret vericiydi.

"Senden hoşlandığı belli Tom."

"Evet. Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Senin için ne kadar kaygılandığımı gördü. Ne oldu anlamadım... durup dururken hastalanıverdin."

"Sebebi..." diye söze başlayan Tom cümlesini bitirmedi. "Sebebi yorulmuş olmamdı. Yüzerken mikrop kapmışım."

"Sanırım evet. Neyse, Rose'la konuştum." Başka bir şey söylemese de ruh hali çok açıktı.

"İyi olmuş."

"Onu buradan çıkarmamız gerekiyor sanırım. Ayrıca düşündüm de... bahse girerim ki eğer geri dönüp Cole amcama her şeyi açıklarsam, onunla birlikte çalışmayı sürdürmeme izin verir. Anlayışlı davranır. Söylediklerimi anlayabilecek kadar iyileştin mi?"

Tom gülümsedi. Del onunla konuşmak için o kadar sabırsızdı ki, engellemeye çalışmak bir gelgit dalgasını elini kaldırarak durdurmaya çabalamak gibi olurdu. "Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum," dedi.

"Şey, bak, o benim amcam. Bana çok kızacak, ama sonra her şey yoluna girer. O benim amcam."

"Yan yollardan gideceğiz," dedi Tom sırıtarak. "Fazla kaygılanıyorsun."

"Yan yol var mı ki?"

"Boşver. Uyumam gerek Del." Gözlerini kapadı ve Del'in parmak uçlarına basarak uzaklaştığını işitti.

9

Tom yataktan çıkabilir hale gelir gelmez oturma odasındaki vitrinli dolaba gitti. Porselen figürler, değnekli kız, oğlan, Elizabeth dönemi adamı, alemciler eski yerlerindeydiler. Oğlanın yüzü hasar görmemişti: Tom'un gördüğü o korkunç sahnenin sebebi ateşinin çıkmasıydı, hastalanmasına yol açan ge-

rilim yüzünden halüsinasyon görmüştü. Tom'un bacakları henüz vücudunun ağırlığını taşımaya alışkın olmayan bebek bacakları gibiydi. Daha önce hiç farkına varmadığı kaslar ağrıyor ve sızlıyorlardı.

O gece akşam yemeğinde sihirbaz onu çabuk iyileştiği için övdü. "Seni kaybedebileceğimizden korkmuştum evlat. Sorun neydi sence? Grip mi olmuştun?"

"Onun gibi bir şeydi," dedi Tom. Sihirbazın parlak gözleri karşısında sindi.

"Ölmen korkunç bir ironi olurdu, değil mi?"

"Meseleye o kadar tarafsız bakamıyorum."

Collins gülümseyip şarabını yudumladı. "Neyse, şimdi harika görünüyorsun. Sence harika görünmüyor mu Del?"

Del mırıldanarak onayladı.

"Kesinlikle harika. Houdini'nin gençliğine benziyor, değil mi? Vücudundan güç ve sağlık ve ustalık fışkırıyor. Yenilmez olduğunu mu hissediyorsun Tom?"

"Kendimi çok iyi hissediyorum," dedi Tom, Collins'in kendisini salak gibi hissettirmesinden nefret ederek.

"Harika. Muhteşem." Son şarabı içti. "Madem dirilip aramıza döndün, yarın hayat hikâyemin sondan bir önceki bölümünü dinleyeceksin. Buna hazır mısın minik kuş?"

"Elbette," dedi Tom.

"Tamam öyleyse, yarın. Her zamanki saatte değil. Gece on iyidir sanırım. Altıncı fenerde. Seni orada arayacağım."

10

Tom yüzerek kaslarını sınıyor ve güçlendiriyordu; böylece hem ihtiyaç duyduğu şekilde egzersiz yapmış oluyor, hem de yalnız kalıyordu. Collins içini dökmenin eşiğindeydi. Öyküsü

sonuna yaklaştıkça, Gölgeler Diyarı'nda geçirecekleri zaman da azalıyordu. Tom, Rose'dan mesaj bekliyordu sürekli. Kaçışlarını son gösterinin gününe kadar ertelemeyeceğini umuyordu. Del artık en azından teorik olarak amcasını terk etmeye hazır olduğuna göre, ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyiydi.

Hava hâlâ sıcaktı, ama nemlenmiş ve kararmıştı. Gölün ortasında asılı duran sis, ormandan da yayılıyordu. Hava sanki eriyerek buluta dönüşüyordu. Tom'un teninde hissettiği su neredeyse banyo suyu ılıklığındaydı.

Çekiç sesleri duydu: *Tak-tak-tak*: Her çekiç darbesi, onu Gölgeler Diyarı'na çivileme tehdidini savuruyordu.

Rose'den o ikindi vakti haber alacaklarını umuyordu, boşa ümitlendiğini bilse de.

Haber almak yerine onu gördü. Rose kıvrımlı sisin arasında ormandan tek başına, üstünde şal gibi sarındığı önü açık bir ekose gömlekle ve siyah mayosuyla çıkıp, dişi bir geyik gibi suya atladı.

Tom ona doğru yüzerken kalbi aşktan sızlıyordu biraz.

Rose onun çıkardığı su seslerini duyunca –Tom duygusallaşınca daha da beceriksiz yüzmeye başlamıştı– ayakta durabileceği kadar geriye gitti. Ağır, sıcak suda Tom ona doğru güçlükle ilerledi. Su yüzeyinde Rose'un yalnızca başı ve boynu görülüyordu.

"Ziyaretime geldiğin için teşekkürler," dedı Tom. "Seni orada birkaç kez gördüğümü hatırlıyorum."

"Şey, aslında başından hiç ayrılmazdım ama Bay Collins'i kızdırmak istemedim." Rose sessiz, ölümcül bir içtenlikle Tom'un gözlerinin içine bakıyordu.

Tom yüzerek ona iyice yaklaştı. "Seni görmek o kadar gü-

zel ki," deyince Rose'un yüzü yine gerginleşip içine kapandı. "Benim için de," dedi.

"Buradan yakında gitsek olmaz mı? Belki bugün? Bu akşam bize öyküsünün birazını daha anlatacak... beni huzursuz ediyor."

"Bugün kaçarsak yakalarlar," dedi Rose. "O adamlar her yerdeler. Henüz erken. Hem büyük gösteriye kadar sorun çıkmaz. Sabret yeter. Elimden geleni yapıyorum."

"Sana güveniyorum Rose," dedi Tom. "Mesele şu ki ben... bilmiyorum. Böyle beklemek kafayı yediriyor. Galiba o yüzden hastalandım."

Rose suda ısınmış ellerini kaldırıp Tom'un omuzlarına koydu. Ellerini onun boynunun arkasında kavuşturdu. "Bu gece beni görünce bir aptallık yapmazsın, değil mi?"

"Bu gece mi?"

"Öykü anlatılırken. O sırada yapmam gereken şeyler var."

"Ah. Şu sahnelerden biri."

"Sayılır. Ama... bildiğini sakın belli etme. Bir şey söyleme."

"Söylemem," dedi Tom. Titriyordu.

Rose'un su üstündeki yüzü yaklaştı; ağzının dokunuşu Tom'un konuşmasını engelledi. Sonra Rose tekrar konuştu. "Tom, hakkımda söylediği hiçbir şeye inanma. Seni sevdiğimi biliyor galiba. Ondan hiçbir şeyi saklayamazsın. Ama benim hakkımda konuşursa, söyledikleri yalandır. Burada her şey yalan."

Rose ona sımsıkı sarıldıktan sonra sırtına hafifçe, dostça vurdu. "Sabırlı ol," dedi. "Artık gitmeliyim." Başı suyun altına girdi, iki büklüm oldu ve çevik, güçlü bir kulaçla Tom'dan uzaklaştı.

İyice duygusallaşmış olan Tom dönünce iskelede durmuş

kendisine bakan uzun boylu, ince bir figür gördü. Coleman Collins. Dönüp Rose'u bulmaya çalıştı, ama o hâlâ su altındaydı. Tom birden mantıksız bir dehşete kapıldı, sanki iskeledeki o minik figür Rose'la konuştuklarını duymuş gibi. Collins kendisini çağırmaktaydı. Ilık suda yan kulaçlar atarak Gölgeler Diyarı'na geri dönmeye başladı.

Collins iskeleden eliyle onu çağırmaktaydı. Tom iskeleye sadece bir metre kalınca başını kaldırıp sihirbazın sert yüzüne baktı. "Demek küçük Rose'umuzu hepimizin sandığından daha iyi tanıyormuşsun," dedi Collins. "Buraya gel."

"Onunla tesadüfen karşılaştım o kadar," dedi Tom.

"İskeleye çık."

Tom köpekleme yüzerek yaklaşınca Collins eğilip elini uzattı. Tom kendi elini kaldırınca sihirbaz onu sanki tüy gibi hafifmişçesine iskeleye çekti. Tom onun yanında, üstünden sular damlayarak ve korkuyla ayakta durdu.

"Bu aralar herhangi bir sebeple dikkatinin dağılmasını tavsiye edemem," dedi Collins.

Tom adamın ne dediğini ancak bir an sonra anladı.

"Hattâ dikkatinin fazla dağılması tehlikeli olabilir Tom. Anlıyor musun? Tüm dikkatine ihtiyacım olacak."

"Peki efendim."

"Peki efendimmiş. Küçük bir okul çocuğu gibi konuştun. Uğraştığın işin ne kadar ciddi olduğunu hâlâ anlamamış olabilir misin?"

"Anlıyorum sanırım," dedi Tom. Sihirbaz ayık ama çok sinirli görünüyordu.

"*Sanıyorsun* demek. Rose'un herhangi bir sözüne güvenemeyeceğini biliyorsundur umarım. O güvenilmezdir... tek-

rarlıyorum, güvenilmezdir. O kızın peşinden gidersen mahvolursun. Anladın mı?"

Tom başıyla onayladı.

"Hâlâ anlamadığını görüyorum. Bu yüzden sana sırlarımdan birini söyleyeceğim. Suda sarıldığın o güzel kız, Hilly Vale kasabasını hiç görmedi. Ninesi yok, annesi ve babası da hiç olmadı. Onu ben yarattım. Ahlak anlayışı yok, hele sevgiden hiç anlamaz."

Tom ona somurtarak, nefretle baktı.

"Ah, şu işe bak. En iyisi sana bir masal anlatayım," dedi sihirbaz. "Otur da dinle."

11

"Deniz Kızı"

Yıllar önce, hepimiz ormanda yaşarken ve kimse başka bir yerde yaşamazken, yaşlı ve yalnız bir kral bir gölün kıyısındaki cereyanlı, artık viran olmuş bir şatoda tek başına kalırdı. Burası eskiden, kıtanın yarısını kaplayan koca ormandaki şatoların en güzeliydi, adam da kralların en güçlüsüydü. Bir zamanlar duvarlarda goblenler parıldardı, masada altın tabaklar ışıldardı ve sanki bütün şato büyük kralın ihtişamını sergilercesine parlardı. Ama kraliçe ölmüştü, prensesler uzak diyarların prensleriyle evlenmişlerdi, ormandaki başka krallar savaşlarla toprak ele geçirmişlerdi ve yaşlı kral şimdi ihtişamsız ve sevgisiz, gücenik bir halde tek başına yaşamaktaydı. Askerleri yaşlılıktan ölmüş, elinden alınmış ya da ormana kaçmışlardı, bu yüzden fetihlerle hazinesini arttıramıyordu. Geriye sadece vergi veren birkaç oduncuyla avcı kalmıştı, ki onlar da bunu sırf sadakatten yapıyorlardı.

Yaşlı krala haz veren çok az şeyden biri, akşamları şatonun yakınındaki gölün kıyısında tek başına yaptığı yürüyüşlerdi. Su derin ve maviydi ve kral arada sırada bir levreğin sıçrayıp, kasvetli sessizliği top atışı gibi yüksek bir şıpırtıyla bozduğunu ve ta kıyıya dek dalgacıklar yaydığını görebiliyordu. Böyle zamanlarda kral kendi gücünün de böyle muazzam olduğu, söylentilerin ve gücünün etkilerinin her yönde ta yüz elli kilometre boyunca yayıldığı günleri hatırlayıp üzülüyordu. Aşk ve güç dolu o eski günleri... o kadar özlüyordu ki!

Bir gece, göl kıyısında melankolik bir halde yürürken, güçlü bir levreğin sudan sıçradığını görünce öyle derin bir özleme kapıldı ki "Ah, keşke..." diye mırıldandı.

Sonra kendisininki kadar yaşlı ve çatlak bir sesin "Keşke ne Majesteleri?" dediğini işitti.

Kral dönünce karşısında çok eski bir cübbe giymiş, buruşuk ve kurnaz suratlı, çalıların arasında yarısı gizlenen bir kütüğe oturmuş yaşlı bir adam gördü. Yaşlı adamı önce tanıyamadı, çünkü onu yas tutmaya yeni başladığı günlerden beri görmemişti.

"Ah, sensin demek sihirbaz," dedi kral. "Öldün sanıyordum."

"Ben her sabah ölürüm," dedi sihirbaz. "Öksürünce diriliyorum."

"Hileler ve laf ebeliği, senden başka bir şey görmedim," dedi kral, göle hışımla sırtını dönerek. Söylediğinin doğru olmasına karşın, aslında sihirbazı tekrar gördüğüne sevinmişti.

"Kuzeyde Halvor çok önemli biri oldu," dedi sihirbaz kendi kendine konuşurcasına, "güneyde de Bruno nam saldı, batıda da Hırslı Lester ve..."

"Kapa çeneni," diye homurdandı kral. "Bütün bunları biliyorum. Herkes gibi sen de kendini onlara sattın herhalde. Akrabalarının çoğunu zehirleyerek başa geçen Lester gibi sürüngenler için şeytani numaralar yapıyorsundur herhalde." İri levrek yine sudan fırladı, gümüşi kuyruğunu savurarak düştü ve kralın kalbi hasretle sızladı.

"Onların kendi sihirbazları var... paradan başka şey düşünmeyen zıpçıktılar. Onlar için çalışsam en azından yeni cübbelerim olmaz mıydı?"

"Hımın," dedi kral. "Cidden berbat görünüyorsun sihirbaz."

"Kendimi öyle hissediyorum. Ama demin bir dilek dilediğini duymadım mı? Eski zamanların hatırına sana yardım etmek isterim."

"Yardım ettiğin herkes gibi beni de dolandırmayı istersin *tabii*."

"Herkes gibi sihirbazlara da ödeme yapılmalıdır," dedi kütüğün üstündeki yaşlı yaratık. "Dileğin neydi? Büyük bir ordu mu? Altın dolu bir hazine mi?" Sonra krala son derece kurnazca baktı ve bir an sanki bütün kırışıkları kayboldu. "Veya belki de kemiklerini ısıtacak güzel, genç bir eş? Krallığını eski haline getirecek ve sana yitirdiğin her şeyi geri verecek genç bir eş?"

Kralın yüzü karardı.

"Sana bir eş bulabilirim sanırım," dedi sihirbaz düşünceli bir edayla, "Halvor'la Bruno'nun ordularını büyüleyebilir, böylece sen de eskiden sahip olduğun toprakları geri alabilirsin, sonra da Hırslı Lester'in eyaletini işgal edecek kadar para toplayabilirsin... bu eş sana çocuk veremese de sevgi illüzyonu verebilir."

"Sadece illüzyon demek," dedi kral hayal kırıklığıyla.

"Meseleye benim açımdan bak," dedi sihirbaz. "Bir sihirbaza göre her türlü sevgi illüzyondur. Ayrıca arkasından başkaları da gelecek bu büyük lütfa sahip olmak için tek yapman gereken bana gri saçlarını feda edip sakal bırakacağını söylemek. Serçelere sunduğumdan daha iyi bir teklif bu. Şu acı bir gerçek ki, senin vazgeçebileceğin şeyler onlarınkinden az Majesteleri."

Kral yaşlı olsa da hâlâ kibirliydi ve kel olma fikrinden nefret etti. "Gür bir sakal mı olacak?" diye sordu.

"Tam bir soylu sakalı," dedi sihirbaz. "Aşkın meyvelerini tatmak için saçına ihtiyacın olmadığını söylememe gerek var mı? Ayrıca sana vereceğim eş sayesinde tekrar genç bir adam olacaksın."

"Bu kızı nereden bulacaksın?" diye sordu kral. "Yoksa balmumu ve ayı yağıyla maskara bir kukla mı yapacaksın?"

"Kesinlikle hayır." Sihirbaz gülümsedi. "Şuradan bulacağım." Başıyla gölü gösterdi ve tam o anda büyük levrek yine su yüzüne çıktı. "Çok güzel olacak, orduları büyüleme gücüne sahip olacak, ama kalbi bir balığın soğuk kalbi olacak. Yine de kral olduğun sürece onun sevgisine inanacaksın."

"Sağlam bir omurga, diri bir beden," dedi kral. "Ayrıca orduları büyüleme gücü." Karar vermenin eşiğinde bir an titredi, büyük bir hata yapmak üzere olduğundan korktu, ama sonra Halvor'la Bruno'nun ordularını isyan ettirecek güzel bir kadın fikri kanını kaynatınca "Teklifini kabul ediyorum sihirbaz," diye fısıldadı.

Sihirbaz "Geceyarısı buraya gelmelisin," dedi ve sırıtarak gözden kaybolurken bütün kırışıkları derinleşti.

Kral saat on birde göl kıyısında ayakta durdu. On bir buçukta kemikleri sızladığından sihirbazın içi boş kütüğüne,

umut ve sabırsızlıktan yanıp tutuşarak oturdu. On beş dakika sonra gölün yüzeyinde büyük bir kabarcık belirdiğini gördü. Ay ışığında kalkıp kıyıya gitti. Sızlayan ellerini ovuşturdu. Dişlerini emdi. Daha şimdiden yıllarca gençleştiğini hissediyordu.

Gece yarısı gölün ortasında bir şey su yüzeyine çıktı. Güzel bir genç kadının kafası belirince yaşlı kral dehşetle geriledi. Kadının omuzları ve ardından bütün gövdesi, bir atın kafası ve boynuyla birlikte su yüzüne çıktı. Yaşlı kral çalılara yaslandığını hissedene kadar geriledi. Kadın gölden tamamen çıktı, üstünde uzun beyaz bir gecelik vardı ve muhteşem bir beyaz süvari atına binmişti. Saçı kızıl sarıydı; yüzü çok güzeldi ve kral onun gerçekten de orduları büyüleyebileceğini gördü. "Gel kocacığım," diyen kadının uzattığı eli tutan kral, bu elin sanki içinde kan akmıyormuş gibi soğuk olduğunu hissetti. Kadın bir devin gücüyle onu yanına, eyerin üstüne çekip çıkardı ve beyaz atın sırtında kralın şatosuna gittiler. O gece at dışarıda, ahırdayken kral sanki yirmi yaşında bir prensmişçesine evlilik yatağının hazlarını tattı.

Ertesi gün kuzeye, Halvor'un topraklarına gidip ordusuyla karşılaştılar ve askerler kraliçenin yüzüne bakınca onları öldürmekten vazgeçtiler. Hemen silahlarını atıp eski krala sadakat yemini ettiler. Sonra Halvor'un şatosuna gittiler ve Halvor'un kaçıp daha da kuzeye, sadece ren geyikleriyle kurtların yaşadığı yere gittiğini öğrendiler.

Yaşlı kral o gece yine aşkın hazlarını tattı. Karısının vücudu balık gibi soğuk olsa da, kralın kalbini etkileyecek kadar güzeldi, ayrıca kralı sevdiğine yemin ediyordu. Kral yine tıpkı krallığının yarısı gibi gençliğinin de geri geldiğini hissetti.

İkinci gün karısı ve Halvor'un ordusuyla birlikte güneye

gitti ve orada Bruno'nun askerleri yere kapaklanıp ağlayarak onları karşıladılar. Bruno daha güneye, timsahlarla dev sürüngenlerin siyah kayaların üstünde süründükleri ve pis kokulu nehirlere daldıkları diyara kaçmıştı.

Kral mutluluk sarhoşluğuyla şatosuna geri döndü. İki günde eski krallığını ve daha fazlasını ele geçirmişti ve istediği toprağı fethedecek orduya sahipti. Hırslı Lester'i bir günde yenebilirdi. Yeni karısı ona tatlı mı tatlı bakışlar yolluyordu ve kral, sihirbazın o kadının sevme yeteneği konusunda yanıldığını anladı.

Kralla karısı ve birleşik orduları saraya vardıklarında, kral giriş kapısının yanındaki kırık bir alınlığın üstünde oturan sihirbazı gördü. "Selam sana yüce kral," dedi sihirbaz. "Pazarlıktan memnun kaldın mı?"

"Her şeyden memnunum dostum," dedi kral, büyük beyaz atın sırtında kendini gayet ihtişamlı hissederek. Biftekle kızarmış domuz yiyip litrelerce bira içmek için soylularıyla birlikte içeri girdi; ziyafet sırasında kral, üç diyardaki en yiğit ve en güçlü adamlar olan soylularının kraliçesine yaptıkları iltifatlar karşısında gururlandı; ayrıca kraliçesinin soylulara nasıl davrandığını, biriyle konuştuğunu ve bir başkasına gülümsediğini, ama en iyi davranışlarını krala ayırdığını, böylece herkese kalbinin sadece krala ait olduğunu anlattığını gördü.

Kralla kraliçe, kraliyet yatak odasına gitmek için konuklarından ayrılınca, kral kapıyı arkasından kilitleyip karısına yaklaştı.

"Bir dakika durun Majesteleri," dedi bir pencereye oturmuş olan sihirbaz.

Küfrü basan kral, bu davetsiz misafiri pencereden dışarı

itmeye davrandı, ama sihirbaz bir elini kaldırıp dedi ki: "Madem sözümü tuttuğumu kabul ediyorsunuz, şimdi de sizin sözünü tutmanızı istiyorum."

"Saçımı al... sakalımı ver... yeter ki git!" diye bağırdı kral. Soyunmaya başlamış olan kraliçe giysilerini çıkarmaya devam etti.

"İşte oldu," diyen sihirbaz parmaklarını şıklatınca kral yoğun bir acıya kapıldı, hayatında hiç bu kadar acı çekmemişti, sanki ikiye bölünüyor ve gözleri yanıp kavruluyordu. Uluyarak dizlerinin üstüne çöktü.

Sanki önemli bir şey olmuyormuşçasına soyunmayı sürdüren kraliçenin ve son akrabası da zehirlenince soğuk bir edayla gülümseyen Hırslı Lester gibi gülümsemekle yetinen sihirbazın karşısında, yaşlı kral bir keçiye dönüştü. Saçı kısa ve sert keçi tüyüne dönüştü ve çenesinden uzun keçi sakalı çıktı. Meledi ve tekmeler savurdu, ama insan şekline geri dönemedi. Sihirbaz yatağa, kraliçenin yanına gitti, keçi aşağıdaki mutfağa gönderildi ve büyülenmiş soylular ziyafetlerine devam ettiler. Böylece sihirbaz uzun hayatının son yıllarını güzel bir eşle, büyük bir orduyla ve bir krallığın sahibi olarak geçirdi.

12

"Bunu neden anlattın?" diye sordu Tom, iskelede titreyerek.

Sihirbaz ona gülümsedi: Öyküsündeki sihirbaz kadar soğuk gülümsedi. "Çidden söylememe gerek var mı? Rose asla Gölgeler Diyarı'ndan ayrılamaz. Onu istediğin kadar öp Tom, ama söylediklerinin tek kelimesine inanma, çünkü o gerçek nedir bilmez."

"Bu korkunç... saçma sapan... bir *yalan.*" Tom iskelede yürüyerek Collins'ten uzaklaşmaya başladı.

"Bana kızdığın için seni suçlamıyorum," diye seslendi sihirbaz aralarındaki sise, "ama ne yaparsan yap, uyarımı sakın unutma. Rose'u fazla ciddiye alma." Tom artık demir merdivene ulaşmıştı. Birinci basamağa basarken sihirbazın seslendiğini işitti: "Hayatlarımızda pek çok değişiklik olur Tom ve bugünün kralı yarının keçisidir. Bunun senin başına gelemeyeceğini sanacak kadar aptal olma."

III
İki İhanet

1

Geceleyin sis hâla gölün üstünde asılı duruyor ve ormandaki ağaçların etrafında dönüyordu. Kayranların üstündeki fenerler, ışık saçan sarımtırak disklerdiler. "Birbirimizden ayrılmayalım," diyen Del, ağaçların arasından yavaşça geçerlerken Tom'un elini tuttu.

Altıncı fenerin kayranına vardıklarında Coleman Collins onları beklemekteydi. Baykuşlu koltuğa oturmuş, ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı.

Öykünün bu kısmı bitmeden önce ağaç hunisinde Rose'u göreceğini bilen Tom yutkundu.

"Büyücünün çırakları," dedi Collins, onları selamlamak için başını çevirerek. Sesi boğuktu. Bacaklarının arasına sıkıştırılmış şişeyi iki çocuk da görmüşlerdi. "Tam vaktinde geldiniz, evet, sisin içinde öksüzler gibi yapayalnız dolanarak

geldiniz. Her zamanki yerlerinize oturup dinleyin çocuklar. İtiraflarımın sondan bir önceki bölümüne geldik ve hava gayet uygun."

2

"Her şeyden önce, Birleşik Devletlerin silahlı kuvvetlerinden firar ettiğimde sisli bir gündü. Aralığın ilk haftasıydı ve savaş biteli üç hafta oluyordu. İngiltere'deydim ve tezkeremi bekliyordum. Speckle John bir hafta önce terhis edilmişti ve Paris'e gitmişti bile. Aslında ben de hemen gitmek istiyordum ama devlet formaliteler konusunda çok katıydı. Oysa o sıralar kimseye hizmet ettiğim yoktu. Tezkeremi hastaneye ve nekahathaneye dönüştürülmüş olan bir taşra evinde –Surrey'de– beklemekteydim ve pek insan içine çıkmıyordum. Oradaki hastalar Blighty İzni'ne[1] tabiydiler, ki sizler çok küçük olduğunuzdan bu terimi bilmezsiniz sanıyorum. Tezkerelerin ne zaman geleceğini kimse bilmiyordu. Adamlardan bazıları, daha bir yıl terhis edilmeyebilecekleri dedikodusunu duymuşlardı. Bunların boş söylentiler olduğunu sanmıyorum; sekiz ay sonra bazıları hâlâ Fransa'daydılar.

"Sizler Surrey'i bilmezsiniz sanırım? Manzara açısından gayet güzel bir ildir. Savaştan önce zenginler için bir tür cennetti herhalde. Ama hava koşulları, en azından ben oradayken berbattı, soğuk ve sisliydi... o kadar etkileyici hava koşullarını başka hiçbir yerde görmedim, boşa çıkmış umutları ve ölü beklentileri ifade ediyordu bir şekilde. İngilizler neredeyse bir nesillik erkek yitirmişlerdi ve bunun acısı özellikle

1) Birinci Dünya Savaşı'nda Batı cehpesinde savaşan Avustralyalılar izin aldıklarında daha yakın olduğu için İngiltere'ye gidiyorlardı. "Blighty", İngiltere'ye verdikleri takma isimdi.

Surrey köylerinde hissediliyordu sanırım. Speckle John'ın mektubu gelince kaçmam gerektiğini hissettim.

"Bu yüzden Aralığın ilk haftasında alıp başımı gittim, yanıma sadece içinde birkaç kitapla usturam ve diş fırçam bulunan küçük bir valiz aldım o kadar. Köyde üç kilometre yürüdüm, istasyonda iki saat bekledim ve Charing Cross trenine bindim. O evin bahçe kapısından çıktığım anda bir suçluya ve asker kaçağına dönüşmüştüm; yanımda Fransa'dan ayrılmadan önce akıllılık edip karaborsadan satın aldığım sahte belgeler vardı. Ertesi gün gemiyle Paris'e gittim. Sahte belgelerdeki ismim Coleman Collins'ti. Onlar Teğmen Charles Nightingale'i arasınlardı.

"Gerçekten de aradılar ve Surrey'den ayrılmamın söylenmesinin sebebi buydu. Akşam yemeğinde bir gün beş kişiyi birden sihirle tedavi ettiğimi anlatmıştım çocuklar. Yaptığım ihtiyatsızlık, hattâ aptallıktı... kibirlilik olduğu kesindi. Sabırsızlıktan *yerimde duramıyordum.* İtalyanların Vittorio Veneto zaferinden sonra Avusturya-Macaristan yeni teslim olmuştu. Herkes Almanya'nın tükendiğini biliyordu. Bitmişti. *Gitmek* istiyordum. Bu yüzden kendimi salıverdim çocuklar, salıverdim. Beş tane birden. İrlandalı hemşire Bira-Patates beni şeytan sandı. Gösterim epey ses getirdi tabii. Withers yaptıklarımı gördü ve kendi işini bitirdikten sonra öyle bir tabanları yağladı ki, o zamandan önce ya da sonra hiçbir Georgialı o kadar hızlı koşmamıştır. Albayı görmeye gittiğine emindim. Umurumda değildi. Her neyse, lafı uzatmayayım, İngiltere'ye gitmeden önce hakkımda yeni dedikodular çıktı. Sadece bir avuç zenci arasında değil, genel halk arasında. İngiliz ve Fransız gazetelerinde haberler çıkmaya başladı. *Savaş Meydanında Mucize.* Böyle şeyler. Önce birinde, sonra bir

başkasında. Yorkshire'den ayrıldığımda İngiliz gazeteleri de 'mucize doktoru'nu arıyorlardı. İstediğim öyle bir şey olsa anında sahip olabilirdim çocuklar... hayatımın sonuna kadar bir şov maymunu olmak isteseydim eğer. Ama istediğim şey Paris'teydi, gösterimiz üstünde çalışmak ve sahneye çıkmak için tiyatro aramaktı. Öyle gizemlerin ve bilgilerin peşindeydim ki, imanla şifa veren insanlar yanımda köpek toplayıcı gibi kalmalıydılar.

"1 Aralık bin dokuz yüz on sekizde Fransız toprağına tekrar ayak bastığımda akşamdan kalmaydım, traşsızdım ve soğuk bir yağmur yağıyordu. Sahte belgelerimden kimse şüphelenmemiş, iki kere bakan bile olmamıştı. Paris'te birkaç hafta kaldıktan sonra bir gazetenin, 'mucize doktorunun' terhisine kısa süre kala ordudan mantıksız bir şekilde firar ederek bir İngiliz kasabasında ortadan kaybolan Teğmen Charles Nightingale diye biri olduğunu keşfetmeyi başardığını gördüm. Ama artık Teğmen Nightingale'in yaptıkları General Pershing'in yaptıkları kadar önemsizdi benim için.

"Speckle John, Vaugirard Sokağı'nda kalıyordu ve hemen alt katında bir oda tuttum. Binaya sokaktaki dev ahşap kapılardan giriliyordu ve karşınıza dört tarafı yüksek gri tuğla duvarlarla çevrili açık bir avlu çıkıyordu. Daha küçük kapılar merdivenlere açılıyordu. Sağda kapıcının görev noktası vardı; tam ilerdeyse Speckle John'ın dairesine çıkan merdiven bulunuyordu. Bu bina o kadar virandı ki küflenmişti, ama bana güzel göründü. Şimdi gözümde canlanıyor. Bence siz de canlandırabilirsiniz çocuklar."

Çocuklar ağaç huniye bakınca sisin içinde o yüksek gri duvarları hayal meyal gördüler. Kara pencereler aşağıdaki şapka-

lı ve Burberry pardesülü uzun boylu birine bakıyordu. Sonra tuğla duvardaki bir kapıdan yüzü gölgeli siyah bir figür çıktı.

"Akıl hocam, rehberim ve rakibim beni bekliyordu."

Şapkalı ve Burberry pardesülü adam dönen sisten geçerek siyah figüre doğru yürüdü. Sonra başka bir kapı açıldı ve zayıf bir kız çabucak iki adamın yanından geçti. Rose.

"O ilk gün, yanımızdan geçen bir kız görmüş ama yakından bakmamıştım. Kızın Rosa Forte isminde bir şarkıcı olduğunu ve dairemin hemen altında, zemin katta oturduğunu sonradan öğrendim."

Rose ağaçların arasında gözden kaybolmuştu; iki adam da kaybolmuşlardı; ağaç huninin ucundaki sahne kararmıştı.

"Başta onun hayatımda tanıdığım en büyüleyici kız olduğunu düşündüm, cesur ve zekiydi, yüzü bana bütün tablolardan daha hoş geliyordu. Birkaç haftada ona âşık oldum. Bir keresinde bir taşra antikacısında onun yüzünü taşıyan bir dişi çoban heykeli görünce, param olmadığından çaldım... cebime atıp eve götürdüm. Speckle John'la turneye çıktığımda o heykeli yanıma alıyordum. Ona bakıyordum; *içine* bakıyordum, Speckle John'ın bilmediği sırları biliyormuşum gibi."

Ağaçların arasındaki dar geçitte Rose Armstrong belirdi; hangi döneme ait olduğu anlaşılmayan uzun, beyaz bir elbise giymişti. Elinde bir çoban değneği tutuyor, heykel gibi kımıltısız duruyor ve Tom'a odaksız gözlerle bakıyordu.

"Sırlar, evet. Sırlar hep aldatıcıdır, bir kere çözdünüz mü iyice banalleşirler. Zamanla Rosa Forte'yi bir fabldaki bir bakire gibi görmeye başladım, yüzeysel cazibesine karşın içi boştu, öyküsünü dinleyen herkesin malıydı." Collins şişesini kaldırınca Rose Armstrong sise ve ağaçların arasına geri çekilip gözden kayboldu.

"Ah. Speckle John'la ben neredeyse hemen işe koyulduk. Fransa'nın her yerindeki tiyatrolarda ve konser salonlarında rezervasyonlar yaptırdık. 'Mucize doktoru' meselesi yüzünden İngiltere'de uzun süre kalmaya çekiniyordum, ama İrlanda'da gösteri yapmak için oradan defalarca geçtik. Becerilerimizi kullanarak yepyeni bir gösteri türü icat ettik ve sonunda zirveye kadar çıktık. Abartmak istiyorduk ve seyircilerin kafalarını öyle karıştırabiliyorduk ki, gösterinin sonunda başlarına ne geldiğini tam olarak bilemiyorlardı. Bizi görünce, başka sihirbazların yanımıza bile yaklaşamayacaklarını anlıyorlardı. En meşhur illüzyonlarımızdan biri Koleksiyoncu'ydu, ki başta yaptığım bir şaka olarak ortaya çıkmıştı neredeyse. Onu Koleksiyoncu adlı gerçek bir insan olarak kullanacak güce sahip olduğuma karar vermem on sekiz ay sürdü."

Del hafif bir hayret nidası atınca sihirbaz ona kaşlarını kaldırdı. "Buna ahlaki bir itirazın mı var? Speckle John'ın da vardı... daha önce icat ettiğim, daha az başarılı oyuncakla devam etmek istiyordu. Ama oyuncağımın içini gerçek diyebileceğimiz bir varlıkla doldurabileceğim fikri aklıma düşünce, oyuncak yeterli gelmemeye başladı. İlk Koleksiyoncu Halmar Haraldson adlı bir beyefendiydi, bize Paris'teyken gelen ve en büyük isteği sihirbaz olmak olan bir İsveçliydi. Sihirbazlığı yeteneklerini takdir etmeyen dünyadan intikam almanın bir yolu olarak görüyordu; Halmar sıradan sahne sihirbazlarından daha güçlü olduğumuzu görmüştü. Büyünün antisosyal, yıkıcı bir şey olduğunu anlamıştı ve dünyadan o kadar nefret ediyordu ki gücümüzü istiyor, arzuluyordu. Haraldson'ın sürekli giydiği ucuz, sıradan siyah takım elbiselerinin üstünde fıstık şeklindeki kemikli kafası kurukafa gibi salınırdı; narkotik ilaçlar kullanırdı; savaş sonrası nihilizminin gördüğüm en

aşırı örneğiydi. Edward Munch'un tablolarındaki hayaletlere bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde benziyordu. Bu yüzden onunla tanıştığım gece koleksiyonuma kattım ve sonrasında oyuncağım yeni bir hayatla ışıldamaya başladı. Halmar onun içinde cin gibi gizleniyordu."

"Kullandığın insanlara ne oluyor?" diye sordu Tom. "Halmar'a ne oldu?"

"Sonunda yük olmaya başlayınca serbest bıraktım. İleride öğrenirsin çocuk. Speckle John, Koleksiyoncu'yu tamamen iptal etmek istiyordu ısrarla, ama gösterinin kontrolünü ele geçirmiştim. Sonuçta halefiydim ve güçlerim kısa sürede onunkilere denk hale geldi. Beni zorlayamıyordu, ama turnelerdeyken giderek mutsuzlaştığını görebiliyordum. Yıllar süren bir durumdan bahsediyorum.

"Sıradan bir ironi herhalde. Partnerler birlikte çalışıp başarı kazanır, ama şahsi olarak ayrılırlar. Hakkımda bir hata yaptığını... beni seçmesinin hata olduğunu düşündüğünü açıkça söylemeye başladı. Speckle John'ın dar görüşlülüğü beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Küçük düşünüyordu, büyüyü algılayış tarzı dardı. 'Olgun bir sihirbaz, güçlerini gündelik hayatta kullanmayışından anlaşılır,' dedi; ben de dedim ki: 'Gerçek bir sihirbaz, gündelik hayatının olmayışından anlaşılır.'

"Bir süre sonra Rosa gösterimize katıldı. Şarkıcılıkla bir yere varamamıştı ve işe ihtiyacı vardı. Speckle John ondan hoşlanıyordu ve Rosa daha önce sahneye çıkmış olduğundan sahne korkusu yoktu. Ona bütün standart numaraları öğrettik; bunlarda ustalaştı ve hayat dolu bir genç kız gibi görünmesi seyircilerde olumlu bir etki yarattı. Partnerimin ona babacan tavırlar takınmasını komik buluyordum. Rosa benimdi, ona istediğimi yapardım; ama sohbetlerine karşı çıkma-

dım, çünkü Rosa'nın işine alışmasına yardımı oluyordu. Karşı çıkmayışımın diğer sebebiyse, partnerimin o kıza kanat germesinin, asıl hatanın ben değil kendisi olduğunu kanıtlamasıydı. Benim küçük dişi çobanım tamamen porselendi, görünüşü güzeldi, ama ödünç aldığı ışığı yansıtıyordu o kadar."

Rüzgâr sisi itip döndürdü. Kayran iyice soğudu.

"İnsan bizim gibi çok gezince aynı tiyatrolarda gösteri yapan meslektaşlarını tanımaya başlıyor. Jimmy Nervo ile Teddy Knox, Maidie Scott, Vanny Chard, Liane D'Eve... İlgimi çeken bir grup vardı, Bay Peet ve Gezgin Çocuklar. Altı 'Çocuk' vardı, camdazdılar ve izbandut gibiydiler, sert adamlardılar. Sanırım hepsinin de şiddet suçları yüzünden hapse girdikleri olmuştu... tecavüzden, hırsızlıktan, darptan. Diğer göstericiler onlardan uzak duruyorlardı. Aslında cambazlıkları vasattı, manşetlere çıkaracak kadar değildi kesinlikle, ayrıca araya komik şarkılar ve sahte kavgalar sıkıştırıyorlardı. Zaman zaman kavgayı sahne dışına taşıdıkları oluyordu. Birkaç kere sarhoşken insanları öldüresiye dövdüklerini biliyorum. Evrim geçirmemiş bir yaşam formu gibiydiler. Onları kiralamak istiyordum ve liderleri Arnold Peet'e teklif ettiğimde hemen kabul etti... başarılı bir gösteride alt grup olmak, kendi başınıza sürünmekten iyidir. Gösteri dışında 'çocuklarının' korumam olarak çalışmalarını da kabul etti. Sonunda benden korkar oldular... ekmek paralarını benden kazanıyorlardı... onları bir bakışla öldürebileceğimi biliyorlardı ve her dediğimi yapıyorlardı. Gösterimiz de anında güçlendi, vahşileşti ve daha teatral oldu, çünkü yönetimi bendeydi.

"Bir süreliğine Avrupa'nın en meşhur sihirbazları olduk çocuklar; yüksek mevkilerdeki insanlar ve ünlüler her yerde peşimizden koşuyorlardı, bizim için partiler düzenliyorlardı,

tavsiye almaya geliyorlardı. Bütün sürrealistlerle, bütün ressamlarla ve şairlerle tanıştım; Paris'teki Amerikalı yazarlarla tanıştım; düklerle ve kontlarla tanıştım ve pek çok ikindiyi, hayatlarını planlarken büyüden yardım almak isteyen insanların falına bakarak geçirdim. Ernest Hemingway, Montparnasse'deki bir barda bana içki ısmarladı, ama masama gelmedi çünkü şarlatan olduğumu düşünüyordu. Benden 'Rasputin taklidi' diye bahsettiğini duyduğumda hiç gocunmadım. Gerçek Rasputin kendini iblis sanan, beş para etmez bir İngilizdi. İngiltere'de Aleister Crowley ile tanıştım ve hasta, şaşkın bir düzenbaz olduğunu hemen anladım... en fazla hokus pokusa yetenekli olan geveze palavracının tekiydi.

"Crowley ile, ikimizin de hamisi olan ve karşılaşsak ne olacağını merak eden zengin ve salak bir okült meraklısının Kensington'daki evinin bahçesinde tanıştım. Crowley bulaşıkhane kapısından usulca süzülerek geldiğinde ben çoktan bahçedeydim. Sümüklüböcek gibiydi; tamamen iğrençti; siyah bir kaftan giymişti; çıplak ayakları pisti; kafası traşlıydı. Suratında delilik ve hırs vardı... kaba bir tür çekim gücüne sahipti. Crowley gözümün içine bakıp beni korkutmaya çalıştı. 'Selam Aleister,' dedim. 'Defol iblis!' dedi tombul parmağıyla beni göstererek. Elini bir kuş pençesine dönüştürdüm; az kalsın oracıkta bayılıyordu. 'Sen defol,' dedim ve pençesini kaftanının altına sokup hemen kaçtı. Anladığım kadarıyla sonradan pençeyi bir kadın hayranına, şeytani güçlerinin kanıtı olarak göstermiş ve ancak aylarca büyülerle uğraştıktan sonra eski haline döndürebilmiş."

Ağaçların arasındaki donuk ışığa bir şey girdi.

"Şimdiye kadar söylediklerimden, İngiltere'de zaman geçirmek konusunda tedbirsizleşmeye başladığımı anlamışsı-

nızdır. Bin dokuz yüz yirmi birde İngiltere'de serbestçe geziniyorduk, Edinburgh'tan Penzance'ye kadar çeşitli şehirlerin tiyatrolarında gösteriler yaptık, ama en çok Londra'da, özellikle de Yeşil Orman İmparatorluğu'nda çalıştık. Dünyanın esrarengiz Dr Nightingale'i unuttuğunu sanıyordum. Ama unutmayan biri vardı ve onunla bir yaz gecesi bir gösteriden sonra karşılaştım. İmparatorluğun sahne kapısının önünde bekliyordu ve kızıl saçını görünce kim olduğunu daha yüzünü görmeden anladım."

Ağaçlardan gelen bir ışık, bir merdiveni, tuğla bir duvarı, dar bir sokağı aydınlattı. Burberry pardesülü ve şapkalı figür merdivenden indi. Tom, adamın arkasında Rose'un durduğunu gördü. Sihirbaz sanki eski halinin şerefine şişeyi kaldırdı, ama içmedi. Sihirbazın bir sonraki sözü üzerine Tom adamın şişeyi kendine kaldırmadığını anladı.

"İşte orada, Rosa Forte, porselen dişi çobanım, efsunlu balığım. Orada olması hoşuma gitmişti... yapabileceklerimi görmesini istiyordum. Ne onun, ne de Speckle John'ın ilkelerinin beni bir an olsun durduramayacağını bilmesini istiyordum. Sizlerin de bunu bilmenizi istiyorum çocuklar. Beni kimse durduramaz."

Ağaçların arasındaki küçük sahne muğlak, açıklanamaz bir şekilde sinsiydi. Collins rolü yapan şapkalı ve pardesülü adamın arkasındaki merdivende narin kız durmaktaydı. Etraflarında vahşet titreşiyordu sanki... sisin içinde kıvrılmış umutsuz bir şiddet.

Sisin içinden başka bir adam çıktı; kırmızı saçı parlıyordu.

"'Sen olduğunu anlamıştım,' dedi Withers bana. 'Sonunda bu hale geleceğini tahmin etmeliydim... değersiz bir parazit olmuşsun.' Gerçi *diğersiz pırazit* dedi. 'Artık kendine Co-

leman Collins diyorsun ha katil? Ama hakkını teslim etmek gerek, güzel gösteriydi. Umarım kodeste de gösteri yapmana izin verirler.' Orada durmuş bana nefretle, nefret ve tatminle gülümsüyordu, çünkü ocağına düştüğümü sanıyordu. Bu aşağılık, ırkçı Güneyli doktor, düşük değerli Amerikan dolarlarıyla Avrupa'yı gezip Macon'a ya da Atlanta'ya geri dönünce anlatmak üzere anektodlar topluyordu.

"'Beni tehdit mi ediyorsun Withers?' diye sordum."

"'Evet, tehdit ediyorum,' dedi Withers: Zevkten dört köşe olmuştu. 'Firar ettin. Bir yerlerde birileri hâlâ seni arıyor. Bulunmanı sağlayacağım.'

"Bunun üzerine Halmar Haraldson'ı çağırıp Withers'ın üstüne saldırttım."

Koleksiyoncu donuk ışığa iki büklüm, yüzünde moronca bir neşeyle çıktı. Kızıl saçlı adam geriledi. Collins rolü yapan adamın arkasındaki merdivende duran Rose, Withers rolündeki adamın neden korktuğunu anlayamıyordu. Adama şaşkınca bakıyordu ve paniklemeye başlamıştı.

"Hey!" diye bağırdı kızıl saçlı adam. "Hey, Bay Collins?"

Tom'un midesi kasıldı: Bu sadece bir oyun değildi. Koleksiyoncu tökezleyerek ilerledi. Rose onu görünce çığlık attı.

"'Hayır, asıl bulunan *sensin* Withers,' dedim. Şimdi arkadaşınız Bay Ridpath'ın rolünü ne güzel oynadığını seyredin."

"Aman Tanrım," diyen Del ayağa kalkmaya başladı. Rose yine çığlık attı ve Collins rolündeki adam onun kolunu kavradı.

Koleksiyoncu "*Durdurun onu! Durdurun onu!*" diye bağıran adamın üstüne atladı. Koleksiyoncu adamı yere serdi.

"Collins! Yardım et bana!" Adamın kafasından kırmızı, kıllı bir şey düşünce Tom onun trendeki adam, İskelet Rid-

path'ın yaşlı versiyonu olduğunu fark etti. Koleksiyoncu onu yere mıhlamış, yüzünü yumrukluyordu. "Buldum seni! Buldum seni!" diyordu hevesle.

Del ayağa kalkmış çığlık atıyordu; dona kalmış olan Rose da çığlık atmaktaydı.

Collins "Kapa çeneni!" diye emredince Del sustu.

Bir darbe; bir tane daha; canavarın kemikli yumrukları adamın kafasına tekrar tekrar iniyordu. Rose sırtını dönüp merdivenin tuğla duvarını yüzüne siper etti.

"Evet, tıpkı benim gibi siz de göreceksiniz," dedi Collins istifini bozmadan. "Görmelisiniz. O zavallı habis ruh başına geleceği bilmiyordu tabii, oysa burada bulunmasının tek sebebi buydu. Withers'ın yerine geçmekti."

İskelet ahenksiz bir ezgi mırıldanarak yaşlı adamın kafasına vuruyordu.

"Tamamen gözden çıkarılabilir bir karakter... Creekmore diye başarısız bir aktör, sefil serserinin teki." Collins keyif ve horgörüyle güldü. "Bir ilanı görüp başvurdu, inanabiliyor musunuz? Beni kendisi buldu. Withers da öyle yapmıştı. Withers, Vendouris'in parasını çaldığımı *biliyordu*... sanki ölülerin parasını almak suçmuş gibi." Collins şişeyi kaldırıp içti.

Sisin içinde İskelet, aktöre iğrenç bir şeyler yapmaktaydı. Adamın kafasından kan fışkırıyordu... Tom derinin kemikten ayrıldığını görünce kalkıp sırtını döndü.

"Kaçmayı aklından bile geçirme," dedi Collins tahtından. "Arkadaşın seni birkaç saniyede yakalar. Sonra da bütün bunlar gerçeğe dönüşür."

Tom dönüp tekrar o korkunç sahneye baktı. Koleksiyoncu sisin içine geri dönmekteydi. Ceset ortadan kaybolmuştu;

Salyangoz'la Diken ve Bezelye merdivenin yanında, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş durmaktaydılar.

"Gerçek değil miydi?" dedi Tom.

"Şimdilik değil çocuk. Withers zaten artık yoktu. Creekmore'u da merak etme. Birkaç yeri çizildi o kadar. Yarın ona parasını verip gönderirim. Seni temin ederim ki beni minnetle hatırlayacak."

Del'in titremesi giderek geçti. "O *gerçekten* İskelet'ti," diye mırıldandı. "O adamın... yüzünü parçaladığını gördüm... o kadar çok kan aktı ki."

"Ağza gizlenmiş birkaç kan torbası. Creekmore yazlığa dönmüştür bile, yüzünü yıkıyor ve bir sonraki şişesini nereden bulacağını merak ediyordur."

Sisteki merdivende Rose yavaşça başını kaldırdı.

Collins şişeyi sallayınca sahne karardı. "Benim için asıl dehşet henüz başlamamıştı."

Çocuklar ürpererek tekrar ıslak çimenlere oturdular.

3

"Haraldson'ın vahşiliği beni bile şaşırtmıştı. Siz çocuklar biraz domuz kanıyla birazcık tuhaflık gördünüz o kadar... bense bir adamın yavaşça parçalandığını ve son ana kadar canlı tutulduğunu, müthiş acılar çektiğini gördüm. O zamana kadar Koleksiyoncu'yu bir çeşit oyuncak olarak görüyordum, icat ettiğim zamandaki hali gibi sanıyordum. Gerçi gücü Haraldson'dan değil benden kaynaklanıyordu tabii. O sadece bir araçtı, hayal gücümle doldurulmuş bir kuklaydı. Haraldson artık yük olmaya başladığından, yerinin başka herhangi biri... hattâ gerekirse Gezgin Çocuklardan biri tarafından *doldurulabileceğini* fark ettim. Withers'ın öldüğüne

emin olunca Haraldson'ı Koleksiyoncu'nun içinden mümkün olduğunca çabucak çıkardım. Polis onu neredeyse anında buldu: İsveçli o kadar şaşkın bir haldeydi ki, onu bir akıl hastanesine koyup cinayetten suçlu buldular ama idam etmediler. Withers'ın ölümü gazetelerde kısa bir süre biraz ses getirdi; sonra unutuldu, biz de çok uzaklara gitmiş, taşrada çalışıyorduk; kimse Withers veya Haraldson'la benim aramda bağlantı kurmadı.

"Koleksiyoncu zavallı Withers'ı öldürürken fark ettiğim başka bir şey şuydu ki, artık Gezgin Çocuklara ihtiyacım yoktu. Koleksiyoncu'nun korumalığı yeterdi. Bu sadece aklımda evirip çevirdiğim bir fikirdi, anlarsınız ya. Gezgin Çocukları porsuk avıyla eğlendirirken bunu düşündüm. Ne zaman taşraya gitsek iki köpek bulurlardı ve gecenin bir vakti kürekle-rimizle ve kıskaçlarla çıkıp iki porsuk yakalardık. Withers'ın öldüğü gece, York'un batısındaki kıra gittik ve bu altı trolle liderlerinin, birkaç hayvanın öldürülüşünü izlemek için çalışıp didinmelerine bakınca *Bunlara gerçekten ihtiyacım var mı?* diye düşündüm. Bu düşünceyi sonradan tekrar ele almaya karar verdim: O sırada kafamda bir sürü mesele vardı.

"Örneğin Rosa Forte. Soğuklaşıp surat asması beni çıldırtıyordu. Sarhoşken onu sık sık dövüyordum. O kadar çelişkili davranışları vardı ki, beni seviyor muydu yoksa nefret mi ediyordu anlayamıyordum. Bin dokuz yüz yirmi ikide artık sadece sağ koluma dönüşmüş olan Speckle John, Rosa hakkında bana yaşlı bir kadın gibi tavsiyeler vermeye çalışıyordu. Ona daha iyi davran, üzme, söylediklerini dinle filan diyordu. Rosa da ona gidip ağlıyordu. İkisini de küçük görüyordum. Aklımda para meselesi de vardı. O zamanlar sihirbazlar olarak epey başarı kazansak da sürekli paraya ihtiyaç duyu-

yordum. Zenginlere fal bakarak ve kehanetlerde bulunarak kazandığım paralar bile yetmiyordu. İyi yaşamak, lüks içinde yaşamak istiyordum; o zamanlar bile veda gösterimin temeli aklımdaydı sanırım. Her gösterinin etkileyici bir şekilde bitmesi önemlidir ve turnelerden –peşime dokuz kişiyi takıp dünyayı gezmekten– sıkıldığımda final şovumun gelmiş geçmiş en muhteşem gösteri olmasını isteyeceğimi biliyordum.

"Bu epey pahalıya patlayacaktı; zevklerim de epey masraflı olmuştu. Biletleri zaten en fahiş fiyattan satıyorduk. Bu yüzden başka çarelere başvurdum ve Gezgin Çocuklar işime yaradılar.

"Bir gece geç vakitte Robert Chalfont denen Kensington'daki o zengin salağın evine habersizce gittim. Bana kapıyı açınca, o iri çeneli liseli suratından hem gururunun okşandığını, hem de rahatsız olduğunu, hattâ biraz korktuğunu anladım. Bu mükemmeldi. O yaz, bahçesinde Crowley'e ne yaptığımı biliyordu. Chalfont beni içeri davet edip içki ikram etti. Malt viski alıp kütüphaneye oturdum; o da etrafta dolanmaya başladı. Daha önce beni akşam yemeğine defalarca davet etmişti de gitmemiştim; şimdiyse gelmem adamı huzursuz etmişti. 'Ne iyi ettin de geldin,' dedi.

"'Para istiyorum,' dedim lafı dolandırmadan. 'Çok para.'

"'Bak Collins,' dedi. 'Korkarım sana öyle her istediğinde para veremem, anlarsın ya... her işin bir yolu yordamı vardır.'

"'Benim yolum yordamım da bu işte,' dedim ona. 'Bana senede üç bin paund vermeni istiyorum. Ayrıca bu parayı çalışmalarımı takdir ettiğin için kendi rızanla verdiğini belirten bir belgeyi imzalayacaksın.'

"'Lanet olsun, çalışmalarını benden çok takdir eden yoktur bilirsin,' dedi, 'ama abartıyorsun.'

"'Hayır, asıl abartan *sensin*,' dedim ona. 'Büyük sihirbazlarla haşır neşir olma ayrıcalığını istiyorsun. Sırlarını paylaşmak istiyorsun; güç gösterilerine tanık olmak istiyorsun. Şimdi de bu ayrıcalığın bedelini ödeme vakti geldi.' Ayrıca ona beni reddederse neler yapabileceğimi anımsattım.

"Benden düşünmek için zaman istedi. İki gün süre tanıdım... avcılık yapmak ve balık tutmakla yetinmediğine pişman olduğu o salak, görgülü suratının ifadesinden belliydi.

"Ertesi gün evine Bay Peet'le trollerini gönderdim, ortalığı biraz kırıp döktüler. Chalfont hemen otel süitime gelip talebimi kabul etti. Ama artık daha fazlasını istediğime karar vermiştim... hattâ hepsini istiyordum. O da bana her şeyini verdi."

"Bütün parasını vermeye razı mı oldu?" diye sordu Tom. "İtiraz etmeden?"

"Pek sayılmaz." Sihirbaz gülümsedi. "Chalfont'u gösterimize dahil ettim."

"Onu koleksiyonuna dahil ettin," dedi Tom dehşetle.

"Elbette. Nasıl bir şeymiş görünce her şeyini bana devretti. O gerekli belgeleri hazırlarken trollerimi her gün yanında tuttum. Gerekli belgeler hazırlanıp da parası banka hesabıma yatınca, onu tekrar koleksiyonuma kattım. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Koleksiyoncu'ya yeni bir boyut, bir tür dokunaklılık kattı. Hattâ Crowley'i Koleksiyoncu'ya koymadığıma pişman olmaya başladım. Nasıl bir Koleksiyoncu olurdu bir düşünün! Ama birlikte kaldığımız süre içinde Chalfont'la idare ettik. Okul arkadaşınızın yalvarmalarını duyup da bize bu yaz ne kadar faydalı olabileceğini görene kadar da başka Koleksiyoncum olmadı."

Ağaçların arasından yayılmaya başlayan hafif bir ışık, üzerinden yavaşça geçen sisi okşuyordu.

"Ama şimdi iyi dinleyin çocuklar. Hayatımın bir sonraki dönüm noktasına geliyoruz... tıpkı Vendouris'in ölümü ya da Speckle John'la tanışmam gibi bir dönüm noktasına.

"Para meselesi hallolmuştu, çünkü Chalfont'un başına gelenleri az çok tahmin eden pek çok zengin hayranım, ne zaman istesem bana büyük meblağlar veriyorlardı. Ama Avrupa'dan sıkılmaya başlamıştım. Avrupa ölmüştü. Amerika'da yeni bir hayat seziyordum... ceset kokmayan bir hayat. Avrupa aslında bir mezarlıktı, ayrıca Amerika'da ailemin bana ömür boyu yetecek kadar parası vardı. Bir ay tatile çıkıp gemiyle Birleşik Devletlere gittim ve yerleşecek uygun bir yer aradım. Şehirden uzak, iyi korunan, büyüde olabildiğince ilerleyebileceğim, gözlerden ırak bir yer istiyordum. Burayı bulunca satın aldım ve işçiler tutarak istediğim tadilatları yaptırdım. Fiyatı başta çok yüksekti, ama sahiplerini makul bir fiyata bırakmaya ikna ettim. Ayrıca kullandığım yöntemler, ben yokken kimsenin gelip etrafta dolanmayacağının garantisiydi."

Yüksek, dehşet verici kanat sesleri duyuldu: Donuk ışıkta dev bir beyaz baykuş belirdi. Çocuklar dona kaldılar. Baykuş tam bir avcı gibi, Koleksiyoncu'dan çok daha saf bir vahşilikte görünüyordu; bir kez daha kanat çırptıktan sonra duman gibi dağılıp sise karıştı.

Yanmayı sürdüren ışık, başka görüntüler vaat ediyordu.

"Bin dokuz yüz yirmi üç sonbaharında yeniden Fransa'ya ayak bastım. İlk gelişimden beri sadece beş sene geçmişti, ama aradaki farkı bir düşünün! Artık kim ve ne olduğumu biliyordum: Charles Nightingale'in kendi içinde var olduğunu ancak hayal etmeye cesaret edebileceği gücü Coleman Collins bulup geliştirmişti. İstediğim her şeyi yapabilecek ka-

dar zengindim ve gittiğimiz her yerde bir sürü seyirci toplayacak kadar meşhurdum. Artık New England'da bir evim ve geniş bir arazim vardı. Hepsinden de öte, artık Kediler Kralı'ydım tabii, bütün okült dünyasında tanınıyordum. Bu konumu elimden geldiğince uzun süre korumak niyetindeydim... en azından, nasıl benim güçlerim Speckle John'ınkilerden çok üstünse, benden de çok üstün bir sihirbazın geldiğini hissedene dek. O zaman duruma bakacaktım."

Beyaz baykuş yine ağaç hunide hızla ve sessizce uçtu; gözleri ateş saçıyordu. Büyük kanatlar yaprakları hışırdattı. Sonra baykuş tekrar gözden kayboldu.

"Bay Peet'le ben arabayla batı Fransa'dan Paris'e doğru gittik; aslında Daimler'i o kullanıyordu, ben de arka koltukta keyif çatıyordum. Rosa Forte'yle Speckle John'ı görmeye can atıyordum... özellikle de Rosa Forte'yi. Onu Amerika'ya götürmek istiyordum... bensiz ayakta duramayacağını biliyordum ve yeni hayatımda faydası dokunacaktı. Ama bütün bunlar henüz muğlak bir hayalden ibaretti. Speckle John'ın bize nerelerde gösteriler ayarlamayı başardığını merak ediyordum; trollerin bir daha ne zaman porsuk avına çıkmak isteyeceklerini merak ediyordum; hangi davetlerin geldiğini, hangi kadınların ellerini uzatmış ve çek defterlerini çıkarmış bir halde beni beklediklerini merak ediyordum; Rosa'nın uzun yolculuklardan her dönüşümde yaptığı gibi beni şehvetle karşılayıp karşılamayacağını da merak etmekteydim. Arabayla, saatte kırk beş kilometre gibi baş döndürücü bir hızla köyden köye gittik; her köyün dikilitaşına savaşta ölenlerin isimleri kazınmıştı. Hava kapalıydı ve kestane ağaçları kırmızıyla turuncuya dönmekteydi; yoldan toz kalkıyordu; hasat vakti yaklaşan o tarlalara dökülen onca kanı düşün-

düm. Crowley denen o sefil palavracıya yaptığımı düşününce kahkahayı bastım... ayrıca o sıralar Gurdjieff'le Ouspensky'nin bana yaptıkları saldırıları anımsadım; bunlar o zamanlar okült sahasında önemli isimlerdiler, ama artık tamamen unutuldular. Kapalı hava... turuncu, kanlı tarlalar... porselen teni ve açık bacaklarıyla bekleyen Rosa... zamanın çevremde güzel bir melankoliyle can çekiştiği hissi...

"Paris'e on kilometre kala bir köylünün arabama gülümseyerek beyaz, mükemmel dişlerini sergilediğini görünce aklıma donmuş gübrelerin üstünde çığlık atan Vendouris geldi... onu yıllardır ilk kez düşünüyordum ve bana öyle geldi ki, eğer güzel bir Avrupa sonbaharının tamamının benim için özeti can çekişen bir adamın dişlerinin parıltısıysa, gerçekten gitme vakti gelmiş demekti.

"Paris'e kuzeybatıdan, ardımızda erik rengi toz bulutları havalandırarak girdik ve Pont de Courbevoie'dan Sen Nehri'ni geçip, sokaklarda ilerleyerek Ranelagh Gardens'a vardık; burada, Prud'hon Caddesi'ndeki muhteşem bir binada kalıyorduk. Kapalı havada çocuk sesleri duyabiliyordum. Ranelagh Gardens'taki ağaçlar parlak altın sarısıydı, hâlâ hatırlıyorum, çimenler de çok güçlü bir koyu yeşildi. O güzel melankoli sürmekteydi. Peet'e benimle birlikte oturma odasında içki içmesini teklif ettim, ki bu sonunda canına mal oldu. Merdivenden çıktık, elimde küçük bir çanta vardı, Peet de Daimler'in bagajından aldığı iki tane büyük bavulu taşıyordu. Binanın içi sandal ağacı kokuyordu. Dairemin kapısını açıp Peet'e yol verdim. Girince bavulları düşürdü... çok yüksek bir gürültü çıkardılar. Peşinden girince yüzünde utanç ve dehşet gördüm. Sonra onları gördüm. Gördüğüm şeyi herhangi bir okul çocuğu bile çok önceden tahmin ederdi."

Ağaçların arasındaki ışık güçlendi ve Tom, Rose'un bir oryantal halıya benzer bir şeyin üstünde çıplak yattığını gördü. Çevresinde istiridye rengi duvarlarıyla geniş bir odayı andıran bir dekor vardı. Rose'un belirgin bedenini Tom yandan görüyordu, sarışın başını diğer tarafa çevirmişti. Üstünde kolları ve bacakları kalın, iri yarı, çıplak bir adam yatmaktaydı; yüzünü onun omzuna yaslamıştı. Tom şoktan kaskatı kesildi. Yanındaki Del inledi. O ağır eller Rose'un memelerini yoğurdular, adamın hoyrat bedeni hamle yapıp durarak körlemesine bir halde orgazma yaklaşıyordu; Rose ise adamın kalçalarını tutuyor ve onun hareketlerine eşlik ediyordu. Tom o kadar afallamıştı ki, yaşadığı şokun içindeki hareketlerini, gittiği her yeri donduruşunu hissedebiliyordu. Del'in bu görüntüye tepkisiniyse hayal bile edemiyordu. *Bu gece beni görünce bir aptallık yapmazsın, değil mi?* Göğüslerine kadar gelen suyun içinde ellerini Tom'un boynunun arkasında kenetlerken Rose'un söylediği buydu. Öncesinde de, *Benden nefret etmezsin, değil mi? Hâlâ o adam için bazı işler yapmam gerekiyor.* Kastettiği buydu demek.

Burada her şey yalan.

Tom bu söze tutundu, ta ki kız yüzünü göğe çevirene ve Tom o geniş ve uzun alnı, kendisini sevdiğini söyleyen ağzı görene dek. Kendini pürmüzle yakılmış gibi hissetti. Adam hızlandı, sarsıldı, Rose'u sımsıkı tuttu. Rose'un kollarıyla bacakları, hamle yapan adamı sımsıkı sardı. Sonra ışık yine söndü ve sihirbazla baş başa kaldılar. Del'in gözleri donuktu. Hızlı nefes alıyordu, neredeyse soluk soluğaydı.

Bu gece beni görünce bir aptallık yapmazsın, değil mi?

Burada her şey yalan.

Tom bu durumdan bir çıkış yolu göremiyordu.

"Rosa'mın tadını çıkaran Kök değil, partnerim Speckle John'dı tabii. Yaşadığım şoku ve hiddeti hissetmenizi istedim o kadar çocuklar... ve başardığımı görüyorum. Arnold Peet kaçtı. Ben de gittim. Yarım saat sonra döndüğümde Rosa hâlâ oradaydı, giyinmişti, pişman olmuş rolü yaptı. İlk defa olmuş gibi yaptı ama ben işin aslını biliyordum. Bana yalan söylemesine izin verirken, Speckle John'ın zavallı Rosa'mı avutup durmasını düşündüm. Rosa kendisini dövmemi bekliyordu... dayak yemek *istiyordu,* çünkü o zaman bağışlanmış olacaktı. Onu dövmedim. Vurmadım da, asker tabancamı üstümde taşısam da... o zamanlar yanımdan hiç ayırmazdım. Onun yalvarmasına ve ağlamasına izin verdim o kadar. Ertesi gün Speckle John'la görüştüğümdeyse, oturma odamın döşemesinde gördüğüm şeyden ikimiz de bahsetmedik. Son gösterimi planlamaya başladım."

Collins ayağa kalktı. "Yarın gece her şeyi nasıl sonuca bağladığımı; aşağılanmama tanıklık eden Arnold Peet'le trollerini nasıl ortadan kaldırdığımı; beni aşağılayanlardan nasıl intikam aldığımı ve hayatımın en parlak gösterisini nasıl yaptığımı göreceksiniz." Perişan haldeki iki çocuğa tepeden baktı. "Bu gece odalarınızda kalın. Bu sefer itaatsizlik istemem."

Sihirbaz eğleniyormuş gibi başını eğip ellerini ceplerine soktu, neşeli gözleri Tomunkileri buldu; ortadan kayboldu.

Cehenneme kadar yolun var, cehenneme kadar yolun var, diye düşündü Tom. Eğilip Del'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Ne istersem yapacak mısın?"

"Ne istersen," dedi Del. Hâlâ biraz katatonik bir hali vardı.

"Şimdi geri dönelim. Bu gece ilk fırsatta buradan kaçarız. Nasıl yaparız bilmiyorum ama bir yolunu buluruz. Buradan bıktım artık."

"Midem bulanıyor," dedi Del.

"Bak, beni dinle. Zaten bir daha asla buraya çağrılmayacaktın. Anlıyor musun? Gölgeler Diyarı zaten senin için bitmişti. Amcan söyledi. Seçilmeyecektin... burada geçirdiğin son yaz olduğunu söyledi. Yani zaten bitmişti. Bu yüzden şimdi kaçalım."

"Tamam," dedi Del. Dudağı titredi. "Benimle geldiğin sürece." Gözlerini sildi. "Peki ya Rose? Rose ne olacak?"

"Rose'u bilmem," dedi Tom. "Ama biz bu gece geç bir saatte buradan gidiyoruz... ve kimse bizi durduramayacak."

Del'in önüne düştü ve ormandan geri dönüp göl kıyısına gittiler.

"Seçilen sendin," dedi Del. Ay ışığı siyah saçının üstünde beyaz bir takke gibiydi. Göl kıyısından bir kurbağa vırakladı. Göl yüzeyinde beyazlık bir peçe gibi asılı duruyordu ve göl kenarında hayaletimsi sisler dalgalanıyordu. Gri, yünsü çalıların arasından yükselen demir merdiven, bir buluta yerleştirilmiş gibiydi. "Ağırlanan sendin," dedi Del. "Değil mi?"

"Ama ağırlanmayı kabul etmedim."

"Seçileceğime emindim. Ama aslında seçilmediğimi biliyordum da."

"Keşke *sen* seçilseydin."

Kumsaldan ayaklarını sürüyerek geçtiler. Del ellerini merdivenin paslı basamaklarına koydu; altı basamak çıktı, durdu. "Galiba herkes bana yalan söyledi," dedi kendi kendine konuşurcasına.

"Bu gece," dedi Tom. "Sonra her şey bitecek."

"Her şeyin bitmesini istiyorum. İçimden neredeyse, keşke şu merdiven devrilse de ikimiz de ölsek demek geliyor."

Karanlık oturma odasından geçerlerken Tom'un aklına bir şey geldi. "Bekle." Del usulca hole çıkıp darağacındaki bir adam gibi durdu. Tom köşedeki vitrinli dolaba gidip cam kapakları açtı. Porselen dişi çoban iki parçaya bölünmüştü... Collins yapmıştı. Bu bir şaka ya da uyarıydı veya Perrault'nun masallarından birinin son, didaktik cümlesi gibiydi. Kırık parçalar ahşapta birbirlerinden ayrı yatıyorlardı, aralarında incecik beyaz tozlar vardı biraz. Diğer bütün biblolar dolabın arka tarafına itilmişti. Tom'a dönüktüler. Kitaplı çocuk, altı sarhoş adam, Elizabeth dönemi adamı. Gözleri, yüzleri ölüydü. Sonra Tom anladı. Dişi çobanı öldüren onlardı. Collins'in kendisine doğrudan verdiği bir mesajdı bu. Gözlerini onlardan ayırıp, kırık biblonun bir parçasını aldı ve cebine koydu. Sonra tabancayı da alıp gömleğinin altına tıkıştırdı.

Del'in peşinden yukarı çıktı. Koridorda yürüyüp siyah bir pencerenin önünden geçtiler. "Bak," dedi Del göstererek. Tom'un da fark etmesi gerekirdi; ormandaki bütün ışıklar sönmüştü. Artık ormanda sahneler, tiyatrolar yoktu. Katı karanlıkta yalnızca kendi yüzlerini görebiliyorlardı.

Del kapısının ardında gözden kayboldu.

Tom kendi odasına girdi. Sürme kapı kapalıydı. Yatağına oturdu, hışırtılar işitti. Yatağa pat pat vurunca o fısıltıya benzer çıtırtıyı tekrar duydu. Tom elini yorganın altına sokunca bir kâğıt parçasına rastgeldi. Görmek istemiyordu.

Hayır: Görmek istiyordu. Yaralı bütün kalbiyle istiyordu. Kâğıdı çıkarıp da kendine okuma izni verince şunu gördü: *Beni seviyorsan küçük kumsala gel.*

Demek Rose da bu gece kaçmak istiyordu. Tom, Coleman Collins'in dev bir beyaz baykuş şeklinde vahşice hepsinin üzerine süzüldüğünü, onları pençeleriyle toplayıp ezdiğini

gördü. Rose'un o pençelerde ezildiğini gördü. Notu katlayıp altıpatlarla derisinin arasına koydu. Sonra cebindeki kırık bibloya dokundu. "Tamam," dedi. "Tamam Rose."

Tom kapıya gidip açtı. Del karanlıkta yatağında yatıyordu. Omuzu seğirdi, bir eli bebek gibi kımıldadı. "Ne var?" diye sordu.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Tom "ve Rose'la buluşacağız."

Vitrinli dolabın arka tarafına dizilmiş, eserlerine ölü gözlerle bakan porselen figürler. Rosa Forte, Gezgin Çocuklar tarafından öldürülmüştü ve Collins, Tom'un bunu bilmesini istemişti.

"Tek istediğim gitmek," dedi Del. "Buraya artık katlanamıyorum. Lütfen Tom. Önce nereye gidelim?"

Tom öne düşüp merdivenden indi, oturma odasından geçti ve dışarıdaki kaldırım taşlarına, serin havaya çıktı. "Ormandan geri döneceğiz," dedi. "Bu sefer sonuna kadar gideceğiz."

"Ne dersen peki sahip."

IV
Gölge Oyunu

1

Tom tabancayı gömleğinden çıkarıp bel çukuruna, kemerine sıkıştırdı. "O ne?" diye sordu Del. "Bir tabanca. Tabancayı ne yapacaksın?"

"Herhalde ihtiyacımız olmaz," dedi Tom. "Vitrinli dolaptan aldım. Tedbirli davranıyorum o kadar Del."

"Tedbirli. Tedbirli olsak şimdi hâlâ odalarımızdaydık."

"Tedbirli olsak buraya baştan gelmezdik. Rose'u bulalım." Sallanan demir merdivenden inmeye başladı. Merdiven kayalıktan bir santim ayrıldı. Tom yutkundu. Bu merdiven ne zaman çıksa sallanmıştı. "Terslik mi var?" diye seslendi Del. Tom yanıt niyetine merdivenden olabildiğince çabuk indi. Karanlıkta kumsaldan geçmeye başladı. Del'in yetişmek için kumlarda peşinden koştuğunu duyabiliyordu.

"Seni burada tutmak istedi, değil mi? Sonsuza dek."

"Rose'a daha kötüsünü yapacaktı," dedi Tom. "Gölün diğer tarafındaki kumsala gitmeliyiz. Rose orada olacak."

"Sonra ne yapacağız peki?"

"O söyleyecek."

"İyi ama biz ona ne söyleyeceğiz Tom? Dayanamıyorum..."

Tom da dayanamıyordu. "Yüzmeyi denemek mi istersin yoksa ormandan yürüyerek geçmek mi?"

"Yürüyelim," dedi Del. "Ama beni kaybetme. Beni kaybetme Tom."

"Kaybetmeyeceğim. Zaten seni kaybetmeyeyim diye buraya geldim," dedi Tom. Ormandan hâlâ sis kıvrılarak yayılmaktaydı. Tom iki ağacın arasından usulca geçerek ilk platforma yöneldi.

"Belki de Rose'u yanımıza alıp Arizona'ya götürürüz," dedi Del.

"Olabilir."

"Elimi tut," dedi Del. "Lütfen." Tom onun uzattığı eli tuttu.

Rose küçük kumsalda onları bekliyordu. Onu kendilerini fark etmeden önce gördüler... topuklu ayakkabıları elinden sarkan, yeşil elbiseli zayıf bir kız. Rose'a yaklaşırlarken kız birden başını çevirip onlara baktı... korkuyla. "Üzgünüm," dedi. Del'e göz atsa da, gözleri Tom'u inceledi. "Gelir misiniz emin değildim."

"Şey, bunu gördüm," diyen Tom cebinden kırık dişi çoban heykelini çıkardı.

"Nedir? Bakayım." Rose ona fazla yanaşmaya çekinircesine ürkekçe birkaç adım yaklaştı. "Bana benziyor. Komik."

Rose yine Tom'un yüzünü inceledi: Ona gergince, hafifçe, acı acı gülümsedi. "Sence de komik değil mi?" Tom gülümsemesine karşılık vermeyince, Rose'un gözleri tekrar kırık dişi çobana çevrildi. Geri çekilmek istediği duruşundan belli oluyordu. Sonra Tom meseleyi anladı. Rose, Tom'un kendisine vuracağından korkuyordu. "Sana komik gelmedi," dedi Rose. "Neyse."

"Hey, ben de buradayım," dedi Del.

Rose hemen gevşeyip omuzlarını duruşunu değiştirerek Del'e döndü. "Biliyorum Delciğim. Geldiğin için teşekkürler." Rose birden gözlerini Tom'a çevirdi. "Şeyden emin değildim..."

"Mecburdun, değil mi?" dedi Del. Sesi titriyordu. "Amcam delirmiş, işte o kadar. Biraz da değil, tamamen keçileri kaçırmış."

"Burada her şey yalan," dedi Rose. "Sırf görmeniz, gerçekten olduğu anlamına gelmiyor."

Tom başıyla onayladı. Rose'un sunduğu bu umudu kabullenmeye tuhaf bir şekilde gönülsüzdü. Kabullenirse incinebilirdi. Oysa Del kabullenmekle kalmayıp sımsıkı tutundu. Yüzü ışıl ışıldı. "Neyse, sonuçta buradayız. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Daha önce gittiğin yere," dedi Rose. "Bu taraftan." Önlerine düşüp ormana girdi.

"Daha önce gittiği yere mi?" diye sordu Del. "Neresi?"

"Eski bir yazlık," dedi Rose, sisin ve gecenin içinde ışığa ihtiyaç duymadan yürüyerek. "Orada adamlar kalıyor, ama şimdi yoklar."

"Bir saniye," dedi Tom durarak. "*O* eve mi? Oraya neden gidiyoruz ki?"

"Tünel yüzünden, somurtkan Tom," dedi Rose. "Tünel sayesinde buradan çıkabiliriz. Bütün günü hazırlık yaparak geçirdim... göreceksiniz."

"Bir tünel," diye tekrarladı Tom; Del de "Bir *tünel,*" diye tekrarladı, sanki artık gerçekten eve dönüş yoluna çıkmışlar gibi.

"Sonuna kadar hiç gitmedim," dedi Rose sisin içinde önden ilerlemeyi sürdürerek, "ama orada olduğunu biliyorum. Sanırım neredeyse Hilly Vale'e kadar uzanıyor. İçinde bütün gece kalabiliriz. Sonra sabah çıkıp yürüyerek istasyona gidebilir ve bir trene binebiliriz. Sabah erkenden Boston'a doğru yola çıkan bir tren var. Kontrol ettim. Yokluğunuzu sabahın geç saatlerine kadar fark etmezler ve o zamana kadar Vermont'tan çıkmış oluruz."

"Peki ya ninen?" dedi Tom.

"Gittiğimiz yerden ararım." Rose'un gözleri bir an Tom'a sorgulayarak baktı.

2

Ormandan ihtiyatlı hayvanlar ya da siste hayal meyal seçilen hayvan hayaletleri gibi çıktılar. Del çimenlikleri bakımlı ve ağaçları sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş, otoparka benzer araziyi görünce –burada da soğuk sis salınmakta ve çukurlara dolmaktaydı– "Buranın varlığından bile habersizdim!" dedi.

"Sanırım çok eskiden burada başkaları yaşıyordu," dedi Rose, "ama Bay Collins onları gitmeye zorladı."

Tom başıyla onayladı: Parlak dev baykuş onları buradan kaçırmıştı.

"Galiba eskiden tatil yeriydi," dedi Rose. "Büyük ev de bir çeşit gece kulübü ya da gazino olarak kullanılıyordu herhalde."

"Peki neden bir tünele ihtiyaç duymuşlar?" diye sordu Tom.

"İçki kaçakçılığıyla ilgili olabilir," dedi Rose ona.

"Elbette," dedi Del birden çok bilmiş bir eda takınarak. "Bu taraf küçük bir yolun yakınında olmalı. O zamanlar etraf tamamen duvarla çevrili değildi herhalde. Baskın yapılacağını duyunca içkilerle rulet masalarını filan tünele saklayabilirlerdi."

"Tünel Gölgeler Diyarı'na geri gidiyorsa," diye belirtti Tom.

"Del haklı," dedi Rose. "Birden fazla tünel var. Bir dakika sonra görürsünüz." Viran ev siste daha da harap görünüyordu. Sundurma perdesindeki yırtık, aç bir ağız gibiydi.

Üçü eve yaklaştılar. Tom evi Rose'la Del'in anlattığı geçmişteki, bir savaş sonrası yazındaki, benzeri birkaç evle –artık yıkılmışlardı– çevrili, içinde blazerli ve hasır şapkalı adamlarla Rose gibi giyinmiş kadınların bulunduğu haliyle görüyordu. O zamanlar kanolar vardı her yerde, bir yerlerde banjo egzersizi yapan bir adam vardı ve Martini sürahilerinde buz küpleri tıngırdıyordu.

Güzel mal. Savaş öncesinden kalma. Kanada'dan geldi.

Nick, neden bu gece gölü geçip tatil evine gitmiyoruz?

İyi fikir dostum. Rulette biraz daha şansımı denemek istiyorum.

Baksana, Phill'y'nin dün gece gördüğünü iddia ettiği baykuşla ilgili bir şey duydun mu?

Hayır... bu daha sonradan olmuştu herhalde. Banjoyla çalınan şarkı "Sweet Sue" idi, yaz havasında *çinga-çink-çink, çinga-çink-çink* diye sesler duyuluyordu.

Evet, bu gece yazlıkta şansımızı deneyelim. Kendimi şanslı hissediyorum. Biraz cin versene dostum.

"Gündüz düşleri mi kuruyorsun?" diye seslendi Rose. "Yoksa girmeye korkuyor musun?"

Tom diğer ikisiyle birlikte sundurmaya çıktı. Rose onları eve sokup bir lambayı yaktı. Eski bina, sihirbazın kanatlı yardımcısı insanları kovduğundan beri içine girilmemiş gibi görünüyordu. Parçalanmış sandalyelerin, lekeli halının tamamı tozla kaplıydı.

"O adamlar yarın geceden sonra gidecekler," dedi Rose. "Eşyaları ya atıldı ya da eve geri götürüldü. Veya belki de diğer tünellerden birindedir."

"Bir saniye," dedi Del. "Kaç tane var ki?"

"Üç. Merak etme, doğru tüneli bulabilirim." Rose, Tom'a gülümsedi. "Oraya sandviçler, bir termos ve battaniyeler bıraktım. Bu gece rahat ederiz."

"Bu tünel nerede peki?" diye sordu Del. "Hey, aşağıda fare varsa vurabilirsin."

"Fare görmedim," diyen Rose, Tom'a merakla baktı.

"Şey, tabancasını aldım," diye itiraf etti Tom. "Yüz yıllık. Zaten nasıl ateş edilir bilmiyorum."

"Tünel bu tarafta." Rose tozlu bir hasır masayı yerinden oynatıp kilimi itti. Ahşap zeminde kapak şeklinde bir kapı vardı. Rose eğilip parmağını halkadan geçirerek kapıyı kaldırdı. "Eskiden küçük mahzene buradan girilirmiş." Geniş bir beton merdiven karanlığa iniyordu. "Tünelleri sonradan yapmışlar."

"Vay canına," dedi Del. "Bu kadar basitmiş demek."

Rose "Bir şey mi bekliyorsun?" diye sorunca Del ikisine bakıp tiz bir sesle "Oh," dedikten sonra yavaça merdivenden inmeye başladı. "En alt basamakta bir el feneri var."

"Buldum. Gelin çocuklar."

3

Tünel ayakta durulabilecek kadar yüksekti. Zemin ve duvarlar sıkıştırılmış topraktandı; tavanda kirişler vardı. Rose el fenerinin ışığını ileriye yöneltince, tünelin hafif bir eğimle indiğini gördüler. Işığın solmaya başladığı bir yerde –çok uzakta– bir köşe vardı sanki.

"Eh, yan yolları seçeceğini söylemiştin," dedi Del. "Burası gerçekten harika. Baksanıza ne kadar büyük! Emekleyeceğiz sanmıştım."

"Olur mu hiç?" dedi Rose. "Size öyle bir şey yapar mıyım?" Yürürlerken el fenerini salladı. Hava değişti, fener ışığının etrafındaki zifiri karanlıkta soğuklaşıp kurulaştı.

Tünelin üç kolunun kesişiminde, el feneri küçük bir yığını aydınlattı. Kesişim yeri, tünellerden biraz daha yüksek olan yuvarlak bir mağaraydı. Tavan da yuvarlaktı ve birbirini enlemesine kesen beş santim eninde ve on santim boyunda kirişlerle girift bir şekilde desteklenmişti. "İşte yatak odamız," dedi Rose. "Battaniyeler, yiyecekler filan da burada." Diz çöküp, sihirbazın hasır sepetini örten battaniyeyi kaldırdı. "Bunun yokluğunu fark etmez diye düşündüm. Acıkan var mı?"

Gerilim çocukları kurt gibi acıktırmıştı. Rose el fenerini kubbeli mağaranın ortasına, ışığı yukarı gidecek şekilde diklemesine koydu ve çocuklara yağlı kâğıda sarılı jambonlu sandviçler verdi; jambon Collins'indi, yağlı kâğıtlar da onundu muhtemelen. Farklı birer duvara yaslanıp yediklerinden, birbirlerini hayal meyal seçebiliyorlardı. Işık yüzlerini hafifçe aydınlatıyordu.

Del "Bu tünellerden hangisine gireceğiz Rose?" diye sordu.

"Tom'un yanındakine." Tom eğilip dönerek tünele baktı.

Zifiri karanlıktan üstüne bir soğuk hava dalgası geldi. "Eskiden bunlardan biri başka bir yazlığa açılırdı." Tom tünelin soğuk karanlığından gelen sesler işitti:

çinga-çink-çink, çinga-çink-çink diye banjo sesi
ve amatör ama hoş bir sesin söylediği bir şarkı
Yu-karda bir ay var
Dum ba dum-dum
Tatlı Sue
Sadece sen.

"Bence uyumaya çalışsak iyi olur," dedi. "Şu battaniyelerden birini at lütfen Rose." Rose öne eğilip ekose bir battaniyeyi ona doğru fırlatırken yüzü kızardı. "İyi fikir," dedi. Sert zemine battaniyeler serdiler.

"Sizler bir şey duymuyorsunuz galiba," dedi Tom.

"Bir şey duymak mı?" dedi Del.

"Hayal gücüm fazla işliyor o kadar."

Rose ortaya geldi, başıyla gövdesi ışıkta eski sihirbazlık numarasındaki yarısı testereyle kesilmiş kadının üst kısmı gibi havada yüzüyordu. Soluk gözleriyle Tom'a akışkan, lav gibi bir mesaj gönderdi... *Beni affettin mi?* Sonra el fenerinin ışığı kıvrımlı duvarlarda gezinerek bir an doğrudan Tom'un gözlerine gelip onları kamaştırdı. Tom'un gölgesi büyüyerek arkasındaki duvara yayıldı. Hüzme başka tarafa çevrilince Tom, Rose'un genel hatlarını gördü... yeşil elbisesinin içinde, yeraltında tatilcilere getir götür işleri yaparak dolanan yirmili yıllardan kalma bir hortlağı andırıyordu.

Yanında gördüğüm kadın kimdi? Nicholas?

Aynı anda iki yerde birden bulunabilen bir bayandı o kadar.

Kulağına çalınan o sesler.

Hüzme, Rose'un yere serilmiş battaniyesini buldu. Ro-

se'un ayakkabıları sert zemine usulca düştü. "İyi geceler canlarım."

"İyi geceler," dediler.

El feneri söndü ve üzerlerine zifiri karanlık çöktü.

"Salınmak gibi," dedi Del. "Kör olmak gibi."

"*Evet,*" diye fısıldadı Rose. Tom ikisine de yakınlık duydu.

Battaniyesine uzanıp soğuğa karşı üstünü örttü. *Kör olmak gibi.* Tünellerde salınan o geride kalmış sesleri duyunca, hiçbir şeyin Del'in sandığı kadar kolay olmayacağını –asla olmadığını– anlamıştı ve gözlerini korkuyla açık tutuyordu, kendisi de kör olsa da.

(su şıpırtısı: kaldırılan ve üzerinden sular damlayan kano küreği, gölün karşı kıyısından gözüne tutulan ışık)

Aynı anda iki yerde birden bulunabiliyor demek, çok pratikmiş Nick.

Yazlar cilveleşmek içindir sevgili çocuğum.

Karın yine hastalandı ha?

Sudaki bir şey yüzünden diyor. Salak. Cindeki bir şey yüzündendir bence.

Veya havadaki bir şey. Philly dün gece yine o baykuşu görmüş.

Baykuş maykuş yok sevgili çocuğum. Güven bana.

Ona güvenme, diye düşündü Tom; bir baykuş var işte, var.

Sonuçta Philly'ye katlanmamızın tek sebebi tatlı karısı...

Sonra yaz sonundan sesler: Tom gelen soğuğun sesini, ölü yapraklarla gri dondurucu suların vaadini duyabiliyordu.

Joan kımıldayamıyor. Sebebi belli değil... doktorlar da bilmiyor. Kafayı yiyeceğim.

Baykuşu senin kulübenin üstünde gördüm Nick.

Joan'ı çıkaramıyorum, burada kalamayız...

Philly'nin karısı öldü... havadaki veya sudaki bir şey yüzünden...

Duyduğuma göre burayı toptan satmışlar. Şeytan almıştır herhalde.

Cini uzatsana Nick. Korkunç kâbuslar görüp duruyorum.

Diğer ikisi zifiri karanlıkta uyuyorlardı. Tom battaniyesinin altında kaskatı yatıyor, onların düzenli soluklarını dinliyordu, geride kalmış sesler tünellerden gelirken, hareket edip değişirken ve sonunda tek bir ses kalırken.

Elveda, her şeye elveda... Yapayalnızım. Bir tek ben kaldım, 23 numaradaki tavuk denetmeni. En iyisi biraz daha cin içeyim de öcüleri uzak tutsun... yapayalnızım, yapayalnızım... tepedeki ayla baş başa, da-da-dum-dum...

Tom tünellerden birinde yeterince ilerlese bir iskelete rastgeleceğini biliyordu. Yirmilerdeki Nick'in elinde savaş öncesinde imal edilmiş bol miktarda cin vardı, karısı hastalanıp ölürken Philly'nin karısıyla işi pişirmişti, bu arada kumar oynayıp sevişerek güzel bir yaz geçirmek için gelmiş olan saygın görünüşlü ama sinsi bir genç göçmen tatil köyünü satın almıştı. Yirmilerdeki Nick, iş işten geçene kadar kalmıştı ve artık asla gidemeyecekti... Kendisiyle sevgilisinin aynı anda iki yerde birden bulunmalarını sağlayan tünelde "Sweet Sue" şarkısını söyleyecekti.

Collins korkutup kaçıramadıklarını öldürmüştü. Sonra da eski tatil köyünü alıp istediği şekilde tadilat yapmıştı, Del'in halefi olabileceğini düşündüğü zamanlarda yazları Del Nightingale'le eğlenmişti: Sonralarıysa becerilerini geliştirmekle yetinmiş, halefinin gelmesini beklemiş, davetsiz misafirleri kovmuş, dünyada kendisi için tehlikeli olacak tek kişinin eninde sonunda ortaya çıkacağını bilmişti.

Tehditle aldığı paralar suyunu çekince de Del'in ebeveynini öldürmüştü. Uçaklarını düşürüp mirastan payına düşeni almış ve beklemiş, kulaklarını açmıştı... ne olduğunu henüz bilmeyen bir gençle ilgili haberleri eninde sonunda alacağının farkındaydı.

Şu kaliteli maldan biraz daha içeyim dostum.

Yıllar boyu epey içmişti. Şerefe Nick.

Şerefe Tatlı Sue.

Tom bunu sanki birisi en yakındaki tünelin girişinden söylemiş gibi işitmişti. Battaniyesinin altında döndü –yoksa bu da mı rüyaydı?– ve kendisine yaklaşan soğuk bir esinti hissetti.

Şeytan, M, tünelin ağzından esintiye sarınmış halde çıktı. Ay ışığında dururcasına donukça parlıyordu. M'nin üstünde artık bir özel okul öğretmeni üniforması değil, bir blazerle yüksek ve kolalı yakalı bir gömlek vardı. Yakanın üstündeki yüzü hâlâ sempati ve yoğun ama yanlış yönlendirilmiş bir zekâ yayıyordu. Tom'un önünde diz çöktü.

"Demek sonunda yan yolları seçmeye karar verdin ve işte buradasın."

"Git başımdan," dedi Tom.

"Yapma ama. Sana ikinci bir şans sunuyorum. Sonunun ilerideki dostumuz gibi olmasını istemezsin, değil mi? Ringa balığı gibi tuzlanıp saklanmak istenmezsin? Bu sana göre değil."

"Evet," dedi Tom. "Değil."

"Peki boşuna uğraştığını görmüyor musun sevgili çocuğum? Sana son şansını sunuyorum. Kalk ve çık git. Onları boşver... işine yaramazlar. Elimi tut. Seni odana geri götüreyim." Siyah ve dumanı tüten elini uzattı. "Eh, biraz canın ya-

nacak. Atlatırsın. En azından hayatın kurtulacak."

Tom o korkunç el karşısında ürpererek geriledi.

"Tekrar düşün. Seni temin ederim ki âşık olduğun sandığın o yaratık seni satacak. Elimi tut, güzel bir el değil biliyorum, ama tutman gerek." Uzanmış elin üstünde beyaz dumanlar kıvrılarak salınıyordu. "Bay Collins sana her şeyi açıkladı. Kurtuluşun o kız değil evlat."

Tom durumun kaçınılmazlığını gördü: Son bir ihanet, Rosa Forte'ninki gibi. "Yine de..." dedi.

M artık pembe ve pürüzsüz olan elini geri çekti. "Sonun nerede olacak merak ediyorum. Burada mı? Gölde mi? Bir ağaca çivilenip kuşlara yem mi olacaksın? Geri gelip sana yardım etmeye çalıştığımı hatırlatacağım."

"Olur," dedi Tom: *Söylemiştim* lafı şeytanın en sevdiği sözlerden biri olsa gerekti.

M horgörüyle gülümseyerek uzaklaştı.

"Öyle olmaz," dedi Tom kendine.

4

"*Şimdi* saat kaç?" diye sordu Del saatler sonra.

El fenerinin ışığı Rose'un beliyle çıplak kolunu aydınlatıyordu. "Son soruşundan beri yirmi dakika geçti. Altı elli bir. Herkes uyandı mı?"

"Hı hı," dedi Tom; derin bir uykudan uyanıvermişti. Rose ışığı kubbeli mağarada gezdirdi, Tom'un yüzüne ve ardından Del'inkine tuttu. Sonunda kendine çevirdi. Duvara yaslanmış oturuyordu ve Del ile Tom'un aksine darmadağın görünmüyordu. Saçı düzgündü; Tom onun ruj bile sürmüş olduğunu fark edince şaşırdı. "Termosta hâlâ kahve var, katı yumurta-

larımız da var. Yola çıkmadan önce kahvaltı yapabiliriz."

"İşemem gerek," dedi Del utanarak. "Benim de," dedi Tom.

Zifiri karanlıkta tökezleyerek birinci tünele girip duvarlara işediler, fenerin ışığı sayesinde geri dönüp katı yumurtaları yediler.

"Şimdi, hangi tünele giriyoruz?" diye sordu Del.

"Şuna." Rose ışığı kıvrımlı duvardaki bir deliğe yöneltti. Tünelin girişine yürüyüp ışığı beyaz bir tebeşir çizgisinde gezdirdi. "Her şeyi aşağı indirirken bunu çizmiştim. İşte bu mağara."

"Yanımdaki mağara dememiş miydin?"

"Yanındaki buydu," dedi Rose. "Buraya geri dönerken karıştırmışsındır. İşaretlediğim bu."

"Uzunluğu ne kadar?" diye sordu Del.

"Epey uzun," dedi Rose. "İçinde yarım saat kadar kalmamız gerekecek."

"Bunun doğru mağara olduğuna emin misin?" diye sordu Tom.

"İşaretlemiştim. Eminim."

...seni satacak. Mutsuz bir rüyaydı o kadar: Ama o ebedi ve korkunç yazın içinde kısılı kalmış kayıp sesler bu tünelden gelmemiş miydi? "Işığı yüzüne tut," dedi Tom. "Kırma beni."

Rose el fenerini kaldırıp yüzüne çevirdi. Işık yüzünden gözlerini kıstı, ama eli titremiyordu. *Âşık olduğunu sandığın o yaratık.* Penceredeki kızdı o; ormandaki patikada bir sepet taşıyarak yürüyen kırmızı peleninli kızdı. Tom cebindeki kırık bibloyu tuttu.

Elveda Nick.

Ne zaman istersen tekrar gel Tatlı Sue.

Gölde mi? Bir ağaca çivilenip kuşlara yem mi olacaksın?

"Haydi gidelim," dedi Tom.

5

Önlerinde sallanan ışık, kirişleri aydınlatıp duruyordu. Ayakları toprakta hışırdıyordu. Tanımlanamayan bir imge, neredeyse bir *déjà vu* hissi Tom'un canını sıkıyordu. Ama *déjà vu* değildi, çünkü burayı daha önce görmediğini biliyordu. Yine de paralel deneyimler yaşadığı hissine sahipti... bir şey... neye yol açmıştı? Hafif bir sevimsizlik, terslik hissine, işlerin göründüğü gibi olmadığı hissine.

"Orada duyduğun neydi?" diye sordu Del usulca.

"Herhalde sinirlerim bozulmuştu o kadar."

"Benim de," diye itiraf etti Del.

Yollarını sadece görerek değil el yordamıyla bularak indiler. Tünel havası iyice rutubetlenip soğudu. Rose'un el feneri duvardaki su damlalarını aydınlatıyordu.

"Bu yaz cidden buraya... şey... anlarsın ya. Beni korumaya mı geldin?" Del bunu sorabiliyordu çünkü yüzü karanlıkta gizliydi.

"Sanırım evet." Tom'un sesi de Del'inki gibi zifiri karanlığa gidiyordu.

"İyi ama korunmaya ihtiyacım olacağını nereden bildin?" Del'in tiz sesi havada, o gerilim yüklü mekânda asılı duruyor gibiydi. Tom buna ne yanıt verebilirdi? *Şey, bir sihirbazla ve kötü bir adamla ilgili bir hayal gördüm, sonra da kötü adamın sihirbazı yendiğini gördüm. Başına kötü şeyler gelecekti ve müdahale etmem gerekiyordu.* Gerçek buydu, ama söyleyemezdi: Sesi böyle şeyler diyecekse, onu bekleyen karanlığa yollayamazdı.

"Şu 'buzdan kuleler gecesi yüzündendi galiba... hatırlıyor musun?"

"Hani Cole amcamı benden çalıp çalmadığını bilemediğim gece," dedi Del.

"Tanrım."

Del kıkırdadı.

Sonra Tom hatırladı: Kayıt gününü: Kütüphanede formları doldurduktan sonra Bayan Olinger'ın el fenerini ve şişman Bambi Whipple'ın mumunu takip ederek müdürün merdiveninden inmelerini. Laker Broome'u ilk defa görmeye gidişlerini.

Uzun süre karanlıkta sessizce yürüdüler, sürekli iniyorlardı, sanki tünel Hilly Vale'e değil de dünyanın merkezine götürüyordu.

6

Uzun süre sonra Tom zeminin değiştiğini hissetti. İnmekten yorulan bacakları şimdi çıkmaktan yoruluyordu. Artık yukarı çıkıyorlardı: Üst bacak kasları lastik bantlar gibi gerilmişti.

"Yolun yarısı bitti mi?" diye sordu Del.

"Daha fazlası," dedi Rose. "Çok yakında dışarı çıkarız."

Tanrı'ya şükür, dedi Tom içinden: Sürekli karanlıkta kalmak sinirini bozmaya başlamıştı.

Diken'inki gibi dikilmiş zigzaglı yara izleriyle kaplı bir surat havada süzülüp göz kırptı.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Del.

"Yoruldum."

"İrkildiğini hissettim."

"Hayal kuruyorsun."

"Belki de hayal kuran *sensin*," dedi Del kurnazca.

"Bir şey duyduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Rose.

"Elbette."

"Şey, galiba şimdi ben de duyuyorum. Susun da dinleyin."

Yine o korku hissi: kaçınılmaz. El feneri söndü ve geride kalan hayali bir an Tom'un gözlerinde yanmayı sürdürdü.

"Ben bir şey duymu..." diye söze başladı Del. Sustu: O ve yanındaki Tom da duymuşlardı... karmaşık, hızlı darbe sesleri.

"Aman Tanrım," dedi Del soluk soluğa. "*Peşimizdeler*."

"Çabuk, çabuk, çabuk," diye yalvardı Rose. Işık köreltici bir şekilde yandı ve geriyi taradı. Arkalarındaki uzun ve göz alabildiğine boş tünel yılan gibi kıvrılarak aşağı iniyordu. "N'olur."

Rose elinde fenerle koşmaya başladı. Tom arkalarındaki grubu işitince –iki, dört veya beş adam olabilirdi ve epey uzakta gibiydiler– Del'le Rose'un peşinden koşmaya başladı. Del'in panikle hıçkırarak ağladığını, göğsüyle boğazından sıkışmış, kontrolsüz bir ses çıkardığını işitti. El feneri ileride hızla inip kalkıyordu.

"Bizi nerede arayacaklarını biliyorlardı," diye bağırdı.

"Koşsana!" diye seslendi Rose geriye.

Tom koştu. Omuzları bir ahşap kirişe çarpıp acıdı. Az kalsın düşüyordu, acı kolundan aşağıya yayıldı; duvardan çıkmış bir kayaya elini sürtünce dengesini buldu.

Tekrar koşabilmeye başlar başlamaz Del'e çarptı. Del tamamen panik dolu bir ses çıkarıyordu hâlâ. "Kalk ve koş," dedi Tom. "Al... elimi tut." Del ona tutunup kendini yukarı çekti. Rose altı metre ötedeydi, el fenerini sabırsızca sallayarak gözlerine tutuyordu.

Del tavşan gibi fırladı.

"*Buldum sizi!* diye seslendi bir adam tünelde epey geriden.

Köpeklerle porsuklar; kanlı yağlı çukur. Collins sonlarının böyle olacağını ta o zamandan bilmiş miydi? Tom koştu.

"*Buldum sizi!*"

"Merdivenler!" diye haykırdı Del. "Merdivenleri buldum!"

Tom'un göğsünde dev bir rahatlama kabarcığı belirdi. Hâlâ kaçabilirlerdi; hâlâ şansları vardı. Soluk soluğa koşmayı sürdürdü. Diğer seslerin arasında Del'in telaşla merdivenden dışarıya çıktığını işitebiliyordu.

"Tom." Rose koluna dokunup onu durdurdu.

"Başarabiliriz," dedi Tom soluk soluğa. "Epey gerideler... yapabiliriz."

"Seni seviyorum," dedi Rose. "Bunu unutma." Tom'un göğsüne avuçlarını yaslayıp ağzını onunkine dayadı. Tünel birden aydınlandı.

"*Rose,*" diye yalvaran Tom, onu da sürükleyerek ışığa yürüdü. Rose'un yüzü vahşileşmişti. Tom merdiveni, açık kapıyı görmek için onu yana çekti.

Bir terslik vardı. Bir ayrıntı... Kafası gürledi. Dev bir rulet masası merdivenin yan tarafına yattı; o kadar tozluydu ki kırmızı ve siyah renkleri griye dönüşmüştü. Birdenbire Del'in bacaklarının dimdik yükseldiği görüldü, biri onu yakalamış yukarı çekiyordu.

Hemen sonra Del çığlık attı.

"Ne...?" Tom olanlara hâlâ inanamıyordu. Del yine çığlık attı. "Rose...?" Rose kollarından kurtulmuş, geniş beton merdivene doğru yürümekteydi. "Gelsen iyi olur," dedi Rose. "Böyle olması gerekiyor."

Tom dona kalmıştı; Rose'un ilk basamağa çıktıktan sonra

kendisine dönmesini seyretti. Yeşil elbisesiyle ve topuklu ayakkabılarıyla dimdik durarak Tom'dan uzaklaşıyordu; işini yapmıştı.

Benden nefret etme.

"Bizi geri götürdün," dedi Tom. Dudaklarıyla parmakları tamamen hissizleşmişti. "Nesin sen?"

"Böyle olması gerekiyor Tom," dedi Rose. "Şimdilik daha fazlasını söyleyemem."

Del'in çığlıkları kesik kesik, hayvansı inlemelere dönüşmüştü. Tom başını çevirip tünele baktı. Yürüyerek gelen Kök'le Diken hayal meyal belirdiler. Kapak şeklindeki açık kapıdan yayılan ışığın tam kenarında durup, Tom'un eyleme geçmesini beklediler. Tom tekrar Rose'a baktı; Rose da ifadesiz bir yüzle beklemekteydi. Diken'le Kök kollarını kavuşturup bacaklarını açmış, duvar gibi duruyorlardı. Rose bir basamak daha çıkınca Tom peşinden gitti.

Coleman Collins "Çık, çık, neredeysen çık," şarkısını neşeyle söylemekteydi ve merdivene varmadan önce aklına bir fikir gelen Tom, gömleğinin uçlarını pantolonundan çıkarıp tabancayı gizlemeyi korkuyla akıl etti.

Merdivene varır varmaz başını kaldırıp baktı ve tünelin sonunu tanıdı; yasak odaydı burası. O zaman "Grimm Kardeşlerin" nasıl gelip gittiklerini anladı.

"Demek kuşlar yine yuvaya döndüler," dedi Collins.

7

Tom kalabalık odaya çıktı. Rose, Coleman Collins'in yanında duruyordu ve sihirbaz, Tom'a neşeli, kaçıkça bir fesatlıkla bakarak işaret parmağıyla üst dudağını hafifçe okşamaktaydı. Diğer dört Gezgin Çocuklar bir kenarda, kayışlı köpek-

ler olarak durmaktaydılar. "Şu surata bak yahu," dedi Collins. "Böyle olmaz, heyecan verici finalimize... veda gösterisine hiç yakışmıyor. Gözyaşları olabilir, ama kaş çatmak asla."

Collins'in hemen arkasındaki Bay Peet, Del'i pazusundan kavramış, canını acıtacak kadar sıkıyordu. Del'in yüzü şoktan grileşmiş ve lastik gibi olmuştu. Trendeki gibi eski moda giyinmiş olan Bay Peet, fesatça sırıtarak Del'i kuklaymışçasına sarstı.

"Neden böyle olması gerekiyor Rose?" diye sordu Tom. Rose ona çok uzaktan baktı. Collins gülümsedi, dudağını okşamayı kesti ve kızın elini tuttu.

Neden böyle olması gerekiyor?

Del dehşetle ağlamaya başladı.

"Sakıncası yoksa ben yanıtlayayım," dedi Collins. Hâlâ gülümsüyordu. "Böyle olması gerekiyor çünkü halefim olmaya uygun değilsin. Tam da şimdi kanıtladığın gibi. Korkarım dünyanın yeni bir yetenekli çocuğun belirmesini beklemesi gerekecek... senden umut kalmadı Tom. Rütben düşürüldü. Artık bir katılımcı seyircisin. Güzel, işte diğerleri."

Kapak şeklindeki kapıdan önce Kök, sonra Diken çıktı. Diken soluk soluğaydı: Koşmaktan yorulmuştu. Omuzları yerdeki kapı boşluğunu neredeyse tamamen dolduruyordu.

"Kurtuluşun olabilirdim," dedi Collins düşünceli bir edayla. "Canla başla denedim. Ama en iyi çömlekçi bile kalitesiz kille çalışamaz." Omuz silkti, ama gözleri hâlâ fıldır fıldırdı. "Şimdi, programımıza bakalım." Elini Rose'unkiyle birlikte kaldırıp saatine baktı. "Son perdeye kadar birkaç saatimiz var." Eğilip dudaklarını Rose'un eline sürttü. Rose'un elini yavaşça bırakırken, tembel tembel dolanan adamlara döndü. "Diken, Bezelye ve Salyangoz. Bu çocuğu büyük tiyatro-

ya götürün. Rose, tatlım, yatak odamda beklemeni istiyorum. Siz diğerleri, yeğenimi dışarı çıkarıp onunla iki saat oynayın. Sızlanırsa cezalandırın. Artık işimize yaramaz."

Rose onun kız arkadaşıymış, diye düşündü Tom. Sevgilisiymiş. İhanet üstüne ihanet, içine kurşun gibi çöküyordu. Trollerden ikisi kollarını hoyratça kavradılar. Rose'un gözlerine baktı.

Benden nefret etme.

"Gitsene Rose," dedi sihirbaz. Ama Rose onun yanında bir an daha kalıp Tom'un bakışına karşılık verdi. *Mecburen yaptığım şeyler yüzünden benden nefret etme.* "Git dedim." Rose dönüp yürüyerek uzaklaştı. Collins çılgın gözlerini Tom'a çevirdi.

"Anlıyor musun?" dedi sihirbaz. "Gerçekten gitmeye çalışıp çalışmayacağını anlamam gerekiyordu. Yeteneğini hak etmiyorsun... ama artık fark etmez, çünkü yakında yeteneğin kalmayacak. Sonuçta kanatlarını seçtin."

"Bütün o insanları sen öldürdün," dedi Tom. "Nick'i öldürdün. Philly'nin karısına da. Yazlıktaki bütün o insanları."

"Nick'in karısını da," dedi Collins.

"Del'in annesiyle babasını da," dedi Tom. "Mirastan payını almak için." Del'in sendeleyerek gerilediğini, Bay Peet tarafından hoyratça doğrultulduğunu gördü.

"Del'in payını da alabilirim diye düşündüm, anlarsın ya." Collins gülümsedi. "Bir ara onun halefim olabileceğini düşünmüştüm. Öylesi daha iyi olurdu. Yeğenimi kontrol edebilirdim. Ama sonra sen ortaya çıktın, altın diyarı batıdaki en iri elmas gibi parlıyordun."

Del ağlamaya başlarken, Tom yine sihirbazın Laker Broome'a benzerliğini fark etti. Collins gülümsüyor, sakin numa-

rası yapıyordu, ama aslında içi fıkır fıkırdı... hiddetle ve manyakça bir neşeyle yanıp tutuşuyordu. "Siz burada kalın Bay Peet. Diğerleri, şu zırlayan çocuğu dışarı çıkarın. Ona istediğinizi yapın, umurumda değil."

Kök, Tohum ve Kaya, Del'e yaklaştılar. Tohum ayı gibi sırıtıyordu. Pençesiyle Del'i dirseğinden kavrayıp çekerek Bay Peet'in elinden aldı. "Geri getirmenize gerek yok," dedi Collins. Tohum, Del'i kapıya doğru sürüklemeye başlarken Kök'le Bezelye peşinden gittiler. "Bay Peet, iki tiyatro arasındaki duvarı açmanızı istiyorum. Bol bol açık alana ihtiyacımız olacak."

Bay Peet başıyla onaylayıp, diğerlerinin peşinden giderek kapıdan çıktı.

Şimdi odada sadece üç trolle –Diken, Bezelye ve Salyangoz– sihirbaz ve Tom kalmışlardı. Troller de trendeki giysilerini, dört düğmeli takım elbiselerle Norfolk ceketlerini giymişlerdi ve o daracık, sıcak tutan giysilerin içinde balon gibiydiler. Diken'in dikişli suratından ter damlıyordu. Üçü Tom'a yaklaştılar.

"Del'e ne yapacaklar?"

"Ah, senin başına gelecekler kadar ilginç olmayacak," dedi sihirbaz. "Çarmıha gerileceksin."

"Speckle John'a da öyle mi yaptın?"

"Yo, hayır. Ona ömür boyu sürecek bir ceza verdim, söylememiş miydim? Onu uşak yaptım. Sonuçta Hagar'ın torunuydu; yoksa bu İncil göndermesini anlamadın mı?"

"Anladım."

Sihirbaz gülümsedi ve terleyen trollere göz attı. "Artık onu götürün."

Salyangoz futbol topu büyüklüğündeki ellerini Tom'un

omuzlarına koydu. O ellerle Tom'un kollarını kırabilirdi; Tom adamın hoyratlığı da aşan dokunuşunda böyle bir niyet sezdi. Adamda insanlıktan eser yoktu. Canını yakmaktan keyif duyacaklardı, özellikle de daha önce onları küçük düşürmüş olduğundan. Salyangoz onu morartacak kadar sıkı tutup ayaklarını yerden keserek odadan dışarı taşıdı. Diğer ikisi güldüler... anırmaya benzer kaba seslerle.

Rose ona tabancadan bahsetmedi, diye fark etti Tom. *Biliyordu ama söylemedi.* Bu düşünce bayılmasını engelledi.

8

Salyangoz'un parmakları etine çelik çubuklar gibi batıyordu. Adam onu tüy gibi hafif bir kuklaymışçasına koridordan tiyatrolara doğru taşırken, başını eğip Tom'un kulağına fısıldadı: "Babacığım beni kırbaçlardı... babacığım neredeyse sırtımın derisini soyardı... ah, babacığım beni nasıl da kırbaçlardı..." Çıkardığı boğuk, kaypak sesin kıkırtı olduğunu Tom bir an sonra fark etti. Sonra adam dudaklarını Tom'un kulağına yasladı. "...hem benim derim seninki kadar beyaz değildi hiç." Kahkahayı bastı.

Tom geriye tekme atıp topuklarıyla Snail'in bacaklarına vurdu. Trol buna karşılık onu boynunu kıracak kadar şiddetli sarstı.

"Uslu dur bakayım," diyen Salyangoz onu küçük tiyatronun kapısının önünde indirdi. Pirinç levhada hâlâ aynı yazı vardı:

Yeşil Orman İmparatorluğu
27 Ağustos 1924

Collins kapıyı açtı ve Salyangoz, Tom'u ite kaka içeri soktu.

Duvarlardan biri tamamen ortadan kaybolmuştu. İki tiyatro birleştirilip muazzam bir mekâna dönüştürülmüştü. Bay Peet koltukların arkasında, duvardaki resmine bakmaktaydı.

"Hey, bu çok hoş," diye seslendi yukarıdan Collins'e. "Şu herif aynen bana benziyor." Çocuksu, egoistçe bir sevince kapılmıştı sanki.

"Salak mısın sen?" diye bağırdı Collins. "Uzaklaş oradan."

Bay Peet alınmış gibi görünerek surat astıktan sonra basamaklardan geçerek indi.

"Şunu arka tarafa çıkar," dedi Collins. "Gösteri başlayınca seyredebilmesini istiyorum. Bir de ışıkları kapa."

Tom "Hey, sen gerçekten...?" diye söze başladı, ama Salyangoz onu tokatlayıp yüzünün bütün bir tarafını sızlattı. "Beni acayip kırbaçlardı," dedi sırıtarak. "Neredeyse *derimi yüzerdi.*" Tohum gibi onun da bazı dişleri eksikti. Tom'u ite kaka küçük sahneden geçirip daha geniş kısma götürdü. Tepedeki spotlar söndü ve Tom'a sıra sıra uzanan boş koltukları yalnızca sahneden gelen hafif, kehribar rengi ışık sergiledi. Salyangoz onu ileriye ve yukarı doğru çekti.

"Bana ne olacak?" diye sordu Tom.

"Ben burada çalışıyorum o kadar," dedi Salyangoz. "Ama Kök, arkadaşına ne yapar sence?" Tom duraksayınca Salyangoz "Sakın manyakça şeyler yapmaya kalkma," dedi, "yoksa bacaklarını koparırım."

Manyakça şeyler... Salyangoz havalanmayı kastetmişti. Ama Tom içindeki o gücün kilitli olduğu yere ulaşamazdı. Oranın anahtarını bulamayacak kadar korkmuştu. Son koltuk

sırasına ulaştılar. *Çarmıha gerilmek?* Çok eskiden gördüğü rüyayı anımsadı; akbaba sıçrayarak ilerleyip sarı gagasıyla ellerini parçalamıştı.

Duvara keresteler büyük bir X şeklinde çivilenmişti. Alelacele yapılmış ve kullanıldıktan sonra kolayca sökülebilecek geçici bir şeymiş gibi görünüyordu. X'in ortasından deri bir kolan sarkmaktaydı. Altındaki halıdaysa iki uzun çiviyle bir tahta çekiç duruyordu.

"Bunu cidden yapamaz," dedi Tom.

"Bana yapmadığı sürece yapabilir," dedi Salyangoz.

"Konuşmayı kes de kaldır şunu," diye emretti Collins. "Karşı koyacaktır, o yüzden sıkı tut."

Tom yana sıçrayıp basamaklardan aşağı gerisingeri koşmaya çalıştı, ama Diken bir kolunu onun göğsüne dolayıp geriye çekti. Tom tekme savurunca Diken kafasının tepesine parmak eklemleriyle vurdu.

"Sıkı tut dedim." Collins eğilip çivileri aldı. Onlara dokununca halıda ışıldadılar ve ellerine aldığında sanki içten aydınlatılmışçasına uçuk gümüşi bir şekilde parladılar.

Bezelye hamursu elleriyle Tom'un bacaklarını kavradı. Salyangoz da bileklerinden tutunca Tom kımıldayamaz oldu: Mücadele etmeye çalıştı, ama Diken göğsünü iyice sıkıştırıp nefesini kesti. Bay Peet gidip ara geçidin yanındaki bir koltuğa oturarak, seyretmek için döndü. Tom, Diken'in pis kokulu nefesini yüzünde hissediyordu.

"Çivilere bak," dedi Collins. Şimdi sağ elinde çekici tutuyordu. Uzun çiviler erimiş altın kızılına dönmüştü ve sanki sihirbazın elinde zonkluyordu.

"İyi numara," dedi Diken.

Tom "Pis herif," deyince Diken yine kafasına vurdu; Tom

şiddetli, sarsıcı bir acı hissetti. Diken gücünün yarısıyla bile onun kafasını kırabilirdi.

"Bu çocuk bir sihirbaz. Onu zapt etmek için fazladan bir şeyler gerekecek." Collins çivileri Tom'un göz hizasına kaldırdı. "Anladın mı? Bunları asla tahtalardan çıkaramazsın. Bence gösteriyi beklemekle yetineceksin." Bezelye'yle Salyangoz'a döndü. "Kaldırın onu."

Üç trol, Tom'u çatılmış tahtalara doğru taşırlarken Diken geri geri yürüyordu. "Kollarını tutun," diyen Diken, Tom'un kollarını bırakıp belini iki eliyle kavradı. "Benimle birlikte kaldırın... belinden bağlayayım." Tom'u kaldırıp bir elini karnına sertçe bastırırken diğeriyle kolanı tuttu. Tom kıvrandı, ama Diken'in eli midesini omurgasına bastırıyordu.

Kemer karnını sıkıştırdı. Adamlar geriye sıçradılar. Tom yerin bir metre yirmi santim üstünde sımsıkı bağlı halde durmaktaydı. Toka derisine batıyordu; eski tabanca sırtına yaslıydı.

Collins yine çivileri kaldırdı. Prizmalar gibi rengarenk ışıldadılar. "Tamam. Devam ediyoruz. Diken, diz çöküp şunun ayaklarını duvara yasla." Diken eğilip Tom'un topuklarını yeşil duvara dayadı.

"Salyangoz, sağ kolunu tut. Bezelye, sen de sol kolunu. Avuçlarını açın."

Tom'un kollarını tutup, neredeyse dirseklerini kırana kadar uzattılar. Tom "Yapamazsın! *Yapamazsın!*" diye haykırdı.

"O senin fikrin," diyen Collins yaklaştı; baş ve işaret parmaklarının arasında bir çivi parlıyordu ve sağ elindeki çekici kaldırmıştı bile.

"HAYIIIR!" diye bağırdı Tom. Bezelye onun parmaklarını açarak avcunu ortaya çıkardı.

"Sandığın kadar acımayacak," diyen Collins ilk çivinin ucunu Tom'un sol avcuna dayadı.

Tom gözlerini sımsıkı kapatıp her şeyle mücadele etti... kollarını açık tutan adamlarla, derisine sürtünen tokayla.

Collins çekici çivinin başına doğru savurdu. Temastan hemen önce homurdandı: Sonra Tom inanılmaz bir acı hissetti, sanki sadece çivi değil çekiç de avcuna saplanmış gibi. Çığlık attı ve çığlığını vücudundan ayrılmış bir şekilde halüsinasyon görürcesine işitti: Bir bayrak gibi gözle görülebilirdi.

Bezelye'nin "Bize az para veriyorsun," dediğini işitti.

"Sıra sende Salyangoz. Şu parmakları aç."

Tom'un sağ parmakları kendiliğinden açıldı. *Ellerim,* diye düşündü. *Onları bir daha...?*

Çivinin sivri ucu: boğuk konsantrasyon homurtusu; sağ elinin uğradığı tecavüz.

Ellerim! Sanki tüm vücudu kadar şişmişlerdi ve yanıyorlardı. Çığlıklarının kendisinden dalga dalga uzaklaştığını görüyordu.

"Çok kan akmadı," dedi Collins halinden memnun bir şekilde.

Tom bedeninden çıkıp, parlak çığlıkların arasında salındı.

9

Bir süre sonra, şişkin ellerindeki acı onu kendine getirdi. Burnundan damlayan ter, sanki bir düzine karınca varmış gibi kaşındırıyordu. Boğazı kupkuruydu. Kasları cıyaklıyordu; kulakları zonkluyordu. Arada sırada dışarıdan gelen bir gürültü, üstünde asılı durduğu çerçeveyi sarsınca, o hezeyanlı haliyle bombaların düştüğünü, Gölgeler Diyarı'nın bombardı-

mana tutulduğunu sanıyor ve ardından aslında havai fişeklerin patladığını fark ediyordu. Peş peşe birer, ikişer, üçer gelen patlamalar, ısrarla ve ısrarla emreden sözsüz cümleler gibi.

Ellerine bakmaya korkuyordu. Son sıradaki koltuklara yayılmış olan üç trol, arada sırada ona meraksızca bakıyorlardı, sanki hoşlanmadıkları bir tabloymuş gibi. Çivilerden biri bir kemiği yerinden oynatmıştı ve azalıp çoğalan baskısı diğer bütün acıları arttırıyordu. Tom ellerini tahtalara iyice yaslamaya çalıştı ve bunu yapabildiği süre içinde –uzun sürmedi– acı azaldı.

Ellerini serbest bırakınca ateş geri döndü. Bezelye'yle Salyangoz ona ilgiyle baktılar. Bezelye "Güzel şarkı söylüyor," deyince Diken kıs kıs güldü.

"Çocuk haklı," dedi Bezelye. "Leş gibi kokuyorsun."

"Kıçımı öp," dedi Diken.

Tom sol eline göz atmaya cesaret etti ve ancak alt kısmını görebilince rahatladı. Saatinin kayışında biraz kan kurumaktaydı.

Sen bir sihirbazsın, değil mi?

Olmayı asla istemedim.

Ama öylesin?

Evet.

Öyleyse zihninle çivileri çıkar.

Yapamam.

Sana kütüğü kaldırmanı söylediğinde de öyle düşünmüştün. Denesene.

Denedi. Çivilerin tahtalardan çıktığını, ellerinden yavaşça ayrıldığını, kolayca ve ağır ağır dışarı doğru hareket ettiğini gördü...

Ve sanki birden yaralarına dikenli teller saplandı; çivilerin

parladığını, altın sarısı ve mavi ve yeşil renklere büründüğünü görebiliyordu... dalgalanan, tiz, falseto bir çığlık attı ve bunu da gördü, tavana yükselen incecik bir bez parçası olarak.

"Çocuk alkolik bir kadın gibi bağırıyor," dedi Bezelye.

İnsan ne ilginç şeyler öğreniyor, gördün mü? Bunu denemesen, trollerin en şakacısının Bezelye olduğunu bileme yecektin.

"Çok az para alıyoruz," dedi Bezelye yine. "Bu iş porsuk avlamaya benzemiyor."

"Söylesene farkı neymiş," diye homurdandı Diken.

"Benimle konuşurken nefesini başka tarafa ver."

Tom ağırlığını kolana bıraktı.

Başını kaldırıp baktığında, altında M oturuyordu, dizlerini yukarı çekmiş, sırtını Diken'in koltuğuna yaslamıştı. Yine hazırlık okulu kostümünü giymişti. "Dedim mi, demedim mi? Hakkımı teslim et biraz."

Tom gözlerini kapadı.

"Seni bu durumdan kurtaramayacağım bariz, ama geri kalanından kurtarabilirim," dedi M. "Gözlerini aç. En azından kandırıldığını itiraf edemez misin?"

"Beni rahat bırak," dedi Tom.

"Konuşuyor!" diye gürledi Bezelye.

"Sana hâlâ epey yardımım dokunabilir," diye devam etti M. istifini bozmadan. "Şu çiviler var ya... onları senin için çıkarabilirim. Bunu istemez misin?"

"Neden?" diye sordu Tom.

"Nedenini merak ediyor," dedi Bezelye.

"Çünkü harcandığını görmek istemem. Bu kadar basit. Akıl hocanın bize yıllardır epey iyiliği dokundu, ama sen... sen bambaşka olursun. Şu çivileri çıkarmayı deneyeyim mi? Seni temin ederim ki çok kolay bir iş."

"Git," dedi Tom ağlayarak. "Defol. Seni görmek istemiyorum. Sana *küfrediyorum. Kokuna* katlanamıyorum... sen bu *çivilersin.*" Sesi kesildi. Bütün gözeneklerinden ter boşandı. Soğuktan ölüyordu. M gülümsemeyi sürdürerek gözden kayboldu.

"Kahrolası çocuk sinirlerimi bozuyor," dedi Diken.

"Üstüne gitme," dedi Bezelye, "başı belada zaten. Değil mi evlat? Haydi aşağı inelim."

"Kafadan çatlak yahu," dedi Salyangoz. "Keçileri kaçırmış." Ayağa kalktı. Üçü aşağı inip ilk sıradaki koltuklara oturdular. Tom gözlerini kapatıp başını duvara yasladı.

Diken'in "Baksanıza, dışarı bile çıkabiliriz ha?" dediğini işitti. "Niye çıkamayacakmışız ki?"

Tom yine kendinden geçti.

Bilincini tekrar kazandığında gece olduğunu düşündü. Geniş karanlık tiyatroda tek başınaydı. Perdelerden erik rengi bir parıltı yayılıyordu. Ter içindeydi, buz gibiydi, elleri yanıyor ve ağlıyordu. Çivinin baskısına karşı mücadele eden kemik yeniliyor ve elinde zıplıyordu. Yüzlerce sinir uğulduyordu.

"Tom," dedi tanıdığı kadifemsi bir ses.

"Yeter artık," diyen Tom başını kaldırıp ara geçitten aşağı, sesin geldiği tarafa baktı. Karanlık ara geçitte Bud Copeland, daha koyu bir gölge gibi durmaktaydı. "Sen aslında sen değilsin," dedi Tom.

"Haklısın, değilim. Seninle konuşmaktan başka bir şey yapamam."

"Sen Speckle John'sın herhalde," dedi Tom. "Tahmin etmeliydim."

"Eskiden Speckle John'dım. Ama o sihrimi elimden aldı. Bunun ölümden kötü olduğunu düşündü." Bud yaklaştı.

Tom onun içinden bakabildiğini, Bud'ın kar beyazı gömleğiyle gri takım elbisesinin arkasındaki sıra sıra koltukların sırtlarını ve ara geçidin sonundaki karanlık duvarı görebildiğini fark etti. "Ama Del doğduğunda sesini işitebileceğim kadar kalmıştı. Seni ilk görüşte tanıyacak kadar da. Şimdi sesini duyacak kadar da."

"Ölecek miyim?" dedi Tom; birkaç yakıcı gözyaşı döktü.

"Aşağı inmezsen evet," dedi Bud'ın gölgesi ona. "Ama sen *güçlüsün* evlat. Henüz gücünün farkında değilsin. Seninle bu kadar uğraşmalarının sebebi bu. Fil gibi güçlüsün... beni buraya getirecek kadar güçlüsün. Keşke konuşmaktan fazlasını yapabilsem." Bud rahatsız bir şekilde kımıldanınca saydamlığı bulutsu bir hal aldı. "Gezgin Çocukları da seni kandırdığı gibi kandırdı... Yeşil Orman İmparatorluğu'nun mahzenlerinde işlerini bitirdi. Hayat boyu onun sırtından geçineceklerini sanan Bay Peet ve bütün... bütün o salakların. Ah, bir gösteri yaptı; büyük bir gösteriydi evlat. Hâlâ böbürleniyor. Avrupa'dan kaçmasına yol açacak kadar büyük bir skandal kopardı."

"Rose'a ne yaptı?"

"Rosa'ya mı? Onu boşver evlat. Şu kuşaktan kurtul yeter. Dışarıda Del'le oynuyorlar. Oradan inmezsen onu öldürebilirler."

"*Yapamam*," diye sızlandı Tom.

"Yapmalısın."

Tom çığlık attı.

"Öyle olmaz. *Tek* bir yol var evlat. Gücünü kullanmalısın. Ellerini çekip çıkarmalısın. Ancak öyle olur."

"*Hayıır!*" diye bağırdı Tom.

"Önce bir elini kurtar, diğeri daha kolay olur. Şarkını seç-

melisin... yeteneklerini seçmelisin. Kanatlarını denedin ve işe yaramadı. O adamdan kaçamazsın."

Tom başını duvara yaslayıp kırmızı gözlerle Bud'a baktı; sessizce bir soru sordu.

"*Ben* şarkıyı denedim Tom. Ama o benden güçlüydü. Sonrasında elimden en fazla Del'i korumaya çalışmak geldi o kadar. O çocuğu istediğini biliyordum... en azından senin varlığını duyana kadar istiyordu. Şimdi sıra sende. Ayrıca Del'i kurtarmaktan fazlasını yapmalısın. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Onu öldürmeliyim," dedi Tom dermansızca.

"Onun seni öldürmesini istemiyorsan. Şimdi dediğimi yap. Sol elini öne it. İtmeyi sürdür. Canın çok acıyacak ama... zaten acımıyor mu evlat? O elini kurtarınca sağ elini it. Çiviler bunu engelleyemez. Kolay yoldan yapmanı engelleyebilirler o kadar."

"Sadece iteceğim."

"Var gücünle it evlat. Yoksa başına daha kötüsü gelecek. Ve Del'den geriye kaygılanacak pek bir şey kalmayacak. Duyuyor musun? Sesini duyuyor musun?"

Tom o zaman gerçekten Del'in sesini duydu: Tiz, ızdıraplı bir *eee* sesi duydu; kısa süre önce kendisinin çıkardığı sese benziyordu.

Sol elinde odaklandı ve ittirdi. Yüzlerce çekiç yüzlerce çiviye vurdu ve Tom az kalsın tekrar bayılıyordu.

Güçlüsün.

Var gücüyle itti ve elinin birden etrafa kan fışkırtarak serbest kaldığını gördü.

"Yüce Tanrım, başardın evlat! Şimdi diğerini it... n'olur Tanrım, haydi evlat, diğerini it... it şunu... düşünme bile, kurtar elini."

Sol elinin ızdırabını düşünemeyen Tom göğsünü havayla doldurup ciğerlerinin tüm gücüyle ağzını açtı, çığlığı basarken sırtını kavislendirdi ve sağ elini hızla ileri itti.

Eli öne fırladı. Önündeki koltuk sıralarına kan fışkırdı.

...artık o işte neden çalıştığımı biliyorsun evlat... Bud'ın sesi hafifledi; geri kalanı çoktan ortadan kaybolmuştu.

Tom hıçkıra hıçkıra ağlayarak ağırlığını kolana bıraktı. Toka: Tokanın bir dili vardı. Onu testere gibi ikiye biçmeye çalışıyordu. Ve işte sıradaki numaram bayanlar baylar... Sol elini kaldırıp baş parmağını tokanın diline bastırdı. Gömleğine bulaşan kanı karnında hissetti. Şimdiki numaram ilk kez deneniyor, adı Düşen Çocuk. Baş parmağının dibini toka dilinin etrafında gezdirdi. Eli zonklasa da baş parmağını dile yaslı tuttu. İtince elinden kan fışkırdı ve kolandan kurtulup halıya çuval gibi düştü.

10

Del. Oraya gitmeliydi. Del dışarıdaydı, troller tarafından öldürülüyordu. Tom kollarından süzülen kanlara aldırmadan basamaklara doğru emekledi. Parmaklarını açıp kapatabilir miydi? En üst basamağa varınca sol elini denedi ve acı görüşünü bulandırsa da parmakları kımıldadı. Peki ya sen, sağ el? Bay Thorpe: Güneşli bir sabah şapelde: Sağ elini kaldırıyor: *Çocuklar, bu cesur genç çakısını çıkarıp sağ elinin avcuna bir haç çizdi!* Eminim çizmiştir, serseri. Tom dişlerini sıkıp parmaklarını kımıldattı.

Ve sıradaki numaram... Muhteşem Düşen Çocuk şimdi de basamaklardan inmeyi deneyecek.

Tom emekleyerek basamakların kenarına gitti. Baş aşağı

mı? Ellerinin kaydığını ve kafasını koltukların metal kenarlarına vura vura düştüğünü gördü... döndü, doğrulup oturdu, bacaklarını kenardan sarkıttı ve bir yaşındaki bir çocuk gibi, kalçalarının üstünde inmeye başladı.

Şimdi de cidden zor bir numaraya geç bakalım Tom, dostum. Yürü. Ayakları yerde, kalçaları ikinci basamaktaydı. Şey, acele etme... önce ayağa kalk, kolay yoldan yap. Sırtı düğüm düğümdü ve sızlıyordu; kan damlayan kollarını salladı ve kendini ayakta buldu. Anında başı dönünce düşmemek için omzunu duvara yasladı. İnsan vücudunun bu kadar acıya dayanabilmesi şaşırtıcı... ızdırap dolu bir kovaya dönüşebiliyor. Yolda döke döke taşırsınız sanıyorsunuz ama kova büyüyüp duruyor.

Şimdi dışarı gelin çocuklar, bir mucizeye tanık olacağız. Sahnenin arkasında İskelet gizleniyordu, çalıntı sınav kâğıtlarını kontrol edebilmek, Ventnor baykuşuna bakıp da bugün özel bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için piyanistin gitmesini bekliyordu... *Kırılıverdi Bay Robbin. Evet öğretmenim, durup dururken kırıldı.*

Amma sakarsınız maymunlar sizi.

Evet efendim, bugün acayip sakarız, tek becerebildiğimiz öylece ayakta durmak...

Kendini ilerlemeye zorlayıp omzuyla kapıyı açtı. Hı hı, eski kova büyüyüp duruyor. Tom kararmış koridora tökezleyerek çıkıp karşı duvara omzuyla çarptı ve dinlenmek için durdu.

Burası kolay bir okul değildir. Değildir! Kolay bir okul değildir!

Yalancı olmadıklarını kabul etmek gerekiyordu.

Öne eğilince bacakları onu takip ederek koridorda yürümeye başladılar. Sağ omzunu duvara yasladığı sürece ilerlemeyi sürdürüp dik durabiliyordu. Parmaklarından düzenli

aralıklarla damlayan kan, kahverengi halıya düşüyordu. Yasak odanın ve mutfağın önünden geçti.

Del'in yine çığlık attığını işitti... tekrarlanan umutsuz çığlıklar, mahvolduğunu bilen birinin çığlıkları.

Tom topallayarak oturma odasına girdi. Cam kapılara giden yolu zihninde çizdi. Sandalyeden masaya ve oradan kanepeye, sonra da tutunacak yer olmadan uzun bir yürüyüş.

Ne prensler, ne de kuzgunlar. Del'in süzülerek yükselen, ümitsiz, yaralı çığlıkları. Tom sol elini yavaşça bir sandalyenin arkalığına koyup öne sıçradı: Kahve sehpasına iki adımda ulaştı.

Kanepede Bud Copeland oturuyordu ve Tom adamın takım elbisesinin ardındaki zarif, yeşilli mavili desenli kumaşı görebiliyordu. "Buraya kadar geldin Tom, sonuna kadar gideceksin. Unutma, tabancanın emniyet mandalı var, unutursan mahvolursun."

"Gösterinin tekrarı yok."

"Aynen öyle evlat."

Tom içgüdüsel olarak başını çevirip köşedeki vitrinli dolaba baktı. Midesi kalktı. Camın iç tarafına kan fışkırdı... tekrar fışkırınca rafın tamamı kırmızı bir perdenin ardında gözden kayboldu.

Fiyuv-bom! diye patladı havai fişekler. *Fiyuv-bom!*

Gösterinin başlangıcı.

"Sonuna kadar gideceksin," dedi Bud.

Tom sola yattı, kahve sehpasında kanlı bir avuç izi bıraktı, acı yüzünden derin nefes aldı ve iki büklüm halde, doğrulamadan, cam kapılara doğru sendeledi.

Sürme kapıların camlarına doğru emekledi.

Fiyuv-bom!

Ellerinin kapılarda bıraktığı kanlı buğunun ardından gökyüzünü gördü: Turuncu bir çiçek solarak sönerken, kenarları mavileşti... *Fiyuv-bom!* Kırmızı bir sütun yükselerek ortasından açılıp gri gökyüzüne yayıldı.

Birazdan gece olacaktı.

Fiyuv-bom! Bom! Bom! Yayılan kırmızı sütunun yanında, beyaz ışıktan oluşma bir baykuş aşağı süzülüyordu, kanatları geniş ve dehşet vericiydi, kararan gökyüzünden yanarak iniyordu.

"Aç şu kapıyı... *açmalısın,*" dedi Bud'ın sesi.

Tom camı ittirince ıslak elleri üstünde kaydı. Solunda bir yerden Del'in çığlığı gelince, ön kollarını kullanarak cam kapıyı yana itti.

Ayağı alüminyum kapı kızağına takılınca kaldırım taşlarına kapaklandı. Dirseklerinden omuzlarına şok yayıldı; elleri alev aldı. İnledi. Sırtüstü dönüp bacaklarını uzattı. Kalbi neredeyse dehşetten duracaktı. Havai fişekten baykuş, gri gökyüzündeki gümüşi ışık, pençelerini uzatmış üstüne geliyordu, onu yakalamak için tepeden süzülüyordu.

Tom gözlerini kapadı. *Tamam. Elimden bir şey gelmez. Al götür beni, ne istersen yap. Yeter ki bitsin artık.*

Tepesinde bir patlama daha oldu. Yukarı bakınca baykuşun can çekiştiğini, dağılıp küle dönüştüğünü, anlamsız bir şey haline geldiğini gördü. Tom ayağa kalktı.

Sonra tekrar diz çöktü, çünkü onları görmüştü, evin hemen yan tarafındaydılar. Gezgin Çocuklar eğimli çimenlikte, otuz metre kadar ötede, ormanla uçurumun hemen yanındaydılar. Salyangoz'la Kök'ü görmüştü; bir an yukarı bakıp baykuşun son anlarını seyrettikten sonra işlerine geri dönmüşlerdi.

Del inledi.

Tamam, tabancayı çıkar. Kendini bir şey mi sanıyorsun? Öyleyse tabancayı pantolonundan çıkar. Kaldırım taşlarının üstüne yüzü koyun uzanıp, arkasına ulaşmaya çalıştı. Sağ elinin işaret parmağı, gömleğinin altındaki metal şişliğe mucizevi şekilde sürtündü; aynı mucizevi parmak gömlek eteğini yukarı çekti.

Biraz daha, işte oldu Buck Rogers.

Tekrar çekti. Tabancanın kabzası artık açıktaydı. Elini aşağı inmeye zorlayarak, tetik korkuluğu olduğunu düşündüğü bir şeye dokundu. Terlemeyi sürdürerek, işaret parmağını buna dolayıp çekti.

Fiyuv-bom! Çevresi aydınlandı, ama yüzünü sert kaldırım taşlarına bastırdığından, havai fişeklerin büründüğü şekilleri göremiyordu. Tetik korkuluğunu tekrar çekiştirince eli ona haykırdı.

Dünyanın en güzel sesini, tabancasının taşa düşünce çıkardığı sesi duyunca ferahlıktan hıçkırarak ağladı.

Tom yan dönüp tabancayı iki eliyle tutarak kendine çekti. Kabzayla tetik korkuluğu parlak kırmızıydı. *Emniyet.* Neye benzediğini bilmiyordu ve tabancayı evirip çevirerek emniyet mandalı olabilecek bir şey bulmaya çalıştı. Sonunda küçük, tırtıklı bir düğme gördü ve öne itti.

Emekleyerek evin köşesinden döndü ve kaldırım taşlarından gür çimenlere geçti. Altı adam inanılmaz gibi görünen bir uzaklıkta, çember halinde ayakta duruyorlardı. Kök'le Salyangoz şakalaşıyorlardı... sırıtan Salyangoz'un dişlerinin eksikliğini gördü. Diken çarpık çurpuk suratını koluna silmekteydi. Gömleği pantolonuyla yeleğinin arasından baloncuklar şeklinde taşmış olan Tohum ise ayağıyla bir şeyi dürtüklüyordu.

Del ciyakladı, aralarında neredeyse seçilmiyordu.

Tom çimenlere uzanarak nişan almaya çalıştı. Ama boşunaydı. Tabanca parmaklarının arasında titriyordu. Ateş ederse mermi ormana gidecek, göle düşecek veya yere saplanacaktı.

"Durun," dedi. Ama sesi fısıltı olarak çıktı o kadar. Tabanca ellerinden düştü. İşaret parmağını tekrar tetik korkuluğuna dolayıp, sürünerek birkaç metre ilerledi. Gerçekdışı, inanılmaz bir yavaşlıkla hareket ediyordu sanki. Bir cırcırböceği öttü. Bir otun tırtıklı kenarı ansızın tam karşısında netleşti. Santim santim ilerledi.

"Kaburgalarına çalışsana," dedi Salyangoz. "On papele bahse girerim ki öyle gebertebilirsin."

"Durun," dedi Tom. Otların arasında doğrulup oturdu. "Durun. Durun dedim." Karşısında duran Tohum başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. Tom tabancayı telaşla adamlara doğru, nişan almadan çevirdi. Salyangoz'un kendisine sırıttığını, Diken'in göğsünü ovuşturduğunu gördü. Eski tabancanın çalışıp çalışmayacağını merak etti.

Haydi bakalım. Tabancayı düz tutmaya çalışarak tetiği çekti.

Başta bütün kolunun parçalandığını sandı. Beklediğinden çok daha yüksek çıkan bir gümbürtü yüzünden bir an sağırlaştı. Tabanca yine parmaklarının arasından düştü. Elleri balon gibi olmuştu.

Troller ona çok dikkatli bakıyor, birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

Bir patlama göğü uçuk yeşile çevirdi.

Tom tabancayı alıp tekrar adamlara doğrulttu. Salyangoz üstüne geliyordu; kaşlarının arasında ufak bir kaygı çizgisi vardı.

"Hey," diye seslendi Diken. "Dikkatli ol."

"Elleri delik, bir şey yapamaz," dedi Salyangoz. Yine de yüzünde neredeyse zarif bir kaygı vardı.

Tom tabancayı adamın göğsünün ortasına çevirip sağ eliyle kabzayı tutarken sol elinin işaret parmağıyla tetiği çekti. Tabanca yine sarsılıp elinden fırladı. Kulakları çınladı.

Salyangoz'un göğsünde kırmızı bir nokta belirdi. Yaka çiçeği gibiydi. Salyangoz'un ayakları yerden kesildi.

Tom tabancayı tekrar alıp ayağa kalktı. Ağlıyordu ve sebebi sadece acı çekmesi değildi, ama korkularına ve elleriyle kollarındaki acıya karşın kaygılı, yoğun bir dikkate sahip olduğunu hissediyordu.

Fiyuv-bom! Hava tamamen sapsarı oldu. Tom, Del'in yerde iki büklüm yattığını gördü. Tabancayı beceriksizce kaldırıp Bezelye'ye nişan aldı.

Bezelye kumsalın demir merdivenine doğru kaçmaya başladı.

Tom tabancayı diğer adamlara çevirip rastgele ateş etti. Bu sefer tabancayı ellerinde tutmayı başardı. Diken geriye fırlayıp yere yığıldı. Boğazından bir gurultu çıktı.

Del yan dönüp Tom'a donuk gözlerle baktı. Yüzü kırmızıydı.

Diğerleri ormana dalmışlardı bile, Tom geri dönmeyeceklerini biliyordu. Onlar sadece işçiydiler. Üzerlerine ateş edilmesine değecek kadar para almıyorlardı. Tom yan döndü ve Bezelye'nin merdivenin tepesine ulaşmasını seyretti. Bu adamın, Collins çivi çakabilsin diye parmaklarını zorla açmasını hatırladı. Tabancayı elinden bıraktı; yere düşen tabanca patlayıp sıçradı, karanlığa zararsız bir mermi fırlattı. Tom, Bezelye'nin koltuğunda geriye dönüp kendisine berbat bir tabloymuş gibi bakmasını hatırladı.

Merdiven, diye düşündü. *Cıvatalar. Cıvatalar gevşesin.* Onları gördü: Paslı vida dişlerini, somunlara giren demiri gördü. Merdivene doğru yorgun argın yürümeye başladı. Bezelye'nin merdivenden paldır küldür indiğini duyabiliyordu. İki basamak, üç, dört...

Yeri sarsan bir patlama. Gökyüzünde kırmızı bir orkide açtı.

Tom, Bezelye'ye duyduğu nefretin içinde çiçek açmasına izin verdi. *Çık. Çık.* Zihninde cıvatalar kımıldamaya, vidalarını kırmaya, takırdayarak serbest kalmaya başladılar... somunlarından fırlayarak uçurumdan düştüklerini gördü.

Bezelye çığlık attı. Havai fişeklerin arasındaki sessizlikte, birden metal parçalanması sesleri renk gibi beliriverdi. Tom bacaklarını hızlandırıp uçurumun kenarına varınca, Bezelye'nin demir merdivene tutunmayı sürdürerek düştüğünü gördü. Adam sanki dakikalar boyu, rüyadaymışçasına düşerken hâlâ merdivenden inmeye çalışıyordu. Sonra ayakları kaydı; ardından merdiveni bıraktı ve onunla birlikte geriye doğru düştü. Bezelye iskeleye çarpınca parçalanan tahtaların gürültüsü duyuldu. Ahşapta anında bir delik açıldı. Bir saniye sonra merdiven, iskeleyi ikiye biçti. İskelenin parçaları yukarı fırladı. Sonra etrafa su saçıldı.

Artık tek bir çıkış yolu vardı.

11

Güçlükle yürüyerek geri dönüp Del'in yanındaki çimenlere yığılırcasına oturdu. Del yüzündeki kanı gömleğinin koluna siliyordu. Onu tekmeleyerek öldürmeye karar vermeden önce yüzüne vurmuşlardı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Del'in gözleri yavaşça yukarı çevrildi. Gözkapakları titreşti.

"Bir yerini kırdılar mı?"

"Her tarafım acıyor." Del'in dudaklarında kırmızı köpükler belirdi. Diken'e, eve daha yakın bir yerde yüzü koyun yatan Salyangoz'un cesedine donuk bir ifadeyle baktı. Diken bir şeyler mırıldanıyordu.

"Sana ne yaptılar?" dedi Del. "Seni de mi dövdüler?"

"Sayılır," dedi Tom.

Gökyüzü sarsıldı: Gümbürtünün ardından buz mavisi bir fıskiye havada titreşti.

"Geri geliyorlar!" diye haykırdı Del.

"Hayır," dedi Tom. "Onlardan kurtulduk."

"Ya." Del gözlerini kapatıp başını çimenlere yasladı.

"Hareket edebiliyor musun?"

"Eve gitmek istiyorum."

"Kim istemiyor ki?"

Ormandaki ışıklar titreşti; ev ışıl ışıl aydınlandı. Tom cam duvardaki kırmızı lekeleri görebiliyordu. Sonra bir arabanın çalıştığını, lastiklerin garaj yolunda çıkardığı hafif sesi işitti. Collins bu kadar çabuk pes etmiş olabilir miydi?

Diken hırıltılı, boğuk nefesler alıyordu. Tom dehşetle ona döndü. Diken "Ah," deyip öldü. Göğsünden beyaz bir kuş havalanmasa da Tom adamın canının gidişini gördüğünü biliyordu.

"Araba..." dedi Del. "O gitti Tom. *Gitti!* Gidebiliriz... buradan kurtulabiliriz."

"Hiç sanmıyorum. Şu ışıkları görüyor musun? Gösterinin sahnelendiği tiyatrolar değişti o kadar."

"Aman Tanrım," dedi Del. Tom'un ellerine bakıyordu.

"Nasıl kur...?"

"Şansım vardı," dedi Tom. Eve baktı. "O hâlâ içeride Del. Bence daha yeni başladık."

"Ama onunla *dövüşemeyiz* ki." Del büzüldü.

"Ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız." Bu güçlü bir söz değildi ve Tom kendini güçlü hissetmiyordu... tükendiğini, çimenliğe uzanıp da Collins'in özel efektlerini sergilemesini acizce beklemekten başka bir şey yapamayacağını hissediyordu.

Birden gökyüzü havai fişeklerle doldu, gece havasında katman katman patlamalar oldu. Gösterinin geri kalanı için fazla beklemek zorunda kalmayacaklardı.

12

"YEŞİL ORMAN İMPARATORLUĞU'NA HOŞGELDİNİZ!" Hoparlörlerden çıkan ses ağaçlardan, evin yan tarafından yankılandı. "BU AKŞAM DÜNYANIN HİÇBİR YERİNDEKİ SAHNELERDE EŞİ BENZERİ GÖRÜLMEYECEK KADAR İLGİNÇ VE HEYECANLI BİR GÖSTERİ SUNACAĞIZ. SON PERFORMANS, SEVGİLİ HERBIE BUTTER'IN MESLEK HAYATINDAKİ SON GÖSTERİSİ. O TEK KİŞİ Mİ, YOKSA BİRDEN FAZLA MI? SİZ KARAR VERİN, BAYANLAR BAYLAR. TANIK OLACAĞINIZ HOKKABAZLIK VE EL ÇABUKLUĞU NUMARALARI, GÜNÜMÜZDEKİ DİĞER BÜTÜN SİHİRBAZLARIN BECERİLERİNİN ÇOK ÖTESİNDEDİR.

"KENDİ GÜVENLİĞİNİZ ADINA, HERHANGİ BİR ZAMANDA TİYATROYU TERK ETMEYE ÇALIŞMAYINIZ."

Del yine ağlıyordu, ıslak yüzü parlak havai fişek patlamaları tarafından aydınlatılıyordu.

"SİZLERE... BAY HERBIE BUTTER'I TAKDİM EDİYORUZ!"

Gökyüzündeki patlamalar iki kat arttı: Hoparlörlerden

trampet sesleri yükseldi. Parça parça bütün gök patlamalarla beyaza büründü, bir yapboz gibi birleşerek göz çukurları ile açık, sırıtan bir ağız oluşturdu. *Fiyuv-bom!* Dev suratın üstünde parlak kırmızı dalgalandı ve Herbie Butter'ın göğe yayılan suratı tepeden onlara sırıttı. Karikatür tarzında bir yüzdü, keskin kenarlı bir çizim gibiydi ve iki boyutluydu.

"MUHTEŞEM MEKANİK SİHİRBAZ VE AKROBAT! KEDİLER KRALI!"

Collins, Tom'a göre fazla güçlü, fazla kurnaz ve deneyimli gibiydi. Tom o dev karikatürün havada süzülerek inip onları aradığını gördü. Sonra dönüp tekrar eve baktı. Bütün o aydınlık pencereler: Gölgeler Diyarı'nda geçirdiği ilk tam günü hatırladı, Collins'in kurt yüzlü halini, bir uçurumun ardını gösterip istediği her şeye sahip olabileceğini söyleyişini... sonra sanki Collins göğsüne bir kazık çakıp onu arkasındaki havaya çiviliyormuş gibi hissetti. Rose Armstrong tepeden, o gün onu ilk kez gördüğü pencereden kendisine bakıyordu. Tom'un yatak odasından. O ilk gün bile, sihirbazın gösterisinin tekrarında yer almışlardı.

Böyle olması gerekiyor. Burası kolay bir okul değildir.

Rose ızdırapla aşağı bakmaktaydı. Tom'a olduğu yerde kalmasını işaret etti: Aşağı inecekti. Tom salakça kafa salladı. Rose sırtını pencereye döndü. Tom tekrar yukarı baktı: Herbie Butter'ın suratı hâlâ üzerlerine çökmekteydi.

Tom tabancayı gördü, koyu yeşillikte siyah bir kabartıydı. Onu nasıl kaldırdığını anlayamıyordu. Artık yaraları çok az kanıyordu, ama elleri şişmişti. Eldivenli gibiydiler.

"Rose geliyor," dedi Del'e. Arkadaşının yüzü korkudan solmuştu.

"Yo, hayır," diye inledi Del.

"SEYİRCİLERDEN İKİ GÖNÜLLÜ ALABİLİR MİYİZ LÜTFEN?"

"Sanırım onun rolü bitti," dedi Tom. Kalbi de elleri kadar hissizleşmişti.

"GELİN, GELİN, ÇABUK... SİZ CESUR GENÇLERİN YARDIMINIZA İHTİYACIMIZ VAR."

Rose oturma odasından bahçe avlusuna fırladı ve onlara doğru koşmaya başladı. Yeşil elbisesi parlıyordu. Sağ elinde beyazlık titreşiyordu... beyaz paçavralar taşımaktaydı.

Del ona "Bizi rahat bırak!" diye haykırdı ve Rose çimenliğe girdi. İki cesede korkuyla baktı. "Eve geri dön hain!"

"Mecburdum," dedi Rose. "Ne yapacağını bilmi... gösterisinin parçası sanıyordum... Tom, çok *üzgünüm*..." Kollarını uzattı. "Yapmasam beni öldürürdü, ama keşke öldürseydi... Ellerin için mendiller getirdim, sadece bunları bulabildim, lütfen ellerini sarmama izin ver. Lütfen Tom."

"Arabadaki kimdi?" diye sordu Tom.

Del "Sana dokunmasına izin verme!" diye haykırdı.

"Elena," diye karşılık verdi Rose. "Kaçtı. Kan görünce... onu terk etti. Sana yardım etmek istiyorum Tom. Lütfen. Etmeliyim."

"Çünkü o söyledi!" diye haykırdı Del. "Defol!"

"Onu odasında beklememi istedi," dedi Rose. "Benimle bir daha görüşmeyecektin. Ama sadece bir gösteri yapılacak sanıyordum Tom. Bilsem... ormanda saklanabilirdik... sizi geri getirmezdim."

"Yalancı!" diye bağırdı Del.

"Hayır, doğru söylüyor," dedi Tom. "Bilmiyordu. O da kandırıldı."

"Ellerini sarabilir miyim?"

"Tamam," dedi Tom.

Rose sendeleyerek yaklaştı.

"ŞİMDİ KIRIM SAVAŞI'NIN DİŞİ KAHRAMANI... SAVAŞ MEYDANININ MELEĞİ... FLORENCE NIGHTINGALE İÇİN SAYGI DURUŞUNDA BULUNACAĞIZ!"

Fiyuv-bom! Yukarı süzülen fişekler gökyüzünde kırmızı izler bıraktılar ve *–bom!–* patlayarak İngiliz bayrağına dönüştüler.

"İşimizi bitirecek," dedi Del. Yüzündeki kanların birazını daha koluna sildi. "Kurtulamayız..."

"Mümkün olduğunca sıkı sar," dedi Tom.

Rose ilk mendili Tom'un eline dolayıp uçlarını düğüm yapmaktaydı. "Kim kaldı Rose? Evde kim kaldı?"

"Sadece Bay Peet. Tabanca seslerini duyduğumuzda ikisi de üst kattaydı. Başta fişek sandılar. Sonra aşağı indiler." İkinci mendili Tom'un sağ eline dolamaya başladı. "Sonra merdivenle ilgili bir şeyler söyledi."

"Merdivene ne oldu?" diye sordu Del. "Merdiven gitmiş!" Yine panikliyordu. "Aşağı inemeyiz!" Başını eve çevirince sustu. Görebildikleri bütün pencerelerde Coleman Collins vardı; adam ışıkta net görülecek kadar camlardan uzakta durmaktaydı.

Altı, yedi...? Sayısı fark etmezdi, çünkü herhangi bir sayı olabilirdi. Birbirinin aynısı üst dudaklarını birbirinin aynısı işaret parmaklarıyla okşayan birbirinin aynısı Coleman Collinsler.

"Oraya girmemiz gerekiyor," dedi Del, hissettiği huşuyu sesiyle biraz belli ederek.

"Merdivenden bahsederken öyle demişti." Rose mendilin uçlarını bağladı. İki mendilin ortalarında kırmızı daireler be-

lirmişti bile. "İçeri girmek zorunda kalacağınızı söylemişti. Girmek isteyeceğinizi de söylemişti."

"Ama bu sadece bir numara," dedi Del yalvarırcasına. "Aslında iki kişiler o kadar... hem Bay Peet diğer adamlar gibi kaçar."

"Belki de kaçmaz," dedi Tom parmaklarını oynatmaya çalışarak. "Ama biri daha var. İki gönüllü istemişti, hatırlıyor musun? Bir gönüllüye baştan beri sahipti zaten."

Sihirbazın görüntüleri pencerelerden kayboldu.

"Ben senin tarafındayım Tom," dedi Rose. Sesinde umutsuzluk vardı. "Ne yapacağını bilmediğini söylemiştim... gerçeği söylediğimi biliyorsun. Onu terk ettim."

"*Seni kastetmedim*," *dedi Tom hissettiğinden daha soğukkanlılıkla.* "İskelet hâlâ onda."

"BİR GÖNÜLLÜMÜZ DAHA VAR MI?" diye gürledi hoparlörler. "VAR MI? VAR MI? AH! SİYAH TAKIM ELBİSELİ *YAKIŞIKLI* BEYEFENDİ!"

13

Arkalarındaki çimenliğin gölgelerinde bir figür belirdi: Yoksa zaten oradaydı da fark etmemiş miydiler? Rose, Tom'un kolunu kavradı. Del geriledi. "İskelet bu," dedi, kuş cıvıltısı kadar tiz, normalden daha yüksek bir sesle: Ama Tom gelenin İskelet olmadığını gördü.

Figür ilerlerken gözlüğünün kaplumbağa kabuğu çerçevesi evden gelen ışıklarla kırmızıya döndü.

"Bu okul hasta oldu," dedi Laker Broome, "ve hastalıklı dalları kesip atmanın zamanı geldi." Onlara yaklaştı. "Budamak gerek beyler... budamak gerek. Bahçemizi temizlemenin vaktidir." Tom adamın ekose takım elbisesinin ardından or-

mandaki ışıkları görebiliyordu. "Seni yakalayacağız! Kim olduğunu biliyoruz ve seni yakalayacağız!" Saydam yumruğunu kaldırınca Rose'la çocuklar gerilediler.

"Disiplinsizlikler, sigara içmeler, başarısızlıklar ve hırsızlık oldu... şimdi de üstümüze öyle pis, öyle *hastalıklı* bir lanet çöktü ki, onca yıllık öğretmenlik hayatımda eşini benzerini görmedim

"ASLA!"

İlerlemeyi sürdürerek onları kaldırım taşlarıyla ışığa doğru geriletti.

"Suçlu bir zihinle ruh, etrafındaki herkes için tehlikelidir... adamı *yoldan çıkarırlar*. Hepiniz bu hastalığa yakalandınız çocuklar."

Öne doğru yine manyakça, tehditkarca bir adım attı. "Sen, Flanagan. O baykuşu sen mi çaldın?"

"Evet," dedi Tom. Çünkü asıl gerçek buydu.

Adamın işaret parmağı Del'i saplanırcasına gösterdi. "Sen. Nightingale. O baykuşu sen mi çaldın?"

"Evet," dedi Del.

"Hemen ofisime gideceksiniz... sizden kurtulacağız, duydunuz mu? Okuldan atılacaksınız, yani kovulacaksınız, kayıtlarınız silinecek, ihraç edileceksiniz... *Mala causa est quae requirit misericordiam.*" Suratı ilan panosu kadar büyük görünüyordu. Hâlâ Tom'un kolunu kavrayan Rose inliyordu. "Ayrıca bu okula bir kız getirdiğinizi görüyorum. Bu mesele de halledilecek çocuklar. Korkarım buradan sağ çıkamayacaksınız. Hırsızlık, başarısızlık, sigara, disiplinsizlik... ve nankörlük! Nankörlük büyük suçtur!"

Tom ayaklarının altındaki kaldırım taşlarının sertliğini hissetti ve Laker Broome saydam bir kol saatine saydam göz-

lerle bakarak "Sanırım şimdi birinci sınıftan iki öğrencimiz biraz sihirbazlık yapacaklar," dedi.

Del ona faltaşı gibi açık gözlerle bakıyordu: Yüzünde çürükler belirmeye başlamıştı; şakakları mor, yanaklarıyla çenesiyse yeşildi. Birkaç saat sonra mandrile benzeyecekti.

Hayvan yüzleri: Birden fotoğraflarla dolu, loş, sıkış tıkış bir odada durduğunu fark etti... duvarlarla tavan karmaşık desenli bir yorganla kaplıydı, sırıtan suratlar ona tıpkı rüyasındaki sihirbazın evindeki gibi bakmaktaydılar, sırıtıyorlardı ama hareketsizdiler, duvara sabitlendiklerinden asla salınarak uzaklaşamazlardı...

("*T-o-o-o-o-m*," diye inledi Del.)

...ama salınan kendisiydi, pis kokulu tuhaf bir yataktan tavana doğru yükseliyordu. Rose'un kolları onu tuttu, sonra *bırakınca dosdoğru* o resimlere, arabasında beyni bütün pencerelere saçılmış halde duran ölü adama, boş otoparktaki üstünden kan damlayan otomobile doğru gitti. *Cinayet Mahalli. Eski Miami avukatı dün sabah 7.10'da bulundu. Tasvirlere göre mavi gömlekli ve taba rengi pantolonlu aylak bir genç tarafından tehdit edilen Miami sakini Herbert Finkel...*

Coleman Collins'in Burberry pardesüsünü giyip geniş kenarlı bir şapka takmış, yüzü boş bir beyaz ovalden ibaret haldeki bir resmine doğru gitti...

Carson Okulu'na gitti, gökyüzünden çekilip üstü kırmızı kalemle boyanmış siyah beyaz bir fotoğrafa... spor salonuyla konferans salonuna kırmızı kalemle alevler çizilmişti, avludaki küçük ağaç kırmızı kalemle karalanmıştı. Resme yaklaştıkça kalemle çizilmiş alevler sanki üzerine sıçrıyor, yüzünü ısıtıyordu.

Rose'un parmakları sağ elini kavrayıp yarasını acıtınca haykırdı, kalemle çizilmiş alevler etrafında yükselirken.

Carson'a geri dönmüşlerdi. Del ile Rose birer yanındaydı, konferans salonunun sağlam, ahşap döşemesinde ayakta duruyorlardı, sahnede Bay Broome vardı, bir delinin yüzünü taşıyordu, saçmalıyordu. Yüzlerce çocuk sandalyelerinde kımıldanıp uluyorlardı, çoğunun gözleri ve burnu kanıyordu. Çıkardıkları gürültü pis bir duman gibi üzerlerinden yükseliyordu ve Bay Broome haykırmaktaydı: "*Steven Ridpath'ı istiyorum! İskelet Ridpath'ı! Elli dokuz sınıfının tek mezununu. Gel de diplomanı al!*" Yanan bir belgeyi uzatıyordu ve Tom yukarı süzüldüğünü, uzuvlarının örümceksileştiğini, derisinin yarılacakmışçasına gerildiğini hissetti...

aşağıda... bir fotoğraf mı vardı? Kımıldıyordu. Ölü çocuklar kımıldanıyor ve uluyorlardı. Norfolk ceket giymiş bir öğretmen kararan döşemede yürüyüp Del'in kolunu tuttu ve vahşice geriye burkup onu çeke çeke götürdü. Görüntü bir fotoğraf gibiydi, zamanda durdurulmuş bir andı, böylece geriye bakıp evet diyebiliyordunuz, işte George Amca'nın pantolonu o zaman dikenli tel çite takılıp yırtılmıştı, Lulu o zaman kuyunun içine bakmıştı, komik değil miydi, alamet gibiydi, çünkü işler o zaman kötüleşmeye ve ters gitmeye başlamıştı ve bakın hepimiz ne kadar mutluyduk... ama Del'in suratı mora ve yeşile dönüşüyordu ve Rose çığlık atıyordu ve o adam öğretmen değildi, Bay Peet'ti... Tom hâlâ hepsinin tepesindeydi, Laker Broome'a doğru süzülüyordu; Laker Broome yanan elini uzatıp Tom'un bileğini kavradı, derisini yaktı, ona sıratarak *Biraz canın acıyacak demiştim, değil mi?* dedi. *Tünellerdeyken elimi tutmalıydın evlat. Sence de o zaman işler biraz daha iyi gitmez miydi?*

Yanan el bileğini daha sıkı tuttu. *Bunun gerçek olmadığını düşünecek kadar aptalca bir hataya düşme evlat. Gerçek ol-*

masa bile. Tom, şeytanın kavrayışının bileğini yaktığını hissetti. *Bay Collins arkadaşını yakaladı. Şarkını seçtin.*

Öyleyse şarkını söyle.

Sihirbazın mendilinin beyazlığının altındaki bileği kızarmış, su toplamıştı.

"T-o-o-o-m!" diye haykırdı Del yeniden. Sesi giderek hafifliyordu. "Tom! Tom!"

Tom başını sallayıp kendini toplamaya çalıştı... sanki İskelet Ridpath'a dönüşmüş, İskelet'in görmeyi seçtiklerini görmüştü, görmeyi bütün çarpık kalbiyle istemişti...

"Bizi *götürdüler,* bizi *götürdüler,*" diye sızlandı Rose, "ah Tom, geri dön... bir an öldün sanki."

Tom gözlerini açınca Rose'un korkulu yüzünü gördü. Rose'un güzelliğinden artık eser kalmamıştı. Alnı yaşlı bir kadınınki gibi buruşmuştu ve bir an Tom'a üstüne eğilmiş, kollarını sarsan bir cadı gibi göründü. "Ya," dedi Tom.

Rose onu sarsmayı kesti. "O adam sana dokununca ölü gibi oldun. Bay Peet evden çıkıp seni buraya taşıdı, Del'i de sürükleyerek götürdü... ben de takip ettim o kadar, sırtına vurdum ama gözünü bile kırpmadı. Del'i götürdü Tom. Ne yapacaksın?"

"Bilmem," dedi Tom. Nerede olduğunu bilmiyordu. Yapay yıldızlar, dost ışıklar tepeden kendisine göz kırpıyorlardı. Renkli bir tekerlek yok muydu? Bir grup yok muydu? "*Polka Dots and Moonbeams,*" dedi. "Fielding bir saksofoncu yüzünden kafayı yedi. Altı kase punç. Herkes dışarı çıkıp bir uyduya baktı, ama aslında bir uçaktı o kadar. İskelet de oradaydı ve cidden tüyler ürpertici görünüyordu. Simsiyah giyinmişti." Tom yukarıdan gelen dost ışıklara şaşkınlıkla baktı. Renkli tekerleğin bulunması gereken yerde makarnaya

benzer bir boru uzanıyordu o kadar; başka bir ince boruyla T şeklinde birleşiyordu.

"Ne diyorsun?" Rose yine cadı suratına bürünmüştü.

"Carson. Okulumuz. Del ve ben..." Başını salladı. "Bay Peet? Onu gördüm."

"Seni buraya taşıdı. Ve Del'i götürdü."

Tom inledi. "Okul müdürümüz bir şeytanmış," dedi. "Gerçekten öyle olabilir mi sence? Belki de geçen yaz Mesa Yolu'ndaki adam oydu... daha ilk senesiydi, biliyor musun? Yeni çocuklar bunu hiç fark etmediler. Hep oradaydı sandılar. Hepimizin kâbus görmemize şaşmamalı."

"Sen iyi misin?" diye sordu Rose.

"O bir yetenek avcısı," dedi Tom gülümseyerek. "Bizim sevgili M."

"*Tom.*"

"Ha, iyiyim." Doğrulup oturdu. "Neredeyiz ki? Ha. Tahmin etmeliydim." Büyük tiyatrodaydılar; aradaki duvar kaldırıldığından, küçük tiyatroyu görebiliyordu. Duvar resimlerindeki figürler onu çeşitli ifadelerle, hazla, sıkıntıyla ve ilgiyle seyretmekteydiler. Ve müthiş bir açgözlülükle.

"Collins haklıymış. İskelet'e sahiden istediğini vermiş. İskelet tam da olanları istiyordu. Hattâ resimlerini bile çizmiş."

"Peki ama şimdi ne olacak?" dedi Rose. "Tom, şimdi ne yapacağız? Ne dediğini hiç anlamıyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun Rose? Berice hâlâ seni seviyorum. Collins küçük dişi çobanını hâlâ seviyor mudur sence? Hilly Vale'de gerçekten bir ninen var mı Rose?"

Rose'un alnı tekrar kaygıyla buruştu.

Tom dizlerinin üstünde doğruldu. Duvarlardaki figürler, o gerçek seyirci topluluğu, sempatiyle ve ilgiyle seyretti. "Sı-

radaki numaram bu kıtada daha önce hiç denenmemiştir, bayanlar baylar..."

"Delirdin mi sen? O adam zihnine bir şey mi yaptı?"

"Sus Rose." Duvarlardaki bütün figürler ona ateş saçan gözlerle bakmaktaydılar: Elleriyle ağızlarına yiyecek götürdüklerini, birbirleriyle konuştuklarını görebiliyordu neredeyse: *Bizim Herbie'yi özleyeceğim, ne dersen de, bence ondan iyisi yoktu yahu. Bir adamın elini pençeye dönüştürmüştü, değil mi? Kensington'da.* Ucuz koltuklarda oturan seyirciler, Bay Butter'ın son gösterisini seyretmek için hevesle bakmaktaydılar.

Duvardaki Koleksiyoncu başını çevirip Tom Flanagan'a neşeyle sırıttı.

Şu kız var ya, bence bir içim su. Fransızmış.

"Sus," dedi Tom. "Başka yere git... sahnede gizlen. Bir köşe bulup gizlen ve sus."

"Ne...?"

Tom elini sallayarak Rose'a uzaklaşmasını işaret etti, Gölgeler Diyarı'ndaki en güvenli köşeyi bulacağını umarak. Artık bu korkunç durumun bir şakaya dönüşmesini sağlayacak iç rahatlatıcı bir düğme yoktu.

Bir hoparlör cızırdadı: "AH, İŞTE ORADASINIZ BAYIM! EVET, SİZ... SİYAH TAKIM ELBİSELİ BEYEFENDİ. BAYANLAR BAYLAR, İŞTE İKİNCİ GÖNÜLLÜMÜZ DE ÇIKTI. YÜKSEK BİR ALKIŞ LÜTFEN!"

Duvarlardan 1924 yılından kalma hayaletimsi alkış sesleri yükseldi.

Koleksiyoncu süzülerek duvardan indi; kör ve dişsiz bir şekilde Tom'a sırıtıyordu.

Kendini kaptırma Mary... o herif de işin içinde, anlamıyor musun? Gösterinin parçası. Tam bir yardakçı

Koleksiyoncu daha küçük odadaki, koltukların arasındaki geçidin sonuna doğru tökezleyerek, bütün dikkati hâlâ Tom'da ilerliyordu. Suratı tamamen kişiliksizdi. Dr. Koleksiyoncu. Aslında hepsi ona benziyorlardı: İskelet, Laker Broome, sihirbaz, Bay Peet ve Gezgin Çocuklar, nefret ve hırs yüzünden öyle çarpılmışlardı ki kendilerinden güçsüz herkesi soyabilir ve öldürebilir, dolandırabilir ve zulmedebilirlerdi. Hattâ Collins ölü bir adamın ceplerini boşaltmıştı. Evet. Dr. Koleksiyoncu. Kendi kurtuluş tarzlarını sunuyorlardı. *Erkek olmak ister misin? Seni erkek yapacağım. Baban da anan da benim.*

"İşte buradayım İskelet," dedi. İçi tiksintiyle, iğrenmeyle doldu. Ayağa kalktı. Elleri ağır dökme kurşunlar gibiydi, sadece düğümlü mendiller sayesinde dağılmadan duruyordu.

"Gelsene İskelet," dedi.

Koleksiyoncu basamaklardan hevesle, yalpalayarak indi.

14

İşin gerçeği Tom'un Koleksiyoncu'yla nasıl dövüşeceğine dair hiçbir fikri yok. Rose'un topuklu ayakkabılarının takırdayarak sahnenin kanatlarına doğru gittiğini duyarken, Creekmore adlı aktörün Withers'ı canlandırdığı sahneyi hatırlayınca, İskelet Ridpath'ın bu korkunç temsilcisiyle yüzleşmesine yol açan dürtü ölümcül bir hata gibi görünmeye başlıyor. Koleksiyoncu, sihirbazın en iyi korumasıydı... adam bunu bizzat söylemişti. Birden Tom'a büyük olasılıkla burada, Grand Théâtre des Illusions'da ölecekmiş –pek hoş denemeyecek bir şekilde ölecekmiş– gibi geliyor, tıpkı Withers'ın bir sahne kapısının önündeki dar bir sokakta ölmesi gibi.

"Vendouris!" diye sesleniyor Koleksiyoncu. "Baykuşunu gördüm Vendouris."

Tom elinden geldiğince sessizce, ağır ağır uzaklaşırken, şimdi bile tiyatrodan çıkıp Del'i bir şekilde Collins'in elinden kurtarmasının... Koleksiyoncu'yu tiyatroda gezinip seslenir halde bırakıp gitmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyor...

ama Koleksiyoncu bir sihir numarası.

"Biraz deri görmek istiyorum," diye fısıldıyor Koleksiyoncu. "Neredesin Vendouris?"

O bir sihir numarası ve Tom bir sihirbaz. Laker Broome'un kendisine dokunmasıyla beliren halüsinasyon sahnesinde sanki bir ipucu görmüş, Koleksiyoncu'nun zararsız kılınabileceğini bir parçasının bilmesini sağlayacak kadar güçlü bir yanıt kokusu alır gibi olmuştu.

"Biraz deri," diyor Koleksiyoncu, ağzını açıp mor bir karartı sergileyerek. Boş gözleri hazla parlıyor. Küçük tiyatronun sahnesine yalpalayarak çıkıyor, kör bir adamın radarıyla Grand Théâtre'a gidiyor.

Tom büyük sahnede sessizce geri çekiliyor. İpucu, yanıt nedir? Ölü çocuklarla dolu konferans salonunu, orada İskelet'in bedeninde havada salındığını anımsayabiliyor.

Yanıt orada bir yerlerde. Düşünmesi gerek. Ama insanın beyni pelteye dönmüşse nasıl düşünebilir? Sadece sihir o kadar, diyor kendine, duvara yaslanan sırtını dikleştirip, Koleksiyoncu'nun küçük tiyatronun sahnesinden inişini seyrederken. Koleksiyoncu iki adım sonra büyük salona girecek. Salyası akıyor, kollarını uzatıyor ve Tom, İskelet'in içinde bulunmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor; eskiden sevgi olan şeyin nefrete dönüşmüş halini, İskelet'in Collins'e ve yapabildiklerine duyduğu aciz, şaşkın aşkı hatırlıyor.

"Ben Vendouris değilim," diyor Tom, İskelet'e duyduğu tik-

sintinin hâlâ göğsünde bir ağırlık gibi durduğunu hissederek.

"Aaah," diye inleyen İskelet, vecd halindeki başını Tom'a çeviriyor. Hazdan titriyor. Bir koltuk sırasına çarpınca tökezliyor.

"Senin adın Steve Ridpath," diyor Tom. "Sınavlarda kopya çektin. Koca okulun en mutsuz çocuğusun. Sonbaharda Clemson'a gideceksin. Baban bir futbol koçu."

"O topu geri at," diye fısıldıyor İskelet.

"Benden uzak dur," diyor Tom.

"O topu geri at!"

"Konferans salonunu yaktın," diyor Tom, İskelet'in Koleksiyoncu'nun içindeki kalıntılarını bulacak anahtarı telaşla arayarak. "Herkesin öldüğünü görmek istedin."

"O siktiğimin piyanosundan uzaklaş," diye fısıldıyor Koleksiyoncu. Şimdi Tom'un tarafında, bir koltuk sırasının ucunda ve büyük tiyatronun arka kısmına ulaşmasına bir düzine kadar adım kaldı. Tom onun arkasında ve solunda, üstünde yer yer kırmızı lekeler bulunan ahşap X'i seçebiliyor.

Peki neden İskelet'tim? diye merak ediyor Tom. O korkunç oyuncak basamaklardan iniyor, hareket belirtilerini dikkatle kolluyor. "Uzak dur," diyor Tom yalvarırcasına.

Koleksiyoncu iki adım daha iniyor: Tom artık neredeyse kımıldayamayacak kadar korkuyor gerçekten; ayrıca biliyor ki kaçmaya kalkarsa İskelet onu kolayca yakalayıp yere düşürür, bir zebrayı yere düşüren bir aslan gibi.

"Ah, Flanagini," diye fısıldıyor Koleksiyoncu, Tom'un sadece dört basamak yukarısından. "Bay Collins'i incitmek yok Flanagini... Bay Collins'i incitmek yok."

"Onu inciteceğim," diyor Tom ve işe yaramaz ellerini kaldırıyor.

"Uçabiliyorum Flanagini," diye fısıldıyor İskelet ve artık Tom'a ulaşmak üzere.

"Komiksin İskelet," diye fısıldıyor Tom da, çünkü sesini daha yüksek çıkaramıyor. Sonra zihni burkuluyor ve yine o odanın içini, loşluğu ve duvardaki fotoğrafları görüyor. Sanki kafatasının iç kısmını duvar kâğıdı gibi kaplıyorlar.

O tam bir yardakçı.

İskelet acıyla ya da hazla uluyor, son basamağı yalpalayarak geçiyor ve elleri Tom'un boğazını buluyor. Boş gözleri Tom'un önünde parlıyor, ışıklarını dosdoğru onun beynine gönderiyor ve eller boğazını sıkarken Tom çılgınca, karmakarışık sesler duyuyor. *Baykuş Dr. Koleksiyoncu biraz deri deri baykuş dışarıda kalacak şimdi fotoğraflar pencere biliyordu oradaydı YANGIN! baykuş baykuş ateşi bu canı da al, sen de, Vendouris, nereden geliyorsun? neşe tilki kafası BAYKUŞ ATEŞİ FLANAGINI ATEŞİ kurt kafası mızrağa geçirilmiş bebek kanın içinden ışık parlıyor cam şey cebimde kımıldıyor...* İskelet'in ruhu ve zihni olan ve Tom'un boğazındaki ellerden bile daha korkutucu, bitmek bilmeyen saçmalıklar.

Sonra Tom'un zihni tekrar burkuluyor ve işe yaramaz ellerini kaldırıp kendini görüntülerden ve onlardaki bilgiden koruyor: *Flanagini ateşi,* diye şarkı söylüyor İskelet'in erimiş bilinci ona ve bastıran eller işlerini yapmaya devam ediyor.

15

Rose sahnenin kanatlarındaki tuhaf alet edevatın arasından telaşla, masaları devirip iskambil kâğıdı destelerini etrafa saçarak geçmişti. Bir deste yanında yere düşüp açılınca içinde sadece kupa aslarıyla maça ikililerinin bulunduğunu

gördü. Yere saçılmış bir destenin ortasında, şeytan olan bir joker bir kutudan fırlamış sırıtıyor, kırmızı bir dirgeni kaldırıyordu. Rose'un aklında sadece kaçmak vardı. Tom'un ölüşüne bir kere, saydam adam parmağını uzatıp da ona dokunduğunda tanık olmuştu ve şimdi onun bir kez daha öleceğini biliyordu. Kapıya veya payandaya benzer uzun bir şeye sürtününce parlak bir pala tıslayarak inip çerçevenin dibine saplandı.

Perdelerin arkasından, Tom'un bulunduğu yerden hafif alkış seslerinin yankılandığını işitti. *Alkış?* Tom'a uzun zaman önce söylediği şey doğruydu. Bay Collins bütün yaz kontrolden çıkmıştı, her zamankinden bile fazla içmiş ve uykusunda çığlıklar atmıştı, bu yüzden Rose onun aklının o diğer zamanda, kendisine efsanevi gelen zamanda, Speckle John'da ve Rosa Forte'de ve orijinal Gezgin Çocuklarda olduğunu anlamıştı... bunun sebebi Tom Flanagan'dı...

Rose da acı çekiyordu. Rose hep acı çeker ve bunu sadece Bay Collins bilir. Rose yürümeye başladığından beri kılıçlara, cam kırıklarına, yanan kömürlere basıyor; yer ayaklarına saplanıyor. Topuklu ayakkabılarla yürüdüğünde topuklarına çivilerin battığını, bu yüzden her adımda Tom gibi çarmıha gerildiğini yalnızca Bay Collins biliyor...

Tom'la bir trende olmayı istiyordu, ayaklarını önündeki koltuğa koymak ve durmadan gitmek, gitmek, gitmek istiyordu. Tom, Rose'un ona verebileceği haz karşısında afallardı ve bu hazzın yansıması da Rose'u afallatırdı.

Eli sahne kapısının kenarını buldu. Arkasında, perdelerin diğer tarafında Koleksiyoncu uluyordu ve Rose tren filan olmayacağını, bir yataklı vagonda yanıbaşında tatlı Tom'un uyumayacağını biliyordu... Koleksiyoncu'nun içine girip de

orada yaşayan sapkın çocukla konuşmayı bilen tek kişi Bay Collins'ti.

Rose kapı kolunu tuttu. Kapı kolu elinin altında kımıldadı ve kapı açılarak karanlık koridoru sergiledi.

Bay Collins "Sevgili Rose," deyince Rose inledi. Adam koridorda duruyordu, kollarını göğsüne kavuşturmuş halde duvara yaslanmaktaydı.

"Lütfen," dedi Rose. Sonra anladı... karşısındaki Bay Collins değil, gölgelerinden biriydi, o gözlüklü ve şeytani yaratığın bağıra çağıra ve parmağını uzatarak gelişinden hemen önce pencerede beliren görüntüsü gibi bir gölgeydi. Rose her zaman gölgeleri gerçeğinden ayırt edebilirdi, oysa adamın en iyi numaralarından biriydi bu. Bu numaraya defalarca tanık olan Del de bazen ayırt edebiliyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun tatlım?" diye sordu görüntü.

"Hiç," dedi Rose surat asarak.

"Bu doğru, değil mi? Hiçbir yere gitmiyorsun. Hiçbir yere gidemezsin. Bunu hatırlıyorsun, değil mi Rose?"

"Hatırlıyorum," dedi Rose.

"Onunla kaçmayı mı düşünüyorsun? Oynadığın ufak rol sende bunun gerçek olması arzusunu mu uyandırdı?"

Rose, kendisine gülümseyen gölgeye öylece baktı.

"Ona Hilly Vale'den bahsettin mi?" diye dalga geçti görüntü. "Ah, tatlı minik Vermont Rose'umuza kötü davranıyorum. Bana onca yardımı dokunan birine kötü davranmamalıyım."

"Evet, kötü davranma," dedi Rose. Ağlamak üzereydi.

"Erkek arkadaşın içerideki oyuncağımın elinden kurtulursa, ki cidden hiç mümkün görünmüyor, o zaman onu dansa götüreceğiz, değil mi? Onu yeniden seçim yapmaya

zorlayacağız. Yanlış seçimi yapacak. Çünkü tek seçeneğinin o olduğunu düşünecek. O zaman bana yardım edeceksin, değil mi Rose?"

"Etmeyeceğim," dedi Rose.

"Dikkafalılık... hem de onca yardımım dokunmuş birinden? Evine geri dönmek istediğini mi söylüyorsun minik Rose?"

Adam öyle sakindi ki. Rose onun kazanacağını biliyordu. Bay Collins her zaman kazanırdı. Yine de olmaz anlamında kafa salladı.

"Gerçi laf olsun diye sordum," dedi gölge. "Çünkü hep burada yaşayıp kraliçem olacaksın. O sevgili çocuksa yeğenimle birlikte uçurumun dibinde bulunacak ve gelecek yaz belki hayran olunacak bir başka çocuk gelecek. Gelecek yaz veya beş yaz içinde... kendinde tuhaf kıpırtılar hisseden bir çocuk, kim olduğunu bilmeyen bir çocuk gelecek. Tüneldeki seslere birkaç tane daha mı eklenecek? Gelecek sene daha kontrollü olacağım, söz veriyorum."

"Tünellerden nefret ediyorum," dedi Rose.

"Gelecek sene daha kontrollü olacağım," diye söz verdi gölge, solarak gözden kaybolurken. "*Seni* de daha iyi kontrol edeceğim tatlım..."

16

"Onu sıkı tutun Bay Peet," dedi sihirbaz. "Sımsıkı tutun, rolünü oynamasına gerek olup olmadığını çok yakında anlayacağız. Adamlarınızın kendi rollerini iyi oynamadıklarını söylememe gerek var mı?"

"Madem burada baş başayız, *şunu* saymazsak" –Bay Peet,

serbest eliyle Del'in saçını vahşice çekti– "şu küçük boku saymazsak madem yalnızız, bana o isimle hitap etmene gerek var mı?" Bay Peet aslında Kore savaşında bir Korelinin, bir Güney Korelinin kulaklarını kestiği için ordudan atılan Floyd Inbush adlı eski bir bahriyeliydi. Inbush sivil hayatının beş senesini Joliet eyalet hapishanesinde silahlı saldırı suçundan yatarak geçirmişti. Bu "Bay Peet" meselesi sinirini bozuyordu, tıpkı patronunun işe aldığı adamlarının başarısızlıklarından bahsetmesi gibi.

"Bu evde ya da bu arazide bulunduğun sürece Bay Peet'sin," dedi sihirbaz. "Seni işe alırken koşulları gayet iyi anlamıştın."

"Anlamıştım öyle mi?" diye homurdandı Inbush. "Bu pis işten pek bir şey anlamadığımı biliyorsun. Şu çocuğa bak. Seni bundan mı korumamız gerekiyor?" Del'in kafasını ileri geri çekiştirince Del'in uzuvları bir kuklanınkiler gibi kımıldadı. Gözleri faltaşı gibi açık ve donuktu, açık kahve teni hastalıklı bir yeşile dönüşmüştü. Inbush öleceklerini anlayan düzinelerce adamın bu zehirli mantar rengine büründüğünü görmüştü.

"Arkadaşı altı yetişkin adamla gayet güzel başa çıktı," dedi Collins.

"O *silahlıydı*," diye bağırdı Inbush. "Bir bebeğe bile silah versen asker gibi dövüşür. Lanet olsun, silahlıysa *askerdir* zaten."

"Sizi işe almıştım, ama işinizi iyi yapamadığınız sonucuna varmak zorundayım."

"Bana yetersiz mi diyorsun ayyaş moruk?" Inbush, baykuşlu koltukta oturmuş, kendisine serinkanlı ancak pişman bir edayla bakan Collins'e doğru bir adım attı.

"Ayrıca emrimde çalışmazsanız daha mutlu olacağınız sonucuna da varmak zorundayım."

"Aynen öyle. Adamlarımdan üçü öldü –ikisi de kaçtı, korkak tavuklar–, sen de kalkmış seni bu küçük zombiden korumamı mı istiyorsun?" Del'i yine vahşice sarstı. "Hemen şimdi basıp gitmeye hazırım."

"Zaten gideceksiniz Bay Peet. Artık kesinlikle işime yaramazsınız."

"Dur biraz. O porsuğu yakalamak için kazı yaptığımızda iyiydin, bunu itiraf etmeliyim, yaşına göre formdasın, ama seni yenebilirim. Seni acayip marizleyebilirim. Buradan gidiyorum."

"Saygısızsınız Bay Peet." Collins baykuşlu koltukta doğruldu. "Benim istediğim şekilde gideceksiniz. Bunu seyret yeğen."

Inbush, Del'i kenara itip Collins'in üstüne yürümeye başlayınca Del inledi.

"İyi seyret," diyen Collins gözlerini kapadı. Çevresinde bir an siyah bir çizgi belirdi. Inbush hareket etmeyi kesti. Kırmızı bir çizgi siyahlığa katıldı ve iki çizgi, titreşen tek bir kalın, mavi çizgiye dönüştü.

Inbush çığlık attı.

Collins'in aurası bir an parladı. Inbush'un çığlığı bir oktav tizleşti ve adamın elleri kafa derisine gitti. Odaya barut kokusunu andıran bir koku yayıldı ve Floyd Inbush sanki bağırsaklarında bomba varmış gibi patladı.

Yaşlı adam da, çocuk da kırmızıya boyandılar. Pembe köpek mamasını andıran bir şey Del'in göğsüne beyzbol topu gibi çarptı ve gömleğine ıslak ıslak yapıştı. Del yavaşça başını indirip o şeye baktı, ağzı açık kaldı, gözleri kapandı ve kulakları mühürlendi. Del güvendeydi: O kanlı odada duruyordu ve hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu.

17

Tom, İskelet'in ifadesiz, parlak gözlerine bakıyor. Hem İskelet'in erimiş zihnindeki deli saçmalıkları sayesinde, hem de İskelet'in geçmişini o ölü gözlerde film seyredercesine görebildiğinden, onu tamamen tanıyor... fazlasıyla iyi tanıyor. Chester Ridpath'ın genç İskelet'i çok kötü dövdüğünü görüyor, koçun ağzından tükürükler saçıldığını görüyor, küfürlerini işitiyor. İskelet'in ellerini kendi elleriymiş gibi görüyor, cam baykuş tahtaya çarpıp takırdarken Carson piyanosunun kapağını açtıklarını görüyor; resimlerin duvarlara ve tavana doğru birer birer gittiklerini görüyor.

İskelet baş parmaklarını Tom'un nefes borusuna bastırıyor; İskelet salya akıtarak kendi kendine şarkı mırıldanıyor.

Odandaydım, diye düşünüyor Tom ve baş parmakların baskısı mucizevi bir şekilde azalıyor.

İskelet, odandaydım: Penceredeki baykuşu gördüm: Gerçekten de görüyor, büyük kanatlarını pencereye çarpışlarını işitiyor. Sonra zihninde başka bir görüntü belirince İskelet'e diyor ki: *O kanatlarla uçtum ve sesi duydum.*

Beni duyuyor musun İskelet?

Deli saçmalıkları selinin altından hafif bir ses konuşuyor: *Evet.* Koleksiyoncu'nun Tom'un boynundaki elleri şimdi gevşek; Koleksiyoncu'nun kavrulmuş ilkel yüzü, duvardaki bir tablo gibi hareketsiz.

Baykuşu ben çaldım, diyor Tom, İskelet'in hızla çalışan beynine. *Konferans salonunu ben yaktım. İstediğin bendim İskelet. Collins değildi. Del değildi. Tom Flanagan'dı.*

"Flanagini ateşi," diye fısıldadı Koleksiyoncu.

Flanagini ateşi... sahip olduğumu henüz fark etmediğim ba-

taryama bağlandın İskelet. Tom bu düşüncelerden nefret ediyor, eskiden kendisi hakkında bildiği, olmak istediği her şeyi lekeliyorlar. *Benim ateşim, benim odam İskelet: Sadece odanda değildim, odandım.*

Odandım. Düşüncelerin en kötüsü bu, İskelet'in konferans salonunun tavanından örümcek gibi sarktığını sadece kendisinin gördüğünü, çünkü o anda İskelet'in kendisinin kopmuş ve istenmeyen bir parçası olduğunu; İskelet'in dergilerden sevgiyle kestiği kupürlerle kaplı dehşet mağarasının aslında kendi zihninin kapatılmış bir bölümünün, Coleman Collins'in 1920'lerin başlarında kendi ruhunun içinde kapılarını açtığı bölümünün bir tasviri olduğunu bilmekten bile kötü.

Odanım, düşüncesini İskelet'in zihnine gönderiyor, her şeyin sorumluluğunu üstleniyor. Zihni İskelet'inkiyle neredeyse bütünleşti *–odan benim–* ve Tom bunu söylemekle sonunda bir sihirbaza dönüştüğünü su götürmez bir şekilde biliyor: Sadece alt düzey bir medyum değil, bir sihirbaz, kılıçlı kara bir figür. Kendini kabullendi.

Sonrasında, kendini tiksindirdikten sonra, İskelet Ridpath'ı Koleksiyoncu'dan nasıl kurtaracağını biliyor. Karşısında duran tuhaf büyü parodisine bakıyor ve içinin derinliklerinde, ağzına balmumundan yapılma Dracula dişleri takıp kısa saçını korkutucu bir perukla örtmüş bir liseli çocuk görüyor; ürkütücü olmayı en zavallıca bir şekilde arzulamış bir liseli çocuk; bu çocuğa uzanıyor. *Dışarı gel İskelet,* diyor. *Artık çıkabilirsin. Kavanozdan çık.* Zihniyle hafifçe çekiştirince sanki başı ağrıyor: İşe yarayacak.

Tom uzun bir duyargayı içeri gönderiyor ve bu sefer İskelet ona tutunuyor. *ÇIK!* Tom duyargayı çekiyor ve bu okyanustan bir kılıç balığını çıkarmak gibi; yerçekimi onu aşağı-

ya, İskelet'in yanına çekmeye çabalıyor, Tom kendi ağırlığının iki misli bir ağırlığı taşıdığını hissediyor. *ÇIK!* Çekme çabası yüzünden bayılmak üzere.

Gerilim birden boşalınca geriye savruluyor ve sıcak bir rüzgar onu duvara çarpıyor. Karşısında dik duran bir çuvala benzeyen gevşek bir şey var; yanında mor-siyah gözlü, uzun boylu, sıska bir çocuk duruyor. Çuval titreşerek düşüyor ve bir an sonra sıska çocuk yere yığılıyor.

Tom dizlerinin üstüne çöküyor. Koleksiyoncu'ya göz atıyor, sırf içi boşken nasıl olduğunu görmek için. Lastik gibi bir surat, kumaş ve tellerden yapılma bir şey. Yanındaki İskelet parmaklarını bebek gibi oynatıyor, yüzü ter içinde. Gözleri kapalı. İskelet inliyor. "Flanagini. Uh. Ateş," diyor.

"Onların hepsi bitti," diyor Tom eğilerek. Yıkanmamış ve sağlıksız bir bedenin kokuları oldukça kesif. İskelet'in üstünde kirli bir kot pantolonla, tuhaf bir şekilde yanmış bir tişört var. "Anlıyor musun İskelet? Bitti. Özgürsün."

"Um," diyor İskelet halıya.

"Hareket edebiliyor musun?"

İskelet kanlı gözlerini açıyor. "Flanagan?"

"Hı hı."

İskelet yüzünü buruşturarak yukarı bakıyor. "Onunla tanıştım," diyor. "Tanıştım. Sonunda onunla tanıştım."

"Hareket edebiliyor musun? Bu evden çıkman gerek."

"Ne evi?" diye soruyor İskelet ve gözleri ilk kez normal görünüyor... yol kenarındaki bir çukuru kaplayan ince bir çamur tabakası rengindeki gözleri. Tom ona dokunmak istemiyor.

Bu yüzden kendini ona dokunmaya zorluyor. Yağla kaplı cam macunu hissi veren bir omza dokunuyor. "Artık senin için önemli değil. Kalkıp çık git yeter. Kapıyı bulursun. Ga-

raj yolundan git, parmaklıkların arasından geç ve sola sap. Vermont'tayız. Bir saatlik yürüyüş mesafesinde Hilly Vale diye bir kasaba var."

"Sen onun gibisin, değil mi?" İskelet elleriyle dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken tay gibi sallanıyor, ama başarıyor. "Yanıt vermene gerek yok. Biliyorum."

Tom çürüklerle kaplı o nefret dolu yüze bakıyor ve –afallatıcı bir şekilde!– kendisininkine eşit bir tiksinti görüyor. İskelet ona tükürüyor. Tom'un çenesinden aşağı sarı balgam süzülüyor. "*Onun* gibisin," diyor İskelet.

Tom çenesindeki balgamı siliyor. "Git İskelet. Yoksa seni öldürür." Kendi zihnindeki deli bir ses, tamamen kendisine ait bir ses, gücünü kullanarak İskelet'i kaldırıp duvara savurmasını, kemiklerini kırmasını, ezip toza çevirmesini söylüyor... Carson okulunun havadan çekilmiş fotoğrafındaki kırmızı kalemle çizilmiş çocuksu alevleri görüyor.

İskelet, Tom'un yüzüne bakıyor ve ürpererek geriliyor, ilk koltuk sırasına çarpıyor. Tom "Defol," deyince İskelet sendeleyerek kapıya doğru gidiyor. Tom'un elleri yanan ağırlıklar.

18

Alkış, beyler? Ama duvar resmindeki figürler yine dona kalmış haldeydiler. Koleksiyoncu bile küçük tiyatronun duvarına geri dönmüş, Tom'a sanki hâlâ ona karşı açlık duyuyormuşçasına bakıyordu. Artık buna gerek yok: Beni zaten yedin. Tom yine Koleksiyoncu'nun içindeki korkunç yerçekimini hissetti. Biraz daha zayıf olsa şimdi içeride, sonsuzluğu İskelet Ridpath'la paylaşıyor olacaktı, zihinleri bir çift yüz vatlık ampül gibi yanacaktı.

Sahneye gitti ve kendini yukarı çekecek gücü bulamadı. "Rose?" Karşılık gelmedi. "*Rose?*" Tom sahnenin kenarına olabildiğince çabuk yürüyüp küçük merdivenden güçlükle çıktı. Perdenin arkasına geçince kendini bir su altı dünyasında buldu. Loş, pembe bir ışık: Tuhaf kenarlardan ve köşelerden, sanki üzerlerine ateş böcekleri yuva yapmış gibi parlayan, mercan yığınlarını andıran şeyler. Yerdeki açık bir iskambil destesindeki bir şeytan, sırıtarak ona bakmaktaydı. *Yan yolları mı seviyorsun evlat?* Su altı ateş böceklerinden biri, bir giyotin bıçağının kenarında parlayan ışıktı. "Rose." Devrilip yan yatmış bir masa, bacaklarını ölü bir hayvan gibi kaskatı uzatmıştı. Tom masanın yanından geçti ve sahne kapısını gördü.

Rose karanlık koridordaydı, duvara yaslanmıştı. Tom sahne kapısından usulca çıkınca onu, kendisini fark etmesinden uzun bir an önce gördü: Rose modası geçmiş yeşil elbisesinin içinde perişan haldeydi, bir doğumgünü partisinde terk edilmiş küçük bir kız gibiydi ve bir an Tom'a öyle geldi ki, sanki o da kendi gerçeğiyle, kendisine ait bir İskelet odasıyla yüzleşmişti. Sonra Rose koridorda bir başkasının bulunduğunu fark edince birden dönüp ona baktı. Yüzünde anında gözlerine inanamazlık ve neşe belirdi. "Başardın," dedi usulca, ama sesi çan gibi çınladı.

Tom başıyla onayladı. "Sen iyi misin?"

"Şimdi iyiyim," diye karşılık verdi Rose. "Seni görebildiğim sürece iyiyim." İşte yine oradaydı... o titreşen yakınlık, kendini bilmenin mutsuzluğu içinde kardeşlik hissi.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Rose. Tom'un aklına Rose'un zihnini de Koleksiyoncu'nunkine yaptığı gibi yoklayabileceği geldi... onun içine ufak bir soru işareti gön-

derip, bu yakınlığın nasıl bir şey olduğunu öğrenebilirdi.

Neredeyse yapacaktı: Hattâ yapmaya başladı, ama başlar başlamaz bir şey onu durdurdu. Sadece bunun bir arkadaşın mektuplarını okumak için masasını karıştırmak gibi olduğunu bildiğinden değil; o çok hafif, tüy gibi ilk dokunuş bile havasızlık, boğulma, yabancı bir yerde olma hissine yol açmıştı. Zihni birden afallayarak geri çekildi; hiç tanımadığı ve içinde acayip bir şekilde üşüyüp kendini kaybolmuş hissettiği bir dünyaya kısacık bir an dokunmuştu.

"Del yukarıda. Onun yanında," dedi Rose.

Bir an aralarında hastalıklı, korkulu bir kaygı gidip geldi; bunu mükemmel bir şekilde paylaştılar, birbirlerinin ne olduğunu bilircesine.

"Ben oradayken... sana bir şey olmuş," dedi Tom, birden bunu bilerek; bunu ilk görüşte anlaması gerektiğini de biliyordu. "Nedir?"

"Bay Collins buradaydı... aslında kendisi değil de gölgelerinden biriydi. Pencerelerde gördüklerimiz gibi. Benimle konuştu." Rose başını yiğitçe arkaya attı. "Onu asla terk edemeyeceğimi söyledi."

"Del'i incitecek miymiş?"

Rose gözlerini kırpıştırdı. "Onu mecbur bırakmazsan hayır."

"Düşürdüğüm tabancayı almaya gidiyorum," diyen Tom koridorda yürümeye başladı. "Ona Del'i incitme fırsatı vermeyeceğim."

Karanlık koridorda çok az yürümüştü ki, Rose yanına gelip kolunu sıkarak destek verdi.

19

Bahçe avlusunun ışıkları yan çimenlikteki iki hayal meyal kabartıyı sergiliyordu ve Tom, Rose'un kendisini o tarafa götürmesine izin verdi. Onlar evdeyken gece iyice bastırmıştı ve gökyüzünü dolduran yıldızlar, gölün her iki yakasındaki ormanda yanan çok sayıda ışığın daha küçük ve soğuk yansımaları gibi parlıyordu.

"Karanlıkta bulabilir misin?" diye sordu Rose.

"Mecburum," dedi Tom. Silahı düşürdüğünde nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bezelye'nin peşinden merdivene doğru yürümeden önce miydi, yoksa tabancayı bir süre taşımış mıydı? Tabancanın elinden düştüğünü, çimenlerin arasında patladığını, sonra geri teperek ters döndüğünü gördü.

"Dur Rose," dedi. "Buralardaydım. Burada bir yerde ayağa kalkmıştım. Taşlardan çok uzaklaşmadım." Olup biten her şey canlanıyordu, Del'in kanlı yüzü, işlerini ciddiyetle yapan adamlar, yüzünde zarif bir kaygı ifadesiyle ilerlerken kurşunu yiyen Salyangoz. Tom aşağı baktı ve tabancayı göremeyince tekrar paniğe kapılmaya başladı. "Görmüyorum! Görmüyorum!" diye fısıldadı.

"Biraz daha ileri gidelim," dedi Rose.

Bir buçuk metre kadar ilerlediler.

"Hayır, fazla uzaklaştık," dedi Tom, Salyangoz'un cesedinin çimenlerde çaprazlamasına yattığını görünce. Salyangoz bir balmumu müzesindeki bir heykel gibiydi. Diğer ceset, Diken'inki, şaşılacak kadar uzaktaydı.

"Salyangoz sana bu kadar yaklaşmış mıydı?" diye sordu Rose.

"Sanmıyorum... bilmiyorum." Yine Salyangoz'un sakince üstüne geldiğini, neredeyse şefkatli gözlerini kendisine dikti-

ğini, o küçük kırışıklığın alnını ikiye böldüğünü gördü.

Tom nerede durduklarını hatırlayınca geriledi. Yana bir adım attı ve aşağı bakınca tabancanın neredeyse siyah çimenlerin arasında yattığını gördü. Diz çöküp onu iki eliyle aldı. Namlu hâlâ ılıktı. Ayağa kalkıp onu bir adakmış gibi gösterdi. "İki kurşun kalmış," dedi. "Onu gözlerinden vuracağım."

Rose'a bakınca, bahçe avlusunun ışıkları tarafından hale gibi çevrelenen kabarık saçlar gördü o kadar. "Bana yardım et," dedi. "O bir iblis ve onu gözlerinden vuracağım."

Tabancayı hâlâ birleştirdiği avuçlarının arasında taşıyordu. Onu sadece bir kez doğru dürüst kaldırabilecek ve tetiği sol işaret parmağıyla çekecekti. Sonra sihirbazı gözlerinden vuracaktı.

Rose bahçe avlusundan geçmesine yardım etti. Bazı yerlere Tom'un kanının bulaşmış olduğu oturma odasına girdiler. Ağırlanışından sonraki sabahın tersine, bu sefer etrafındaki hava vecd olmuş bir şekilde ona doğru esmedi. Gölgeler Diyarı'nın beklediğini fark etti. Gölgeler Diyarı tarafsızdı. Tabancayı göğsüne doğru çekti. Tabancadan patlama ve yağ kokuları yayılıyordu... yanmış bir trombon gibi kokuyordu. Onu bu şekilde daha yakında tutmak, ön kollarındaki ağrıları hafifletti.

"Öylece yukarı mı çıkacağız?" diye sordu Rose.

"Öylece yukarı çıkacağız. Çok sessizce."

Oturma odasından çıkıp büyük merdivene usulca gittiler. Merdiven gri karanlıktan loş ışığa doğru yükseliyordu. Collins'in yatak odasının önünde, gömme lambalar duvarların tepesini ve kanatlı kapıyı aydınlatıyordu.

Rose birinci basamağa çıktı, dönüp Tom'a baktı. Tom silahı göğsüne yaslayarak başıyla onay verince Rose sessizce bir

basamak daha çıktı. Tom bunu tek başına yapabilirdi. Rose'un bastığı yere basıp tam onun gibi yürümeye çalıştı... tabancayı tutmaya çalışırken Rose ayakkabılarını çıkarmıştı ve şimdi sol elinde taşıyordu. Tom ayaklarını Rose'un yalınayak bastığı yerlere koyarken, hâlâ yeni algıları olarak gördüğü şey ona izlenimler gönderdi... *bıçaklar. Ateş.* Şaşkınlıkla, ayaklarında neredeyse sivri uçları ve alevleri hissederek başını kaldırıp bakınca Rose'un basamakları teker teker, sessizce ve yavaşça çıktığını gördü. Tom ayağını beş santim yana kaydırdı: Dilsiz, sıradan halı. Ayağını eski yerine geri getirince, az önceki izlenimi *–bıçaklar–* yine ama bu sefer daha hafif aldı. Tırabzandan biraz daha uzaklaşıp usulca Rose'un peşinden gitti.

Rose sahanlıkta duruyor, onun son basamağı çıkmasını bekliyordu. Tom yine o yakınlık hissini yaşadı, aşk kadar güçlüydü ama farklıydı, Rose'un içinde kendisinin içindeki sihirbaz gibi gizlenen bir şeyle ilgiliydi. *Onu asla terk etmeyeceğimi söyledi.* Hep bıçakların üstünde yürüyeceğini söyledi mi Rose?

"Ah, Rose," diye fısıldadı.

Rose kafasını salladı; bunun anlamı ya ona susmasını söylemekti ya da soracağını bildiği soruyu yanıtlayamayacağını ifade etmekti. Sahanlığın yanındaki kanatlı kapıya kaygıyla baktı; sonra tekrar Tom'a baktı. İşinde odaklan Tom. Tom elindeki tabancayı döndürüp namlusunu ileri uzattı; sağ eli kabzayı tutuyor, sol eliyse destek veriyordu.

Rose bir kapı kanadını hafifçe itince kanat sessizce açıldı. Tom karanlığın içine süzüldü ve Collins'in yatak odası kapısını çevreleyen ışığı gördü. Kapı aralıktı ve tek yapması gereken içeri dalmaktı.

Ellerinin yerlerini son kez değiştirdi: Bütün ağırlığı sağ eline verip sol parmağını tetik korkuluğuna geçirdi.

İçeri girip ateş edeceksin o kadar, dedi kendine. Sakın durup düşünme. Tetiği çek yeter. Sonra her şey bitecek.

Kendini topladı, sakinleşmeye zorladı. Tabancayı, odaya girince nişan alabilecek şekilde kaldırdı. Kalbi küt küt atıyordu. Hazır olunca öne çıkıp kapıyı tekmeledi ve yatak odasına daldı.

Gördüğü şey karşısında dona kaldı. Kanlı, dev bir kurukafa ona sırıtmaktaydı; ağzı bir köpekbalığınınki kadardı. "*Del!*" diye haykırdı ve sol parmağı tetiği kendiliğinden çekince Collins'in tabancasının namlusu titreşti.

20

Tabanca sarsıldı, ama Tom'un sağ eli onu bırakmadı. Patlama kafasının içinde yankılandı: Kulaklarında sanki bir lunapark trenindeyken on beş metre birden inivermiş gibi bir his oluştu. Kanlı tavanın ufak bir kısmı parçalandı. Odanın her tarafı pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Tam karşısındaki parçalanmış kurukafa fotoğrafında kan lekeleri vardı; yatak ve diğer mobilyalar kan birikintileriyle kaplıydı, baykuş fotoğraflarıyla örtülü tavandan kan damlıyordu. "*Del!*" diye bağıran Tom, ayağını basmak üzere olduğu yerde, içinden çit kazığı gibi tek bir beyaz diş çıkmış bir üst damak parçasının durduğunu gördü.

"Buradayız Tom," dedi Collins'in sesi sağından. "Arkadaşının canını kurtarmak istiyorsundur eminim."

Tom sese doğru döndü... nefesinin ağzında tısladığını işitti. Tabanca halter gibiydi. Collins baykuşlu koltukta oturmaktaydı ve kucağında Del vardı. Onlar da kan lekeleriyle kaplıydılar.

"Bir kurşun kaldı," dedi Tom, tabancayı sihirbazın keyifli

yüzüne doğrultmaya çalışarak. Del ona tanımadan bakıyordu. "Del, kalk onun kucağından."

"Seni duyamaz. Daha doğrusu duymaz. Pes etti. İçeri kaçıp kapıyı kilitledi. Şimdi, tabancayı indir bakayım."

Tom sol işaret parmağını tetik korkuluğuna telaşla geçirmeye çalıştı.

"Elindeki o tabancayı bir saniyede eritebilirim," dedi Collins. "Veya ateş ettiğinde onu patlatıp seni öldürebilirim. İşini onunla halletme fırsatın vardıysa bile yitirdin. Artık fedakarlık yapmanın vakti geldi Tom. Seçmenin vakti geldi. Tıpkı Speckle John'ın seçmek zorunda kaldığı gibi. Gösterinin tekrarı bitmedi... hattâ daha yeni başlıyor." Tom, adamın arkasındaki bir başka büyütülmüş fotoğrafı seçmeye başladı: Rose Armstrong porselen bir dişi çoban kılığına girmişti, uzun alnı geçmişe ait olduğunu ortaya koyuyordu, yüzü kesinlikle Amerikan değildi, başka bir yüzyıla ve yere aitti.

Tom tabancayı indirdi.

"Yeğenimin hayatını kurtarmak için tabancayı feda eder misin? Del'in travmatik bir şok geçirdiğini belirtmeliyim. Her halükarda ölebilir. Ama tabancayı feda etmezsen onun kalbini durdururum. Bunu yapabileceğimi bilmen gerekir."

"Öyleyse neden benimkini durdurmuyorsun?"

"Çünkü o zaman kendimi aldatmış, gösterimi elimden almış olurum. Ama seçim yapman gerekiyor." Tekrar gülümsedi. "Sana bir seçme şansı daha vereceğim. Şarkından vazgeçme seçeneğini. Del'i bırak. Rose'u bırak... ki buna zaten mecbursun. Sihri de bırak. Bırak yeteneklerini ben alayım. Gölgeler Diyarı'ndan elini kolunu sallayarak çıkabilirsin ve tam da buraya gelirken sandığın gibi bir çocuk olabilirsin." Collins ellerini açıp kaldırdı: Basit. "Sana sunabileceğim en iyi

seçenek bu. Şarkını feda et ve bacaklarını kullanıp Gölgeler Diyarı'nı geri dönmemek üzere terk et."

"Yani Del ölür ve sen Rose'u burada tutarsın. Ben de kılıma bile zarar gelmeden giderim, sana inanabilirsem tabii."

Del, sihirbazın kucağında iki büklüm duruyordu. Yüzü griydi ve nefes almıyor gibiydi.

"Peki ya diğer seçenek?"

"Tabancayı elinden atarsın. Şarkın şarkımla kapışır. Gölgeler Diyarı'nın tartışmasız efendisi ya yeni kral ya da eskisi olana dek gösteri devam eder. Ne dersin evlat?"

Sihrimi al ve beni bırak da gideyim, diye haykırdı Tom içinden. Arkasında hareket işitince hemen başını yana çevirdi. Açık kapıda Rose duruyordu. *Bıçaklar.* Rose baykuşların tavandan çığlık attığı bu odada kaç kere, kaç gece bulunmuştu? Rose sessizce ona yalvardı, ama her iki seçenek için de yalvarıyor olabilirdi.

"Şarkı," dedi Tom ve tabancayı kanlı yatağa fırlattı. Rose'un usulca kapıdan gerisingeri çıktığını göz ucuyla gördü. Tabanca erişebileceğinden çok uzağa, bir şıpırtı çıkararak düşünce Tom'un iç organlarının arasında bir buz küpü belirdi. *Kandırdım sizi, kandırdım sizi;* Lonnie Donegan'ın Rock Island demiryolu hattında kontrolörlere alayla söylediği bu şarkı içine mızrak gibi saplanınca, sihirbazlık oyununa geri dönmeye zorlandığını, kendini zorladığını anladı.

"Güzel. Ama sihirbazların başlıca özelliğini hatırlıyorsundur tabii," dedi Collins.

Kandırdım sizi, kandırdım sizi... onların hepsi dökme demir!

"Saha avantajına sahiptirler... kendi destelerini kullanırlar. Fırsatın varken gitmeliydin çocuk." Collins ayağa kalktı, gözleri parladı ve baykuşlu koltuk birden boşaldı.

Yerde sersemlemiş bir kuş kanat çırpıyordu; kanlı kanat tüyleri zarif Japonca yazılar yazıyordu sanki.

21

Tom anladı. Collins onu anlamaya özenle hazırlamıştı: Önceden söylemiş, bu son ihanetin tohumlarını zihnine ekmişti. *Eskiden kuşmuşlar, ama büyük bir sihirbazın oyununa gelmişler ve şimdi hâlâ şarkı söylemeye ve uçmaya çalışıyorlar.* Cilalı ahşap döşemeye Bay Peet'in kanıyla Japonca harfler yazan bu şaşkın serçe, ayağa kalkıp bir oğlan gibi hareket etmeye çalışıyordu, zihninin kepenklerini tekrar indirip güvende olabilmek için. Serçe ötünce Tom, Del'in çığlık attığını anladı. Tom kuşun yana düşüp kendisine bir delininkine benzer bir gözle, panik içindeki siyah bir çakıl taşıyla bakmasını dehşetle seyretti.

Rüzgâr masalları birbirine karıştırmıştı, bu yüzden yaşlı kral tacının altında bir kurt kafasına sahipti, genç kıza aşık genç prens bir serçenin bedeninde kanat çırpıp inliyordu, Kırmızı Başlıklı Kız hep bıçaklarla kılıçların üstünde yürüyordu ve sonunda her şeyi yoluna koymak için sahneye giren bilge sihirbaz, kanlı döşeme tahtalarında diz çöküp en yakın arkadaşının dönüşmüş bedenine elini uzatan on beş yaşında bir çocuktu o kadar.

"Onu eski haline döndüremem Rose!" diye inledi. Parmak uçlarında hissettiği serçenin kalbi, kendininkinden bin kat hızlı atıyordu. "Onu eski haline nasıl getirebileceğimi bilmiyorum!" Havada buz kesecek kadar yükselen kendi sesini duydu, tıpkı çivilerin saplandığı zamanki gibi. Serçe avuçlarında titriyordu. Kanadı hafifçe baş parmağına çarptı.

"Öyleyse Bay Collins'i onu eski haline döndürmeye zorlaman gerekecek," dedi Rose. Kapının iç tarafında öylece duruyor, afallamış kuşu avuçlarında tutan Tom'a tepeden bakıyordu. "*Zorla* onu," dedi sert bir sesle.

22

Del'i tabancayı tuttuğu gibi tutarak yatak odasından çıktığında, Coleman Collins tırabzanın tepesine yaslanmaktaydı. "Yeşil Orman İmparatorluğu'na hoş geldiniz," dedi sihirbaz. "En ön koltuklar mı? Mükemmel."

"Onu eski haline döndür," dedi Tom.

"Kusura bakma, iade yoktur, satılan mal geri alınmaz. Artık koltuklarınıza oturmalısınız."

"Bu o değil," dedi Rose, Tom'un omzundan. "Bir gölge."

"Ah, beni ele verdin," diyen görüntü titreşerek dağıldı ve dans eden düzinelerce aleve bölündü.

"YEŞİL ORMAN İMPARATORLUĞU'NA HOŞGELDİNİZ!" diye gürledi metalik ses. Tom'un ellerinde titreyen kuş panikle öterek boynunu kıvırıp onun yüzüne baktı. Alevler havai fişek gibi, düşmeden söndüler ve ortalığa karanlık çöktü. Koridorun ilerisinde, Tom'un tarafında ay ışığı yere yarısı katlanıp duvara düşen gümüşi paneller gönderiyordu; bunlar dışında Gölgeler Diyarı yazlığın altındaki tüneller kadar karanlıktı.

Del ellerinde dona kalınca Tom onun öldüğünü sanıp korktu. Sonra parmaklarının arasında kuvvetli ve düzenli atışlar, serçenin küt küt çarpan kalbini hissedince gömleğini açıp Del'i şefkatle tenine yasladı. Gömleğinin alt yarısını ilikledi. Göğsüne kuş tüyleri sürtünüyordu.

Dışarıda havai fişekler, koridordaki pencereleri sarsan ve

gümüşi pencere çerçevelerine kırmızı ve mavi ışınlar gönderen bir patlamayla birlikte tekrar başladı. Yumuşaklığını teninde hissettiği Del, neredeyse insan gibi çığlık attı.

Merdivenin dibinde bir hüzme belirdi: Siyah frağını giyip kırmızı peruğunu takmış olan beyaz suratlı Herbie Butter ışıkla çevriliydi. "Bir gönüllü çıktı, bayanlar baylar... yiğit Tommy Flanagan, ta Amerika Birleşik Devletleri'nin güneşli Arizona'sından geldi! Hazır mısın Tommy? Bizim için şarkı söyleyebilecek misin?"

Tom "Onu eski haline döndür!" diye bağırınca Herbie Butter ters perende atıp ayaklarının üstüne düşerek işaret parmağıyla gökyüzünü gösterdi.

"Döndür? Söylemesi kolay evlat... ama al sana sihir." O da dans eden, kıvrak alevlere bölünüp kayboldu.

"ESKİ KRAL! TEK KRAL!"

Tom karanlıkta el yordamıyla merdivenden indi.

...Philly'nin karısı bu yaz biraz halsiz görünüyor Nick...

...aynı anda iki yerde birden bulunursan öyle olur tabii...

Tünellerdeki sesler karanlıkta oynamaya gelmişlerdi.

Eskiden Gölgeler Diyarı olan diğer yerdeki sesler de.

... Bir son sınıf öğrencisi kitaplarını yere düşürürse eğilip alın. Nereye götürmenizi istiyorsa oraya götürün. Bir son sınıf öğrencisinin size söylediği her şeyi yapın...

Son basamaktan inince, bir basamak daha beklediğinden az kalsın tökezliyordu.

... anladınız mı? Yok olmaya mahkum olacaksınız, YOK OLMAYA MAHKÛM OLACAKSINIZ, bu okulun ahlak derslerini öğrenmezseniz...

Keskin cin kokusunu aldı.

"Onu eski haline döndür!" diye bağırdı: İçindeki ezici is-

terinin kabardığını hissetti ve bunun da kendisini yok edebileceğini biliyordu.

"Aslını bulmalısın," dedi Rose. "Kendisini bulmanı istiyor Tom."

Tom elleriyle Del'in titreyen bedenini sardı. Serçe ayaklarını çekip kanatlarını toplamıştı ve gömleğinin altında ufak ve sıcaktı: Ufak ve sıcaktı ve şoktan ölecek kadar korkuyordu. Onun korkusunun yanında Tom'unki devede kulak kalırdı. Tom gömleğindeki hamile karnı gibi duran kabartıya bakınca, avuçlarını yasladığı yerde iki tane kan halkası gördü. Kaldıramayacağı kadar ağır bir yük olan isterisi azaldı. "Bunu ben de istiyorum," dedi.

23

Evin ana bölümüne geri döndüler. Ani ışık gözlerine bıçak gibi saplandı; sıra sıra dizili tiyatro posterlerinin yanındaki bir ateş sütununun içinde Coleman Collins duruyordu. Karşı duvarda, tavanda turuncu bir ışık dans ediyordu. "Senin kusurun buydu," dedi gölge. "Ahlak derslerini bir türlü öğrenemiyordun. Kitap işine yaramazdı. Görebildiğim kadarıyla Speckle John'ın da pek işine yaramamıştı."

"Sen Kitabı çarpıttın," dedi Tom. "Sihri çarpıttın. Speckle John seni o yamaçta ölüme terk etmeliydi. Tilki boğazını parçalamalıydı."

Alevin içindeki zarif figür kıkırdadı. "Ouspensky gibi konuşmaya başladın." Esner gibi yaptı ve sonra sırıttı. "Ouspensky ile Gurdjieff benden korkuyorlardı. Atıp tutmalarının sebebi buydu. Benden korkuyorlardı, tıpkı o palavracı Crowley gibi." Alev aşağıdan itibaren kaybolmaya başlamıştı.

Dışarıda havai fişekler göğü dövüyordu.

Alev havada asılı duran bir gözyaşıydı: İçinde sadece Collins'in kafası görülüyordu. "Üstelik o senden güçlüydü, sevgili çocuğum..." Alev ve kafa tamamen kayboldular.

Tom, karanlıkta Rose ile birlikte dururken, karnına yaslı Del'in pır pır ettiğini hissetti. "Doğru söylüyor, biliyorsun. Yaptıklarından hiçbirini yapamam. Beni yeneceği kesin ve bunu biliyor." Rose'dan yayılan şoku hissetti ve yine o kaderci netlikle devam etti: "Şansımı deneyeceğim, ama onun yaptıklarını yapamam. Elimden gelmez."

"Hiç denedin mi?" dedi Rose'un sesi.

"Hayır... öyle projeksiyonumu göndermeyi denemedim."

"Öyleyse dene."

"Hemen şimdi mi?"

"Tabii."

"Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Peki kendini geliştirmiyor musun... öğrenmiyor musun?"

"Sanırım."

"Öyleyse başla işte. Şimdi dene. Özgüvenini kazanmak adına."

Başaramazsa bunun özgüvenine pek faydalı olmayacağını düşündü, ama yine de denedi. Herhalde diğer hepsi gibidir, diye düşündü. Kendi zihninde bir yer olmalıydı ve tek yapması gereken orayı bulmaktı. Diyelim ki karşında bir ayna var Tom. Diyelim ki kendini görebiliyorsun. Diyelim ki aynadaki Tom konuşabiliyor.

"Sen ondan iyisin Tom," diye fısıldadı Rose.

Del iyice büzülerek Tom'un tenine yaslandı ve Tom aşağıya, İskelet'in zihnine akışını, bunun nasıl bir his olduğunu anımsadı... aynı anda kontrolü hem kazanıp hem kaybetme,

dışarı akma hissini... İskelet'in saçmalıklarının üstüne doğru geldiğini düşününce gözkapakları titreşti, içinde bir anahtar çevrildi ve koridorda bir an bir ışık küresi titredi.

"Ah, yap, haydi yap," diye yalvardı Rose.

Tom küreyi serbest bıraktı.

Koridorda Koleksiyoncu duruyordu, sıkıntılı gözlerle ve salak bir ağızla üstüne geliyordu...

FIYUV-BOM! Evin üstünde patlayan bir fişek, ön kapının üstündeki pencereden içeri ışık saçacak kadar büyüktü.

Tom'un zihni irkilince Koleksiyoncu devrildi. "Pardon," dedi Tom. Hattâ güldü. "Gördün mü? Bu sefer zararsızdı. İçinde kimse yoktu."

"İçine Tom'u koy," diye ısrar etti Rose.

Tom yine o anahtara uzandı ve bir ayna değil, kendini Del ile tanıştığı günkü haliyle hayal etti ve akışı, bırakışı hissetti ve koridordaki ışık küresinde bir başka Tom Flanagan şekillendi. Bir kasketi iki parmağıyla burnunun üstüne çekiyordu. Gülümsedi, ağzını açtı ve felçli gibi çatlak bir ses çıkardı. Ortadan kayboldu.

"Gördün mü?" dedi Rose.

Sonra oturma odasının girişinden boşanan ışık, onlara yerdeki lastiksi bir yığın olan Koleksiyoncu'yu sergileyince Tom onu sırf İskelet'i düşünmekle büyük tiyatrodan buraya getirdiğini anladı. Bir makine çalıştırılmış gibi bir uğultu işitti.

Bir an sonra Humphrey Bogart holden oturma odasına girdi.

24

"Bize bazı numaralar mı göstereceksin bacaksız?" diye sordu Bogart. Üzerine oturan siyah bir smokin giymişti ve

parmaklarının arasında bir sigara tütüyordu. "Perde inmeden biraz daha hokus pokus mu yapacaksın?"

"Del bana on iki yaşındayken geçirdiği bir yazdan bahsetmişti... her şey film gibiymiş..." Tom bu pek anlaşılır olmayan sözleri Rose'a mırıldanırken aktörün sigarasıyla sabırsızca oynamasını seyretti. Tom yan gözle baktı, ama Rose arkasındaki karanlıkta bir yerlere gitmişti.

"Haydi ama, seninle ilgilenen bazı kişiler var," diyen aktör parmak şıklattı. "Hı hı, bu taraftan. Gel de partiye katıl."

Tom oturma odasının girişine doğru gitti.

Bütün ışıklar yandı. Oturma odası smokinli adamlarla ve süslü kadınlarla doldu. Tom'un burnuna yine cin kokusu hücum etti. "Hey, oğlum," diye bağırdı Tom'un William Bendix diye tanıdığı suratsız bir adam, "naber!"

"*Oooo, Tom,*" dedi kıpkırmızı dudaklı ve kendi güzelliğiyle hoş, şehvetli bir şekilde dalga geçen şakacı bir ifadeye sahip platin sarısı saçlı bir kadın...

"Kuşları seviyorsun ha?" diyen Bogart, Tom'un gömleğinin altındaki Del'e vurur gibi yaptı. "Bende de iki tane küçük köpek var."

"Şu maymun müziği... şu maymun müziğine katlanamıyorum," diye homurdandı William Bendix, oysa Tom'un tek duyabildiği konuşan düzinelerce sesle o pır pır sesiydi. Bendix basık tepeli şapkasını geriye yatırmıştı, bira bardağını bar tezgahına çarparak bıraktı.

"Yazık, üstüne gitme... zavallıcık kafasında tabak taşıyor," dedi Bogart, Tom'u partinin içlerine doğru çekiştirerek. "Bay ve Bayan Nightingale'le tanışmamışsındır herhalde. Buraya sırf seninle tanışmak için geldiler."

Ezilmiş köpek suratlı bir adamla, kafası kavrulmuş bir ka-

dın çiçek desenli kanepeden kalkmakta, ellerini uzatmakta ve yanıp kapanmış ağızlarını açıp konuşmaya çalışmaktaydılar. Tom öğürerek geriledi. O ikisinin giysilerinden duman tütüyordu; adamın yakasında alevler belirdi.

"*Şu maymun müziğini kesin!*"

"Onlara aldırma evlat," diyen Bogart, Tom'u döndürdü. "Doğru dürüst konuşamayacak kadar kızarmışlar... bahsettiğim şu diğer insanları hatırlıyor musun?"

Salyangoz'la Diken masanın yanında duruyorlardı, dansa gitmek için birbirlerinin aynısı giyinmişlerdi (Tom şimdi müziği duyabiliyordu, yüzlerce aşk albümündeki gibi yaylı çalgıların üstünde trompet solosu vardı, *Jackie Gleason Plays for Lovers Only* çalıyordu.)

"Dayanamıyorum!" diye gürleyen William Bendix, bira bardağını bara küt diye bıraktı.

Salyangoz'la Diken'in alınlarındaki deliklerden kan akıyordu, oysa Tom onları alınlarından vurmamıştı; yüzleri masum ve ifadesizdi, hislerden arınmıştı...

"İçki alsana... erkek değil misin sen?" Bogart bir sürahideki duman tüttürüp kabarcık çıkaran bir şeyi bir kadehe döktü. Göz kırpınca tikli gibi yüzünün yarısı yukarı kalktı. "Bunu iç, rahatlarsın."

Tom, Rose'a bakınıyordu ve Humphrey Bogart dumanı tüten kadehi eline tutuşturuyordu; Tom'un elindeki yara kaybolmuştu. Rose ortada yoktu.

Sonra dekolte siyah elbiseli, kızıl saçlı bir kadın Tom'a yan yan baktı... *o... o...* yüzlerce filmde yer almış bir yüzdü, yukarı kalkık bir burnu ve kusursuz bir ağzı vardı... sonra birden iğne gibi dişleri çıktı ve ağzı uzun, kırmızı tüylü bir hayvan burnuna dönüştü...

ve partideki bütün o şık insanlar hayvan yüzlerine sahipti, maymunlar ve goriller ve tilkiler ve kurtlar vardı ve Tom'a yan yan bakıyor, şimdi "Moonlight Becomes You" şarkısını söylüyorlardı. Parlak kaplan çizgilerinin arasına gömülmüş kaplan gözleri ona kırpışarak baktılar.

Domuz kafalı bir yaratık elini kabarcıklı bir kadehe dolamış, içmeye çalışıyordu, Bobby Hackett kornetini kullanarak bir kıza çok şık olduğunu ifade ediyordu ve odanın diğer tarafında Creekmore diye bir adam sendeleyerek ilerlerken yüzünün yarısı aşağı sarkmış, parıldayan kemiklerini sergiliyordu. Omzundan ıslak yabani otlar sarkıyordu.

"Rose!" diye seslendi Tom, ama partinin gürültüsü sağır ediciydi ve bir yaban domuzu kulağına kıkırdadı ve Bobby Hackett'ın rüya gibi müziği kabalaşmış ve bangır bangır bir sese dönüşmüştü... dudaklarına acı ve yakıcı bir şey dokunuyordu.

DEFOLUN! diye bağırdı zihniyle. *GİDİN!* Gözleriyle ağzını kapattı ve çenesinden yakan bir şey süzüldü... sonra sessizlik oldu, her şeyin fişi çekilmiş gibi.

Rose yüzüne dokundu. "Beni korkutuyorsun."

"Onları gördün mü?" Karanlık odada yalnızdılar. Cam kapılardan giren ay ışığı, mükemmel ve ölü olan gümüşi mobilyaları sergiliyordu.

"Neyi gördüm mü?"

Havada hafif bir cin kokusu –ardıç ve alkol– kalmıştı. Del'in vücudu tenine yaslanmış titriyordu.

"Seni korkutan neydi Rose?"

Ay ışığı Rose'u da aydınlatıyordu: Tom'un karşısındaki yüzü çarşaf gibi beyazdı. "Kendi kendine konuşuyordun... tuhaf davranışların vardı."

Tom'un nabzı giderek yavaşladı.

Patlayan havai fişekler odayı ve Rose'un yüzünü parlak kırmızıya çevirdi: Gül kırmızısına.

25

"Tarif edemem," dedi Tom. "Galiba az kalsın işimi bitiriyordu. Galiba demin beni az kalsın öldürüyordu. Hiçbir şey görmedin mi?"

"Sadece seni."

"O aktörü... Creekmore'u da mı görmedin?"

Rose hayır anlamında kafa salladı.

"Ölmüş. Sadece kan torbalarıyla birkaç çizik değilmiş. Ölmüş ve benim de ölmem planlanmıştı." Dışarıdaki bir başka patlama pencereleri sarstı ve Rose'un yüzünü uçuk maviye boyadı. "Rose, bizi buraya geri getirince ne olacağını sanıyordun?"

Rose kafa salladı. "Böylesini hiç beklemiyordum." Yüzü seğirdi: Ağlayacaktı. "Bir gösteri yapacak sanıyordum. Ortasında seninle Del'i dışarı çıkarabilirim diye düşünmüştüm." Şimdi ağlıyordu. "Özür dilerim Tom."

"Beni ve Del'i dışarı çıkarabileceğini mi düşünmüştün? Sen çıkmayacak mıydın?"

Rose'un ay ışığıyla beyazlaşmış yüzü değişti ve gözyaşları kesildi. Gözlerini sildi. "Tabii. Tabii ki ben de çıkacaktım."

"Ama ortak bir yönümüz var, değil mi?"

Rose ona sırtını çevirip hole geri dönmeye başladı.

"Neden senin gidemeyeceğini söyledi?"

Rose başını çevirip ona baktı, kapı eşiğinin ardındaki karanlığa süzüldü.

"Neden...?" *Neden yürümek canını o kadar acıtıyor?* Tom elini yavaşça cebine sokup kırık dişi çobanın bir parçasına

dokundu. İki parmağıyla çekip çıkardı. Bir kızın üst yarısı.

Bir kızın üst yarısı.

"Sanki..."

Tom kapıya yürüyüp Rose'un peşinden koridora çıktı. "Rose?" Kırık parçayı bir yana attı.

Dışarıdan gökgürültüsüne benzer bir ses geldi –*VAMP! VAMP!*–, sanki, evet sanki evden daha büyük bir kuş evi kanatlarıyla dövüyordu.

"Rose!"

"ŞİMDİ DE MEŞHUR ALEV PENCERESİ, BAYANLAR BAYLAR!"

Bir ısı dalgası Tom'u geriye savurdu, tekrar Rose'un ismini haykırdı. Bir an sonra, koridorun evin diğer kanadına uzanan kısmı parlak alevler içinde kaldı. Rose elleriyle yüzünü örtmüş, gerisingeri Tom'a doğru koşuyordu. Alev kütlesi içinde bir şey yüzlerce yılan gibi kıvrılıp bükülmekteydi.

Rose, Tom'a çarpana kadar koştu ve onun göğsüne sarıldı. Tavana siyah lekeler yayıldı; çerçeveli posterlerden birinin camı gürültüyle parçalandı.

"Yılanlar," dedi Tom, alev kütlesinin içindeki kımıl kımıl şekillere bakarak.

"Hayır. Benim," dedi Rose, Tom'un gömleğine.

Tom gördü. Asmalar kıvrılıp bükülüyordu, başlarını şiddetle sallayan güller dikenlere saplanıp kendilerini kanatıyorlardı... bir başka posterin üstündeki cam patladı.

BAM! Dışarıdan yine muazzam bir kanat çarpma sesi geldi. Tom'un gömleğinin altındaki Del titreyerek iyice büzüldü.

Kan taç yapraklarıydı, damladıkça tükeniyordu. Ama çiçeklerin tamamı tükenmiyor, ızdırabla kıvranıyorlardı, ölene ya da ortadan kaybolana dek.

"VE BUZ PENCERESİ!"

Tıpkı ateşten önce ısının geldiği gibi, koridora buz gibi bir soğuk yayıldı, hemen ardından da ateş kütlesi olduğu gibi donarak sanki gri-beyaz bir anıta dönüştü.

Turuncu ışık ateşle birlikte kayboldu ve tavandan inen tek bir spot ışığı, Coleman Collins'in bir versiyonunu aydınlattı. Yakası açık, çift renk dokunmuş, pamuklu bir gömlek giymiş olan adam, buzdan duvara yaslanıyordu. "O yoldan gidebilirdin, ama fazla kolay olurdu... hele oturma odasındaki içkinden sağ kurtulduktan sonra. Kurtulacağını tahmin etmiştim zaten. Tebrikler!"

"Del'i eski haline döndür," dedi Tom.

"Bunun için orijinalle konuşman gerek," dedi gölge. "Hâlâ bekliyor. O da gösterinin sonunu görmek istiyor. Çok uzun zaman oldu. Otuz yıldan fazla." Gölge gülümsedi. "Bu arada, minik Rose'un çektiği eziyeti gösteren pencere hoşuna gitti mi?"

Arkasında, dikenlere saplanmış eğik güller buzun içinde asılı duruyordu.

"Kendini yaralayan gül," dedi gölge düşünceli bir edayla. "Dokunaklı, değil mi? Ama bunu kendisinin istediğini bilsen o kadar dokunaklı gelmezdi. Bunun için dua ettiğini. Yalvardığını. Belki de eski dostun Bay Ridpath'ın o zımbırtaya girmek için yalvarmasından çok da farklı değildi." Duvar dibine yığılmış olan, hafifçe yanmış Koleksiyoncu'yu başıyla gösterdi.

Yine muazzam bir kanat çarpması evi sarstı ve bunun ardından oturma odasındaki cam kapıların parçalanma sesi bariz bir şekilde duyuldu.

"Hepimizi sabırsızlandırıyorsunuz Bay Flanagan," dedi gölge. "Neden yaşlı kralı bulup meseleyi halletmiyorsunuz?"

"Bunu yapmaya çalışıyorum," dedi Tom. "*Lanet olası.*"

Gölge el çırpınca buzdan duvar ortadan kayboldu, o kadar saydamlaştı ki donmuş güller bir an için yeniden alevlendi ve sonra onlar da solarak saydamlaştılar. "Arkadaşın gerçeği sahtesinden ayırt etmen konusunda sana yardım edebilir. Yoksa eski masalları hatırlamıyor musun?"

Sonra o da gözden kayboldu, ardında bir gülümsemenin kalıntısıyla, hafifçe yanmış halı ve kavrulmuş boya kokularını bırakarak.

"Hangi eski masallar Rose?" Tom ona döndü. "Söylesene. Hangi masalları kastetti. Başından beri biliyorsan..."

Rose panikle geriledi. "Bilmiyorum," dedi. "Beni kastetmedi. Beni kastetmiş olamaz."

Tom hüsrandan çığlık atabilirdi. "Başkası yok ki. Seni kastetti."

"Bence Del'i kastetti," dedi Rose.

26

"Düşün," dedi Rose. "Biliyorsun ve bildiğini biliyor. Hatırla Tom."

"Del?" Neredeyse fantastik denebilecek kadar zalim bir şakaydı bu. "Olamaz." Gömleğinin iki düğmesine sargılı elini uzattı, baş ve işaret parmaklarını güçlükle kullanarak o düz beyaz diskleri deliklerinden kurtardı. Del avcuna düştü; kanatlarını dermansızca açtı. "Ah, Tanrım. Ah, Del."

"Dediğini düşün," diye yalvardı Rose.

Bir başka cam kapı oturma odasının içine patladı.

"İngilizce dersinde masallar okurduk," dedi Tom, telaşla hatırlamaya çalışarak... bir serçe? 'Kaz Çobanı Prenses'i oku-

duk. 'Erkek Kardeş Kız Kardeş'i okuduk. Sonra şeyi... *lanet olsun.* İşe yaramıyor. 'Balıkçıyla Karısı'. 'İki Kardeş'. Olmuyor." Hatırladığı, kuşların onun peşinden ayrılmayışıydı: Çimenliğe konan bir kızılgerdanın bir pencerenin ardından gözlerini ona dikişiydi; dünya dönerken ve gökyüzü cadılarla dolarken Quantum Heights'taki bir ağaçta duran bir sığırcığın onu inceleyişiydi.

"Olmuyor," dedi Tom. "Öğretmenimiz demişti ki... 'Kül Kedisi'nde kuşların ruhun ulağı olduklarını söylemişti. Bir kuş Cinderella'ya güzel giysiler vermişti. Bir başka kuş üvey kız kardeşlerin gözlerini oymuştu. Ah, dur. Bekle. 'Cinderella', evet." Del'i vücudundan uzaklaştırdı. "Kuşlar prense üvey kız kardeşlerin onun gelini olmamaları gerektiğini söylerler. Cinderella'yı bulmasını sağlarlar. Kuşlar onun uygun gelini bulmasını sağlarlar."

Karanlıkta Rose ona parlak gözlerle bakıyordu. Sargılı avcunda Del kımıldadı.

"Bul onu," diye fısıldadı Tom, kendini hem sevinçli hissederek, hem de kendisinin ve Del'in görevlerinin imkânsızlığı yüzünden midesi bulanarak. "*Bul* onu."

Del'in başı kalktı; kanatları açıldı. Tom'un kalbi de açıldı ve taştı. Kanlı, sızlayan ellerindeki kuş kanatlarını açıp çırptı. Bir kez. İki kez. *Git minik kuş. Git Del.* Kanatların üçüncü çırpılışında serçe, Tom'un ellerinden havalandı.

Ruhun ulağı havada süzüldü. *Bul onu. Bizim için, kendin için. Bul onu.*

Ulak tepelerinde, karanlık havada turladıktan sonra Tom'un omzuna bir kez kondu –başa pat pat vurmak gibi bir hareketti, bir sevgi hareketiydi– ve sonra koridorda uçarak uzaklaştı.

27

Serçenin peşinden gittiler, karanlıktaki terk edilmiş Koleksiyoncu'ya ayakları takılarak onun yanından, yasak odanın girişinin önünden, Küçük Tiyatro'nun kapısının önünden geçtiler. Del *Grand Théâtre des Illusions*'ın önünde hızla, heyecanla çemberler çiziyor, kapıya tekrar tekrar hamle yapıyordu.

Rose kapıya Tom'dan önce ulaştı.

Bir başka muazzam kanat çarpmasıyla evin bütün arka tarafı zangırdadı. Tom oturma odasındaki dolabın devrildiğini, cam kapıları kırıp ahşabı parçaladığını işitti. Dolaptaki porselen biblolar parçalanıp iç içe geçmiş olmalıydılar.

"Dışarıdaki ne?" diye sordu Rose.

"Bir baykuş. Bir başka ulak."

"O değil mi?"

"Hayır. Birinin öleceği anlamına geliyor," dedi Tom. "Birinin ölmüş olması gerektiği anlamına geliyor. Gösterinin şeyden kısa süre sonra bitmesi gerekiyordu..." Collins'in o parlayan çivileri tutup da ellerini mahvetmekte kullandığını hatırlayınca az kalsın bayılacaktı. "Burada kal," dedi.

"Seninle geliyorum," diyen Rose kapıyı açtı. İki adım atıp durdu.

Serçe içeriye, ışığın ve gürültünün içine süzüldü. Koltuklarda insanlar oturuyordu.

28

"En ön koltuklar sizin," dedi üç tane Herbie Butter, üç tane baykuşlu koltuktan. "Lütfen oturun."

Tom, Rose'un bakakaldığı seyircilere pek aldırmadan

Herbie Butterlara baktı. Başka bir çağın insanları gözlerini üç sihirbaza dikmiş, portakal soyuyor, ağızlarına şeker tıkıştırıyor, sigara içiyorlardı. Küçük Tiyatro'nun arka tarafında görülen resimlerinin tersine, koltuklarında kımıldıyor, kollarını kaldırıyor, alkışlıyor ve genel uğultuda seçilemeyen sözler haykırıyorlardı.

"Görüyorsunuz ya, küçük illüzyonlarımı seviyorlar," dedi üç Herbie Butter hep bir ağızdan. "Şimdi de gönüllülerimiz gerçeği gölgesinden ayırt etmeye çalışacaklar. Bunu yapamazlarsa bir ceza alacaklar, bayanlar baylar."

Tezahürat: Yuhalamalar.

"Del'i eski haline döndür," dedi Tom, arkasından gelen gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek.

"Ah! Çocuk, evcil hayvanına sihir yapmamı istiyor... bir serçeye, bayanlar baylar! Gönüllümüz pek de komik." Avcunu kaldırdı. "Ama o bundan daha fazlası dostlar. Bu genç adam bir sihirbaz çırağı. Sizi benim kadar eğlendirebileceğini düşünüyor."

Yine tezahürat; alaycı bağrışmalar. Tom başını geriye çevirince Rose'un afallamış, dehşete kapılmış bir ifadeyle seyircilere sırtını döndüğünü gördü. Kazanamayacaklarına emin olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Yirminci sıranın ortasında, Del'in parçalanmış kafalı ve yanan giysili ebeveyni kibarca alkışlamaktaydılar. Çevrelerinde, Rose'un arkasında, hayvan suratlı kadın ve erkekler onlara ve sahneye haykırıyorlardı.

"Seyirciler nedir görüyorsun minik gönüllüm," dedi üç Herbie Butter hep bir ağızdan. "Bütün seyirciler aynıdır. Sembolik kan isterler... *sonuçlar* isterler. Seyircileri oyalayamazsın. Seçimini yapmaya hazır mısın?"

Gürültülü kalabalıktan hayvanat bahçesi sesleri yükseldi. Tom geriye göz atınca herkeste, Del'in ebeveyninde bile hayvan kafaları bulunduğunu gördü. Dave Brick de orada kıvranıyordu, Tom'un eski ceketine tıkıştırılmıştı, omuzlarının üstünde bir koyun başı taşıyordu.

"Görüyorsun ya, asla..." dedi soldaki Herbie Butter.

"...herhangi bir seyirci topluluğunun dostane olduğunu sanmak..." dedi ortadaki Herbie Butter.

"...gibi ölümcül bir hataya düşmemelisin," dedi sağdaki Herbie Butter. "Seçimini yapmaya hazır mısın? Yanlış bir seçimin cezası çok ağır olur. *Buna yemin ediyorum!*" diye bağırdı seyircilere; bin farklı hayvan sesiyle karşılık verdiler.

Tom yukarı baktı. Ruhun ulağı tepedeki enginlikte turluyor, herhangi bir kuş gibi panikle kaçış yolu bulmaya çalışıyordu.

İçinde Del'e ait bir şeyler kaldı mı? diye düşündü Tom: Zihni parçalanıyor, hayvan seyircilerin gürültüsünden lime lime oluyordu. *Yoksa yitip gittin de artık sadece bir serçe misin?*

Serçe çok yukarısındaki bir boruya kondu ve neredeyse görünmez oldu. Tom serçenin kafasını sağa sola çevirdiğini gördü.

"Bekliyoruz," dedi üç ses.

Bul onu, diye düşündü Tom. *Collins'i bul.*

"Seçimini yapmazsan geri gönderileceksin," dedi üç ses. "Sonsuza dek seyircilerden biri olacaksın. Çünkü her biri önemlidir ve bütüne katkıda bulunur."

Collins'i bul.

"Evcil hayvanın bir masal kuşu değil," dedi soldaki Herbie Butter.

"Baş belası bir serçe o kadar," dedi ortadaki Herbie Butter.

Tom bunun doğru olduğunu biliyordu. Kendisini ve Del'i

kollayan melekler yoktu. Ruhun ulağı artık hiçbir şeyin ulağı değildi. Del'in zihni o paniklemiş, huzursuz, minik bedenin içinde kaybolmuştu.

"Del!" diye bağırdı.

"Yüzlerce kayıp evcil hayvandan biri," dedi sihirbazlardan biri.

Serçe kavis çizerek sahneye doğru uçtu. Tom'un kalbi durdu: Damarlarındaki kan yavaşladı. Serçe sahnedeki üç figürün üstünden dümdüz uçtu, geri dönüp tekrar üzerlerinden geçti. Birden alçaldı ve soldaki sihirbazın kucağına giderken Tom "Bu yeterli!" diye haykırdı. "Uzaklaş ondan! Seni..."

Serçe soldaki sihirbazın dizine kondu.

"Bu genç adam *sahiden* bir sihirbazmış, bayanlar baylar," dedi Collins, Herbie Butter maskesinin ardından. "Gösterinin bu bölümü sona ermiştir." Elini şefkatle uzatıp serçenin vücudunu tuttu ve yanındakiler, çaprazlamasına inen spot ışıklarının arasındaki karanlıkta gözden kayboldular. "Seyirci dostlarım, bu genç adamın evcil hayvanı, sahibi bir sonraki aşamaya geçebilsin diye canını feda etti."

O tam bir yardakçı, diye fısıldadı biri Tom'un arkasından. *Göreceksin. Hepsi gösterinin parçası.*

Collins baykuşlu koltuktan kalkarken sağ elinde tuttuğu serçeyi öne uzatıp gösterdi. "Karşınızda gerçek bir kuş görüyorsunuz," dedi okşarcasına. "Uçtuğunu gördünüz. Nedir o? Bir çocuğun evcil hayvanı mı, kanatlı bir kemirgen mi yoksa ruhun bir ulağı mı? Sihirli kuşların sahiplerine arayışlarında ve kehanetler konusunda yardım ettiklerini duymuşsunuzdur, dünyanın çeşitli yerlerini serbestçe gezdiklerini, oradan buradan iyilik haberleri getirdiklerini bilirsiniz, bizi dünyevi varlıklarımıza bağlayan şeyin yukarısında süzülürler... ba-

yanlar baylar, kuşlar tam da sihri algılayışımızın simgesi değil midirler?" Kuşu öne uzatınca hayvanın –o Del'di– gagasından hiçbir serçenin bilmediği ezgiler şelale gibi dökülmeye başladı, sanki bütün vücudu birdenbire akıveren şarkıyla doluymuş gibi.

Ah Del. Bu sensin. Ve korkmuyorsun.

"Görüyorsunuz ya... özel bir kuş. Sonsuzlukta bir yeri hak etmiyor mu?"

Yakalanmış serçeden hâlâ yürek paralayıcı ezgiler fışkırıyordu.

"Üç kemancıma ihtiyacım var mı?"

"YOK!" diye gürledi hayvan seyirciler.

"Pipoma ve kaseme ihtiyacım var mı?"

"YOK!"

"Yok. Haklısınız bayanlar baylar. Anlıyorsunuz. Şakıyan kuş sihrin ta kendisi. Gerçekten de ruhun ulağı. Ayrıca sizi temin ederim ki istediğiniz her melodiyi söyleyebilir... ama böyle basit numaraları çoktan aştı. Bu yüzden bayanlar baylar, mükemmel seyirciler, izninizle ruhun bu yaşayan ulağını nihai şekline sokmayı öneriyorum. Mutlak şekline."

"*Hayır!*" diye bağırdı Tom, seyircilerin gürültüsünün arasından.

"Evet." Collins tepeden Tom'a gülümseyerek kuşu kavrayan parmaklarını açtı. Şarkı şimdi iyice boşandı ve Del'in hapsolmuş ruhundan ürettiği ezgi, Del'in tek konuşma şekli olan o akıcı ve taşkın şarkı bir mızrak gibi Tom'a ulaştı. Del, sihirbazın elinden birkaç santim yükseldi ve

hayır hayır hayır hayır... lütfen...

dondu, etrafına ışık kırılmasıyla oluşan renkler yaydı ve sustu, mucizevi şarkısı yükselen bir notanın ortasında kesil-

di; notanın hayaleti salınarak tavana yükseldi; ve bir cam kuş, sihirbazın ellerine geri düştü.

Del.

"Gölgeler Diyarı'ndasın evlat," dedi Collins. "Gösterinin parçasısın. Gidemezsin." Öne eğildi ve Tom onun karşısında durmak için yukarı çıktı, Collins'in dönüşen Del'i tıpkı Del'in Ventnor baykuşunu bilerek kırması gibi kıracağından korkarak. Seyircilerin gürültüsü kesildi. Tom, Rose'un tamamen umutsuz bir ifadeyle kendisine yaklaştığını hayal meyal gördü –*Başaramayız Tom, başarabiliriz sanmıştım ama yanılmışım, hep burada olacağız*– ve cam serçeyi Collins'in ellerinden titreyerek aldı.

"Şimdi, sana gelince," dedi Collins. "Artık bitti, biliyorsun değil mi? Baksana. Seyircilerimiz evlerine gittiler."

Tom'un bakmasına gerek yoktu. Koltukların artık boş olduğunu, bir sonraki tekrar gösterisini ve ondan sonrakini beklediklerini biliyordu.

"Rose zaten benim," dedi Collins. "Sen de öylesin ama henüz farkında değilsin."

Işıklar söndü. Collins'in parmakları Tom'unkilere değdi ve cam serçenin içinde rengarenk bir ışık belirdi.

29

Tom ışıkla delinen karanlıkta geriledi, anlık bir köreltici acının ardından sihirbazın yaralarını iyileştirdiğini fark etti. Acı anında cam serçe elinden fırlamış ve sahnenin önündeki halıya kırılmadan düşmüş, orada içindeki ışık kararıp sönmüştü.

Tom'un ellerindeki mendiller düştü.

"Tom?"

"Bekle," diyen Tom cam serçeyi yerden aldı. Artık içinde ışık yoktu.

"Şimdi sıra sende çırak," diye fısıldadı Collins.

"Beni neden iyileştirdin?" Rose karanlıkta Tom'u buldu, kolunu onun beline doladı ve birlikte ilk koltuk sırasına kadar gerilediler.

"Seni geldiğin halinle istiyorum," dedi Collins. "Aura. Yaralı bir geyik yavrusunun aurasına sahip olmanı istemiyorum. Orijinal Tom Flanagan'ı istiyorum, her açıdan... parlayan çocuğu istiyorum."

Tom, Rose'u yana, kapının bulunduğunu hatırladığı tarafa itti.

"Beni görebiliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Collins. "Karanlıkta bile görebiliyorsun, değil mi evlat? Ben seni gayet net görüyorum."

Tom gerçekten de sihirbazı görebiliyordu, çünkü adam göz kamaştırıcı, titreşen bir renk şeridiyle sarmalanmıştı.

"Del yetmedi. Diğer ulak seni talep ediyor."

"Veya seni," dedi Tom. Sağ elini kaldırdı. Eli karanlıkta olmasına karşın etrafında ışık şeritleri geziniyordu. Rose dehşetle nefes aldı.

"Sevgili minik Rose'umuzu korkuttun. Seni ilk kez tam takım giyinmiş halinle görüyor. Seni koro cübbelerinle görmemişti hiç. Gerçi sen de görmemiştin, değil mi?"

"Senin kadar iyiyim," dedi Tom, bunun doğru olmadığını bilerek.

Sihirbaz peruğunu hışımla çıkarıp sahneye fırlattı; peruk orada ışıldadıktan sonra ucuz bir ampül gibi söndü.

"Speckle John da öyle sanıyordu."

ÇAT! Yine sağır edici, yıkıcı bir kanat çarpması.

"Baykuş beslenmek istiyor."

Tom bir eliyle cam serçeyi sımsıkı tuttu; diğeriyle Rose'un bileğini kavrayıp asılarak işaret verdi; koşmaya başladı.

30

Arkasındaki boş tiyatroda Collins gülmeye başladı ve Rose sadece birkaç adımdan sonra "Yapamam," dedi. "Kaçamam. Sen git. Ben zaten ona aidim."

"Burada kalmayacaksın." Rose'u çekerek açık kapıdan dışarı çıkardı.

"Kaçamayız ki."

Tom, Rose'un arkasına bakınca titreşen bir figürün kapıya sakince, durdurulmaz bir şekilde yaklaştığını gördü.

Minik kızım haklı. Collins zihninin içini yokluyordu, tıpkı kendisinin İskelet'inkini yokladığı gibi. *Kaçamazsın. Bana bak.*

Figür yıldırım gibi parladı, öyle güçlü bir ışık yaydı ki kapıdan geçen mor ve kırmızı hüzmeler, karşı duvarı bir an neon lambası gibi aydınlattı.

Gölgeler Diyarı yuvan olacak Tom. Artık anan da baban da benim.

"Gelsene," diyen Tom, Rose'u koridorda sürükledi. Rose ağlamaya başlamıştı: Sebebinin korku olmadığını Tom biliyordu. Sebebi acıydı. "Acele et," diye emretti.

Sadece bir şanslarının olduğunu düşündü. Çok küçük bir şanstı ama tek şanslarıydı. Collins kendi zihnine bir misina gönderebiliyorsa, kendisi de onunkine gönderebilirdi. O topu geri at, demişti İskelet, herhalde berbat bir çocukluk hatırasını anımsayarak. Tamam, o topu geri atacağım. Öyle hızlı atacağım ki kafası kopacak.

Rose her adımda hıçkırarak ağlıyordu.

"Çok az kaldı. Bir metre kaldı." Mutfağın önündeki duvarda bulunan ışık düğmesini el yordamıyla ararken parmakları çıkıntılı plastiğin üstünden geçti. "Buldum." Üzerlerine sarı ışık düştü.

Kıvrılmış posterler, parçalanmış camlar. Halı yanmış, siyah mısır patlağına dönmüştü. Duvarlardaki oval şeklinde, büyük kabarcıkların çevresinde meteor yağmurunu çağrıştıran daha küçük, yuvarlar kabarcıklar vardı.

Artık gölgelere gerek yok.

Yanındaki Rose acı veya şaşkınlıkla sarsılınca, Tom sebebinin Collins olduğunu düşündü. Ama Rose başka bir yöne bakıyordu... Tom'un arkasına, oturma odasıyla ön kapının bulunduğu tarafa bakıyordu.

"Biraz yardıma ihtiyacın olacak Kırmızı," dedi kadifemsi bir ses. Tom aynı anda döndü ve İskelet Ridpath'i içinden çekip çıkarmış olduğu yaralı kap, titreyerek doğruldu.

İçeri girecek misin evlat? Yoksa seni itmem mi gerekecek?

"Unutma ki büyük, kocaman bir bataryaya sahipsin," dedi Bud Copeland. "Bugün kendinle ilgili çok şey keşfettin, ama şimdi bunları boşvermelisin. İşinde odaklanmalısın evlat."

Koleksiyoncu holün kabarmış ve solmuş duvarlarına çarpıyordu. Boş kafası Tom'a çevrildi; Rose'a; tekrar Tom'a.

Bud yanlarına geldi ve saydamlığının ardında kabarmış duvarı görmek yine şok etkisi yarattı. Kabarcıklar takım elbisesindeki lekeler gibi duruyordu.

Seni çok, çok sert iteceğim. Çok iyi vakit geçireceksin. Çöplüğün en en en en derininde.

Tom birden zihninin çekildiğini hissetti ve ardından müthiş bir acıya kapıldı.

"Ne duyduğunu unutma Kırmızı. Herkes her an koleksiyona dahil edilebilir."

Collins yine Tom'un zihnine misina gönderdi ve kanca Tom'un İskelet'le birlikte aşağıda, Koleksiyoncu'nun içinde kısılı kalmış halinin görüntüsüne takıldı. Bu görüntüden Gölgeler Diyarı'ndaki her şeyden daha çok korkan Tom geriledi; ölümden bile korkutucuydu.

"Kaçmak istemiyorsun, değil mi Kırmızı? Kalman gereken yerden uzaklaşmak istemiyorsun."

Evet, diye düşündü Tom. Kalmam gereken yer. Collins'in kendisini balık gibi çektiğini hissedince *Çık!* diye haykırdı.

"Ben bildiğin şeyim Kırmızı," dedi Bud ona. "Artık sadece buyum. Beni buraya *sen* getirdin... bunu söyleyebilirim. Senin gölgenim o kadar. Bataryanın çalışması sayesinde buradayım Kırmızı. Onu tam güç çalıştır."

Ama nasıl tam güç çalıştıracağımı bilmiyorum ki, diye düşündü Tom acizce: Bazı şeyler kendiliğinden oluyor.

"Hani duvardayken, eline çiviler saplıyken yaptığın gibi," diye fısıldadı Bud'ın sesi. Yoksa Tom'un kendi sesi miydi? "Daha kolay olmayacak. Ama ona yeterince uzun süre yardım etmiştim... şimdi de sana yardım edeceğim." Gözden kaybolunca Tom birden kendini terk edilmiş hissetti.

Collins holün köşesinde belirdi; prizmatik bir ışıkla çevriliydi.

Seni ben getirdiysem, dedi Tom içinden, *yine gel. Sana ihtiyacım var. Şimdi.*

"Şimdi," diye tekrarlayan Collins, zihninin gücüyle Tom'u kendine çekti. "Şimdi minik kuş."

31

Tayfuna yakalanmak gibiydi. Görünmez bir rüzgar tarafından itiliyor, acizliği dışında bütün düşünceleri çekilip alınıyordu... ayaklarının üstünde kalmaya çalışırken Bud'la Rose'u unuttu. Collins'le Koleksiyoncu'dan uzak durmaya çalıştı, ama tayfun onu karşı konulmaz bir şekilde öne çekiyordu. Rüzgâr onu yandan kamçılayınca başını duvara çarptı. Yanık kokusu: Carson'un çarpılarak yıkılışının kokusu. Kafasının içinde güçlü eller vardı, beynine bir kanca saplıydı, çekip duruyordu.

Güçlü bir minik kuşsun, değil mi?

Elindeki cam serçe kırmızıya dönüşüp parlamaya başladı. Zihni *Hayır!* diye bağırınca ellerin çekişi zayıfladı. Tayfun onu bıraktı.

Collins'in yüzü kendisininkinden otuz santim ötede duruyordu... o alaycı ağız, güçlü burun. Herbie Butter makyajı yanaklarından akıyordu, içinden yayılan ısıyla yanarcasına.

O da zorlanıyor, diye fark etti Tom.

Zihinsel enerjisini dosdoğru Collins'in gözlerine saplarken, Rose'un oturma odasından çığlık attığını duyuyordu; ondan zorla koparılıp alındığından beri Rose çığlık atmaktaydı. Collins gerileyince Tom enerjisinin peşinden sihirbazın kafasına girmeye çalıştı.

Tiksintiye kapılınca durdu: Rose'un zihnini yoklarkenki körlük, yitmişlik hissi gibi değildi bu, kanser gibi iğrenç bir şeye dokunmaktan içgüdüsel olarak kaçınmaktı... Collins'in zihni kendisininkine çapraz bir kılıç gibi çarptı.

Oraya gitmek yok velet. Yatma vaktin geldi.

Collins müthiş bir güçle baskı yaparak zihnine girince Tom

duvarlardaki kuşların, dumanı tüten cesetlerin, kendisini kapıp götürmek için gökyüzünden aşağı süzülen büyük bir kuşun görüntüleri karşısında sendeledi. Beynindeki devreler duman salıp tutuştular... *o odada sonsuza dek kilitli kalacaksın evlat...*

Ellerindeki cam serçe karardı.

Eller, olta iğneleri, ciyaklayan porsuğu tutan kıskacın benzerleri... bütün bunlar Tom'un içine doluyor ve beyaz bir kuşu andıran bir şeyi kavrıyorlardı.

Yatma vakti evlat.

Collins onu dışarı çekmeye başladı. Sihirbazın gözlerinin akları kıpkırmızı olmuştu.

Tom titreşen enerjisinin son kalıntısıyla Bud Copeland'ı çağırdı. *Geri dön Bud, hemen... hemen...*

Collins'in "Yine sen," dediğini işitti ve içindeki zalim makine açılıp gevşedi; bir düşünce salındı... *Bana ihanet ettin kuş...*

Bud'ın "Asıl hain sensin," dediğini işitti. "Çocuk değil. Onu serbest bırak Doktor."

"Sen kaybettin! Git başımdan!" diye bağırdı Collins. "Seni önemsizleştirdim!"

Collins'in kavrayışından kurtulan Tom yana baktı. Cam serçe sarı bir ışık yayıyordu ve ışığın sıcaklığı elinin içinden geçiyor, taze yara izlerini biraz yakıyordu.

"Çocuğa buradaki her şeyin ikinizin zihninin birleşmesinden kaynaklandığını söylemiştin," dedi Bud. "Ben de bundan ibaretim. Galiba farkında olmadan ona bir silah verdin Doktor."

Sonra sadece Tom'un zihninde kurnaz, tedbirli, dikkatli bir ses belirdi: Her ne kadar Bud'ın hoş gürlemesiyle sarmalanmış olsa da, Tom kendi sesini tanıdı. *Tren mi bekliyorsun çocuk?*

"HAYIR!" diye haykırdı Collins. "Ona yardım ettin! Hain!"

Kanatlar bütün evi sarsınca Tom dilinin hemen altındaki

ve gözlerinin hemen ardındaki gücün muazzamlığını anımsadı. "Bana bak katil," dedi. "Seni baykuşa yem edeceğim."

Cam kuşun altın sarısı ve kırmızı olduğunu biliyordu; kendisinden yayılan auranın bütün evi doldurduğunu biliyordu.

"HAİN!" diye haykıran Collins, Tom'un gözlerinin içine baktı: Ama Tom çoktan içeri akmaya başlıyor, Collins'i tıpkı onun İskelet Ridpath'ı tuttuğu gibi tutuyor, suratları parçalanmış cesetlerle patlayan uçakların görüntülerinin yanından geçiyor, Collins'in varlığının bataklığına iniyordu, artık orada hiçbir şey kendisini tutamazdı, üstünde beyaz bir zırh varmışçasına yenilmez bir şekilde ilerliyor ve altında Collins'in eridiğini hissediyordu. İçinde şimşek gibi bir enerji patlaması oldu, ama sımsıkı tutundu, Collins'in varlığını tutup yırtarak geriye çekti. *Çek şu parmaklarını.*

İşin sırrı sahiden de doğru dürüst nefret edebilmekti.

"Sandığın kadar acı çekmeyeceksin," diye fısıldadı. Var gücüyle çekti, gücünün dışarı akıp Collins'i sarmaladığını, kımıl kımıl kıvranan ve nihayet aciz bir gücü sardığını hissetti; ve o gücü kırdığını; serbest kaldığını.

Görünmez ve çığlık atan bir şey havada asılı kaldı: Hain ve hiddetli bir şey, öylesine iğrenç bir şekilde kötüye kullanılmasa saf olacak bir şey.

Tom homurdanarak onu Koleksiyoncu'nun içine attı. "Smaç," diye mırıldandı.

Olup bitenin farkında olmayan Rose sendeleyerek gerileyip korkuyla bir şeyler mırıldandı. Tom'un karşısında, koridorda Collins'in bedeni derin bir komada gibi yatıyordu. Yanındaki, yeniden bir tehdide dönüşmüş olan Koleksiyoncu, dinmek bilmez açlığıyla Tom'a döndü.

"Bu sefer nasıl bitireceğimi biliyorum," dedi Tom. Peşin-

den hevesle gelen Koleksiyoncu'nun yanından geçip banyoya elini uzattı ve düğmeye bastı.

32

Daha önce alevlerden hasar görmüş olan bütün o mor beden Tom'un yanından şaşkın bir şokla kelimesiz sesler uluyarak akıp gitti ve kapıdan içeri çekildi. Parmaklarıyla çerçeveye tutundu. Erimiş gözleri Tom'u buldu ve çocuk görmek istemediği şeyi gördü: Çok derinlerdeki Collins kurtulmaya çabalıyordu, hâlâ kurtulabileceğini düşünecek kadar kendindeydi ve insan acılarıyla dolu o korkunç odadan mücadeleyle çıkmaya çalışmaktaydı. *Başardın,* diye düşündü Tom. *O senin.* Parmaklar gevşedi ve Koleksiyoncu akarak gözden kayboldu.

Tom banyoya girdi. Işığı açtı. Aynada kımıldayan dumanlar vardı. Işığı kapatıp sendeleyerek dışarı çıktı.

"Başardın," dedi Rose soluk soluğa. "Pek ihtimal vermiyordum... sanmıyordum ki herhangi biri..."

"Hı hı," dedi Tom. Oturdu. Bud gitmişti; ama zaten Bud orada olmamıştı ki. "Güzel. Son bir işim kaldı."

Rose loş ışıkta durdu. "Son bir...?"

"Bayanlar baylar," dedi Tom, Rose'un kararsızlıktan titrediğini görmekten neredeyse keyif duyarak. "Böyle gel Rose. İncinmeni istemem. Bayanlar baylar, muhteşem Ateş Duvarı."

Kendi içine uzanıp, orada olması gereken anahtarı bulacak gücü vardı. *Ateş,* diye düşününce halıda, tam karşısında bir dizi küçük alev belirdi. Rose ona yaklaştı. "Pek duvar sayılmaz," diyen Tom bitkince kıkırdadı. "Daha çok kazık çite benziyor. Geliştirelim."

Baş ağrısına karşın düşünceleriyle onu var etti. Alev dizi-

si duvara tırmanıp tavanı yalamaya başladı. Tom koridora çöküp ateşin büyümesini seyretti. Ateş banyo kapısının çerçevesini yerken Tom'a bir gül bahçesi gibi güzel göründü. Hole yayıldığını, halıyla beslendiğini, oturma odasına doğru gittiğini işitti. Merdivene bayılacaktı. Hepsini ye, diye düşündü, her santimini yut; gücünü daha fazla kullanması gereksizdi, çünkü ateş zaten her şeyi yutacaktı.

Ateşin poster çerçevelerine sıçramasını donuk gözlerle izledi. Yanan halıyla tavana yayılan ateşin arasındaki boşluktan, alevlerin oturma odasına daldığını gördü.

Yine kıkırdadı. "Çıkış yolu bırakmayı akıl edemedim Rose. Otur da bu güzel ateşin tadını çıkar." Cam serçeyi alıp kucağına koydu. "Şarkısını duydun mu Rose? Duydun mu? O kadar güzeldi ki... çok mutluymuş gibi şakıyordu. Hattâ daha da fazlasıydı." Ateş ayakkabılarına doğru ilerliyordu. "Çıkış yolu olmadığı için üzgünüm Rose."

"Tabii ki çıkış yolu var," dedi Rose.

"Kızarmak var. Otur da birlikte kızaralım. Nesin bilmiyorum ama sana âşığım."

Rose ona uzanınca Tom elini kaldırdı. Sıcaklığı iyice hissetmeye başlamıştı ve bir iki dakika acı çekeceğini, bu acının şimdiye kadar çektiklerinden en fazla biraz daha fazla olacağını tahmin ediyordu. Ama Rose yanına oturup da elini tutmak yerine onu çekti. Tom "Yapamam," deyince Rose tekrar çekti ve Tom yalpalayarak ayağa kalktı.

"Tüneller var ya salak," dedi Rose. "Gölün altından geri dönebiliriz."

Rose yerdeki kapağı kaldırınca Tom yasak odaya son kez baktı. "O var ya," dedi, "gerçekten büyük bir sihirbazdı. Del

bu konuda haklıydı. Ayrıca şimdi inanması güç ama başlangıçta eğlenceli biri bile sayılırdı. Meselenin ne olduğunu anlamaya çalışıp durdum."

Rose ona ihtiyatla ama neredeyse anaç bir merakla baktı.

"Bu odada bir şey var," diye anımsadı Tom. "Rose, onu bulmadan gidemem."

"Burada hiçbir şey yok," dedi Rose. Doğru söylüyor gibiydi.

"Burada bana bir şey bırakacağını söylemişti... yanında kalabileceğimi düşündüğünde. Bulmam gerek."

"Hiç zamanımız yok."

"Zaman alacağını sanmam."

Gümüşi gri duvarlara başı dönerek baktı. "Ağırlanışından" sonraki gün bu kapının önünde duraksadığında, bir an burada görünmez bir sahnenin varlığını sezmişti: Gölgeler Diyarı onun Kitabı okumasını istemişti.

"Çabuk ol!" dedi Rose. Ateş sesleri koridordan yaklaşmaktaydı.

"O burada," dedi Tom rüyadaymışçasına. Etrafa bakınırken ayakta durabildiğine hâlâ şaşırıyordu. Kapının karşısındaki duvara baktı. Tünellerin girişinin yanından geçip ellerini duvarda gezdirdi. Duvar şimdiden ılıktı. Elini gümüşi boyanın üstünde hafifçe gezdirdi.

Bir panel açıldı ve küçük bir girinti belirdi. Kitap ahşap bir ayaklığın üstündeydi; ortasından açılmıştı ve etrafı peluştu. Collins Kitabı çarpıtmışsa bile en azından saygıyla korumuştu. Tom elini içeri uzatıp deri kaplı cildi aldı. Elini arkasına götürüp kitabı kemerinin altına, daha önce eski tabancayı taşıdığı yere soktu. "Tamam," dedi. "Artık hazırım."

Rose öne düşüp tünele indi.

33

Geri dönmek ilerlemekten kolaydı, her zamanki gibi. Tom insan sesleri duymadı, Yirmilerden Kalma Nick "Sweet Sue"yu söyleyip de savaş öncesi cininden içmedi; duydukları tek ses, ki yarım saat boyunca peşlerinden geldi, Gölgeler Diyarı'nı yakan ateşin gürültüsüydü: Sanki Yirmilerden Kalma Nick'in uzun uykusuna geri dönebilmesi için bunu işitmesi yetmişti. Baykuş beslenmişti.

"O kadar yorgunum ki," dedi Tom. Rose önünde düzenli adımlarla ilerliyor, el fenerinin ışığını ahşap kirişlere ve boyası dökülen duvarlara tutuyordu.

Tom kısa süre sonra kubbeli mağaradaki açık uyku tulumlarını gördü. "Lütfen," dedi. "Yığılıp kalacağım."

"Eve sadece on dakika kaldı," dedi Rose. "Daha iyi bir fikrim var. Kumsalda uyuyabilirsin. Açık havada."

Tom, Rose'u takip ederek yazlığa gitti.

34

Gözlerini ovuşturarak karanlık oturma odasına çıktı. Sağ elindeki serçe, ağır bir valiz gibiydi. Rose karşısında üstünde yeşil elbisesiyle titreşti: Tom onun evden ta buraya kadar yalınayak geldiğini fark etti. "Sen de uzanmak istiyorsundur," dedi. "Burada yatak yok mu? Benim mutlaka... biraz kestirebilirim." Gözleri yanıyordu.

"Kimin yatağını istersin?" dedi Rose. "Diken'in mi, Salyangoz'un mu?"

"Ah, Tanrım." Tom o yataklarda uyuyamazdı. "Peki neden kumsal?"

Rose kolunu onun omuzlarına attı. "Çünkü çok yakında

Tomcuğum. Birkaç adım kaldı o kadar."

Tom'u odadan sundurmaya çıkardı. Ay ışığı dokunduğu her şeyi dönüştüren büyülü bir gümüşi ışıkla her yeri aydınlatıyordu. Dünya mucizelerle dolu bir yerdi. Karşılarındaki göğün son çizgisi hafif kırmızımtırak bir ışık yayıyordu.

"O küçük kumsalı sevdim," dedi Tom. "Bazen orada seni arardım. Hastalanmadan önceki hafta."

"Ben hep seni arıyordum," dedi Rose ona. "Sen daha buraya gelmeden çok önce seni arıyordum."

"Benimle Arizona'ya gelsene. Bunu yapabilir misin Rose?" Rose onu basamaklardan indiriyordu. Çimenlik Tom'un daha önce bir kez gördüğü o eğimli, üstüne ay ışığının soluduğu okyanustu. "Del bunu istiyordu. Bir keresinde bana söylemişti. Sana kalacak yer bulabiliriz. Bunu yapabiliriz sanırım."

"Tabii ki bulabiliriz," dedi Rose.

"On sekizime basınca evlenebiliriz. Çalışırım. Hep çalışabilirim Rose."

"Tabii ki çalışabilirsin," dedi Rose.

Otlarla kaplı yolda yürüyorlardı. Tom'un çevresindeki ağaçların bütün yaprakları gümüşi ışıkla parlıyordu. Ağaç gövdeleri gümüş rengi ve siyah onikstendi. "Yani benimle evlenir misin?" dedi Tom.

"Sonsuzlukta evliyiz."

"Sonsuzlukta evliyiz."

"Artık sonsuzlukta evliyiz," dedi Tom. Bu çok muhteşem ve çok gerçek geliyordu. "Artık çok az kaldı, değil mi?"

Zarif çalıların arasından kumsala çıktılar; orası da şefkatli ay ışığı tarafından gümüş rengine boyanmıştı. Gölün karşı yakasında Gölgeler Diyarı yanıyordu. Yanan çatıdan boşanan

dumanlar gökyüzünden karaydı. Kumlarda bir an durup, binanın yanmasını seyrettiler. Tom alevlerin üst kat pencerelerinin ardında, Collins'in kendisini baştan çıkarmaya çalıştığı yerlerde hareket ettiğini gördü. "İşin tuhafı, büyük bir sihirbazdı," dedi Tom. "Tam da olduğunu söylediği gibiydi."

"Uzansana," dedi Rose. "Oraya daha fazla bakmanı istemiyorum. Uyumalısın." Kalay rengi kumlara yattı. "Lütfen yanıma uzan."

"Hey... nasıl çıkacağız? Duvar... dikenli teller... geri dönmemiz gerekecek..."

"Hayır, geri dönmene gerek yok. Yazlığın arkasındaki patikadan gidersin. Karşına ahşap bir bahçe kapısı çıkacak."

"Akıllı Rose." Tom kumlarda onun yanına uzandı, kitabı diğer tarafa bıraktı ve üstüne cam kuşu koydu. Sonra Rose'a döndü ve o mükemmel kızı, sihre değil gerçek dünyaya ait gibi görünen o sihri kollarına aldı.

35

Sevişmediler. Tom ona sarılmakla, ellerinin altında omuzlarının taç yapraksı tenini, kafatasının kıvrımlarını hissetmekle yetindi. Arkadaşı Del'in son anlarında yaptığı gibi böyle şeylerin mükemmelliğinden dem vuran bir şarkı söyleyebilirdi. Parlak ay ışığının, yan tarafında hissettiği ılık kumların, Rose'un kendisini uykuya doğru sallayan sessiz soluklarının.

Sonsuzlukta evliydiler.

"Rose?" diye mırıldanınca Rose soru sorarcasına *mmm?* sesi çıkardı. "Bana bir öykü anlatmıştı... seninle ilgili olduğunu söylemişti."

"Şışşt," diye nefes veren Rose parmaklarını onun ağzına koyunca Tom'un bilinci tamamen uykuya daldı.

36

Rose gitmeden önce başka bir şey söyledi mi? Bilmiyoruz. Sanırım Tom'la konuşmuştur, uyuyan kulağına bir mesaj fısıldamıştır, ama o mesaj tıpkı Del'in son şarkısı gibi Tom'un kanına karışmıştır ve sıradan, kusurlu insan sözcükleriyle tekrar ifade edilmesi olanaksızdır. Yine bütünlüğün ve değişimin sonunun ifadesi olan Del'in şarkısı gibi, daha ileri ve gerekli ve öngörülmemiş bir dönüşümden dem vurmuştur: O mesajın sihrin nabzı olduğunu söylemek gibidir bu.

Tom uykusunda onun gittiğini işitti; ve suların dalgalanışını duydu.

Uyandığında sıcak ve bulutsuz bir gündü, güneş çoktan yükselmişti. Rose'un gittiğini görünce ona seslendi. Tekrar seslendi.

Gölün karşı kıyısındaki Gölgeler Diyarı, arazideki bir çukurdu ve eski bir baca gibi tütüyordu.

"Rose?" diye seslendi tekrar ve sonunda saatine baktı. Sabahın on biriydi. "Rose! Geri dön!" Ayağa kalktı, ağaçların arasına baktı, onu göremeyince bir an eve geri döndüğünü düşündü ve midesi bulandı.

Ama bu mümkün değildi: Ev artık yoktu ki. Tünelin girişi çökmüş ve bir daha açılmamacasına kapanmış olmalıydı. Birkaç kalasın ucu görünüyordu, bir baca kararmış bir sütun halinde dik duruyordu. Diğer her şey yok olmuştu. Rose oradan kurtulmuştu.

Tom da öyle. İlk kez ellerine gün ışığında baktı ve yuvarlak yara izlerini gördü.

Rose'u beklemek için oturdu. O zaman bile, sakalı beline kadar uzayana ve insanlar ayla yıldızlarda dans edene dek

beklese bile Rose'un asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Yine de bekledi. Gidemezdi.

Tom bütün gün onu bekledi. Dakikalar çok yavaş geçiyordu... Tom normal zamana geri dönmüştü ve artık saatleri iskambil destesi gibi karamıyordu. Güneş yer değiştirdikçe gölün renk değiştirmesini, koyu maviden uçuk maviye, ondan sonra açık yeşile ve tekrar maviye dönüşmesini seyretti. Akşama doğru cam serçeyi yavaşça kumlara koyup deri kaplı kitabı açtı. İlk sözcükleri okudu: *Bunlar Tanrı'nın oğlu İsa'nın, ikizi Yahuda Tomas'a anlattığı gizli öğretisidir.* Kitabı kapadı. Yıkılan eve geri dönmek zorunda kalabileceklerini telaşla söylediğinde Rose'un ne dediğini anımsadı. *Hayır, geri dönmene gerek yok.* Şöyle değil: Geri dönmemize gerek yok. Rose bahçe kapısına açılan patikada onunla birlikte yürümeyecekti: Elini tutarak köye girmeyecek, tren beklerken yanında durmayacaktı.

Tom havadaki aydınlık tükenene kadar bekledi. Gölgeler Diyarı'nın dumanı tütüyordu hâlâ ve uçurumdan aşağı süzülen birkaç kıvılcım, sonbahar yağmuru gibi ince bir kül tabakasına doğru düşüyordu. Düşen kıvılcımlar kaplan gözleri gibi parlamaya başlayınca Tom ayağa kalktı.

Cam serçeyle kitabı taşıyarak suya doğru yürüdü. Su kenarındaki ıslak kumlara diz çöktü. Serçeyi yere koyup ona baktı. Serçenin ortasında koyu mavi bir ışık asılı duruyordu. Tom derin bir şeyler söylemek istedi, ama derinlik onu aşıyordu: Duygusal bir şeyler söylemek istedi, ama zaten duygular konuşmasını engelliyordu. Ağzından "İşte gidiyorsun," sözü çıktı. Serçeyi suyun içine itti. Serçe bir iki santim suyun altına battı, sonra bir dalgacık onu gölün yüzeyine taşıyınca, sanki dalgacığın hareketine karşı gelir gibi daha derine battı. Camın içindeki mavi, suyun mavisinin aynısıydı. Görünme-

yen bir başka dalgacık onu kapınca serçe suya o kadar battı –uçtu– ki Tom onu göremez oldu.

Tom ayağa kalktı, kitabı kemerinin altına itti ve yürüyerek kumsaldan geri döndü. Kısa süre sonra zarif çalıları ayırmaktaydı.

Yüzyılın Sonu Yakın

Yüzyılın Sonu Yakın, Tom Flanagan'ın yirmi yıldan önce gerçekleşmiş olaylarla ilgili öyküsüydü. Onu dünyanın çeşitli yerlerinde dinledim ve nasıl bir öykü olduğunu ve ne kadarının uydurma olduğunu merak ettim. Tom'un neler okuduğunu da hep merak ediyordum. O radikal illüzyonların –zamanın hızlanışının, dönüşümlerin ve ani mekân değişikliklerinin, ayrıca Puvis de Chavannes gibi sembolist ressamların eserlerinden doğrudan esinlenilmiş hayvan suratlı insanların– hayal gücünden kaynaklandığı kesindi ve korku romanlarıyla fantastik romanları bol bol okuduğunu düşündüm. Bana iyi fikirler vermek istemişti.

Laker Broome'un küçük bir şeytan olduğu fikri bunun iyi bir örneğiydi. Şu doğruydu ki, bütün yeni çocuklar gibi ben de onun yıllardır Carson'da çalıştığını farz etmiştim. Oysa Broome sadece okuldaki ilk senemizde Carson'da müdürlük

yaptı... Eylül'de geri döndüğümüzde onun yerini Philip Hagen adlı becerikli bir adam almıştı ve Broome'un sinir krizleriyle yangın sırasındaki davranışlarının ondan kurtulmamızı sağladığını farz ettik.

Orta Dereceli Okul Müdürleri Derneği'ne yazdığımda, Laker Broome hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadıklarını öğrendim. Dosyalarında yoktu. Bir gece, hâlâ daha sonra ne yaptığını bulmaya çalışırken, Fitz-Hallan'ı arayıp ona Broome'a neler olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Fitz-Hallen onun başka bir okulda iş bulmayı başardığını düşündüğünü söyledi... Carson kadar tanınmamış bir okulun ismini verdi. O okula yazdıktan sonra aldığım yanıt mektubunda 1955'ten 1970'e kadar aynı müdüre sahip oldukları ve okullarında Laker Broome adlı birinin hiç çalışmadığı söyleniyordu. Ancak dibe kalemle yazılmış bir notta, 1959'da Carl Broome adlı birinin Latince öğretmenliği yaptığı ve sadece bir sene kaldığı belirtiliyordu; ismi yanlış hatırlıyor olabilir miydim? Carl Broome neden bir sene sonra kovulmuştu? Onlara tekrar yazıp şansımı denediysem de, böyle meselelerin "saygın her okulun eski çalışanlarına saygı çerçevesinde gizli tutması gereken bilgiler" olduğu söylendi. Bu epey şüphe uyandırıcıydı –sonuçta tavsiye mektupları yazmıyorlar mıydı?– ama bana bilmek istediklerimi söyleme arzusunu taşımadıkları belliydi; hem zaten Laker'ın Carl Broome olmadığına emindim, bu yüzden ısrar etmek anlamsızdı. Yılan Lake işini kaybedip sırra kadem basmıştı. Hakkında tek bildiğim buydu.

Tom'un öyküsünde Steve Ridpath en son (muhtemelen) ön kapıdan çıkıp bahçe kapısı parmaklıklarının arasından geçiyordu ve Ridpath'la konuşursam Tom'un öyküsünün ne kadarının kurgu olduğunu hemen anlayabileceğimi düşün-

düm. Bu konuda şansım Laker Broome meselesine kıyasla çok daha yaver gitti. İskelet, Clemson'da okumuştu ve üniversiteler titiz kayıt tutarlardı. Mezunlar Ofisi'nde bana Ridpath, Steven diye birinin 1963 yılında sınıf sonunculuğuna yakın bir dereceyle mezun olduğu söylendi. Daha sonra Kentucky'deki bir ilahiyat okuluna gitmişti.

İlahiyat okulu mu? Kentucky'de bir İncil okuluna mı gitmişti?

İmkânsız gelse de gerçekti... Frankfort'taki Headley İlahiyat Enstitüsü bana Bay Ridpath'ın 1963 ila 1964 senelerinde okullarında okuduğunu, orada Katolikliğe geçtiğini ve ardından Lexington'daki bir ilahiyat fakültesine gittiğini söyledi. Bir grup keşiş tarafından işletilen Lexington ilahiyat fakültesinden aldığım mektupta, Steven Ridpath'ın Birader Robert'a dönüştüğü ve Kentucky, Coalville'deki bir manastıra yerleştirildiği yazılıydı.

Belki benimle konuşur diye arabayla Connecticut'tan Coalville'e gittim.

Coalville üç yüz kişilik yıkık dökük, ufak bir köydü –bundan iyi tasvir edilemezdi–. Kasvetli binalar, daha da kasvetli bir arazide yükseliyorlardı. Nerede bir grup ağaç bittiyse, arkasında cüruf yığınlarıyla ve terk edilmiş maden binalarıyla kaplı boş alanlar vardı. Köyde bir motel bulunuyordu, ama tek müşterisi bendim. Manastıra bir mesaj gönderdim. Birader Robert bu şaşırtıcı yere gelmesine yol açan şey konusunda benimle konuşmaya razı olur muydu? Kilisenin hizmetine girme kararı verenler konusunda bir makale ya da kitap yazdığım imasında bulundum.

Mecbursanız gelin, diye bir yanıt mesajı aldım. *Sanırım boşuna yolculuk yaptınız.*

Söylediği saatte manastırın bahçe kapısına gittim. İçerideki horozların ötmesi için vakit erkendi... orada bir çiftlik vardı ve biraderler kendi yiyeceklerini üretiyorlardı. Büyük çanın tokmağını sallayıp, sabah soğuğunda titreyerek bekledim.

Sonunda bir keşiş kapıları açtı. Üstünde kaba kumaşlı kahverengi bir cübbe vardı ve kukuletası yüzünü gölgeliyordu. "Birader Robert?" dedim bu hayaleti andıran görüntü karşısında irkilerek.

"Birader Theo," dedi. "Birader Robert sizi bahçede bekliyor." Başka tek kelime etmeden sırtını dönüp beni taş bir yoldan geçirdi.

Kırmızı tuğladan yapılma bir yatakhanenin köşesinden saptık. "Çiftliğimiz," dedi Birader Theo ve yenlerini savurarak orayı gösterdi. Sola bakınca, sabahleyin sütleri sağılmış olan ineklerin çıktığı kırmızı bir ahır gördüm. İskelet Ridpath'ın böyle bir yerde bulunması hâlâ inanılmaz geliyordu. "Tavuk kümesi," dedi Birader Theo. "Altmış sekiz tavuğumuz var. İyi yumurtluyorlar."

Sonunda bir başka bahçe kapısına vardık. Tuğla bir çitin ardında çok sayıda gül çalısı gördüm. Biraderlerin yakında budamaya başlamaları gerekecekti, çünkü güller iç içe geçmişlerdi, azman ve bakımsız bir haldeydiler. Rehberim kapıyı açtı. Güllerin arasından çakıllı bir yol geçiyordu. "Bu yolu takip edin," dedi adam. "On beş dakika sonra gelip sizi alırım."

"On beş dakika mı?" diye sordum. "Biraz daha zamanım olsa?"

"Vakti Birader Robert belirledi." Dönüp gitti.

Yolda yürümeye başladım. Bir köşeden saptım ve asıl bahçeye girince az kalsın hafif bir hayret nidası atacaktım. Bir ortaçağ bahçesi gibi düzenlenmişti, çeşitli otlarla çiçekle-

rin büyüdüğü küçük bölümlere ayrılmıştı, son derece düzenli ve sakin bir yerdi ve beklediğimden çok daha genişti. Yine fazla büyümüş güllerin karşısındaki demir bir bankta bir keşiş oturmaktaydı. Keşişin yanında, bankta, sabah güneşinde bir şey parlıyordu: Budama makası. Çakıllı yoldan gelen ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp baktı ve kukuletasını indirdi.

İskelet'ti: Kimse onu başka biriyle karıştıramazdı. Saçı kısacıktı ve grileşmişti ve hafif bir pis sakal avurtlarını doldurmuştu, ama yine de İskelet Ridpath'tı. "Bahçemizi beğendin mi?" diye sordu.

"Çok beğendim," dedim. "Gerçekten güzel. Bakımını sen mi yapıyorsun?"

Soruya aldırmadı. "Güllerle ilgilenmeliyim. Berbat haldeler." Budama makasını alıp kasvetle kafa sallayarak, oturabileceğimi işaret etti. "Sana on beş dakika ayırabilirim," dedi, "ama şimdiden söylemeliyim ki zamanını harcıyorsun."

"Buna ben karar versem daha iyi olacak," dedim, "ama her halükarda izninle hemen konuya girmek istiyorum. Neden Clemson'dan sonra Headley İlahiyat Enstitüsü'ne girmeye karar verdin? Üniversiteye başlarken aklında orası yoktu herhalde." Bir kalemle not defteri çıkardım.

"Sen anlamazsın," diyerek budama makasını kapattı.

"Bana on beş dakika süre verdiğine göre neden anlatmayı denemiyorsun?" diye sordum. "Yoksa senin de zamanın boşa harcanacak. En azından anladığım kadarıyla yetenekli bir bahçıvansın."

Bana kaşlarını çatarak bu iltifatı reddetti.

"Bir kriz... ruhani bir kriz mi yaşadın?"

"Bir kriz oldu," dedi. "Ruhaniydi denebilir."

"Herhangi bir şekilde tasvir edebilir misin?"

İç geçirdi: Bir an önce gülleriyle ilgilenmeye gerçekten can atıyordu.

"Benimle konuşurken çalışabilirsin," dedim.

Hemen banktan kalkıp "Teşekkürler," diye mırıldanarak güllerle ilgilenmeye başladı. *Kıt-kıt:* Ağır çiçeklerle kaplı kalın, kahverengi bir ip dağıldı ve banka taç yaprakları yağdı.

"Üniversitedeki ikinci senemde," deyince nedense göğsüm sıkıştı, "az kalsın okulu bırakıyordum. Rahatsız edici bir hayal gördüm. Bir kehanet olduğunu sonradan anladım."

"Ne gördün?" diye sordum.

"Sınıf arkadaşlarımızdan birini gördüm." Dönüp ateş saçan gözlerle bana baktı. "Marcus Reilly'yi gördüm. Ölümünü gördüm. Bir değil bir sürü kez." Sanırım nefesim kesildi. "Arabasındaydı. Cebinden bir tabanca çıkardı. Tabancayı kulağının yanına dayadı. Devam etmem gerekiyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Marcus'un nasıl öldüğünü biliyorum."

Kıt: Bir gül kümesi daha yere düştü. Banka yine taç yaprakları yağdı.

"Sana şunu söylemeliyim. Geri kalanını söylesem de anlamazsın. Zaten geri kalanı tamamen sıradandı eminim. Önce İsa'yı, sonra da Kilise'yi kabul ettim. Bunun tek tuhaflığı sonradan Katolik olmam."

"Kanatlarından vazgeçtin, değil mi?" diye sordum.

"Buradan asla ayrılmayacağım. Ayrılmayı asla istemeyeceğim de. Söylemek istediğin buysa."

Birden çok huzursuz göründü.

"Birader Robert, Vermont'ta neler oldu?" diye sormaya cesaret ettim, akılsızca davranarak.

"Eminim zamanımız dolmuştur," dedi bana bakmadan. "Seninle konumayı baştan kabul etmemeliydim." Artık güller bankın her tarafına düşüyor, yola yuvarlanıyordu.

"Tom Flanagan'ı buraya getirsem görüşmeye yanaşır mısın?" Bu birden parlak bir fikir gibi gelmişti.

Birader Robert gülleri budamayı kesti. Bir an öylece kalakaldı; kolu Tom'un ismini söylediğim andaki yerinden ayrılmadı. "Hiçbir koşul altında, asla olmaz. Seni de bir daha asla görmeyeceğim, hiçbir koşul altında. Anlaşıldı mı?" Bir başka gül kümesini kesti ve görüşmemiz sona erdi. Yüzünü benden gizliyordu.

"Söylediklerin için teşekkürler," diyerek bahçe kapısına geri döndüm; Birader Theo orada bekliyordu. Keşke kulak misafiri olsaydım dermiş gibi bir hali vardı; ziyaretimden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu.

O yıl daha sonra Vermont, Putney'deki arkadaşlarımı ziyarete gittim ve yanlarından ayrılmadan önce Sunoco benzin istasyonunun eski bir yol haritasında Hilly Vale'i buldum ve geri dönüş rotamdan yüz yetmiş beş kilometrelik bir sapmada bulundum.

Kasaba Tom'un tasvirini epey andırıyordu. Yirmi yılda Hilly Vale çok az değişmişti. Arabamı Ana Cadde'ye park edip bir doğal besin dükkanına girdim... değişikliklerden biri olsa gerekti. Tezgâhın ardında keçiboynuzu yiyen, şeritli önlük takmış, saçı omuzlarında bir delikanlı vardı. Hilly Vale'deki değişim konusundaki teorimi tamamladı. "Eski Collins konağını arıyorum," dedim. "Yardım edebilir misiniz?"

Bana sırıttı. "Buraya geleli sadece bir buçuk sene oluyor," dedi. "Belki Bayan Brewster bilir." Plastik torbalar içindeki

çantaların sergilendiği bir vitrine bakan elli yaşlarında, kuş tüyü ceketli bir kadını başıyla gösterdi.

"Bayan Brewster!" diye seslendi. "Bu adam şeyi arıyormuş...?" Bana kaşlarını kaldırdı.

"Eski Collins konağını, Bayan Brewster," dedim. "Hani şu büyük yangının çıktığı yeri. Bin dokuz yüz elli dokuzdaydı galiba. Yaz sonunda."

Kadın "Evet, biliyorum tabii," deyince yine göğsümün sıkıştığını hissettim. "Millet yangını öğrendiğinde orası tamamen kül olmuştu. Ancak haftalar sonra öğrendik. Korkunçtu. Bay Collins orada öldü. Bir zamanlar ünlü bir sihirbazdı." Bana kurnazca baktı. "Siz Bay Flanagan değilsinizdir herhalde?"

"Yok, değilim," dedim şaşırarak. "Neden sordunuz?"

"Bilirsiniz sanmıştım. Orası artık Flanagan konağı. Gerçi *konak* filan yok ya. Çok yazık. O kadar değerli bir arazi ziyan oluyor... buranın bazı yerlileri o arazinin bir kısmını satın almak istiyorlar. Emlakçı değilsin, değil mi?"

"Değilim," dedim. "Bay Flanagan'ın bir arkadaşıyım o kadar. Ama oranın sahibi olduğunu bilmiyordum."

"Hepsinin sahibi," dedi. "Gölün etrafı tamamen onun. Buraya hiç gelmez. Herhalde bizi beğenmiyor. O da sihirbazdır... gerçi bilirsiniz. Ama Bay Collins'in tırnağı olamaz. Bay Collins gibi değil. Bay Collins bin dokuz yüz yirmi beşten sonra burada yaşamıştı. Bizlerle pek haşır neşir olmazdı." Kesin bir şekilde kafa salladı.

"Haklısınız, Bay Collins gibi değil sanırım," dedim.

"Bence Bay Collins'in yanına bile yaklaşamaz."

"Collins'in gösterisini seyrettiniz mi peki?" diye sordum ona, pek ihtimal vermeden.

"Onu görmedim bile," dedi. "Ama madem bu kadar merak ediyorsunuz, konağın yerini tarif edebilirim."

Yaptığı tarife uyarak kasabadan çıktıktan kısa süre sonra kendimi tuhaf bir konumda buldum: Hakkında yazdığım bir bölgeyi ilk kez görüyordum. İşte yolun çatallandığı yer burasıydı; işte yokuş yukarı çıkan asfaltsız yol şu ağaçların arasından geçiyordu; ve işte Tom'un atları gördüğü otlak buradaydı. Hindibalarla ve dulavratotlarıyla kaplıydı: Birader Robert'ın yeteneklerine ihtiyacı vardı.

Ve son olarak kavisli araba yolu da buradaydı.

Arabamı park edip yolda yürüdüm. Eskiden asfaltlıymış. Şimdiyse yabani otlarla çimenler asfaltı ta bahçe kapılarına kadar yana itip kırmışlardı. Birileri, muhtemelen bir grup genç, kapıları kırarak açmışlardı ve kapılar yıllar geçtikçe paslanmıştı. Parmaklıklara asmalar dolanmıştı. Ama Gölgeler Diyarı'nı çevreleyen duvar hâlâ yıkılmamıştı ve tuğlaların arasından neşeyle geçen başka asmalar, kırılan üst tabakada birikip çiçek açmışlardı. Dikenli tellerden eser yoktu... herhalde tutumlu çiftçinin teki telleri toplayıp kamyonetiyle götürmüştü.

Çökmüş araba yolundan, gevşek taşlarda biraz kayarak yürürken, evi ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Engebeli araba yolundan ayrılıp uzun otların arasına girdim. Her şeyin yalan olduğunu gördüm... hepsi güzel ve okkalı bir yalandı. Ev filan yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Sonra ayağım bir tuğlaya takılınca, aslında evin içinde durduğumu fark edip afalladım. Otların arasına yosunlu tuğlalar gelişigüzel saçılmıştı; biraz daha bakındıktan sonra karşıma yan devrilmiş, yarısı toz toprakla ve molozla dolmuş tuğla bir şömine çıktı. O. Henry ve Snickers ambalajları; ya-

bani otların arasından başını çıkarmış bir bira şişesi; lapaya dönmüş eski bir çizgi roman. Gölgeler Diyarı'nın bodrumunda, her şeyin içine düştüğü yerde duruyordum. Şimdi arazideki ufak bir çukurdan ibaretti... buzul çukuru olmuş olabilirdi. Eğilip bir tuğlayı aldım ve üzerindeki karıncalardan temizledim. Rengi değişmişti: Ateşten kararmıştı.

Ama uçurum hâlâ oradaydı, göl de. Uzun otların arasından geçerken evin yanışı sırasında kaçan Tom Flanagan ve Rose Armstrong'la yürüdüğümü tuhaf bir şekilde hissederek çukurdan çıktım. Eğimli arazi yüz metreden fazla harikulade bir şekilde uzanıyor, sık otlarla sarılmış bir uçurumla son buluyordu. Göl, gün ışığını titreterek yansıtıyordu. Tom'un ormanı gölün iki yanını battaniye gibi kaplamıştı. Manzaranın bu kadar engin, ormanın bu kadar büyük –ürkütücü bir şekilde sıktı– ve gölün bu kadar uzun olduğunu tahmin etmemiştim. Uzunluğu herhalde bir buçuk kilometre kadar vardı.

Rose Armstrong, diye düşündüm ve sonra gölün karşı yakasında altın sarısı incecik bir şerit görünce kalbim durdu. Az daha uçurumdan düşecektim. Tom'un bana söylediği her şeye o anda inandım.

Tom'la Rose'unun incecik bir şerit halindeki kumsalda, yanlarında bir kitap ve bir cam kuşla birbirlerine sarılıp kıvrılarak yattıklarını neredeyse görebiliyordum; Rose'un Tom'un kulağına o zaman fısıldadığı sözcükleri –kimbilir neydiler– fısıldadığını neredeyse görebiliyordum... sonra ne olmuştu? Sonra usulca suya girerek insana ait her şeyi arkasında bırakıp Tom Flanagan'ın hafızasının ayrılmaz bir parçası mı olmuştu?

Durup dururken ılık bir rüzgar esti: hardal çiçeği; cin; puro dumanı. Kendime bütün o kokuları aldığımı söyleyebilir-

dim. Gölün yüzeyi bir bulutun fanus gibi kapanan gölgesiyle kararınca sırtımı dönüp Gölgeler Diyarı'nın harabelerinden geçerek arabama yürüdüm.

PETER STRAUB

GÖLGELER DİYARI

New England'da bir özel okulda iki çocuk arasında yaşamlarını sonsuza dek değiştirecek bir arkadaşlık şekillenir. Del Nightingale ve Tom Flanagan sadist okul müdürünün gözetimindeki ezici zorbalık ve dehşet düzeninden sağ çıkmaya mücadele ederlerken Del, Tom'u kendi sihirbazlık dünyasıyla tanıştırır.

Ama okuldan kurtulup yaz tatillerini Del'in amcasının göl kıyısındaki arazisi Shadowland'de beraber geçirdiklerinde, hobileri birdenbire çok daha uğursuz bir havaya bürünür. Shadowland'in esrarını ve barındırdığı dehşeti araştırdıkları bir yazdan sonra, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

'Straub gündelik yaşamdan korku yaratma konusunda bir usta...' Sunday Telegraph

'Okuduğum en korkutucu kitap - derinizin altına, oradan da rüyalarınıza süzülüyor.' Chicago Sun-Times

'Gerçekten olağanüstü... tam bir yazınsal büyü...' Miami Herald

EDEBİYAT - 517 | İNTERNET SATIŞ www.ilknokta.com

ISBN 978-605-375-001-7

ithaki